

117 57
Α. ΣΟΥΤΣΟΥ

ΑΠΑΝΤΑ

~~A/3 / 24. 87~~

529

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΦΕΞΗ

~~42.111 A/11 A. 76~~

~~A/3 - 87 -~~

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

529

ΑΠΑΝΤΑ

- Αἱ πρώται σάτυραι.
- Πανόραμα τῆς Ἑλλάδος.
- Ὁ Περιπλανώμενος.
- Κάτοπτρον τοῦ 1845.
- Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον.
- Τουρκομάχος Ἑλλάς.
- Ἄσμα πολεμιστῆριον.
- Ἡ μεταβολὴ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου.
- Πανόραμα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.
- Ἡπειρος — Θεσσαλία — Μακεδονία — Ἑλλάς — Ὠδὴ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ
1916

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

(Βιογραφικὸν σημείωμα)

Ὁ γνωστότερος τῶν ποιητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος μεταξὺ τῶν συγχρόνων του καὶ πολὺ κατόπιν ἦτο ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος. Οἱ στίχοι του ἐδιαβάζοντο ἀπ' ὅλους καὶ ἀπεστηθίζοντο, ἀπηγγέλλοντο καὶ περιείχοντο ἀφθόνως εἰς τὰναγνωστικά τῶν σχολείων μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Σήμερον ἡ δημοτικότης τοῦ περιωρίσθη· ἡ Σολωμικὴ ποίησις καὶ ἡ νεωτερίζουσα συνέχειά της διὰ τῶν Ἀθηναϊκῶν—ὡς τοὺς εἴπωμεν οὕτω—ποιητῶν ἢ στιχουργῶν διεδόθη εἰς τὸ πολὺ κοινὸν καὶ βαθμηδὸν ἐπικρατεῖ καὶ τείνει νὰ ἐκτοπίσῃ ἐντελῶς τὴν λογίαν φαναριωτικὴν παράδοσιν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦτο δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐμορφώθη μία καθαυτὸ ἐθνικὴ ποίησις—δηλαδή μία τέχνη βασισμένη κυρίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν, εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τὸ μυρολόι καὶ τὸ λαϊκὸν ᾄσμα, εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν θρησκευτικότητα, τὴν φυσιολατρείαν, τὸ ἥσυχον ἀντίκρουσμα τοῦ θανάτου, τὴν ἡμερὴν καὶ σχεδὸν εἰρωνικὴν διάθεσιν ἀπέναντι τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, τὴν ἀγάπην τοῦ ἡρωισμού καὶ τῶν ὑπερβολῶν, τὴν γοργὴν μετάπτωσιν ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς εἰς τὴν θλίψιν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν παρηγορίαν, τὴν ζωηρὰν εἰκονικὴν, ἀλλὰ καὶ θαυμασίως λιτὴν ἔκφρασιν—ὅλ' αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη ζωηρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς διανοητικότητος, ὅπως μᾶς ἐκληροδοτήθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, τροποποιημένα ἀπὸ τὴν χριστιανο-βυζαντινὴν παράδοσιν καὶ χρωματισμένα ἀπὸ κάποιαν ἀνατολικὴν νοχέλειαν καὶ ἀνοχὴν κατὰ συνέπειαν τῆς δουλείας τεσσάρων αἰώνων. Καὶ δὲν ἔχομεν τοιοῦτοτρόπως ἐθνικὴν ποίησιν, ὅχι μόνον διότι τὸ πολυμερὲς καὶ πολύτροπον αὐτὸ περιεχόμενον τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου του πλούτου δὲν ἐνηρμονίσθη ἀκόμη φυσιολογικῶς καὶ δὲν προσηρμόσθη μὲ τὴν διανοητικότητα τῶν ὀλίγων προικισμένων μὲ τὰ δῶρα τῆς συνθέσεως, τῆς ἐκφράσεως καὶ τοῦ ἤχου, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας δύο κυρίως αἰτίας, πού θὰ ὑποδείξω περαιτέρω.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως ὅταν ἐξετάζωμεν τὴν φιλολογικὴν παραγω-

γὴν μας, δύο μόνον δυνάμεθα ἴσως νὰ εὕρωμεν ποιητάς, πού ὄχι ἐπέ-
τυχαν νὰποδώσουν, ἀλλὰ μόνον διησθάνθησαν τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους καὶ
πρὸς αὐτὴν ἔτειναν — τὸν Βαλαωρίτην καὶ τὸν Κρυστάλλην. Ὁ δεύτερος
καθαρώτερα ἑλληνικὸς εἰς τὰ τραγούδια του, ἀλλὰ πολὺ τοπικὸς καὶ πε-
ριωρισμένος, μὴ ἔχων μόρφωσιν καὶ πεῖραν, οὐδὲ τὴν εὐρείαν αἴσθησιν
τῶν ἑλληνικῶν ἐκδηλώσεων, ἴσως δὲ καὶ μὴ προικισμένος μὲ τὴν ἰσχυ-
ρὰν διανοητικότητα πού θὰ ἐχρειάζετο διὰ τοιαύτην αἴσθησιν, πεῖραν
καὶ μόρφωσιν. Ὁ Βαλαωρίτης πλατύτερος, αἰσθανθεὶς ζωηρὰ τὴν Ἑπτά-
νησον, τὴν Ἥπειρον καὶ τὴν Ρούμελην, ἀλλὰ πολὺ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν
γαλλικὴν φιλολογίαν τῆς ἐποχῆς του. Ἐξ ἄλλου, συγγραφεῖς λογοτέχναι
μὲ πραγματικὴν ἑλληνικότητα ὑπῆρξαν τρεῖς-τέσσαρες σύγχρονοί μας,
ἔχοντες περίπου τὰ πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώματα τῶν δύο ἀνωτέρω ποιη-
τῶν· καὶ ἀναφέρω μόνον ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐκλείψαντα — τὸν Παπαδια-
μάντην, πού εἶναι ὁ βαθύτερος καὶ ἀξιώτερος ὅλων εἰς τὴν αἴσθησιν καὶ
τὴν ἀπεικόνισιν, ἀλλὰ ὑπολείπεται εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὄχι ἀντικαλλι-
τεχνικὴν, ὅπως κάποιοι τὴν ἐχαρκτήρισαν, κρίνοντες τὴν τέχνην ἐπὶ τῇ
βάσει γλωσσολογικῶν ὑποθέσεων ἢ καὶ κανόνων, ἀλλὰ σπανίως ἔχουσιν
ἐκείνην-ἐκεῖ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν πολυειδῆ τεχνοτροπίαν, πού ἰδιάζει
εἰς τὴν αἰσθητικὴν τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κόσμου.

Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι δὲν ἔχομεν ποιητάς Ἕλληνας καὶ
συγγραφεῖς. Ἀπ' ἐναντίας, μὲ μίαν πλατυτέραν ἀντίληψιν τῆς τέχνης,
ἀνεκτικὸς καὶ ἄστατος, ὥς θὰ ἔλεγαν οἱ θεματοφύλακες αἰσθητικῶν καὶ
γλωσσικῶν κωδίκων, φωτιζόμενος ἢ καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ κάποιον
φιλολογικὸν κοσμοπολιτισμόν, εὐρίσκω ἐγὼ πολλοὺς Ἕλληνας ποιη-
τάς καὶ λογοτέχνας (μετρίους ὅμως) εἰς τὴν φιλολογίαν μας ὄχι
μόνον τῶν τελευταίων χρόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν προηγουμένων
αἰώνων, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν
μιμητῶν, ὄχι μόνον μεταξὺ ἐκείνων πού ἔγραψαν τὴν ζωντανὴν-γλῶσ-
σαν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ὅσων μετεχειρίσθησαν τοὺς σχολειακοὺς γλωσ-
σικοὺς τύπους ἢ ἐν αὐθαίρετον καὶ ὑποκειμενικῇ τῶν συνθέσεως
γλωσσικὸν κατασκευάσμα. Καὶ τοῦτο διότι, ἐκτὸς ἄλλων βαθύτερων
αἰσθητικῶν λόγων, στοχάζομαι π.χ. ὅτι ὁ Βιργίλιος εἶναι πάντοτε μέγι-
στος ποιητῆς, μολονότι μιμητῆς τοῦ Ὀμήρου, ὅτι ὁ Λουκιανὸς εἶναι θαυ-
μαστὸς καλλιτέχνης εἰς ἀσύγχρονόν του γλῶσσαν, ὅτι ὑπάρχουν ὥραϊα
ποιήματα γραμμένα εἰς μεσαιωνικὴν μιξοβάρβαρον λατινικὴν καὶ ὅτι
πράγματι αἰσθητὰ μᾶς εἶναι ὁ θρησκευτικὸς λυρισμὸς τοῦ Ἀκαθίστου
Ὑμνου, ἡ γλαφυρότης τοῦ Μηνιάτη, ἡ ἔμπνευσις τοῦ Κάλβου. Ἄλλο τι
ὅμως εἶναι ποιητῆς μέτριος, ἄλλο δὲ ποιητῆς ἐπιβάλλων τὴν ἰδικὴν του
ἰσχυρὰν προσωπικότητα ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς τέχνης τοῦ ἔθνους του
ἢ καὶ ἐπὶ τῆς παγκοσμίας σκέψεως, καὶ ἄλλο τέλος εἶναι ποιητῆς ἀποδί-

δων τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους του, συναρμόζων τὴν ἰδικήν του ὑποκειμενικότητα πρὸς τὴν εἰς εὐρύτερον κύκλον (ἀπέναντι δηλαδὴ τῶν ἄλλων λαῶν) ὑποκειμενικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἔθνους του. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι καὶ πρέπει νὰ λέγεται ἐθνικὸς ποιητής. Ὁ μεγαλοφυὴς ποιητής, ἄνθος σπάνιον τῆς συνολικῆς διανοήσεως καὶ ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχει βεβαίως μαζὶ μὲ ἄλλα ὑπέρτερα καὶ τοῦτο ἀκόμη τὸ ἐθνικὸν γνῶρισμα.

Καὶ εἰδικῶς ἤδη, προκειμένου περὶ τῆς ἰδικῆς μας, τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ὡς παράδειγμα παραστατικὸν τῆς ἀνωτέρω ἀντιλήψεώς μου, ὅχι ὡς ἰσχυρισμὸν ὑπὲρ αὐτῆς, προσθέτω ὅτι ὅπως δὲν παρουσιάζομεν ἀκόμη οἱ νεοἝλληνες ἓνα ἢ δύο εὐδιαγνώστους ἀνθρωπολογικῶς τύπους μορφῆς, ἀλλ' ὁμοιάζομεν κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ ὅλους τοὺς μεσημβρινοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, οὕτω καὶ ἡ φιλολογία μας δὲν ἔχει ἀκόμη ἰδικόν της καθαυτὸ περιεχόμενον καὶ μορφήν. Ὁ Γραικός, ὁ Ρωμηός, ὁ Ἕλλην, ἐνιαῖος εἰς ἐθνικὴν συνείδησιν, δὲν ἔλαβεν ὅμως ἀκόμη ὡς πνευματικὴ καὶ ὡς αἰσθητικὴ φανέρωσις τὴν ἐνιαιότητα καὶ τὴν ἰδιοτυπίαν του. Κατεσπαρμένοι οἱ Ἕλληνες εἰς ποικίλας χώρας, ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου μέχρι τοῦ Νείλου καὶ ἀπὸ τῆς Μικρασίας μέχρι τῆς Δαλματικῆς, διατελοῦντες πολλαχοῦ ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν καὶ ὑπὸ ξενικὰς ἐπιδράσεις, μὴ ἀπαλείψαντες καὶ ἀκόμη τὰς ξενικὰς αὐτὰς ἐπιδράσεις εἰς τὰ ἐλευθερωμένα τμήματα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἀμφίγνωμοι εἰς αὐτὸ τὸ γλωσσικὸν των αἶσθημα, ἀνόμοιοι ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἔχουσι μὲν ἐνιαίαν καὶ ἀδιάσπαστον τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ τινὰς θεμελιώδεις ἐκδηλώσεις τῆς φυλετικῆς των αὐθυπαρξίας, ἀλλὰ διατηροῦν ἀκόμη πολυμορφίαν χαρακτηριστικὴν, ἴσως μεγαλυτέραν παρὰ οἵαδήποτε ἄλλη φυλὴ πολιτισμένη. Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ δευτέρα αἰτία, τὴν ὁποίαν ὑπαινίχθην ἀνωτέρω, ἡ παρεμποδίσασα τὴν ἄμεσον δημιουργίαν καθαυτὸ ἐθνικῆς φιλολογίας ὑπὸ τῶν ποιητῶν μας.

Ἡ τρίτη τοῦ φαινομένου αἰτία, γενικωτέρα καὶ σήμερον σχεδὸν ἀντικειμενικὴ, εἶναι ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον ἰδίως αἰῶνα μεγάλη ἐπικοινωνία τῶν πολιτισμένων λαῶν, ὅχι μόνον ὑλικὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ, ὁ διεθνὴς χαρακτήρ τῆς ὑψηλοτέρας σκέψεως, ἡ κατὰ πολλὰ ἀφομοιώσεις τῶν αἰσθητικῶν διαθέσεων πολλῶν λαῶν, ἡ ταυτότης κάποιων γενικωτέρων ἰδανικῶν — ἓνας ἐξελισσόμενος κοσμοπολιτισμός, ἄλλοῦ ἐλαττώνων τὴν καθαυτὸ ἐθνικὴν ἐκδήλωσιν καὶ ἄλλοῦ ἀνακόπτων καὶ ἐπιβραδύνων τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς, ὅπως συμβαίνει εἰς ἡμᾶς.

Μίαν ἀκόμη ἐξήγησιν πρέπει νὰ κάμω. Τοὺς ἀπλῶς ποιητάς, τοὺς κοσμοπολιτικοὺς ἢ καὶ μιμητάς, ἂν τοὺς διέστειλα ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ποιητάς, δὲν ἠθέλησα δι' αὐτὸ νὰ τοὺς χαρακτηρίσω ὡς ἀναξίους προσοχῆς ἢ προσποιημένους ἢ ἐφημέρους ἢ κατωτέρους. Κάθε ἄλλο. Ἐνδεχόμενον

ἓνας μιμητής, ἓνας κοσμοπολίτης ποιητής νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀξίαν καὶ μάλιστα νὰ ἔχῃ διάρκειαν φήμης καὶ νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν πολὺ μεγαλυτέραν παρ' ὅ,τι ἓνας πρωτότυπος ἐθνικὸς ποιητής· πάμπολλα παραδείγματα πιστοποιοῦν τοῦτο εἰς τὴν παγκόσμιον γραμματολογίαν.—Ἄλλως ἢ φήμη καὶ ἡ ἐπικράτησις καὶ ὁ μακρὸς ἢ βραχὺς χρόνος τῆς ἐπιβιώσεως ἑνὸς ποιητοῦ ἢ ἑνὸς ἔργου τέχνης δὲν ἐξαρτῶνται τόσον ἀπὸ τὴν ἐσωτέραν, τὴν ὑποκειμενικὴν ἀξίαν, ὅσον, καθὼς ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ ἐκδηλώσεις, ἀπὸ πολλοὺς ὅρους καὶ συνθήκας, εὐμενεῖς ἢ δυσμενεῖς, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐγεννήθη, ἔζησεν ἢ ἐπέζησεν ὁ ποιητής ἢ τὸ ἔργον τέχνης. Καὶ ὅχι μόνον γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν νὰ ἐχάθησαν μεγάλα φιλολογικὰ ἔργα ἕνεκα ξένων πρὸς τὴν φιλολογίαν περιστατικῶν (πολέμων, ὑποδουλώσεων, διαρπαγῶν, ἐμπρησμῶν κλπ.), ἀλλὰ καὶ βλέπομεν θαυμαστὴν φιλολογίαν, παλαιὰν ἢ νέαν, παραμελημένην καὶ ἄγνωστον, ἀντιθέτως δὲ φιλολογικὰς δόξας καὶ φήμας ἐκ προλήψεως, δυσαναλόγως πρὸς τὴν μικρὰν ἀξίαν των, ἐπικρατούσας ἢ καὶ διαιωνιζομένας. Ἄν δὲ τὸ σύνολον τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αἰτίων, ὅλας αὐτάς, τὰς ἄλλας καθωρισμένας καὶ ἄλλας ἀκαθορίστους συναρτήσεις, ὀνομάσωμεν τύχην, δυνάμεθα μὲ ἀπλοϊκὴν φράσιν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὑπάρχουν ποιητικὰ ἔργα τυχερὰ καὶ ἄλλα ἄτυχα. Ἡ ὑπερτάτη ἐπιβάλλουσα κριτικὴ ὥς καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἀνήκει εἰς κάποιαν ἄλλην ρυθμιστικὴν ἐνέργειαν, εἰς κάποιαν ἄλλην, ἃς εἰπώμεν οὕτω, διανόησιν ἀνωτέραν τῆς ἀνθρωπίνης κρίσεως. Καὶ κατὰ γενίκευσιν δυνάμεθα ἴσως νὰ στοχασθῶμεν ὅπως ἀλλοῦ ἔγραψα, ὅτι σύμφωνα μὲ κάποιον σταθερὸν φυσικὸν νόμον· ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν περασμένων ἀνθρώπων διασώζονται εἰς τὴν μνήμην τοῦ κόσμου μόνον ὅσα καὶ ὅσον εἶναι χρειαστὰ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ παρόντος.

Καὶ δὲν εἶναι, ὅπως ἐπιπολαίως θὰ ἐφαίνετο, κάτι ἀσύμμετρον ἢ παρένθεσις τόσον ἀφηρημένων θεωριῶν κριτικῆς μέσα εἰς μίαν εἰσηγητικὴν βιογραφίαν τοῦ Ἀ. Σούτσου, ἑνὸς συγγραφέως μας ἄλλοτε κατ' ἐξοχὴν γνωστοῦ καὶ ἐπικρατοῦντος, σήμερον δὲ ὑπερβολικὰ ἡλαττωμένου κατὰ τὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν τῶν εἰδημόνων. Διότι, πλὴν τοῦ ὅτι θεωρῶ χρήσιμον τὸ νὰ ὑποδεικνύω, ὡςάκις εὐκαιρον, πόσον σφαλερὰ εἶναι ἡ στενότης τῆς κριτικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἡ διάθεσις νεωτερολογίας, αἱ διαδεχθεῖσαι τὴν παλαιὰν ἀμαυτῇ ρητορείαν εἰς τὴν φιλολογίαν μας, κρίνω οὐχ ἥττον ὥς ἀπαραιτήτως διασαφιστικὰς τὰς ἀνωτέρω γενικότητας, προκειμένου νὰ ἐξηγηθῇ τὸ διατὶ εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη καὶ μὲ τὴν συμβουλὴν μου ἐκδίδονται τὰ ἔργα τοῦ Ἀ. Σούτσου, ἐξεδόθησαν δὲ ἢ θὰ ἐκδοθῶν καὶ τὰ ἔργα ἄλλων παλαιῶν συγγραφέων τῆς φιλολογίας

μας, μὴ ἀναγνωριζομένων ὡς τοιούτων ὑπὸ τῆς συγχρόνου μας κριτικῆς ἐκτιμήσεως τῶν εἰδημόνων.

Διάσημος καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν λεγόμενος ἐθνικὸς ποιητὴς εἰς τὴν ἐποχὴν του καὶ μέχρι τῶν χρόνων μας ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος, κυριώτατος ἀντιπρόσωπος τῆς λογίας φαναριωτικῆς παραδόσεως, μεταφυτεύσας αὐτὴν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, πολιτικογράφος καὶ σατυρικός μὲ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν συγχρόνων του, ὁ πρωτεύων ἴσως μιμητὴς τοῦ γαλλικοῦ κλασσικισμοῦ καὶ τοῦ ρομαντισμοῦ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰσηγητὴς τρόπων καὶ μορφῶν ποὺ ἀνευρίσκομεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἀμέσους διαδόχους του στιχουργοὺς καὶ πεζογράφους, ἀλλὰ μέχρι σήμερον καὶ εἰς αὐτοὺς ἐν μέρει τοὺς ἐπικριτάς του ὑπὸ ἄλλην γλωσσικὴν ἔκφρασιν, διδάσκαλος, ὥς τὸ εἶπω, τῆς νεοελληνικῆς ρητορείας, εἴτε εἰς τὸν λυρισμὸν εἴτε εἰς τὴν ἰδεολογίαν, εἴτε εἰς τὸ θέατρον εἴτε εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ἐκδηλοῦται αὕτη, παρουσιάζει τόσην ἐπίδρασιν ἐπὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὥστε ὑπὸ κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔποψιν ἀπομένει εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν νεοελλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ὅσο καὶ ἂν τὸν ὑποτιμᾷ ἡ κριτικὴ, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἀποκρούῃ κάποια ὑψηλότερα αἰσθητικὴ. Ὡστε ἀσχέτως τῆς ποιοτικῆς ἀξίας τοῦ Ἀ. Σούτσου, εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη, τὴν ἔχουσαν αἰσθητικὸν ἐνταύτῳ καὶ γραμματολογικὸν σκοπὸν καὶ σχεδιασθεῖσαν νὰ περιλάβῃ πλεῖστα τῆς ξένης ποιήσεως χαρακτηριστικὰ ἔργα, μάλιστα δὲ ὅλην τὴν ἐξ οἵασδήποτε ἀπόψεως σημαντικὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν, θ' ἀπέβαινεν οὐσιώδης παράλειψις ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ἔργων τοῦ σχεδὸν πρώτου χρονικῶς καὶ ἐπὶ πολὺ γνωστοτέρου ὅλων τῶν ποιητῶν τῆς ἐλευτέρας Ἑλλάδος.

*
* *

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου εἶχε στενὴν συνάφειαν μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου· ὅλα δὲ τὰ ἔργα του, στίχοι καὶ πεζά, εἶναι ἀπόρροια καὶ ἀπήχησις τῆς πολιτικο-κοινωνικῆς ζωῆς του. Ἡ εὐρεῖα καὶ αἰσθητικὴ διανοητικότης, ἐκείνη ποὺ φέρει εἰς ἀντικειμενικὴν ἐποπτείαν, εἰς ἐσωτερισμὸν, εἰς ὠραιοπάθειαν καὶ γίνεται ἡχὼ ἀρμονικὴ τοῦ παρελθόντος, ὁραματισμὸς τῶν σκιῶν τοῦ μέλλοντος, αἰσθησις βαθεῖα τῶν ρευμάτων τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἐκείνη ποὺ παρουσιάζεται ἀσύγχρονος, μυστικιστικὴ, φανατικὰ τεχνότροπη, ἀριστοκρατικὰ ἀδιάφορη πρὸς τὴν φήμην καὶ τὴν ἀγοράν, ἡ διανοητικότης τῆς ὑψηλῆς ὑποκειμενικῆς ποιήσεως δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν τοῦ Ἀ. Σούτσου. Οἱ ἄνθρωποι τῶν χρόνων του, τὰ πράγματα τῆς ἡμέρας, αἱ πεποιθήσεις καὶ τὰ πάθη τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς ἀποτελοῦν τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ὕλην

τῶν ἐμπνεύσεών του. Σπανίως, εἰς ὀλίγας ἠθογραφικάς σατύρας του ἢ σύντομα πατριωτικά ποιήματα, πλησιάζει εἰς τὰ σύνορα κάποιας γενικότητος. Ἡ ἰδεολογία του εἶναι συνήθης εἰς τὸ πολὺ πλῆθος, ἡ αἰσθηματικότης του κυριαρχεῖται ἀπὸ ρομαντισμὸν καὶ ζωντανεῖται μόνον ὡς ἀγάπη τῆς πατρίδος ἢ ὀργή, κάποτε καὶ ὡς ἔκφρασις δικαιοσύνης ἢ φιλανθρωπίας, οὐδέποτε ὡς ἀγάπη ἢ πόνος ἐρωτικός. Καὶ κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον πρόδηλον ἀποβαίνει ὅτι ἡ γνῶσις τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς του, ἢ βιογραφία του, ὄχι μόνον ὡς ἐπιμνημόσυνον χρέος, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰσήγησις καὶ αἰτιολογία καὶ συμπλήρωσις τῶν φιλογολικῶν ἔργων του εἶναι ἀπαραίτητος.

*
* *

Ἐγεννήθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1803 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀνήκων εἰς τὴν παλαιὰν καὶ γνωστὴν φαναριωτικὴν οἰκογένειαν. Ὁ ὁμώνυμός του θεὸς ὑπῆρξε τὸ 1820 ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. Ὁ πατήρ του, ζωηρὸς καὶ αἰσθηματίας, ὡς ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἦτο θιασώτης καὶ θαυμαστῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἡ μήτηρ του, ἀδελφὴ τοῦ Ἰακώβου Ρίζου Νερουλοῦ, τοῦ συγγραφέως τῆς **Κούρκας**, ἠγάπα τὴν φιλογολίαν καὶ ἔγραψε στίχους. Ἄλλως, πρὸ ἱκανοῦ ἤδη χρόνου ὑπῆρχε κάποια φιλογολικὴ προδιάθεσις καὶ προσπάθεια μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν τοῦ Φαναρίου, ἀποτέλεσμα τῆς συντονωτέρας σπουδῆς τῶν ἑλληνικῶν καὶ κατ' ἐπίδρασιν ἰδίως τῆς γαλλικῆς φιλογολίας, τὴν ὁποίαν ἐμάνθανον οἱ Φαναριῶται ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν γλωσσῶν, τῆς τουρκικῆς μάλιστα καὶ τῆς γαλλικῆς, πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν δημοσίων καὶ τῶν διπλωματικῶν ὑπουργημάτων ἐκείνων, ὅσα οἱ γενικῶς ἀπαίδευτοι Τούρκοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαχειρισθῶσι μόνοι των.

Εἶχε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος τέσσαρας ἄλλους ἀδελφούς, δύο πρεσβυτέρους του, ὧν ὁ Δημήτριος ἐφονεύθη μαχόμενος εἰς τὸ Δραγατσάνι, καὶ δύο νεωτέρους του, τὸν γνωστὸν ποιητὴν τοῦ Ὀδοιπόρου καὶ τῆς Κιθάρας Παναγιώτην καὶ τὴν ἐπίσης φιλογολήσασαν Αἰκατερίνην.

Εἰς πολὺ μικρὰν ἡλικίαν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς ἐκ μητρὸς, ἀνετράφη δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ πατρὸς του κυρίας Νέγρης, γυναικὸς εὐφυοῦς καὶ μορφωμένης. Υἱὸς αὐτῆς καὶ συνεπῶς πρωτεῖς ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου μεγαλύτερος τὴν ἡλικίαν ὑπῆρξεν ὁ ἐπιφανὴς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀγῶνος Θεόδωρος Νέγρης, πολυμαθὴς, τίμιος καὶ φωτεινὸς πατριώτης. Περὶ τούτου διηγεῖται ὁ Μένδελσων (1) ὅτι μεταβαίνων εἰς Παρισίους ὡς γραμματεὺς τῆς ἐκεῖ Ὀθωμανικῆς πρεσβείας ἔρριψε τὰ διορι-

(1) Ἴδε κ. Ἀγγέλου Βλάχου : « Ἀλέξανδρος Σούτσος » (φυλλάδιον Βιβλιοθήκης Ἑστίας) 1877.

στικά του γράμματα εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα μαθὼν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν καὶ εὐθύς, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὁ δὲ ποιητής, εἰς μίαν σημείωσιν τῆς κωμωδίας του ὁ **Πρωθυπουργός**, ἀφηγοῦμενος τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ: «Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1841 εἰς μίαν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς παραλίας τοῦ Βοσπόρου μελαγχολικὴν διελασίαν μου, φθάσας εἰς τὸν ἄλλοτε Βαθὺν κόλπον καλούμενον (τὸν νῦν τουρκιστὶ Μπουγιούκ-δερέ), ἐπεσκέφθην τὴν πεπαλαιωμένην οἰκίαν τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς τοῦ πατρός μου καὶ μητρός τοῦ Θεοδώρου Νέγρη, ἑνὸς τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Ἐμβὰς εἰς δωμάτιον ὅπου ὁ τῶν Μουσῶν ἐραστὴς Νέγρης εἶχε τὴν βιβλιόθηκην του, τὸν ἐνθυμήθην ἔφηβον τὴν ἡλικίαν, ἐξηγουῦντα εἰς τὸν ἀδελφόν μου Παναγιώτην καὶ εἰς ἐμέ, παιδάρια ἔτι, τὰ συγγράμματα τοῦ Βολταίρου καὶ τοῦ Ρουσσώ· τὸν ἐνθυμήθην ἐταιριστὴν φιλογενέστατον ἔπειτα εἰς Μολδαυίαν...»

Ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου του ἐδιδάχθη ὁ Ἀ. Σούτσος τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀπὸ δύο ὀνομαστοὺς διδασκάλους, τὸν Γεώργιον Σερούϊον καὶ τὸν Βενιαμὶν Λέσβιον, ἔμαθε δὲ καὶ τὴν γαλλικὴν. Δεκαπενταετὴς ἐστάλη μὲ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Παναγιώτην εἰς τὴν διάσημον τότε σχολὴν τῆς Χίου, ὅπου ἐδίδασκον ὁ Βαρδαλάχος, ὁ Βάμβας, ὁ Σελεπῆς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἐγκύκλια, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ διασήμου γάλλου ζωγράφου Δαβίδ τὴν γαλλικὴν· καὶ τὸσον ἐπέδωκεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν ταύτης ὁ ποιητής, ὥστε, ὡς ἀναφέρουν οἱ βιογράφοι του, ἠδύνατο ἕκτοτε νὰ γράφῃ καλῶς καὶ νὰ στιχορρῆ ἐπιδεξίως γαλλιστί. Κατὰ τὴν ἐκεῖ φοίτησίν του ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ πατρός του, τότε δὲ μετεκλήθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπὸ τοῦ θείου καὶ κηδεμόνος των Μ. Σούτσου, ὅστις εἶχεν ἤδη γίνεи ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. Εἰς τὸ Βουκουρέστι ἔγραψε τοὺς πρώτους σατυρικοὺς στίχους του καὶ μίαν κωμωδίαν κατὰ τῶν αὐλικῶν τοῦ ἡγεμόνος.

Ἀργότερα, τὸ 1820, ἐστάλη μὲ τοὺς ἀδελφούς του Δημήτριον καὶ Παναγιώτην εἰς Παρισίους πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, συστημένος ὑπὸ τοῦ θείου του εἰς τὸν Ἀδαμάντιον Κοραῆν. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ σοφοῦ τούτου διέτριψεν ἐκεῖ ἐπὶ τριετίαν σπουδάζων ἰδίως τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν.

Ἀλλὰ μόλις μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς του ἤρχισεν ὁ ἄγων τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας· ὁ μεγαλύτερός του ἀδελφὸς Δημήτριος ἀφῆκε τότε τὰς σπουδὰς του, ἔσπευσεν εἰς Βλαχίαν καὶ καταταχθεὶς εἰς τὸν ἱερὸν λόχον τοῦ Ὑψηλάντου ἔπεσεν ἥρωικῶς εἰς τὸ Δραγατσάνι. Ὁ ποιητής, γράψας ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πρώτην πατριωτικὴν ᾠδὴν του, θερμὴν ἐξύμνησιν τῆς Ἐπαναστάσεως, συνεκλονίσθη τὸσον πολὺ ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε ἠσθένησε βαρύνως καὶ δὲν ἀνέλαβε παρὰ ὅταν μὲ τὸν ἀπομείναντα ἀδελφόν του Παναγιώτην μετέβη

καὶ διέμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν, τρεῖς σχεδὸν ἔτη, εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐκεῖ ἀσθενῶν, «μελαγχολῶν καὶ θλιβόμενος ἐν τῇ κλίνῃ», ὅπως λέγει εἰς βιογράφος του(1), ἔγραψε πέντε τραγωδίας, τὸν *Μᾶρκον Βότσαρην*, τὸν *Ἀναστάσιον Τσαμαδόν*, τὸν *Ἰωάννην Μαυρομιχάλην*, τὸν *Ὁρέστην* καὶ τὸν *Βροῦτον*, αἵτινες ἀπέμειναν ἀνέκδοτοι, «καίτοι περιέχουσιν καλλονὰς ἐξαισίας καὶ ποιήσιν ρέουσιν ἀπὸ κρήνης διαυγοῦς», ὥς κρίνει ὁ βιογράφος οὗτος, ἀλλὰ «παιδικὰ πάντως γυμνάσματα, ὧν τὴν σύνταξιν ὑπαινίσσεται πῶς αὐτὸς ὁ Σούτσος ἐν τῷ προλόγῳ τῶν πρώτων του Σατυρῶν», ὥς συμπεραίνει ὁ κ. Ἀγγελοῦ Βλάχος.

Ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1825 ἠθέλησε νὰ μετάσχη τοῦ ἀγῶνος, ἐζήτησε μάλιστα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πολιορκούμενον Μεσολόγγιον, ἀλλ' ἀπετράπη ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Μιαούλη, ὅστις τὸν εἶχε παραλάβει ἐπὶ τοῦ πλοίου του μέχρις ἐκεῖ. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου ἔτους μετέβη εἰς τὴν Ὑδραν, ὅπου συνεκεντροῦντο τότε οἱ διευθύνοντες τὴν Ἐπανάστασιν, καὶ ὀλίγο κατόπιν εἰς τὸ Ναύπλιον. Ἀγανακτῶν διὰ τὰς φιλονικίας, τοὺς κομματισμούς, τὰς ραδιουργίας καὶ τὰς ἀμοιβαίας ἀντιπράξεις τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν, αἵτινες τόσον πολὺ ἐζημίωσαν τὸν ἀγῶνα, ἔγραψε πέντε δοριμείας σατύρας, ἐχούσας πλείστους προσωπικοὺς ὑπαινιγμοὺς ἐναντίον γνωστῶν τότε προϋχόντων, κληρικῶν, ὑπαλλήλων κλπ. «Ἡ πρώτη αὐτῶν (λέγει ὁ κ. Ἀ. Βλάχος μνημονεύων μόνον τέσσαρας) ἐγράφη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1826, ἡ δευτέρα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡ τρίτη (ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Παναγιώτην) τὸν Δεκέμβριον καὶ ἡ τετάρτη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827. Αἱ σάτυραι αὗται, ἄγνωστοι εἰς τοὺς πολλοὺς, σπανιώταται δὲ σήμερον καὶ δυσεύρετοι, ἐξεδόθησαν τὸ 1827 ἐκ τῆς ἐν Ὑδρᾷ τυπογραφίας, εἰσὶ δὲ δοριμύταται καὶ πλήρεις προσωπικῶν ὑπαινιγμῶν, οὓς δυσκόλως δύναται σήμερον νὰ ἐννοήσῃ ὁ μὴ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίσας τοὺς τότε καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα. Κατελέγχουσι δὲ... τὴν ὀξυδερκὴν ἐκείνην παρατηρητικότητα, τὴν σατυρικὴν εὐφυΐαν καὶ τὸ εὐπαρησίαστον τοῦ Ἀ. Σούτσου, ὅστις οὐδέποτε ἐδειλίασεν ὁσάκις προέκειτο νὰ καταφέρῃ τὴν μάλιστα κατὰ τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς(2)».

Αἱ σατυρικαὶ αὗται ἐπιθέσεις ἐξηρέθισαν πολλοὺς ἐνδιαφερομένους, ἐπροκάλεσαν δέ, φαίνεται, καὶ βιαίαν κατὰ τοῦ σατυρογράφου ἐπίθεσιν, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ μικρὰν σημείωσίν του εἰς τὸν πρόλογον τοῦ *Κατόπτρου τοῦ 1845*. Καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι συνέπειά τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἐξ Ἑλλάδος τότε ἀναχώρησίς του.

(1) Ἐ. Ἰωαννίδου· Συνοπτικὴ βιογραφία προτασσομένη ἐκδ. τοῦ «Παναγοράματος τῆς Ἑλλάδος».

(2) Ἀγγέλου Βλάχου: «Ἀλέξανδρος Σούτσος» (φυλλάδιον Βιβλιοθήκης Ἑστίας) 1877.

Καταλήξας καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, διέτριψεν ἐκεῖ ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν γαλλιστὶ συγγραφὴν τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» (*Histoire de la revolution grecque*), τὸ πλεῖστον μὲν τῆς ὕλης, καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰ πολεμικὰ γεγονότα, πορισθεὶς ἐξ ὧσων ἕως τότε εἶχον γραφῇ, ὀλίγα δὲ παρενθέσας, ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὴν πολιτικὴν, ἐξ ἰδίας αὐτοῦ γνώσεως. Καὶ ἐπὶ τούτων τῶν προσωπικῶν τοῦ ἀντιλήψεων στηριζόμενος, παρεῖχεν ὑπὸ τὸ ὄνομά του ὡς συγγραφέως τὴν πληροφορίαν ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς. Τὸ ἔργον τοῦτο κρίνων ὁ κ. Ἀ. Βλάχος λέγει: «Καίτοι δ' ἐπέγραψεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μέγα ψεῦδος ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου του, ὀνομάσας ἑαυτὸν αὐτόπτην μάρτυρα (*temoïn oculaire*) τῶν πλείστων ἱστορουμένων γεγονότων (ἐνῶ, ὡς εἶδομεν, μόνον περὶ τὰ μέσα τοῦ 1825 κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ποιητής), οὐχ ἦττον ἢ ἀφήγησις αὐτοῦ εἶναι ἀκριβὴς κατὰ τὰ πλεῖστα καὶ ἀπροσώποληπτος, καίτοι ἐν πολλοῖς ἐλλειπῆς καὶ περὶ τὴν μορφὴν μᾶλλον ἢ περὶ τὴν οὐσίαν ἐπιμεμελημένη. Ἐπαινετὸν δὲ ἰδίως καὶ παρατηρήσεως ἄξιον εἶναι ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ δοκιμίῳ τοῦ Σούτσου, ὅτι οὐδαμοῦ προφαίνεται ὁ σατυρικὸς ποιητής... Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔργον παρέσχεν ἀληθῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα κατὰ τοὺς κρισίμους ἐκείνους καιροὺς, εὐγλώττως ὑπεραπολογηθὲν τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ κοινοῦ καὶ οὐ μικρὸν συντέλεσαν εἰς κραταίωσιν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς συμπαθειῶν. Πολλοὶ τῆς ἐσπερίας διάσημοι ἄνδρες ἀνέγνωσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Σούτσου μετὰ διαφέροντος (1)...»

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἱστορίας του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλ-

(1). Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ *Chateaubriand*, ὅστις καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀ. Σούτσον τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν:

«Ἐνδοξε νέε,

» Ἀνέγνωσα τὴν ἱστορίαν σου τῆς *Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως* ὅχι μόνον μὲ συγκίνησιν, ἀλλὰ καὶ μὲ θαυμασμόν. Ἡ τεχνικὴ σύνθεσις τόσο μεγάλων ἔργων τῶν συμπατριωτῶν σου θὰ συγκινήσῃ, νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἀναγινώσκεται· μάλιστα τώρα ὅτε κρίνεται ἡ τύχη τῆς ἐνδόξου πατρίδος σας καὶ ἰδικῆς μου, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς φιλολογίας πατρίδα ἔχουν τὴν Ἑλλάδα, τὸ βιβλίον σας θ' ἀποβῇ ὠφελιμώτατον. Ἐγὼ κρίνω ὅτι ἔχει ἀξίαν μεγίστης ὠφελείας καὶ εἶναι ἐν ἑκ τῶν λαμπροτέρων ἐκείνων ἀνδραγαθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσαν οἱ νέοι ἀγωνισταὶ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνης, εἰς τὰς ἀκτάς, ποὺ εἶδα ἄλλοτε καὶ ἔβρεξα μὲ τὰ δάκρυά μου.

» Ἐνδοξε νέε, ἡ γραφὴ σου, ὡς ἱστορικοῦ, ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν γοργότητα τοῦ Τακίτου καὶ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ἔκφρασιν τοῦ Σαλουστίου.

» Παρίσιον 20 Αὐγούστου 1827.

» *Chateaubriand* ».

λάδα, ἥς ἡ ἀνεξαρτησία εἶχεν ἤδη ἐξασφαλισθῇ. Ἡ παρασχεθεῖσα ἐθνικὴ διὰ τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου του ὑπηρεσία ὑπετίθετο ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἱκανὴ νὰ ἀμβλύνῃ τὰς ἐναντίον του ἐκ τῶν σατυρῶν δυσαρесκείας καὶ νὰ τοῦ παράσχη τὴν κοινὴν, μάλιστα δὲ τὴν πολιτικὴν ἀναγνώρισιν, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται ἐξ ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τοῦ βίου του, πάντοτε ἐπεθύμησε καὶ ἐπεδίωξεν ὅχι μὲν ἰδιοτελῶς οὐδὲ διὰ μέσων εὐτελῶν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε λίαν αὐτογνωμόνως καὶ μὲ πολλὴν αὐτοπεποίθησιν. Καὶ ἀληθῶς ὁ θερμὸς πατριωτισμὸς του ἐν ἄλλο μόνον εἶχεν ἴσης ἐντάσεως χαρακτηριστικὸν τῆς ἀτομικότητός του, τὴν ἄκρως ὑποκειμενικὴν πίστιν εἰς τὴν ἰδικήν του μόνον ἀξίαν καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς του γνώμας. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ κατερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κυβερνήτου, ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀναγνώρισίν του, ἤλπιζε δὲ ὅτι «ἡ νέα κυβέρνησις ἠθέλε παρῆχει αὐτῷ ἐγκωμίων μᾶλλον ἢ ψόγου ἀφορμὴν», λίαν ταχέως, ἀφ' ὅτου εὐρέθη εἰς τὸ Ναύπλιον, περιῆλθεν εἰς δυσαρесκειαν καὶ εἰς ἐχθρότητα πρὸς τοὺς ἰσχύοντας—ὅχι μόνον δηλαδὴ τὴν ἐπίσημον διοίκησιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιφανεῖς ἀγωνιστὰς καὶ τοὺς πολιτικούς, τῶν ὁποίων ὅλων αὐτὸς διέκρινε καὶ ἐμεγαλοποιεῖ μάλιστα τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἰδιοτελείας, ἀπεσιώπα δὲ καὶ παρεγνώριζε τὴν ἀξίαν καὶ τὰς πρὸς τὸ Ἔθνος ὑπηρεσίας. Προῖόν τῆς δυσαρесκείας του, εἰλικρινοῦς ἄλλως τε καὶ ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότος, εἶναι μία κωμωδία του ὁ Ἄσωτος, ἐκδοθεῖσα εἰς τὸ Ναύπλιον τὸ 1830. Ἐμμετρον καὶ σχοινοτενές, εἰς πολλὰ δὲ ὥχρὰ μίμησις τοῦ Μολιέρου, χωρὶς σκηνικὴν δρᾶσιν καὶ χωρὶς ζωντανὸν διάλογον, ἀποτελεῖ μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο χαλαρὰν σατυρικὴν σύνθεσιν, τῆς ὁποίας ὅμως ἀρκετοὶ στίχοι ἔχουν συγχρονισμόν, παρατηρητικότητά, ἰσχυρὰν αἴσθησιν τοῦ γελοίου καὶ σατυρικὴν δριμύτητα ἀξιοσημείωτον. «Ὁ Μενάνδρειος τοῦ ποιητοῦ οἶστρος, λέγει σύγχρονός του βιογράφος καὶ θαυμαστής, ἠθογραφεῖ δι' εὐφρεστάτου σαρκασμοῦ τὰ γελοῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ στηλιτεύει τὴν ἀγυρτεῖαν καὶ τὴν διαφθοράν, ἣτις ἐγκαθιδρύθη τότε ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ». Ἄλλ' ἀξιώτερος καὶ δριμύτερος ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἐπίθεσίν του ἐναντίον τοῦ Καποδιστρίου. «Ἄμα πατήσας τῆς πατρίδος τὸ ἔδαφος—γράφει ὁ κ. Ἀ. Βλάχος—ἐτάχθη ἀδιάλλακτος τοῦ Κυβερνήτου πολέμιος, ἐχθρὸν αὐτὸν καὶ τύραννον τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζων, ὄργανον τῆς Ρωσσίας ἀποκαλῶν, ἀργυρώνητον καὶ πᾶσαν αὐτοῦ πρᾶξιν θεωρῶν ὡς ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας. Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἐξετασθῇ ἐνταῦθα ἡ πολιτεία τοῦ Κυβερνήτου, οὔτε τὸ δίκαιον ἢ μὴ τοῦ κατ' αὐτοῦ σατυρικοῦ πολέμου τοῦ Σούτσου· δὲν πρέπει τις ὅμως ἐπίσης νὰ λησμονήσῃ τὴν μέχρι νοσηροῦ καὶ τυφλοῦ φανατισμοῦ κορυφουμένην φιλοπατρίαν καὶ φιλελευθερίαν τοῦ ποιητοῦ, οὔτε τὰς συνταγματικὰς ἰδέας, αἵτινες τοσοῦτον ἦσαν τότε τοῦ συρμοῦ, οὔτε τὰ σπαράσσοντα τὴν Ἑλλάδα πολι-

τικά πάθη... Ταῦτά τις ἀναλογιζόμενος δὲν θέλει μὲν δικαιολογήσει, θέλει ἐξηγήσει ὅμως τὴν ἀντιπολίτευσιν ἐκείνην τοῦ Σούτσου, ἣτις παρήγαγε μὲν τὰ κάλλιστα ὑπὸ ποιητικὴν ἐποψιν προϊόντα τῆς Μούσης του, ἀλλὰ δὲν ὤκνησε καὶ νὰ πανηγυρίσῃ διὰ διθυράμβου τὸν φόνον τοῦ μεγάλου ἀνδρός».

Αἱ σάτυραι ἐκεῖναι τοῦ Σούτσου, πρωτοτυπώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων ἔργων του. μὲ ὕφος προσωπικὸν ὅπωςδῆποτε καὶ μὲ ὁρμὴν σατυρικὴν, ὅσῃν κανεῖς ἄλλος ἐκ τῶν ἀσχοληθέντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, πλήν τοῦ Λασκαράτου, δὲν ἐπέδειξεν, ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ πολὺ κατόπιν, δημοφιλέσταται. Ἀλλὰ καὶ αἱ συγχρόνως μὲ τὰς πολιτικὰς ἐκδοθεῖσαι τότε κοινωνικαὶ σάτυραι τοῦ Σούτσου, κατὰ τὸ πλεῖστον μιμήσεις τοῦ *Beranger*, τὴν αὐτὴν εἶχον ἐπιτυχίαν. Περιελήφθησαν δὲ ὅλαι ὁμοῦ καὶ μὲ ἄλλους τινὰς πατριωτικοὺς καὶ ἐλεγειακοὺς στίχους εἰς ἓνα τόμον, ἐκδοθέντα τὸ 1833 ὑπὸ τὸν τίτλον «Πανόραμα τῆς Ἑλλάδος».

Τῆς αὐτῆς ἐποχῆς ἔργον εἶναι καὶ τὸ ἄτεχνον μυθιστόρημα τοῦ Σούτσου «Ὁ ἐξόριστος», βρίθον λυρικοῦ στόμφου, μίμησις ἰδίως τοῦ *Jacopo Ortis* τοῦ Φοσκόλου καὶ τῆς *Lelia* τῆς Σάνδ, γραφὲν δὲ κυρίως πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου πολεμικῆς (1). Τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ ἡ ἐκδοσις ἔγινε τὸ 1835.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Κυβερνήτου, ὑμνολογηθεῖσαν στιχουργικῶς ὑπὸ τοῦ Σούτσου, καὶ τὴν κατάλυσιν τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τοῦ Αὐγουστίνου Καποδιστρίου, τὸν ὁποῖον ἐπιτυχῶς ἐσατύρισεν ἐπίσης, ἐνθουσιῶν καὶ αἰσιόδοξος ὁ ποιητὴς ἐχαιρέτισε διὰ δύο ἐμμέτρων ἐπιστολῶν τὸν ἐρχόμενον βασιλέα Ὁθωνα. Πλήθος συμβουλῶν καὶ παραινέσεων συναρμολογοῦνται εἰς αὐτὰς ὁμοιοκαταλήκτως, χωρὶς ὅμως νὰ διαφαίνεται πού ἔχῃ λυρισμὸς καὶ ποιήσεως. Ἀλλ' ἐφήμερος ὑπῆρξε καὶ πάλιν τοῦ ποιητοῦ ὁ ἐνθουσιασμός. — Μετ' ὀλίγας μόλις ἐβδομάδας, στενοχωρούμενος ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐγκαθιδρυθείσης Ὁθωνικῆς διοικήσεως, ἔγραφε «Τὸ ξεφάντωμα τοῦ Συνταγματικοῦ» καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ἐδημοσίευσεν ἄλλους ἀκόμη στίχους δριμυτέρους ἐναντίον τῆς νέας κυβερνήσεως. Ἐπειτα συνεχίζων τὴν πολεμικὴν του προβαίνει τὸ 1863 εἰς τὴν ἐκδοσιν πολιτικοφιλολογικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὴ πλάστιγξ» κατὰ μίμησιν τοῦ περιοδικοῦ *Νέμεσις* τοῦ *Barthelemy* καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος ἐξακολουθεῖ διὰ πεζῆς καὶ ἐμμέτρου σατύρας τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἰθυνόντων καὶ ἄλλων ἰσχυρῶν προσώπων. Οἱ πρῶτοι τοῦ περιοδικοῦ τούτου στίχοι χαρακτηριστικοὶ τῆς ἀντιπολιτευτικῆς ὁρμῆς, ἣτις σχεδὸν πάντοτε κατεῖχε τὸν Σούτσον, εἶναι οἱ ἑξῆς :

(1). Περβλ. Ἀ. Βλάχου : Βιογρ. Σούτσου, σελ. 18 καὶ 19.

« Ἐννέα χρόνους ἄγρυπνος τοξότης τῶν Ἑλλήνων,
 τὰ βέλη μου πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους διευθύνων,
 ἐπλήγωσα περαστικούς πολλοὺς κακούργους, ζῶντας
 ὡς κόρακας, ὅπου κτυποῦν οἱ κυνηγοὶ πετῶντας.
 Κ' εἰς ὑπονόμου Ἑθνικῆς πυρίτιδα κρυμμένην,
 λαμπάδα ἐπλησίασεν ἡ χεὶρ μου ἀναμμένην.
 Καὶ πάλιν σήμερον κραυγὴ παιρίδος μ' ἀνεγείρει
 καὶ φέρω τὴν φαρέτραν μου ἀστράπτουσαν καὶ πλήρη».

Ἀλλὰ καὶ οἱ τελευταῖοι εἰς τὸ ἕκτον καὶ ὕστερον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ στίχοι, μὴ ἔχοντες τὴν ἐπιθετικότητα καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς ἐνάρξεως, διατυποῦσιν ὅμως ἐπίσης τὴν ἀντιδραστικότητα, ὑφ' ἧς πάντοτε κατείχετο ὁ ποιητής. Δι' ὥραιας, ἀλλὰ δανείου καὶ λίαν ἐκτεινομένης εἰκόνης, ἐκδηλοῦται αὕτη :

« —Καθὼς μὲ λύχνον μαγικὸν τὴν νύκτα εἰς τὸν τοῖχον
 παρίστανται ὄντα μικρά, χωρὶς φωνὴν καὶ ἦχον,
 τιαροφόροι βασιλεῖς ἐπὶ χρυσοῦς ἀμάξης,
 πολιτικῶν, πολεμικῶν πομπαὶ καὶ παρατάξεις,
 καὶ πόλεις καὶ οἰκοδομαὶ καὶ πλῆθος θεαμάτων
 καὶ ὅλα εἶν' ἀνύπαρκτα καὶ πλάνη τῶν ὁμμάτων,
 ὁμοίως θεωρῶ μικρά, εἰκονισμένα μόνον
 καὶ κράτη καὶ στρατεύματα καὶ ὑπουργοὺς καὶ θρόνον».

Αἱ διὰ τῆς «Πλάστιγγος» ἐπιθέσεις πολλὰς προεκάλεσαν ἐναντίον τοῦ Σούτσου καταδιώξεις, ἔνεκα τῶν ὁποίων καὶ ἠναγκάσθη τότε νὰ φύγῃ. Τότε δὲ καὶ διαρκούσης τῆς μακρᾶς περιηγήσεώς του ἔγραψε τὰ τρία πρῶτα ἔσματα τοῦ «Περιπλανωμένου», τὰ ὁποῖα τὸ 1839, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημοσιεύθησαν μετ' ἄλλων στίχων του, τῆς «Μενιπείας» καὶ τῆς «Ἀγγελίας». Ἀλλ' ἡ ἔκδοσις τοῦ τόμου ἐκείνου, ἀποτελοῦντος σφοδρὰν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ καθεστώτος, ἐπέφερε τὴν ποινικὴν καταδίωξιν τοῦ ποιητοῦ. Συλληφθεὶς τὴν 17 Αὐγούστου 1839 καὶ ἀπολυθεὶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπὶ ἐγγυήσει τοῦ ἀδελφοῦ του Παναγιώτου, γενικοῦ γραμματέως τότε τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀνεχώρησε καὶ πάλιν ἐξ Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἐξέδωκεν ἐκ Πειραιῶς ἐν φυλλάδιον κατὰ τῶν διωκτῶν του : «Ἀπολογία Ἀλεξάνδρου Σούτσου, συντεθεῖσα διὰ τὴν δίκασιμον ἡμέραν». Μετὰ ἓν ἔτος ὅμως ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ δικασθῇ καὶ ἀθωωθείς ἀνεχώρησεν εἰς Βέλγιον. Ἐκεῖ μετὰ τρία ἔτη, τὸ 1843, ἐξέδωκε τὰς δύο ἐμμέτρους κωμωδίας του, «Ὁ πρωθυπουργὸς» καὶ «Ὁ ἀτίθαστος ποιητής», συνθέσεις μὲ ἀτεχνοτάτην πλοκὴν καὶ σύνθεσιν, ἀλλὰ πολλὴν σατυρικὴν δριμύτητα καὶ πικρίαν.—Μετὰ τὴν ἔκδοσιν των ἐπιστρέψας μετέβη εἰς Ἀνδρον, φιλοξενηθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου Καΐρη καὶ ἀρχίσας νὰ συνθέτῃ νέον ἔμμετρον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ

Ἐπαναστάτης». Πλήν, ἐπελθούσης τότε τῆς μεταπολιτεύσεως τῆς Γ' Σεπτεμβρίου, ἀπέρχεται ἀμέσως ἐξ Ἀνδρου καὶ προβαίνει πάλιν ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ἔκδοσιν ἄλλου ἑμμέτρου καὶ πεζοῦ ἔργου εἰς πέντε φυλλάδια ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μεταβολὴ τῆς Γ' Σεπτεμβρίου». Εἰς τὸ τελευταῖον τῶν φυλλαδίων τούτων ὑπὸ τὸν τίτλον *Πινακοθήκη* περιέχεται σειρὰ βιογραφικῶν εἰκόνων τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, τοῦ Ἰωάννου Κωλέττη, τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, κ. ἄ. — Ἀλλ' ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν συνταγματικῶν πολιτικῶν ὑπὸ τοῦ Σούτσου ὀλίγον διήρκεσε. Καὶ νέα κατὰ τούτων ἐπίθεσις ἀρχίσασα, προεκάλεσε δι' ἐπιτηδεΐας ὑποκινήσεως λαϊκὴν κατὰ τοῦ Σούτσου ἐξέγερσιν, ἀναγκάσασαν αὐτὸν νὰ φύγῃ εἰς Σῦρον.

Μετά τινας ἑβδομάδας ἐν τούτοις, ἀποκαταστάσης τῆς ἡσυχίας καὶ τῇ ἐπεμβάσει ἐπιφανῶν τινων τῆς Συνελεύσεως, ὁ Σούτσος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ ἐν ἔτος ἐδημοσίευσεν τὸ «Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον», συλλογὴν πολιτικῶν σατυρῶν καὶ λυρικῶν στίχων. Ἐκτοτε ἐπὶ πέντε ἔτη ἔμεινεν ἐφησυχάζων, ἕως οὗ τὸ 1850 ἐδημοσίευσεν τὴν «Τουρκομάχον Ἑλλάδα», συλλογὴν λυρικῶν στίχων πατριωτικῶν, ἐνιαχοῦ διακρινομένων διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως, ἀλλ' ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐχόντων πλατυασμοὺς—κύριον τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ Σούτσου—καὶ πεζολόγον ρητορείαν. Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ ποιητὴς προέταξε καὶ εἰς τὸν τόμον αὐτὸν ἓνα πρόλογον πλήρη χολῆς καὶ ἐπικρίσεων ἐναντίον τῆς βασιλείας καὶ τῆς κυβερνήσεως, φοβούμενος δὲ ὡς ἐκ τούτου καταδίωξιν ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἡ «Τουρκομάχος Ἑλλάς» προαποσταλεῖσα εἶχε κατασχευθῇ, κατεζητεῖτο δὲ καὶ ὁ Σούτσος ἅμα ἔφθασεν διὰ νὰ φυλακισθῇ. Οὕτως ἀναγκάζεται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ ἐν ἔτος (1852) τυπώνει τὸ τέταρτον ἄσμα τοῦ «Περιπλανομένου», κατώτερον μὲν λυρικῶς τῶν τριῶν πρώτων, δριμύτερον ὅμως εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὁθωνος. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐκτυπωθέντος ἔσματος, διαμηνυθέν, ὡς φαίνεται, ὑπὸ ἐχθρῶν τοῦ Σούτσου εἰς τὴν ἐξουσίαν, προεκάλεσε τὴν κατάσχεσιν τῶν ἀντιτύπων πρὸ τῆς ἐκδόσεως. Καὶ τότε νέα ἐπίθεσις τοῦ ποιητοῦ, εὐλογος ἄλλως, ἐδημοσιεύθη εἰς τρία φυλλάδια ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μὲ τὸν τίτλον «Ἡ κατάσχεσις τῆς διανοίας».

Μόλις εἶχε παρέλθει τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ὅταν ἡ ἔκρηξις τοῦ Ἀνατολικοῦ Πολέμου ἐπελθοῦσα, συγκεντροῖ τὴν προσοχὴν τοῦ Σούτσου ὅλην εἰς τὰ γενικὰ ἔθνικα συμφέροντα. Ἡ φιλοπατρία του λησμονεῖ πάθη, ἐχθρότητας, ἀσχημίας, προσωπικὰς αἰτιάσεις καὶ τὸν ἐμπνέει στίχους πατριωτικούς, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἐκ τῶν καλυτέρων τῆς ὅλης παραγωγῆς του. Τὰ τρία τότε γραφέντα ἑμβατήριά του ἐδημοσιεύθησαν εἰς

ἓνα τόμον μετ' ἄλλων πεζῶν συνθέσεων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀληθὴς φάσις τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος». Μεθ' ὃ ἀναχωρεῖ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Παρισίους, εἰς Λονδῖνον, εἰς Αὐστρίαν καὶ εἰς Ρωσσίαν, εἰς κάθε δὲ σταθμὸν τῆς περιοδείας του δημοσιεύει πατριωτικοὺς στίχους. Ἐπιστρέψας τέλος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου εἰς Ἀθήνας, ἔχων θερμὸν ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας ἐνθουσιασμόν, ἐδημοσίευσεν τὸ 1857 τὰ «Ἀπομνημονεύματα Ποιητικὰ ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ Πολέμου», ἀφιερῶσας αὐτὰ εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας. Τοῦτο δὲ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Σούτσου, διότι ἔκτοτε, πλὴν ἐνὸς μικροῦ λιβέλλου, «Ἡ πυρπόλησις τοῦ συστήματος ἀπὸ τὸν Κανάρην», οὐδὲν νέον παρήγαγε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Μόνον τὸ 1858 ἀνεδημοσίευσεν τὸν «Περιπλανώμενον» μέ τινες μεταβολὰς καὶ προσθήκας ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ὄθωνος, αἵτινες καὶ προεκάλεσαν τὴν ἐπὶ ἑνδεκα μῆνας φυλάκισίν του. Ἀσθενήσας σοβαρῶς τότε καὶ ἀποφυλακισθεὶς διὰ χάριτος μετέβη καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, προτιθέμενος ν' ἀσχοληθῇ εἰς συγγραφὴν ἑκτενοῦς *Ἱστορίας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων*. Ἀλλ' οὐδ' ἤρχισε καὶ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου τούτου, οὐδ' ἐνὸς ἄλλου ἐπικοῦ ποιήματος, ὅπερ κατὰ τὴν μαρτυρίαν Γάλλου βιογράφου του ἐσκόπει νὰ δημοσιεύσῃ μετὰ γαλλικῆς μεταφράσεως, διότι ὑπὸ τῆς νόσου πλέον ταλαιπωρούμενος καὶ πάντοτε ἀποζητῶν τὴν γῆν τῆς πατρίδος ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εὗρεθεις δὲ κατὰ τὴν παλινόστησίν του ἐκείνην εἰς τὴν Σμύρνην καὶ βαρέως ἀσθενήσας, πάμπτωχος καὶ ἀνέστιος, ἐνοσηλεύθη εἰς τὸ ἐκεῖ Ἑλληνικὸν νοσοκομεῖον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1863. Μετὰ δεκατέσσαρα ἔτη μετεκομίσθησαν τὰ ὀστέα του ἐκ Σμύρνης καὶ ἐτάφησαν, ὅπως τὸ ἐπόθει, εἰς γῆν ἐλευθέραν, ἐν Ἀθήναις.

Τοιοῦτος ἐν περιλήψει ὑπῆρξεν ὁ φιλολογικὸς καὶ πολιτικὸς βίος τοῦ πρώτου δημοφιλοῦς Ἑλλήνου ποιητοῦ. Λεπτομέρειαι περὶ τῆς ἰδιωτικῆς αὐτοῦ ζωῆς δὲν ὑπάρχουσιν ἀνεπίδεκτοι ἀμφιβολίας, κάποιαι δὲ ἐξ ὧν ἐκ παραδόσεως ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν τίποτε δὲν προσθέτουν εἰς ἐξήγησιν καὶ διευκρίνισιν τοῦ φιλολογικοῦ ἔργου τοῦ Ἀ. Σούτσου.

Ἱ. Ζερβὸς

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΣΑΤΥΡΑΙ

1826—1827

ΣΑΤΥΡΑ ΠΡΩΤΗ

Τὴν μάστιγα τῆς σάτυρας ἃς λάβωμεν μὲ θάρρος
Καὶ τοῦ χεριοῦ μας ὁ Γραικὸς ἃς αἰσθανθῇ τὸ βάρος.
Εἶναι καιρὸς οἱ Προὔχοντες τοῦ Γένους νὰ ἰδῶσι
Ταῖς λάσπαις ὅπου κοίτονται καὶ νὰ διορθωθῶσι.
Κενόδοξοι καὶ φίλαρχοι. Τυφλοὶ ἀπὸ τὰ πάθη,
Πίπτουν αὐτοὶ καὶ μᾶς τραβοῦν εἰς τῶν κρημνῶν τὰ βάθη.
Τὸ ψεῦδος, ὁ ἐγωισμὸς κινεῖ τὰ στόματά των,
Καὶ εἶναι ἡ διαίρεσις τὸ μόνον σύστημά των.
Γνωρίζω ἓνα ἐξ αὐτῶν, μεγάλον Μακιαβέλην.
Εἰς τούτου τὴν ὑπόκρισιν δὲν φθάνει κανεὶς Ἕλλην.
Ἄν τὸν ἀκούσῃς, δὲν ζητεῖ τὰς πρωτοκαθεδρίας,
Πλὴν σὰν ποκάμισα ποθεῖ ν' ἀλλάζῃ τὰς ἀξίας.
Ὅλ' αἱ φατρίαι πίπτουσι, μόνον αὐτὸς δὲν πίπτει,
Διότι ὅλαις ἀπατᾷ καὶ ὅλαις κάτῳ ρίπτει.
Ὅλους φρονεῖ ὡς σκύβαλα, πλὴν ὅλους κολακεύει.
Τὸν ἀπειλεῖς; χαμογελᾷ· τὸν βρίζεις; σὲ χαϊδεύει.
Εἰς τ' ἄδυστα τῶν σπλάγχχνων τοῦ κανέναν δὲν ἐμβαίνει,
Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ κ' εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον κρυπτὴ μένει.
Αὐτὸν ζητοῦν οἱ δυνατοί, αὐτόν, νὰ μιμηθῶσι.
Καθὼς αὐτός, ἐπιθυμοῦν τὸν κόσμον ν' ἀπατῶσι.
Καμμίαν βᾶσιν στερεὰν ἔς τὰς πράξεις των δὲν ἔχουν,
Κ' εἰς σκοτεινὸν Λαβύρινθον, ὡς τύχη, ὅλοι τρέχουν.
Ὁ σταθερὸς των χαρακτήρ εἶναι ἡ ἀστασία.
Δύο Γραικοί, γινῶμ' ἑκατόν· ἀπὸ αὐτὰς καμμία
Δὲν ἐκτελεῖται πώποτε, καθεὶς πρωτεῖα θέλει,
Καὶ ἂν τὸ ἔθνος τοῦ χαθῇ, τελείως δὲν τὸν μέλει.
Κανεὶς δὲν ἔμεινε Γραικός· ὁ ἓνας εἶναι Γάλλος,
Ἐκεῖνος εἶναι Μόσκοβος καὶ Ἄγγλος εἶν' ὁ ἄλλος.
Ἐνας τὸν ἄλλον πολεμεῖ, ἓνας τὸν ἄλλον ρίπτει,
Κτίζει αὐτός, ἄλλος χαλνᾷ, καὶ ἡ πατρίς μας πίπτει.
Ὁ στρατηγὸς τὸν στρατηγόν, ὁ πλίτης τὸν ὁπλίτην,
Ὁ γεωργὸς τὸν γεωργόν, πολίτης τὸν πολίτην,
Ὁ πλούσιος τὸν πλούσιον, φατρία τὴν φατρίαν,
Κρημνίζει μὲ σκληρότητα εἰς ἄβυσσον ἀγρίαν.
Ἄλλα ἄντ' ἄλλων κάμνομεν· μᾶς σύρει τυφλὴ τύχη,

Τὰ βώδια φέρ' ἡ ἄμαξα καὶ τρέχει ὅπως τύχη.
 Ἐξ χρόνους συμπλανώμεθα εἰς δρόμον ἀτοπίας,
 Ὁ χρεωκόπος ἔμπορος ψηφίζεται Ταμίας,
 Ὁ πρωτοκλέπτης Φροντιστής, ὁ δάσκαλος Στρατάρχης,
 Ὁ πλέον φιλοτάραχος πολίτης Πολιτάρχης.

Αὐτὸν τὸν μέγαν ἱατρὸν συντρόφειεν ὁ τρόμος·
 Τὸν Χάρον δούλευε προτοῦ, ζῇ τώρα Ἀστυνόμος·
 Τὸ πρᾶγμα (εἶναι ἀληθές) πολὺ δὲν μετεβλήθη·
 Προτοῦ διαβατήρια ἐμοίραζε στὰ πλήθη·
 Ἀπὸ τὴν γῆν μας ἔστελλεν ἄρρώστους εἰς γῆν ἄλλην·
 Τώρα διαβατήρια ὅς τὸν κόσμον δίδει πάλιν.

Οἱ Γραμματεῖς σὰν κόρακες τοὺς πρώτους τριγυρίζουν,
 Καὶ τῆς νεκρᾶς πατρίδος των τὸ πτώμα τρυποῦν, σχίζουν,
 Ἐν ᾧ τὸν πατριωτισμὸν τὸ στόμα των κηρύττει.
 Εἰς ἐξ αὐτῶν, θρασύτερος καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ κήτη,
 Ἐρρούφησε διὰ μιᾶς ἓνα μεγάλο πλοῖον,
 Γεμᾶτον ἀπὸ ἐθνικὸν πολῦτιμον χαρτίον.

Τοὺς παλαιούς μας βουλευτὰς πρέπει νὰ ζωγραφίσω,
 Ἡ πρέπει τοὺς πατέρας μας ὅς τὸν ὕπνον των ν' ἀφήσω;
 Πολλοὶ ἐκ τούτων χρόνους ἐξ δὲν ἀνοιξαν τὰ χεῖλη,
 Καὶ ἦσαν ὅς τὸ Βουλευτικὸν ὡσὰν ξυλένιοι στῦλοι,
 Κοιμώμενοι ὅς τὴν βροντερὰν τοῦ Γένους τρικυμίαν,
 Πλὴν ἐξυπνοῦντες τακτικὰ εἰς τὴν ἀρχιμηνίαν.
 Ἀ! εἶδα ἓνα ἐξ αὐτῶν τῶν σεβαστῶν πατέρων·
 Τὰ σχήματά του βέβαια δὲν εἶχεν ὁ Κικέρων,
 Ἐκτύπα ταῖς ποδάραις του ὁπότεν ὠμιλοῦσε,
 Παχιά παχιά ροχάλιζε, βαριά βαριά φουσοῦσε·
 Ὅς τὸν μύστακά του ἤρχετο πεισματικὰ ἡ μύγα,
 Εἰς τὸ πλατὺ του πρόσωπον αὐτὸς τὴν ἐκυνήγα
 Καὶ νὰ σκοτώσῃ, πολεμᾶν τὸν τολμηρὸν ἐχθρόν του,
 Ἐκτύπα μὲ τὴν χέρα του γερὰ τὸ μάγουλόν του.

Τοιοῦτους ἔχει ἀρχηγούς, ἐν ᾧ βαστάται μόλις,
 Ὁ ἀνδρειότατος λαὸς τῆς οἰκουμένης ὅλης.
 «Σιώπα! (θέλεις μὲ εἰπεῖ) ὅς τὴν κεφαλὴν τοῦ Γένους
 »Εὐρίσκονται πολιτικοὶ ἀξίζοντες ἐπαίνους».
 Ναί, συμφωνῶ, καὶ ἂν αὐτοὺς ἰδῇς μὲ τὴν ἀράδα,
 Εὐρίσκεις δύο τρεῖς καλοὺς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ ἱερεῖς βαρύνθηκαν τὸν Πλάστην νὰ πιστεύουν·
 Τὸν Βάκχον καὶ τὸν Ἑρωτα θεοσεβῶς λατρεύουν.
 Ἐπῆρεν ἡ Ἀσέλγεια ποιμένος βακτηρίαν
 Καὶ καλυμμαύχι, ὕψηλὸν καὶ ἄχραντον μανδύαν·
 Τὴν νύκτα περιφέρεται βαστάζουσα λαμπάδαις,
 Ὅς τοὺς δρόμους πίνει τὸ κρασί καὶ φάλλει πατινάδαις·
 Πορνοστασίων φανερῶν ἀνοίγει χίλιαις θύραις,

Καὶ ἀγοράζουσα πληγαῖς πληρώνει χρυσαῖς λίραις.

Εὐτυχησμένοι ἄνθρωποι ὅσοι γυναῖκαὶς νέαις,

Σᾶς ἔτυχε νὰ ἔχετε ἢ ἀδελφαῖς ὠραίαις!

Ἄν θέλετε ὅς τὸ Ναύπλιον νὰ λάβετε ἀξίαις,

Καθὼς ἡμεῖς, δὲν ἔχετε μυρίες δυσκολίαις.

Δὲν ξεύρετε νὰ γράψετε; Γραμματικούς σᾶς κάνουν.

Ὅρέγεσθε προβιβασμούς; οἱ συγγενεῖς σας φθάνουν.

Ἀληθινὰ οἱ ἄνθρωποι τὴν σκάφην, σκάφην λέγουν.

Τὸ μέτωπόν σας βλέποντες γελοῦν... κ' εἰς τοῦτο φταίγουν.

Πλὴν πάντα χρυσὸς ἀφθονος ὅς τὰ δώματά σας βρέχει (1).

Καθένας σας τὸ κέρατον τῆς Ἀμαλθείας (2) ἔχει.

Περνατε ὡσὰν ἀδελφοὶ μὲ τοῦτον, μὲ τὸν ἄλλον.

Τὸ σπίτι σας εἶναι αὐλὴ καὶ σπίτι τῶν Μεγάλων.

Ὅσων γονεῖς τὰ τέκνα σας ἐκείνοι ἀγκαλιάζουν,

Καὶ ταῖς μητέραις βλέποντες... παιδιὰ των τὰ φωνάζουν.

Ἐλᾶτε εἰς τὸν Πλάτανον (3), περίεργοι πολῖται,

Ἄν θέλετε στὸ θέατρον τῆς τρέλλας νὰ ἐμβῇτε.

Διέτε παντοῦ πολιτικῶν ἀτίμους συντροφίας.

Καθεῖς των εἶναι ἢ οὐρά, ἢ κεφαλὴ φατρίας.

Σιγὰ ἐκεῖνος προπατεῖ, φυσᾷ καὶ καμαρώνει.

Ἀπὸ ὑπερηφάνειαν τοὺς ὤμους του σηκώνει,

Σὰν κοῦρκος ὅταν μόνος του φουσκώνῃ τὰ πτερὰ του.

Κινεῖ μόνον τὸ φρύδι του στὰ χαιρετήματά του.

Ἐνα λαὸν δλόκληρον ὡς δορυφόρους σύρει,

Σὰν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνισμα εἰς μέγα πανηγύρι.

Αὐτὸς σημαντικώτατος νὰ νομισθῇ πασχίζει,

Λόγια ὅς τ' αὐτὶ ἀσήμαντα εἰς ὅλους ψιθυρίζει,

Ἀπὸ τὸ χέρι τοὺς τραβᾷ ὡς δέκα λεύγαις πέρα,

Ἀγάλια γιὰ νὰ τοὺς εἰπῇ αὐτὸ τὸ καλησπέρα.

Ἐκεῖ τῆς ματαιότητος οἱ φουσκωμένοι φίλοι,

Οἱ κοῦφοί μας σχολαστικοί, δαγκάνονται σὰν σκύλλοι.

Μὲ σχήματα κλιμακωτὰ καὶ μὲ ἀλληγορίαις,

Μ' ἀνέκδοτα ἱστορικὰ καὶ μὲ μυθολογίαις,

Σοφώτατα ὑβρίζονται, σὰν βαθρακοὶ κοάζουν,

Ἀλλὰ ἀντ' ἄλλων σὲ λαλοῦν καὶ παρρησίᾳ κράζουν:

« Ἄν ἡ Ἑλλάς κλονίζεται, τὸ ἔθνος ὅλον σφάλλει,

» Διότι νομοθέτας του δὲν θέλει νὰ μᾶς βάλῃ.

(1) Ὁ Ζεὺς εἰς σχῆμα χρυσεῆς βροχῆς κατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν στέγην τῆς ἐρωμένης του Δανάης.

(2) Τὸ κέρας τῆς αἰγὸς Ἀμαλθείας θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς μυθολόγους ὡς σύμβολον τῆς ἀφθονίας.

(3) Αὐτὸς ὑποῦται εἰς τὸ μέσον εὐρυχώρου τινὸς πλατείας τοῦ Ναυπλίου. Ὑπὸ τὴν σκιάν του περιφέρονται ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ διπλωμάται μας, καὶ σπεύδει ν' ἀπατήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον παντοιοτρόπως.

» Ὁ Κοραῆς (1) εἶν' ἱκανὸς τοὺς Τούρκους νὰ νικήσῃ·
 » Αὐτὸν πρέπει Στρατάρχην τοῦ τὸ Γένος νὰ ψηφίσῃ».

Ἐδῶ βαθεῖς πολιτικοὶ βαστοῦν τὰ πατερμιά των,
 Σιγὰ σιγὰ περιπατοῦν, μετροῦν τὰ βήματά των,
 Ἰδέαν διπλωματικῆς κανεῖς προτοῦ δὲν εἶχε,
 Τώρα ζητοῦν νὰ δείξωσι πῶς εἶναι Μετερνίχαι·
 Ἀναστενάζουν δυνατά, τὰ φρύδια των τεντώνουν,
 Κυττάζουν ἀσκαρδαμυκτί, ταῖς πλάταις των ὑψώνουν,
 Περιπατοῦν καὶ σκέπτονται, χονδραίνουν τὴν φωνήν των,
 Ἡ κρύπτουν τὴν ἀμάθειαν ὑπὸ τὴν σιωπὴν των.
 Ἀλλοίμονον! τοῦ γένους μας τολμοῦν νὰ εἶναι στῦλοι
 Ὅσοι ποτὲ δὲν ἔμαθον πῶς πιάνουν τὸ κονδύλι,
 Αὐτοὶ τὴν πρῶραν ὁδηγοῦν τοῦ δυστυχοῦς μας πλοίου.

Ἄ! τρέξε, τρέξε νὰ ἰδῇς τοὺς νέους τοῦ Ναυπλίου!
 Ὅσων γυναῖκες κρύπτονται εἰς ἄσπραις φουστανέλλαις,
 Ἡ βρακοζώναις κρέμονται, καὶ κόκκιναις κορδέλαις
 Ἐξαπλωμέναις φαίνονται εἰς χρυσωταῖς κνημίδες·
 Ἐμπρὸς ὀπίσω βλέπονται συχνὰ οἱ Γανυμήδες,
 Πατοῦσιν εἰς τὰ νύχια των, ἐν δάκτυλο ψηλώνουν,
 Καὶ μόνοι των σὰν Νάρκισσοι γελοῦν καὶ καμαρώνουν.
 Αὐτοὶ καλοῦνται Ἀχιλλεῖς, ἐκεῖνοι Διομήδαι,
 Ἐν ᾧ τῆς μάχης τὸν καπνὸν κανέννας των δὲν εἶδε,
 Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Πάριδας ὁ μάγγανος ἀνήκει.

Βλέπεις αὐτὸν πῶς ἀκουμβᾷ εἰς μαῦρο δεκανίκι,
 Καὶ ὅς τὸν λαὸν ὡς δωρεὰς μοιράζει εὐλογίας;
 Εἶναι χονδρὸς Ἀρχιερεὺς πάσης Ἐηροκαμπίας·
 Ὡς περικεφαλαίαν τοῦ τὸ καλυμμαύχι ἔχει,
 Φορεῖ αὐτὸ καὶ κακουργῶν ἀτιμωρήτως τρέχει·
 Μίαν στιγμὴν ἰδὲς αὐτὸν τὸν ἅγιον Πιλάτον·
 Ἀπ' τὸν Κωλέττην ἔρχεται εἰς τὸν Μαυροκορδάτον·
 Ὑβρίζει καὶ κατηγορεῖ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον,
 Καὶ τὸν καθένα εἰς τ' αὐτὶ πολιτικὸν μέγανον,
 Πελεμικὸν ἀνίκητον, σωτῆρα ὀνομάζει,
 Ἐν ᾧ κρυφίως καὶ τῶν δυὸ τὸν λάκκον ἐτοιμάζει (2).

Μὴ φεύγῃς! στάσου! κύτταξε αὐτὸν τὸν Γραμματέα!

(1) Αὐτὸν τὸν σεβάρμιον γέροντα ἔπρεπε νὰ μιμηθῇτε, λόγιοι τοῦ Γένους, εἰς τὰ ἔργα σας· αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς ἔπρεπε νὰ δείξετε, καὶ ὅχι οἱ πλειότεροι ἀπὸ σᾶς νὰ ὁδηγήσετε τόσους προὔχοντας τοῦ ἔθνους εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀνομίας.

(2) Ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀγίας Πορφύριος ἐκηρύχθη ἐχθρὸς μου, νομίζων ὅτι βλέπει τὴν εἰκόνα του εἰς τὴν ζωγραφίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιερέως. Ἐγὼ ὁσάκις κτυπῶ τινα ἡθικῶς, δὲν ἀναφέρω τὸνομά του, ἀλλ' ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ τὸ συμπεράνῃ· ὅστις λοιπὸν ἐγγίζεται δὲν μαρτυρεῖ μὲ τοῦτο ὅτι εἶναι ἔνοχος καὶ ἡ συνειδήσις του δὲν εἶναι καθαρὰ;

Ἡμερολόγι ἔμψυχον, πάντα σὲ λέγει νέα,
 Τὰ πάντα ἐπαγγέλλεται, τίποτε δὲν γνωρίζει,
 Τοὺς φιλονείκους ἀγαπᾷ καὶ τούτους τριγυρίζει·
 Τὸν κόσμον ὅλον σταματᾷ, ὅλοι τὸν ἀποφεύγουν
 Καὶ ἀπὸ ταῖς παγίδαις τοῦ ζητοῦν κρυφὰ νὰ εὗγουν.
 Προχθὲς πρὸς τὰ μεσάνυχτα μοῦ ἔσπασε τὴν θύραν·
 « Ἄ! πλέον σ' εὔρα (μ' ἔκραξε) διὰ καλήν μου μοῖραν...
 » Οἱ ἄνθρωποι βουβάθηκαν... τί ἔπαθον δὲν ξεύρω.
 » Ματαίως ζητῶ τέρι μου 'ς τὸ Ναύπλιον νὰ εὗρω.
 » Δὲν ἤμπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἂν δὲν φιλονεικῶ.
 » Ὀλίγον φιλονεικήσε, ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀφήσω».
 ὦ! πόσον χαίρω ζῶν μακρὰν οὐτιδανῶν σκωλήκων,
 Καὶ τὰς ἡμέρας μου περῶν εἰς τῶν μουσῶν τὸν οἶκον!
 Μὲ ἀποσπᾷ ὁ Πήγασος ἀπὸ δυσώδεις τόπους·
 Μὲ ἀνυσοῖ ἀπὸ μικροὺς καὶ χαμερπεῖς ἀνθρώπους·
 Τρέμουν νὰ τὸν κεντήσωσι τῶν πόλεων ἢ μύγαις,
 Καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πόδας τοῦ φθάνουν πολλὰ ὀλίγαις.

ΣΑΤΥΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ὦρα καλή σου, Σάτυρα! ζητεῖς νὰ μὲ ἀφήσης,
 Δὲν ἔμπορεῖς μίαν στιγμὴν 'ς τὸ σκότος νὰ καθήσης.
 Καὶ σὺ τυχοδιώκτισσα κατάντησες νὰ γένῃς.
 Μαζί μου εἰς τὴν μοναξιὰν δὲν ἀγαπᾷς νὰ μένῃς.

Δὲν θέλουν, ναί, οἱ φίλοι μου 'ς τοὺς δρόμους σὲ ἀφήσει·
 Μὲ πρόσωπον ἀγέλαστον δὲν θέλουν σ' ἀπαντήσει·
 Δὲν θέλεις, σὰν ἡ ἄνοστη Ἐφημερίς τοῦ Ψύλλα (1),
 Ἐνδύσει σαρδελῶν πλευρὰ μὲ τὰ πλατιά σου φύλλα.
 Πλὴν μὴ θαρρῆς πῶς αἱ αὐλαὶ τῶν Πρώτων θ' ἀνοιχθῶσι,
 Πῶς ὅλοι των μ' εὐγένειαν θὰ σὲ ὑποδεχθῶσι.
 Νομίζεις πῶς οἱ Δυνατοὶ θὰ σὲ χειροκροτήσουν,
 Καὶ σὰν χρυσὴν Διαταγὴν θὰ σὲ γλυκοφιλήσουν;
 Πολλοὶ των τὸ ἀλφάβητον δὲν εἶδαν 'ς τὴν ζωὴν των,
 Καὶ τρέμει τὸ κονδύλι των εἰς τὴν ὑπογραφὴν των.
 Ἄν μερικοὶ των ἄδειάσαν τοῦ Ἑθνους τὸ ταμεῖον,
 Ἄν μερικοὶ των ἔβλαψαν καιρίως τὸν πλησίον,
 Δὲν θέλεις, εἶμαι βέβαιος, Θεέ, τοὺς κεραυνῶσει.
 Τὰς ἐντολάς σου ποῖός των ἡξεύρει ν' ἀναγνώσῃ;

(1) Κτυπῶν τὴν ἐφημερίδα τοῦ κυρίου Ψύλλα, δὲν μέμφομαι τὸν χαρακτῆρά του· δύναται νὰ ἐπαινεῖται τις τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα μὲ τὸ ὅποιον τὴν συνέγραψε.

Μὴν προχωρήσης, Σάτυρα, ἔς τὸν κόλπον τοῦ Ναυπλίου·
 Ὡς τὴν τύχην ἢ Διοίκησις ἀφέθη ἑνὸς πλοίου,
 Καὶ βλέμμα πρὸς τὴν Αἴγιναν γλυκὺ ἐνατενίζει·
 Ἡ Γενικὴ Ἐφημερὶς μαζί της ἀρμενίζει·
 Πηγαίνει τὸν ἀέρα τῆς ἔς τὴν Αἴγιναν ν' ἀλλάξῃ.
 Εἶθε νὰ πλεύσῃ μὲ καλὸ, καὶ μὲ καλὸ ν' ἀράξῃ!
 Ἐξ μῆνας ἢ ταλαίπωρῃ ἔς τὸ Ναύπλιον κλεισμένη,
 Ὡς ταῖς λάσπαις ἐκυλίετο καταλυσσοδεμένη·
 Ἐξ μῆνας ἦταν ἄρρωστη, πικρὰ παραλαλοῦσε,
 καὶ μ' ἀσυρράπτους λόγους τῆς μᾶς πονοκεφαλοῦσε.
 Ὡς τὸ Ναύπλιον εἰν' ἀνεσις καὶ μοναξιά μεγάλη.
 Οἱ Φροντισταί, οἱ Ἐπαρχοί, τόσοι κηφῆνες ἄλλοι,
 Πηγαίνουν ἔς τὴν Συνέλευσιν ν' ἀρπάσουν τὰς ἀξίας,
 Νὰ μοιρασθοῦν τὰ κόλυβα τῆς δυστυχοῦς Γραικίας·
 Ἀπὸ τὸ Ναύπλιον σωρὸς Γραμματικῶν εὐγῆκε,
 Καὶ μὲ αὐτοὺς ἢ λοιμικὴ τὸ Ναύπλιον ἀφῆκε (1).
 Τόσοι Γραικοὶ τῶρα πετοῦν ἔς ταῖς ὁχθαῖς τῆς Αἰγίνης·
 Ἐκεῖ καὶ σὺ τὸ βῆμά σου, ἐκεῖ νὰ διευθύνῃς·
 Τόσα μυρμήγκια φίλαυτα ἔς τὰ χῶματα κινοῦνται·
 Τοῦ ξεψυχοῦντος ἔθνους μας τὰ κτήματα πουλοῦνται·
 Τὸ σάβανόν του ὁ καθεὶς πρῶτος ζητεῖ ν' ἀρπάσῃ·
 Μὲ τὴν τιμὴν του ὁ καθεὶς τρέχει νὰ τ' ἀγοράσῃ.
 Ἐκεῖνος ὅστις πρόπερσι πουλοῦσε μὲ τὸ χέρι
 Καὶ ἔς τὸν λαὸν ἐμοίραζε χαβιάρι καὶ πιπέρι,
 Ὡς τὴν λυγδερὴν του δεξιὰν τὴν τύχην μας βαστάζει,
 Καὶ τῶρα ὑπουργήματα ἔς τοὺς κόλακας μοιράζει.
 Τῶρα πηγαινοέρχονται τὰ γράμματα στοὺς δρόμους,
 Καὶ ὅλα κρυφανοίγονται ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους·
 Μὲ τὴν μελάνην ἢ Ψευτιά τὰ ἔχει μαυρισμένα·
 Ὁ Δόλος μὲ τὴν βοῦλάν του τὰ ἔχει σφραγισμένα.
 Τῶρα τρανοὶ Πολιτικοὶ ἐπάνω σ' ἄμμον κτίζουν
 Τὰ πρόσκαιρά των σχέδια, καὶ τὴν Ἑλλάδα σχίζουν·
 Ἄλλος πηγαίνει ἔς τὸ Καστρί καὶ ἄλλος εἰς τὸν Πόρον
 Καὶ ἄλλος εἰς τὴν Αἴγιναν μὲ πλῆθος δορυφόρων·
 Εἰς τοὺς Πληρεξουσίους μας τὰ δίκτυα των ἀπλώνουν,
 Καὶ διὰ νὰ γελάσωσι τοὺς Ἑλληνας ἰδρώνουν·
 Καθεὶς καυχᾶται πῶς πιστὰ τὸ Γένος του δουλεύει·
 Πλὴν διὰ τὸ στομάχι του καθένας μαγειρεύει.
 Τῶρα μικροὶ Πολιτικοὶ δι' ἑαυτοὺς σπουδάζουν
 Τὸ πᾶν, παντοῦ καὶ πάντοτε, κρυφὰ νὰ συμβιβάζουν·

(1) Καὶ τῷ ὄντι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τὸ Ναύπλιον, ἔλειπε καὶ ὁ τύφος, ἀσθένεια ἥτις, ὡς φαίνεται, λαμβάνει εὐχαρίστησιν νὰ κυνηγῇ μέλη Διοικητικά.

Δέν ἀγαποῦν τὴν σύγχυσιν, δέν ἀγαποῦν τοὺς κρότους·
 Ἐπιθυμοῦν σιγὰ σιγὰ ν' ἀποκοιμοῦν τοὺς Πρώτους·
 Ὅς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν φατριῶν καθημερνῶς συχνάζουν,
 Μὲ λίβανον κολακειῶν ὅλους συχνοθυμιάζουν,
 Διὰ νὰ εἶναι πάντοτε τοῦ νικητοῦ οἱ φίλοι,
 Καὶ νὰ βυζάνουν κόκκαλα τ' ἀχόρταγά των χεῖλη·
 Τὸν Ὑψηλάντην κατ' ἀρχὰς αὐτοὶ ἐπροσκυνοῦσαν,
 Ὅς τὸν Κουντουριώτην πρόπερσι αἰσχρὰ γονυπετοῦσαν,
 Εἰς τὸν Κωλέττην πέρυσι, εἰς τὸν Ζαῦμην τώρα·
 Ὅπου φυσᾷ ὁ Ζέφυρος, ἅς γέρνη καὶ ἡ πρῶρα.
 Ἄν εἴκοσι Διοικητὰς, νέους ἢ σκουριασμένους,
 Οἰκονομοῦν καὶ ἀπατοῦν μὲ τοὺς ψευδεῖς ἐπαίνους,
 Ἄν εἰς παπούτσια εἴκοσι ἓνα ποδᾶρι βάλλουν,
 Τὸ κάμνουν μὲ καλὸν σκοπόν, εἰν' ἄξιοι, δέν σφάλλουν·
 Γνωρίζω ἓνα μας Μουφτὴν· τὸ ράσον δέν τὸν κρύπτει·
 Χίλιους τῶν Πρώτων γέλασε· καθεὶς τὸν ἀπορρίπτει·
 Ὅλων σχεδὸν τῶν φατριῶν ἐπέρασε τὸν γῦρον,
 Καὶ δέν ἀξίζει σήμερον ἓνα σακκὶ ἀχύρων.
 Καθὼς αὐτός, οἱ χεῖμαρροι πέτραις πολλαῖς ἀφίνουν,
 Δρόμους ἀλλάζουν ἑκατὸν καὶ εἰς τὴν ἄμμον σβύνουν.

Καὶ πῶς νὰ ἔχη χαλινὸν ἡ ἀναιδὴς κακία,
 Ἐν ᾧ ἀπ' ὅλους δέχεται ἐγκώμια μυρία;
 Ἐκεῖνος ὅστις πάντοτε τοὺς φίλους τοῦ προδίδει
 Καὶ τὴν ἀπάτην θεωρεῖ ὡς νόστιμον παιγνίδι,
 Ἐκεῖνος ὀνομάζεται Πολιτικὸς μεγάλος,
 Τοῦ πλάστου ἀριστούργημα, Ταλεῦράνδος ἄλλος.
 Ὁ φιλοδίκαιος Γραικὸς εἶναι Γραικὸς εὐήθης,
 Ὁ ἀγαθὸς ἀνίκανος, μωρὸς ὁ φιλαλήθης·
 Ὡς ἄξιος, ὡς φρόνιμος ὁ κλέπτης ἐπαινεῖται.

Αὐτὸς ὁ ψευδαπόστολος ὅστις παντοῦ κινεῖται,
 Τὸ σπερμολόγον ἔκτρωμα ὁποῦ παντοῦ τρυπώνει
 Καὶ μὲ χουλιάραν βρωμερὰν τὸ πᾶν ἀνακατώνει,
 Ὁ παντατρέχας Ἄγγελος, τῶν φατριῶν ὁ φίλος,
 Ὅστις σαλεύει τὴν οὐρὰν ἔς τοὺς Δυνατοὺς σὰν σκύλλος
 Καὶ ἀπὸ τὰ στρατόπεδα πηδᾷ ἔς τοὺς Ἐπιτρόπους,
 Αὐτὸς εἶν' ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

«—Σιώπα, Σοῦτσε! ἔς τοὺς κακοὺς μὴν πρόσφερε καθρέπτας·
 »Μήπως δέν εἶδαμεν ἡμεῖς τόσους Ἐπάρχους κλέπτας;
 »Μήπως δέν εἶδαμεν ἡμεῖς ν' ἀρμέγουν τὴν Ἑλλάδα
 »Ἐκτελεστοὶ καὶ Ὑπουργοὶ καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα;
 »Καὶ ὅμως σιωπήσαμεν, ἀφήσαμεν νὰ τρέχη
 »Καὶ νὰ πηγαίνει πάντοτε τὸ πρᾶγμα ὅπως ἔχει·
 »Ἀφήσαμεν τοὺς κόλακας νὰ γλύφουν τοὺς Μεγάλους,
 »Καί, λόγιοι, ἀφήσαμεν λογιωτάτους ἄλλους

»Εἰς τῶν Προκρίτων ταῖς αὐλαῖς νὰ κοίτωνται ριμμένοι,
 »Σάν ψιττακοὶ νὰ φλυαροῦν, εἰς τὸ κλουβὶ κλεισμένοι.
 »Δὲν σὲ ἀρέσκομεν ἡμεῖς; Σιώπα! βουβὸς μεῖνε!
 »Καθένας Διπλωματικὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι
 »Ἀτιμωρήτως χαμερπῆς, ψεύστης καὶ Φαρισαῖος;
 »Ὅποιον ἐμπρός σου κι' ἂν ἴδῃς, ὅς εἶναι καὶ δικαίως;
 »Πρέπει νὰ κάθεσαι κρυφὰ καὶ νὰ τὸν ζωγραφίζῃς;
 »Ἡ ἔργον χριστιανικόν, θεάρεστον νομίζεις
 »Τὸ νὰ πληγώνῃς ὅλους μας γιὰ μιὰν ξερὴ πατρίδα;
 »Εκεῖνος τί σ' ἐπείραξεν ἂν ἔχῃ αὐτιά Μήδα,
 »Ἄν ἔχῃ γάτου κύτταγμα, μορφὴν ἄλωπεκώδη,
 »Ἄν ἔχῃ καύκαλα βωδιοῦ, ἂν φέρεται σὰν βῶδι;
 »Τί πολεμᾷς τὰ ἥθη μας; ἤλθες νὰ δώσης νόμους;
 »Ὡσὰν πιθήκους τί τραβᾷς τοὺς Γραμματεῖς ἔς τοὺς δρόμους;
 »Τί προσκαλεῖς ἀπάνθρωπα τὸν κόσμον ἔμπροστά των
 »Καὶ προξενεῖς τὸν γέλωτα μὲ τὰ σκιρτήματά των;
 »Αὐτὰ τὰ τόσα γέλοια σου θέλουν σὲ φέρει θρήνους·
 »Τί πιάνεσαι ἀστόχαστα μὲ τούτους καὶ μ' ἐκείνους;
 »Ἄν ἡ Ἑλλάς κατέστρεψεν Ἀγάδων χιλιάδαις,
 »Εἶναι Γραικοὶ Βεζίρηδες, εἶναι Γραικοὶ Πασάδες,
 »Εἶναι Μουφτῆδες ρασωτοὶ καὶ μοναχοὶ Δερβίσαι.
 »Τὴν μέθην των, τὴν λύσσαν των πῶς, Σοῦτσε, δὲν φοβεῖσαι;
 —Νὰ φοβηθῶ! καὶ διατί; κανένα ὀνομάζω;
 Κανένα των προσωπικῶς μὲ εἶδες νὰ πειράζω;
 Κι' ἂν τ' ὄνομα τινὸς εἰπῶ, μὴν βλάπτω τ' ὄνομά του;
 Τὸ στέλλω νὰ κατρακυλᾷ μὲ τὸ τοῦ Ἡροστράτου·
 Χωρὶς ἐμέ, θέλει κανεὶς μάθει ποτὲ ἂν ζῶσι
 Τόσοι κακοῦργοι—ΟΠΟΥΛΟΙ καὶ—ΙΔΑΙ ἄλλοι τόσοι;
 Στοχάζεσθε πῶς ἀγαπῶ τοὺς ἄλλους νὰ κεντρῶνω
 Καὶ τὴν χολὴν μου πάντοτε ἀδίκως νὰ θολώνω;
 Ποσάκις ἐπεθύμησα τὴν λύραν νὰ τονίσω,
 Τὰς νίκας τοῦ Κανάρη μας γλυκὰ νὰ τραγουδήσω!
 Ποσάκις ἐπεθύμησα ν' ἀφήσω χαραγμένας
 Καὶ μὲ στοιχεῖα χρύσινα εἰς ἱασπιν γραμμένας
 Τὴν τόλμην καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ θεοῦ Κριεζῆ μου
 Καὶ τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ φίλου Νικοδήμου!
 Πλὴν αἱ φωναί, πλὴν οἱ κλαυθμοὶ τῆς δυστυχοῦς Γραικίας
 Μὲ κυνηγοῦν καὶ φθάνουσι ἔς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
 Σπαράττονται τὰ σπλάγχνα μου εἰς τοὺς δριμεῖς τῆς πόνους·
 Βλέπω χιλίους γύρω τῆς ἀσπλάγχχνους δολοφόνους,
 Τὰ δάκρυά μου στάζουν, τὸ τόξον μου τεντώνω,
 Τοὺς μητροκτόνους Ἑλλήνας διώκω καὶ πληγώνω.

ΣΑΤΥΡΑ ΤΡΙΤΗ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Παναγιώτην Σοῦτσον.

Τί κοπιᾷζεις, ἀδελφέ, ν' ἀσπρίσῃς τοὺς Ἀράπας ;
Νὰ καταστήσῃς Περικλεῖς τοῦ ἔθνους τοὺς Σατράπας ;
Ἀνωφελῶς ἐργάζεσαι πρὸς σύστασιν τῶν νόμων
Καὶ δείχνεις εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς δόξης των τὸν δρόμον.
Οἱ λόγοι σου ἡρωισμοῦ σπινθήρας δὲν ἀνάπτουν
Καὶ Διπλωμάται πονηροὶ τὸν λάκκον σου σὲ σκάπτουν.

Αὐτὸ τῆς ὑπουλότητος τὸ ζωντανὸν σχολεῖον,
Τοῦ βδελυκτοῦ ἐγωισμοῦ τὸ βρωμερὸν ἀγγεῖον,
Ὁ πῖθος ὅπου ἔρρεισαν αἱ πλάναι καὶ οἱ δόλοι,
Αὐτὸ τὸ κλεφτοφάναραν, ὅπου οἱ κλέπται ὅλοι
Ὡς ὄργανόν των ἀγαποῦν ἔς τὸ πλάγι των νὰ ἔχουν
Καὶ πάντοτε μ' αὐτὸ σιγὰ ἔς τὰ σκοτεινὰ νὰ τρέχουν,
Αὐτὸς ὅστις ἐβύζαξε τὸ γάλα τῆς κακίας
Καὶ τρίχαις ἀσπραις ἐβγαλεν εἰς τὰς παρανομίας,
Αὐτὸς παντοῦ συκοφαντεῖ τὴν ἄδολον ψυχὴν σου
Καὶ χύνει τὸ φαρμάκι του εἰς τὴν ὑπόληψίν σου.
Ὡς τοὺς ἐλευθέρους σὲ καλεῖ κακὸν ἀριστοκράτην,
Ἐκ εἰς τοὺς τυραννόφρονας αὐθάδη ὀχλοκράτην.
Εἰς ταῖς αὐλαῖς τῶν Δυνατῶν βράδυ πουργὰ συχνάζει,
Τοὺς ἐρεθίζει κατὰ σοῦ, καὶ κατὰ σοῦ φωνάζει :
«Ὁ Σοῦτσος εἶν' εἰς τὸν λαὸν μὲ τὴν ψυχὴν δοσμένος,
Εἶναι ἀπὸ τὰ γράμματα ὁ νοῦς του σαλευμένος,
Ἐχει σκοπὸν τὴν ἀνοιξιν ν' ἀφήσῃ τὴν Γραικίαν,
Καὶ δὲν τὸν μέλει ἂν αὐτὴ ριφθῇ ἔς τὴν ἀναρχίαν.
Ὅλους μισεῖ τοὺς Προὔχοντας· θέλει νὰ σᾶς κρημνίσῃ·
Θέλει νὰ εἶναι οἱ Γραικοὶ ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι·
Ἴσος ἐκεῖνος ὁ Γραικός, ὁ καταλασπωμένος,
Μὲ σέ, ὅστις ἔς τὸ μάλαμμα εὐρέθης γεννημένος !
Ὁ Σοῦτσος ὅμως σήμερον τέτοιαις ἰδέαις ἔχει
Καὶ ταῖς οὐραῖς σας, ὅλους μας, κρυφὰ μᾶς κατατρέχει·
Εἰς τοὺς Μεγάλους παριστῶν τὴν δόξαν τῶν Κατῶνων,
Τὴν δόξαν τῶν Λαφαγетῶν καὶ τῶν Οὐασιγκτῶνων,
Ζητεῖ κανένα ἐξ αὐτῶν νὰ κάμῃ Ροβεσπιέρον».

Τοὺς λόγους τῆς ἀλώπεκος ἀκούει ἓνας γέρων,
Πιστεύει τὰ σοφίσματα τοῦ χαμερποῦς ἐχθροῦ σου
Καὶ λέγει ὅσα ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς σου·
Τὰ θολωμένα μάτια του ἀπ' τὸν θυμὸν γουρλώνων,
Φωνάζει ταῖς μουστάκαις του σὰν δυὸ σουβλιὰ σηκώνων (1) :

(1) Μὲ τὴν ἐξεικόνισιν αὐτοῦ τοῦ γέροντος θέλω νὰ παραστήσω ἓνα Πελοποννήσιον πραγματευτὴν εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, Κοτζάμπασην

«Τί θέλει τὸ παιδί αὐτό; ζητεῖ νὰ μᾶς κρημνίσῃ;
 Ζητεῖ μὲ τὸ κονδύλι του τοὺς Δυνατοὺς νὰ σείσῃ;
 Ἐγὼ ἂν ἤμουν ἔμπορος, ὁπότεν ἤμουν νέος,
 Αὐθέντης εἶμαι σήμερα καὶ στῦλος τοῦ Μωρέως.
 Τί θέλει τὸ παιδί αὐτό; ζητεῖ τὸ χαλινάρι
 Ἀπὸ τὰ δύο χέρια μας μὲ ταῖς φωναῖς νὰ πάρῃ;
 Νὰ μᾶς ἀλλάξῃ θέλ' αὐτὸ τὸ χθεσινὸ φυντάνι;
 Ἄς πάγῃ ἔς τὴν κατάρρα μου κι' ἄς μὴν μὲ χολοσκάνῃ!
 Μὲ ταῖς γαζέταις, τοῦ λαοῦ τὰ μάτια θὰ ν' ἀνοίξῃ,
 Ἡ χώρα μας θὰ σηκωθῇ καὶ ὅλους θὰ μᾶς πνίξῃ.
 Πάντα νὰ μένῃ ἄλυτος, ἂν εἶν' ἀποθαμένος,
 Ἄν ζῇ, νὰ γένῃ Ὁβριὸς αὐτὸς ὁ μαγιωμένος
 Ὅπου μᾶς ἐπρωτόφερε γαζέταις ἔς τὴν Γραικία,
 Καὶ τὸν λαὸν διαβόλευσε μὲ τὴν τυπογραφία!
 Ἡμεῖς προτοῦ τί εἶχαμε; τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου
 Καὶ τὰ καλὰ χαιρόμασθαν αὐτοῦ τοῦ παραδείσου.
 Ἐτρώγαμεν, ἐπίναμεν, ἔς ταῖς ψάθαις ξαπλωμένοι,
 Μὲ ξένους κόπους εἵμασθαν κουκουναροθρεμμένοι.
 Τὸν σβέρκον μου πλέον φαρδὺν ἀπ' τοῦ βωδίου τὸν εἶχα,
 Καὶ τώρα μοῦ κατάντησε λιανὸς ὥσάν ἡ τρίχα
 Ἐνα ἄρνι ἔς τὴν καθισιὰ μποροῦσα νὰ παστρεύσω,
 Καὶ μόλις σήμερα μπορῶ τρεῖς κόταις νὰ χωνεύσω.
 Στοὺς δρόμους ὅταν εὐγαινα, ὅλοι μ' ἐχαιρετοῦσαν,
 Ἐσταύρωναν τὰ χέρια τοὺς καὶ μὲ ἀκολουθοῦσαν.
 Ἀφ' οὗ ἤλθαν τὰ γράμματα, ἡ ἐντροπὴ ἐχάθη,
 Ἐξύπνησ' ὅλος ὁ λαός, ὁ κόσμος ἐτρελλάθη.
 Δὲν θέλει νὰ μᾶς προσκυνῇ, ἀφέντας δὲν μᾶς λέγει,
 Κανένας μας δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸν πολυαρμέγῃ.
 Αὐτοὶ ἔναι οἱ σκυλλόφραγγοι καὶ τὰ φαλιδοκέρια.
 Τὸν φάλαγγα, τὴν δύναμιν μᾶς πῆραν ἀπ' τὰ χέρια.
 Οἱ Σοῦτσοι, ὁ Γεννάδιος, καὶ ὅσοι τέτοιοι ἄλλοι,
 Ἄς πάγουνε ἔς τ' ἀνάθεμα, ποῦ νὰ τοὺς παρ' ἡ ζάλη!
 Δὲν θέλουν ὑπουργήματα, τάξιν ζητοῦν νὰ φέρουν.
 Ὅταν ἀνθρώπους μᾶς ἴδουν, χαμογελοῦν καὶ χαίρουν.
 Ὁ Σατανᾶς Γραμματικούς πολλοὺς μᾶς εἶχε στείλει,
 Πλὴν μ' ἓνα μόνον κόκκαλο τοὺς κλείαμεν τὰ χεῖλη.
 Δὲν θέλουμε τὰ γράμματα· νὰ φύγουν χωρὶς ἄλλο.
 Ἐγὼ διὰ ὑπογραφὴν τὸ δάκτυλό μου βάλλω,

ἐπὶ Τουρκίας, Ἐπαρχιοφάγον μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Δὲν ἔλαβα τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω κανένα ἐκ τῶν Προϋχόντων τοῦ Μωρέως καὶ ἡ ζωγραφία τοῦ γέροντος τούτου εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας· ὅθεν ὅστις ἐκ τῶν Πρώτων τῆς Πελοποννήσου ἐγγιχθῇ, θέλει ἀποδείξει ἀναμφιβόλως ὅτι τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος αὐτῆς ζῇ.

Κι' ἂν τὸ μικρό μου δάκτυλο δὲν θέλω νὰ λερώσω,
 Τὴν σιδερένια βουλά μου μπορῶ νὰ μελανώσω.
 Εἰς ἓνα σαρδελόχαρτο μόνος μπορῶ νὰ βάλω
 Ὑγιαῖς καὶ χαιρετίσματα καὶ γιῶτα νὰ μὴν σφάλω.
 Ἐγὼ δὲν εἶχα εἶδῃσι τ' εἶναι τὸ ἄλφα βῆτα,
 Τὰ γκάμα καὶ τὰ ἔψιλα, τὰ ὄμεκρα, τὰ ζῆτα.
 Ὅταν ᾽ς τὴν πόλιν ἔτρεχα καὶ λάδι ἐπουλοῦσα,
 Τὰ δέκα ἐργαστήρια μου ᾽ς τὰ δάκτυλα μετροῦσα,
 Κι' ἂν κάποτες δὲν ἤξευρα βαθεῖα νὰ λογαριάσω,
 Ἀντὶς νὰ τρέχω μόνος μου τὸν νοῦ μου νὰ χαλάσω,
 Ἐφώναζα ᾽ς τὸ πλάγι μου ἓναν σχισμένο Φράγγο.
 Φράγγο (τὸν ἔλεγα) μωρέ! σὲ τάζω ἓνα φράγγο
 Κ' ἓνα ποτήρι βαθουλό, καλὸ κρασὶ γεμᾶτο,
 Ἄν μ' εὕρης τοῦ λογαριασμοῦ τὸν κάτω κάτω πάτο.
 Δὲν θέλουμε τὰ γράμματα, δὲν θέλουμε μαγείαις,
 Σατούρνους (1) καὶ λογοτριβαῖς (2) καὶ ἄλλαις φλυαρίαις.
 Τὸ γράψιμο, τὸ διάβασμα πειράζουν τὸ στομάχι.
 Τὰ γρόσια μόνον ἔρχονται σὰν κουρασθῇ ἡ ράχη.
 Οἱ ψωρολογιώτατοι τί ἔχουν; τί κερδίζουν;
 Ὅς τοὺς μαγειριοὺς μας πάντοτε σὰν λύκοι τριγυρίζουν
 Ἡ λάσπη στέκει πάντοτε ᾽ς τὸ βρώμιο φόρεμά τους.
 Τὰ δάκτυλά τους φαίνονται ᾽ς τὸ τρύπιον πόδημά τους.
 Ἄ! τὰ παιδιὰ μας ἄμποτες τὰ μάτια τους νὰ χάσουν,
 Παρὰ νὰ μάθουν γράμματα καὶ νὰ μᾶς ἐντροπιάσουν! »
 Αὐτὰ φωνάζει καθ' ἡμῶν ἓνας χονδρὸς Πιλάτος,
 Ἀπὸ προλήψεις βρωμεραῖς, ἀπὸ χολὴν γεμᾶτος.
 Βαστάζος ὄντως χρυσωτὸς καὶ βάνανσος πολίτης,
 Καλμοῦκος, μιζοβάρβαρος, βαθὺς Ἀνατολίτης.
 Ὁ Φαρισαῖος ἐπαινεῖ τὸν ἄλογον θυμὸν του
 Καὶ χαμηλώνων ταπεινὰ στὴν γῆν τὸ πρόσωπόν του,
 Τὸν λέγει: « Ἐκλαμπρότατε! κ' ἐγώ, ναί, εἶμαι ξένος,
 Ὅμως κηρύττω πάντοτε πῶς σὺ βαστᾷς τὸ Γένος.
 Σὲ πάντα καὶ τοὺς φίλους σου πιστότατα δουλεύω.
 Ἡμέραν νύκτα διὰ σέ, αὐθέντη, μαγειρεύω.
 Ἐν ὅσῳ ζῶ, οἱ Ἕλληνες θέλουν σᾶς θυμιάζει.
 Καθὼς τοὺς πρέπει, ᾽ς τὸν ζυγὸν θέλουν ἀναστενάζει.
 Οἱ Σοῦτσοι ἐξεφύλησαν, ζητοῦν νὰ σᾶς κρημνίσουν.
 Ἡμέραν νύκτα τὸν λαὸν σπουδάζουν νὰ ξυπνήσουν.
 Τὴν κεφαλὴν των θὰ κτυποῦν μεθαύριον ᾽ς τοὺς τοίχους.
 Οἱ Σοῦτσοι εἶναι ποιηταί, ἡξεύρουν μόνον στίχους.
 Τῆς βλαχικῆς μανέστρας των ἔχασαν τὴν χουλιάραν,

(1). Σατύρας.

(2). Διατριβάς.

Καὶ τῶρα εἰς τοὺς ὤμους των ἐπῆραν τὴν κιθάραν.
 Νὰ κλέπτουν δὲν εἶν' ἄξιοι, οὔτε νὰ κολακεύουν.
 Μιὰ λέξι ξερὴν ἄζουμην, τὴν ἀρετὴν λατρεύουν.
 Ἄνδρας, γυναῖκα εἶν' αὐτὴ; ἀκόμη δὲν τὴν εἶδα.
 Εἰς κάθε φράσιν ἄνοστα σὲ φέρουν τὴν πατρίδα». —
 —» Ἄς πάγουνε ἔς τὸ διάβολο! ἄς μὴν μᾶς ἀκουμβοῦνται!
 Δὲν ἔχουν αὐτοὶ κτήματα· τὲ Γένος δὲν λυποῦνται.
 Τί ἔχουν; τί θὰ στερηθοῦν; τὰ πλούτη; ... — τὴν Ἑλλάδα.
 Αὐτὴν σεῖς τὴν ἀρμέγετε, λησταί, σὰν ἀγελάδα.
 Ἐσχίσατε τὰ στήθη της, φατριασταὶ αὐθάδεις!
 Τὸ ἱερόν της ἔδαφος κατήντησεν ὡς ἄδης
 Ἀπὸ τὰς κακουργίας σας καὶ συνεχεῖς ληστείας.
 Γεμίσατε τὸ σῶμά της ἀπὸ πληγὰς καιρίας.
 Ὑπὲρ αὐτῆς ἐσφάχθημεν ἡμεῖς εἰς τὴν Βλαχίαν,
 Κ' εἰς ταύτην ἐπροσφέραμεν τὸ εἶναί μας θυσίαν.
 Εἶναι καιρὸς νὰ φεύγωμεν, πρὶν εἰς Μολδοβλαχίαν
 Οἱ Πρῶτοι μεταβάλῃσι τὴν ὀρφανὴν Γραικίαν.
 Τοῦ ἱεροῦ πολέμου της ἀκούοντες τὸν κρότον,
 Τὰ ἁγιά της χῶματα πατοῦντες κατὰ πρῶτον,
 Τὰ βρέξαμεν μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης,
 Καὶ σήμερον τ' ἀφίνομεν μὲ δάκρυα ὀδύνης.

ΣΑΤΥΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Δὲν μὲ ἀφίνεις, Σάτυρα; δὲν λείπεις ἀπ' ἐμπρός μου;
 Δὲν θέλω ταῖς φιλίαις σου, νὰ μὴν σὲ διῇ τὸ φῶς μου.
 Ἀφ' οὗ ἐγειτονεύσαμεν δὲν εἶδα ἡσυχίαν
 Καὶ εἶμαι ἀκατάπαυστα εἰς μαύρην τρικυμίαν.
 Ὅσοι παχεῖς ἱμάμιδες, τῆς τυραννίας στῦλοι,
 Τοῦ Βάκχου ὁμοτράπεζοι, τῆς Ἀφροδίτης φίλοι,
 Νὰ φάγουν μόνον καὶ νὰ πιοῦν ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν των
 Καὶ πετραχήλι κακιῶν φοροῦν εἰς τὸν λαιμόν των,
 Ὅσοι Πιλάτοι δόλιοι, τηγανιτοθρεμμένοι,
 Εἰς δεκανίκι φατριῶν εἶναι ἀκουμβημένοι,
 Καὶ μὲ τὰ μαῦρα ράσα των τοὺς κόρακας ὁμοιάζουν,
 Ὅλοι πετοῦν ἐπάνω μου καὶ κρὰ-κρὰ-κρὰ φωνάζουν.
 Οἱ γνῶριμοί μου μ' ἄφησαν, κρυφὰ μὲ κατατρέχουν
 Καὶ δὲν ἤξεύρω οὔτ' ἐγὼ τί ἐπαθόν, τί ἔχουν.
 Ὅταν τοὺς εὖρω, σιωποῦν, σφαλοῦν τὰ στόματά των
 Καὶ διευθύνουν παρευθὺς ἄλλοῦ τὰ βήματά των.
 Ἡ λόγους πατριωτικοὺς ἀρχίζουν νὰ συρράπτουν
 Καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν εἰς τὴν ψυχὴν των θάπτουν.
 Ἐκεῖνος ὅστις ὕβριζε προχθὲς τοὺς Αἰγινίτας

Καὶ μὲ τοὺς παρωνόμαζεν Ὀσποδαρομεσίτας,
 Ἐκεῖνος τρέχει σήμερον ᾗ τὴν Τήνον, ἢ ᾗ τὴν Σύραν,
 Καὶ τῶν Πληρεξουσίων μας κτυπῶν σιγὰ τὴν θύραν
 Ἐμβαίνει, τοὺς παρακινεῖ ᾗ τὴν Αἴγιναν νὰ φθάσουν,
 Ἄν θέλουν ἀπὸ τὸν κρημνὸν τὸ ἔθνος των ν' ἀρπάσουν,
 Κ' ἐν ᾧ παντοῦ διαλαλεῖ πῶς πτωχοασκητεῦει
 Τὴν λυγδερὴν μανέστραν τοῦ ᾗ τὰ σκότῃ μαγειρεῦει.

Ἐκεῖνος ὅστις ὕβριζεν ἐμπρὸς μου τοὺς Καστρίτας
 Καὶ τοὺς ὠνόμαζε προχθὲς φατριαστὰς πολίτας,
 Ἐκεῖνος τρέχει σήμερον νὰ γένη Γραμματεὺς των
 Καὶ μὲ τὸ κονδυλάκι τοῦ κεραυνοβόλος Ζεὺς των.

Ὅλον αὐτὸ τὸ στράτευμα τῶν ἀναιδῶν κολάκων,
 Τῶν χαμερπῶν πολιτικῶν καὶ τῶν γλυφοπινάκων,
 Οἱ κυνηγοὶ τῶν θησαυρῶν καὶ τῶν ὑπουργημάτων
 Κουράζουν ἐναντίον μου παντοῦ τὰ στόματά των.

Χθὲς τὸ πουργὸν ἐκάθουσαν εἰς σκέψεις βυθισμένος,
 Ἀπὸ βιβλία καὶ νεκροὺς περιτριγυρισμένος,
 Καὶ θεωρῶν τοὺς Δυνατοὺς τοῦ δυστυχοῦς μας Γένους
 Ὡς ἀχορτάγους λέοντας, ὡς λύκους πεινασμένους,
 Τοὺς καταρώμην κ' ἔλεγα· «Ποτὲ δὲν θὰ ξυπνήσῃ
 »Αὐτὸς ὁ ἄθλιος λαός, δὲν θὰ τοὺς σωφρονίσῃ ;
 »Ὡς πότε θὰ πλακώνεται μὲ σιδερένιο χέρι ;
 »Ὡς πότε θὰ πληγώνεται καὶ θὰ τὸ ὑποφέρῃ ; »
 Βλέπω κ' ἐμβαίνει ἔξαφνα ἕνας μικρὸς Μπογιάρης,
 Φυντάνι Φαναριώτικον, τῆς Μπογδανιάς Σερδάρης,
 Ἀνάθρεμμα τῶν Ψωμαθιῶν, ᾗ τὴν λάσπην βουτηγμένος,
 Φαναριωτίσκος παλαιός, πτωχὸς καὶ ξεπλυσμένος,
 Ὡσάν τὰ τριαντάφυλλα τὰ καταμαραμμένα,
 Ἡ σάν τ' αὐγὰ τῆς Πασχαλιάς τὰ μισοξεβαμμένα·
 «Μὲ τί καρδιά (μ' ἐφώναζε) κτυπᾷς τ' ἀφεντικό μου
 Καὶ νὰ μᾶς δέσῃς προσπαθεῖς εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου ;
 Τί προστατεύεις τὸν λαόν ; τουκάκου κοπιᾷς·
 Τί σ' ἔκαμεν ὁ Μπέης μου καὶ τὸν παρομοιάζεις
 Μὲ μαῦρο τυφλοπόντικον, ὅπου ζητεῖ νὰ σβύσῃ
 Τὸν λύχνο μας, καὶ σκοτεινὰ ἔλους νὰ μᾶς ἀφήσῃ ;
 Γροσάκια σύ, καθὼς αὐτός, μπερεῖς νὰ μᾶς μοιράσῃς ;
 Ὅσαις χονδραῖς διαταγαῖς κι' ἂν τοῦ παρουσιάσῃς,
 Πάντα σὲ λέγει «μάλιστα», εὐθὺς ταῖς ὑπογράφει
 Καὶ σάν σκουπίδια θεωρεῖ τοῦ Γένους τὸ χρυσάφι.
 Δὲν θέλουμε πολίτευμα, ψευτοδημοκρατίαις,
 Βουλαις καὶ Προβουλευμάτα, Ἐπάρχους κ' Ἐπαρχίαις·
 Ἡμεῖς προτοῦ δὲν εἴχαμεν Παραστατῶν δεκάδες,
 Ἀλλὰ Καδῆδες, Πρίγκιπας, Αὐθέντας καὶ Πασάδες·
 Καδῆς ἃς εἶν' ὁ Ν..., Βεζύρης ὁ ...,

Μουφτῆς μας ὁ Π... , ὁ Λ... Μουσελλίμης·
 Χωρὶς ξυλιαὶς τοὺς Ἑλληνας ἀνθρώπους δὲν τοὺς κάνεις·
 Μὲ τὸ καλὸ, σὲ ἀψηφοῦν καὶ τὸν καιρὸν σου χάνεις.
 Ὡς τὸ Γιάσι, τὸν καλὸ καιρὸν, ὅταν ἐδιοικοῦσα,
 Τὸν κόσμον ὅλον ἔδερνα καὶ τὸν τσαλαπατοῦσα·
 Ἐκεῖ τοὺς κατσιβέλους μου ἐγὼ καθ' ἐβδομάδα
 Ὡς τὸν φάλαγγα τοὺς ἔστρωνα ὅλους μὲ τὴν ἀράδα.
 Σοῦτσος μὴν ὀνομάζεσαι! νὰ εἶσαι δὲν τ' ἀξίζεις.
 Μ' αὐτά σου τὰ φρονήματα τὴν γενεάν σου βρίζεις·
 Φανάρι μου λαμπρότατο! Φανάρι ἀκουσμένο!
 Πῶς ἦσουν καὶ πῶς ἔγινες! ἀπέμεινες σβυσμένο·
 Ἀπ' τὰ πολλὰ φυτῆλια σου, ἓνα μικρὸ φυτῆλι
 Ἡ τύχη μας εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδῶ μᾶς εἶχε στείλει,
 Κι' αὐτὸ οἱ φιλελεύθεροι ζητοῦν νὰ κομματιάσουν
 Καὶ τὰ γιαλιά σου σήμερον ζητοῦν νὰ κατασπάσουν.
 Αἰ Σοῦτσέ μου! λησμόνησες πῶς εἶσαι Φαναριώτης;
 Τί μ' ἔγινες φιλογενῆς καὶ Ψωροπατριώτης;
 Δὲν συνεργεῖς νὰ μᾶς δοθῇ κανένας Ὅσποδάρος;
 Τότε καὶ σὺ θὰ εὐτυχῇς, καὶ σὺ θὰ εἶσαι γλᾶρος,
 Καὶ σὺ θὰ γλύφῃς κόκκαλα, θὰ εἶσαι χρυσωμένος,
 Θὰ βλέπῃς νὰ σὲ προσκυνῇ ὅλον αὐτὸ τὸ Γένος,
 Καὶ ὡς τὴν αὐτὴν, ὡς εὐγενῆς, θὰ ἔχῃς χώραν πρώτην·
 Θεέ μου, δός μας Πρίγκιπα κανένα Φαναριώτην
 Ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν κ' εὐγένειαν γεμᾶτον,
 Κανένα Σοῦτσον, Καρατζᾶν, ἢ τὸν Μαυροκορδάτον!
 Εἰς τὴν Γραικίαν ἄς βαλθῇ κανένας Ὅσποδάρος
 Κι' ἀφ' οὗ τὸν διοῦν τὰ μάτια μου ἄς μὲ ἀρπάσ' ὁ Χάρος! » (1)
 Αὐτὰ μὲ λέγουν, Σάτυρα, αὐτὰ μὲ κοπανίζουν,
 Καὶ τὸ κεφάλι μου μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους των ζαλίζουν·
 Τί θέλεις! πλῆθος μυρμηγκιῶν, αὐτόχθονας καὶ ξένους,
 Ὅσοι σὰν βδέλλαις ρούφησαν τὰ αἵματα τοῦ Γένους,
 Ὡς τὴν πλάτη μου τοὺς φέρτωσες, μ' ἐκόπηκαν τὰ μέλη,
 Κ' ἐσένα, ἀδιάκριτη, τελείως δὲν σὲ μέλει·
 Σιώπα! φύγε! λείψέ με! τὸ κρῖμά μου θὰ σ' εὔρῃ.
 Θέλεις νὰ βλέπω ποντικοὺς νὰ τρώγουν τὸ ἀλεύρι,
 Ἐπίτροποι νὰ λέγωνται καὶ Φροντισταὶ τοῦ Γένους,
 Καὶ νὰ προσφέρω εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια κ' ἐπαίνους;
 Θέλεις ν' ἀφίνω νὰ λαλοῦν Ἐφημεριδογράφοι

(1) Ἐγὼ πολεμῶ τὸ Φαναριωτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον εἰσῆχθη κατὰ
 δυστυχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅχι ὅλους ἐν γένει τοὺς Φαναριώτας· γνω-
 ρίζω ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ καλοὶ· ὁ Ἰάκωβος Ρίζος εἶναι
 Φαναριώτης· ὅμως εἶναι ἀξιοσέβαστος διὰ τὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν παιδείαν
 καὶ τὴν φιλογενειάν του.

Καὶ τὴν τιμὴν των νὰ πουλοῦν γιὰ κάμποσο χρυσάφι,
 Εἰς τὰ πανοῦργα φύλλα των νὰ σπείρουν κολακείας
 Καὶ νὰ κηρύττουν τεχνικὰ «Συνθήκας τῆς Βλαχίας»,
 Γιὰ νὰ μᾶς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ γίνωμεν καὶ Βλάχοι
 Καὶ νὰ μᾶς αἵματώνεται κάθε στιγμὴν ἡ ράχη;

Τὸ στόμα πάλιν ἄνοιξες, ποῦ νὰ στὸ κλείσῃ ὁ Χάρος;
 Πότε καὶ πόθεν ἔλαβες αὐτὸ τὸ τόσον θάρρος;
 Ὁ Φαρμακίδης αὔριον ἀπ' τὸν θυμὸν θ' ἀφρίσῃ.
 Τὸ πράσινο φαρμάκι του ἐπάνω σου θὰ χύσῃ.

Αὐτόν, καλέ, νὰ φοβηθῶ! ἄς γράψῃ ὅ,τι θέλει,
 Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃ ἄς εἰπῇ, τελείως δὲν μὲ μέλει.
 Τὸν Σοῦτσον λέγω αὔριον καὶ σοῦ τὸν διορθώνει.
 Μὲ ἄλλην του ἐπιστολὴν σοῦ τὸν περιμαζώνει.

Οἱ πατριῶται Ψαρριανοὶ ὅς τοὺς τοίχους τὴν ἀπλώνουν,
 Καὶ οἱ Ναυπλιῶται πρόθυμοι ὅς τὸν πλάτανον τὴν στρώνουν.

— Ἀ! κανενὸς Κοτζάμπασῃ ὁ φάλαγγας θὰ σ' εὔρῃ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ βουβαθῶ, κι' ὁ κόσμος νὰ μὴ ξεύρῃ

Πῶς ἀπὸ τούτους ἐξ ἐπτὰ τρυγοῦν τὸ Γένος ὅλον
 Μὲ ἄρπαγαῖς καὶ μὲ κλοπαῖς, μὲ βίαν καὶ μὲ δόλον;

Ἐκεῖνοι συμπεθέρευσαν μὲ στρατηγοὺς μεγάλους,
 Προσφέρουν μὲ ταῖς κόραις των, ἀντὶ προικός, καὶ κάλλους,
 Ἀντὶ χονδροῦ τραχώματος, μεγάλαις Ἐπαρχίαις
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα τυραννοῦν μὲ ταῖς ραδιουργίαις.

Αὐτὸς τὴν Ἐπαρχίαν του ἐρωτικὰ λατρεύει
 Καὶ σὰν γυναῖκα εὐμορφὴν μὲ γέλοια τὴν χαϊδεύει.

Ὡσὰν πιστὸς τῆς σύζυγος ποτὲ δὲν τὴν ἀφίνει

Καὶ μὲ τὸ χέρι του ζητεῖ ὅς τὰ σκότῃ νὰ τὴν γδύνῃ.

— Τρελλάθηκες, φιδολωσσοῦ! τὴν γλῶσσά σου νὰ φάγῃς!

Θὰ μᾶς ἀκούσουν κ' ὕστερο ὅς τ' ἀνάθεμα θὰ πάγῃς.

— Ἄν ράψῃς καὶ τὸ στόμα μου, θὰ σκάσω, θὰ φωνάξω,
 Εἰς τῶν Γραικῶν τοὺς προὔχοντας, ὅσῳ μπορῶ θὰ κράξω :

«Ὡς πότε οἱ φατριασμοί, αἱ τόσαι ἀνομίαι,

» Αἱ τόσαι διαιρέσεις σας, αἱ τόσαι σας ληστεῖαι;

» Ἐλᾶτε εἰς συναίσθησιν! ἀφήσατε τὰ πάθη.

» Ἀπὸ τὰς διχονοίας σας τὸ Γένος σας ἐχάθη.

» Τὸ ἄνομον καὶ τρομερὸν χέρι τῆς Ἀνταρσίας

» Σ τὸν Ἰμπραῖμην ἄνοιξε τὰς θύρας τῆς Γραικίας.

» Αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι σας, τὸ τόσον φημισμένο,

» Σ ταῖς στάχταις ἐξ αἰτίας σας ἐτάφη τὸ καϋμένο».

Ἐξακολούθει, Σάτυρα! μὴ σέβessai κανένα.

Τὰ χαλινάρια τοῦ θυμοῦ παραίτα τα λυμένα.

Ἐξακολούθει, Σάτυρα! ὠραῖον δρόμον πῆρες.

Θὰ σ' ἀνταμείψουν αὔριον οἱ Δυνατοὶ μὲ λίραις.

Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἐμπρός, ὀπίσω, κτύπα.

Κανένα μὴν οἰκονομῆς ! τὰ σπλάγχνα ὅλων τρύπα
Καὶ τῶν βελῶν σου κένωνε εἰς ὅλους τὴν φαρέτραν !
Τὸ μέτωπόν σου θὰ κτυπᾷς μεθαύριον ἔς τὴν πέτραν·
Εἰς τὸν λαιμόν μου, φανερὰ στὸ λέγω, δὲν σὲ παίρνω
Καὶ τέτοιο βάρος, μάθε το, κατόπι μου δὲν σέρνω.
Ἐγὼ διὰ ταῖς τρέλλαις σου ἐχθροὺς δὲν κάμνω ἄλλους,
Ἐγὼ τοὺς Κοτζαμπάσηδες καὶ ὅλους τοὺς Μεγάλους,
Δὲν ἀγριώνω κατ' ἐμοῦ, αὐτοὶ μὲ κατατρέχουν·
Αὐτοὶ πολλὴν εὐγένειαν ἐπάνω των δὲν ἔχουν·
Αὐτοὶ δὲν νοστιμεύονται πολὺ ταῖς νοθεσίαις·
Οἱ λόγιοι τοὺς ἔμαθαν ν' ἀκούουν κολακείαις·
Ὅσον τὸν Πόρον μὲ κατέτρεξεν ὁ τρομερὸς Ζαΐμης
Καὶ διὰ σὲ μ' ἐφέρθηκεν ὡς ἄλλος Ἱμπραΐμης·
— Θέλεις μὲ τὸ κονδύλι μου νὰ τὸν καταστολίσω ;
— Ὅχι, δὲν θέλω. — Ἄφες με νὰ τὸν παραζαλίσω.
— Βαριοῦμαι τὸν ἐξέχασα· φύγε· μὴ μὲ πειράζης·
— Τί ἔπαθες ; τί θύμωσες καὶ μ' ἀγριοκυττάζεις ;
Στάσου ! πῶς τόσον εὐκολὰ θολώνεις τὴν χολὴν σου ;
Λησμόνησες πῶς χρεωστεῖς σ' ἐμένα τὴν ζωὴν σου ;
Ἀπὸ ἐμένα σώθηκες ἐσὺ κι' ὁ σύντροφός σου,
Ὅταν φονιάδες εἴκοσιν ἐφάνηκαν ἐμπρός σου (1),
Ὅταν ἔς τὸ Ἄργος τὰ σπαθιά κρεμοῦσαν ἔς τὸν λαιμό σου
Κ' ἐφώναζαν ἀπ' τὴν οὐρὰν τραβρύντες τ' ἄλογό σου :
» Ἀφέντη ! τὸ μπουγγάκι σου μὴν τάχα σὲ βαραίνει ;
» Ἀφέντη ! τ' ὥρολόγι σου τί ὥρα νὰ σημαίνει ;
Σὺ τότε κατεχλωμίχες κ' ἐγώ, πρὶν μὲ ζητήσης,
Εὐθύς σ' ἐφώναξα ἔς τ' αὐτὰ αὐτὰ νὰ τοὺς λαλήσης :
» Τὸ ἄλογό μου θὰ σχισθῇ· δὲν εἶν' αὐτὸ σαρδέλα·
» Δὲν εἶμ' ἐγὼ διοικητής, τῶν ἀδελφῶν μου βδέλλα·
» Δὲν εἶμ' ἐγὼ καλαμαράς· μισθοὺς ἐγὼ δὲν παίρνω·
» Ὅσα φλουριά ἐπάνω μου ἀπὸ τὴν Φράντσαν φέρνω
» Ὅλα θὰ νὰ τὰ λάβετε, εἶν' ὅλα ἐδικὰ σας,
» Μόνον ἔς ταῖς θήκαις κρύψετε τὰ κοφτερὰ σπαθιά σας·
» Μ' ἀρέσει, παλληκάρια μου, ἡ τόση σας ἀνδρεία
» Κι' ἀληθινὰ μὲ φαίνεσθε σὰν ἄγρια θηρία·
» Ἀδέλφια, δὲν μὲ λέγετε ; ποῖος εἶν' ὁ στρατηγός σας ;
» Μήπως κανεῖς Κοτζάμπασης ἦταν ὁ δάσκαλός σας ;
» Ἀδέλφια ! ἓνας ἀπ' αὐτούς, ἔς τὸ χρέος βουτημένος

(1) Ὅτε εἰς τὰ 1827 περὶ τὸν Ἰούνιον ἀπὸ Ναύπλιον διευθυνόμενῃ διὰ ξηρᾶς εἰς Ἀθήνας εἴκοσι κλέπται πλησίον τοῦ Ἄργους μ' ἐπερικύκλωσαν ἐξαίφνης, ἃν δὲ δὲν τοὺς ἐφερόμην μὲ φαιδρὸν τρόπον μ' ἐφόνηνον, καθὼς αὐτοὶ τὸ ὁμολόγησαν ἡμερωθέντες ἀπὸ ἀστειότητος, μὲ ἄφησαν ἀφ' οὗ μ' ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ βάρος τινῶν ἐνδυμάτων μου καὶ τοῦ χρυσοῦ, ὅσον εἶχα.

» Δέκα πηχῶν κατάστιχον ἐπρόσφερε ᾿ς τὸ γένος·
 » Μόνον γιὰ τοῦ ἀλόγου του τὰ πέταλα ἐζήτει
 » Ὅγδόντα λίραις, καὶ μ' αὐταῖς ἐπῆρεν ἓνα σπήτι·
 » Οἱ τόποι ὅλοι, φίλοι μου, εἶναι κλεψιάς σχολεῖα·
 » Ἀπ' τοὺς λαοὺς κρυφὰ-κρυφὰ κλέπτουν τὰ Ἐπαρχεῖα·
 » Τὰ Ἐπαρχεῖα φανερά οἱ Ὑπουργοὶ γυμνώνουν,
 » Κ' οἱ πρόεδροι ᾿ς τοὺς Ὑπουργοὺς τὰ χέρια των ἀπλώνουν.
 » Ἡξεύρετε τί ἐγιναν ἢ λίραις τῆς Ἀγγλίας;
 » Ταῖς ἔφαγαν οἱ Δυνατοὶ τῆς δυστυχοῦς Γραικίας·
 » Ταῖς χώνευσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ ὅλ' οἱ ἀρχηγοὶ σας·
 » Καὶ τώρα ἔμεινε γυμνὸ τὸ δύστυχο κορμί σας·
 » Νὰ ταῖς στερλίναις μου, παιδιὰ, καὶ μὴ ψωμοζητῆτε!
 » Νὰ τ' ὠρολόγι μου, παιδιὰ, καὶ πᾶτε νὰ ἐνδυσθῆτε!
 » Εἰς τὸ ἐξῆς τὸν ἥλιον θὰ ἔχω γιὰ ὠρολόγι·
 » Μήπως κανέννας ἀπὸ σᾶς μὲ τ' ὠρολόγι τρώγῃ;
 » Τρώγει σὰν ἔχῃ ὄρεξι, κοιμᾶται σὰν νυστάξῃ,
 » Ρουφᾷ κρασάκι σὰν διψᾷ, καὶ κλέπτει σὰν ἀδειάζῃ.
 » Καθὼς μ' ἀφήσετε, παιδιὰ, δὲν ἔχω πλέον κόπον
 » Νὰ κουβαλῶ τὸ ἔχει μου ἀπ' ἓνα σ' ἄλλον τόπον.
 » Εἰμ' ἐλαφρὸς σὰν ἄχερο, κι' ἂν φθάσω ᾿ς τὴν Ἀθήνα
 » Θὰ ἔχω διὰ πλοῦτόν μου ᾿ς τὸ πλάγι μου τὴν πείνα».
 Τότε σ' ἐγλύτωσα ἐγὼ καὶ τώρα σὺ θυμώνεις;
 Ἀχάριστε, τί σ' ἔκαμα κι' ἀδίκως μὲ μαλλώνεις;
 Μ' ὠνόμασες φιδόγλωσσον· ἄλλη φορά, νὰ ζήσης,
 Τέτοιο καλὸν ἐπίθετον μὴ μὲ φιλοδωρήσης·
 Ἐὰν κανένα ἐγγισα Σατράπην ἢ Ἐμίρην
 Ἡδύνομαι νὰ ἐπαινῶ τὸν λόγιον Καῖρην,
 Τὸ ἔμβλημα τῆς ἀρετῆς καὶ μετριοφροσύνης
 Τὸν φίλον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης.
 Προσφέρω μ' εὐχαρίστησιν θυμίαμα ἐπαίνων
 Εἰς τὴν δεκάτην Μοῦσάν σας, εἰς τὴν καλὴν παρθένον,
 Εἰς τὴν ἀπ' ἀνθη ἄφθαρτα στεμμένην Εὐανθίαν,
 ἥτις ἀξιαγάπητον μᾶς κάμνει τὴν σοφίαν·
 Ὅσ τοῦ Πίνδου τὰ λιβάδια μ' ἀρέσκει νὰ μαζώνω
 Εὐώδη τριαντάφυλλα, μ' αὐτὰ νὰ στεφανώνω
 Τὰς πολυτίμους κεφαλὰς τοῦ ἀγαθοῦ Γλαράκη,
 Καὶ τοῦ ἀδόλου φίλου σου, τοῦ νέου Παγκαλάκη·
 Ἀντὶ χολῆς, ναί, δάκρυα μὲ ἡδονὴν μου χύνω
 Ὅσ τὸν τάφον τοῦ Λοντία σου καὶ δάφνας τὸν ἀφίνω·
 Τοῦ Βαρδαλάχου μαθητῆς, εἶχε τὰς ἀρετάς του,
 Εἶχε τὴν καλοσύνην του, εἶχε τὰς χάριτάς του.
 Ὁ Στέφανος Κανέλλος σας, χαριτωμένος νέος,
 Ὑπῆρξε τῶν Βυζαντινῶν τὸ καύχημα καὶ κλέος.

Καὶ ὁ Παυλίδης, ἀληθῆς φίλος τῆς ἀληθείας,
Ποτέ του δὲν ἐπόρνευσε τὸ κάλλος τῆς παιδείας·
Δικαίως τοὺς συγχρόνους σου ᾗς τὴν πλάστιγγα ζυγίζω,
Μῖσος δὲν τρέφω ᾗς τὴν ψυχὴν, τὸν φθόνον δὲν γνωρίζω.
Κανένα δὲν κολάκευσα, κανένα δὲν φοβοῦμαι
Καὶ μόνον εἰς τοῦ Ἑθνους σας τὴν τύχην συλλογοῦμαι.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(ΣΑΤΥΡΑΙ ΚΑΙ ΛΥΡΙΚΑ)

1831—1833

Ἡ Διογενική μου ζωή.

(Συνετέθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1831 ἔτους.)

Γῆς τρεῖς πήχαις νὰ μὲ θάψουν δὲν μὲ ἄφησεν ἡ τύχη,
Κ' εἶναι μόνος θησαυρός μου οἱ ἐλεύθεροί μου στίχοι.
Ἐλαφρὸς ἀπὸ χρυσάφι, δὲν πλαγιάζω μὲ φροντίδαις,
Καὶ ξυπνῶ χωρὶς ἐλπίδαις·
Διογένης, διὰ δόξαις, διὰ πλοῦτη δὲν μὲ μέλει·
«Ἄς γυρνᾷ ἡ τύχη, λέγω, τὸν τροχὸν τῆς ὅπως θέλῃ».

Στὴν αὐλὴν τῆς τυραννίας σὰν τοὺς ἄλλους δὲν συχνάζω·
Ἐξαπλώνομαι στὸν ἥλιο, καὶ ἀντίκρυ του διαβάζω·
Τῆς Ἑλλάδος ὁ Δεσπότης ἀπ' ἐμπρός μου ἂν περάσῃ
Καὶ τὸν ἥλιο μου σκεπάσῃ,
Διογένης θυμωμένος, «Ἀνθρώπε! χωρὶς νὰ νοιώσῃς,
Ἀνθρώπε! φωνάζω, παίρνεις ὅ,τι δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς».

Στὸν περίπατον πηγαίνω μοναχός, συλλογισμένος.
Ἀπ' ἐδῶ πεζὸς μὲ σπρώχνει ἓνας κοῦρκος φουσκωμένος·
Ἐκεῖ ἓνας καβαλλάρης, γιατίι στέκεται στὰ ὕψη,
Ζητεῖ κάτω νὰ μὲ ρίψῃ.
Διογένης, τῶν ἀνθρώπων τὴν κουφότητα κυττάζω,
Καὶ κατόπι τοὺς ἀγάλια ὕλῃν σάτυρας συνάζω.

Ἄν στοῦ καθενὸς προσέξῃς τὸ περπάτημα κομμάτι,
Ὁ καθένας καπνοὺς ἔχει καὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι κάτι·
Μιραμπὸς ὁ ἓνας εἶναι, Μετερνίχος εἶν' ὁ ἄλλος
Καὶ πολιτικὸς μεγάλος·
Κ' ἐγὼ μέρα μεσημέρι μὲ φανάρι περπατῶ·
Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους ναῦρω ἄνθρωπον ζητῶ.

Ὁ καθεὶς, ἂν τὸν ἀκούσῃς, γιὰ τὸ ἔθνος κοπιάζει,
Καὶ μὲ γλῶσσα κρεμασμένη σὰν τὸ σκύλο λαχανιάζει·
Ἀπ' τὸ γράψε, γράψε, γράψε δέκα γραμματεῖς ποῦ ξεύρω
Πετοῖ ἔμειναν καὶ νεῦρο.
Σὰν αὐτοὺς κ' ἐγὼ ἰδρώνω καὶ τὸ γένος ὠφελῶ.
Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους τὸ πιθάρι μου κυλῶ.

Ὅσοι πρῶτα περπατοῦσαν μὲ οὐρὰ χωρὶς κεφάλι
Καὶ παντοῦ σκαλίζουν τώρα οὐρὰ νέα ναῦρουν ἄλλῃ,

Ὡς καὶ στοῦ στενοῦ μου πύθου συχνοέρχονται τὴν τρύπα.

Καὶ τὸν πύθο κτύπα-κτύπα,
«Ποιᾶς φατρίας, λέγουν, εἶσαι; Πέ μας το νᾶχης καλό!»
—Διογένης, τοὺς φωνάζω, μὲ τὸν κόσμ' ὅλο γελῶ.

Ὁ περὶ ἐλευθερίας κανονισμὸς ἢ τὸ τυπο- κτόνον ψήφισμα τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831.)

Ἐνας Γερουσιαστὴς μας μὲ τὸ στόμα γελαστό,
Σοῦτο' ἐλεύθερε, μὲ εἶπε, συγχαρίκια σὲ ζητῶ.
Πρόβαλα ὑπὲρ τοῦ Τύπου δεκαπέντε ἄρθρα νόμου.
Κατ' αὐτὸ τὸ σχέδιό μου,
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάβῃς
Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,
Τοὺς Κριτάς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς.

Ἐχω ἓναν ἀδελφόν μου Ἑκτακτον Διοικητὴν,
Κ' ἓναν πρωτεξάδελφόν μου στὸ Πρωτόκλητο Κριτὴν.
Κ' ἐγὼ ἓνα κοκκαλάκι σὲ μιὰ κώχη γλυκογλύφω.
Πλὴν τὸν Τύπο τὸν λατρεύω· κατ' αὐτοῦ δὲν δίδω ψῆφο.
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάβῃς
Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,
Τοὺς Κριτάς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς.

Ἐνας μου συναδελφός,
Ὅπου ἔχει κάποιον λόγον νὰ συχαίνεται τὸ φῶς,
Φώναζε κατὰ τοῦ Τύπου, φώναζε μὲ στόμα τόσο!
Ἰδρῶσα τὸν Ἐωσφόρο, ἴδρῶσα ν' ἀποστομώσω...
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάβῃς
Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,
Τοὺς Κριτάς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς.

Στὸ ἐξῆς κάθου καὶ γράφε... Κάθου καὶ κοπάνιζέ μας.
Τραγουδάκια τύπωνέ μας.
Ὅ,τι πρᾶγμα δὲν σ' ἀρέσῃ, κι' ὅποιον ἄνθρωπον θελήσῃς,
Ἡμπορεῖς νὰ σατυρίσῃς.
Εἰν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάβῃς
Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,

Τοὺς Κριτάς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους·
Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς.

Τί λοιπὸν φυλάγεις; Πάρε τὸ κονδυλομάχαιρό σου·
Κονδυλάκια κόψε... Βάλε τὸ χαρτὶ στὸ γόνατό σου·
Κόκκινη μελάνη θέλεις; Μὲ τὴν κόκκινη ἀρχίνα·
Ἀπ' τὸ κόσκιν' ὅλους πέρνα, καὶ κανένα μὴ προσκύνῃ·
Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάψῃς

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,
Τοὺς Κριτάς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.
Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃς.

Ὁ ὑπουργηματικὸς τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1331.)

Στοῦ Ναυπλιοῦ τοὺς ξενοδόχους συχνοχάρτω καταΐφι,
Κούρκαις, ὄρνιθαις, ροσμπίφι
Καὶ ζυμαρικὰ ποῦ στάζουν γάλα, βούτυρο καὶ μέλι·
Ἡ κοιλιά μου εἶναι φοῦσκα, στρογγυλὴ σὰν τὸ βαρέλι·
Δὲν γνωρίζω τ' εἶναι πεῖνα·
Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Γρόσια ὅσοι μὲ πληρώνουν ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ!
Ἡ δουλειὰ κακὰ δὲν πάγει·
Δὲν χωροῦν τὰ πάχυντά μου στὴν φαρδεια μου φουστανέλλα.
Κοκκινίζω, νοστιμαίνω καὶ μὲ πάγ' ἡ φοῦντα τρέλλα·
Δὲν γνωρίζω τ' εἶναι πεῖνα·
Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ἀξιζα νὰ παίρνω χίλια κ' ἴσως κάτι παραπάνω·
Τὸ κονδύλι γερὰ πιάνω,
Καὶ μὲ μάτια σφαλισμένα τὴν ὑπογραφή μου βάζω·
Ποῦ τὴν βάζω, τί πειράζει ἂν πολὺ δὲν ἐξετάζω;
Δὲν γνωρίζω τ' εἶναι πεῖνα·
Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ὅσοι θέλουν νὰ μ' ἀρπάξουν τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ στόμα,
«Τὸ ψωμὶ ποῦ τρώγεις, λέγουν, εἶναι μαῦρο σὰν τὸ χῶμα».
—Φίλοι μου, τὴν ὄρεξί σας ἀνοιξε ἡ μυρωδιά του,
Καὶ μᾶς φέρετε γιὰ τοῦτο ἓνα κόσμον ἄνου κάτου;
Πλὴν τί θέλω τοῦτα ἄκείνα;
Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Τοὺς συντρόφους μου καὶ μένα ὀνομάζουν γαστρονόμους·
 Τί μὲ λέγετε «Ἀγάπα τῆς Ἀμερικῆς τοὺς νόμους ;»
 Ἔχουν βούτυρο οἱ νόμοι ; Ἔχουν λάδι ; Ἔχουν ἄλας ;
 Τὸ στομάχι δὲν γεμίζει μὲ τὰς φράσεις τὰς μεγάλας·
 Πλὴν τί θέλω τοῦτα ἄκείνα ;
 Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ἡ Εὐρώπη ἄς ἀνάψῃ κι' ἄς κορώσῃ ὅσῳ θέλῃ·
 Φθάνει μόνον ταλαράκια καὶ στερλίναις νὰ μᾶς στέλλῃ.
 Ἔδιωξαν τὸν Κάρολόν τους οἱ ἐλεύθεροι Φραντσέζοι·
 Θὰ πνιγοῦν στὰ αἵματά τους οἱ καλοὶ μας Πολωνέζοι·
 Πλὴν τί θέλω τοῦτα ἄκείνα ;
 Τὸ Ταμεῖον μὲ πληρώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ὁ ἐπιστάτης τῶν ἐθνικῶν οἰκοδομῶν ἐπὶ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831.)

Φοίνικες καὶ ταλαράκια τὸ πουγγί μου κουδουνίζει,
 Καὶ τὸ στόμα μου σαμπάνιαις καὶ ριζόγαλο μυρίζει·
 Χαιρετᾷτέ με μὲ σέβας, μὲ βαθὺν προσκυνισμόν·
 Ἐπιστάτης, κύριοί μου, ἔγεια οἰκοδομῶν.
 Τερερέμ, λαλά, λαλά·
 Ἡ δουλειὰ πάγει καλά.

Ἐκτακτε Διοικητὴ μου, πόσα γρόσια θησαυρίζεις ;
 Ὅσα παίρνω σ' ἓνα μῆνα, σ' ἓνα χρόνο τὰ κερδίζεις ;
 Ἐκτακτα τὸν μῆνα παίρνεις ἐσὺ χίλια. . . . Κι' ἄς νὰ μή !
 Ἐγὼ παίρνω τρεῖς χιλιάδαις εἰς τὴν κάθε πιθαμὴ.
 Τερερέμ, λαλά, λαλά·
 Ἡ δουλειὰ πάγει καλά.

Ἡ αὐτοῦ Πανεξοχότης μ' ἀγκαλιάζει κάθε μέρα.
 Μὰ ρημάζω τὸ Ταμεῖον ; Ἄλλοῦ βλέπει βρέχει πέρα.
 Φθάνει μόνον πουρνὸ βράδυ νὰ τὸν λέγω εἰς τ' αὐτὶ
 Τὶ φρονεῖ ὁ ἓνας κι' ἄλλος καὶ τὶ δρόμο περπατεῖ.
 Τερερέμ, λαλά, λαλά·
 Ἡ δουλειὰ πάγει καλά.

Σήμερα τὸ Ναύπλιόν μας ἢ Πρωτεύουσά μας εἶναι·
 Αὐριον θὰ εἶναι, λέγουν, αἱ περίφημοι Ἀθῆναι·
 Τότε γρόσια μιλιούνια, τότε δὲ θὰ ξοδευθοῦν,
 Καὶ πκτόκορφ' ἀπ' ἐμένα αἱ Ἀθῆναι θὰ κτισθοῦν.

Τερερέμ, λαλά, λαλά·
Ἡ δουλειὰ πάγει καλά.

Κριματίζει ὅποιος λέγει πῶς ἐγὼ μισῶ τὰ φῶτα·
Τὰ Σχολεῖα, στήν τιμὴ μου, τ' ἀγαπῶ ἀπ' ὅλα πρῶτα,
Καὶ πολλαῖς φοραῖς λαχαίνει στ' ὄνειρό μου νὰ ἰδῶ
Πῶς οἰκοδομῶ Μουσεῖα, κι' ἀπ' τὸ στρώμα τραγουδῶ:
«Τερερέμ, λαλά, λαλά·
Ἡ δουλειὰ πάγει καλά».

Μὲ κολνοῦνται ἡ γυναῖκες καὶ γλυκίαις ματιαῖς μὲ ρίχνουν.
Μ' ὄλαις μου ταῖς ἄσπραις τρίχαις πῶς μ' ὀρέγονται μὲ δείχνουν.
Γαμβρὸς εἶμαι ὅπου πάγω, κ' εἰς τὸ κάθε σπητικὸ
Ταπεινόταταις προτάσεις ὑπανδρείας ἀγροικῶ.
Τερερέμ, λαλά, λαλά·
Ἡ δουλειὰ πάγει καλά.

Ὁ κατάσκοπος τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Μάϊον 1831.)

Στοὺς καιροὺς τοῦ Κυβερνήτου, στήν Ἑλλάδα ὅποιος ζῇ
Καλὰ πρέπει νὰ προσέχη μὲ ποιὸν βρίσκεται μαζί,
Κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς του
Νὰ καλοβαστᾷ τὰ βάρη κλειδωμένα τῆς ψυχῆς του.
Ἕνα τῆς Ἀστυνομίας κυνηγάρικο σκυλί,
Ἀφ' οὗ μ' ἔκαμε τὸν φίλο μὲ μυρίαῖς ὑποκλίσεις,
Ἀρχισ' ἔτσι νὰ λαλή,
Κι' ἀπ' ἑμένα τέτοιαις πῆρε ξεκομμέναις ἀποκρίσεις.

«Φίλε Σοῦτσέ μου, μὲ εἶπε, ὁμιλῶ κρυφὰ στ' αὐτὶ
Πότε μ' ἕνα πότε μ' ἄλλον Ἐκτακτον Διοικητή.
Μ' ἐρωτοῦν οἱ ἄρχοντές μου γιὰ τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλο·
Συμπαθᾷτέ με, τοὺς λέγω, λάθος ἔχετε μεγάλο·
Τὸν κατάσκοπο δὲν κάμω, καὶ συνήθειο δὲν ἔχω
Ἀδελφοὺς νὰ καταδίδω, ἀδελφοὺς νὰ κατατρέχω».
—Ξεκουμπίσου με, καλέ μου, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·
Μὴ ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψης, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

«Προχθές, Σοῦτσε, μὲς στὸν δρόμο ἕνας φίλος μ' ἀντικρύζει,
Καὶ μὲ γλῶσσα τοῦ Ἀρείου τὴν Κυβέρνησιν στολίζει·
Γαργαλίσθηκα κομμάτι, τὴν ἀλήθεια νὰ σὲ πῶ,
Κι' ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ ψάλλω εἰς τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ.
Πλὴν ὁ θεομπαίκτης ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους κατασκόπους·
Τὴν καρδιά σου μὴν ἀνοίγῃς εὐθὺς σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους».

—Δεῖξέ με, καλὰ, τὴν ράχην, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·
Μὴ ζητᾷς νὰ με ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

«Σὲ ἀρέσει τάχα, Σοῦτσε, ἡ δουλεία τῆς Ἑλλάδος;
Κ' οἱ ἀνεύθυν' Ὑπουργοὶ μας, κ' ὁ δικαστικός μας κλάδος,
Καὶ τὸ ὕψος τῶν διστόμων
Διπλωματικῶν μας νόμων,
Καὶ ἡ συρροὴ τῶν ξένων, καὶ ἡ προγραφὴ τῶν φώτων,
Καὶ ὁ διωγμὸς καθ' ὅλων τῶν ἡρώων μας τῶν πρώτων;»
—Ξεφορτώσου με, σὲ εἶπα, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·
Μὴ ζητᾷς νὰ με ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

«Σοῦτσέ μου, καμμιὰν δὲν ἔχεις νοστιμοῦλα σατυρίτσα;
Δεῖξέ μέ την νὰ χαρῶ...
Πλήγωσες κανένα πάλε μὲ τὴν κοφτερὴ γλωσσίτσα;..
Δὲν λαλεῖς;.. Σὲ ἀπορῶ...
Κυβερνητικὸ μὲ πῆρες;.. Τὸν πολιτικὸ μὲ κάνεις;
Βρίσε με τοὺς Γραμματεῖς μας, καὶ μὴ δὰ μὲ χολοσκάνης».
—Τί τὰ βάλλθηκες μ' ἐμένα; Εἶμαι Κυβερνητικός.
Μὴ ζητᾷς νὰ με ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

«Ἐπρεπε νὰ ἔχω, Σοῦτσε, τὸ μισὸ προτέρημά σου,
Τὴν μισὴ φιδογλωσσιὰ σου,
Γιὰ νὰ διοῦν οἱ Κύριοί μας πόσ' ἀπίδια βάζ' ὁ σάκκος.
Θὰ τοὺς ἔμβαινα στὴν μύτη σὰν ἐγγλέζικος ταμπάκος.
Γιὰ τὰ κρίματά μου ὅμως μὲ φραγμένο στόμα εἶσαι
Καὶ τὸν ἴσκιό σου φοβεῖσαι».
—Ἔως πότε θὰ στὸ λέγω; Εἶμαι Κυβερνητικός·
Μὴ ζητᾷς νὰ με ψαρρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

«Λέγουν, Σοῦτσε, πῶς θὰ δώσῃς εἰς τὸν τύπο μερικὰ
Τραγουδάκια κωμικά...»
—Θὰ τὰ δώσω... Εἶν' ἀλήθεια... κ' ἔσο βέβαιος εἰς ἓνα
Πῶς μακρὸ πλατὺ θὰ βάλω τὸν κατάσκοπον ἐσένα.
—Τὸν κατάσκοπον!!! Ἄ! τώρα ξεύρω πῶς νὰ σὲ ζυγίσω
Νὰ κρυφθῇς ζητᾷς τοῦ κάκου ἀπ' τὸ δάκτυλό σου πίσω.
Βάζω στοίχημα πῶς εἶσαι σφόδρα Συνταγματικός,
Κ' εἶδῃσιν νὰ δώσω τρέχω γιὰ νὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

Ὁ ἀπόμαχος ρουμελιώτης.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831.)

Εἰς τὸν γέρον Ὀλυμπόν μας, κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι
Ἕνας γέρος Ρουμελιώτης

Μὲ τοὺς φίλους του τὸ βράδυ κάθησε νὰ τραγουδήσῃ.

Τῆς πατρίδος στρατιώτης,
 Ἐπτά, ἔλεγ', ἐπτά χρόνους μὲ καρδιὰ πάντοτε νέα
 Βάσταξα καὶ στὸ Δερβένι καὶ στὸν κάμπο τὴν σημαία.
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε, τοῦ Χουρσίτη αἱ τριάντα χιλιάδες
 Μιὰ μιὰ ὄλαις διαλεκταῖς
 Ὅταν γέμισαν τοῦ Ἄργους ταῖς μεγάλαις πεδιάδαις
 Μ' ἀστραπαῖς καὶ μὲ βρονταῖς,
 Ἐνθυμᾶσθε μὲ τί θάρρος ἐπιασθήκαμε στὰ χέρια;
 Μὲ δρεπάνια, μὲ κοντάρια καὶ μὲ ξύλ' ἀντὶ μαχαίρια;
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε τῶν Σκοδριάνων σὰν μᾶς πλάκωσε τὸ πλῆθος,
 Πῶς εὐθύς στὸ Καρπενῆσι
 Ἐτρεξεν ὁ Μπότσαρής μας, καὶ μὲ τ' ἄφοβό του στῆθος
 Πρόφθασε νὰ τοὺς σκορπίσῃ;
 Ἐνθυμᾶσθε τῆς πληγῆς του πῶς μᾶς ἔκρυπτε τὸ αἷμα;
 Τί καρδιὰ μᾶς ἔδιδ' ὅλους μὲ τὸ ὕστερό του βλέμμα;
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε, ἀπ' τοὺς Τούρκους σὰν σκεπάσθηκαν οἱ λόγγοι
 Τῆς ἀνδρείας Ρούμελης μας
 Καὶ βαστοῦσε ὁ Ἀράπης σφαλιστοὺς στὸ Μισολόγγοι
 Τὰ παιδιὰ μας, τοὺς γονεῖς μας,
 Ἐνθυμᾶσθε μὲς στὰ μάτια τῆς σκληρᾶς Εὐρώπης ὅλης
 Πῶς ἀνέβηκεν ὡς στ' ἄστρα τοῦ Μισολογγιοῦ ἡ πόλις;
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθ', ὁ Καραΐσκος μὲ τρακόσιους διαλεκτοὺς του
 Ὅταν ἦλθε στὰς Ἀθήνας,
 Πῶς τοῦ Κιουταχῇ ἐχάθη κ' ἡ ἀνδρεία του κι' ὁ νοῦς του;
 Δὲν ἐπέρασ' ἓνας μῆνας
 Καὶ ἡ Ρούμελη σηκώθη, κ' ἔγειν' ὅλη ἓνα σῶμα,
 Κ' ἐκοκκίνισ' ἀπὸ αἷμα τῆς Ἀράχοβας τὸ χῶμα.
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Χωρὶς πόλεις, χωρὶς Κάστρα, ξεσχισμένοι, πεινασμένοι
 Καὶ μὲ διψασμένο στόμα,

Νεκρωμένοι ἀπ' τὸν τυφο, ἀφ' τὰ βόλια πληγωμένοι
 Καὶ χλωμοὶ ὥσάν τὸ χῶμα,
 Εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ μάτια εἶχαμ' ὅλοι γυρισμένα,
 Πλὴν ποτὲ εἰς τοὺς τυράννους δὲν ἐκλίναμεν αὐχένα.
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἥρωικοὺς καιροὺς μας;

Ψωμοζήτητης στρατιώτης.

(Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831.)

Ἕνας γέρος στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸν δίσκο,
 Στὸ ραβδὶ ἀκουμβισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ στὸν ὦμο,
 Ἐλεγε σ' ἓνα παιδάκι ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμο·
 Μὴ παιδάκι μου, μὴν τρέχῃς καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω·
 Ἐσὺ εἶς εὐτυχισμένο... τὰ ματάκια σου τὰ ἔχεις,
 Γερά ἔχεις ποδαράκια, κ' ἐλαφρὸ σὰν λάφι τρέχεις...
 Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου στοῦ Μισολογγιοῦ τὴν πόλι,
 Καὶ τὸ ἓνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἄρπαξε τὸ βόλι.

Ποὺ νὰ εἶμασθε, παιδί μου; .. Εἶναι νύκτα; . Εἶναι μέρα; .
 —Νύκτα εἶναι... Στὸ Ἀνάπλι ἐζυγώσαμε, πατέρα.
 —Στὸ Ἀνάπλι! —Κλαίεις, γέρο; —Τὰ παλιά μου ἐνθυμοῦμαι...
 Τ' ἤμουν πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκουμαι καὶ συλλογοῦμαι...
 Στὸ Ἀνάπλι!! Ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
 Πήδησα στὸ Παλαμίδι·
 Ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον βράχο πρῶτα ρίπτουμουν σὰν φίδι,
 Καὶ σηκώνω μόλις τώρα τὸ βαρύνεκρό μου σῶμα.

Ἐτυφλώθηκα... Δὲν βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
 Κι' ὁ ἐλεύθερός της ἥλιος στὰ ματάκια μου δὲν λάμπει...
 Δενδροσκέπαστοι, ὠραῖοι κ' αἵματοβρεμένοι κάμποι,
 Σ' ἐσᾶς τώρα κόσμος ἄλλος ζωὴν ἡσυχὴν περνᾷ·
 Ἐγὼ μόνος, γιὰ νὰ ζήσω, τρέχω καὶ ψωμοζητῶ·
 Στὰ ἐρημοκλήσια μέσα καὶ στοὺς δρόμους ξενυκτῶ.
 Παντοῦ εἶμ' ἀπορριμμένος·
 Ξένος εἶμαι στὴν Ἑλλάδα, καὶ στὸ σπίτι μ' εἶμαι ξένος.

Ὅλος ἄλλαξε ὁ κόσμος, καὶ τὴν σήμερον ἡμέρα
 Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν γνωρίζουν τὸν πατέρα·
 Ταῖς θυσίαις, τοὺς ἀγῶνας ξέχασαν τῶν παλαιῶν,
 Καὶ τὸν Πλοῦτον ἔχουν ὅλοι διὰ μόνον τοὺς θεόν.
 Προσπαθῶ τοῦ κάκου ναῦρω ἓναν φίλο τοῦ παλιοῦ μας,
 Τοῦ ἥρωικοῦ καιροῦ μας.

Ἄλλοι πέθαναν, καὶ ἄλλοι ζοῦν ἀπ' ὅλους ξεχασμένοι·
 Ὅπου κι' ἂν σταθῶ μὲ σπρώχνουν, μὲ περιγελοῦν οἱ ξένοι.

Ξένοι, μὴν περιγελάτε τὰ χυμένα μου τὰ μάτια,
 Τὸ σπασμένο μου ποδάρι·
 Τοῦ μεγάλου Μπότσαρῆ μας ἤμουν πρῶτο παλλικάρι.
 Ἡ παλιά μου φουστανέλλα, ὅπου βλέπετε κομμάτια,
 Χάρισμα τοῦ Καραϊσκού, ἀπὸ δόξα μὲ σκεπάζει·
 Τὸ σπαθὶ αὐτὸ ποὺ φέρνω στὸ πλευρό μου κρεμαστό,
 Ἄν δὲν εἶναι μὲ χρυσάφι καὶ κοράλια σκεπαστό,
 Εἶν' ἐνθύμησις φιλίας τοῦ Ναυάρχου μας Τομπάζη.

Ἡρώες ἐξακουσμένοι!
 Καὶ ἂν εἰσθε πεθαμένοι,
 Στὴν ἐνθύμησιν τοῦ κόσμου, στὴν ἐνθύμησίν μας ζητε·
 Πέθαναν, κι' ἂν ζοῦν ἀκόμα, ὅσοι ἄτιμοι πολῖται
 Εἰς τοὺς τάφους σας πατοῦν,
 Νὰ κληρονομήσουν ὅλας τὰς θυσίας σας ζητοῦν,
 Καὶ ἀφίνουν τῆς πατρίδος τοὺς πατέρας, τοὺς προμάχους,
 Νὰ ψωμοζητοῦν στὰς πόλεις καὶ νὰ ξενοκτοῦν στοὺς βράχους.

Ὁ Ἰ. Καποδίστριας εἰς τὸ συμβούλιόν του.

(Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831.)

Καλῶς ἦλθετε . . . Καθῆστε . . . Ἦθελα νὰ σᾶς λαλήσω·
 Περὶ Συνελεύσεώς σας
 Καὶ περὶ Συντάγματός σας
 Διπλωματικὰς μου σκέψεις ἔχω νὰ σᾶς ἀναλύσω . . .
 Ἐπειδὴ κ' ἡ Σὺμμαχία δὲν συσκέπτεται σπουδαίως,
 Ἐπειδὴ ἐλπίς δὲν εἶναι Ἡγεμῶν νὰ ἔλθῃ νέος,
 Κ' ἐπειδὴ τὸ τῶν ὀρίων σχέδιον τῆς Βρεττανίας
 Πολλὰς φέρει δυσκολίας,
 Κ' ἐπειδὴ συχνοσυμβαίνουν ταραχαὶ κ' ἐπαναστάσεις,
 Κ' ἐπειδὴ τῆς Πολωνίας ὀλεθρία εἰν' ἡ στάσις,
 Κ' ἐπειδὴ ὁ Εἰνάρδος . . . Κ' ἐπειδὴ ὁ Περιέρος . . .
 Κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος . . .
 Ἐπομένως, λοιπόν, ἄρα, διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα,
 Τοῦ *in statu quo* κούο, τοῦ ἴδεμ ἀντικείμενα μεγάλα,
 Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους (τὸ αἰσθάνεσθε καλὰ)
 Θέλει φέρει στὴν Ἑλλάδα δυστυχήματα πολλὰ.

Στρέψετε κ' εἰς ἄλλο μέρος, Κύριοι, τὴν προσοχήν σας,
 Καὶ ἰδέτε μὲ τὴν ἀκραν καὶ συνήθη φρόνησίν σας,

Πῶς πηγαίνει κ' ἡ Εὐρώπη·
 Στὸν ἀνταρκτικὸν τῆς πόλον φάνηκαν καινούριοι τόποι,
 Καὶ κοντὰ στὴν Σικελίαν μία νῆσος φλογερὰ
 Πήδησεν ἀπ' τὰ νερά.
 Ἡ πανοῦκλα ἐρημώνει τῶν Ὀθωμανῶν τὰς πόλεις,
 Κ' ἡ χολέρα δεκατίζει τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ὅλης·
 Κήρυξαν κατὰ τῶν Βέλγων πόλεμον οἱ Κάτω-Χώραις·
 Σύνταγμα λοιπὸν τεριάζει στὴν Ἑλλάδα τέτοιαις ὥραις ;
 Ἐκτὸς τούτου καὶ Κομῆτης μετ' ὀλίγον θὰ περάσῃ·
 Σύνταγμα ζητοῦν, ὁ κόσμος ἐν ᾧ πάγει νὰ χαλάσῃ ;
 Ἐπομένως, λοιπόν, ἄρα, διὰ τοῦτο καὶ δι' ἄλλα,
 Τοῦ *ἰν στάτου κουδ*, τοῦ ἴδεμ ἀντικείμενα μεγάλα,
 Σύνταγμα δὲν σᾶς συμφέρει, καὶ σᾶς εἶμαι ἀναγκαῖος,
 Καὶ νὰ τρέχῃ στὰ νερά μου ὁ καθεὶς σας ἔχει χρέος.

Δὲν μ' ἀκούουν... Δὲν μ' ἀκούουν... Σύνταγμα ζητοῦν πέντ' ἔξη
 Σύνταγμα, ἐξαρτησίαις, Βουλαῖς, νόμους, ὅ,τι βρέξῃ.
 Τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν μου, Κύριοι, ἀκολουθεῖτε,
 Καὶ ἐξάρτητοι νὰ εἰσθε πῶς δὲν πρέπει θὰ ἰδῆτε·
 Παντὲς ἔθνους κοινωνία τίποτε δὲν εἶναι ἄλλο,
 Παρ' ἀνθρώπων ἐνωμένων ἓνα σύστημα μεγάλο.
 Καὶ καθὼς, ὅταν σαπίσῃ τῆς χειρός σου ἓνα μέρος,
 Μὲ τὸ κόψιμόν του μόνον προλαμβάνεις τὴν γαγγραῖνα,
 Καὶ καθὼς ἡ ἀτμοσφαῖρα μὲ τὸ βάρος τοῦ αἵματος
 Εἰς τοὺς πόρους τῶν ἀνθρώπων τὰ ὑγρὰ κρᾶνται κλεισμένα,
 Καὶ καθὼς εἰς τὰς φλογώδεις καὶ βιαίας ἀσθενείας
 Εἶναι ἀφευκτος ἀνάγκη συνεχοῦς φλεβοτομίας...
 Ἐπομένως, λοιπόν, ἄρα, διὰ τοῦτο καὶ δι' ἄλλα,
 Τοῦ *ἰν στάτου κουδ*, τοῦ ἴδεμ ἀντικείμενα μεγάλα,
 Μὲ τὰ μάτια σφαλισμένα στὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου πέστε,
 Καὶ ραγιαδίκη σερβέτα στὸ κεφάλι σας φορέστε.

Ἡ ἀναφορά μου πρὸς τὸν Ἰ. Καποδίστριαν.

(Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831.)

Ἀρχηγέ σοφὲ τοῦ ἔθνους, στὴν Ἐγκύκλιόν σου εἶδα,
 Πῶς ζητεῖς τοῦ καθενός μας νὰ συμβουλευθῇς τὰ φῶτα·
 Μᾶς προστάζεις νὰ σὲ ποῦμε τί συμφέρει στὴν πατρίδα·
 Ἡ ἀναφορά μου νὰ τη... Ὅρκον ὅμως κάμε πρῶτα,
 Πῶς στὸ Μπούρτζι μιά σου λέξις μυστικὴ δὲν θὰ μὲ βάλλῃ,
 Καὶ ἀμέσως, νά, σὲ λέγω, καθὼς τόσοι φίλοι ἄλλοι·
 «Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Σύνταγματάκι σᾶς ζητῶ».

Διοικεῖ τὸ Κράτος ὅλον πατρικῶς ὁ Κύρ Βιάρος.
 Κίχ γι' αὐτὸν ἂν πῇ κανένας, στήν ψυχὴ του παίρνει βάρος.
 Τὴν Ἑλλάδα, Κυβερνήτη, εὐτυχῇ θὰ καταστήσης,
 Ἐνα ἓνα τὰ παιδιὰ τῆς ἂν στρεβλώσης κ' ἐξορίσης,
 Κι' ἂν ἐνδώσης κατὰ γράμμα εἰς τὴν ταπεινὴν του γνώμη.
 Μ' ὅλον τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ μᾶς διοικοῦν κ' οἱ νόμοι.

Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Τὸ δικαστικὸ μας μέρος προσδεύει ὅσον πάγει·
 Τὰ Κριτήριά μας εἶναι παλαιοὶ Ἄρειοι Πάγοι,
 Καὶ Κριταὶ σὰν τοὺς Κριτὰς μας εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ὅλον,
 Καὶ ὁ Γεννατᾶς σου εἶναι τοῦ αἰῶνός μας ὁ Σόλων.

Μ' ὅλον τοῦτο
 Κ' ἐν τοσοῦτῳ
 Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Θαῦμα εἶναι, τέρας εἶναι τὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος!
 Ἄνθισε καὶ λουλουδίζει τῆς παιδείας μας ὁ κλάδος!
 Ἀπὸ τὰ πολλὰ μας φῶτα ἐσκοτίσθηκε τὸ φῶς μας,
 Καὶ δὲν βλέπομεν τὴν λάμψιν τοῦ Στρατάρχου Κόμητός μας,
 Καὶ ὁ κόμης μας τοῦ κάκου φέρνει γύραις εἰς τοὺς δρόμους
 Μὲ χρυσαῖς δύο ἐπωμίδαις στοὺς στρατηγικούς του ὤμους.

Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Ἐτρελλάθηκε τὸ ἔθνος καὶ δὲν ξεύρει τὸ ἀχρεῖο,
 Καὶ δὲν ξεύρει νὰ μετρήσῃ ἀπ' τὸ ἓνα ὡς τὰ δύο·
 Οἱ κατάσκοποι τί ἔχουν; Τί τὸ βλέπτουν καὶ φωνάζει;
 Τοὺς πολίτας ἂν ἀκρίτως φυλακῶνῃς, τί πειράζει;
 Τὸ αὐθάδικο δὲν ξεύρει τί τὸ γένεται, τί κάνει.
 Κι' ὅπου πᾶς κι' ὅπου γυρίσης μιὰ καὶ μόνη φωνὴ βγάνει·

«Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ».

Ἡ ἀναφοραὶς ποὺ παίρνεις μὲ φοβέραις ἀπ' τὸ Κράτος,
 Ἐξοχώτατε, δὲν λέγουν τὴν ἀλήθεια κατὰ πλάτος.
 Ἐσὺ μόνος ταῖς συνθέσεις διπλωματικαῖς εἶν' ὅλαις,
 Σκοτειναῖς, κ' ἡ κάθε μιὰ των παχιά ψεύματα δυὸ κόλλαις.
 Ἡ δική μου ὁμως εἶναι ὅσον δίδεται σαφῆς,
 Καὶ ἀπλὰ τὴν τελειώνω μὲ τὸ κάτω τῆς γραφῆς :

Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Ὁ γερουσιαστής τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1831.)

Τέσσαραις φοραῖς τὸν μῆνα τὸ πολὺ συνεδριάζω,
Καὶ ταῖς ἄλλαις μέραις χάσκω καὶ τὰ γρόσια μου στιβάζω.
Μὲ φωναῖς καὶ μὲ φοβέραις ζητεῖ Σύνταγμα τὸ Γένος;
Ἐγὼ ἥσυχος τ' αὐτιά μου μὲ τὰ δυό μου χέρια πιάνω,
Τὴν πρωτομηνιά φυλάγω, καὶ κοιμοῦμαι ξαπλωμένος
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Τὰ εὐλογημένα χίλια στὸ χεράκι μου σὰν βάλλω,
Ἡ καρδίτσα μου ἀνοίγει καὶ χοροπηδῶ καὶ ψάλλω.
Γένουμαι, κι' ἂν εἶμαι γέρος, Φοῖνιξ ἀνανεωμένος,
Τοῦ Ταμεῖου ἀσημένιους ὅταν Φοῖνικας λαμβάνω.
Τρισευτυχισμένο βλέπω, τρισελεύθερο τὸ Γένος
Ἀπ' τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Τὰ ἐλεύθερα κεφάλια ἢ κατάρρα νὰ τὰ πάρῃ!
Μὲ τὸ γὶρ γὶρ γὶρ τί κάνουν;
Τὴν χολή τους μόνον σκάνουν.
Κόκκινος ἐγὼ σὰν ρόδι, τρυφερὸς σὰν κουκουνάρι,
Τρώγω, πίνω, γελῶ, παίζω, κι' ἂν πεθάνω, θὰ πεθάνω
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Γιὰ τὸ πήδημα τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ σάλεμμα τοῦ γάτου,
Οἱ συνάδελφοί μου φέρνουν ἕναν κόσμον ἄνου κάτου.
Γένονται μαλλιὰ κουβάρι καὶ φωνάζουν γέροι νέοι,
Καθὼς μὲς στὸ Συναγῶγί τῷ σαββάτῳ οἱ Ἑβραῖοι.
«Ἡ φωναῖς σας θὰ σᾶς δώσουν, ἄνθρωποι τυφλοί, τοὺς κάνω
Ἀπ' τὰ χίλια παραπάνω;»

Ποῦ τῆς ψήφου μου θὰ ρίψω τὸ κουκὶ δὲν ἐξετάζω.
Ἡ Κυβέρνησίς μου μόνον τί ὀρέγεται κυττάζω.
Ζητεῖ μέρα; Ζητεῖ νύκτα; Πρὶν τὸ μυρισθῶ ἀκόμα,
«Ναί! Ναί! Μάλιστα!» φωνάζω μὲ τρεῖς πήχαις πλατὺ στόμα,
Καὶ τὴν ψήφόν μου τὴν βάνω
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Ἄν ὁ Κυβερνήτης θέλῃ, ἀπ' τὴν ἥσυχή μου κώχη
Γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα λέγω τρεῖς τὸ ναὶ καὶ τρεῖς τὸ ὄχι.
Μ' ὄλ' αὐτὰ μὲ κρυφοβλέπουν Ὑπουργοί του ἑνὸς δύο,
Κ' εἰς τὸ κάθε πάτημά μου μὲ προσέχουν ἂν κουτσάνω.
«Κύριοί μου, τοὺς φωνάζω, πιστὸς εἶμαι, σᾶς ὁμνῶ
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω».

Ἡ μυστικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1831.)

Ἐκτακτοὶ Ἐπίτροποι μου καὶ Διοικηταὶ τοῦ Κράτους,
Εὐρισκόμεθα εἰς ζάλαις, εἰς καιροῦς κρισιμωτάτους·
Οἱ ἐχθροὶ μας, μὲ μυρίζει, γλήγορα θὰ κατορθώσουν
Τὰ παπούτσια νὰ μᾶς δώσουν.

Βοηθεῖτέ με, πιστοὶ μου, μὲ στρεβλώσεις, μὲ δεσμεύσεις,
Μὲ πυρκαϊάς, μὲ φόνους, μ' ἐξορίας, μὲ δημεύσεις.
Βεβαιώσετε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς λαμβάνω τέτοια μέτρα διὰ μόνον τὸ καλό του.

Ἡ συνέλευσις θὰ γένη διὰ λόγους ἀνωτέρους.
Ἐκλογαὶ Πληρεξουσίων ἐπειδὴ νὰ γένουν πρέπει,
Πρὶν ἀρχίσουν, ἐξορίστε ὅσους ξεύρετ' ἐλευθέρους,
Καὶ μὲ μάτι λοξὸν ὅσους ἢ Κυβέρνησίς σας βλέπει.
Εἰς τὴν Ρούμελην ἐβγάτε μὲ μαχαίρια καὶ μὲ ξύλα,
Καὶ τὰς ἐκλογὰς χαλάστε τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Ψύλλα.
Βεβαιώσατε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς πατῶ τοὺς νόμους ὅλους διὰ μόνον τὸ καλό του.

Στὴν Τριπολιτσᾶ, στὴν Πάτρα, στὸ Ἀνάπλι, στὰ Θερμιά
Ἐγείνε φιλελευθέρων, ἔγειν' ἐκλογὴ καμμιᾶ;
Οἱ τρανοὶ Διοικηταὶ μου ἔδειξαν τῷ ὄντι σιῆθος·
Μὲ τὴν σπάθᾳ τους στὸ χέρι ἔματοκύλισαν τὸ πλῆθος,
Καὶ προκρίνοντες ἐμένα κι' ἀπ' αὐτόν τους τὸν Θεὸν
Ἐσφαξαν σταῖς ἐκκλησίαις τὸν ἀνόητον λαόν.
Βεβαιώσατε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς βουτήχθηκα στὸ αἷμα διὰ μόνον τὸ καλό του.

Βάλετε τὰ δυνατά σας, καὶ τῶν χωρικῶν ἀνθρώπων
Ἀγοράσατε τὰς ψήφους μὲ ψευτιάς, μὲ κάθε τρόπον.
Ἄν σᾶς λείπη κάπου κάπου ἢ μονέδα ἢ χρυσῇ,
Παίρνετε τοὺς εἰς τὰ σπίτια καὶ κερνατέ τοὺς κρησί.
Εἶπα εἰς τὸν Κύρ Γλαράκη (ἂν πρὸς βάρος του δὲν ἦτον)
Ἀπὸ τὰ γλυκὰ κρατιά του νὰ σᾶς στείλῃ τὸ ἓν τρίτον.
Βεβαιώσατε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς ζητῶ νὰ τὸ μεθύσω διὰ μόνον τὸ καλό του.

Στείλετέ μ' ἀντιπροσώπους γεωργοὺς καὶ ζευγολάτας
Καὶ ἀνθρώπους μὲ τὰς πτέρνας ἀπὸ χῶματα γεμάτας.
Πλὴν νὰ γράψουν δὲν θὰ ξεύρουν... Ἐχῶ γὼ χαρτί, μελάνι.
Πλὴν δὲν θᾶχουν πολλὰ φῶτα... Ὁ Περρούκας μου τοὺς φθάνει·

Θὰ κανοναρχῇ ὁ Σταῦρος, ὁ Κύρ Αἰνιάν θὰ φάλλῃ,
Καὶ «ΑΜΗΝ!» αὐτοὶ θὰ λέγουν μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.
Βεβαιώσετε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς εἰς τὸν ζυγὸν τὸ βάλλω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στοὺς πληρεξουσίους πέτε, πῶς τὸν ὕστερόν μου γρόπταν
Εἰώδευσα εἰς τὰς ἐκτάκτους πληρωμὰς τῶν κατασκόπων.
Πλὴν ἅς ἔχουν ὅλοι θάρρος κ' ἡ κορφή μου δὲν ἰδρώνει·
Ὁ Κύρ Παπαδόπουλός μου εἰς χαρτὶ θὰ τοὺς πλερώνῃ.
Μὲ τὴν ὑψηλὴν Χημείαν, ποῦ στὰ δάκτυλά του ξεύρει,
Καὶ τὴν μέθοδον πῶς κάμνουν τὸ χρυσάφι θὰ ἐφεύρῃ.
Βεβαιώσετε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς ὁ χριστιανὸς δουλεύει διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Ὅσον δι' ἐμέ, τοῦ Ἔθνους Ἀρχηγὸς δὲν ἐπεθύμουν
Οὔτε μιὰν στιγμὴν νὰ ἤμουν.
Τὸν ἐπταετῇ μου θρόνον καταδίκην θεωρῶ,
Καὶ ν' ἀνθέξω εἰς τὸ βάρος τῆς Ἀρχῆς δὲν ἤμπορῶ.
Πλὴν ξορίζω, φυλακώνω, χαλνῶ πόλεις, καίω στόλους
Κι' Ἀρχηγὸς ζητῶ νὰ μένω μὲ τῆς γῆς τοὺς τρόπους ὅλους.
Βεβαιώσετε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς τὰ πάντα ὑποφέρω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στὴν Συνέλευσιν αὐτὴν μας σκοπὸν ἔχω, ἂν νικήσω,
Νὰ κρεμάσω, νὰ φουρκίσω
Διαβασμένους, ἀδιαβάστους, κτηματίας, χωρικοὺς,
Πρώτης τάξεως, δευτέρας, Ἱερεῖς καὶ Λαϊκοὺς.
Εἰς τὸν Ράμφον μου θὰ δώσω τοῦ Μιαούλη τὸ Παλάτι,
Καὶ τοὺς Πύργους τοῦ Ζαήμη στὸν πιστό μου Μαυρομμάτη.
Βεβαιώσετε τὸ Ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
Πῶς Ἀλῆ - Πασᾶς θὰ γένω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Ὁ Ἰ. Καποδίστριας ἀπολογούμενος ἐπ' ἐθνικῆς συνελεύσεως.

(Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1831.)

Πληρεξούσιαι τοῦ Ἔθνους, σεβαστὸν Κριτήριόν μου,
Νὰ σᾶς δώσω ἡλθα λόγον τῶν νομίμων πράξεών μου.
Ἡ Ἑλλὰς (χάριτι θεῖα), βλέπετε, δὲν ἐδουλώθη·
Ἄν ἡ Σάμος, ἂν ἡ Κρήτη στοὺς ἐχθροὺς μας παρεδόθη,
Ἄν τὰ Φρούρια δὲν πῆρα τῆς Εὐρίπου, τῆς Ἀθήνας,
Καὶ ἂν ἐπαιξά τὸ πρᾶγμα δεκαπέντε σωστοὺς μῆνας,
Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ Ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
 Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
 Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ἄν κατώρθωσα νὰ καύσω τὸν πολύτιμόν σας στόλον
 Μὲ τὴν βίαν, μὲ τὸν δόλον,
 Καὶ ἂν ἔχουσα τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Πόρον
 Μὲ τὸ μισθωτὸ μαχαίρι τῶν πιστῶν μου δορυφόρων,
 Ἄν μὲ σκῆπτρον ξένου Κράτους θέλῃσα νὰ σᾶς παιδεύσω
 Καὶ μὲ ὄλην τὴν Εὐρώπην τὴν Ἑλλάδα νὰ μπερδεύσω,
 Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
 Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ Ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
 Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
 Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Θερμὸς εἶμαι Δημοκράτης... Γιὰ τὸ Σύνταγμα πεθαίνω·
 Ἄν μὲ εἶδετε τρεῖς χρόνους τ' ἄρθρα του νὰ παραβαίνω
 Κι' ἀπ' τοὺς ὅρκους μου νὰ λείπω,
 Γράμματα νὰ κρυφανοίγω καὶ νὰ κυνηγῶ τὸν Τύπο,
 Σπῆττα νὰ πατῶ τὴν νύκτα, καὶ πολίτας, πρὶν τοὺς κρίνω,
 Νὰ ξορίζω, νὰ ξυλίζω καὶ τὰ μάτια τους νὰ χύνω,
 Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
 Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ Ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
 Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
 Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ὑπερπλούτισα τὸ Γένος (μάρτυρες οἱ ἀδελφοί μου
 Καὶ τρεῖς τέσσαρες πιστοὶ μου,
 Ὅπου τρέχουν πουρνὸ βράδυ μὲ τὰ τάλαρα στὴν τσέπη).
 Πλὴν τοὺς πρῶτους τῆς Ἑλλάδος ὁ καθένας πτωχοὺς βλέπει,
 Πλὴν τοῦ Μπότσαρη ταῖς κόραις, τὰ παιδιὰ τοῦ Καραϊσκού
 Ἄφησα νὰ ζοῦν μ' ἐλέη, μὲ μαζώματα τοῦ δίσκου.
 Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
 Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ Ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
 Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
 Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ἦμπορεῖ νὰ διῇ ὁ Πλάστης εἰς τῶν σπλάγχχνων μου τὸ βάθος.
 Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, νὰ τὸ μοναχό μου πάθος·
 Πλὴν κατέτρεξα τὰ φῶτα· πλὴν διέφθειρα τὰ ἦθη·
 Πλὴν εἰς πλῆθος κατασκόπων χρυσὸς ἄφθονος ἐχύθη·
 Πλὴν ἠθέλησα νὰ σβύσω καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς·
 Πλὴν νὰ διῶ τοὺς Πρῶτους ὅλους ἐπεθύμησα νεκροὺς.
 Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
 Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ Ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους

Θεωροῦντες. . . Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ. . . Πλὴν τί τὸ κάμεις ;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Σᾶς ἀπέδειξα πῶς εἶμαι ἄμεμπτος . . . Δὲν τ' ἀμφιβάλλω.
Σύνταγμά σας ἐγὼ εἶμαι. . . Μὴ ζητῆτε Σύνταγμ' ἄλλο.
Δείξατέ με, σὰν στὸ Ἄργος, ἀφοσίωσιν τελείαν.
Δόσετέ με, σὰν στὸ Ἄργος, ἐντελῇ Δικτατορίαν,
Καὶ ὁμνύω στοῦ Βιάρου τὴν ζωὴν πῶς, ἂν μπορέσω,
Προκομμένους κι' ἀπροκόπους χέρια πόδια θὰ σᾶς δέσω.

Ἔχω λόγους ἀνωτέρους.

Αἱ Αὐλαί. . . Ἐγώ. . . τὸ Ἔθνος. . . ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
Θεωροῦντες. . . Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ. . . Πλὴν τί τὸ κάμεις ;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ὁ Ἰ. Καποδίστριας δημηγορῶν πρὸς τοὺς Ἵδραίους.

(Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1831.)

Κάτοικοι τῆς νήσου Ἵδρας, σκοπὸν ἔχω, ἂν μπορέσω,
Μ' ἓνα δύο τάγματά μου εἰς τὴν πόλιν σας νὰ πέσω,
Καὶ αὐτὸ πρὸς ὄφελός σας, πρὸς κοινὴν σας εὐτυχίαν.
Ἄν παραμικρὰν εἰς τοῦτο ἔχετε ἀμφιβολίαν,
Καμαρώσετε τὸν Πόρον . . . ἔχετε τί νὰ μὲ πῆτε ;
Διέτ' ἐκεῖ τί εὐταξία ! Γεννητὴ ψυχὴ σπαράζει ;

Πετεινὸς φωνίτσα βγάζει ;

ὦ ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε !

Δὰ σᾶς δώσω τὸν Κύρ Ράμφον Ἐκτακτὸν Διοικητὴν,
Καὶ τὸν Κύρ Ποταμιάνον Ἀστυνόμον καὶ Κριτὴν.
Στῆς θαλάσσης τὸν Μηνύστρον, τὸν ἐλεύθερον Γλαράκη,

Κάθε μῆνα μιὰ φορὰ

Δύο τρία βαρελάκια θὲ νὰ στέλλετε κρασάκι,
Κ' εἰς ἐμένα κάπου κάπου μιὰ μικρὴν ἀναφορά.
Τρισευτυχισμένοι στ' ἄλλα, τρισελεύθεροι θὰ ζῆτε.

ὦ ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε !

Διὰ τὸ καλὸ τῆς Ἵδρας ὁ πτωχὸς Ἰδρωσα τόσο !
Ζήτησα τρίγλ τράγλ τὰ γρόσια τοῦ Κοινοῦ σας νὰ πλερώσω.
Δὲν σᾶς εἶπα, «εἰς τὰ δέκα κατεβάσετε σεῖς δύο,
Ἄλλα δύο ἐγὼ παίρνω, μὲ χαρίζετε δυὸ ἄλλα,
Καὶ μὲ διάφορα μεγάλα
Εἰς χαρτὶ θὰ σᾶς μετρήσω τ' ἄλλα τέσσαρα ὁμνύω ;»

Πλὴν σᾶς πῆραν στὸν λαιμόν τους οἱ κακοί σας συμπολίται·
 ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Τὰ καράβια σας, ποῦ τρέχουν σὰν τ' ἀκούραστα δελφίνια,
 Πάλευσαν μὲ τοῦ Σουλτάνου τὰ θεόρατα Δελίνια.

Ἄν ἐπάνω κάτω τρέχω γιὰ νὰ μὴ σᾶς μείνη ἓνα,
 Ξεύρετε γιατί τὸ κάμνω; Γιὰ νὰ ζῆτε στὸν λιμένα·
 Δὲν μπορῶ χωρὶς τρομάρα, χωρὶς σύγχυσιν μεγάλην,
 Τὰ παιδάκια μου νὰ βλέπω εἰς μιὰν θάλασσαν κ' εἰς ἄλλην·

Πλὴν ἐσεῖς δὲν μ' ἐννοεῖτε·

ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Σεῖς ἐσώσετε, Ὑδραῖοι, σεῖς μονάχοι τὴν πατρίδα·

Πλὴν φωνάζετε· «Πεινοῦμε·

Μὲ τοῦ βράχου μας ταῖς πέτραις νὰ χορτάσουμε μπορούμε;»

—ὦ! πεινᾶτε; Μὴ σᾶς μέλη! Ἐγὼ ἔχω τὴν φροντίδα·

Τὰ λαμπρὰ ὀνόματά σας καὶ τὰ ἔργα σας τὰ θεῖα

Θὰ προστάξω νὰ τὰ γράψουν εἰς ὀλόχρυσά βιβλία·

Νὰ παραπονῇσθε πλέον ἀπὸ πείνα δὲν μπορείτε·

ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Σύνταγμα δὲν μὲ ζητεῖτε καὶ συνέλευσιν μαζί;

Ναί, τὸ Σύνταγμα τὸ θέλω! Ναί, τὸ Σύνταγμα νὰ ζῇ!

Συνταγματικοί, σᾶς δίδω εἶδησιν χαροποιάν·

Θεωρεῖ τὸ Σύνταγμά σας ὁ πιστός μου Αἰνιάν.

Ἡ Συνέλευσις τοῦ Ἄργους τώρα τώρα θὰ νὰ γένῃ·

Γύρω της θὰ στέκουν χίλιοι στρατιῶται ὀπλισμένοι·

Πλὴν ἐλεύθεροι θὰ εἰσθε ὅ,τι θέλετε νὰ πῆτε·

ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε.

Τὰ τελευταῖα ψηφίσματα τοῦ Ἰ. Καποδίστρια.

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1831.)

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες τοῦ ποτε Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς ὁ πλοῦτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγάλων

Γίνεται πηγὴ σκανδάλων,

Βλέποντες πῶς, καὶ μὲ ὅλην τοῦ Κὺρ Σταύρου τὴν σοφίαν

Καὶ τοῦ Κὺρ Παπαδοπούλου τὴν ἀλχημικὴν μαγείαν,

Ἔχει χρεῖαν τὸ Ἰαμειὸν ἀπὸ τρισεκτάκτους φόρους,

Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταύτῃ τῆς Γερουσίας,

Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας

Τῶν Ὑδραίων τοὺς Προκρίτους καὶ τῆς Σύρας τοὺς ἐμπόρους·
 Ἐπομένως προσκαλεῖται ὁ Τζοβάννης Γεννατᾶς
 Νὰ ἐκλέξῃ ὅσον τάχος ἐξαιρετικούς Κριτάς,
 Ἀπὸ μὲν τὴν Γερουσίαν
 Τοὺς Κυρίους Αἰνιᾶνα, Μεταξᾶν καὶ Συντροφίαν,
 Ἀπὸ δὲ τοὺς Γραμματεῖς μας τὸν Γλαράκη, πρὶν ἀρχίσῃ
 Τῆς ὑπνωτικῆς τοῦ πλόσκα τοῦ κλοῦ κλοῦ νὰ τὸν ζαλίσῃ.
 Νὰ ἰδῇ τὸ Ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ταλαράκια κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς τὰ φῶτα τὰ πολλὰ δὲν φέρουν ἄλλο
 Παρὰ θάμβωμα μεγάλο,
 Βλέποντες πῶς χωρὶς μέσα καὶ μὲ γράμματα δυὸ τρία
 Κατωρθώσαμεν ὡς τώρα τόσα τέρατα σημεῖα,
 Καὶ τὰ κάμαμεν μὲ Ράμφους, μ' ἀπροκόπους Κολανδρούτσους,
 Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταῦτῳ τῆς Γερουσίας,
 Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Τοὺς Ζωγράφους, τοὺς Τρικούπας καὶ τοὺς ἐβδομηντα Σούτσους·
 Ἐπομένως προσκαλεῖται τῶν Κορφῶν τὸ παλλικάρι,
 Ὁ Κύρ Κόμης Αὐγουστίνος, εἰς τὴν Ὑδραν νὰ στρατεύσῃ
 Κ' ἐμπρὸς ὅλους νὰ τοὺς βάλῃ μὲ σπαθὶ καὶ μὲ σκουτάρι.
 Ἄν μ' ἐκείνους δὲν τολμήσῃ στήθος στήθος νὰ παλεύσῃ,
 Ἐκεῖ πάντοτε γυρίζουν Ἀνεμόμυλοι μεγάλοι·
 Μὲ αὐτοὺς ἄς πολεμήσῃ καὶ τὰ βγάζει σὲ κεφάλι.
 Νὰ ἰδῇ τὸ Ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ἀσπροῦ φῶτα κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες ὅτι ὅσοι παλαιὰς δουλεύσεις ἔχουν
 Στὰ τυφλὰ μ' ἐμᾶς δὲν τρέχουν,
 Βλέποντες ὅτι συμβάλλει στὸ δημόσιον καλὸν
 Νὰ κληρονομήσῃ ἓνας τὰς θυσίας τῶν πολλῶν,
 Καὶ στ' ἀνάθεμα νὰ πάγουν ὅσοι ἔχουν κάποια φήμην,
 Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταῦτῳ τῆς Γερουσίας,
 Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Τοὺς αὐθάδεις Κουντουριώτας καὶ τὸν ἄπιστον Ζαήμην·
 Ἐπομένως προσκαλοῦμεν τῶν πιστῶ μας Σπηλιάδη,
 Στὸν καφέ μας τὴν αὐγίτσα, στὸ Συμβούλιο τὸ βράδυ,

Μὲ τὸ φέσι τοῦ στὸ χέρι, μὲ φλωκάτα σταυρωμένη
 Καὶ μὲ κεφαλὴ σκυμμένη
 Τ' ὄνομα νὰ καταρᾶται τοῦ Μιαούλη καὶ μαζὶ
 Τοῦ Ἀντώνη Κριεζῆ.
 Νὰ ἰδῇ τὸ Ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ἐκδουλεύσεις κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς ὁ ὅρκος νὰ φυλάττεται δὲν πρέπει
 Ὅταν εἰς τοῦ Κυβερνήτου τὸ καλὸν δὲν ἀποβλέπη·
 Βλέποντες ἐξ ἄλλου μέρους πῶς πολλοὶ ἀπ' τοὺς πιστοὺς μας,
 Ὅπου τρώγουν τοὺς μισθοὺς μας,
 Μιᾶς ἐνόρκου Ἑταιρίας μέλη τόλμησαν νὰ γένουν,
 Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταῦτῳ τῆς Γερουσίας,
 Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Ὅσους ἀπ' αὐτοὺς θελήσουν εἰς τὸν ὅρκον τοὺς νὰ μένουν·
 Ἐπομένως προσκαλοῦμεν τὸν Μηνίστρον τῆς Θρησκείας
 Νὰ βαστᾷ ἐπ' ἐκκλησίας
 Τὴν εἰκόνα μας εἰς τόπον τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ,
 Ἀλληλούϊα νὰ ψάλλῃ, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ
 Στὴν εἰκόνα μας ἐπάνω νὰ ὁμνύῃ ἐπισήμως
 Πῶς, ἂν ἔκαμε καὶ ὅρκον, θὰ τὸν παραβῇ προθύμως·
 Νὰ ἰδῇ τὸ Ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους δὲν πατοῦν τὸν ὅρκον κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Ἐπειδὴ κ' οἱ Ἀντιπρέσβεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας
 Μὲ στραβὸ μᾶς βλέπουν μάτι ὥς ἐχθροὶ τῆς τυραννίας,
 Ἐπειδὴ μπορεῖ ὁ νοῦς μας μιὰν ἡμέραν νὰ πετάξῃ,
 Καὶ χωρὶς πολὺ λεμόνι προσταγὴ ρητὴν νὰ λάβῃ
 Ὁ καλὸς μας Ἀστυνόμος ἀπ' ἐδῶ νὰ τοὺς τινάξῃ·
 Ἐπειδὴ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ μπορεῖ τοῦτο δυστυχίας,
 Πρὶν νὰ κάμωμεν πανάκια μ' ἓνα Ρώσσιχο καράβι
 Πρὸς τὰ μέρη τῆς Ρωσίας,
 Προσκαλοῦμεν τὸν Γλαράκην, Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν
 Καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν,
 Στῶν Κυρίων Ρουάν, Δόκινς νὰ φυτήξῃ τὸ μυαλό,
 Πῶς στὴν Ὑδραν τοὺς συμφέρει νὰ συρθοῦν μὲ τὸ καλό.
 Ἀντ' αὐτῶν καλῶς νὰ ἔλθῃ στὴν Καθέδραν τῆς Γραικίας
 Ἐνας Πρέσβυς τῆς Τουρκίας.

Νὰ ἰδῇ τὸ Ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
Κ' ἓνα Τούρκικο καβούκι σύρτα φέρτα εἰς τοὺς δρόμους.

Τὰ Ψηφίσματά μας ταῦτα κατὰ βάθος, μῆκος, πλάτος,
Ἐπ' ὕπουργοί μας, ὅσον τάχος ἐνεργήσατε στὸ Κράτος.

Μονόλογος ἐνὸς τῶν δύο τυραννοκτόνων Μαυρομιχαλαίων.

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1831.)

Ὅταν ζοῦσαν εἰς ἡμέρας δουλικὰς οἱ Ἀθηναῖοι,
Δύο ἥρωες γενναῖοι,
Ὁ Ἀρμόδιος ὁ ἓνας, ἄλλος ὁ Ἀριστογείτων,
Ἐκρυψαν μὲ ταῖς μυρσίναις τὸ ἀθάνατο σπαθί των
Καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ τυράννου σπάραξαν εἰς τὸν Ναόν·
Πέθαναν. . . Πλὴν μ' ἀνδριάντας τιμὰς ἔλαβαν Θεῶν.
Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω. . . θὰ τὸν σφάξω. . . καὶ γενναίως
Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Ἐνας πλάνος Κερκυραῖος νόμους, ὄρκους παραβαίνει·
Μὲ τὸ μισθωτό του χέρι Ἑλληνας ἀλυσσοδένει,
Καὶ τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων
Σ' ἐμφυλίους στάσεις χύνων,
Τὸν δεσποτικόν του θρόνον εἰς τοὺς τάφους μας ὑψώνει,
Καὶ κανεὶς ἀπ' τὰ δεσμά της τὴν πατρίδα δὲν λυτρώνει!
Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω. . . θὰ τὸν σφάξω. . . καὶ γενναίως
Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Παντοῦ θρῆνοι, ἐξορίαι καὶ καταδρομαὶ κρυφαί·
Παντοῦ φόνοι, προδοσίαι καὶ τοῦ Σύλλα προγραφαί.
Εἰς βαρὺν ζυγὸν ὁ Ἕλλην χρόνια τέσσαρα στενάζει,
Καὶ τὰς δάφνας του μὲ λύπην νὰ μαραίνωνται κυτάζει·
Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω. . . θὰ τὸν σφάξω. . . καὶ γενναίως
Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Κυριακούλη! Κυριακούλη! ἄλλαις ἔτρεφες ἐλπίδαις,
 "Όταν πῆγες στῆς Ἡπείρου νὰ ταφῆς τὴν πεδιάδα. ...
 Εὐτυχής! τὴν καταισχύνῃν τῆς πατρίδος σου δὲν εἶδες,
 Κ' ἐξεψύχησες ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα.
 Ἔχυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα δάκρυ, αἷμα ὁ καθέννας·
 Τόσο δάκρυ, τόσο αἷμα τὸ ἐκληρονόμησ' ἓνας!
 Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
 Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω... θὰ τὸν σφάξω... καὶ γενναίως
 Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Ἡ σκιά τοῦ Καραϊσκού χθὲς στοὺς ὕπνους μου ἐφάνη·
 Εἰς τὸ μελανό της χέρι
 Ἐκρατοῦς' ἓνα μαχαίρι,
 Κ' ἔκραξε· «Μαυρομιχάλοι! ὁ βαρὺς σας ὕπνος φθάνει·
 «Πάρτε τοῦτό μου τὸ ξίφος, ἐκδικεῖστε τὴν πατρίδα,
 «Καὶ τοῦ αἵματός σας χύστε τὴν ὑστερινὴν ρανίδα!»
 Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
 Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω... θὰ τὸν σφάξω... καὶ γενναίως
 Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Ὁ Κρατῆρ μας ἐπτὰ χρόνους ἀφ' οὗ ἔχυσε φωτιαῖς,
 Ἔσβυσε... δὲν καίει πλέον,
 Καὶ στὴν στάκτην του τὴν κρύαν ρίπτουν ἀφοβαῖς ματιαῖς
 Οἱ αὐθάδεις Κερκυραῖοι... Μὲ σεισμὸν καὶ κρότον νέον
 Δὲν φοβοῦνται μὴν ξεσκάσῃ,
 Καὶ τοῦ φλογεροῦ θυμοῦ του ἡ ὁρμὴ μὴν τοὺς προφθάσῃ.
 Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
 Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω... θὰ τὸν σφάξω... καὶ γενναίως
 Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Τρέμε, τύραννε... Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου σημαίνει·
 Ἡ ὀργὴ τοῦ ἔθνους ὅλου, ἡ ὀργὴ μου σὲ προσμένει·
 Στὸν Ναὸν ποῦ θὰ μολύνῃς τρέχω νὰ παραμονεύσω...
 Τρέχω, τρέχω στοῦ Ὑψίστου τὸν βωμὸν νὰ σὲ φονεύσω...
 Ἔρχεται... Τὸν προμηνύουν σάλπιγγες καὶ μουσική·
 Ἔρχεται... Τὸν προπομπεῖ μισθοφόρος φυλακή.
 Μιμητῆς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Σκέπασε, Μαυρομιχάλη, τὸ σπαθί σου μὲ μυρσίνη...
 Τὸν προδότην τῆς πατρίδος κτύπα... κτύπα... καὶ γενναίως
 Πέθανε καθὼς ἐκεῖνοι!

Ὁ ψευδοκυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ἀγου- στίνος Καποδίστριας ἀπὸ τὸ πλοῖον τῆς φυγῆς του.

(Τὸν Μάρτιον τοῦ 1832.)

Δὲν μπορῶ εἰς τὸ κακό μου κ' εἰς τὴν λύπη μου ν' ἀνθέξω·
Νὰ μὲ ποῦν, «ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, Ἐξοχώτατέ μου, ἔξω!»
Προχθὲς ἦμουν Κυβερνήτης· τώρα φεύγω παλιομοῦτσος
Μ' ἓνα Ρώσικο καράβι, καθὼς πρόλεγεν ὁ Σοῦτσος!
Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ λεμόνια τὸ κατόπι μου μὲ παίρνουν,
Στοὺς Κορφοὺς ἐνῶ οἱ Φράγκοι σὰν κατάδικο μὲ σέρνουν...
Μὴ παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ζήτησα τοὺς Ρουμελιώτας μὲς στοῦ Ἀργους τὸ Παλάτι
Νὰ τοὺς πιάσω ἓναν ἓνα, σὰν τὰ ψάρια στὸ πλεμάτι.
Νά, τοῦ Ἀργους τὸ Παλάτι τ' ἄρπαξαν μὲ τὸ σπαθί τους
Καὶ στὰ κόκκινά μου πεύκια στρώθηκαν οἱ ψυχογιοί τους!
Ζήτησα ἀπ' τὸν Μωρέα νὰ τοὺς διώξω μὲ κανόνια,
Καὶ αὐτοὶ μὲ διώχνουν τώρα μὲ τὰ σάπια τὰ λεμόνια!...
Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ἐχθὲς πέρασ' ὁ Κωλέτης ἀπὸ τὰ παράθυρά μου,
Κ' ἓνας κόσμος «Ζήτω! Ζήτω!» ἐξεφώνιζε στ' αὐτιά μου!
Τί ντροπή! Αὐτὸς στ' Ἀνάπλι μπῆκε μέρα μεσημέρι,
Κ' ἐγὼ φεύγω νύκτα νύκτα μ' οὐρανὸ χωρὶς ἀστέρι.
Εἰς τὸ ἓνα πλάγι ἔχω συντροφιά μου τὸν Τζορτζέτο,
Εἰς τὸ ἄλλο ἓνα πτώμα, καὶ ποὺ πάγω; Στὸν Βιαρέτο...
Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Δὲν τὰ κάπνισες, Βαριέτο, σὰν ἐγὼ μ' ἓνα παπούτσι.
Φλωριά πῆρες ὅσα ηὔρες, καὶ δὲν ἄφησες κουκούτσι.
Τραβημένος ἐσὺ τώρα στὸ χρυσό σου Παλατάκι,
Ζῆς σὰν ἥσυχος ποντίκι στ' Ὁλλανδέζικο τυράκι·
Κ' ἐγὼ τρέχω ζαλισμένος κι' ἀπὸ τὸ μεθύσι ψάθα,
Κυβερνήτης χωρὶς σκῆπτρο καὶ Στρατάρχης χωρὶς σπάθα...
Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Νάπλι μου, πολλαταέτη! Νάπλι μου, ἔχε ὕγειαν!
Σὲ ἀφίνω!!! πλὴν μὲ λύπην, μ' ἐντροπὴν καὶ μ' ἀτιμίαν.

Μὲ ἡλιοκαμμένην ὄψι, μὲ μακρὸν καὶ στραβὸν φέσι,
 Οἱ ἐξόριστοι γυρίζουν εἰς τοῦ Πλάτανου τὴν μέση.
 Ἀπὸ ποιὰν ν' ἀρχίσω πρῶτα νὰ θρηνηῶ ταῖς ἐντροπαῖς μου;
 Ὡς κι' αὐταῖς μ' ἦ φιλινάδαις τραγουδοῦν ταῖς Σάτυραῖς μου!
 Μῆ, παιδιά, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Πληρεξούσιοί μου, πάρτε τὰ Ψηφίσματά σας πίσω!
 Ἐλῆαῖς μέσα θὰ νὰ βάλω; Τί μ' αὐτὰ θὰ νὰ κερδίσω;
 Δόστε με τὰ τάλαρά μου! Πάρτε πίσω τὸ χαρτί σας!
 Κρῖμα τὰ γραφίσματά σας! Κρῖμα ἡ ρητορική σας!
 Κρῖμα, Παπαδόπωλέ μου, ἡ φωτιά σου ἡ μεγάλη,
 Ὅπου καὶ τὸν Κοραῆ σου νὰ ψηθῇ τὸν εἶχες βάλει (1)!...
 Μῆ, παιδιά, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Τὴν Συνέλευσιν θυμοῦμαι τοῦ Ναυπλίου... Τί λαμπρότης!
 Στὸ Βουλευτικὸ μὲ πῆγε Ἄρον! Ἄρον! ὁ Ἀξιότης.
 «Κυβερνήτη!» μ' ἔκραζε ἓνας· ἄλλος μ' ἔλεγεν «Ἀφέντη!»
 Ἄλλος μ' ἔλεγε «Δεσπότη!» κι' ἄλλος «Ρήγα καὶ λεβέντη!»
 Τὴν χαρά μου ὁ καυμένος νὰ βαστάξω δὲν μποροῦσα,
 Καὶ τὰ παλαμάκια μόνος «τράκα-τράκα» ἐκτυποῦσα...
 Μῆ, παιδιά, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ἐκτακτοὶ καὶ Ὑπουργοί μου, σὲ λιγάκι θὰ σᾶς χάσω·
 Τὰς τρανάς σας ἐκδουλεύεις, ὅσω ζῶ, δὲν θὰ ξεχάσω.
 Βουτηχθήκετε στὴν λάσπη ἀπ' τὰ νύχι' ὡς στὴν κορφή σας,
 Κ' ἔμεινεν ἀτιμασμένος, μισημένος ὁ καθεὶς σας·
 Δι' ἐνθύμησίν μου, φίλοι, τὴν εἰκόνα μου σᾶς στέλλω (2),
 Καὶ ταῖς δύο μου σπαλέταις, καὶ τὸ ἄσπρο μου καπέλλο...
 Μῆ, παιδιά, μὲ τὰ λεμόνια!! Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Ἕνας, Κόντες εἶναι μέσα.

Ἐξημέρωσε... Ἀντίκρου βλέπω, βλέπω κυματίζουν,
 Ρουμελιώτικαις σημαίαις... καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν...

(1) Μυθώδης εἰς τὴν ἐρχομένην γενεάν τῶν Ἑλλήνων θέλει φανῇ βέβαια ἡ μετὰ παρατάξεως *ιεροεξεταστικῆς* πυρπόλησις ἐνὸς τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, ἐπὶ Αὐγουστίνου Καποδίστρια ἐκτελεσθεῖσα εἰς τὴν Καθέδραν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Μεταξὺ τῶν *ιεροπραγούντων* εἰς τὴν τελετὴν ταύτην διεκρίνετο, λέγουν, ὡς κορυφαῖος καὶ πρῶτος ὑποκριτὴς τῆς πράξεως ὁ Κύριος Α. Παπαδόπωλος, ὅστις, ἀφ' οὗ τὸ βιβλίον ἔγινε βορὰ τοῦ πυρός, διεσκόρπισε τὴν τέφραν του εἰς τὸν ἄερα, ἐξεμῶν βλασφημίας κατὰ τοῦ συγγραφέως.

(2). Ὁ εὐαίσθητος ἥρως μας ἀναχωρῶν, ἐμοίραζε τὴν εἰκόνα του εἰς τοὺς ἐραστὰς τῆς δωδεκαήμερου ἐξουσίας του.

Καβαλλάρηδες, πεζοῦρα μ' ἐνθουσιασμένο βῆμα
 Στοῦ Μαυρομιχάλη τρέχουν καὶ μαζώνονται τὸ μνημα...
 Εἰς τὴν πλάκα του μυρσίναις, πασχαλιαῖς καὶ ρόδα στρώνουν,
 Καὶ Ἀνάθεμα μὲ πέτραις κατεπάνω μου σηκώνουν...
 «Γιοῦχα! Γιοῦχα!» μὲ φωνάζουν... Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Τοῦ Ναυπλίου τὸν λιμένα τὸ καράβι μου ἀφίνει,
 Καὶ ὁ κόλπος του ἀρχίζει σφοδρὸν ἄνεμον νὰ χύνη...
 Νά, τῆς Ὑδρας οἱ αὐθάδεις καὶ γιγαντιαῖοι βράχοι...
 Ναυαγήσαμεν ἐπάνω στὴν ἀκλόνητὴ τους ράχη.
 Ἀπὸ τὸν γιαλὸ μὲ βλέπουν καὶ γελοῦν οἱ Ὑδριῶται...
 Θριαμβεύουν οἱ Μιαοῦλαι καὶ οἱ δύο Κουντουριῶται...
 Σκάνω, σκάνω καὶ πεθαίνω... Ἔγια μόλα! Ἔγια λέσα!
 Στὸ ἀμπάρι πέφτω μέσα.

Ὁ συνταγματικὸς Ρουμελιώτης.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1832.)

Γύρισε ἡ ἀνοιξίς μας, καὶ μ' αὐτὴν μαζὶ γυρνᾷ
 Ἡ γλυκεῖα ἐλευθερία στῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά.
 «Κάτω, κάτω οἱ Ναπαῖοι, καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ ζῇ!»
 Ἀντηχοῦν βουνὰ καὶ κάμποι,
 Κι' ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνοιξιν μαζὶ
 Ἡ Ἑλλὰς γελᾷ καὶ λάμπει.
 Στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀργούς, ξαπλωμένος στὰ λουλούδια,
 Μυρωδᾶτα κρασιὰ πίνω μὲ γλυκὰ γλυκὰ τραγούδια.
 Τερερέμ ταρά, τατά!
 Τί χαρά! Τοῦ Κυρ Περούκα τὰ κρασάκια εἶν' αὐτά.

Δὲν φοβοῦμαι τὰ Καττέλια, καὶ μερόνυχτα μπορῶ
 Σὲ δακτυλιδένια μέση τὸ σπαθί μου νὰ φορῶ.
 Εὐκαιρῶνω στὸν ἄερα τὸ τουφέκι μου, σὰν θέλω,
 Χωρὶς νᾶβγῃ ἐμπροστὰ μου ἓνα Νάπικο καπέλλο.
 Τραγουδῶ στοὺς δρόμους μέσα «Σύνταγμα! Ἐλευθερία!»
 Καὶ στὸ νύχι μου τὸ γράφω τί θὰ πῇ Ἀστυνομία.
 Ἀπ' ἐμπρὸς μου ἂν περάσῃ καμμιά νόστιμη γυναῖκα,
 Σύνταγμα! ποῦ πᾶς, τὴν λέγω; Σύνταγμα, τὴν λέγω, στέκα!
 Τερερέμ, ταρά, τατά!
 Ἡ καλὴ σου φιλινάδα, Νάπα μου, σὲ χαιρετᾷ.

Χθὲς εὐρέθηκα στ' Ἀνάπλι ὅταν ἦλθαν οἱ Γριβαῖοι
 Σταῖς φωλιαῖς τους σὰν ποντίκια τρύπωσαν ὅλ' οἱ Ναπαῖοι.

Ἕνας ἕνας τὰ καπνίζουν, χάνουνται ἀπὸ τὴν μέση,
 Σὰν νὰ εἶχεν ἡ χολέρα στὸ ἀνάμεσό τους πέσει.
 Ἕνας παίρνει τὸ σακκί του, ἄλλος τὴν παληά του κάπα,
 Καὶ τὸ κόφτουν ὅλοι λάσπη στὸν ἀφέντη τους τὸ Νάπα.
 Ἄρχοντες, χλωμοὶ σὰν θειάφι τρέχετε ἀπάνου κάτου . . .
 Πέτ' ἀλεύρι! — Νὰ σᾶς εὖρη ὁ Κατσάκος ἐμπροστά του!
 Τερερέμ, ταρά, τατά!
 Στὴν Συνέλευσιν σταθῆτε, Ἄρχοντες, ἂν σᾶς βαστᾷ.

Οἱ διαβόλοι! μ' εἶχαν κλείσει σὲ κατώγι ἀποκάτου,
 Κ' ἐμοιαζα σὰν τὸ μυρμήγκι στὴν στενόχωρη φωλιά του.
 Ἔσπασα τὰ σίδερά μου καὶ τινάχθηκα στὰ δάση,
 Σὰν λιοντάρι ὁποῦ φεύγει ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ καφάσι.
 Τὸν Δεκέμβρη πῆρα μέρος εἰς τοῦ Ἄργους τὸ τουφέκι,
 Καὶ στοῦ Νάπα τὸ κεφάλι βρόντισε τ' ἀστροπελέκι.
 Τὰ Ψαλιδοκέρια πῆραν τοῦ Ναυπλιοῦ εὐθὺς τὸν δρόμο,
 Κ' ἔφυγαν χωρὶς παπούτσια μὲ τὸ πάπλωμα στὸν ὦμο.
 Τερερέμ, ταρά, τατά!

Ἐφυγε κι' ὁ Κύρ Σπηλιάδης μὲ τὰ μοῦτρα κρεμαστά.

Ἀπ' ἐκεῖ στὴν Περαιχώρα ἐτινάχθηκα σὰν βόλι.
 Ἐτρεχαν σὰν τοὺς ἀνέμους οἱ Καπεταναῖοι ὅλοι.
 Ἐτρεχα κ' ἐγὼ μαζί τους, καὶ χωρὶς τσαρούχι νᾶχω,
 Ἐπετοῦσα σὰν τὸ φίδι ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον βράχο.
 Εἰς τὰ Μέγαρα ἐμπῆκα μὲ σπαθὶ φωτιαῖς γεμάτο,
 Καὶ στὰ τεῖχη τῆς Κορίνθου ἤλθα μ' ἄλογο βαρβάτο.
 Φωτιά πάνου . . . φωτιά κάτου . . . Νὰ πιστόλαις . . . νὰ μαχαίρια.
 Τὰ παπούτσια τοῦ Κύρ Νάπα τοῦ ἐδώσαμε στὰ χέρια.

Τερερέμ, ταρά, τατά!
 Μπῆκα μέρα μεσημέρι στὸ Ἀνάπλι πεδηκτά.

Φοβεροὶ Πολιτικοὶ μας, ἡ γῆ τούτη ποῦ πατεῖτε
 Εἶναι μ' αἷμα ζυμωμένη.
 Γιὰ τὸ Σύνταγμά μας εἶναι χίλιοι τάφοι ἀνοιγμένοι.
 Τὴν Συνέλευσιν ὡς πότε, Κύριοι, θ' ἀργοπορῆτε;
 Ἡ κοιλιά μας ἀπ' τὴν πείνα ταμπουρά ἐν ᾧ θὰ παίζῃ,
 Θὰ νὰ κάθεσθε σεῖς ὅλοι θρονιασμένοι στὸ τραπέζι;
 Τί σηκώσετε τὴν μήτη ἀψηλὰ μιὰν πιθαμή;
 Χαμηλῶστέ την κομμάτι, Ἀφεντάδες, εἰ δὲ μή,
 Τερερέμ, ταρά, τατά!
 Στὲν ἄερα χωρὶς φούντα ἡ φεσάρα σας πετᾷ.

Μὴ σᾶς μέλη! Τώρα τώρα ἡ καλή μας Ἀθηνᾶ
 Καθενὸς τὰ κάλανδᾷ σας νὰ σᾶς ψάλλῃ ἀρχινᾷ.
 Σὲ λιγάκι, σᾶς τὸ τάζω, θὰ δαγκάσετε τὰ χεῖλια.

Τοῦ Συντάγματος τὰ τόσα φιλελεύθερα κονδύλια,
 Ποῦ σπασμένα τὰ θαρρεῖτε,
 Σὲ λιγάκι βουτημένα στὴν χολὴ θὲ νὰ τὰ διῆτε·
 Τραγουδάκια θὰ σᾶς ψάλλουν ἔξ ἑπτὰ τὴν ἐβδομάδα,
 Καὶ μὲ μουσικὴ θὰ τρέχῃ τ' ὄνομά σας στὴν Ἑλλάδα.
 Τερερέμ, ταρά, τατά!
 Μὴν ἀλλάζετε τὸν σκοπὸ σας, κι' ἀλλ' ὁ Σοῦτσος δὲν ζητᾷ

Τὸ τραγοῦδι τοῦ συνταγματικοῦ.

(Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1832.)

Στὰ πεύκια σου τὰ κόκκινα, τὰ λουλουδοκλαδένια,
 Χορεύω, Καποδίστρια, χωρὶς σκοτούρα κ' ἔννοια·
 Ποῦ εἶσαι τώρα νὰ μᾶς διῆς μὲ τ' ἄνθια στὸ κεφάλι
 Νὰ πίνουμε στὸ Σύνταγμα καὶ στὸν Μαυρομιχάλη;
 Μυρμήγκια μᾶς φαντάζουσιν, κι' ἀπ' ἀψηλὸ Παλάτι
 Μὲ ἀετοῦ μᾶς ἔβλεπες ἀγριωμένο μάτι.
 Δυὸ πιστολιαὶς ἐβρόντησαν στῆς Ἐκκλησιᾶς ταῖς θύραις·
 Ταριρίμ μποῦμ μποῦμ.
 Κι' ἀμέσως, Καποδίστρια, τὰ μπρούμητα ἐπῆρες,
 Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Ἐλᾶτε νὰ τὸ στρώσουμε στὰ δροσερὰ λουλούδια,
 Καὶ μὲ τὸ λαουτόβιολο νὰ ποῦμε τὰ τραγοῦδια!
 Χορεύετ' Ἑλληνόπαιδα! Χορεύετ' Ἑλληνίδες!
 Βαριὰ τὰ ποδαράκια σας δὲν εἶν' ἀπ' ἄλυσίδαις,
 Καὶ τὸν συρτό μας ἐλαφρὰ κ' ἐλεύθερα χορεύουν·
 Ἐλευθερία, Σύνταγμα κ' Ἰσότης βασιλεύουν·
 Αὐτὸ ποῦ δὲν κατῶρθωσαν τῆς Ὑδρας τόσοι στόλοι,
 Ταριρίμ μποῦμ μποῦμ,
 Εἰς μιὰν στιγμὴ τὸ ἔκαμε τῆς Σπάρτης ἓνα βόλι,
 Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Τὸν νοῦν σου, Καποδίστρια, θεοποιοῦσαν ὄλοι·
 Τὸν νοῦν σου πρῶτα κτύπησε, ταλαίπωρε, τὸ βόλι·
 «Τὸ πᾶν προβλέπω, ἔλεγες»· Τὸ τέλος σου προεῖδες;
 Μὲ διαχμαντένιαις ἔδενες τὸ ἔθνος ἄλυσίδαις·
 Πλὴν δένεται ἡ θάλασσα μὲ τ' ἄστατα νερά της,
 Κι' ὁ Ἑλλήν ὁ ἀνήσυχος καὶ ὁ ἐπαναστάτης;
 Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ χαμηλὰ ἓνα μικρὸ μολύβι,
 Ταριρίμ μποῦμ μποῦμ,

Στῶν ἰδρυομένων ταῖς κεφαλαῖς πετᾶ καὶ ταῖς συντρίβει,
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Οὐραῖς τοῦ Καποδίστρια, οὐραῖς χωρὶς κεφάλι,
Στὴν λάσπη τί σαλεύετε, ποῦ νὰ σᾶς παρ' ἡ ζάλη;
Ὅταν ἡ πέτρα τοῦ φιδιοῦ τὸ μέτωπο τσακίσῃ,
Σαλεύει μὲς στὰ αἷματα, πηδᾷ ἀπάνου κάτου,
Κι' ἀκόμη πόλεμον ζητᾷ ἡ πράσινη οὐρά του·
Ἀλλὰ τοῦ μένει δύναμις φαρμάκι νὰ μᾶς χύσῃ;
Στὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ἀντήχησαν οἱ θόλοι,
Ταριρίμ μπούμ μπούμ,
Καὶ μονομιᾶς ἐπέσετε οἱ τυραννίσκοι ὅλοι,
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Ναπαῖοι, κάστρα ἔχετε, στρατεύματα καὶ στόλους,
Τοὺς ἀντιπρέσβεις τῶν Αὐλῶν καὶ τοὺς Ναυάρχους ὅλους·
Κ' ἐμεῖς σαράντα εἴμεθα στὴν Ὑδρα σφαλισμένοι,
Κι' ὥσάν νὰ εἴμεθ' ἄνεμοι στὸ σπήλαιο κλεισμένοι
Ἐβγήκαμε . . . καὶ Ρούμελη, Μωρέας, καὶ Αἰγαῖον
Ἀναστατώθηκαν εὐθὺς καὶ δρόμον πῆραν νέον.
Στὸ Ἄργος τὸ βροντήσαμε, στὰ Μεγαρα, στὰς Θήβας,
Ταριρίμ μπούμ μπούμ·
Μακρεῖς πλατεῖς σᾶς ξάπλωσε στὴν Κόρινθον ὁ Γρίβας,
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Δυὸ τρεῖς Ναπαῖους κύτταξε . . . Τὴν μύτη τους σηκώνουν,
Ἐβγαίνουν ἀπ' τὴν τρύπα τους καὶ μισοξεζαρώνουν,
Σὰν σάλιαγκοι ποὺ κρύπτονται εἰς τ' ὀστρακόδερμά τους
Καὶ μισοβγάζουν κάποτε κρυφὰ τὰ κέρατά τους·
Κρατεῖτε, Συνταγματικοί, στὴν θήκη τὸ σπαθὶ σας·
Νὰ τοὺς νεκρώσ' εἰν' ἀρκετὸς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας·
Εἰς τὸν ἀέρα ρίψετε κι' ἀδειᾶστε τὸ τουφέκι,
Ταριρίμ μπούμ μπούμ,
Καὶ σὰν λαγοὶ κανένας τῶν στὰ πόδια του δὲν στέκει,
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Ἀπατηλὲ ὑδράργυρε, ποῦ βασταγμὸν δὲν ἔχεις
Καὶ πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ τρεῖς χρόνους τώρα τρέχεις,
Τῆς ψόφιας μας Ἑπταμελοῦς, Πρωτέα, σ' ἔχω χάρι
Στὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν νὰ παίζῃς τὸ ποδάρι! . . .
Κολοκοτρώνη, σ' ἔμαθαν καὶ τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους,
Γελοῦν κι' αὐτά, ὅταν σ' ἀκοῦν νὰ μᾶς κηρύττης νόμους.
Νόμον ἐσύ!!! Χὰ χὰ χὰ! τὸν νόμον τῆς πιστόλας,
Ταριρίμ μπούμ μπούμ·

Νόμον ἐσύ!!! Δὲν κτύπησες τὰς Κυβερνήσεις ὅλας
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ;

ὦς πότε θὰ μᾶς ὀδηγοῦν μὲ τ' ἄμυαλο κεφάλι
Δέκα μικροὶ ποῦ λέγονται τοῦ ἔθνους οἱ Μεγάλοι;
Τί εὐτυχία! Τί χαρά! Ὁ Βασιλεὺς μας φθάνει...
Θὰ ἔλθῃ, καὶ τοῦ Ἑλληνος τὸ στήθος θ' ἀνασάνῃ.
Θὰ ἔλθῃ καὶ τὸ πλοῖόν μας, ποῦ μ' ἄρμενα σχισμένα
Μὲ τοὺς ἀνέμους δέρνεται, θὰ εὖρῃ τὸν λιμένα.
Μὲ δάφνας δέξου τον, λαέ! μὲ πυροβόλων κρότους,
Ταριρίμ μπούμ μπούμ,
Κ' εὐθὺς νὰ πέσουν μπρούμητα θὰ ξαναδιῆς τοὺς Πρώτους,
Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Σάτυρα.

«Quelle bassesse, ô ciel! et quelle ignominie!
Voilà donc les soutiens de ma triste patrie...»
Voltaire.

(Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1832.)

Λυτρώθησαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν τυραννίαν,
Κι' ἀντὶ νὰ κτίσωσι Νὰν εἰς τὴν Ἑλευθερίαν,
Βωμοὺς εἰς τὴν Διχόνοϊαν, στὰ πάθη των ὑψώνουν,
Καὶ τοὺς δεσπότας των μ' αἰσχρὰς μωρίας δικαιώνουν.
Στὴν δεξιάν της φέρουσα συντάγματα καὶ νόμους,
Ἡ Ἀναρχία μὲ κραυγὰς περιπατεῖ στοὺς δρόμους,
Πολιτικοί, Πολεμικοὶ μ' ἀναίδειαν μεγάλην
Ὡσὰν οἱ λύκοι χαίρονται εἰς τὴν ἀνεμοζάλην.
Ἀρπάζουν τὰς προσόδους μας, γυμνώνουν τὸν λαόν μας,
Καὶ ἀπειθὲς καὶ ἄτακτον τὸ στρατιωτικόν μας,
Σὰν ἀφρισμένο ἄλογον ποῦ βαρταγμὸν δὲν ἔχει,
Ἐπῆρεν εἰς τὸ στόμα του τὸν χαλινὸν καὶ τρέχει.
Ἐστία ὅλων τῶν κακῶν καὶ κέντρον διχονοίας,
Εἰς δύο ἡ Κυβέρνησις ἐσχίσθηκε φατρίας,
Κ' ἡ κάθε μία ἔνοπλος στὰς πόλεις, στὰ χωρία,
Κτυπᾷ, κτυπᾶται, σφάζεται καὶ δὲν νικᾷ καμμία.
Ἀλλοίμονον! ὅλ' ἡ Ἑλλὰς εἰς χεῖλη κρημνοῦ κεῖται,
Κι' ὁ Καποδίστριας νεκρὸς τὸ ἔθνος ἐκδικεῖται.

Κανείς Τακίτου κάλαμος εἰς τὴν χολὴν βαμμένος
 Δὲν στηλιτεύει τοὺς κακοὺς, δὲν ἐκδικεῖ τὸ Γένος ;
 Κανείς δὲν θέλει ὀπλισθῇ μὲ Γιουβανέλη τόξα ;
 Ἐγὼ, κακοῦργοι !!! Δι' ἐμὲ τί λαμπροτέρα δόξα ;
 Δὲν ζήτησα, δὲν δέχθηκα κανὲν ὑπουργημά σας·
 Σιωπηλὸς ἀγρύπνησα στὸ κάθε κίνημά σας,
 Καὶ μὲ φaréτραν σήμερον γεμάτην ἀπὸ βέλη
 Νὰ τὴν κενώσω ἔρχομαι στὰ ἔνοχά σας μέλη.

Τὸν θρόνον ἐθρυμμάτισε τῶν πλάνων Κερκυραίων
 Τὸ χέρι τὸ ἀθάνατον τῶν Μαυρομιχαλαίων,
 Κ' ἡ Ὑδρα, κι' ὁ βαθύπλουτος υἱὸς τῆς Κουντουριώτης,
 Καὶ ὁ Κωλέττης, καὶ πολλῶν ἡ σύμπραξις κ' ἐνότης.
 Ἄλλ' ἓνας συστηματικὸς τοῦ Ἑθνους ταραξίας,
 Σάκκος παθῶν καὶ κακιῶν, ἀσκὸς κενοδοξίας,
 Τῆς τυραννίας στήριγμα ἐκ νέου κατεστάθη,
 Ἐσπάραξε τὸ Ἑθνος μας διὰ μικρά του πάθη,
 Καὶ τῶν δεινῶν μας ἔγεινεν ἡ ἀληθὴς αἰτία.
 Μήπως δὲν τὸν προσφέραμεν ἰσχὺν καὶ μεγαλεῖα ;
 Καὶ ὅμως εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ Ἑθνους τοῦ ἀγνώμων,
 Τυφλὰ στῆς ἀδοξίας του συστρέφεται τὸν δρόμον.
 Ἀπατημένος ἄλλοτε στὰ διαβήματά του,
 Ἐζήτουν στὴν κιθάραν μου νὰ ψάλλω τ' ὄνομά του.
 Πλὴν ἡ ψυχὴ μου στοὺς κακοὺς φιλίαν δὲν φυλάττει,
 Κ' εἶν' ὑπὲρ πάντα φίλον μου ἡ ἀρετὴ φιλτάτη.

Καὶ διὰ σέ τῆς Σάτυρας χαλάρωσα τὸ τόξον,
 Ἀφ' οὗ σέ εἶδα νὰ πατῆς ὁδὸν ἀνδρῶν ἐνδόξων.
 Καὶ δι' ἐσέ σιώπησα, μικρέ μας Διπλωμάτη !
 Ἐχθρὸς μου ἦσουν... ἀλλ' ἐγὼ μὲ φίλου εἶδα μάτι
 Τὴν ἐντιμον πενίαν σου, τὴν ταπεινὴν ζωὴν σου
 Καὶ τὴν ἀπὸ τὰ πράγματα γενναίαν ἄφεσίν σου.
 Πλὴν μὴ σκοποὺς καὶ φρόνημα ἐξαίφνης μεταλλάξης
 Καὶ τὴν Ἑθνοσυνέλευσιν ζητήσης νὰ ταραξῆς ! ...
 Συνέλευσιν καὶ Σύνταγμα ἐσάλπισες σὺ πρῶτος,
 Καὶ τοῦ σαλπίσματος αὐτοῦ εὐθύς ὁ θεῖος κρότος
 Ἀντήχησε στὰ στήθη μας, ἀνέτρεψε τὰ πάντα,
 Κ' ἐπέφερε στὸ Ἑθνος μας ὀδυνηρὰ συμβάντα.

ὦ αἰσχος ! ὦ ἀναίδεια ! Οἱ πρόμαχοι τῶν νόμων,
 Ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἔσυραν εἰς ἀπωλείας δρόμον,
 Θυσίασαν στὰ πάθη των καὶ νόμους καὶ πατρίδα ...
 Ἐσέ, Γραμματικίδιον, στὴν Ὑδρα δὲν σέ εἶδα
 Νὰ συνεργῆς εἰς τοῦ σκληροῦ Τυράννου μας τὴν πτώσιν ;

Δὲν ἦσουν ἐσύ, ρήτορα, ποῦ μ' εὐγλωττίαν τόσην,
 Ποῦ μὲ τῶν τόσων σου «βαβαί!» καὶ «φεῦ!» τὸν μέγαν κρότον
 Κηρύχθης στὸν Ἀπόλλωνα ὑπέρμαχος τῶν φώτων;
 «Θεῖα τοῦ Πλάτωνος σκιά»! ἐφώναζες μὲ τόνον,
 Κι' ἀπὸ τοὺς τάφους τὰς ψυχὰς ἐξύπνας τῶν προγόνων.
 Θεόπνευστα ἐνόμισα καὶ τὰ φρονήματά σου,
 Καὶ τὰς χειρονομίας σου, καὶ τὰ κινήματά σου.
 Δὲν σ' ἔδωκαν ὑπουργήμα κανένα ἴσως χρόνον,
 Καὶ διὰ τοῦτο τὰς σκιὰς ἠνώχλεις τῶν Πλατῶνων;
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔμπνευσις ἀκράτητος σ' ἐκράτει; ...
 ὦ σφαλερὴ ἀπλότης μου! ὦ τοῦ νοῦς ἀπάτη!
 Τοὺς ἀθλητὰς τῶν νόμων μας τοὺς ἤκουα μὲ σέβας,
 Καὶ θεῖος ἐνθουσιασμός μ' ἐφλόγιζε τὰς φλέβας,
 Καὶ πίστιν εἰς τοὺς λόγους των ἐπρόσφερα τελείαν,
 Κ' ἐνόμιζα πῶς ἐξηγοῦν τὰ χεῖλη τὴν καρδίαν.
 Ὁ Τύραννος τοὺς ξώριζε στὴν Ὑδραν ἓνα ἓνα,
 Κ' ἓνας κατόπιν ἐφθάνε τοῦ ἄλλου στὸν λιμένα.
 Τοὺς ἔβλεπα κ' ἐκραύγαζα· «Νὰ Ἕλληνες ἀρχαῖοι!
 «Νὰ χαρακτῆρες σταθεροί! Νὰ παλαιοὶ Ρωμαῖοι»!
 Μιὰ νύκτα ἐν Ἴονικὸν πλοιάριον ἀράζει,
 Κ' ἐβγαίνει ἓνας ἥρωας ... Μᾶς βλέπει καὶ φωνάζει·
 «Στὴν Ὑδραν ἦλθα, φίλοι μου, ἐνδόξως ν' ἀποθάνω
 »Εἰς τὴν ἐλευθερίαν μας, στὸ Σύνταγμα ἐπάνω.
 »Ὑπὲρ πατρίδος εὐτυχῆς νὰ συνταφῶ μαζί σας»!
 Εἶπεν αὐτά, καὶ ὕστερα τὴν Ὑδραν ἀπατήσας,
 Ἐπρόδωκε καὶ Σύνταγμα καὶ νόμους καὶ πατρίδα,
 Προσάψας εἰς τὸν βίον τοῦ αἰώνιον κηλίδας...

Νὰ εἶν' ἐθνοκατάρτος ὅστις ποτὲ θελήσῃ
 Ἐνώσεις πατριωτικὰς μαζί σας νὰ συστήσῃ,
 ὦ φεῦσται κατ' ἐπάγγελμα, ὦ γέροι λαοπλάνοι!
 Αὐτῆς σας τῆς διαγωγῆς τὸ μάθημα μᾶς φθάνει:
 Ὁ Ἡγεμὼν μᾶς ἔρχεται ... Τολμήσετε καὶ πάλιν
 Τὸ ἔθνος μας νὰ σπρώξετε εἰς τὴν ἀνεμοζάλην!
 Ζητῆστε νὰ μᾶς βάλετε καὶ πάλιν ὄργανά σας,
 Τὸν κόσμον νὰ χαλάσωμεν διὰ συμφέροντά σας!

Προχθὲς στὸν μέγαν Σύλλογον τοῦ ἔθνους εὐρισκόμην·
 Μελαγχολίας νάρκωσιν στὸ στήθος αἰσθανόμην,
 Μὴ βλέπων νὰ ταχυπατῇ στὰ ἱερά του χρέη,
 «Ἡ Γερουσία, ἔλεγα, ὥς πότε θ' ἀναπνέῃ;
 »Ὡς πότε ἡ Κυβέρνησις θὰ νεκροζῇ ἀκόμα;
 »Ὡς πότε θὰ ψυχομαχῇ τὸ σεσηπὸς τῆς σῶμα;»

Ἐξαίφνης τοῦ Συντάγματος ἓνας γνωστὸς προστάτης,
Βαθύνους καὶ τρισεύγλωττος τοῦ ἔθνους παραστάτης,
Σπαθὶ σκουτάρι γίνεται ὑπὲρ τῆς Γερουσίας,
Προδότης τοῦ Συντάγματος καὶ μηχανὴ φατρίας.

Ἰδὲ τὸν φιλελεύθερον τοῦ Κράτους Γραμματέα.
Ἀκόμα δὲν μυρίσθηκε τὸν νέον Βασιλέα,
Κι' ἀμέσως Αὐλικὸς σωστὸς ν' ἀποδειχθῇ σπουδάζει·
Νὰ βασταχθῇ στήν θέσιν του ὁ ἥρως κοπιάζει,
Καὶ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀγωνιᾷ νὰ πείσῃ
Ἀσάλευτον τὴν πίπτουσαν Κυβέρνησιν ν' ἀφήσῃ.

Ἰδὲ τὸν ἄλλον Ὑπουργόν... Γελᾷ τὸ πρόσωπόν του·
Εἰς τὸ κομπόδεμα κρατεῖ τὸ Μηνιστέριόν του,
Καὶ ἀπὸ τῶρα στῆς Αὐλῆς γυμνάζεται τὰ ἦθη.
Μὲ σμαραγδόσμαλτα κουμπιὰ ἐστόλισε τὰ στήθη,
Τοῦ ὑψηλοῦ κολάρου του τὰ δυὸ πτερὰ ἰσιάζει,
Συστρέφει τὸ ποδᾶρι του καὶ μὸσχους συχνοβάζει.

Ἐδῶ στὸν Πλάτανον, σ' αὐτοῦ τοῦ τοίχου τὴν γωνίαν
Δυὸ Γραμματέων ἄκουσε αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.
«Ὁ Ἡγεμὼν μας, Κύριε, θὰ ἔλθῃ σ' ἓνα μῆνα.
—Ναί! Κύριε μου. Τί χαρά! Θὰ φέρῃ κι' ἀπ' ἐκεῖνα;...
—Ἐξήντα μιλλιούνια.—Ἐξήντα!!! Τάχα πόσα
Θὰ τὸν ἀρμέξωμεν καθεὶς;— Καὶ τὰ μετρᾷ ἡ γλῶσσα;
—ὦ! τὴν Ἑλλάδα, Κύριε, οἱ Φράγκοι θὰ χαροῦμεν,
Σπαθί, ζωνάρι καὶ κουμπιὰ χρυσὰ θὰ νὰ φοροῦμεν,
Κ' εἰς τὰ ἐπανωφόρια μας χρυσόϋφανταις κορδέλλαις.
—Στὰ μαῦρα θὰ νὰ βουτηχθοῦν ἡ ἄσπραις φουστανέλλαις.
—Πατρίκιος ὁ ἓνας μας, καὶ Ὑπουργὸς ὁ ἄλλος,
Καὶ Κόντες ὁ Καθένας μας, καὶ Πρίγκηπας μεγάλος.
—Τὸ Σύνταγμά μας, Κύριε!— Τὸ Σύνταγμ' ἄς χορεύῃ.
Μήπως τὸ πανδρευθήκαμε; εἰς τί μᾶς χρησιμεύει;
Ἄν, Κύριε, τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἡγεμόνος ἔχω,
Τί θέλω μὲ τὸν ἴδρω μου τὸ Σύνταγμα νὰ βρέχω;»

Ἰδοὺ οἱ νέοι Βροῦτοί μας!!! Νὰ χαρακτήρ! Νὰ ἦθη!
Τὸ ψεῦδος, ἡ διαφθορὰ στὸ Ἔθνος διεχύθη·
Κακίας μᾶς ἐκύκλωσε κατάμαυρος ὀρίζων·
Μισεῖ κανεὶς τὸν ἄνθρωπον, τὸν σπούδαρχον γνωρίζων.
Ἐν μόνον τέκνον γνήσιον τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος,
Τοῦ οἴκου τῶν Ὑψηλानτῶν λαμπρὸς καὶ νέος κλάδος,
Τὴν ἔρημην κοιλάδα μας ἐστόλιζε μὲ ἄνθη,
Πλὴν καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴν πνοὴν τῆς λύπης ἐμαράνθη.
Τὸν εἶδα εἰς τὴν νεκρικὴν κ' ἐσχάτην του ἡμέραν,

Τὸν εἶδα νὰ μᾶς εὔχεται πατρίδα ἐλευθέραν·
 Νὰ λησμονῇ τὸν θάνατον ἐκστατικὸς τὸν εἶδα,
 Καὶ μὲ σβυσμένους ὀφθαλμοὺς νὰ κλαίῃ τὴν πατρίδα...
 "Αχ! ἡ ὠραία του ψυχὴ τὴν ἀρετὴν ζητοῦσε,
 Πλὴν τῆς κακίας γύρω της τὰ ἔχνη ἀπαντοῦσε.
 Τὴν μοχθηρίαν σύνοικον νὰ ἔχῃ ἀπηρνῆθη,
 Κ' εἰς τὸ κατώφλι τῆς ζωῆς τὴν ὕλην ἀπεδύθη.

"Ω τῆς Ἑλλάδος ἀνθηραὶ καὶ μαγικαὶ κοιλάδες!
 "Ω λόφοι χαριτόβρυτοι! Τερπναὶ μου πρασινάδαις!
 Εἰς τοὺς ἀθρόους κόλπους σας θὰ φύγω τοὺς ἀνθρώπους·
 Θὰ φύγω τὸν αἰῶνά μου στοὺς σκιεροὺς σας τόπους,
 "Ω κῆποι μυρσινόφυτοι! Πυκνόφυλλά μου δάση!
 Τὴν λύραν μου στὰ δένδρα σας ἡ χεὶρ μου θὰ κρεμάσῃ·
 Δεχθῆτε τὸν χιτῶνά μου τὸν πολυπαθημένον,
 Τὸν ἀπὸ τόσα θλιβερά ναυάγια βρεγμένον!
 Ἀνάπausιν ἴσως ψυχῆς εὐρῶ στήν ἐρημίαν
 Καὶ λησμονήσω τῆς ζωῆς τὴν μαύρην τρικυμίαν·
 Ἴσως κ' ἡ Μοῦσά μου ἐκεῖ εὐρῇ φωνὴν νὰ ψάλλῃ
 Τῆς ἀρετῆς τὰ θέλγητρα, τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

Πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος "Οθωνα.

(Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1833.)

"Ἡ Ἑλλὰς μετὰ δουλείαν, Βασιλεῦ, πολλῶν αἰώνων
 Μετὰ σοῦ ἀνέβη πάλιν εἰς τῆς δόξης της τὸν θρόνον.
 Δούλη χθές, ἰδοὺ λαμβάνει Βασιλίσσης λαμπρὸν στέμμα
 Καὶ καλύπτει μὲ πορφύραν τῶν τραυμάτων της τὸ αἷμα.
 Σ' ἐκβιβάζουν εἰς τὴν γῆν μας Μοναρχῶν μεγάλων στόλοι·
 Ἔρχεσαι... κ' ἐνώπιόν σου οἱ λαοὶ κινοῦνται ὅλοι·
 Ὅλοι σὲ πανηγυρίζουν... ἄεργος θὰ στέκω μόνος;
 Βασιλεῦ, σὲ φέρω δάφνας δροσεράς τοῦ Ἑλικῶνος.

"Ω! τί στάδιον ὠραῖον, ὦ! τί μέγα ἔχεις μέλλον!
 Μεταξὺ τῶν Βασιλέων ἄστρον εἶσαι ἀνατέλλον.
 Νέος, ἄρχεις Κράτος νέον καὶ ἀνήλικον ἀκόμα·
 Μὲ τὸ σῶμά σου θ' αὐξήσῃ καὶ τοῦ Κράτους σου τὸ σῶμα·
 Τῆς μεγάλης Μοναρχίας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου
 Εἰς' ὃ μόνος κληρονόμος καὶ διάδοχος ἐκείνου.

"Ἡγεμὼν Ἑλλάδος, χαῖρε! Κρατεῖς σκῆπτρον Βασιλέως
 Στὴν Ἑλλάδα, ἥτις δίδει μέγα ὄνομα καὶ κλέος.

Δύνασαι νὰ γένῃς μέγας, τ' ὄνομά σου συνενώνων
Μὲ τ' ἀθάνατα ἐκείνα τῶν Λυκούργων καὶ Σολώνων.

Ὅταν πάτησες τὴν γῆν μας, ποῖον κλόνον δὲν αἰσθάνθη
Τὸ ἀρχαῖον ἔδαφός της μὲ τ' ἀμάραντά του ἄνθη !
Εἰς τὴν θεάν σου, ἡ κόνις ἐκινήθη τῶν Πλατῶνων·
Σκίρτησαν ἀπὸ χαράν των σκιαὶ εἴκοσι αἰώνων,
Κ' εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὰ δάση ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
Ροδοστόλιστος κατέβη μὲ τὰς Μούσας ὁ Ἀπόλλων.

ὦ ! τρισένδοξος ἡμέρα, ὅταν εἰς τὴν παραλίαν
Πέταξες ἵππεὺς ὠραῖος μὲ χρυσὴν ἐνδυμασίαν,
Καὶ διέβης τῆς Ναυπλίας τὰς πρασίνοὺς πεδιάδας
Ὅπαδούς κ' εὐχέτας ἔχων τρεῖς Ἑλλήνων μυριάδας !
Τὸ γλυκὺ μειδίάμα σου, τὸ ἥρωικόν σου ἦθος
Κ' ἡ νεανικὴ σου χάρις ἐγοήτευον τὸ πλῆθος,
Καὶ εἰς τοῦ Ναυπλίου κλαῖον σὲ συνώδευε τὰ τείχη,
Κ' ἡ κραυγὴ τοῦ κ' ἡ χαρὰ τοῦ ὥς τὸν οὐρανὸν ἀντήχει.
Τὰ σαλπίσματα, οἱ βρόντοι τῶν Φρουρίων καὶ τῶν στόλων
Ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα ἡγγελλον στὸν κόσμον ὅλον·
Φαῖδρος ἦτον ὁ αἰθέρας, ἡ ἡμέρα μας γλυκεῖα,
Καὶ ὁ ἥλιος στὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία.

Εἰς τὴν θάλασσαν ὁπότεν, εἰς καιρὸν σφοδροῦ χειμῶνος,
Πελαγίζονται μὲ βίαν πολλοὶ ἄνεμοι συγχρόνως,
Ἐνα κύμα σπρώχνει τ' ἄλλο, κυνηγᾷ καὶ κυνηγᾶται,
Κ' εἰς τὰ σκότη νυκτὸς μαύρης μὲ βοὴν κτυπᾷ, κτυπᾶται·
Πλὴν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἔλαμψεν εἰς τὸν ἀέρα·
Διαδέχεται τὰ πάντα καὶ γαλήνη καὶ ἡμέρα·
Στὸν ὀρίζοντά μας ἤλθες· ἔφυγεν ἡ Ἀναρχία,
Κ' ἔπαυσε τῆς διχονοίας, τῶν παθῶν ἡ τρικυμία.

Ἐφθασες εἰς τὴν Ἑλλάδα· Βασιλεῦ μου, συλλογίσου
Πῶς ἡ γῆ αὐτῇ θὰ εἶναι ἡ παντοτεινὴ πατρίς σου·
Πῶς ἡ γῆ αὐτῇ τὸ πάλαι ἦτον μήτηρ ἡμιθέων,
Φιλοσόφων καὶ ρητόρων, ποιητῶν καὶ συγγραφέων.
Στὸν προγονικὸν βαθμὸν της εὐτυχῆς ἂν τὴν ὑψώσῃς,
Εὐτυχῆς ἂν τὴν ἀρχαίαν φήμην της ἀνανεώσῃς !
Οἱ κατακτετῆται δὲν εἶναι τῶν λαῶν οἱ εὐεργέται·
Εἰς τὴν δόξαν προηγοῦνται οἱ μεγάλοι νομοθέται.
Εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου, ὁ φιλόσοφος πατήρ σου
Ἄς σὲ εἶναι, Βασιλεῦ μου, ὁ χειραγωγὸς ἀστήρ σου·
Μ' αἵματα μαχῶν δὲν βάφει τὰ Γερμανικὰ πεδία,
Καὶ τὰς πόλεις καλλωπίζει μὲ πολυτελῆ Μουσεῖα.

Τῆς ποιήσεως τὸ γέρας, Βασιλεύς, δὲν ἀπορρίπτει
Καὶ μὲ δάφνας ἀμαράντους τὸ διάδημά του κρύπτει.

Μετακάλεσε τὰ φῶτα εἰς τὴν πρώτην των ἐστίαν,
Ἄν ζητῆς νὰ κατακτήσης ἀσφαλῆ ἀθανασίαν.
Ὁ λαμπρότερος Δυνάστης ἐνὸς Κράτους γυμνοῦ φώτων
Σταθερὸν εἰς τοὺς αἰῶνας δὲν ἀφίνει φήμης κρότον.
Αἱ γεννήσεις τοῦ νοός μας καὶ ἡ Ποίησις πρὸ πάντων
Τὴν σειρὰν διαιωνίζουσι τῶν ἱστορικῶν συμβάντων.
Ἄν δὲν ἔζων τοῦ Ὀμήρου τὰ ποιήματα τ' ἀρχαῖα,
Ποῖος ἤθελε γνωρίζει Ἑκτορα ἢ Ἀχιλλέα; ...
Ἐνδοξος καὶ τρισευδαίμων, ἄν, πιστὸς ἀκόλουθός σου,
Πιστὰ τρέξω εἰς τὰ ἔχνη τοῦ χρυσίνου ἄρματός σου,
Καὶ μ' ἀρχαίαν μελωδίαν ἀπ' τὰς Μούσας ἐμπνευσμένην
Τὴν πατρίδα μου ὑμνήσω, ἀπὸ σὲ ἀναστημένην!
Ἀκτὶς μιὰ τῆς λάμψεώς σου τὴν ζωὴν μου θὰ λαμπρύνῃ,
Καὶ ἡ Μοῦσά μου μεγάλη καὶ ἀθάνατος θὰ μείνῃ.

Εἶναι ἄξιος ὁ Ἕλληνας τῶν ἀγρύπνων σου ἀγώνων,
Καὶ τὴν εὐφυΐαν σώζει τῶν ἐνδόξων του προγόνων,
Ὁ Μιαούλης, μ' ἓνα σκάφος πολεμῶν μεγάλους στόλους,
Ἐνθυμίζει τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Κίμωνάς της ὅλους.
Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἔχει μιμητὴν τὸν Καραΐσκον,
Καὶ ὁ Μπότσαρης, εἰς νέας Θερμοπύλας ἀποθνήσκων,
Παριστᾷ εἰς τὴν ζωὴν του τὴν ζωὴν τοῦ Ἀριστείδου,
Κ' εἰς τὴν ἐνδοξὸν θανήν του τὴν θανήν τοῦ Λεωνίδου.
Εἰς ἡμᾶς, Μονάρχα, φέρε τοὺς καιροὺς τοῦ Περικλέους,
Κι' ἀναγεννωμένους πάλιν θὰ ἰδῆς τοὺς Ἀθηναίους.

Τί μεγάλοι τῆς Ἑλλάδος οἱ λαμπροὶ ἐκεῖνοι χρόνοι,
Ὁ Θρασύβουλός της ὅταν ὡς θεὸς ἐβροντοφῶναι
Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὰς Ἀθήνας ἐπροσκάλει,
Τὰς φωνὰς τοῦ Δημοσθένους ἢ Πνυῆς ὅταν ἀντελάλει,
Καὶ ὁ Πίνδαρος μὲ δάφνης στέφανον ἐπεριπάτει
Καὶ τὴν ἔμμουσόν του λύραν στὰ Ὀλύμπια ἐκράτει,
Κι' ὁ Ἡρόδοτος, ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων αὐτῶν πρῶτος,
Τὴν τερπνὴν του ἱστορίαν ἀνεγίνωσκεν εὐγλώττως!
Στὴν Ἀκαδημίαν τότε ἐξετύλισεν ὁ Πλάτων
Τὴν σειρὰν τῶν ἐξαισιῶν κ' εὐφραδῶν του μαθημάτων.
Ὁ Αἰσχύλος ἀνεκάλει στὴν σκηνὴν τοὺς Μαραθῶνας.
Ἐδίδε ζωὴν ὁ Ζεῦξις, κίνησιν εἰς τὰς εἰκόνας,
Καὶ τὸ ξύλον εἶχε γλῶσσαν, δάκρυζεν ἢ ἐμειδία.
Κι' ὁ Φειδίας γλύφων τότε τὸν Ὀλύμπιον τοῦ Δία,
Τὴν θεότητα παρίστα ἔμψυχον στὴν ὁρασίᾳ μας
Καὶ τὸ μέγεθός της ὅλον κατεβίβαζε στὴν γῆν μας.

Νεκρὰ σήμερον εἶν' ὅλα· καιροὶ ἄλλοι, ἄλλα ἦθη·
 Εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν Μεγάλων ἡ ἀμάθεια ἐχύθη,
 Καὶ κανεῖς των τὶ πατρίδα κατοικεῖ δὲν συλλογεῖται,
 Οὔτε ποίων προπατόρων εἶναι τέκνον ἐνθυμεῖται.

Ἄπειροι μηχανορράφοι διὰ τ' ἄτιμά των τέλη
 Εἰς τὸν θρόνον σου θὰ πέσουν ὡς κηφῆνες εἰς τὸ μέλι.
 Αὐτὸς ὅστις μ' εὐγλωττίαν θρασυστόμου ὀχλοκράτου
 Πανηγύριζε τὸ Ἔθνος καὶ τὰ δικαιώματά του,
 Κι' ἀναστάτῳνε τὰ πάντα ζητῶν Σύνταγμα καὶ νόμους,
 Αὐτὸς αὖριον ἐμπρός σου μὲ ταπεινωμένους ὦμους,
 Μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην, τὴν Αὐλὴν θὰ θυμιάζῃ,
 Καὶ συκοφαντῶν τὸ Ἔθνος ποταπὸν θὰ τ' ὀνομάζῃ.
 Αὐθαδέστερος ἐκεῖνος, τῆς Πελοποννήσου ὅλης
 Λεηλάτησε τὰς χώρας καὶ κατέσκαψε τὰς πόλεις·
 Τῶν κατοίκων τῆς τὸν πλοῦτον κατεβρόχθισε μ' ἐράνους,
 Μ' ἄρπαγὰς καὶ μὲ δημεύσεις, μὲ σφαγὰς καὶ μὲ βασάνους.
 Τὴν γυμνότητά του κλαίων αὐτὸς αὖριον ἐμπρός σου,
 Δείγματα θὰ περιμένῃ τῆς βασιλικῆς χειρός σου.
 Εἰς κανένα τῶν τοιούτων τὴν ἀγάπην σου μὴ δώσης,
 Τὴν Ἑλλάδα, Βασιλεῦ μου, ἂν ζητῆς νὰ διασώσης.
 Πρόσεχε τὴν εὐνοϊάν σου ὡς τῆς Ἑριδος τὸ μῆλον·
 Τὸν σοφὸν σου Ἀρμανσπέργην ἔχε Μέντορα καὶ φίλον.

Βασιλεῦ, συγχώρησέ με, ἂν ἀντὶ ἐπαίνων μόνον,
 Παραινέσεις ὑποβάλλω εἰς τὸν ὕψιστόν σου θρόνον.
 Δείξας ἐκπαλαι πολίτου φιλαλήθους χαρακτῆρα,
 Μὲ τοῦ Μποαλῶ τὰ βέλη στήν σατυρικὴν μου χεῖρα,
 Τοῦ αἰῶνός μας ἀφόβως ἐπολέμησα τὰ ἦθη,
 Καὶ πολλῶν ληστῶν τοῦ Ἔθνους κατετόξευσα τὰ στήθη.
 Ὅσον δίκαιοι κι' ἂν εἶναι, Βασιλεῦ, οἱ ἔπαινοί μου,
 «Κολακεύει καὶ ὁ Σοῦτσος; θὰ φωνάξουν οἱ ἐχθροί μου·
 » Ἀπὸ σοβαρὸς Κριτῆς μας αὐλικὸς ζητεῖ νὰ γένῃ;
 » Καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν θρόνον κανὲν δῶρον περιμένει;
 » Ἀφ' οὗ ἔχυσεν εἰς ὅλους τὴν χολὴν τοῦ Γιουβενάλη,
 » Ψωμοζήτητος μὲ τὴν λύραν ραψωδίας τώρα φάλλει;»
 Πῶς ν' ἀποκριθῶ, Μονάρχα, εἰς συκοφαντίας τόσας;
 Πῶς νὰ δέσω τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀχαλινώτους γλώσσας;

Εἰς τὰς θύρας τοῦ Ναοῦ σου πλῆθος λατρευτῶν συρρέει,
 Κ' ἐπὶ τῶν χρυσῶν βωμῶν σου λίβανον καὶ σμύρναν αἶει.
 Λαμπροὺς τίτλους αὐτὸς θέλει, τιμαλφεῖς ἐκεῖνος λίθους,
 Ἄλλος πορφυρᾶν ταινίαν ὡς παράσημον τοῦ στήθους·
 Εἰς ἐμὲ ἄρκοῦν τὰ ρόδα τοῦ ωραίου Ἑλικῶνος,
 Ὡς στολὴ τοῦ χωρικοῦ μου καὶ ποιητικοῦ χιτῶνος.

Εἰς τὰς εὐκλεεῖς ἡμέρας τῆς προγονικῆς Ἑλλάδος
 Περιμάχητον βραβεῖον ἦτον δάφνης ἕνας κλάδος,
 Καὶ μακρὰν χρυσολατρείας δι' αὐτὸν τὸν κλάδον μόνον
 Ποιηταὶ καὶ λογογράφοι πρεμεόχθουν πολὺν χρόνον.

Τὸ ξεφάντωμα τοῦ συνταγματικοῦ.

Ἐξημέρωσε τὸ Πάσχα σήμερα τοῦ Ὁθωνός μας,
 Καὶ ἡ ἑορτὴ ἀκόμα τοῦ πτωχοῦ Συντάγματός μας.

Ἐλα, ἔλα, γείτονά μου,

Νὰ τὸ στρώσωμ' ἐδῶ χάμου!

Ἐχομε καὶ βασιλέα... τὸ Ρωμαῖκο μας, νάτο...

Κοῦτρα κοῦτρα τὸ ποτήρι! Ἄς χυθῇ καὶ λίγο κάτω.

Τρίκα τράκα, τίρι λίρι.

Στὴν ὑγείαν σου τὸ πρῶτο, Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι!

Στὸν καιρὸν τοῦ Κυβερνήτου, ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον τόπον.

Ἔτρεχαν σὰν τὰ ζαγάρια ἕνα πλῆθος κατασκόπων.

Τώρα εἶναι Βασιλέας εἰς τὴν γλῶσσάν του καθέννας,

Κι' ἂν συλλογισθῇ, δὲν σφάλλει στ' Ὁμοούσιον κανέννας.

Εὐλογία Θεοῦ ἦλθεν, ἡσυχία στὴν Ἑλλάδα,

Κ' ἐγὼ ἡσυχά, μὲ βλέπεις, τὸ ρουφῶ στὴν πρασινάδα.

Τρίκα τράκα, τίρι λίρι.

Στὴν ὑγείαν σου καὶ τοῦτο, Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι!

Ἐνας Βροῦτος Ὑπουργός μας (ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάγῃ!)

Κάπου εἶπε κολακεύων. «Στὸ ἀνάθεμα νὰ πάγῃ

Καὶ ὁ τύπος κι' ὅποιος λέγῃ διὰ Ὑπουργούς μας κάτι!»

Πλὴν χωρὶς πολὺ λεμόνι τοῦ ἐγύρισαν τὴν πλάτη.

Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ λόγια πολὺ τόσο δὲν μετρῶ,

Καὶ μ' ἐλεύθερα τραγούδια τὸ ποτήρι μου κουτρῶ.

Τρίκα τράκα, τίρι λίρι.

Στὴν ὑγείαν σου, Κύρ Βροῦτε, τὸ γεμάτό μου ποτήρι!

Εἰς τὴν Πνύκα δὲν γυρίζουν ἀλυσοδεμένα πλέον

Τὰ παιδιὰ τῶν Θρασυβούλων, τὰ παιδιὰ τῶν Περικλέων,

Καὶ ὁ Ἅγιός μας Τάφος, αἱ ἥρωικαὶ Ἀθῆναι

(Χάρις εἰς τὸν Ὁθωνά μας) πλέον τούρκικαι δὲν εἶναι.

Κυανόλευκοι σημαῖαι κυματοῦν στὸν Μαραθῶνα,

Κι' ὁ λαὸς μὲ τὸ ποτήρι τραγουδεῖ στὸν Παρθενῶνα.

«Τρίκα τράκα, τίρι λίρι.

»Στῆς ἡρωικῆς Ἀθήνας τὴν ὑγείαν τὸ ποτήρι!»

Ἄν ὁ Βασιλεύς μας ἦλθε, δόξα εἰς τοὺς Ἐλευθέρους !
 Αἱ σημαῖαι τῶν Μεγάρων ἔφεραν ἐξ ἐνὸς μέρους
 Τ' ὄνομα τοῦ ΟΘΩΝΟΣ μας καὶ τὴν ΑΘΗΝΑΝ στὸ ἄλλο,
 Καὶ μὲ θάρρος πρὸς τὸ Ἄργος ἐξεστράτευαν μεγάλο·
 Δαφνοστόλιστον στὴν μέσσην εἶχαμεν τὸν Θύρσιόν μας,
 Καὶ παιδρὸς ὁ καλὸς γέρων ἔψαλλεν εἰς τὸν σκοπὸν μας·
 «Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·
 »Στὸ καλὸ σου κατευόδιο, Σινιὸρ Νάπα, τὸ ποτήρι !»

Ἐφθασεν ὁ Βασιλεύς μας, καὶ οἱ Συνταγματικοὶ του
 Ἐφάνηκαμεν οἱ πρῶτοι εὐπειθεῖς ὑπήκοοί του·
 Παρεβάρυναν τὸν Θρόνον οἱ Ναπαῖοι μὲ ζητήσεις·
 Ὡσὰν ζήτουλαι τοὺς ὦμους δὲν ἐσκύψαμεν ἐπίσης·
 Ἀντὶ δίσκον ψωμοζήτου ὁ καθέννας μας νὰ φέρῃ,
 Ὑπερήφανα φωνάζει μὲ τὴν κούπα εἰς τὸ χέρι·
 «Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·
 »Στὴν υἡγιάν τῆς Ἑλλάδος, Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι !»

Φυλακώθηκεν ὁ Γρίβας, καὶ χαρήκετε, Ναπαῖοι.
 Τῶν Μεγάρων ὁ Στρατάρχης ἄς τιμωρηθῇ, ἂν πταίῃ·
 Τοῦ ἐγκλήματός του ὅμως δὲν ὑπάρχει οὐδὲ νύξιν,
 Καὶ τῶν ἐκδουλεύσεών του χιλιάδες ἀποδείξεις.
 Ἀπ' τὸν Ἰτς-Καλὲ θὰ ἔβγῃ, στοίχημα μεγάλο βάζω,
 Καὶ μαζί του θὰ τὸ τσοῦζω καὶ μαζί του θὰ φωνάζω·
 «Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·
 »Στὴν υἡγιάν σας, Ναπαῖοι, ὡς τὸν πάτο τὸ ποτήρι !»

Ἐπτὰ ἡπια στὴν ἀράδα, καὶ ὁ νοῦς μου γυρνᾷ, φίλοι ...
 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ μὲ φαίνεται σφονδύλι ...
 Ὅλ' ἀνάποδα τὰ βλέπω καὶ μὲ ζαλισμένο μάτι ...
 Σὰν νὰ κονδυλοῦν καὶ πέφτουν δύο Ὑπουργοὶ ξυδατοὶ ...
 ὦ ! ἐμέθυσα. Τί λέγω ! ... «Ἄραις μάραις κουκουνάραις ...»
 Τί χρυσῇ δουλειά ! θὰ λείψουν δύο τρεῖς βρωμοχουλιάραις ...
 Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·
 Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου σπάνω τ' ἀδειασμένο μου ποτήρι.

Ὁ Σπουδαρχίδης ἀποτυχών.

Σὰν τὴν γάτα τὴν βρεγμένη, φίλοι μου, ἀναχωρῶ·
 Μὲ τοὺς Γερμανοὺς νὰ κάμω προκοπὴν δὲν ἠμπορῶ.
 Κρίμα, κρίμα κ' οἱ ἀγῶνες κ' ἡ θυσίαις μας ἡ πρώταις !
 Κρίμα, κρίμα τόσων χρόνων τόσα αἵματα κ' ἰδρώτες !
 Στὸν κρημνὸν τὸ μαῦρο ἔθνος κατακέφαλα πηγαίνει·
 Στὸ ἐξῆς καλὸ κανένα μὴν ἐλπίζετε νὰ γένη.

Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,
 Ἐνα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸν τέταρτον ἐμένα·
 Πλὴν δὲν δέχονται κανένα.

Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους ἂν δὲν πῆγε δεξιὰ,
 Ἀπ' τὴν Πρόνοιαν δὲν ἤμουν τόσον πάλιν μακρυά.
 Διὰ τὴν διάλυσίν της ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα·
 Διὰ τὴν πατρίδα τώρα νὰ μ' ἀκούσουν ἀγαποῦσα·
 Πλὴν ἅς γένῃ ὅ,τι γένῃ, καὶ ὁ κόσμος ἅς χαλάσῃ.
 Ἡ χολή μου δὲν θὰ σκάσῃ.
 Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,
 Ἐνα φίλον εἰς τὸν τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμένα·
 Πλὴν δὲν δέχονται κανένα.

Εἰς τοὺς δυνατοὺς ἐπῆγα δεκαπέντε φοραὶς μόνος·
 «Δοκιμάστε με», τοὺς εἶπα, καὶ τοὺς λάλησα ἐντόνως.
 Ἰδρῶς ἀπ' τὸ πάγε κ' ἔλα τόσους μῆνας ὁ καῦμένος.
 Στὸ ἐξῆς ἅς μὴ μὲ λέγουν πῶς ἐχθρεύομαι τὸ γένος.
 Μὲ τὰ δυνατὰ μου ὅλα πάσχισα νὰ τὸ συνδράμω·
 Δι' αὐτὸ κάθε θυσίαν ἤμουν ἕτοιμος νὰ κάμω.
 Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,
 Ἐνα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμένα·
 Πλὴν δὲν δέχονται κανένα.

Μὲ γνωρίζετε πῶς εἶμαι γλιστερὸς ὥσάν τὸ φίδι,
 Πῶς στὰ δάκτυλά μου ἔχω τὴν πολιτικὴν παιγνίδι·
 Πόσον θὰ εὐδαιμονοῦσεν ἡ ταλαίπωρη πατρίς,
 Ἄν ἐγὼ τὴν διοικοῦσα κι' ἀπ' τοὺς φίλους μου δυὸ τρεῖς·
 Πλὴν τοῦ κάκου οἱ καλοὶ μας
 Καὶ κοινωφελεῖς σκοποὶ μας.
 Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,
 Ἐνα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμένα·
 Πλὴν δὲν δέχονται κανένα.

Ὁ μωρόπιστος ἄνδρας.

Ἡ γυναῖκά μου Μαρούκα ἔχει κόκκινα χειλάκια,
 Τριανταφυλλένιαν ὄψι καὶ γλυκὰ γλυκὰ ματάκια.
 Στὸ πλευρό μ' ἀφ' οὗ τὴν ἔχω σὰν τρυγόνι μου πιστό,

Πόσος κόσμος με χαδεύει, πόσους φίλους τὴν χρωστῶ !

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Νέο βλέπω κάθε μέρα εἰς τὸ σπῖτι μου στολίδι,

Κ' εἰς τὰ δάκτυλά της νέο κάθε μέρα δακτυλίδι·

Ἐξοδεύει με σακκοῦλα πυρυνὸ βράδυ ἀνοικτή,

Τρέμει μὴ με δώσῃ βάρος καὶ παρὰ δὲν με ζητεῖ.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Στοὺς χοροὺς μας τὴν πηγαίνω ; Νὰ κατόπι καβαλλιέροι·

Παγωτὰ καὶ λαιμονάδαις ὁ καθένας τὴν προσφέρει,

Κ' εἰς ἐμένα τόσο ρόμι, ὥς ὁποῦ νὰ ζαλισθῶ . . .

Ἡ γυναῖκά μ' ἀφίνει σιγανὰ νὰ κοιμηθῶ . . .

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Τὸ παιδί μας βγάζει δόντια, ἢ κατσούφιασε κομμάτι ;

Χίλιοι φίλοι τ' ἀγκαλιάζουν, με πατρὸς τὸ βλέπουν μάτι·

Νὰ φανῇ σ' αὐτοὺς εὐγνώμων ἡ Μαρούκα δὲν ἀργεῖ,

Καὶ τὸ χέρι τους τὸ σφίγγει . . . ἀπὸ μητρικὴ στοργή.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Προχθὲς τρόμαξα κομμάτι ἑξαφνα καὶ παρ' ἐλπίδα

Νὰ φιλῇ καὶ νὰ χαδεύῃ ἓνα φίλον μας τὴν εἶδα.

«Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ κάμνεις ;» λέγω. Αὐτὴ πάλαι τὸν φιλεῖ.

«Ἄχ ! τὸν ἀγαπῶ, με λέγει, γιατί σ' ἀγαπᾶ πολὺ».

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Τὴν ἡμέρα πάντα λείπω, καὶ δουλειαῖς τὴν νύκτα ἔχω·

Εἰς τὸ Ναύπλι τὴν ἀφίνω, κ' εἰς τὸ Ἄργος συχνοτρέχω.

Ἡ Μαρούκα δὲν μαλλώνει ἂν πλαγιάζω χωριστά·

Εἰς τὸ σπῖτι μας τὴν νύκτα συναναστροφὴν βαστά.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα !

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα !

Αἱ παρεξηγήσεις.

Τί κακό, τί δυστυχία !

Νὰ μὴν εἶναι εἰς τὸν κόσμον ἓνα σφάλμα, μιὰ κακία,

Ποῦ κανέναν νὰ μπορῇ

Ἄφοβα νὰ ἱστορῇ !

Δὲν ἤξεύρω πῶς τυχαίνει, πῶς ὁ διάβολος τὸ φέρνει,
 Κι' ὅ,τι ἔπῳ εὐθὺς καθέννας εἰς τὴν ράχη του τὸ παίρνει,
 Κι' ἀπ' ὀπίσω μου φωνάζει· «Γιὰ τὴν γούνα μου κλωσταῖς
 Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς ;»

Ἐψαλα σ' ἓνα τραγούδι τὸν γελοῖον Σπουδαρχίδη,
 Κ' ἐν ᾧ, μάρτυς ὁ Θεός μου, δὲν ὠνόμασα κανένα,
 Ἐνας γείτονας φωνάζει· «Τί μ' ἐπῆρες στὸ παιγνίδι ;
 » Ἐγὼ ἄχυρα δὲν τρώγω· αὐτὸ γράφηκε γιὰ μένα».
 Ἐψαλα σ' ἄλλο τραγούδι τὴν καλῆς ψυχῆς γυναῖκα,
 Κι' ὅπου πάγω, νέαις δέκα,
 «Στάσου, στάσου, μὲ φωνάζουν ! Γιὰ τὴν γούνα μας κλωσταῖς
 Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς ;»

Νὰ στολίσω σκοπὸν εἶχα ὅσους μόνον μὲ τὰ χεῖλη
 Ἀγαποῦν τὸ Σύνταγμά μας,
 Κ' ἐν ᾧ εἶναι στὴν καρδιά τους τῶν ὑπουργημάτων φίλοι,
 Μὲ ταῖς φράσαις ταῖς μεγάλαις ἐξεκούφαναν τ' αὐτιά μας.
 Πλὴν φοβοῦμαι μὴν σηκώσω στὸ ποδάρι τοὺς Μεγάλους,
 Καὶ κοντὰ σὲ λόγους ἄλλους
 Μὲ φωνάζουν· «Στάσου στάσου ! Γιὰ τὴν γούνα μας κλωσταῖς
 Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς !»

Ἦθελα νὰ παραβάλω μίαν μας Ἐφημερίδα
 Μὲ καράβι ὅπου τρέχει στὰ τυφλὰ χωρὶς πυξίδα·
 Πλὴν ὁ Κύρ Ἀντωνιάδης ἂν στὴν ράχη του τὸ πάρη,
 Θέματ' ἄρρητα θ' ἐρχίσῃ ν' ἀραδιάζῃ χωρὶς χάρι.
 Ἦθελα νὰ ἔπῳ Ναπίλαις πῶς βρωμᾷ ἐν ἄλλο φύλλον,
 Πλὴν τὸν Χρόνον μας τὸν φίλον
 Τί τὸν κάνεις ; Θὰ φωνάξῃ· «Γιὰ τὴν γούνα μου κλωσταῖς
 Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς ;»

—Κι' αὐτά, Σοῦτσε, ποῦ λὲς τώρα, κι' αὐτὰ εἶναι σαῖτιαίς·
 Κάθε λόγος σου εἶν' ἄρμα μὲ δυὸ κόψαις, δυὸ φωτιαῖς.
 Σ' ὅτι λέγῃς εἶναι μέσα δυὸ τρεῖς ἔννοιαι κακαί·
 Ἀκακα δὲν λέγεις ἓνα κάππα, ἄλφα, γιώτα, ΚΑΙ.
 —Σχιάζετ' ὅποιος ἔχει μυῖαις, Ἀρχοντές μου, εἶναι μία
 Παλαιά μας παροιμία.

—Παροιμία !! Στάσου, στάσου ! Γιὰ τὴν γούνα μας κλωσταῖς
 Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς.

—Παροιμίαις σᾶς πειράζουν ; Ἐνα μῦθον π' ἀγαπῶ
 Ἢμπορῶ καὶ νὰ σᾶς ἔπῳ ; ...
 —Μῦθον εἶπες ; ... Ὡ αὐτὴ σου ἔχει νόημα ἡ λέξις·
 Κάποιον γέρον Στρατηγόν μας θέλησες νὰ περιπαίξῃς.
 —Κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε·

Ἕνας μόνον Στρατηγός μας παραμύθια διηγεῖται ;
 — Ἕνας μόνον ! Εἶναι κι' ἄλλος ; Γιὰ τὴν γούνα μας κλωτσαῖς
 Εἶν' ἢ λέξαις σου αὐταῖς.

Ὁ εὐγενής.

Ἐώρασε τοὺς τίτλους ὅλους ἢ Τροιζὴν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.

Ποῖος ὁμῶς τοὺς ἀφίνει ;

Καὶ ἀπλοῦς πολίτης ποῖος καταδέχεται νὰ μείνῃ ;

Τὸ « Πανέκλαμπρέ μου Πρίγκηψ » ἔχει τόσην νοστιμάδα !

Ἐκλαμπρότητες ἐδῶ, Ἐκλαμπρότητες ἐκεῖ.

Ὅπου πᾶς, μιὰ ἐκλαμπρότης μὲ τὸ τρύπιο τὸ βρακί.

Ὅπου κι' ἂν σταθῇ κανεῖς,

Νά σου κ' ἓνας εὐγενής !

Κάτω φέσια καὶ καπέλλα ! ἓνας πρίγκηπας περνᾷ.

Τ' ἡγεμονικὸ ποῦ ἔχει !

Βλέπει ὅλους σὰν μυρμήγκια καὶ τὰ μάτια του σφαλνᾷ.

Ἀπ' τὴν μύτη του ἰδέτε ἢ εὐγένεια πῶς τρέχει.

Στὸ μανδύλι του φουσᾷ,

Ταμπακίζει, ξεροβήχει καὶ τὰ λόγια του μασᾷ.

Ἢμπορεῖ νὰ 'πῇ κανεῖς,

Πῶς δὲν εἶναι εὐγενής ;

Ἄκουσε τὸν ἥρωά μας, ἄκουσέ τον πῶς λαλεῖ.

— Πῶς μισῶ τοὺς δημοκράτας ! Ἐξεπάρθησαν πολὺ.

« Κὺρ ἐπάνω » καὶ « Κὺρ κάτω » ξεφωνίζουν εἰς τ' αὐτί σου

Κι' ἀπ' ἐμπρός σου κι' ἀπ' ὀπίσου.

Σὲ φιλεύουν μ' ἓνα κρῦο δημοκρατικὸ ΕΣΥ,

Αὔριο φά σὲ κεράσουν καὶ στὸ καπηλιὸ κρασί.

Τί κακὸ νὰ ζῇ κανεῖς

Μὲ ἀνθρώπους ἀγενεῖς !

Εἶχε δίκηο νὰ φωνάζῃ ὁ Μπαρόνος ὁ γαμβρός μου,

Καὶ ὁ Πρίγκηψ ὁ υἱός μου,

Κι' ὁ πατέρας μου ὁ Κόντες, καὶ ἡ μάννα μ' ἢ Κοντέσσα

Κ' ἢ γιαγιά μ' ἢ Πριγκηπέσσα.

« Μὲ χωριάτιδες ἀνθρώπους πρόσεχε καλὰ μὴν 'πλέξης.

» Ἀγενής καὶ ζῶο εἶναι πρᾶγμα ἓνα, σὲ δυὸ λέξεις.

» Νὰ φυλάγεται κανεῖς

» Ἀπ' ἀνθρώπους ἀγενεῖς ! »

Ἐγείνε, χάριτι θεία, ἢ Ἑλλάς μας Βασιλεία.

Μὲ τοὺς Κὺρ αὐτόχθονάς μας θὰ τὰ εἶχαμεν ἀχρεῖα.

Τώρα θ᾽άχωμεν, ἐλπίζω, τὰ καλὰ τοῦ Παραδείσου
 Καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου·
 Πρίγκηπας ἐγὼ θὰ εἶμαι, Πρίγκηπας μὲ τρεῖς οὐραῖς,
 Καὶ σύ, Πρίγκηπα μου φίλε, πρέσβυς ἑκατὸν φοραῖς.
 Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾽πῇ κανεῖς,
 Πῶς δὲν εἴμασθ' εὐγενεῖς.

Ὁ νεοφερμένος εἰς τὸ Ναύπλιον στρατιωτικός.

«Τέρατα, σημεῖα θέλεις ; Τοῦ πουλιοῦ ζητεῖς τὸ γάλα ;
 »Στὴν πρωτεύουσά μας τρέξε»· μ' ἔγραφε μιὰ φιλενάδα !

Κι' ἀπ' τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα
 Εἰς τὸ Ναύπλι σὰν πουλάκι πέταξα εὐθὺς καβάλλα.
 Τί παλάτια ! Τί καλύβαις ! Τί μουρμούραις ! Τί τραγούδια !
 Τί κονιορτός ! Τί λάσπη ! Τί στεγνάδα ! Τί βροχή !
 Ἔδω εὐμορφαις κοπέλλαις, παρεκεῖ ἀποδιαλούδια·
 Ἔδω ἄνθρωποι μυρμήγκια, γεννητὴ ἐκεῖ ψυχὴ.

Πόσοι πλούσιοι, καὶ πόσοι
 Χωρὶς γρόσι !
 Πόσοι φρόνιμοι, καὶ πόσοι
 Χωρὶς γνῶσι !
 Πόσοι ψεῦσται Ὑπουργοί !
 Πόσοι τίμιοι ἄργοι !
 Πόσοι ἰατροί !
 Πόσοι νεκροί !

Ἐνα πήδημα, κι' ἀπάνου
 Ἐτινάχθηκα στὸ πρῶτο Καφενεῖον τοῦ Πλατάνου.
 Ἔδω ἓνας σπουδαρχίδης μὲ κατεβασμένα μοῦτρα·
 Ἐκεῖ δύο φουστανέλλαις τὸ ποτήρι κοῦτρα κοῦτρα·
 Γλῶσσα ὁ καθεὶς παπούτσι, ὁ καθεὶς στραβὰ τὸ φέσι,
 Καὶ ὁ Κύρ Ἀντωνιάδης μὲ τὴν Παλαβὴ στὴ μέση.
 Ὑπουργοὶ δυστυχισμένοι !
 Τί σᾶς ψάλλουν ἀπ' ὀπίσω νὰ ἡξεύρετε καῦμένοι !

Ἀπ' ἐκεῖ τοὺς δρόμους πῆρα·
 Στὸ Κριτήριον νὰ ἔμβω θέλησα· κακὴ μου μοῖρα.
 Φώναζε μὲ φαρδὺ στόμα ἓνας ρήτωρ φοβερός,
 Εὐκρινὴς καὶ καθαρός·
 «Κύριοι Κριταί ! ἀφέσεις ! δίοδοι καὶ ἀγωγαί,
 »Μαρτυρίαι, δίκαι, ὅρκοι, ἐντολαὶ κ' ὑπεκφυγαί.
 »Τερετεντίν, τερετεντέν, καὶ πατατὶ καὶ πατατά . . .
 »Βάλετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τὰ λόγια μου αὐτά».

Ἄφησα τὸν Δημοσθένην σὰν τὴν κάργα νὰ φωνάζῃ,
 Καὶ τ' ἀκροατήριόν του μ' ἔκστασιν νὰ τὸν κυττάζῃ.
 Μὲ τὸν Κλήτορά του νάσου κ' ἓνας Ὑπουργὸς ἐμπρὸς μου·
 Τόσο πνεῦμα! Τόσα φῶτα! ἐθαμβώθηκε τὸ φῶς μου...
 Πᾶ! Πᾶ! Πᾶ! Τί εὐτυχία! νὰ καὶ μία Ὑπουργίνα!
 Δι' αὐταῖς ταῖς λεπταῖς φλούδαις, δι' αὐτὰ τὰ καπελλίνα,
 Ἑλληνες μὲ τὰ τσαρούχια ξεσχισθήκαμεν στοὺς βάτους;
 Τόσος ἵδρωρ, τόσο αἷμα, διὰ τρεῖς εὐγενεστάτους;

Τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ πράγματα δὲν εἶδα.
 Μερικὰ Γραμματικούδια κατεπάτουν τὴν πατρίδα,
 Κ' Ἑλληνας μὲ δέκα χρόνων βάσανα δοκιμασμένους
 Τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἄφιναν ἐστερημένους,
 Καὶ Στρατάρχας μ' ἐκδουλεύσεις καὶ πληγὰς σημαντικὰς
 Ἔσυραν εἰς φυλακάς.
 Πῶ! Πῶ! Πῶ! Δικαιοσύνη ἀξιόλογη αὐτή!
 Πῶ! Πῶ! Πῶ! Τῶν Ὑπουργῶν μας τιμιότης κι' ἀρετή!

Τῆς ἡμέρας οἱ Μεγάλοι
 Ἐλησμόνησαν τὰ ὅσα τοὺς ἐκάμαμεν καλὰ;
 Ἄν κατώρθωνεν ὁ Νάπας εἰς τὸ χέρι νὰ τοὺς βάλῃ,
 Τὰ κεφάλια τους στὴν λάσπην ἤθελαν κατρακυλᾶ.
 Τώρα κάθονται στὴν κώχη μὲ τὰς χίλιας των δραχμίτσας.
 Κι' ἀναιδῶς μᾶς ὀνομάζουν Γενιτσάρους καὶ Στερλίτσας,
 Ἐν ᾧ τὸ χυθὲν μας αἷμα καὶ ποτάμια ξεπερνᾶ,
 Κι' ἀπὸ κόκκαλά μας εἶναι εἰς τὴν Ρούμελην βουνά.

Ἡ πτωχὴ φουστανέλλα.

Ὅλος μου ὁ πλοῦτος εἶναι παληὸ ἓνα κρεββατάκι
 Κ' ἓνα τοῦ καιροῦ τοῦ Νῶε κλειστὸ κι' ἄδειο σεντουκάκι,
 Καὶ φορῶ μιὰ φουστανέλλα δέκα χρόνων φιλινάδα.
 Πλὴν ταῖς συλλογαῖς ταῖς πνίγω, τὸ περνῶ μὲ τὴν λωλάδα.
 Καὶ τὸ ρίχνω στὴν ξηρά·
 Λαριρί, λαριρά!

Δανεικὰ στοὺς ξενοδόχους τρώγω τώρα ἓνα χρόνο,
 Τὸ κουφὸ αὐτὶ τοὺς κάμνω κι' ὀβολὸ δὲν τοὺς πλερώνω.
 Στὸ τραπέζι τους φωνάζω· «Φέρε τοῦτο! φέρε κεῖνο!»
 Κι' ὅταν ἔλθῃ νὰ μετρήσω, τὸ κρασί τους ἀποπίνω
 Καὶ τοὺς ψάλλω λυγηρά·
 «Λαριρί, λαριρά!»

Μιά χρυσῇ γειτονοποῦλα μ' ἔπεσε εἰς τὸ πλεμάτι·
 Ὅτι τὰ παχειά μου λόγια θάρρευσε πῶς εἶμαι κάτι·
 Στὸ σπιτάκι της μ' ἐπῆρε μὲ σκοπὸν νὰ μὲ ἀρμέξῃ·
 Εἴδευε μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς παρᾶς πολὺς θὰ βρέξῃ.

Πλὴν ἐγὼ μὲ τὸν παρᾶ!

Λαριρί, λαριρά!

Τὴν περίληψιν ἐπῆρε, καὶ χωρὶς νὰ μὲ ὀπῇ λέξι
 Θέλησε γαῖτάνι μ' ἄλλον ἢ νοικοκυρὰ νὰ πλέξῃ.
 Ἐν ᾧ γύριζα μιὰ νύκτα στῆς ὥρας μου τὸ σπῖτι,
 Τὴν αὐλόθυρά της νάσου μου ἐσφάλησε στὴ μύτη,

Καὶ μὲ εἶπεν ἡ Κυρά·

«Λαριρί, λαριρά!»

Ἐγείνα τῶν Ὑπουργῶν μας κόλακας κ' ἐγὼ μέγας·
 «Μάλιστα!» μὲ εἶπ' ὁ ἓνας, καὶ «πολὺ καλὰ!» ὁ ἄλλος.
 Δικαιώματα, δουλεύσεις, στὸν Κύρ Ψύλλαν τί δὲν εἶπα;
 Πλὴν τὸ κριμά μου νὰ ἔχουν! Μὲ ἀφῆκαν χωρὶς τσίπα
 Εἰς τὰ κρύα τὰ νερά·

Λαριρί, λαριρά!

Ἀρχισεν ὁ κόσμος ὅμως νὰ γαυγίζῃ στοὺς Κυρίους,
 Καί, διὰ νὰ λείψουν, κάμνει λειτανείαις στοὺς Ἀγίους.
 Μὲ τὰ μοῦτρα πῶς θὰ πέσουν δύο τρεῖς στοιχηματίζω·
 Ἡ ἀράδα τοὺς θὰ ἔλθῃ, καὶ τραγουδιστὰ ἐλπίζω

Νὰ τοὺς πῶ καμμιά φορά·

«Λαριρί, λαριρά!»

Ὁ ζηλιάρης γέρος.

Ὅσῳ εἶχα μαύραις τρίχαις, ἔφευγα τὴν ὑπανδρεῖαν
 Καὶ τὰ βάσανά της ὅλα·

Στῶν πενήντά μου τὴν ἄσπρην γηραλέαν ἡλικίαν
 Μ' ἔβαλε στὸ χέρι μία πυροαίματη μαριόλα·

Ἡ κοκώνα μου μ' ἐπῆρε διὰ τοὺς καλοὺς σκοπούς της,
 Κ' εἰς τὸ βάλς κ' εἰς τὰ καπέλλα κ' εἰς τοὺς νέους εἶν' ὁ νοῦς της.
 Στὸν ζυγὸν ὡσὰν τὸ βῶδι στέκω τώρα ἓνα χρόνον·

Κέρατα μὲ λείπουν μόνον...

Καὶ ποῦ ξεύρω ἂν μὲ λείπουν; Ἐρχετ' ἓνας καὶ τὴν φέρνει
 Μυρωδιαὶς ἀπ' τὸ Παρίσι·

Ἐρχετ' ἄλλος καὶ τὴν παίρνει

Στὸ ἀμάξι ἀπ' τὸ χέρι, χωρὶς καὶ νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

—Ποῦ τὴν πάτε, Κύριέ μου; Ἀφσετέτην... εἴμ' εὐγνώμων...

«Τί τεριάζει!» μὲ φωνάζει, κ' ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον.

Σκάνω, σκάνω καὶ πεθαίνω . . . Θάνατος ἢ ὑπανδρεία·
Φωτιά, θάλασσα, γυναῖκα, εἶναι ὄντως κακὰ τρία.

Εἰς τὸ σπῖτι μου φυτρώνει ἑξαφνα μιὰ Ἐξοχότης·

Τσοῦπ! καὶ μιὰ Πανιερότης.

Φεύγουν, ἔρχονται, πηγαίνουν Γραμματεῖς τὴν ὥραν δέκα.

«Τόσος κόσμος, τὴν φωνάζω, τί σὲ τριγυρνᾷ, γυναῖκα;»

Συγγενῆς ὁ ἕνας εἶναι, φίλος παλαιὸς ὁ ἄλλος,

Καὶ ὁ ἄλλος τῆς Ἑλλάδος Ἐκλαμπρότατος μεγάλος . . .

Ἡ ἀχρεία μὲ προδίδει κλειδαριὰ καὶ ὄχι ἄλλο

Εἰς τὰ κάλλη τῆς θὰ βάλλω.

Μ' ἀργυρόχρυσο ραβδάκι ἕνας Πρίγκηψ εἰς τὸ χέρι

Ἄνω κάτω τὴν χολὴν μου ἤλθε σήμερα νὰ φέρῃ·

Κάμνοντάς μου τὸν προστάτην

Καὶ κτυπῶντάς με ἀγάλια δύο τρεῖς φοραὶς στὴν πλάτην,

Τὴν γυναῖκά μου ἐπῆρε κ' ἐνταυτῷ μὲ ὑπεσχέθη

Πῶς ὑπουργήμα καινούριο καὶ διὰ ἡμᾶς εὐρέθη.

«Ἄνδρα! μ' ἔκραξεν ἡ σκύλλα, θὰ σὲ διῶ καθὼς τὸ θέλω,

»Μὲ χρυσὴν ἐνδυμασίαν καὶ τρικέρατο καπέλλο».

Τὴν ἐπάθαμεν! Τί τρέλλα! Τὸ κεφάλι μου κτυπῶ·

Πλὴν εἰς ποιὸν νὰ ξεθυμάνω; Ποῦ τὸν πόνον μου νὰ πῶ;

Ἄν τὸ μυρισθοῦν οἱ νέοι, σὲ σφυρίζουν οἱ διαβόλοι·

Τῆς τιμῆς τῶν νυμφευμένων συνωμόται εἶναι ὅλοι.

Εἰς ἐσένα νὰ ξεσκάσω, ἄπιστη, μὲ ἀπομένει.

Τὰ πικρά μου γηρατεῖα δὲν πονεῖς καταραμένη;

Πῶς καὶ σὺ πιστὴ δὲν εἶσαι, καθὼς εἴμ' ἐγὼ πιστός;

Δὲν μὲ λέγεις τί νὰ κάμω νὰ σὲ γένω ἀρεστός;

Μὲ ταῖς φουστανέλλαις εἶμαι, διὰ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσω;

Φράγκικα σὰν τόσοι νέοι θέλεις, σκύλα, νὰ φορέσω;

Τὸ κορμί μου μὲ κορσέτο νὰ βαστάξω θέλεις ἴσια,

Νὰ λυγίσω τὴν φωνή μου, νὰ τὴν κάμω γυναικίσια;

Κούφταλο δὲν εἴμ' ἀκόμα· ἢ διότι ξεροβήχω,

Ἐσταφίδιασα ἐμπρὸς σου, κ' εἶμαι κρύος σὰν τὸν τοῖχο;

Διὲ τοὺς σημερινούς μας νέους! Κήχ καὶ βήχ τὸ πάγουν πάντα

Κ' εἶναι γέροι στὰ τριάντα.

Ἡ ἀνδρογυναῖκα.

Ὑψηλὴ ἔμαι, κ' ἔχω ἄνδρα χαμηλὸν σὰν σαμιαμήθι

Καὶ θρεμμένον σὰν ροβίθι·

Ὁ καφούλης ὅμως εἶναι ἄκακος σὰν τὸ καπόνι.

Κι' ὅταν πάγη νὰ λαλήσῃ κι' ὅταν δείξῃ πῶς θυμώνει,

Τσάφ, τσούφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·
Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω !

Τὸ πουγγὶ ἐγὼ τὸ ἔχω, κι' ὅ,τι θέλω ἀγοράζω,
Κ' εἰς μεταξωτὰ κ' εἰς φλούδαις κ' εἰς καπέλλα τὸ ἀδειάζω·
Κάθε Κυριακὴ τὸν βάλλω κουφετίτσαις δυὸ στὸ στόμα·
Μιὰ λεξίτσα νὰ προφέρῃ ἔχει πρόσωπο ἀκόμα ;

Τσάφ, τσούφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·
Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω !

Κάθε βράδι μὲ τὸ νάνι τὸν ἀποκοιμίζω πρῶτα,
Κι' ἄλλοῦ ὕστερα πηγαίνω καὶ ξεφυτηλῶ τὰ φῶτα·
Τὰ ξεφυτηλῶ μὲ ἄλλον, ἢ μονάχη ; . . . Ἄς τολήσῃ
Νὰ σαλεύσῃ τὴν οὐρά του κ' ἓνα γρῦ νὰ ξεστομίσῃ·

Τσάφ, τσούφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·
Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω !

Στὸ μικρὸ ὑπουργημά του, ἂν πριχοῦ δὲν μ' ἐρωτήσῃ,
Ἄν μπορῇ ἄς κάμῃ τόσο καὶ τὸ δόντι του ἄς ξύσῃ·
Τὸν φωνάζω· « Ἔτσι κάμε, αὐτὸ 'πέ, κ' ἐκεῖνο γράψε ! »
Πλὴν μὲ εἶπε : « Πάρε, φῶς μου, τὸ βελόνι σου καὶ ράψε ! »

Τσάφ, τσούφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·
Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω !

Τὸ μικρὸ μου βαθρακάκι κάποτε κι' αὐτὸ φουσκώνει·
Τὸ κοντό μου σκουληκάκι ξεζαρώνει καὶ θυμώνει·
Μὲ τὸ ἓνα δακτυλάκι ἄνω κάτω τὸν γυρνῶ,
Καὶ τὴν νυκτικιά του σκούφια στὸ κεφάλι του περνῶ.

Τσάφ, τσούφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·
Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω !

Ὁ καυχησιάρης.

Σοῦτσέ μου, δὲν ξεύρω ἄλλο ζῶν πλέον συχαμένο
Ἄπὸ ἄνθρωπον ποῦ θέλει μοναχός του νὰ τιμᾶται·
Ἐξεκούφανε τ' αὐτιά μου ἓνα βῶδι φουσκωμένο,

Ποῦ μερόνυχτα καυχᾶται·

Ἄρχισε νὰ μ' ἀναφέρῃ περασμένα μεγαλεῖα,
Σὰν νὰ βγήκ' ἀπὸ τ' αὐγὸ

Ὁ πολύξερος ἐγώ,

Καὶ ποτέ μου νὰ μὴν εἶδα δόξαις, πλούτη καὶ πρωτεῖα.

Ἄρχισε νὰ μὲ μετρᾷ πόσαις ἔχει χιλιάδαις
Πρόβατα στὰ κτήματά του,

Πόσαις γίδαις κ' ἀγελάδαις,
Καὶ τὰ στρέμματα τῆς γῆς του πόσα εἶν' ἀπάνου κάτου.
«Ποῖον πουλεῖς αὐτά, χαμένε; ἤθελα νὰ τὸν εἰπῶ.

»Εἶμ' ὁ πρῶτος κτηματίας
»Τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Εὐβοίας».

Πλὴν κατάπια τὸν θυμό μου, καυχησιαὶς δὲν ἀγαπῶ.

Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανένας πῶς δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ νέος
Νοστιμούτσικος κι' ὠραίος·

Χεῖλια ἔχω σὰν κοράλλι, δόντια σὰν μαργαριτάρι,
Στέκω, περπατῶ μὲ χάρι,

Καὶ σὰν ἄγγελος χορεύω τῆς Μαζούρκας τὸν χορό.
Δέκα χτίκιασαν στὸ Ναύπλι, δέκα εὐμορφαις γιὰ μένα·
Πλὴν στοὺς δρόμους δὲν πηγαίνω νὰ τὸ λέγω στὸν καθένα·
Καυχησιαὶς νὰ ὑποφέρω, καυχησιαὶς δὲν ἤμπορῶ.

Ξεύρεις, ξεύρεις πόσοι Φράγκοι, πόσοι Ἑλληνες μεγάλοι
Πουρνὸ βράδι γιὰ δουλιὰς των ἀπ' τὰ χίλια πάγε κ' ἔλα

Μὲ ζαλίζουν τὸ κεφάλι,

Καὶ μὲ βγάλλουν ἔως κάτω φέσια, σκούφους καὶ καπέλλα;

Ξεύρεις πῶς μὲ **Καμπινέτα** ὀκτὼ δέκα ἐνταῦτῳ

Ἀνταπόκρισιν βαστῶ,

Κ' ἔχω σχέδια καὶ σχέσεις μυστυκαὶς μὲ τὸν καθένα;

Πλὴν τὴν γλῶσσα μου νὰ φάγω παρὰ νὰ τὸ πῶ κανένα.

Κακορριζικιὰ μεγάλη νὰ μὴν εἶν' ἱεραρχία

Στοὺς πολιτικοὺς καμμία!

Ὑπουργὸς ὁ Κυρ Κωλέττης καὶ ὁ Κυρ Μαυροκορδάτος,

Κ' ἐγὼ, τόσον πνευματώδης κι' ἀπὸ μάθησιν γεμᾶτος,

Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργείου νὰ μὴ γίνωμαι ἀκόμα,

Καὶ νὰ στέκω ἀπ' ἀντίκρυ μὲ τρεῖς πήχαις φαρδὺ στόμα!

Πλὴν τὰ δάκτυλά μου, φίλε, προτιμῶ νὰ φάγω πρῶτα,

Παρὰ νὰ μετρῶ στὸ χέρι τ' ἀναρίθμητά μου φῶτα.

Πολὺς ἄνθρωπος θὰ ἤμουν κ' εἰς τὸ ζύγι τῶν ἀνθρώπων

Θὰ νὰ εἶχα πολὺν τόπον,

Ἄν δὲν ἤμουν μετριόφρων κ' ἤθελα νὰ καυχηθῶ·

Πλὴν τοῦ κάκου! μοναχὸς μου δὲν μπορῶ νὰ παινεθῶ·

Ἅϊνα, φίλε μου, ἐμένα,

Νὰ 'παινῶ κ' ἐγὼ ἐσένα,

Γιὰ νὰ μάθῃ καὶ ὁ κόσμος ὁ καθεὶς μας τί βαραίνει,

Καὶ κανένας καυχησιάρης ἐμπροστά μας νὰ μὴ βγαίνη.

Ὁ γλυκοφάγος ἡμεριδογράφος.

Τὸν προπερασμένον μῆνα σ' ἓνα Ὑπουργόν μας εἶπα·
 Ἐντροπήν δὲν ἔχεις πλέον; Σ' ἐσηκώθηκεν ἡ τσίπα,
 Κι' ἄφησες ἀδικημένον ἓνα Ναύπλιον νὰ κλαίῃ;
 Ἀπὸ ζέσιν πατριώτου ἡ καρδιά μου ὅλη καίει.
 Σκοπὸν ἔχω νὰ ἐκδώσω φύλλον περιοδικόν,
 Ποῦ περίοδαις νὰ πιάνουν τὸν καλὸν καὶ τὸν κακόν.
 Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ὅγῳ δὲν βάφω·
 Ἡ ὑπουργήμα μὲ δίδεις, ἢ Ἐφημερίδα γράφω.

«Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος»· ψήφισεν ἡ ἐν Τροιζῆνι,
 Ἄρθρον Ἄλφα, Πι σελίδα·
 Τὸ δικαίωμά του τοῦτο κανεῖς Ἑλλήν δὲν ἀφίνει.
 Δὲν προδίδω τὴν πατρίδα·
 Θὰ φωνάξω, θὰ κτυπήσω τοὺς μεγάλους, τὸν λαόν,
 Ἀγγλους, Γάλλους, Ρώσους, Τούρκους... θὰ κτυπήσω τὸν Θεόν.
 Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ὅγῳ δὲν βάφω·
 Ἡ ὑπουργήμα μὲ δίδεις, ἢ Ἐφημερίδα γράφω.

Εὐκλεεῖς καὶ φωτισμένας χαίρει σήμερον ἡμέρας
 Ἡ ἐλεύθερη Γαλλία
 Πλὴν στὸ ἔθνος μας ποῦ δόξα; Ποῦ στὸ ἔθνος μας Σχολεῖα;
 Ποῦ ἐλεύθερος ἀέρας;
 Ἀπὸ ἔρωτα πατρίδος ἂν δὲν θέλῃς νὰ καῶ,
 Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι... σὲ ὀρκίζω στὸν Θεό!
 Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ὅγῳ δὲν βάφω·
 Ἡ ὑπουργήμα μὲ δίδεις, ἢ Ἐφημερίδα γράφω.

Ἦμουν στὴν ἀρχὴν ψευτάκος· ἀγαποῦσα τὴν ἀπάτην,
 Κ' ἔκαμα τὸν Διπλωμάτην·
 Πλὴν ὁ κόσμος δὲν ἀλλάζει; Μ' αὐτὸν ἄλλαξα κ' ἐγώ.
 Θέλετε νὰ ξαναλλάξω; Κάμετέ με Ὑπουργό...
 «Ὑπουργὸς ἐσύ! μὲ εἶπε μ' ἄγριας φωναῖς ἐκεῖνος·
 »Ὑπουργὸς ἐσύ! ψωρίτη! δημοκράτη τῆς Τροιζῆνος!
 »Οὔτε φούρκα δὲν σὲ δίδω... Πήγαινε, κουκούλια βάφε,
 »Κ' εἰς τὸ φύλλο ποῦ θὰ δώσης ὅ,τι σὲ κατέβη γράφε!»

Ἀρχισα λοιπὸν νὰ γράφω, νὰ τυπώνω τοῦτα κεῖνα·
 Πλὴν τοῦ φίλου ἢ γυναῖκα, ἢ Κυρά μας Ὑπουργίνα,
 Μ' ἔστειλε πέντε ποτήρια τριαντάφυλλο γλυκό,
 Καὶ μ' αὐτό της τὸ χεράκι τὸ χρυσὸ κ' ὑπουργικὸ
 Μ' ἔγραψε· «Κὺρ πατριώτη,
 »Λάβε τὸ γλυκό, διότι
 »Θερμὸς εἶσαι πατριώτης, καὶ κουκούλια σὺ δὲν βάφεις,
 »Κι' ἂν δὲν φάγῃς τὸ γλυκό μου κατὰ τοῦ ἀνδρός μου γράφεις».

Εὐφρανα τὸν λάρυγγά μου μὲ τὴν ροδοζάχαρή της,
 Κ' ἡ Ἐφημερίς μου στάζει ροδοζάχαρη καὶ μέλι,
 Κι' ὁ καλὸς της Πατατοῦκος περνᾷ χρήσιμος πολίτης,
 Κι' ἀπ' ὀπίσω τί μὲ ψάλουν κουκουτσάκι δὲν μὲ μέλει.
 Ἀκριτον θὰ μὲ φωνάζουν· ἐγὼ εἶμαι κριτικός,
 Τὴν δουλίτσα μου κυττάζω κ' εἶμαι ὄλος ὕλικός.
 Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ἔγω δὲν βάφω.
 Πλὴν τῶν Ὑπουργῶν μας τρώγω τὸ γλυκό, καὶ γλυκὰ γράφω.

Ὁ γλυκοφάγος ἔφημεριδογράφος πρὸς τοὺς συνδρομητάς του.

Φίλτατοι συνδρομηταί μου, μυρωδιὰ μὲ ἦλθ' ἀχρεία
 Πῶς εἰς τοῦ λουτροῦ σὲ λίγο θὰ μ' ἀφήσετε τὰ κρύα.
 Σᾶς ἐθάμβωσαν τὰ μάτια τοῦ Ἡλίου αἱ ἀκτῖνες;
 Εἰς τοὺς δρόμους ἀν' ἐβγαίνω μ' Ὑπουργοὺς καὶ Ὑπουργίνας,
 Ἐπαυσα νὰ εἶμ' ἐκεῖνος
 Ὁ ξεβράκωτος κι' ὁ σφόδρα ὀχλοκράτης τῆς Τροιζῆνος;
 Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκό . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;
 Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἐβγῇ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε;

Μάρτυς ὁ Θεός! δὲν εἶχα μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς φιλίαν.
 Πλὴν σ' ἀφίνουν ἡσυχίαν;
 Μέσα σ' ἓνα γραμματάκι φλουριὰ κάμποσα σὲ βάζουν,
 Καὶ τὸ στόμα σου τὸ φράζουν.
 Σὲ λαλεῖ γλυκὰ ὁ ἓνας κ' εἶν' οἱ λόγοι του σὰν μέλι,
 Καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ σπῖτι ροδοζάχαρη σὲ στέλλει.
 Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκό . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;
 Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἐβγῇ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε;

Τὴν ἀχαριστίαν, φίλοι, οὔτ' ὁ διάβολος δὲν θέλει.
 Πῶς τὸ χέρι νὰ δαγκάσω ὁποῦ στάζει ὄλο μέλι;
 Ἀφ' οὗ ἄρχισα νὰ τᾶχω μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς καλὰ,
 Ἀρχισα νὰ κτίζω σπίτια καὶ μεγάλα κ' ὑψηλά.
 Εἰς τοὺς δύο πάτους εἶμαι· νὰ ὑψώσω καὶ τὸν ἄλλον,
 Καὶ νὰ δείξω χαρακτῆρα σᾶς ὑπόσχομαι μέγαν.
 Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκό . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;
 Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἐβγῇ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε;

Ἄν ἐχθρὸς τῶν Ὑπουργῶν μας φαίνωμαι μιὰν ἐβδομάδα
 Καὶ τὴν ἄλλην τοὺς χαδεύω, δὲν τὸ κάμνω μὲ λωλάδα
 Κ' εἶναι ἄδικο μαζί μου νὰ πιασθῇτε στὰ μαχαίρια·
 Εἶναι σφάλμα τοῦ Θεοῦ μας ποῦ μᾶς ἔδωκε δυὸ χέρια.

Μὲ τὸ ἓνα χέρι θέλω τὰ φλουράκια σας ν' ἀρπάξω,
Καὶ τῶν Ὑπουργῶν μὲ τ' ἄλλο τὸ πουγγάκι νὰ βυζάζω.
Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκό . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται ;
Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε ;

Θέματ' ἄρρητα σᾶς γράφω ; Τόσα ἔμαθα καὶ ξεύρω.
Πειρατεύοντ' αἱ ἰδέαι ; Ποῦ νὰ πάγω νὰ ταῖς εὔρω ;
Ὅ,τι ξεύρω σᾶς τὸ κάμνω· σὰν σκυλὶ γαῦ ! γαῦ ! γαυγύζω.
Μὲ παραμαγεῖρου ὕβρεις ἂν τὸ Φύλλο μου γεμίζω,
Τί μ' ἀνοίγετε τὸ στόμα σὰν τ' ἀνόητα μωρά ;
Ὁ καθέννας μας μυρίζει ὅ,τι ἦτον μιὰ φορά.
Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκό . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται ;
Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε ;

Ἡ κρίσις τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Θ. Γρίβα ἢ ὁ κατήγορός του παραιτούμενος.

Ἐφθασεν ἡ ὀλεθρία ἡ δικάσιμος ἡμέρα,
Κι' ἄρχισε νὰ μὲ μυρίζῃ μήπως δὲν τὰ βγάλω πέρα.
Μάρτυρας κατὰ τοῦ Γρίβα δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὔρω,
Κι' ἀπ' ἐδῶ νὰ τὰ πρυμνίσω μὲ τί πρόφασιν δὲν ξεύρω.
Ἄλλο πλέον δὲν μὲ μένει παρὰ ἡ παραίτησίς μου,
Καὶ εἰς γράμματα μεγάλα **Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΜΟΥ.**

— Δικασταί ! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἐχω πρόβαις καὶ ραγγιόναῖς κι' ἀργκομέντα ὅσα θέλω·
Πλὴν ἀντίο ! . . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλλο . . .

Νὰ ὁ λέων τῶν Μεγάρων ! Νά, ἐμβαίνει χωρὶς τρόμον,
Μὲ τὴν χαίτην σηκωμένην καὶ χυμένην εἰς τὸν ὦμον·
Στὸ Κριτήριον ἐμβαίνει, καὶ νομίζεις πῶς μ' αὐτὸν
Ἐξ ἐμβαίνουν χιλιάδες φοβερῶν Ρουμελιωτῶν.
Νὰ αἱ χίλιαί του νίκαι ! Νὰ τὰ Μέγαρα ἐμπρός μου !
Τρέμω . . . χάνεται ὁ νοῦς μου . . . τρέμω . . . σβύνεται τὸ φῶς μου.

— Δικασταί ! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἐχω πρόβαις καὶ ραγγιόναῖς κι' ἀργκομέντα ὅσα θέλω·
Πλὴν ἀντίο ! . . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλλο . . .

Ὅμιλεῖ, ἐν ᾧ τὸν κάμνει ἐξετάσεις ὁ Κριτής·
« Εἰ μ' ὁ Γρίβας, καὶ σᾶς λέγει ἀρκετὰ τὸ ὄνομά μου.
» Ἐρωτᾷτέ με τί μάχαις κέρδισα ἐκ γενετῆς,
» Τί πληγαὶς στὰ κόκκαλά μου.

»Δι' αὐτὰ νὰ σᾶς λαλήσω καταδέχομαι, Κριταί!

»Πλὴν δι' ἀνυπάρχτους φόνους, δι' ἐγκλήματα ποτέ».

—Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἔχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἔχω πρόβαις καὶ ραγγιόναις κι' ἀργχομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο!... τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλλο...

Ἐξακολουθεῖ· ἀκοῦτε! «Ἐὰν ἦμουν δολοφόνος,

»Σᾶς ἐφόνεua στὸ Ναύπλι, ὅταν δὲν ἐμβῆκα μόνος·

»Ἀλλὰ ἓνα μόνον εἶχα κ' ἔχω πάντοτε σκοπόν,

»Τὸ νὰ μ' ἔχῃ Στρατηγὸν τῆς ἡ θεᾶ Ἑλευθερία.

»Κριταί, ὅρκον μὲ ζητεῖτε; Σᾶς ὀρκίζομαι λοιπόν,

»Ὅτι ἔσωσα τὸ ἔθνος στῆς Κορίνθου τὰ πεδία».

—Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἔχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἔχω πρόβαις καὶ ραγγιόναις κι' ἀργχομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο!... τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλλο...

Ὁ Συνήγορός του νάτος!... Ἀρχισε νὰ ρητορεύῃ...

Τὸ ἀκροατήριόν του ὡσὲν πέλαγος σαλεύει,

Κυματίζει καὶ γογγύζει·

Μίαν μίαν τὰς καρδίας ὁ ἀντίζηλος κερδίζει·

Αἱ φωναί του ἀντηχοῦσι, τὸ θηρίον θὰ μᾶς φάγῃ·

Ἀδελφοί, θὰ μᾶς σφυρίζουν· ἡ δουλειά μας κακὰ πάγει.

—Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἔχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἔχω πρόβαις καὶ ραγγιόναις κι' ἀργχομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο!... τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλλο...

Ἐσιώπησεν ἐκεῖνος· πλὴν καθεὶς Κριτῆς στὸ χέρι

Λευκὴν ψῆφον ὑπὲρ Γρίβα ἐξ ἀμαρτιῶν μου φέρει.

Ἀθωώθη· «Ζήτω! Ζήτω!» οἱ Ἑλεύθεροι φωνάζουν,

Καὶ μὲ δάκρυα οἱ φίλοι κι' ὁ λαὸς τὸν ἀγκαλιάζουν.

Τὸ ἐπρόλεγεν ὁ Σοῦτσος κ' ἔψαλλε μὲ τὸ ποτήρι·

«Ἀπ' τὸν Ἴτς Καλὲ θὰ ἔβγῃ· τρίκα-τράκα, τίρι-λίρι!»

—Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἔχω ἔγγραφα μιὰ στίβα·

Ἔχω πρόβαις καὶ ραγγιόναις κι' ἀργχομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο!... τὰ καπνίζω μὲ γροθιαὶς εἰς τὸ καπέλλο.

Ο φιλήδονος.

Ἡ μικρὴ Πρωτεύουσά μας ὅσον πάγῃ κάθε μέρα
Γίνεται ὠραιότερα·

Τὸ σφυρὶ παντοῦ δουλεύει· ἐδῶ κῆποι ἐθνικοί,
Ἐκεῖ σπίτια μαρμαρένια, καὶ ἀμάξια παρεκεῖ·
Στεναὶς μέσαις τῆς Ὀδέσσας καὶ τῆς Σμύρνης καπελλίνα,
Στὸν λιμένα μας ἀράζουν ἑκατὸ τὸν κάθε μῆνα·
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα με καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Προτοῦ κάθουμουν στὸ σπίτι, καὶ μ' ἐπότιζε στὸ στῶμα
Ἡ βροχὴ ἀπὸ τὸ δῶμα·

Ἡ καρδιά μου λαχταροῦσε παριζιάνικο φαγί.
Πλὴν τοῦ κάκου κι' αὐτὸ ἦτον ἡ καιρία μου πληγὴ.
Ποῦ στακὸ νὰ εὖρης τότε; Ποῦ λαγό, καὶ ποῦ τρυγόνι·
Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τώρα ὁ Θεὸς μᾶς χαριώνει.
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα με καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Πόλεμον, χάριτι θεία, ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει τώρα
Εἰ δὲ μή, σᾶς βεβαιώνω, δὲν ἐκάθουμουν μιὰν ὥρα.
Τὸ πουργὸ καθὼς δὲν πάρω ἓνα δάκτυλο σαμπάνια
Καὶ δυὸ τρία παντεσπάνια,
Κόπτουνται τὰ ἥπατά μου ἀπ' τὴν ἄκραν ἀτονίαν,
Κι' ἀρχινῶ εὐθὺς νὰ πάσχω ἐμετὸν κ' ἡμικρανίαν.
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα με καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Γιάννη, Δῆμο, Κώστα, Πέτρο, καὶ σεῖς δοῦλοι μου τριάντα!
Δὲν σαλεύετε; Ποῦ εἶσθε; Θὰ κτυπῶ τὰ χέρια πάντα;
Στὸ παράθυρό μου φέρτε τὸ παχύ μου μαξηλάρι...
Φέρτε μέ το, καὶ κοντεύει γλυκὸς ὕπνος νὰ με πάρῃ.
Τί ἐξαίρετη ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ ξαπλωμένη!
Ἡ δουλειὰ καὶ ὄχι ἄλλο τοὺς ἀνθρώπους ἀρρωσταίνει.
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα με καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Τὴν αὐγὴν πῶς με ἀρέσει, με τὸν σκύλλο ἀφ' οὗ παίξω,
Χρυσοστόλιστος νὰ τρέξω στὸ παράθυρό μου ἔξω,
Νὰ βαστῶ Ἐφημερίδες, μιὰν ἀράδα νὰ διαβάξω,
Καὶ τρεῖς ὥραις τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν δρόμον νὰ κυττάξω.
Νὰ στοχαζοῦνται πῶς εἶμαι σταῖς μελέταις μου ἐπάνω,
Κ' ἐγὼ τράκα! τεντωμένος τὰς κλειδώσεις μου νὰ σπάνω!
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα με καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Ἄδελφοί, ὁ Ἀρχηγός μας καλὸς εἶναι ἢ κακός ;
 Ἦμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι Ἀντικυβερνητικός.
 Νὰ τὰ ἔχῃ κακὰ θέλω ἢ Κυβέρνησις μ' ἐμένα·
 Τρέμω μήπως μὲ πλακώσῃ μὲ ὑπουργήμα κανένα,
 Καὶ δι' ἓνα κοκκαλάκι ἐν ᾧ τρώγεσθ' ἐσεῖς τόσο,
 Ἐγὼ κάμνω τὸ σταυρό μου ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ γλυτώσω.
 Ἐτοί μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
 Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Ὁ χωρὶς ὑπουργήμα Ναπαῖος.

Στὴν Ἑλλάδα ζῇ ἀκόμα
 Ἐν ἀπελπισμένον Κόμμα,
 Ὅπου εὖχεται ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ ὀλικῶς
 Κ' ἢ Κυβέρνησις νὰ πάγῃ κ' ἢ Ἑλλὰς κακὴν κακῶς.
 Ἐνας καθ' αὐτὸ Ναπαῖος, ποῦ δὲν ἔλαβε δουλειά,
 Ἐλεγε προχθὲς θρηνηῶντας καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά·

« Ἀπ' τὸ πείσμά μου θὰ σκάσω . . . » Ἀχ ! ὑπουργήμα δὲν ἔχω . . .
 Στοῦ Ναυπλιοῦ τοὺς δρόμους νέα νὰ σκορπίσω κἂν δὲν τρέχω ;
 Τῆς Εὐρώπης, Κύριοί μου, ὅλη ἄλλαξεν ἡ στάσις·
 Κύριοί μου, δεκαπέντε φύτρωσαν ἐπαναστάσεις·
 Ὡσὰν τῆς τρελλῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ Ὑπουργήμά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλειά).

Διάβασα Ἐφημερίδαις, κ' ἔχω ἓνα σακκὶ νέα·
 Ἐξεθρόνισαν τὰ ἔθνη κι' ἄλλον ἓνα Βασιλέα·
 Οἱ Φραντσέζοι ἄνω κάτω πόλεμος στὴν Πολωνίαν.
 Ἀναψε τὸ Πιεμόντε· στὸ Μαδρίτ ἀποστασία.
 Ὡσὰν τῆς τρελλῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ Ὑπουργήμά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλειά).

Ἡ Ρωσία, ἡ Αὐστρία κ' ἡ Προυσία ἐνωμέναις,
 Ἡ Γαλλία κ' ἡ Ἀγγλία μὲ κρυφοὺς δεσμοὺς δεμέναις,
 Χιλιάδας χιλιάδων στρατιώτας θὰ σηκώσουν·
 Δύσις, Ἄρκτος, Μεσημβρία καὶ θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν.
 Ὡσὰν τῆς τρελλῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ Ὑπουργήμά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλειά).

Ὅταν σπᾶς ἡ συμμαχία, ἡ Ἑλλὰς μας τί θὰ γένη ;
 Καὶ αὐτὴ θὰ λάβῃ μέρος ἢ οὐδέτερη θὰ μένῃ ;
 Ἐκστρατεῖαν ὁ Σουλτάνος κατεπάνω μας ἂν στείλῃ,
 Οἱ Φραντσέζοι θὰ μᾶς εἶναι, ἢ οἱ Ρῶσσοι, στενοὶ φίλοι ;
 Ὡσὰν τῆς τρελλῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά·
 (Πῆραν τὸ Ὑπουργήμά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλειά).

Στὰ τριαντατρία λέγουν πῶς κομήτης θὰ περάσῃ,
 Πῶς θὰ πιῇ τὴν θάλασσάν μας καὶ τὴν γῆν μας θὰ χαλάσῃ
 Ἄνω κάτω θάλθουν τότε Βασιλεῖς Ἀριστοκράται·
 Ἄνω κάτω Σιμωνίσται· ἄνω κάτω Δημοκράται.
 Ὡσὰν τῆς τρελλῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ Ὑπουργήμά μου... Ἐμείνα χωρὶς δουλειά)».

Ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς.

Τί πληξίς! ἄλας ἡ ζωὴ νὰ εἶχε κὰν ὀλίγο!
 Ἄ! ἄ! ἄ! ἄ! τὸ στόμα μου τρεῖς πιθαμαῖς τ' ἀνοίγω...
 Κάθε αὐγὴν ὁ ἥλιος τῆς χθεσινῆς ἡμέρας,
 Καὶ κάθε νύκτα οὐρανὸς μὲ τοὺς αὐτοὺς ἀστέρας!
 Κάθε ἡμέραν τακτικὰ καθεὶς μὲ τ' ὥρολόγι
 Νὰ ἐξυπνᾷ, νὰ τρώγῃ,
 Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἔντιμον σκοπὸν νὰ κοπιᾷζῃ!
 ὦ! τί ζωὴ, καὶ πῶς κανεὶς νὰ μὴν ἀηδιᾷζῃ;

Ζῆς μόνος κι' ἀνεξάρτητος; Ἀπὸ τὴν πληξίν σκάνεις.
 Λαμβάνεις ὑπουργήματα; Τὴν ἀρετὴν σου χάνεις.
 Νυμφεύεσαι; Στὸ μέτωπον θὰ σὲ κεντᾷ ἡ μύγα
 Μὲ πόσους ἡ Σωσάνα σου θὰ παίζῃ τυφλομύγα!
 Στοῦ γάμου τὸν βαρὺν ζυγὸν τὸν τράχηλον δὲν κλίνεις;
 Ἡ νέαις, ποῦ μυρίσθησαν πῶς ἀσκητῆς θὰ μείνης,
 Σὰν κάργαις πονηραῖς πετοῦν, ἄλλοῦ φωλιὰ γυρεύουν,
 Κ' οἱ ποντικοὶ μερόνυχτα στὸ στρῶμά σου χορεύουν.

Στὸ Ναύπλιον ὡς καὶ γυμνὴ καὶ φαλακρὰ ἡ φύσις·
 Πῶς νὰ περάσῃς τῆς ζωῆς τὰς ὥρας τὰς ἀέργους;
 Στὸ σπίτι σου καθήμενος, κὰν ν' ἀκουεῖς εἰδήσεις
 Ὅλιγον περιέργους!

Ὁ ἓνας τώρα Ὑπουργός, καὶ ὕστερα ὁ ἄλλος·
 Κ' ἐκεῖνος ὅπου ἔλειψε πολιτικὸς μέγας,
 Μέγας καὶ παντάξιος κ' ἐκεῖνος ποῦ ἐμβῆκε!
 Τῷ ὄντι, Ἐξοχώτατοι, καὶ θρόνος σᾶς ἀνῆκε!

Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιωτικοὶ νὰ γένουν!
 Διὰ ταῖς ἀμαρτίαις μου οἱ ἴδιοι ὅμως μένουν.
 Πῶς νὰ τοὺς κάμῃς Σάτυραις; Αἱ ἴδιαι τῶν κακίαι,
 Τὰ ἴδια ἐλαττώματα, αἱ ἴδιαι μοχθηρίαι.
 ὦ φίλου μου, βαρύνομαι ὡς καὶ ν' ἀνοίξω χεῖλη
 Καὶ νὰ σᾶς σατυρίσω.

Ὅρκον σᾶς κάμνω, Ὑπουργοί, πῶς καὶ νὰ σᾶς δροσίσω
 Βαρύνομαι... καὶ ἀπορῶ πῶς πιάνω τὸ κονδύλι.

Καμμία εὐχαρίστησις στὰς πόλεις μας, καμμία !
 Κανένα μικρὸν θέατρον ! Καμμία κωμωδία !
 Τὴν πλήξιν τῶν πραγμάτων μας καὶ τὴν μονοτονίαν
 Ἡ τύχη μᾶς ὑπόσχεται πῶς θὰ διασκεδάσῃ,
 Καὶ τὰς μεγάλας κεφαλὰς τῶν Πρώτων μίαν μίαν
 Μ' ἄσπρα πτερὰ καὶ τρίκωχα καπέλλα θὰ σκεπάσῃ.
 Πλὴν ὅσον κωμικαὶ φανοῦν μὲ φράγκικα στολίδια,
 Δὲν θὰ μᾶς πλήττουν πάντοτε μὲ τὰ μυαλὰ τὰ ἴδια ;

Χασμούρημα τὸ κάθε τι, ὡς κ' ἡ ἀθανασία·
 Ὅποταν δὲν αἰσθάνωμαι, τί θέλω Μαυσωλεῖα ;
 Ἡ ποίησις ὑπόληψιν μεγάλην κι' ἂν μὲ δώσῃ,
 Τί θέλω κατορθώσῃ ;
 Ζωὴν ἀθάνατον ζητῶν μ' ἐναρμονίους ἤχους,
 Μὴ τάχα δὲν γηράσκω ;
 Μ' ἐνύσταξε κι' ὁ Παρνασσός, καὶ τώρα γράφων στίχους,
 Βεβαιωθῆτε, χάσκω.

Ὁ Θεός.

Ὁ Θεὸς ἐνθρονισμένος στὸ οὐράνιον Παλάτι,
 Τὰς ἡνίας τῶν ἀστέρων εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει·
 Μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του εἶδε κάπου μακρὰ
 Καὶ τῆς μικροτάτης Γῆς μας τὸν πλανήτην νὰ γυρνᾷ·
 Ἐνα ἕνα τοὺς λαοὺς τῆς κύτταξε μὲ τὴν ἀράδα,
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του σείων εἶπε βλέπων στήν Ἑλλάδα·
 « Ἄν ἡξεύρῃ τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν εἶμ' ἕνας Θεός !

Πλέοντα χωρὶς πυξίδα καὶ μὲ τ' ἄρμενα σχισμένα
 Τὸν ὠδήγησεν ἡ χεὶρ μου εἰς ἀκύμαντον λιμένα·
 Μόλις ἄρχισε γαλήνην καὶ ἀνάπαυσιν νὰ χαίρῃ,
 Καὶ ἰδοὺ τῆς ἡσυχίας τὸν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
 Νὰ τὸν γαργαλίζουν πάλιν ἄρχισαν μ' ἀσυδοσίας,
 Καὶ αὐτὸς νὰ γλυκακούῃ ραδιούργων νουθεσίας.
 Ἄν ἡξεύρῃ τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴ εἶμ' ἕνας Θεός !

Ἀξιόωθηκε νὰ λάβῃ κ' ἕνα δύο Γραμματεῖς,
 Οὐρανοκατεβασμένους ὥσ᾽ ἂν νὰ τοὺς εἶχε τίς·
 Μὲ πτερὰ εἰς τὸ κεφάλι, μ' ἐπωμίδας εἰς τοὺς ὤμους
 Ὅταν τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους,
 Πῶς μ' ἐκπροσωποῦν νομίζουν, καμαρώνουν καὶ φουσκώνουν,

Καὶ μικροὶ μεγάλοι, ὅλοι, ὥς τὰ νέφη τοὺς ὑψώνουν.
 Ἄν ἡξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν εἶμ' ἓνας Θεός !

Κάποτε τ' αὐτὶ τεντώνω, καὶ ἀκούω τῶν ἀνθρώπων
 Ταῖς ἀστείαις προσευχαῖς·
 Ἐγὼς ἥλιον γυρεύει, ἄλλος ἄκοπαις βροχαῖς,
 Κι' ἄλλος μὲ ζητεῖ τοῦ ἄλλου νὰ διαδεχθῇ τὸν τόπον·
 Ὁ καθεὶς ἐνώπιόν μου τὰ ἐγκλήματά του φέρει,
 Καὶ συνένοχόν του θέλει ὥς κ' ἐμὲ νὰ καταφέρῃ.
 Ἄν ἡξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν εἶμ' ἓνας Θεός !

Ὡς νὰ ἦμουν τύραννός του, τρέμων καὶ γονυκλιτῶς
 Τοὺς βωμοὺς καὶ νάρθηκάς μου μὲ τὰ δάκρυά του βρέχει·
 Στὴν ἐλληνικὴν του γλῶσσαν, ποῦ δὲν ἐννοεῖ κι' αὐτός,
 Πουρνὸ βράδυ λέγει, λέγει, καὶ τελειωμὸν δὲν ἔχει.
 Δι' ἐμὲ φωνάζει ἓνας πῶς νηστεύει ἓναν χρόνον,
 Καὶ πῶς ἔγεινεν ὁ ἄλλος ἀσκητῆς δι' ἐμὲ μόνον.
 Ἄν ἡξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν εἶμ' ἓνας Θεός !

Μερικοὶ μὲ μαῦρα ράσα εὐλογοῦν ἢ ἀφορίζουν
 Καὶ τὸν ὄχλον δεκατίζουν·
 Σάρκα ρυπαρὰν καὶ πάθη προσπαθοῦν νὰ μὲ φορέσουν,
 Κ' ἡ καρδιά των ὅσα θέλῃ, αὐτὰ λέγουν πῶς μ' ἀρέσουν.
 Τὴν κατάραν των νὰ ἔχω ἂν ποτέ μου εἰς τ' αὐτὶ
 Ὁ ἄθῳς ἐγὼ Πλάστης μυστικὰ τοὺς εἶπα τί.
 Ἄν ἡξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν εἶμ' ἓνας Θεός !»

Ἡ πρώτη Ἀπριλίου, ἢ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀτιμωρήτου ψεύδους.

«Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου· ἡ δική μας εἶν' ἡμέρα·
 »Νὰ σκορπίζωμεν τὰ λόγια ἡμποροῦμεν στὸν ἀέρα
 »Καὶ νὰ τάζωμεν εἰς ὅλους ὑπουργήματα μεγάλα,
 »Ν' ἀπατῶμεν ἓναν κόσμον καὶ νὰ τᾶχωμεν καβάλλα.
 »Ψεύστας Ὑπουργοὺς μᾶς λέγουν; Τοὺς φωνάζομεν μὲ θάρρος·
 »Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.
 »Ἕλληνες, αἱ τόσων χρόνων καὶ σφαγαῖς σας καὶ θυσίαις
 »Εἶνε ἁγίαις καὶ θείαις.
 »Νὰ μὴν ἡμεῖς τοῦ ἔθνους Γραμματεῖς καὶ Φαρίσαῖτοι,
 »Μετ' ὀλίγον ὁ καθεὶς σας στὸ χρυσάφι ἂν δὲν πλέῃ !

»Πλὴν γελᾶτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος·
»Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.

»Ευῦρετε πῶς τόσους χρόνους ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦμεν
»Παρὰ σᾶς εὐτυχισμένους κ' ἐλευθέρους νὰ ἰδοῦμεν ;
»Διὰ σᾶς τὸ κοκκαλάκι ροκανίζομεν στήν κώχη,
»Καὶ δὲν λέγομεν ποτέ μας σ' ὅ,τι μᾶς προβάλουν «ὄχι».
»Πλὴν γελᾶτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος·
»Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.

»Μὴ βιάζεσθε ! σταθῆτε νὰ περάσουν δυὸ τρεῖς χρόνοι,
»Κ' ὕστερα τὰ θαύματά μας ὁ καθείς σας καμαρώνει·
»Εἰς τὰς θέσεις σας σταθῆτε νὰ στερεωθοῦμεν πρῶτα,
»Κ' ὕστερα θὰ πλημμυρίσουν καὶ οἱ νόμοι καὶ τὰ φῶτα.
»Πλὴν γελᾶτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος.
»Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος».

Αὐτὰ ἔλεγαν τὴν πρώτην Ἀπριλίου δύο τρεῖς
Ἵπουργίσκοι μας ξυδάτοι.
«Κύριοι, κ' ἐγὼ τοὺς εἶπα εἶν' εὐγνώμων ἡ πατρίς,
«Καὶ στεφάνους διὰ τόσας ἐκδουλεύσεις σᾶς φυλάττει.
»Πλὴν γελᾶτε, καὶ ψευτάκον μ' ὀνομάζετε μὲ θάρρος·
»Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος...

»Δι' αὐτὰ ὁποῦ σᾶς εἶπα ἐθυμώσατε κομμάτι,
»Ἵπουργίσκοι μας Πιλάτοι,
»Καὶ μὲ πᾶτε Ἄρον ! Ἄρον ! στοὺς Κριτὰς τὴν ἴδιαν ὥρα».
—Κύριοι Κριταί, τοῦ ψεύδους ἡ ἡμέρα εἶναι τώρα.
Στόλισα τοὺς Ἵπουργοὺς μας καὶ τοὺς τᾶψαλα μὲ θάρρος·
Πλὴν τὴν πρώτην Ἀπριλίου κανεὶς λόγος ἔχει βάρος ;

Εἰς τὸν σκύλον μου.

Μὲ σαλεύει τὴν οὐρά του ... Νάτος ὁ καλὸς μου σκύλος·
Σκύλε μου, ἐσ' εἶσαι μόνος ὁ εἰλικρινὴς μου φίλος.
Τοῦ δολίου μας αἰῶνος τοὺς ἀνθρώπους δὲν μιμεῖσαι·
Σὰν αὐτοὶ κ' ἐσὺ πανοῦργος καὶ διπρόσωπος δὲν εἶσαι.
Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι
Πουρνὸ βράδῳ τὴν φιλίαν ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη !

Μακρυὰ μου ἓνα βῆμα, πιστὲ σκύλε μου, δὲν μένεις,
Καὶ σὰν ἱσκιὸς μου ἀγάλια τὸ κατόπι μου πηγαίνεις.
Πόσοι πόσων δυνάτῶν μας χθὲς ἀκρόμα ἦσαν ἱσκιοί,
Κ' εἰς τὸ πλάγι τους κανένα κανεὶς τώρα δὲν εὕρισκε !

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι
Τὸν πολύν τους χαρακτῆρα ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη !

Στὸ νὰ γλύφουν κοκκαλάκια κ' εἰς ταῖς λάσπαις νὰ κυλιοῦνται
Οἱ καλοὶ Πολιτικοί μας σ' αὐτὸ μόνον σὲ μιμοῦνται.
Σὺ εὐγνωμονεῖς σὰν πάρης ἓνα κόκκαλο στὸ στόμα·
Αὐτοὶ ὁμως καὶ δαγκάνουν πρὶν τὸ καταπιοῦν ἀκόμα.

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι
Τὴν εὐγνωμοσύνην ὅσοι ἔχουν πάντοτε στὰ χεῖλη !

Κυνηγᾷς κ' ἡ ὁσφρησίς σου τοῦ δειλοῦ λαγοῦ τὰ ἔχνη
Καὶ τὸ πέταγμα τῆς κίχλας καὶ τῆς πέρδικας σὲ δείχνει.
Πόσοι κυνηγοὶ πρωτείων, μ' ὅλα τ' ἀνοικτά τους μάτια,
Πιάνονται, ἀντὶ νὰ πιάσουν, στῶν ἐχθρῶν τους τὰ πλεγμάτια !

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι
Τὸν μεγάλον νοῦν τους ὅσοι ἔχουν πάντοτε στὰ χεῖλη !

Στὸν περίπατον, στὲ σπíti καὶ στῆς κλίνης μου τὸ πλάγι,
Τὸ ἀκοίμητό σου μάτι μέρα νύκτα μὲ φυλάγει·
Τῆς πατρίδος κ' ἐγὼ φύλαξ, νὰ σὲ μιμηθῶ πασχίζω,
Καὶ τοῦ Ἑθνους τοὺς ληστάρχας μὲ συχναῖς φωναῖς φοβίζω.

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι
Τὴν πατρίδα ὅσοι ἔχουν ἀδιάκοπα στὰ χεῖλη !

Ὁ γέρος καπετάνος.

Ξαπλωμένος ταῖς πρὸ ἄλλαις εἰς τῆς Λιάκουρας τοὺς λόφους
Μὲ τὴν πλώσκα μου στὸ χέρι,
Ἐφαντάσθηκα πῶς ἦμουν μὲ τοὺς γέρους μου συντρόφους
Καθὼς πρῶτα στὸ λιμέρι.
Ἐλαφρὰ τὸν νοῦν μου εἶχε τὸ γλυκὸ κρατὶ σηκώσει,
Ἐνθυμούμουν τὰ παλιά μας κ' ἔφαλλα στὴν κάθε δόσι·
«ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι
Αἱ ἡμέραις μας ἐκεῖναι ;»

Ἐμπροστά μου τὸ Βαλτέτσι μὲ ταῖς δάφναις του ἐφάνη,
Καὶ ὁ Μᾶρκος ὅταν πῆρε τῶν μαρτύρων τὸ στεφάνι,
Καὶ τῆς Ἀμπλιανῆς αἱ μαύραις ἀπὸ Τούρκους πεδιάδες,
Καὶ τῆς Κλεισοβας αἱ δέκα τῶν Ἀράπιδων χιλιάδες,
Καὶ ὁ Καραῖσκος ὅταν στὴν Ἀράχωβαν νικοῦσε,
Καὶ τὸν κάμπον ἐρωτοῦσα, καὶ ὁ κάμπος μ' ἐρωτοῦσε·
«ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι
Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ;»

ὦ σημαία τῆς Ἑλλάδος παλαιὰ καὶ δοξασμένη,
 Στὴν καλύβα μου ὥς πότε θὲ νὰ στέκης σκονισμένη ;
 Μαῦρέ μου ἀνδρειωμένε, εἰς τὸν σταῦλό μου γερνάς
 Κι' ἀρχισες τοῦ τουφεκιοῦ μου τὴν βροντὴν νὰ λησμονᾷς·
 Ἐέχασες πῶς καβαλλάρην εἰς τὴν ράχην σου μὲ εἶχες
 Καὶ σὰν ἄνεμος πετοῦσες μὲ ἀγριωμέναις τρίχαις ;
 «ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι
 Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ;»

Ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω, ἀνοιξὶ καὶ καλοκαίρι,
 Στὸ βουνὸ καὶ στὸ λιμέρι,
 Θὰ τὸ στρώνω στὰ πρινάρια, στὰ χορτάρια, στὰ λουλούδια·
 Καὶ θὰ τραγουδῶ τοῦ Ρήγα τὰ πολεμικὰ τραγούδια·
 Στὴν ἐνθύμησιν θὰ πίνω τῶν ἡρωικῶν μας χρόνων,
 Καὶ στὸ κάθε μου ποτήρι θὰ φωνάζω αὐτὸ μόνον·
 «ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι
 Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ;»

Ὅταν, φίλοι, ξεψυχήσω, εἰς τὸ νεκροκρέββατό μου
 Νὰ μὲ βάλετε τὴν σπάθα, τὴν παλάσκα στὸ πλευρό μου,
 Καὶ ἡ ἄσπρη μου φλοκάτα, ἡ μὲ βόλια κεντημένη,
 Σὰν στολίδι τοῦ κορμιοῦ μου νὰ μὲ εἶναι ἀπλωμένη,
 Κ' ἐν ᾧ πέφτει ἓνα ἓνα στὸ βουνὸ τὸ καριοφύλλι,
 Νὰ μὲ θάψετε στὸν λάκκο καὶ νὰ τραγουδᾶτε, φίλοι·
 «ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι
 Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ;»

Ἡ Συνέλευσις τῶν λογίων.

Ἡ Ἐλευθερία πάλιν ἐπανῆλθε στὴν Ἑλλάδα,
 Καὶ γλυκὺς καὶ γαλανὸς
 Τὴν ἡρωικὴν Ἑλλάδα στεφανώνει οὐρανός.
 Τρισελεύθεραι αἱ Μοῦσαι τραγουδοῦν στὴν πρασινάδα,
 Κ' εἰς τὸ ροδοδάκτυλόν του καὶ ἁρμονικόν του χέρι
 Τὴν χρυσόχορδὴν του λύραν ὁ Ἀπόλλων φαιδρὸς φέρει.
 Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι
 Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐδῶ θάλλουν ροδοδάφναις καὶ μυρσίναις καὶ κισσός·
 Ἐδῶ τρέχουν κρύαι βρύσεις· ἐδῶ εἶν' ὁ Παρνασσός·
 Ἐδῶ, λόγοι τοῦ Ἑθνους, ὁ καθεὶς σας ἄς προφθάσῃ,
 Καὶ Συνέλευσιν εἰς ταῦτα συγκροτήσετε τὰ δάση.
 Ἐγειναν στὸ Γένος ἄλλαι πρὸς ἀνύψωσιν τῶν Πρώτων·
 Ἡ δική σας ἄς ταχύνη τὴν διάχυσιν τῶν φώτων.

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι
Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Κοραῖ τυραννομάχε, σὲ ἀνήκει προεδρεία.
Λάβε την, κι' ὡς δημοκράτης ἂν δὲν θέλῃς τὰ πρωτεῖα!
Εἰς τὸν Κοραῖν (1) πλησίον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν,
Ἀνοικτὰς καὶ χηρευμένας δυὸ καθέδρας ξεχωρήστε,
Καὶ τοὺς τόπους των ἀφῆστε
Στὸν καλὸν μας Βαρδαλάχον, στὸν σοφὸν Βενιαμίν.
Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι
Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Κοῦμαι, Βάμβαι, Οἰκονόμοι, Πίγκολοι καὶ τόσοι νέοι
Τοῦ Λωκίου, τοῦ Κουζίνου καὶ τοῦ Κάνδου μαθηταί,
Τῆς πατρίδος ἡ ἀγάπη τὰς καρδίας σας ἂν καίῃ,
Εἰς τοῦ φωτισμοῦ τὴν πάλην καταβῆτε ἀθληταί!
Ἡ πατρίς μας ἐλευθέρα, στάδιον ἀνοίγει νέον.
Ἐπεσεν ἡ Τριανδρία τῶν κακούργων Κερκυραίων.
Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι
Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Ἦλθαν οἱ σοφοί μας... Βλέπω τὴν δμήγυριν των πλήρη...
Τὰ ψηφίσματά των γράφε, φιλελεύθερε Καῖρη!
Στὸ συνέδριον τῆς Βιέννης ἀπὸ Ὑπουργοὺς τρεῖς πρώτους
Ἐγείνε κατὰ τῶν φώτων Συμμαχία ἱερὰ.
Ἀπὸ σᾶς ἄς γένη ἄλλη, ἄσπονδος ἐχθρὰ τοῦ σκότους,
Στοὺς τυράννους τρομερά!
Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι
Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐπιστολὴ παρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ἐθωνα.

Ἐπάτησες, ὦ Βασιλεῦ, τὸ ἔδαφός μας μόλις
Καὶ μόλις τῆς Ναυπλίας μας σ' ἀπέλαυσεν ἡ πόλις,
Κι' ἀντὶ μὲ κελαδήματα ἐμμούσου ἀηδόνας
Τὰ δάση νὰ σὲ χαιρετοῦν τοῦ Πίνδου κ' Ἑλικῶνος,
Βραχνοὶ καὶ κρύοι βάτραχοι τῶν βάλτων τοῦ Καυκάσου
Κοᾶξ! κοᾶξ! φωνάζοντες, λυποῦν τὰς ἀκοάς σου.

Τὸν αἰσιόν σου ἐρχομὸν αὐτὸς πανηγυρίζων
Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς λαμπρᾶς πομπῆς σου εἰκονίζων,

(1) Ὁ ἀθάνατος γέρον ἔζη ἀκόμη.

Κοιλάδας βάλλει καὶ βουνὰ ἐμπρός σου νὰ σκιρτῶσι,
 Καί, ὦ τῆς γελοιότητος! διὰ νὰ σὲ ἰδῶσι
 Τὰς Ναϊάδας στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων ἀνεβάζει,
 Καὶ τοὺς δελφίνας στὰ ὑγρά παράθυρά των κράζει.

Μὲ λόγχην εἰς τὴν δεξιὰν σὲ χαιρετᾷ ὁ ἄλλος,
 Καὶ διπλωμάτης ποιητῆς, καὶ στρατηγὸς μεγάλος,
 Σὲ δίδει τὴν ἐπτάλοφον Καθέδραν τοῦ Σουλτάνου,
 Τὸν Νεῖλον τὸν ἐπτάστομον, τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.
 Καὶ ἵππον χρυσοχάλινον ἱππεύων ὁ γενάδας,
 Κατόπιν σου στοῦ Ἄρεως ὁρμᾷ τὰς πεδιάδας.
 Κ' εἰς μίαν μόνην προσβολὴν οἱ σιδηροὶ του στίχοι,
 Κρημνίζουν εἰς τοὺς πόδας σου πολλῶν φρουρίων τείχη.

Τοιαῦτα στιχουργήματα, ὑφάσματα μωρίας
 Καὶ ἄθλια γεννήματα ἐμπλήκτου φαντασίας,
 Δὲν πρέπει ν' ἀξιῶνωνται βασιλικόν σου βλέμμα·
 Ἀπὸ τὸν Φοῖβον ἔλαβον ὀλίγοι δάφνης στέμμα·
 Οἱ ἐμπνευσμένοι ποιηταὶ τοῦ ἔθνους μας ὀλίγοι·
 Αὐτοὺς μὲ νεῦμα ἱλαρὸν ἐνθάρρυνε κι' ὁδήγει.

Εἰς τὸν ὠραῖον Βόσπορον, εἰς τῆς Τρυφῆς τὰ στήθη,
 Ἡ Ποίητις τῆς νέας μας Ἑλλάδος ἐγεννήθη.
 Ἐκεῖ ὁ Ἀθανάσιος, ὁ νέος Ἀνακρέων,
 Ὡραῖα πρῶτος ἔφαλε τὰ κάλλη τῶν ὠραίων.
 Οἱ στίχοι του εἰς ἀνθηροὺς λειμῶνας ἐμπνευσμένοι
 Κ' εἰς τῶν ρυάκων τὸν τερπνὸν ψιθυρισμὸν γραμμένοι,
 Τῶν ρόδων καὶ τῶν μυρσινῶν τὴν εὐωδίαν ἔχουν,
 Καὶ φυσικοὶ ὡς ρεύματα γλυκῶν ναμάτων τρέχουν.
 Στοῦ οἴνου τὴν ἀμέριμνον ζωὴν παραδομένος
 Καὶ Βάκχος εἰς τὴν τράπεζαν κισσοστεφανωμένος
 Τῆς μέθης ὅταν τὴν χαρὰν ἐντέχνως ζωγραφίζῃ,
 Τὰς ἰδικὰς του ἡδονὰς εἰς ἔπη καλλωπίζει.

Μ' ἀρχαίαν γεννηθεῖς ψυχὴν, μ' ἀρχαῖον χαρακτήρα,
 Τὴν λύραν ὅταν ἔλαβεν ὁ Ρίζος εἰς τὴν χεῖρα,
 Στὰς ἀκοάς μας ἤχησε γενναῖα μελωδία,
 Κ' ἐστρέψαμεν τὰ ὄμματα στ' ἀρχαῖά μας μνημεῖα.
 Εἰν' ἄπορον πῶς γεννηθεῖς εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
 Πρὸ χρόνων τόσων ἔγραψεν ἰδέας ἐλευθέρας.

Ὁ Ρήγας, μάρτυς πρόδρομος τῆς ἱερᾶς μας πάλης,
 Μνημόσυνα μᾶς ἄφησεν ἐμπνεύσεως μεγάλης·
 Σκοπὸν λαμπρότερον ποτὲ δὲν ἔλαβον αἱ Μοῦσαι
 Παρ' ὅταν τοῦ Τυρταίου μας ἡ σάλπιγξ ἐντηχοῦσε.
 Τὰ θούριά του ἄσματα μᾶς πυρπολοῦν ἀκόμα,
 Καὶ βρέχομεν μὲ δάκρυα τοῦ τάφου του τὸ χῶμα.

Ἄλ. Σούτσου

Τοῦ Ἀπουλήου μιμητῆς πιστὸς ὁ Περδικάρης
 Ἀστεῖος εἶν' ἐνίοτε, ἀλλὰ τὸν λείπ' ἡ χάρις.
 Κ' εἰς τὸν Ἑρμῆλόν του συχνὰ τοῦ Ἀριστάρχου τ' ὄμμα
 Εὐρίσκει τὸν ἀδάμαντα κρυμμένον εἰς τὸ χῶμα.
 Ὁ Κάλβος καὶ ὁ Σολωμός, ὧδοποιοὶ μεγάλοι,
 Κ' οἱ δύο παρημέλησαν τῆς γλώσσης μας τὰ κάλλη.
 Ἰδέαι ὅμως πλούσιαι, πτωχὰ ἐνδεδυμέναι,
 Δὲν εἶναι δι' αἰώνιον ζωὴν προωρισμέναι.

Ἡ ποίησίς μας ἔλαβε καὶ νεῦρα κ' εὐγλωττίαν
 Στοῦ Ὀδοιπόρου τὴν λαμπρὰν καὶ τραγικὴν μανίαν.
 Ὁ Ὀδοιπόρος, θησαυρὸς ποικίλων νοημάτων
 Καὶ νέος κόσμος ἰδεῶν, εἰκόνων κ' αἰσθημάτων,
 Μὲ δυνατὴν καὶ ἡχυρὰν ὀργάνων ἁρμονίαν
 Ἐκφράζει τοῦ Δημιουργοῦ τὴν παντοδυναμίαν.

Κ' ἡμεῖς τὰς ἀδυνάτους μας καὶ πρωτοπείρους χεῖρας,
 Κ' ἡμεῖς ἐδοκιμάσαμεν στὸ τόξον τῆς Σατύρας,
 Καὶ φόγους δὲν ἐλάβομεν τῆς τόλμης μας μεγάλους.
 Εὐχόμεθα εἰς ποιητὰς δοκιμωτέρους ἄλλους
 Τὸν δρόμον περὶ ἀνοίξαμεν νὰ τρέξωσιν αἰσίως.
 Γλυκύτατος καὶ κάρπιμος θὰ μὲ φανῇ ὁ βίος,
 Ἐὰν περὶ τὴν δύσιν μου ἰδῶ πολλοὺς ἀστέρας
 Νὰ λάμπουν εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τοὺς φωτεινοὺς αἰθέρας.

Πλὴν, Βασιλεῦ, ἡ ἄμιλλα εἰς διωγμοὺς γεννᾶται;
 Ἡ ποίησις θάλλει ἄλλοῦ παρ' ὅπου καὶ τιμᾶται;
 Τοὺς Βιργιλίους γέννησαν στὴν Ρώμην οἱ Μαικήναι.
 Μαικήναν ποῖον ἔλαβον αἱ νέαι μας Ἀθῆναι;
 Ἡ ἐπὶ Καποδίστρια πανοῦργος τυραννία,
 Ἡ μετὰ Καποδίστριαν κακοῦργος ἀναρχία,
 Σκότους καὶ ψεύδους ἐποχαί, καιροὶ κλαυθμῶν καὶ θρήνων,
 Θανάσιμοι στὴν μάθησιν ὑπῆρξαν τῶν Ἑλλήνων.

Πῶς ἡ παιδεία πρόοδον ἐδύνατο νὰ κάμῃ,
 Ἐν ᾧ δὲν βάλλει κατὰ νοῦν κανεῖς νὰ τὴν συνδράμῃ,
 Οὔτε περίθαλψιν τινὰ ὁ λόγιος εὐρίσκει,
 Καὶ ζῶν μὲ τιμιότητα τῆς πείνας ἀποθνήσκει;
 Νὰ τρέχῃ θέλεις, λόγιε, ὁ κόσμος στὴν αὐλήν σου;
 Τὰς ἐπιστήμας ἄρῃσε καὶ τὴν γραμματικὴν σου.
 Μὴν ἔχῃς κανὲν αἰσθημα· μὴ γνῶριζε φιλίαν.
 Θωράκισε τὸ στῆθος σου μὲ πέτρινην καρδίαν.
 Διάβαλλε τοὺς ἥρωας καὶ ἀθλητὰς τοῦ γένους,
 Τοὺς ἐναρέτους Ἑλληνας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους,
 Μὴν τύχῃ καὶ ἀγαπηθοῦν καὶ μένῃς εἰς τὴν μέσσην.

Αὐτὸς ὁ δρόμος, Κύριε, εἰς λαμπροτάτην θέσιν,
Σὲ δίδω λόγον τῆς τιμῆς, σὲ φέρει σ' ἓνα μῆνα.
Μὲ τὴν πολλήν των μάθησιν, μὲ ταῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα,
Θὰ κατορθώσουν τίποτε γραμματισμένοι τόσοι;
Εἰπέ με, ποῖος ἐρωτᾷ ἂν πέθαναν ἢ ζῶσι;
—Πλὴν ἡ τιμή;—Τὸ μέταλλον καὶ ἡ τιμὴ ἐντάμα
Δὲν συμπεθέρευσαν ποτέ, καὶ πάρτο κατὰ γράμμα.
—Ἡ ἀρετή;—Εἶν' ἄκαρπος, κ' εἰς τοὺς αἰῶνας τούτους
Ἀφίνει νὰ φωμοζητοῦν τοὺς Κάτωνας καὶ Βρούτους.
—Τοῦ κόσμου ἡ ὑπόληψις;—Υπόληψιν δὲν ἔχεις,
Ἀπὸ τὰ ὑπουργήματα κατόπιν ἂν δὲν τρέχῃς . . .

ὦ αἰσχος! Εἰς τὰς δουλικὰς τοῦ ἔθνους μας ἡμέρας,
Στὸν φωτισμὸν ἐκάμαμεν προόδους λαμπροτέρας.
Εἰς δάση πορτοκαλλεῶν, στὴν μοσχοβόλον Χίον
Υψώνετο ἐξαίσιον ἐπιστημῶν Σχολεῖον.
Ἐκεῖ ὁ γέρων Σελεπῆς τὸν νοῦν τῆς νεολαίας
Ἐτρόχιζε μὲ ὑψηλὰς ἀλγεβρικὰς ἰδέας.
Κι' ὁ Βαρδαλάχος ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῶν Πλατῶνων,
Τοὺς νέους μας εἰς μίμησιν ἐκάλει τῶν προγόνων.
Καὶ τοῦ Θενάρδου μαθητῆς, ὁ Βάμβας τὴν χημεῖαν
Ἐδίδασκε μὲ μέθοδον, μὲ τάξιν κ' εὐγλωττίαν.
Ὁ Λέσβιος Βενιαμὶν τὸν Βάμβαν ἡμιλλᾶτο.
Στοὺς δύο Οἰκονόμους τῆς ἡ Σμύρνη ἐκαυχᾶτο.
Εἰς παραδόσεις ὑψηλὰς, ἀπὸ σοφίαν πλήρεις,
Τοὺς Κυδωνεῖς ἐφώτιζεν ὁ θαυμαστὸς Καῖρης.
Ἐξέδιδον τὸν Λόγιον Ἑρμῆν οἱ Κοκκινάκαι,
Οἱ Κοῦμαι, οἱ Θεόκλητοι καὶ οἱ Καπετανάκαι
Συνέθετον συγγράμματα σοφὰ καὶ στοιχειώδη.
Γυναῖκες μὲ φρονήματα Ἑλληνικὰ καὶ ἀνδρώδη,
Καὶ πρώτη μεταξὺ αὐτῶν ἡ νέα Εὐανθία,
Μετέφραζον ὠφέλιμα, διδακτικὰ βιβλία.
Εἰς τὴν σκηνὴν ἐπαίζοντο οἱ Βροῦτοι τοῦ Βολταίρου,
Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ σκληρὰ Ἡλέκτρα τοῦ Ἀλφιέρου.
Πολυζωῖδαι, Πίγκολοι, Γεννάδιοι, Σχινάδες
Καὶ Βογορίδαι, λόγιοι τοῦ γένους μὲς λογάδες,
Εἰς τὰς Σχολὰς συνέρρεον τῆς Γέτιγκας, τῆς Πίζας,
Κ' εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Σένας ἢ Ταμίζας . . .

ὦ Βασιλεῦ, σ' ὠδήγησε στὸ ἔθνος μας χεῖρ θεία,
Καὶ θέλει εὖρει κραταιὸν προστάτην ἢ παιδεῖα.
Οἱ Ἕλληνες ἀγάλλονται, τῆς Γερμανίας γόνον
Εἰς τῆς Ἑλλάδος βλέποντες νὰ κάθεται τὸν θρόνον.
Ἐλεύθερα φρονήματ' κ' αἰσθημάτων γενναῖα

Καὶ σέβας κ' ἔρωτα θερμὸν πρὸς ὅλα μας τ' ἀρχαῖα
 Προσμένουν ἀπὸ τὴν σοφὴν μητέρα τῶν Γεσνέρων,
 Τῶν Βεϊλλάνδων, τῶν Κλοφτώκ, τῶν Γκαίτε καὶ Σχιλλέρων.
 Οἱ διοικοῦντες, ἂν ζητοῦν τοῦ κόσμου τοὺς ἐπαίνους,
 Διδάσκαλοι θὰ γίνωσιν εἰς τοὺς διοικουμένους,
 Καὶ ἡθικῆς θ' ἀνοίξωσι στὸ ἔθνος μας Σχολεῖα.
 Τοῦ Ἀρμανσπέργου ἡ καλὴ κ' ἐνάρετος συμβία
 Θὰ χύσῃ στὰ πρωτόπειρα τῶν Ἑλληνίδων στήθη
 Τ' ἀπλοῖκά καὶ τίμια τῆς Γερμανίας ἥθη.

Καθεὶς μας μὲ παλμοὺς χαρᾶς καὶ μὲ λαμπρὰς ἐλπίδας
 Ἀναγινώσκει τὰς χρυσᾶς ὑπὲρ ἡμῶν σελίδας
 Τοῦ ἐστεμμένου Ποιητοῦ, τοῦ σεβαστοῦ πατρός σου.
 Θὰ εἶναι μόνον πάθος σου καὶ μόνος στοχασμός σου,
 Ἄν πολυτίμους θεωρῇ τὰς ἱεράς εὐχάς του
 Ἡ τόσον ὑμνημένη του κι' ἀγαπητὴ Ἑλλάς του.
 Ὁ Ἕλληνας μὲ πεποίθησιν σ' αὐτὰ τὰ θεῖα ἔπη
 Τοῦ εὐτυχοῦς του μέλλοντος τὰς ἐγγυήσεις βλέπει.

Τί μέλλον τρισμακάριον, ἂν ἡ Δικαιοσύνη
 Ὑψώσῃ στήν πατρίδα μας τὸν θρόνον της καὶ κρίνῃ!
 Τί μέλλον τρισμακάριον, ἂν ἀμοιβὰς κ' ἐπαίνους
 Ἡμέραν μίαν τύχωσιν οἱ πρόμαχοι τοῦ Γένους,
 Τῆς δόξης εἰς τὴν ἀρετὴν ἂν ἀνοιχθοῦν αἱ θύραι,
 Ἄν τῶν μαρτύρων τιμηθοῦν τὰ ὀρφανὰ, αἱ χῆραι,
 Καὶ εἰς τὴν γῆν μας, τὴν ὑγρὰν μὲ χεῖμαρρον αἱμάτων,
 Δὲν γίνῃ λήθη παλαιῶν, πολλῶν δικαιωμάτων!
 Τί μέλλον τρισμακάριον, ἂν ἡμέραι φώτων
 Διασκορπίσουν τῆς νυκτὸς τὸ σκότος μας τὸ πρῶτον!

ὦ Βάμβαι, Κοῦμαι, Πίκκολοι, Ἀσώπιοι, Μανοῦσαι,
 Εἰς τὸν φαιδρὸν μας οὐρανὸν σᾶς προσκαλοῦν αἱ Μοῦσαι!
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα Βασιλεύς, ὑπέρμαχος τῶν φώτων,
 Τῶν ὅπλων διαδέχεται τὸν θορυβώδη κρότον.
 Ἐλᾶτε νὰ συστήσετε σοφὰς Ἀκαδημίας,
 Τὰ ὧτά του νὰ τέρψετε μ' ἀθῶας ἀρμονίας!
 Καὶ σύ, πρεσβύτα Κοιζαῆ, ὦ λύχνε ὅστις σβύνεις
 Καὶ σβύνων λάμπεις ζωηρὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνεις,
 Κι' ἂν σὲ κρατοῦν ἀπὸ ἡμᾶς μακρὰν τὰ γηρατεῖα,
 Μακρόθεν χειραγώγει μας κι' ἀνέγειρε Μουσεῖα!

Τὸ ὄνειρόν μου, ἧ ὁ εἰς Δραγατσάνι θυσιασθεῖς ἱερὸς λόχος.

Εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας ἀνεπαύετο ἡ πόλις.
Ἦτον ὥρα μεσανύκτων, καὶ ὁ λύχνος τοῦ θαλάμου
Εἰς τὸ ἄγρυπνόν μου μάτι ἔφεγγε θολὰ καὶ μόλις·
Βαθμηδὸν ἀπεναρκώθη καὶ ἔκλεισα τὰ βλέφαρά μου·
Πλὴν τὸν Ἱερὸν μας Λόχον στ' ὄνειρόν μου παρ' ἐλπίδα
Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Ἦσιν εἶχε τοῦ θανάτου καὶ ἔστεκε συλλογισμένος·
Ὁ ἀτρόμητός του Λόχος γύρω του συναθροισμένος,
Ἦξοχος εἰς τὴν ἀνδρείαν, τὴν νεότητα, τὰ κάλλη,
Εἰς τὸν νοῦν μου ἀνεκάλει
Τὸν ἐν Θερμοπύλαις Λόχον τοῦ μεγάλου Λεωνίδα,
Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Ἦρριψε τ' ὠχρόν του βλέμμα εἰς τὸ βλέμμα μου ἐπάνω,
Μ' ἀνεγνώρισε, μ' ἠσπάσθη καὶ μὲ εἶπε· «Θ' ἀποθάνω»·
Καὶ γυμνώσας μέγα ξίφος, βῆμα ἤνοιξε δρομαῖον
Μόνος κατὰ χιλιάδων, καὶ πεζὸς κατὰ ἱππέων·
Κ' ἔτρεχε μ' αὐτὸν ὁ Λόχος, σφάγιον εἰς τὴν πατρίδα,
Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Νὰ σαλεύουν καὶ νὰ τρέμουν εἶδα ὅλας τὰς κοιλάδας·
Εἶδα, εἶδα νὰ γεμίζουν ἀπὸ Τούρκων χιλιάδας
Τοῦ βουνοῦ αἱ ράχαι ὅλαι καὶ τοῦ δάσους ὅλ' αἱ κῶχαι·
Κ' ἤκουσα φωνὴν μεγάλην, κρᾶζουσαν· «Γενναῖε Λόχε,
Εἰς τὰς φλόγας, εἰς τὰ ξίφη ἀκολουθεῖ με καὶ πῆδα!»
Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Καὶ τὸν εἶδα τοὺς βαρβάρους εἰς τὴν γῆν νεκροὺς νὰ ρίπτῃ,
Νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ κτυπᾶται, νὰ σηκώνεται, νὰ πίπτῃ·
Κ' ἔτρεξα τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὸν ἥρωα νὰ φέρω·
Καὶ μὲ εἶπεν· «Ἀποθνήσκω . . . νέος ἔπεσα . . . πλὴν χαίρω·
Εἰς τῆς δόξης τὸν ἀγῶνα ἔλαβα καὶ ἐγὼ μερίδα»·
Κ' αἵματοβρεγμένον ὅλον τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Δραγατσάνι, τῆς Δακίας μέρος ἄσημον τὸ πάλαι,
Γύρω σου περιπλανῶνται σκιαὶ σήμερον μεγάλαι·
«Τρισηνδόξου, λέγε, μάχης ἔνδοξος ἐστάθην μάρτυς·
»Εἰς τοὺς κόλπους μου οἱ νέοι τριακόσιοι τῆς Σπάρτης
»Ἦχυσαν τοῦ αἵματός των τὴν ὑστερινὴν ρανίδα,
»Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν των, τὸν Δημήτριόν των εἶδα».

Εἰς τὴν Ἑλευθερίαν⁽¹⁾

Σὺ δὲν εἶσαι ὁποῦ εἶδα τόσον θαυμαστήν κι' ὠραίαν,
Εἰς τοὺς ὤμους μὲ χλαμύδα κ' εἰς τὴν χεῖρα μὲ ρομφαίαν;
Τὰς σημαίας σου ὠδήγει νικηφόρος Ἀετός,
Κ' εἰς τὸ ἄρμα σου κατόπιν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς
Ἐκραζεν· «Εἰς τοὺς βωμούς σου ὅλοι τρέχομεν θυσία,
ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!»

Σὲ ἠκολουθοῦμεν τότε πεινασμένοι καὶ διψῶντες,
Κ' ἐδεχόμεθα τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων μειδιῶντες·
Αἱ παρθένοι τοῦ Εὐρώτα μεταξὺ σφαγῶν κ' αἱμάτων
Ἐνωναν μὲ τοὺς παιᾶνας τῶν ἡρώων τ' ἄσματά των·
Ἐψαλλαν αὐταί, κι' ἀντήχουν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα·
«ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!»

Ἐνθυμεῖσαι τοὺς θριάμβους καὶ τὴν δόξαν μας τὴν τότε;
Παῖδες, γέροντες, γυναῖκες, ἦσαν ὅλοι στρατιῶται.
Εἰς τὴν πρύμνην του δεμένα
Ἐφερεν ἐξήντα πλοῖα ὁ Μιαούλης στὸν λιμένα,
Καὶ ἡ θάλασσα στὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία,
ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!

Ἀνεξάρτητοι καὶ ἴσοι,
Δὲν ἠξεύραμεν τὸν φθόνον, τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ μίσῃ.
ὦ Θεά, ἐπίστρεψέ μας τὰς στιγμὰς τὰς εὐτυχεῖς
Τῆς ἐνδόξου μας ἐκείνης καὶ μεγάλης ἐποχῆς!
Ἀπ' τὸν οὐρανὸν κατέβα ὡς ἡ Ἀρετὴ ἁγία,
ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!

Ἐφθασεν ὁ Κερκυραῖος, καὶ κρατὴρ ἀπεσβεσμένος,
Τρεῖς ἐνιαυτοὺς ἐσίγα ὁ λαὸς καταθλιμμένος·
Τρεῖς ἐνιαυτοὶ δουλείας ὕβρεων καὶ καταισχύνῃς
Προετοίμασαν τὴν ὥραν τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης,
Κ' ἔμπροσθέν σου νεκρωμένη ἔπεσεν ἡ Τυραννία,
ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!

Σήμερον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἔσβυσε πλέον τὸ πῦρ;
Ἐδυσε λοιπὸν τῆς πρώτης λάμψεώς σου ὁ ἀστήρ;
Ὅλα μααραμμένα βλέπω τοῦ στεφάνου σου τὰ ρόδα·
Βλέμμα ἔχεις πλανεμένον καὶ ἀπηυδημένον πόδα.
ὦ Θεά, δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἀκμαία, ἡ ἀνδρεία,
ὦ Θεὰ Ἑλευθερία!

(1) Συνετέθη πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Τὸ τυφλωμένο καὶ εἰς κλουβὶ κλεισμένο ἀηδόνι.

Στὸ κλουβὶ φυλακωμένο, ἀηδόνι μου, θρηνεῖς
Καὶ τὴν μουσικὴν φωνήν σου ἄρχισες νὰ λησμονῇς.
— Ἀνεξάρτητο στὰ δάση κελαδοῦσα μιὰ φορά,
Κ' εὐφραῖνα τὴν φύσιν ὅλην πρὶν μὲ κόψουν τὰ φτερά·
Τώρα ὅμως σκλαβωμένο,
Κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

Ἐβλεπα, πρὶν μὲ τυφλώσουν, τὴν κοιλάδα, τὸ βουνὸ
Καὶ τὸ πράσινο λιβάδι καὶ τὸν ἄσπρον οὐρανό,
Καὶ κοντὰ στὴν κρύα βρύσι καὶ στὴν τριανταφυλλιά
Γλυκὸς ζέφυρος κουνοῦσε τὴν εὐώδη μου φωλιά·
Τώρα ὅμως τυφλωμένο,
Κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

Ὅταν εἶδα πῶς πηγαίνω στὸ κλουβὶ νὰ κλειδωθῶ,
Πρόβλεπα πῶς καὶ τὸ φῶς μου ἔμελλα νὰ στερηθῶ.
— Καλὰ πρόβλεπες· οἱ σκλάβοι πικροζοῦν στὰ σκοτεινά,
Καὶ μαζί μὲ τὴν δουλείαν καὶ τὸ σκότος ἀρχινᾷ.
Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,
Ἀναστέναζε καῦμένο.

— Ἄν δὲν φάλλω καὶ τὴν λύπην κρατῶ μέσα μου κρυφῇ,
Μὲ θυμὸν ὁ τύραννός μου μὲ στερεῖ καὶ τὴν τροφήν·
Τί νὰ κάμω κ' ἐγώ; Ψάλλω, καὶ μὲ τ' ἀναφυλλητὸ
Τῆς ἡμέρας ἀγοράζω τὸ πικρὸ μου φαγητό.
Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,
Κλαίω, κλαίω, τὸ καῦμένο.

— Ὅμοιος μ' ἐσένα ἦτον κ' ἓνας ψαλτης παλαιός· (1)
Ἀηδὼν τοῦ Ἑλικῶνος, τῆς ποιήσεως Θεός,
Πλὴν τυφλὸς καὶ πένης ἕως τὴν ἐσχάτην του πνοήν,
Μὲ τ' ἁρμονικά του μέλη κέρδιζε τὰ πρὸς ζωήν,
Καὶ πτωχὸς καὶ τυφλωμένος
ἐκελάδει ὁ καῦμένος.

Εἰς τὸν παλαιὸν χιτῶνά μου.

Φιλοσόφει! μὴ λυπῆσαι, φόρεμά μου γηραλέον!
Εἶχαμεν τὴν ἐποχὴν μας· ἤμουν νέος κ' ἤσουν νέον·
Πλὴν ἡ πρώτη καλλονή σου, ἡ νεότης σου δὲν ζῇ
Κ' ἐγηράσαμεν μαζί.

(1) Ὁ Ὅμηρος.

Ἄς γελᾷ τὴν σεβαστὴν σου ἡλικίαν ὅστις βλέπει·
Πλὴν ἀγέρωχος νὰ εἶσαι, πτωχὲ φίλε μου, σὲ πρέπει.

Ὅταν εἴχαμεν ἀρχίσει νὰ συζῶμεν, χιτῶν γέρε,
Τῆς πατρίδος, ἐνδυμεῖσαι, λαμπραὶ ἦσαν αἱ ἡμέραι·
Εἶφος ἢ Ἑλευθερία εἰς τὴν χεῖρά της ἐκράτει,
Καὶ εἰς πτώματα τυράννων ἢ Ἑλλάς ἐπεριπάτει·
Εἰς τοὺς βράχους, εἰς τοὺς βάτους ἐσχισθήκαμεν μαζί,
Κ' ἐπεράσαμεν λαγκάδια ἰδρωμένοι καὶ πεζοί.

Φαίνεσαι πῶς ἐγεννήθης εἰς ἡμέρας παλαιάς·
Διὰ τὰς πληγὰς σου ὅμως πρέπει νὰ ἐρυθρίᾳς,
Ὡς ἀπόμαχος ἂν φέρης τρισεन्दόξους ἐνδυμήσεις·
Ὑπερήφανος ἐστάθης κι' ἀνεξάρτητος ἐπίσης·
Δὲν σὲ εἶδαν εἰς τὰς θύρας τῶν Μεγάλων νὰ συχνάζης,
Καὶ τὸ ἐντιμὸν σου γῆρας σήμερον δὲν ἀτιμάζεις.

Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμά του ὁ καθεὶς ζητεῖ ν' ἀλλάξῃ,
Κι' ἀμελεῖ τὸν ἐθνικὸν του χαρακτήρα νὰ φυλάξῃ·

Σταθερὸς στὸ φρόνημά μου

Καὶ πιστὸς στὸ φόρεμά μου,

Σὲ προκρίνω ἀπὸ κάθε χρυσοκέντητον μανδύαν
Ποῦ στολίζει ἐπισήμως τὴν ἐπίσημον κακίαν.

Μὴ νομίσης πολὺν χρόνον πῶς μ' ἐμέ θὰ τυραννήσῃ,
Καὶ ἡμέρας μὴ φοβῆσαι

Μεμιγμένας μὲ χαλάζας, μὲ βροχὰς καὶ τρικυμίας.
Τοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου, τὸν ζυγὸν τῆς κοινωνίας

Βαρυνθεῖσα ἡ ψυχὴ μου,

Ἦ τὸν τάφον θὰ ἐκλέξῃ, ἢ τὰ βάθρη τῆς ἐρήμου.

Ἦθελα, σὰν ἀποθάνω, εἰς τοὺς κλάδους γηραλέας
Μελαγχολικῆς ἱτέας,

Εἰς τὸ μνημᾶ μου πλησίον φίλος μου νὰ σ' ἀποθέσῃ.

Ἄν κανένας νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν ἔρημον συμπέσῃ,

«Ποιητοῦ, εἶπέ τον, ἦμουν ἀκηλίδωτος χιτῶν·

»Ἐγὼ ζῶ, κ' ἡ πέτρα κρύπτει καὶ τὴν μνήμην του κι' αὐτόν».

Εἰς τὸ Σύνταγμα.

Σύνταγμα! . . . εἰς τοὺς τυράννους ὄνομα κεραυνοβόλον!

Ἐγεινες εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀπαταιώνων θυμᾶ·

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῶν Σούτσων καὶ τῶν Ἑλευθέρων ὄλων

«Ζῆθι! Ζῆθι! σὲ φωνάζει, καὶ ἂν εἶσαι εἰς τὸ μνημᾶ·

Ζήτηω ἡ Ἐλευθερία ! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !»

Μετὰ τόσους σου ἀγῶνας καὶ λαμπρὰς ἐπιτυχίας
Ἐμελλες εἰς τὰς ἐνέδρας νὰ ἐμπέσῃς τῆς Προνοίας !
Πλὴν τοὺς μιαραὺς προδότας περιμένει θεία δίκη
Καὶ σὲ θρίαμβος καὶ νίκη.

«Ζήτηω ἡ Ἐλευθερία ! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !

Λαοπλάνων ἀνδραπόδων σ' ἐθυσίασε τὸ χέρι,
Πλὴν θυμιάμα λατρείας καθεὶς Ἑλλήν σὲ προσφέρει·
Πλὴν ἡ γῆ μας, τὰ βουνά μας ἓνα ἦχον μόνον χύνουν,
Μιὰ φωνὴ μόνον ἀφίνουν·

«Ζήτηω ἡ Ἐλευθερία ! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !»

ὦ σεῖς μάρτυρες πεσόντες χίλιοι εἰς ἓνα χρόνον
Εἰς τὸν Πόρον, εἰς τὸ Ἄργος κ' εἰς τὰ τείχη τῶν Σαλῶνων,
Δείξετε ἀπὸ τοὺς τάφους τὰ ἥρωικά σας στήθη !
Δείξετε εἰς τοὺς υἱοὺς σας τῶν τραυμάτων σας τὰ πλήθη,
Καὶ φωνάξετε μαζί των· «Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !»

Σύνταγμα ! . . . ὁ πρῶτος ἦχος τῆς δημοτικῆς μου λύρας
Διὰ σὲ ἠκούσθη μόνον . . .
Σ' ἀποχαιρετῶ καὶ φεύγω· ἂν ἀνέβῃς εἰς τὸν θρόνον,
Μὲ γλυκύφθογον κιθάραν ἐπιστρέφων εἰς τὰς χεῖρας,
Διὰ σὲ θὰ ψάλλω πάλιν· «Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !»

Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέλλον ἐλευθέραν νεολαίαν
Τοῦ Συντάγματος νὰ φέρῃ τὴν τρισένδοξον σημαίαν . . .
Ἄν τοῦ ἔθνους μου τὸ κλέος δὲν ἰδῶ πρὶν ἀποθάνω,
Νὰ τὴν στήσουν ἐπεθύμουν εἰς τὸ μνήμά μου ἐπάνω,
Καὶ νὰ ψάλλῃ χορὸς νέων· «Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί !»

Σάτυρα.

Τάκα ! Τάκα ! — Ποῖος εἶναι ; — Εἶμ' ἐγὼ καὶ ἀνοιξέ με.
— Εἶς' ἐσύ ! Καὶ ποῖος εἶσαι ; Τ' ὄνομά σου χάρισέ με.
— Ἀνοιξέ με· εἶμ' ἡ Τύχη· ἔρχομαι νὰ σὲ πλουτίσω,
Καὶ τοῦ Γύγου καὶ τοῦ Κροίσου τ' ἀγαθὰ νὰ σὲ χαρίσω.

— ὦ! ἡ Τύχη! Κυρά Τύχη, τὸ χεράκι σας φιλῶ.

Δι' ἐμὲ τιμὴ μεγάλη!... Πλὴν πῶς τοῦτο τὸ καλὸ;

— Καλὲ ἀνοιξέ με πρῶτα,

Κι' ἀφ' οὗ ἔμβω, τότε ἔρώτα.

— Μὴ θυμώνετε, Κυρία· τόσο μὴ πολυβροντᾶτε,

Καὶ τὸν τόπον σας πιασμένον ἄλλη τὸν βαστᾷ Κυρία,

Ἡ Θεὰ Ἐλευθερία.

Εἰς τ' ἀχύρινό μου στρῶμα ἡσυχὰ γλυκοκοιμᾶται.

— Τὴν πτωχὴν αὐτὴν Θεάν σου εἰς τὸ Κάϊρο δὲν στέλλεις;

Ἐγὼ ἦλθα φορτωμένη ἀπὸ δῶρα ὅσα θέλεις.

— Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου καὶ σ' ἐγέλασαν, χρυσῇ μου.

Ἄλλου σπίτι θὰ ζητοῦσες, καὶ σὲ εἶπαν τὸ κελλί μου.

Ἡ τυφλή, καθὼς σὲ λέγουν, μὲ τὰ μάτια σφαλισμένα

Τυφλὰ ἦλθες κ' εἰς ἐμένα;

— Ἀπατᾶσαι· εἰς τ' Ἀνάπλι ἐν ᾧ χθὲς ἐτριγυρνοῦσα,

Καὶ εἰς τὰς μεταμορφώσεις τῆς χειρός μου ἐγελοῦσα,

Κ' ἔβαλλα ἐξ Ὑπουργεῖα εἰς ἐνὸς Σαμψόνη πλάτην,

Κ' ἔκαμνα τὸν χρεωκόπον τῶν προσόδων Ἐπιστάτην,

Πολιτάρχην τὸν ληστήν

Καὶ τὸν ψεύστην Φροντιστήν,

Ἐτυχε νὰ μ' ἀντικρύσης καὶ νὰ σὲ παρατηρήσω.

Ὁ μισάνθρωπός σου τρόπος καὶ τὸ ἄγριόν σου ἦθος

Μ' ἐγαργάλισαν τὸ στηθος,

Κ' ἦλθα, θέλῃς ἢ δὲν θέλῃς, στὸ χρυσάφι νὰ σ' ἐνδύσω.

— Καλωσύνη σας, Κυρία, καὶ σᾶς εἶμαι τρισευγνώμων·

Πάρτε ὅμως ἄλλον δρόμον.

— Ἀκουσέ με· μὴ μ' ἀφήσης ἀπ' τὸ χέρι σου νὰ ἔβγω·

Ὅσον ἔρχομαι δυσκόλως, τόσον εὐκόλα καὶ φεύγω.

Νᾶξευρες πῶς μὲ χαδεύουν δύο φίλοι σου μεγάλοι,

Τρέμοντες μήπως τοὺς φύγω καὶ τοὺς ἔλθῃ παραζάλη,

Τρέμοντες ἡ Βασιλεῖα μήπως μάθῃ τὰς μυρίας

Ἀναιδεῖς των ἀδικίας,

Καὶ πρὸς παῦσιν τοῦ σκανδάλου καὶ πρὸς γενικὴν χαρὰν

Εἰς τῶν προδοτῶν τοὺς βάλλῃ, καθὼς ἦσαν, τὴν σειράν!

— Ἀγία τὰ ὅσα λέγεις! Πλὴν, Κυρία μου, μὲ θάρρος

Θὰ στὸ πῶ, καὶ μὴ πρὸς βάρος·

Ἄν τὴν θύρα μου σ' ἀνοίξω, θὰ συρρεύσῃ μαζί σου

Ἡ Ἀπάτη καὶ ὁ Δόλος, οἱ συνήθεις σύντροφοί σου,

Καὶ πρὸ πάντων ὁ αὐθάδης καὶ ὁ φουσκωμένος τύφος·

Αὐτοῦ δὲ τοῦ νεανίου ἀποστρέφομαι τὸ ὄφθαλμον,

Ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ μία φουστανέλλα παχυτάτη

Τὸν συσσωματώθῃ ὅλον, καὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι κάτι.

— Ἐννοῶ μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ποῖον ζητεῖς νὰ σατυρίσης...

Συνταγματικῶν δακρύων εἶν' οἱ ὀφθαλμοί του βρύσεις·

Ν' ἄκουες μὲ τί κατάραις τῆς πατρίδος ὁ Πατέρας
 Ἄρπαξε τὸ Δίπλωμά του κ' ἔφυγεν ἓνα ἑσπέρας!
 — Τὸν λυπεῖσαι; Σὲ συγχαίρω· πήγαινε νὰ τὸν θρηνήσης,
 Καὶ τὴν καλωσύνην λάβε ἀπ' ἐδῶ νὰ τὰ πρυμνίσῃς.
 — Τούτ' ἡ γλῶσσα θὰ σὲ φάγῃ . . . Βερανζέρος ἢ Βυρῶν
 Νὰ μᾶς γένῃς ἐφαντάσθῃς;
 Ἐγραψες ὀλίγους στίχους χωρὶς ἄλλας, κ' ἐξιπάσθῃς;
 Ἄκουσέ με, σωφρονήσου ὅσῳ εἶσαι εἰς καιρόν·
 Σέβας κᾶν, ἂν ὄχι ἄλλο, ἀπὸ σὲ δὲν ἀποσπῶσι
 Τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς στολῆς μου οἱ ἀδάμαντες οἱ τόσοι
 Καὶ τὸ σκῆπτρον κ' ἡ πορφύρα
 Καὶ τὰ δέκα ὁποῦ φέρω διαδήματα στήν χεῖρα;
 Πτωχὲν πότε στρατιώτην μὲ χλαμύδα μου ἐνδύω
 Καὶ τὸ μέτωπόν του χρίω·
 Βασιλεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον ἄλλοτε καταβιβάζω
 Κ' εἰς ἀθλίου ζευγολάτου ἄροτρον καταδικάζω·
 Ἐγὼ φέρω εἰς τὰς χεῖρας τὸ κλειδί τῶν καρδιῶν σας,
 Τὸν χρυσὸν ὁποῦ θαμβώνει καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σας
 Καὶ τὰς φρένας σας ζαλίζει·
 Ὡς τὸ πῦρ ἐν μέσῳ σκότους ὁ παμπόνηρος ἀστράπτει·
 Ποιηταί, πῶς σᾶς φλογίζει! Πόσους πόθους σᾶς ἀνάπτει!
 Πῶς γλυκὰ σᾶς γαργαλίζει
 Ὁ θαυματουργὸς χρυσὸς μου! Αὐτὸς δίδει πνεῦμα, χάριν,
 Καὶ τὸν ἄσχημον Θεοσίτην παριστᾷ ὥραϊον Πάριν·
 Αὐτὸς δίδει τοὺς ἀφώνους Δημοσθένους στωμυλίαν,
 Καὶ εἰς τοὺς ἀναλφαβήτους τοῦ Σωκράτους τὴν σοφίαν.
 — Σὲ τεριάζει νὰ κομπάζῃς εἰς τὸν ἔρημον χρυσὸν σου!
 Εἰς τὸ ἀθλιὸν μας ἔθνος δι' αὐτὸ τὸ μέταλλόν σου
 Ἐγειναν μυρίαί τόσαι σφαγαί, μάχαι καὶ ληστεῖαι,
 Ἄρπαγαὶ καὶ προδοσίαι·
 Δι' αὐτὸν καὶ τρεῖς κακοῦργοι, ἄτιμοι Πολιτικοί,
 Θρασεῖς πέρσι ὀχλοκράται, δειλοὶ φέτος Αὐλικοί,
 Θύματα εἰς στρατιώτας, πένητας κ' ἐγκληματίας
 Ἐδωκαν τοὺς ἐλευθέρους Παραστάτας τῆς Προνοίας.
 Δι' αὐτὸν στ' Ἀνάπλι τώρα τοῦ ἀνδρός της τὴν τιμὴν
 Ἡ γυνὴ φρονεῖ παιγνίδι,
 Κ' ἡ παρθένος εἰς ἀσώτου φαυλοβίου πληρωμὴν
 Τὴν αἰδῶ της παραδίδει . . .
 — Εἶσαι πλούσιος εἰς λόγους. Ἐνθυμήθῃς τὸ Σχολεῖον,
 Καὶ ζητεῖς νὰ μ' ἀναγνώσῃς τοῦ Σενέκα τὸ βιβλίον;
 Ἀρετὴ, δικαιοσύνη καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία
 Εἶναι λέξεις κι' ὄχι ἄλλο·
 Ἀπὸ λέξεις ν' ἀπατᾶσαι εἶναι, φίλε μου, μωρία
 Καί, μὲ συγχωρεῖς, στὸν νοῦν σου κάμνεις ἄδικο μεγάλο·

Κύτταξε δυὸ τρεῖς μου φίλους . . . Μ' ἀπολαύσεως ἐλπίδα
 Πρόδωκαν στὸν Κυβερνήτην κατὰ πρῶτον τὴν πατρίδα,
 Ἐπειτα τὸν Κυβερνήτην, ὕστερα τὸ ἔθνος πάλιν,
 Καὶ αὐτὸ μὲ κρύον αἷμα καὶ μ' ἀναίδειαν μεγάλην.
 Αὐτοὺς λάβε διδασκάλους, κι' ἄφες τοὺς πολιτικούς σου
 Ἀληθεῖς σολοικισμούς σου·

Ἀκουσε τὰς συμβουλὰς μου, καὶ χωρὶς πολὺν ἀγῶνα
 Μετ' ὀλίγον εἰς τῆς δόξης θ' ἀναβῆς τὸν κολοφῶνα,
 Κ' ἐκ τοῦ βίου θὰ μετέλθῃς εἰς τοῦ μνήματος τὸν ὕπνον
 Ἐμπλεως τρυφῶν κ' ἐρώτων καὶ πολυποικίλων δείπνων,
 Καὶ ἄσμάτων καὶ κρουσμάτων
 Καὶ γλυκῶν τερετισμάτων.

—Τί Θεὰ διαβολεμένη ! Τί διαβόλου εὐγλωττία !
 Δημοσθένης καὶ Κικέρων εἰς σὲ δίδουν τὰ πρωτεῖα . . .
 Εἰς ζυγὸν μὲ συμβουλεύεις τὸν αὐχένα μου νὰ κύψω,
 Καὶ ἀκόμη πρὶν χαράξῃ, πρὶν τὰ βλέφαρά μου νίψω,
 Εἰς τῶν ἀναιδῶν σου φίλων τὰς αὐλὰς νὰ τριγυρίζω,
 Ἀπὸ πληξίν νὰ σφυρίζω,
 Νὰ κυττάζω στ' ὠρολόγι πότε θὰ μεσημερίσῃ,
 Κ' οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ μας πότε θέλουν ἐξυπνίσει·
 Τέλος πάντων οἱ Αὐθένται νὰ ἐβγαίνουν νυσταγμένοι
 Καὶ ὡς κοῦρκοι φουσκωμένοι,
 Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων νὰ μᾶς λέγουν ἄλλοῦ στρέφοντες τὸ βλέμμα,
 Καὶ νὰ παίζουν μὲ τοῦ ἔθνους τὰς θυσίας καὶ τὸ αἷμα,
 Ὑπερήφανοι ταῶνες εἰς καιρὸν ἐπιτυχίας,
 Λαγωοὶ στὰς δυστυχίας,

Ὡς ἀλώπεκες πανοῦργοι, κόλακες ὡς τοὺς πιθήκους,
 Δηκτικοὶ ὡς τὰς ἐχίδνας πλεονέχται ὡς τοὺς λύκους ! . . .
 Ἀπ' ἐμὲ μὴ περιμένῃς αἰσθημάτων προδοσίας·
 Ἐν ᾧ ἔφθειρες τοὺς φίλους τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας
 Καὶ κανένα δὲν εὐρίσκω τῶν ἀπίστων ὁπαδῶν της
 Τὲ θυμίαμά μου φέρω εἰς τὸν ἔρημον βωμόν της·
 Εὐκόλα δὲν παραιτοῦμαι τὴν ἀθάνατον τιμὴν
 Τοῦ πῶς ἤμουν κ' ἐγὼ ἕνας λάτρης της καὶ δορυφόρος,
 Κι' ὡς τὴν ὕστερην στιγμὴν

Ἀτρομός της, ὡς ἐστάθην, θὰ σταθῶ σημαιοφόρος.
 Οἱ αἰσχροὶ της λιποτάχται ἅς ζητοῦν μ' ἐπιτυχίας
 Νὰ καλύψουν τὰς γνωστάς των πρὸς τὸ ἔθνος προδοσίας·
 Μ' ὅλας τὰς λαμπράς των τύχας, ἅς μὲ τρέμωσιν ἀκόμα·
 Εἰς αὐτοὺς τῆς Ἀληθείας φοβερὸν εἶναι τὸ στόμα·
 Κατ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν των καταφρόνησιν ἂν πνέῃ,
 Εἰς τὸ νὰ τοὺς ταπεινώσῃ ἕνας στίχος μου ἀρκεῖ,
 Καὶ τὸ ἔθνος ἐκδικεῖ·

Σίδηρος πεπυρωμένος εἰς τὸ μέτωπον τοὺς καίει

Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς πατραλοίας
 Βαθὺ στίγμα ἐγχαράττει καταισχύνῃς αἰωνίας.
 Εἶναι πλοῦτος διὰ ὄλους, πλοῦτος ὅμως τὸν ὅποιον
 Οὔτε τύραννος ν' ἄρπάσῃ οὔτε κλέπτῃς ἡμπορεῖ,
 Πλοῦτος ὅστις εἰς βαναύσων καὶ κακούργων ἀνδραρτίων
 Τὰς καρδίας δὲν χωρεῖ,
 Κ' εἰν' αὐτὸς ἢ διὰ πράξεις ἐναρέτους εὐφροσύνη,
 Καὶ τῆς συνειδήσεώς μας ἢ ἀτάραχος γαλήνη.

Ὅσον δι' ἐμέ, εἰς μέγαν περικλέκομαι ἀγῶνα,
 Ὅταν εἰς τῆς Πρωτευούσης εὐρεθῶ τὸν κυκεῶνα·
 Μὲ βαρύνουν, βεβαιώσου, καὶ τὸ σῶμα κ' ἡ ψυχὴ,
 Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν φωνάζω· «Διατί, ὦ δυστυχῇ,
 Τῆς ἐρήμους σου ν' ἀφήσῃς τὴν ζωὴν τὴν γαληναίαν,
 Καὶ τ' ἀθῶά σου βιβλία, καὶ τὴν φύσιν τὴν ὡραίαν;
 Διὰ νὰ ἰδῇς ἀνθρώπων καὶ ἀπάτας καὶ κακίας
 Καὶ αὐθάδεις ἐξυβρίσεις καὶ ἀσέμνους κολακείας
 Καὶ φιλίας ἐπιπλάστους
 Κ' ἐντροφήσεις ἀκολάστους; . . .

— Μὲ κινοῦν εἰς μέγαν οἶκτον οἱ μισάνθρωποι σκοποὶ σου,
 Κ' ἡ κρυμμένη, πλὴν μεγάλῃ, τρικυμία τῆς ψυχῆς σου.
 Ἄθλιε, προβλέπεις ἄρα ποῖον μέλλον σὲ προσμένει;
 — Φύγε! φύγε! δὲν σ' ἀκούω, καὶ ἄς γένῃ ὅ,τι γένῃ . . .
 Ἡ Κακία νὰ μὲ φθειρῇ μὲ τὰ χεῖλη σου ζητεῖ,
 Πλὴν τὰ δάκρυά μου τρέχουν καὶ νικᾷ ἡ Ἀρετή.
 — Ἄκουσε λοιπόν, αὐθάδη, τὰς ἐσχάτας μου εὐχάς·
 Ἄμποτε, δι' ὅσας δίδεις εἰς τὸ ἔθνος διδαχάς,
 Δι' αὐτὰς τὰς κυνικάς σου, δι' αὐτάς σου τὰς ὡραίαις
 Διογενικὰς ἰδέας,
 Διογενικὰ νὰ ζήσῃς μὲ τὸ βᾶκτρον, μὲ τὴν πήραν,
 Καὶ μὲ δίσκον καὶ μὲ λύραν
 Δυστυχῆς νὰ περιτρέχῃς ἀπὸ γῆς εἰς γῆς γωνίαν,
 Καὶ κατόπιν σου νὰ σύρῃς σύνοικόν σου τὴν πενίαν! —

Ἐγινεν ἡ κακοδαίμων ἄφαντος στήν ὁρασίν μου,
 Κ' αἶ κατάραι τῆς, ὡς θρῆνοι, ἀντηχοῦν στήν ἀκοήν μου . . .
 Πήγαινε, διεφθαρμένη, πήγαινε στοὺς ὀπαδοὺς σου
 Ἄσωτα νὰ δαψιλεύσῃς τοὺς ἀτίμους θησαυροὺς σου!
 Πλὴν καὶ ἂν ἀπὸ τὸν ἕνα ἕως εἰς τὸν ἄλλον πόλον,
 Καθὼς λέγεις καὶ καυχᾶσαι, κυβερνᾷς τὸν κόσμον ὅλον,
 Δι' αὐτὸ δὲν σὲ τιμῶ·
 Δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ,
 Δι' αὐτὸ ν' ἀφήσω πλέον καὶ τὸν κόσμον σου κ' ἐσένα,
 Καὶ νὰ ζήσω ἐρημίτης καὶ μακρὰν σου κ' εἰς τὰ ξένα . . .

Φεύγετε, ὕστερινοί μου πενθοφορεμένοι στίχοι!
 Μελαγχολικῆς κιθάρας φεύγετε θρηνηώδεις ἤχοι!
 Ἀποχαιρετᾶτε, τέκνα, διὰ πάντα τὴν πατρίδα
 Καὶ τοὺς φίλους καὶ τὴν δόξαν καὶ ἀκόμη τὴν ἐλπίδα!
 Ἄν κανένα μετὰ χρόνους εὑρετε πιστόν σας φίλον,
 Πρόθυμον νὰ ἐξετάσῃ τοῦ πατρός σας τὴν καρδίαν,
 Παραστήσετέ τον ὅλον τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν
 Ἀμετάτρεπτόν μου ζῆλον.

— Κωμικοὶ τινες θὰ κράξουν, νὰ ἐμπαίξῃ ἐπεθύμει
 Καὶ τὸν Ποιητὴν τῶν ὄντων.

Τὴν χολὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἔχυσε κατὰ τῶν ζώντων.
 Τοῦ σατυρικοῦ πατρός μας μισητὴ μᾶς εἶν' ἡ μνήμη.

— Πλὴν ἀποκριθῆτε τότε κατ' αὐτῶν τῶν κακοτρόπων.

Ἐχθρὸς ἦτον τῆς κακίας, ὅχι ὅμως τῶν ἀνθρώπων.

— Ἡ ψυχὴ του, θὰ προσθέσουν, εἶχε φρόνημα γενναῖον,

Καὶ ὁ τόσος σαρκασμὸς του σκοπὸν εἶχε καὶ σπουδαῖον;

Ὁ γελῶν αὐτὸς δι' ὅλους οἶκτον εἶχε πρὸς κανένα;

— Μεταξὺ σκοπέλων, πέτε, καὶ μακρὰν ἀπὸ λιμένα

Ὅταν ἔβλεπε τὸ σκάφος τῆς πατρίδος του νὰ πλέῃ,

Ἦξευρε κι' αὐτὸς νὰ κλαίῃ. —

Σεῖς ὀλίγοι σύγχρονοί μου, τῶν ὁποίων ἐδυνήθην
 Τὴν συμπάθειαν νὰ στρέψω πρὸς τὰς τύχας τῆς πατρίδος,
 Σεῖς τῆς Μούσης μου προστάται, μὴν ἀφήσετε εἰς λήθην

Καὶ τὸ τραγικὸν τῆς εἵδος.

Εἰς τὰ τέκνα σας εἶπέτε ὅτι δάκρυα κ' ἐπαίνους

Ἔδωκα κ' ἐγὼ πολλάκις εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ Γένους.

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ

(ΠΟΙΗΜΑ ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΙΣ 4 ΑΣΜΑΤΑ)

1838 - 1839

Καὶ τὸ ἔθνος τὸ χθὲς τρέχον εἰς τὸν θάνατον ἡσύχως,
Καὶ τὸ ἔθνος τὸ θερμαῖνον τῆς παλάμης του τὸ ψῦχος
Εἰς τὸ πῦρ τῶν καιομένων Ὀθωμανικῶν δικρότων
Καὶ μετὰ σεισμῶν καὶ κρότων
Θραῦσαν κατὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς ἀλύσου του τὸν κρίκον,
Εἰς ζυγὸν σεσαθρωμένον μένει σήμερον ὑπεῖκον.

Ἄπατρις νὰ περιτρέχῃς πάντοτε τὸν κόσμον ὅλον,
Νὰ καλῆσαι Ἰουδαῖος ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον πόλον,
Ἑλλην, ἂν σύ, ἐπιλήσμων τῶν ἀρχαίων σου προγόνων
Καὶ τῶν νέων σου ἀγώνων,
Εἰς τὴν ἄδοξον ἀφήσῃς μητρειάν σου Βιβαρίαν
Τὴν κτηθεῖσαν μετὰ τόσης δόξης σου ελευθερίαν !

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

«Χώρα μεγαλοφυΐας ! . . . εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι,
» ὦ πατρίς μου, αἱ ἰδέαι ἀνεβλάστανον μεγάλαι,
» Καὶ τυραννοκτόνον ξίφος κρύπτοντες εἰς τὰς μυρσίνας
» Οἱ Ἀρμόδιοι ἀνῶρθουν ἰσονόμους τὰς Ἀθήνας.
» Ἄλλοτε Θεοὶ ἐπάτουν τὰ ἐδάφη σου καὶ θείαν
» Ἔως σήμερον ἡ γῆ σου ἀναδίδει εὐωδίαν,
» Καὶ ἡ αὖρα τοῦ Ζεφύρου
» Ψιθυρίζει τὴν ἀρχαίαν μελωδίαν τοῦ Ὀμήρου.

» Δύο ἔφερε μοχθοῦσα Γίγαντας τῆς γῆς ἡ σφαῖρα,
» Καὶ τῶν δύο οἱ αἰῶνες σὲ κηρύττουσι μητέρα.
» Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων ἐκδικῶν τὸν Μαραθῶνα,
» Ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆλθε νικητῆς εἰς Βαβυλῶνα.
» Διетήρει αἷματός σου εἰς τὰς φλέβας του ρανίδα
» Ὁ Κορσικανός, ὁ ἔχων τὸ Ταῦγετον πατρίδα
» Καὶ εἰς μίαν μόνην ὥραν
» Τὴν γῆν παίξας, τὴν γῆν χάσας εἰς τοῦ Βατερλώ τὴν χώραν.

» Ἀλλ' ὁ πρῶτος ἀγαπῶν σε καὶ τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων
» Πέραν τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Γάγγου μέχρι Τροπικοῦ ἐκτείνων,
» Ἀπεβίωσε μονάρχης καὶ ὥς τοῦ πολέμου λείαν
» Μίαν ἔδωκεν εἰς πάντα στρατηγὸν του βασιλείαν.
» Ὁ δὲ δεύτερος μισῶν σε καὶ τὸν ἄδοξον Σουλτάνον
» Ἐπιστήθιον του φίλον ἀντὶ σοῦ παραλαμβάτων,
» Δέσμιος εἰς νῆσον ξένην,
» Δέσμιος εἰς τὴν Ἀγίαν ἐτελεύτησεν Ἑλένην.

» Δὲν ἐξύπνησαν ἐκ νέου αἱ ἡχὲς τῶν Μαραθῶνων
» Εἰς τὴν ρῆξιν τῶν δεσμῶν σου, δεσμῶν εἵκοσιν αἰώνων.
» Ἐσυντρίψαμεν εἰς πᾶσαν ὑφαλὸν σου ἓνα στόλον.
» Κατεστρέψαμεν εἰς πᾶσαν στενωπὸν σου στρατὸν ὅλον.
» Πλὴν τί κλέος σὲ ἀνύψοι, καὶ τί αἰσχος σὲ πιέζει !
» Ἐνετοὶ μετὰ Ρωμαίους, μετὰ Τούρκους Βαυαρέζοι
» Σιδηρόποδες περῶσι,
» Καὶ κατόπιν εἰς τοῦ ἄλλου ὅλοι σὲ βαρυκτυπῶσι . . .

»Βαυαρέζοι! . . . ὡς ἀπλήστων ἔπεςαν Ἀρπυίων νέφη.
 »Βαυαρέζοι! . . . τῆς Ἑλλάδος ἡ πικρὰ χολὴ τοὺς τρέφει,
 »Καὶ ἡ γῆ τῆς ἀπὸ μίσους πυρετὸν θερμαινομένη
 »Ἐνα ἕνα τοὺς φλογίζει, ἕνα ἕνα τοὺς μαραίνει.
 »Ἦλθαν; ἔρχονται οἱ ξένοι καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόλους·
 »Περιφρονητέοι ὅλοι, μᾶς περιφρονοῦσιν ὅλους . . .
 »Εἴλωτος, ὦ Ἕλλην, φόρει.
 »Φόρει πῖλον, ἀφ' οὗ λείπει ἀπὸ σέ ψυχὴ καὶ δόρυ!

»Εἰσθε σεῖς τὰ θερμὰ τέκνα τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου;
 »Εἰσθε σεῖς ἡ πνευματώδης γενεὰ τῆς Μεσογείου;
 »Ἕλληνες! πῶς εἰς τὸ μέσον ἐρειπίων καὶ μνημάτων
 »Κεῖσθε ὡς σωρὸς ἀψύχων καὶ ἀφώνων ἀγαλμάτων;
 »Ἀλλὰ λέγουσί τι πλέον κ' ἔχουσιν εἰκόνα ζῶσαν
 »Οἱ ἀρχαῖοι ἀνδριάντες οἱ χωρὶς πνοὴν καὶ γλῶσσαν,
 »Παρὰ σεῖς οἱ ὄντως λίθοι
 »Καί, ὡς λίθοι, τῆς πατρίδος βαρυθλίβοντες τὰ στήθη.

»Ἕλλην σιδηροδεμένε καὶ χορεύων! δὲν μὲ λέγεις,
 »Τὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου θραύων, πῶς τῆς πατρικῆς σου στέγης
 »Ἐτρεξες μανίαν πνέων τὰ θεμέλια νὰ σείσης;
 »Τὸ σκιαδῖον ἡγάπας καὶ τὴν κίθαριν ἐμίσεις;
 »Ἡ ποθῶν τὴν εὐνομίαν, τὸν προγονικὸν σου πλοῦτον,
 »Σύνταγμα τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν αἰώνων τούτων
 »Σύνταγμα! εἰς τὰς ἀγίας
 »Ἐκραζες Ἐθνουσυνόδους τῆς Τροιζήνης καὶ Προνοίας;

»Ἐπειδὴ ἀπὸ χρυσίον στίλβουσιν αἱ ἄλυσοί των,
 »Τὰς ἀσπάζονται τὰ χεῖλη τῶν ἀδόξων σου Προκρίτων; . . .
 »Ἀλλὰ βλέπω εἰς τὸ μέλλον λάμπουσιν ἐλπίδα νέαν,
 »Καὶ τῶν Γυμνασίων βλέπω θάλλουσιν τὴν νεολαίαν.
 »Συλλογὴν θεσμῶν κρατοῦντες ἀνεπάφων καὶ γνησίων,
 »Σπουδασταὶ ἀπὸ τὰ βᾶθρα τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων
 »Εἰκοσαετείς πρεσβῦται
 »Ἀναβαίνουσι τὴν Πνύκα, ἥτις τοὺς ἐπικαλεῖται.

»Βλέπει ἐκ τῶν Ἀνακτόρων, βλέπει ὁ σκηπτοῦχος Ὁθων
 »Τὴν κατάπτυσιν τῶν νόμων τῶν εἰκονικῶν καὶ νόθων,
 »Καταβαίνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑλληνικῶν μνημείων,
 »Τείνει χεῖρα πρὸς τὸν Πλάστην καὶ ἀσπάζεται ὁμνύων
 »Θεσμοὺς Σόλωνος καὶ ρήτρας πολιτείας ἐλευθέρας.
 »Ἐπανεῖδον αἱ Ἀθῆναι τὰς ἀρχαίας των ἡμέρας,
 »Καὶ κυμαίνεται ὠραία
 »Εἰς τὸν μέγαν Παρθενῶνα ἡ Ἑλληνικὴ σημαία . . .

» ὦ σεις, οἵτινες εἰς ράκη ἐδεικνύετε πενίας
 » Τὰς πληγὰς τοῦ στήθους μόνας ὡς βασιλικὰς ταινίας,
 » Πληρεξούσιοι τοῦ Ἄστρους, ἐκ τῶν τάφων ἐγερθῆτε
 » Κ' εὐλογεῖτέ μας! Ἑλλήνων Βουλὴ νέα συγκροτεῖται,
 » Βουλὴ ὅχι γεγραμμένη διὰ μυστικῆς μελάνης
 » Καὶ διὰ χειρὸς δολίας ἐπὶ αὐλικῆς μεμβράνης,
 » Ἦτις τὰς ψευδεῖς τῆς φάσεις
 » Παριστᾷ ὁπότεν χύνη φλόγας τοῦ λαοῦ ἢ στάσις...

» Τῆς ἀγνώμονος Εὐρώπης καὶ σεις γαῦροι διπλωμάται,
 » Τὴν μικρότητα τοῦ ἔθνους, ξένοι, μὴ καταγελάτε!
 » Αὐτουργοὶ τοῦ συνεχοῦς του ἐξευτελισμοῦ καὶ πένθους·
 » Εἰς τὸ στάδιον ὃ Ἑλλήν ἴσως τρέξῃ πάλιν ἔνθους·
 » Τὸ ἀδάμαστόν του γένος ἴσως ἐνωθῇ ἐκ νέου
 » Ἀπὸ κορυφῶν τοῦ Αἴμου μέχρις ἄκρων τοῦ Μαλέου,
 » Εὐξείνου καὶ Προποντίδα
 » Ὑπὸ τὴν αὐτὴν συνέχον θριαμβευτικὴν ἀψίδα.

» Ἴσως εἰς ἡμᾶς βλαστήσῃ καὶ ἀναφανῇ τις ἥρως,
 » Μακεδῶν Ἀλέξανδρός τις, ἢ ὁ Ἡπειρώτης Πύρρος,
 » Καὶ ζητήσῃ αὐτὸς τότε λόγον ἀπὸ σᾶς τοὺς ξένους,
 » Λόγον δι' αὐτὸ τὸ αἶσχος τοῦ ἀδικουμένου Γένους».
 Αὐτὰ ἔλεγεν ἀφίνων τὸν Πειραιῶν λιμένα
 Καὶ πρὸς τὰς Ἀθήνας στρέφων ὄμματα δακρυβρεγμένα
 Ἑλλήν φεύγων τὴν πατρίδα,
 Ἑλλήν νέος, πλὴν μὴ ἔχων οὐδὲ μέλλον, οὐδ' ἐλπίδα.

Τὸ τερπνὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔαρ του καταναλώσας,
 Εἶδε τὰς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους πράξεις του καὶ πλάνας τόσας,
 Ὡς ὁ ἀποθνήσκων βλέπει τὴν ἐπίγειον ἀπάτην
 Καὶ τὰ ὅσα εἰς τὸν κόσμον ὠκοδόμησεν εἰς μάτην.
 Πλέων ἄνω τῶν ἀβύσσων ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο κλῖμα
 Ταχὺς φεύγει, καθὼς φεύγει τὸ ἀκόλουθόν του κύμα
 Καὶ ἡ ὄρνις τῆς θαλάσσης
 Ἡ ἀλλάττουσα μυρίας ἀερίας ἀποστάσεις.

Ὁ τοῦ πόντου διαβάτης βλέπει ἐκθαμβὸς τὸ λεῖον,
 Τὸ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος ὠκεάνειον πεδῖον·
 Εἰς τὸ κέντρον μένων κύκλου, ὅστις πάντοτε αὐξάνει
 Πῶποτε τὴν φεύγουσάν του περιφέρειαν δὲν φθάνει·
 Τοῦ νοὸς ἐκεῖ δὲν ἔχει πέρας ἢ ταχυπορία,
 Οὐδ' ὀρίζοντα ἐμπρὸς τῆς ἀπαντᾷ ἢ φαντασία·
 Ἡ ψυχὴ του ἐλευθέρα
 Διατρέχει τὰς ἐκτάσεις ὑπὸ οὐριον ἀέρα...

Κύλιε τὰ κύματά σου, Θάλασσα! . . . μυρίοι στόλοι
 ἔρχονται, ὑπάγουν, τρέχουν εἰς τὸν τράχηλόν σου ὄλοι.
 Σείεσαι, καὶ τῶν μελῶν σου τῶν βαρέων, τῶν μεγάλων,
 Καὶ ὁ εἰς καὶ ἄλλος πόλος συναισθάνονται τὸν σάλον.
 Θάλασσα! ὁ ἄμετρος σου καὶ ἀγήρατος βραχίων
 Ἐγκολποῦται τὴν γῆν ὅλην ὡς ἡ μήτηρ τὸ παιδίον,
 Καὶ ἀτίθασσος, ἀγρία,
 Μάχεσαι πρὸς τοὺς τυφῶνας, μάχεσαι πρὸς τὰ στοιχεῖα.

Τὴν γῆν ὅλην ἡ θρασύτης τοῦ ἀνθρώπου μεταλλάττει,
 Ἄλλ' εὐρίσκει ὁρίά της τ' ἀναλλοίωτά σου κράτη.
 Ὅτε ἤχησεν ἡ πρώτη ὥρα τῆς δημιουργίας
 Νέα ἔρρευσες, καὶ νέα ρεύσεις μέχρι συντελείας.
 Τὴν παλίσροϊαν τῆς Τύχης καὶ τὸ ἄστατόν της πνεῦμα
 Παριστᾷ τὸ ὑπ' ἀνέμων περιδίνητόν σου ρεῦμα,
 Καὶ εἰς σέ ἡ τοῦ ἀπείρου
 Ἐκτασις ἀντανακλᾶται ὡς εἰς κάτοπτρον σαρφεύρου . . .

Προπερῶν καὶ χελιδόνα, ἥτις τὰ νερὰ ξυρίζει,
 Τὸ πλησίστιόν του σκάφος πτεροφόρον ἀρμενίζει.
 Ὁ συρίζων ἐκ τῆς πρύμνης ἄνεμος εἰς τὰ σχοινία
 Φαίνεται ἡ γλυκυτέρα εἰς τοὺς ναύτας ἀρμονία.
 Εἰς τὰ ὠτά των ὡς αὖρα ζεφυρίτις κελαρύζει,
 Ὅταν λύρας καλλιφώνου τὰς χορδὰς αὐτὴ ἐγγίζη.
 Ἀλλὰ πῦρ ἐκείνου φλέγει
 Τὴν πολύπονον καρδίαν· χύνει δάκρυα καὶ λέγει·

«Ἡ πατρίς! . . . αὐτὴν δὲν φεύγω, ἀλλὰ φεύγω τοὺς τυράννους
 »Καὶ τῶν Βαυαρῶν τοὺς φίλους, τοὺς δουλόφρονας καὶ πλάνους.
 »Ἡ πατρίς! . . . ὡς πρὸς μητέρα πρὸς αὐτὴν ἂν δράμω πάλιν,
 »Θέλει θάλπει τὸν υἱόν της εἰς φιλόστοργον ἀγκάλην.
 »Ἐνα τάφον ὑπὸ τ' ἄλσῃ, ὅπου τὴν χαρὰν ἐγεύσθην,
 »Ἀλλ' ἀπὸ βοτάνῃν λύπης ἔπειτα ἐφαρμακεύσθην,
 »Ἴδου σήμερον τί θέλων
 »Περιτρέχω τὰ πελάγη χωρὶς πόθον, χωρὶς μέλλον.

»Ὡς ὁ ὕαλος ὁ χύνων ρεῦμα πύρινον κρατήρος
 »Ὅταν συνενοῖ τὴν θέρμην τοῦ ἡμερινοῦ φωστῆρος,
 »Ἐδυνάμην τὰς ἀκτῖνας τοῦ νοός μου συγκεντρῶνων
 »Καὶ φλογώδη γράφων ἔπη, τροπαιοῦχα τῶν αἰώνων,
 »Ἐρωτα ἐλευθερίας εἰς τοὺς Ἕλληνας ν' ἀνάψω
 »Καὶ εἰς βάραθρα Αἰτναῖα τοὺς τυράννους των νὰ θάψω.
 »Ἀλλ' ἐκ λύπης ἀγηράτου
 »Εἰς τὰ στήθη μου ἐχύθη ἀπονάρκωσις θανάτου».

Διατί τὸ μέτωπόν του σκυθρωπὸν καὶ σκιασμένον,
 Ἐπὶ σιδηρᾶν ὀδύνην ἦτον ἀροτριωμένον ;
 Πένθος μόνον τῆς πατρίδος, ἢ καὶ ἄλλο σκληρὸν πάθος
 Τόσῃν ἔσταζε πικρίαν εἰς τῶν σπλάγχχνων του τὸ βάθος ;
 Πόρρω τῆς Ἑλλάδος φέρων τὸ πλανώμενόν του βῆμα,
 Συγγενῶν μακρὰν καὶ φίλων, εἰς γῆν ξένης ξένον κλῖμα.
 Εἰς τῆς δούλης Ἰταλίας
 Ἰστιοδρομεῖ ὁ τάλας τὰς θρηνώδεις παραλίας.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἀκόμη πέλαγος τὸν περιβρέχει,
 Ἄργυρος στιλπνὸς καὶ λεῖος, ὅστις λύεται καὶ τρέχει.
 Προχωρῶν εἰς τὸν Ἀδρίαν, ἀτενίζει τὴν Ἑλλάδα
 Καὶ ἀπέναντί του ἔχει τὴν ποιητικὴν Λευκάδα,
 Ὅπου ἡ Σαπφὼ ἐκείνη βυθισθεῖσα εἰς τὸ κύμα
 Τοῦ ἀθλίου ἔρωτός της ἤρε θάνατον καὶ μνήμα.
 Ἡ Ἑλλὰς ἐμπρὸς του κεῖται
 Ἀλλ' ὥς πτώμα τὴν ψυχὴν της καὶ τὸ κάλλος της στερεῖται.

Ποῦ ἐκεῖναι τῶν Θεῶν τῆς αἰ μυθώδεις τόσαι πλάσεις,
 Παίγνια τῆς φαντασίας καὶ χρυσαῖ τῆς παραστάσεις ;
 Ἡ Παλλὰς ! . . . εἰς τὴν Τρωάδα ἔβαινεν ὑπερηφάνως,
 Καὶ πῦρ ἔσπειρε κομήτου τὸ ὑψίλοφόν της κράνος·
 Καὶ ὁ Ποσειδῶν εἰς κόγχην ἵππους ζεύγων ὠκυπέτας,
 Ἐπληττε τὰς ἀργυρᾶς των, τὰς κυματουμένας χαίτας·
 Καὶ χρυσεὺς ἀπὸ ἀστέρας
 Τοῦ Διὸς ὁ ἐπενδύτης ἔπαιζεν εἰς τοὺς ἀέρας.

Φεῦ ! παρῆλθον τῆς Ἑλλάδος οἱ Ὀμηρικοὶ αἰῶνες,
 Καὶ δὲν σύρουσιν εἰς ἄρμα σμαραγδόπτεροι ταῶνες
 Τοῦ Μεγάλου Ὀλυμπίου τὴν ἀθάνατον νυμφίαν,
 Καὶ ἡ λαμπροπτέρυξ Ἴρις τρίχρουν φέρουσα ταινίαν
 Τὴν Θεὰν ἐποχουμένην εἰς τὴν γῆν δὲν ἀναγγέλλει,
 Οὐδὲ ὅταν εἰς τὴν Ἰδὴν νὰ σκηνώσῃ αὐτὴ μέλλῃ.
 Ἄγρυπνοὶ αἱ Ὠραὶ πλέον
 Ἀπολύουσι τὸ ζεῦγος τῶν πτηνῶν τῆς τῶν ὠραίων.

Εἰς αὐτοὺς ὁ νέος Ἕλλην τοὺς αἰγιαλοὺς ματαίως
 Νῦν προσβλέπων ζητεῖ ἔτι τοὺς θαλάμους τοῦ Νηρέως,
 Ὅπου τὰ λευκά της μέλη ἔλουεν ἡ Ἀμφιτρίτη.
 « Ἐσυντρίφθη λοιπὸν, κράζει, τῆς Ποιήσεως ἡ κοίτη,
 » Καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία εἰς αὐτὰς τὰς ἐρημίας
 » Σκέπην ἠπλωσαν ἁγίαν, πλὴν μονόχρουν ἀληθείας,
 » Καὶ δακρύει λοιπὸν μείνας
 » Ὁ Ἀπόλλων τῆς Ἑλλάδος, Ἥλιος χωρὶς ἀκτῖνας ! »

Βλέπει, βλέπει τὰς χιόνας τῶν Λομβαρδικῶν ὁρέων
 Τρέχον ὡς δελφίν τὸ σκάφος καὶ πρὸς τὴν Ἀγκῶναν πλέον . .
 Θρήνει, Ἐνετία, θρήνει ! Θέτις ἄλλοτε ὑψίφρων,
 Ὑγρὰν ἔχουσα τὴν κόμην καὶ εἰς κοραλλίου δίφρον
 Ἀπὸ τὸν βυθὸν ἀνέδυσ, καὶ ὁ κόσμος σ' ἐπροσκύνει·
 Πλὴν τὸ κύπτειν μέτωπόν σου λάμπειν σήμερον δὲν χύνει·
 Στέφουσι τὸ γηραλέον
 Οἱ τοῦ Ἀδριατικοῦ σου μαργαρίται ὡχροὶ πλέον.

Τῶν Βυζαντινῶν ἡ μάστιξ ἔγινες Αὐτοκράτορων,
 Ἐνετία, γενομένη ὁδηγὸς τῶν Σταυροφόρων.
 Εἰς τῶν Κομνηνῶν τὸν θρόνον ὕψωσες τὸν Βαλδουῆνον,
 Κ' ἐκλεψες τοὺς Κορινθίους χρυσοὺς ἵππους τῶν Ἑλλήνων,
 Ὅτε δὲ ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ τῆς Ἐπταλόφου μάρτυς,
 Ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδου, υἱὸς δεύτερος τῆς Σπάρτης,
 Ἦτησε τὴν συνδρομήν σου,
 Ψυχροὺς λίθους καὶ σὲ εὔρε καὶ τὸν Δοῦκα Φόσκαρίν σου.

Διὰ τοῦτο καταρρέουν οἱ μαρμάρινοί σου οἶκοι,
 Καὶ τὸν Φόσκαρίν σου εὔρε τιμωρὸς θεόθεν δίκη.
 Κατεδίκασεν ἐκεῖνος τὸν υἱόν του εἰς βασάνους,
 Τὸν Λορεδανὸν κ' ἐννέα κολακεύων συντυράννους·
 Ἀλλὰ στερηθεὶς ὁ γέρων καὶ δακτύλιον καὶ θρόνον,
 Ἐπεσεν ἀπὸ τῆς λύπης τὸν κεραυνοβόλον κλόνον
 Ὅτε ἄνω τῶν τριόδων
 Τὸν ἀπέβαλλεν ὁ πάλλων τοῦ Ἀγίου Μάρκου κώδων.

Νικητὴς εἰς τὸ Μαρέγκον, ἐρασθεὶς τὰ θέλγητρά της,
 Ἦρπαζε τὴν Ἀφροδίτην Πραξιτέλους ὁ Γαλάτης,
 Καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τούτου, ὡς ἀπ' ἐραστοῦ ἀγκάλην,
 Ὁ τῆς Γερμανίας Καῖσαρ τὴν Θεὰν ἀπέσπα πάλιν.
 Αὐτῆς ἔχουσα τὸ κάλλος, εἰς τὰς χάριτας ὅμοια,
 Ἐλαβες ὅμοιαν τύχην καὶ σὺ Κύπρις Ἰταλία,
 Καὶ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλου
 Πίπτεις δέσμιος τοὺς κόλπους, ἢ Αὐστριακοῦ ἢ Γάλλου.

Ἐπρεπεν ἀπὸ τὴν φύσιν νὰ πλασθῇς, ὦ Ἰταλία,
 Ὀλιγώτερον ὠραία, ἢ πλειότερον ἀνδρεία.
 Τὰς ὁρέξεις τῶν τυράννων ἢ δὲν ἤθελες φλογίζει,
 Ἡ τὸ ἀρειμάνιόν σου αὐτοὺς ἤθελε φοβίζει.
 Ἀλλὰ ζώπυρον ὠραῖον αἰωνίων πόθων εἶσαι,
 Καὶ κατὰ τοῦ ξένου ξένην δύναμιν ἐπικαλεῖσαι.
 Νικηθῇς ἢ καὶ νικήσης,
 Τῶν ἐχθρῶν ἢ βοηθῶν σου μένεις λάφυρον ἐπίσης.

Ρώμη τοῦ Καπιτωλίου! φόβητρον ἑπτὰ αἰώνων,
 Ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου καὶ ἡ μήτηρ τῶν Κατῶνων!
 Ρώμη τοῦ Ἀγίου Πέτρου! τῶν ἐθνῶν ἐλπίς καὶ τρόμος,
 Ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου καὶ Χριστοῦ ἡ κληρονόμος!
 Ρώμη! βασιλέων ἅμα καὶ λαῶν κατέστης χλεῦη.
 Σὲ θρηνεῖ ὁ Τίβερης σου καὶ ἡ βάσις σου σαλεύει,
 Ἐκκλησία κλονουμένη
 Καὶ τῶν Γοτθικῶν βωμῶν σου καθ' ἡμέραν στερουμένη!

Εἰς τὰς χώρας σου ἡ δόξα ἐσιώπησε πρὸ χρόνων.
 Φωναὶ μόνον χαλκοστόμων καὶ θρησκευτικῶν κωδῶνων
 Κλαυθμυραὶ εἰς σὲ δι' ὅλης ἀντηχοῦσι τῆς ἡμέρας,
 Καὶ τοῦ Παπισμοῦ βαδίζει βαρυπάταγον τὸ τέρας
 Διαβαῖνον μακρὰ ἔλη, πόλεις χήρας ἀπὸ δήμους,
 Ὡς κωδωνοφόρος δράκων, ὅστις τρέχει τὰς ἐρήμους
 Μετὰ φοβερῶν σημάτων
 Ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο δάσος, ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἄντρον...

Μετ' ἐννέα εἰς τὴν Ρώμην ἐπανῆλθεν αὐτὸς χρόνους,
 Καὶ ἡ Ρώμη τῶν πληγῶν τοῦ ἀνενέωσε τοὺς πόνους.
 Θιασῶται τῆς Ἑλλάδος, εἰς τοῦ Ἑλλήνος τὴν φήμην,
 Πολλοὶ ἔδραμον πρὸς τοῦτον ψυχὴν φέροντες προθύμην.
 Ἀλλὰ γύρω αὐτὸς κύκλον ἀποστάσεως χαράττει,
 Καὶ τὸ στόμα του κλεισμένον δάκτυλος σιγῆς φυλάττει.
 Ἐξῴθεν ἐμπνέει ψῦχος
 Ὡς χιονισμένη Αἴτνα, ἥτις καίει ἐνδομύχως.

Σώζεται εἰς Ρώμην ἔτι παλαιόν τι δῶμα, ὅπου
 Ἐπιφαίνεται πρὸς μνήμην τοῦ οἰκήσαντος ἀνθρώπου
 Εἰκὼν Ἑλλήνος κρατοῦντος εἰς τῆς δεξιᾶς τὸ καίλον
 Ἀλλοτε θαυματοουργήσαν ξίφος μέγα καὶ καμπύλον·
 Λέγουσα δ' ἐπιγραφή τις εἰς ἡμίσβεστα στοιχεῖα
 «Γεωργίου Καστριώτου μορφή αὕτη καὶ οἰκία»
 Τοὺς ἀπὸ παντοῖα μέρη
 Εἰς τὴν Ρώμην ἐρχομένους προσκαλεῖ ἐκεῖ καὶ φέρει.

Ἡ ζωγραφισμένη σπάθη ἔσωσε τὸν κόσμον ὅτε
 Τρέχοντες οἱ θεομάχοι τοῦ Μωάμεθ στρατιῶται
 Ἠρπαζον τὴν νέαν Ρώμην καὶ τὴν παλαιὰν ἐπόθουν
 Καὶ τοὺς Οὐγγρους ὡς φραγμόν των καὶ τοὺς Πολωνοὺς ἀπώθουν.
 Εἴκοσι στρατοὺς τῶν Τούρκων ἔλαβεν ἐκείνη φόρον,
 Καὶ ὁ νικηθεὶς Μωάμεθ τὴν ἐζήτησεν ὡς δῶρον
 Ὅτε ὡς ὁ Ἀμουράτης
 Καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὴν Κρόγιαν εἶδε τὴν βαρύτητά της.

Εἰς αὐτὴν ὁ Ἕλληρ τρέχει τὴν ἥρωικὴν οἰκίαν
 Καὶ τὴν πᾶσαν ἀναθέτει τῆς ζωῆς του προσδοκίαν,
 Καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν κτύπους αἰσθανόμενος καρδίας·
 Ἄλλ' ἀνωφελῶς προσφέρει τ' ὄνομα τῆς Ἀγλαΐας·
 Εἰς τὸ προσφιλές τῆς δῶμα πρόσωπα κατῴκουν ξένα,
 Καὶ ποῦ ἦτον ἢ ἂν ἔζη μὴ μαθὼν ἀπὸ κανένα
 Τραῦμα ἔλαβε θανάτου·
 Κάτωχρος καὶ τρέμων ὅλος ἔστρεψε τὰ βήματά του.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους ἔζη ἄλλοτε ἡ Ἀγλαΐα,
 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγέλα καὶ ἡ γῆ συνεμειδία.
 Αἱ καρδίαι των ἐνοῦντο κ' ἔπνεον ἀέρα ἓνα,
 Ὡς κλειστοῦ ἀκόμῃ ρόδου δύο φύλλα συσφιγμένα.
 «Εἰς τὸν τάφον, λέγει οὗτος, αὐτὴ ἄρα ἠσυχάζει,
 »Εἰς τὰ ἵχνη τῆς κατόπιν, ἐν ᾧ τρέχει καὶ στενάζει
 »Καὶ φρενιτᾷ καὶ κλαίει
 »Δυστυχῆς τις, ὅστις φρίκην καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐμπνέει ;»

Τὴν καρδίαν καὶ τὸ γένος Ἑλληνίς αὐτὴ γνησία,
 Ὅτε ἡ τοῦ Ὑψηλάντου ἐσαλπίσθη παρουσία
 Καὶ εἰς τὴν Ἐπτάλοφόν του τοὺς ἀόπλους καὶ ἀθώους
 Ὁ μαινόμενος Σουλτάνος ἐκερμάτιζεν ἀθρόους,
 Ἀπὸ Βόσπορον εἰς Ρώμην ἔδραμε μετὰ γονέων
 Καὶ ἠράσθη ἐκεῖ τοῦτον σπουδαστὴν τεχνῶν ὡραίων.
 Διατί τὴν Ἰταλίαν
 Ἄφησεν αὐτὸς προδῶσας τόσον ἐνθερμον φιλίαν ;

Ἦχουν φοβερὰ τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων μαχομένων,
 Καὶ μακρόθεν πρὸς τὸ Γένος ἔδραμεν αὐτὸς ἀσθμαίνων·
 Πλὴν κ' ἐν μέσῳ τῶν παιάνων τῆς Ἑλλάδος νικητρίας
 Κλαυθμυραὶ τὸν ἐκυνήγουν αἱ φωναὶ τῆς Ἀγλαΐας.
 Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἦλθε πρὸς τὴν Ἀγλαΐαν,
 Μαθὼν ὅτι αὐτὴ σώζει τὴν ἀρχαίαν τῆς φιλίαν,
 Μαθὼν ὅτι πρὸς τὰ τέλη
 Καὶ ὡχρὰ τῶν ἡμερῶν τῆς ἡ λαμπρὰς νὰ σβύσῃ μέλλει...

Εἰν' ἐσπέρα· ζωὴ πᾶσα, πᾶσα κίνησις ἐκπνέει·
 Τὴν ἀποθανοῦσαν Ρώμην τῆς νυκτὸς τὸ ἄστρον κλαίει·
 Τοῦ Ἀγίου Πέτρου λάμπων καὶ σεληνοφέγγων ὅλος
 Εἰς τὰ νῶτα τῶν ἀέρων ἐπικάθηται ὁ θόλος,
 Καὶ φρονεῖς, ὡς τὰς μεγάλας κορυφὰς τῶν Ἀπεννίνων,
 Ὅτι δάκτυλοι Ἐργάτου Θεοῦ ἔπλασαν κ' ἐκείνον·
 Τύπον τόσοῦ μεγαλείου
 Παριστᾷ ὁ Γίγας οὗτος τῶν ναῶν τῆς ὑψηλίου!

Εἰς τὸ Κολοσσαῖον κεῖται ἀλυσίδετος καὶ τρέμων
 Ὁ τὸν κόσμον ὑποτάξας τῆς ἀρχαίας Ρώμης Δαίμων,
 Καὶ σκιαὶ πλανῶνται δύο εἰς τὸ Πάνθεον ὀργίλαι,
 Ὑψηλαὶ ὡς τοῦ Πανθέου αἱ ὑπερμεγέθεις στῆλαι,
 Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τοῦ Βρούτου παιδοφόνος,
 Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἢ τοῦ Βρούτου πατροκτόνος.

Πλὴν ὀλολυγμοὺς ματαίους
 Ἐντὸς χύνουσαι τῆς Ρώμης ζητοῦν Ρώμην καὶ Ρωμαίους

Εἰς τὸ μέτωπον ὁ Ἕλλην γραπτὴν φέρων τὴν ὁδύνην,
 Πρὸς τὴν Τρέβην παραμένει, τὴν δακρυρροοῦσαν κρήνην·
 «Γῆ, ἀνέκραξεν, ἀρχαία ὅπου κεῖται σιωπῶσα
 »Ὡς ἡ πάλαι νεκρὰ Ρώμη καὶ ἡ Ρώμη σου ἡ ζῶσα,
 »Ὅπου μεταξὺ τῶν τάφων ἡ πικρὰ φωνή μου μόνη
 »Τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κενὸν αὐτὸ πληρώνει!

»Λοιπὸν ὅλα τελευτῶσι,
 »Μηδὲν ὅλα, καὶ ματαία ἡ φροντίς ἡμῶν ἡ τόση;

»Εἰς τὴν γῆν περιγηθήθην· λίθων, εἶπα σωρὸς μόνος
 »Αἱ στοαὶ Σιδῶνος, Τύρου, Νινευῆς καὶ Βαβυλῶνος!
 »Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐστράφη· ὡς τοῦ λύχνου θρυαλλίδα
 »Καὶ αὐτὸ τὸ ἄστρον σβύνον εἰς τὸ μαῦρον χάος εἶδα·
 »Ἴσως εἶπα, μ' ἐγγυᾶται, ἴσως τὴν ἀθανασία
 »Ὁ φωστήρ ὁ δίδων λάμψιν καὶ ζωὴν ἡμερησίαν.
 »Πλὴν τοῦ Χρόνου τὴν σφραγίδα
 »Καὶ εἰς τὸν ἀμυδρωθέντα τοῦ ἡλίου δίσκον εἶδα».

Ἄλλ' αἱ δύο τοῦ Θανάτου μαῦραι πτέρυγες κινοῦνται,
 Καὶ οἱ κώδωνες εἰς τούτων τὸν βαρὺν κρουσμὸν δονοῦνται,
 Ἡ κλαγγώδης δὲ φωνή των ὡς φωνὴ ἀπὸ τὰ νέφη
 Ὅλα, λέγει, ὅλα φεύγουν, καὶ κανὲν δὲν ἐπιστρέφει,
 Ἐμενεν ὁ Ἕλλην σύννους, ὅτε ἀπὸ αἰφνιδίαν
 Ἀστραπὴν ὡς νὰ ἐκάη κραυγὴν ἄφησεν ἀγρίαν,
 Καὶ εἰς τόπον ἐκεῖ ἓνα
 Τὰ πυρώδη ὄμματά του ἔμειναν προσηλωμένα.

Ποία δύναμις τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμά του δεσμεύει;
 Διατί ὡς φύλλον τρέμει ὅταν αὔρα τὸ σαλεύῃ;
 Μήπως φάντασμά τι σῦρον ἐπιτάφιον σινδόνην
 Εἰς τῶν παλαιῶν μνημείων ἐπεκάθησε τὴν κόνιν;
 Εἰς τὰ νάματα τῆς Τρέβης τῆς εἰς ἄργυρον πλουσίας
 Ἀντανακλωμένην εἶδε τὴν μορφήν τῆς Ἀγλαίας,
 Καὶ τὰ ὠτά του συγχρόνως
 Ἐπληξε πικρῶν τῆς λόγων διακεκομμένος τόνος·

« Ἦτον ἐποχή ὁπότε εἰς τῶν κλαυθμηρῶν κωδῶνων
 » Δὲν ἐπρόσεχες τοὺς ἤχους τοὺς ἀγγέλλοντας τὸν χρόνον,
 » Καὶ σιμά μου ἐλησμόνεις εἰς μαγευτικὰς ἐκστάσεις
 » Τὸν καιρὸν καὶ τὰς ἐκτάσεις.
 » Φεῦ! ἐπέρασεν ἡ ὥρα ἔαρος τοῦ ἀνθοφόρου,
 » Καὶ μᾶς ἡὔραν αἱ ἡμέραι τοῦ κιτρίνου φθινοπώρου.

» Εἶχες τότε, εἶχα τότε ψυχὴν νέαν, σῶμα νέον,
 » Καὶ τὰ καθαρὰ μου στήθη πῦρ ἐθέρμαινεν ὠραῖον,
 » Πῦρ φλογίζον τὴν καρδίαν, ἀλλ' αὐτὴν ἐξαγιάζον,
 » Πῦρ ἄγνόν καὶ ὁμοιάζον
 » Τὴν πυρὰν τὴν εἰς τὸν Γάγγην ἐπιτύμβιον ἐκείνην,
 » Ὅπου σάρκες πιστῆς φίλης καίονται χωρὶς ὁδύνῃν.

» Ἄνθρωπε! εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐκουσίως, ἀκουσίως
 » Κακὸν ἔφερες καὶ τραῦμα διαμένον αἰωνίως·
 » Τῶν τερπνῶν μου αἰσθημάτων ἀπεξήρανες τὴν βρύσιν,
 » Μ' ἀπεσκότισες τὴν φύσιν
 » Καὶ μ' ἐβίασες ἀσπλάγχχνως νὰ μὴν ἔχω πλέον πίστιν
 » Εἰς οὐδὲν καὶ εἰς οὐδένα οὐδ' εἰς τοῦ Παντός τὸν Κτίστην.

» Μ' ἄφησες, καὶ ξίφος ἔλκων ἔτρεξες εἰς τὴν πατρίδα·
 » Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ξίφος ἔχει μίαν αἵματος κηλίδα.
 » Εἰς στροφὰς ἡλίου τόσας ἔπαθα διὰ σέ ὅσα
 » Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα·
 » Διὰ σέ παλμοὺς ἡσθάνθην πόθου καὶ ζηλοτυπίας,
 » Ἐρωτος καὶ μίσους θέρμην καὶ θανάτου ἀγωνίας.

» Τοῦ ἀτελευτήτου ὕπνου εὖχου με τὴν ἡσυχίαν,
 » Καὶ εἰς ἄλλην τρέξε φέρε ὄρκους, πίστιν καὶ λατρείαν.
 » Ἄς ἀνάψωσι συγχρόνως τῆς ταφῆς μου αἱ λαμπάδες
 » Καὶ τῶν γάμων σου αἱ δᾶδες,
 » Καὶ εἰς ἓνα ναοῦ θόλον ἃς ἠχήσωσι συμφῶνας
 » Ὁ ψαλμὸς ὁ τῆς κηδείας, ὁ ψαλμὸς ὁ τοῦ νυμφῶνος».

Λυπηροὺς τοιοῦτους λόγους αὐτὴ φεύγουσα ἐλάλει,
 Καὶ τῆς πόλεως ἡ μία ἤχει ἄκρα καὶ ἡ ἄλλη.
 Ἄφωνος ἐκεῖνος ἔτι καὶ ἀκίνητος τὴν βλέπει·
 Τὴν μορφήν της τοῦ θανάτου ἐπεσκίαζεν ἡ σκέπη,
 Καὶ τὸ κάλλος της ὠχρὰ μαραινόμενον καὶ θνήσκον.
 Τὴν ὠραίαν Ἀγλαΐαν μόλις εἰς αὐτὴν εὗρίσκων
 Χεῖμαρρον δακρύων χύνει,
 Καὶ αὐτὰ προφέρων, χεῖρας πρὸς τὴν φεύγουσαν ἐκτείνει.

» Ἐρωμένη μου ἀθλίᾳ, μετεβλήθης λοιπὸν τόσον!
 » Πῶς λοιπόν! ἀπεστερήθης τῶν θελγήτρων σου τὴν δρόσον!

» Πῶς! ἐξέλιπον τὰ ρόδα τοῦ προσώπου σου ἐκεῖνα!
 » Πῶς! τὸ βλέμμα σου δὲν ἔχει τὴν προτέραν του ἀκτῖνα
 » Πῶς λοιπόν! ὡς ἡ σελήνη
 » Δύπην ἢ ὠχρὰ μορφή σου καὶ μελαγχολίαν χύνει!

 » Ἄνθος ἄλλοτε στολίζον τὴν κοιλάδα τῆς ζωῆς μου,
 » Ἀλλὰ σήμερον τὸ θῦμα τῆς φαρμακερᾶς πνοῆς μου!
 » Ἀπὸ σέ λοιπόν διέβην, ἀπὸ σέ ὡς ὁδοιπóρος
 » Ἄνεμος τῆς ἐρημίας, ἄνεμος θανατηφόρος,
 » Τὸν χλωρὸν λειμῶνα καίων
 » Καὶ ξηραίνων πᾶν τοῦ ρόδου, πάντα κρίνον τοῦ ὠραίου.

 » Δυστυχῆς δὲν εἶσαι μόνη, καὶ σέ μόνην παρακαίρως
 » Δὲν κατέφαγεν ἡ λύπη, δὲν ἐμάρανεν ὁ ἔρως.
 » Ἄθλιος! δὲν ἠδυνήθην εἰς στιγμὴν ζωῆς μου μίαν
 » Ἡ νὰ δώσω εἰς τοὺς ἄλλους ἢ νὰ λάβω εὐτυχίαν.
 » Ἄφες τὰ νεκρά μου χεῖλη,
 » Ἄφες νὰ κατασπασθῶσι τὰς νεκράς σου χεῖρας, φίλη!

 » Ἀκουσέ με . . . ἐὰν στήθῃ ἀπὸ γῦπας σπαραγμένα,
 » Ἐὰν χεῖλη σιωπῶντα κ' ἐν ταύτῃ φαρμακευμένα,
 » Ἄν ψυχὴ φρενιτιῶσα καὶ ἀσπαίρουσα καρδίᾳ,
 » Ἄν θερμὴ θανάτου δίψα καὶ ὀδυνηρὰ μανία,
 » Ἐξιλέωσίς σου εἶναι,
 » Πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα στρέψε κ' ἐξιλεωμένη μείνε . . .

 » Τοῦ ἀδελφοκτόνου Κάϊν ἡ κατάρα γεγραμμένη
 » Διὰ φλογερῶν στοιχείων εἰς τὸ μέτωπόν μου μένει.
 » Ἐλιγμούς, στροφάς, πλεκτάνας καὶ θανάτου φέρων πόνον
 » Ὅφει θλίβει, ὅφει σφίγγει τὴν καρδίαν μου πρὸ χρόνων.
 » Ἀλλὰ πρόσμενε ὀλίγον,
 » Καὶ ὁ Ἄδης σ' ἐκδικεῖται τὰς ἀβύσσους τοῦ ἀνοίγων . . .»

 Ἡ φωνὴ του διεκόπη ὡς κιθάρας νευρὰ μία,
 Καὶ λιποθυμία αἴφνης τὸν ἐπλάκωσε βαρεῖα.
 Ἐπεσεν ὡς στάχυς, ὅστις ἀπὸ τὸν βορρᾶν πατεῖται.
 Καὶ ψυχρὸς καθὼς ὁ λίθος τοῦ ἐδάφους ὅπου κεῖται,
 Καὶ ὠχρὸς καθὼς αἱ λάμπεις τοῦ νυκτερινοῦ ἀστέρος
 Ρέουσai εἰς τὴν μορφήν του ἀπὸ τοῦ γλαυκοῦ αἰθέρος,
 Ἐκλείσε τὰ βλέφαρά του
 Εἰς τὸ τέρμα σταματήσας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

 Πλὴν μετὰ στιγμὰς ὀλίγας συναισθάνεται δακτύλους
 Εἰς τὸ κρῦον μέτωπόν του καὶ οἰκτίρμονας καὶ φίλους,
 Καὶ γλυκύθυμος φωνὴ τις εἰς τὰς ἀκοάς του κλαίει,
 Καὶ θερμὴ, εὐώδης αὔρα εἰς τὸ πρόσωπόν του πνέει.

Βαθμηδὸν τῶν ὀφθαλμῶν του διαλύεται τὸ σκότος·
Ἄλλὰ πόνου παλμὸς εἶναι τῆς καρδίας του ὁ πρῶτος.

Εἶδε κατὰ τὰς τριόδους

Τὴν φυγὴν τῆς Ἀγλαΐας, ὡς σκιᾶς μυστηριώδους.

Δυστυχῇ, τῆς λύπης μόνος τὸ ποτήριον δὲν πίνει·
Τρυφερότης ὀλεθρία! εἰς τὰς ἀκοὰς ἐκείνης
Ἄμα τῆς ἐπιστροφῆς σου ἔφθασεν ἡ ἀγγελία,
Εἰς τὰ σπλάγχχνα τῆς ἡγέρθη τῶν παθῶν ἡ τρικυμία·
Ἐπεθύμει, ἐφοβεῖτο τὴν αἰφνιδίον σου θῆαν·
Ἄλλ' εἰς ταύτης τελευταῖον μεθυσθεῖσα τὴν ιδέαν
Καὶ παράφορος, ἐκ νέου
Φλεγμονὴν νὰ ἐρεθίσῃ ἔλκους ἔτρεξεν ἀρχαίου...

Εἰς τὸν οἶκον ἐπανῆλθε, καὶ πρὸς τὴν μητέρα εἶπε·
«Φύγωμεν πρὶν μὲ φονεύσουν νέοι πόνοι, νέαι λύπαι.
»Ὁ ἀπαρνητὴς μου Ἑλλήν αἰφνης ἀνεράνη κλαίων·
»Ναί, τὸν εἶδα· πλὴν ἀφίνω καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Ρωμαῖον.
»Οὐδὲ τοῦ ἐνὸς τὴν τόσῃν ἀπιστίαν ὑποφέρω,
»Οὐδ' ἀνέχομαι τοῦ ἄλλου τὴν ἀγάπην περαιτέρω».

Ἐλεγεν αὐτὰ ἡ κόρη,

Καὶ δακρύουσα ἡ μήτηρ τί νὰ πράξῃ, διηπόρει.

Καὶ εἰς τὴν τροφὴν τῆς νέας, τὴν δευτέραν τῆς μητέρα,
«Εἰς σέ, εἶπε, στιγμὴν μίαν παραιτῶ τὴν θυγατέρα,
»Τρέχω τρέμουσα τὰ σπλάγχχνα τοῦ πατρός της νὰ μαλάξω
»Καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ρωμαίου ν' ἀπαλλάξω».
«Φοβερά ταράττει, φίλη, τὴν ψυχὴν μου τρικυμία!»
Ἄμα ἔφυγεν ἡ μήτηρ, ἔκραξεν ἡ Ἀγλαΐα·
«Θεέ! ποῖος μελῶν κλόνος
»Τῷ ἐπῆλθε! φθορὰν πόσῃν τῷ ἐπέφερεν ὁ χρόνος!...

»Κρυερὸν ἐντός μου φέρω τοῦ θανάτου τοῦ τὸν τρόπον,
»Καὶ ἂν ἄστατος ἐφάνη καὶ ὢν πρὸς ἐμὲ ἀγνώμων...
»ὦ! ἂν ἔχῃ καθὼς ἔχω, εἰς τὰ στήθη του ἐν μέρος
»Τοῦ πυρὸς τοῦ ἐρχομένου εἰς ἡμᾶς ἐκ τοῦ αἰθέρος·
»Ἄν μερὶς εἰς τὴν ψυχὴν του τῆς ψυχῆς μου ἐνεχύθη,
»Συγχωρῶ τὰ παρελθόντα καὶ τὸ πᾶν ἐλησμονήθη...
»Πῶς, εἶπέ με, πῶς ἐθρήνει;
»Ἐρως σταθερὸς εἰς δάκρυ τὴν καρδίαν του ἐκίνει;

»Δὲν μὲ λέγει, δὲν μὲ πείθει τῆς μορφῆς του ἡ ὠχρότης
»Ὅτι καὶ δὲν εἶναι πλέον ἐραστής αὐτὸς προδότης;...
»Ἄλλ' εἰς τὸν γεννήτορά μου εὐλαβοῦμαι μὴ προσκρούσω.
»Τὴν τυραννικὴν του τρέμω θέλησιν νὰ παρακούσω...

» Δεσμὸν ὁμῶς πλέκει οὗτος ὕμεναίου μου ματαίως . . .
 » Πλὴν ὁπότεν ἰδῇ πλέον ὁ ἀγέρωχος Ρωμαῖος
 » Ὅτι φίλτρον δὲν μ' ἐμπνέει . . .
 » Φεῦ ! εἰς ἓνα λογισμὸν μου ἄλλος μου ἀντιπαλαίει . . . »

 « Φύγωμεν ἂν ὁ πατήρ σου εἰς τὸν γάμον ἐπιμένη,
 » Ἄν ἡ ἄρνησίς του μέλλῃ φόνου πρόξενος νὰ γένῃ,
 » Καὶ ἂν μένουσα τὸν φόγον τῶν ἀνθρώπων ἐπισύρῃς .
 » Λόγους συνετούς, τροφός μου, εἰς πετρώδη χώραν σπείρεις·
 » Ὁ νοῦς ἄλλα σχεδιάζει, λέγει ἄλλα ἡ καρδιά.
 » Ἦθελα ν' ἀναχωρήσω πρὸ μικροῦ . . . ἀλλὰ γλυκεῖα
 » Φωνὴ ἔρωτος μὲ κράζει,
 » Καὶ παρὰ τὴν θέλησίν μου εἰς τὴν Ρώμην μὲ βαστάζει . . .

 » Ἡ ψυχὴ μου αὐτὸν θέλει, καὶ ἂν ἄπιστος ἐστάθῃ . . .
 » Τὴν ἀγάπην αὐτοῦ θέλω, καὶ ἂν σφάζῃ με ὡς σπάθῃ . . .
 » Ἡ ἀνάμνησις τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἔαρός μου
 » Ὅτ' ἐπάτουν, ὅτ' ἐπάτει τὸ κατώφλιον τοῦ κόσμου,
 » Παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, ὡς βαρείας σφύρας κτύποι,
 » Πλήττουσι τὸ μέτωπόν μου . . . ὦ ! μ' ἐφόνευσεν ἡ λύπη . . .
 » Δι' ἐνδυμασίαν γάμου
 » Ἐτοιμάσετε, γονεῖς μου, δότε με τὰ σάβανά μου ».

 Ἡ αὐγὴ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ Καπιτωλίου στέλλει
 Φῶς εἰς ὅλους, ἀλλ' ὁ κλαίων ἐραστής της φῶς δὲν θέλει·
 « Ἡ μορφή της ἦτον ; λέγει ἦτον ἄρα ἡ φωνή της ;
 » Ἡ τὴν θέαν της πυρώδης μ' ἐπλασεν ἐγκεφαλῆτις,
 » Καὶ εἰς ταραχώδῃ σάλον, εἰς ἀτάκτους σιγκινήσεις,
 » Κυματίζονται ἀκόμη αἱ πληχθεῖσαί μου αἰσθήσεις ; . .
 » Ἀλλ' ἐμπρός μου, φεῦ ! ἐφάνη
 » Ἀληθῶς τὸ τεθλιμμένον θυμὰ μου πρὶν ἀποθάνῃ . . .

 » Ναί, τὴν βλέπω καὶ μὲ βλέπει· ναί, στενάζω καὶ στενάζει . . .
 » Διατί αὐτὴ φονέα, διατί μὲ ὀνομάζει ; . . .
 » Ἀγλαΐα ! πῶς χθὲς ἦλθες, πῶς εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος ;
 » Ἦλθες εἰς ἐμὲ νὰ φέρῃς σκληρὰν τύψιν συνειδύτος ; . . .
 » Τί ζητεῖς καὶ εἰς τὸ φέγγος αὐτῆς πάλιν τῆς πρωίας
 » Νὰ ἰδῇς ζητεῖς τὸ δάκρυ τῆς πικρᾶς μου μετανοίας ; . . .
 » Ἦθελα νὰ σὲ λαλήσω . . .
 » Ἦθελα καὶ τὴν ψυχὴν μου εἰς τοὺς πόδας σου ν' ἀφήσω . . .

 » Βάλε εἰς τὸ μέτωπόν μου, βάλε τὴν ψυχράν σου χεῖρα·
 » Τὸν πυρίνων λογισμῶν μου ἴσως σβύσῃς τὸν κρατῆρα . . .
 » Σὺ παροῦσα, σὺ ἀποῦσα, σὺ τὸν νοῦν μου διευθύνεις·
 » Σὺ τὴν γῆν καθωραΐζεις, σὺ τὸν οὐρανὸν λαμπρύνεις.
 » Σὺ χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου, σὺ ἐλπίς τοῦ ἄλλου κόσμου.

»Εἰς τὰ ὠτά μου μολπή μου, εἰς τὰ ὄμματά μου φῶς μου
 »Τῆς καρδίας μου λατρεία,
 »Τῆς ψυχῆς μου εὐφροσύνη καὶ τὸ πᾶν μου Ἀγλαΐα!»

Ἀπ' ἐλέγχους συνειδότης μαστιζόμενος ὁ τάλας,
 Εἰς τῆς Ἀγλαΐας θέλει ν' ἀποθάνῃ τὰς ἀγκάλας·
 Τρέχει, τρέχει ἐξετάζων· τὸ ἀκοίμητόν του ὄμμα
 Ἀνευρίσκει τῆς ἀθλίας ἐρωμένης του τὸ δῶμα.
 Εἰς οἰκίαν προαστείου, ὅπου ἔζη τεθαμμένη,
 Καίων ὄλος, ριγῶν ὄλος καὶ κλονούμενος ἐμβαίνει.
 Ἀλλ' ὦ τύχη ὀλεθρία!

Ἀφαντος ἀπὸ τὴν Ρώμην ἔγινεν ἡ Ἀγλαΐα.

Εἰς τοιαύτην ἀγγελίαν λύονται τὰ γόνατά του,
 Σκοτοδιναῖ καὶ πίπτει ὡς εἰς βάραθρα θανάτου.
 Οὕτως ἂν εἰς μέγα χάσμα ὁδοιπόρος ὀλισθήσῃ
 Καὶ εἰς τὴν φρικτὴν του πτώσιν κορμὸν δένδρου ἀπαντήσῃ,
 Τὸν ἀρπάζει καὶ κρεμάται περιστρέφων τρόμου ὄμμα ...
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐθραύσθη; ... τετρωμένον ἔχων σῶμα
 Καὶ θανάτου ἔχων ζάλην,
 Ἀπὸ μίαν τῆς ἀβύσσου πέτραν φέρεται εἰς ἄλλην.

Διωκόμενος ἀπαύστως ἀπὸ μαύρας ἐνθυμήσεις,
 Δίδεται εἰς τὰς βιαίας καὶ συχνὰς περιπλανήσεις.
 Ἀλλ' εἰς τ' ἀσθενῇ του μέλη αὐταὶ φέρουν πολλὸν κλόνον,
 Καὶ ἀνάπαυλαν καμμίαν εἰς τὸν ψυχικόν του πόνον.
 Εἰς τὰ λείψανα τῆς Ρώμης τὸ ψυχρόν του βλέμμα στρέφει.
 Πλὴν ἡ Ρώμη τῆς ψυχῆς του τὴν ἀπελπισίαν τρέφει·
 Ἡ σημερινή της θεά
 Εἰς τὴν πάσχουσαν καρδίᾳ ἀνεγείρει πένθη νέα.

Κόσμον μέγαν, ὅστις ἦτο ἄλλοτε καὶ κατεστράφη,
 Μαρτυροῦσιν οἱ τῆς Ρώμης παρμεγέθεις τόσοι τάφοι.
 Τμήματα μαρμάρων κεῖνται εἰς τὴν γῆν ἀπερριμμένα,
 Ὡς ὅτ' αἱ κοιμητηρίου εἰς τὸ χῶμα ἐσπαρμένα.
 Εἰς πεδῖον μάχης ἦλθαν ὁ Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ
 Καὶ ὁ Νοῦς ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ τῆς ὕλης παντοκράτωρ,
 Καὶ τῆς πάλης των σημεῖα
 Τὰ κολοβωθέντα ταῦτα καὶ ἡμίθαπτα μνημεῖα.

Τὴν μεγάλην κεφαλὴν του εἰς τὴν τήβεννον σκεπάσας,
 Τῶν φονέων του ὁ Καῖσαρ τὰς πληγὰς ἐδέχθη πάσας·
 Εἰς πορφύραν καὶ ἡ Ρώμη σήμερον τετυλιγμένη,
 Τοὺς τραυματισμοὺς τοῦ χρόνου ἓνα ἓνα ὑπομένει.
 Ἡ τὸ πάλαι μέχρι Νείλου στήλας κτήσασα τροπαίων
 Ἦδη συνεστάλη πᾶσα εἰς σωρὸν πετρῶν ἀρχαίων,

Καὶ Νιόβη πετρωθεῖσα
Εἰς θρηνηῶδες σχῆμα μένει, λαῶν τέκνων στερηθεῖσα.

Ἐκ τῶν σωζομένων ὅμως δρόμων τῆς καὶ ἀνδριάντων
Ὑποπεύεις ὅτι πόλις ἦτο ἄλλοτε Γιγάντων,
Καὶ νοεῖς ἐκ τῶν μεγάλων Φόρων τῆς καὶ Προφυλαίων
Ὅτι ἄλλοτε εἰς ταύτην ἔζη ἔθνος βασιλέων.
Ἐκ τοῦ Κολοσσαίου, λέγεις, πτέρυγας μακρὰς ἀπλώνων
Ἐφυγεν ὁ νικηφόρος Ἀετὸς τῶν λεγεώνων,
Εἰς τὰ ὕψη τῶν ἀστέρων
Τῆς ἀλύσεως τοῦ κόσμου ἡμιθραύστους κρίκους φέρων.

Ἀσημον ὁ Τίβερης τῆς βίον ρέει, καὶ ζῇ μόλις
Ὅ τὸ πάλαι πλημμυρήσας ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης . . .
Κύπτων κεφαλὴν βαρεῖαν εἰς τὰς ὀχθὰς αὐτοῦ ποῖος
Μένει, ὡς μετρῶν τὸ βάθος τῶν ὑδάτων ἀπαισίως ; . .
Εἶν' ἐκεῖνος . . . εἰς τ' ἀφρώδη καὶ δρομαῖα ρεύματά του
Ζητεῖ ἄρά γε νὰ σβύσῃ δίψαν φλογερὰν θανάτου ;
Τῆς θρησκειᾶς λεπτὸν νῆμα
Δὲν κρατεῖ μακρὰν τοῦ βόθρου τὸ κρεμάμενόν του βῆμα ; . . .

ὦ σωτήριον καὶ μέγα δόγμα τῆς ἀθανασίας !
Μᾶς παρηγορεῖς εἰς μόνην ἀπλὴν θέαν ἐκκλησίας.
Τὸ κωδωνοστάσιόν τῆς ὡς φανὸς ἀνυψωμένος
Φέγγει ἀπὸ τ' οὐρανοῦ καὶ τοῦ μακρινοῦ λιμένος.
Ἀνεμόστροφοι ἐν μέσῳ τῶν κλυδωνισμῶν καὶ σάλων,
Κυματόπληκτοι ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων καὶ ὑφάλων,
Τὴν λαβὴν τοῦ πηδαλίου
Σφίγγομεν εἰς τὴν παλάμην καὶ μακρὰν τοῦ παραλίου.

Ἀθλιέστερος οὐδεὶς τις τοῦ ἀθέου καὶ ἀπίστου !
Εἰς τὴν φθειρομένην ὕλην προσηλοῦται ἡ ἐλπίς του.
Μόνος εὐτυχῆς ὁ μίαν θεῖαν Πρόνοιαν λατρεύων
Καὶ τὴν οὐρανίαν χάριν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν θηρεύων !
Ζῇ ἐν μέσῳ ἀσφαλείας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὴν χεῖρα,
Προσευχόμενος δροσίζει τῆς ψυχῆς του τὸν κρατῆρα,
Καὶ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Πλάστου
Ὑποτάσσεται καθ' ὅλας καρτερὸς τὰς συμφορὰς του . . .

Τρέχοντα εἰς ἀποκρήμους, εἰς ἀβάτους ἐρημίας,
Κ' εἰς τοῦ ἵππου του τὴν χαίτην παραιτοῦντα τὰς ἡνίας
Ἀγροφύλακες πολλάκις ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶσιν,
Ἀποροῦντες διὰ τόλμην καὶ ἀπόγνωσίν του τόσῃν.
Ἄλλοτε τὴν νύκτα πάλιν ὑπὸ τ' οὐρανοῦ τὰς δᾶδας
Ὡς παράφρων διατρέξας καὶ βουνὰ καὶ πεδιάδας,

Τὴν πρῶταν ἀπαντᾷτο
Μικρὸν ὕπνον ἀπολαύων εἰς τὰς λεύκας ὑποκάτω.

Ἄλλ' ἐξαίφνης ἀνωνύμου χειρὸς ἔγγραφον λαμβάνει.
Ἐφθασεν ἡ Ἀγλαΐα εἰς Παρίσια, μανθάνει,
Ἀπὸ ἀσπλαγχνον πατέρα μετὰ βίας φερομένη
Ἐκεῖ ὅπου τὸν Ρωμαῖον νυμφικὸς πασιδὸς προσμένει·
Ἐπειδὴ ὁ Πάπας Ρώμης, ὡς διώκτης τῶν Ἑλλήνων
Καὶ θρησκομανῆς μονάρχης τῶν θρησκομανῶν Λατίνων,
Εἰς αὐτοὺς ἀπαγορεύει
Νύμφην Ἑλληνίδα, ἥτις μόνον τὸν Χριστὸν λατρεύει.

Εἰς τὰς πτέρυγας ἀμάξης ὠκυπτέρου ἀναβαίνει.
Ταχυτέρα ἢ ψυχὴ τοῦ φεύγει προπορευομένη,
Καὶ τὴν Ἀγλαΐαν, ἥτις ἅπαντα πληροῖ τὰ μέρη,
Βλέπει κλαίουσαν καὶ κλαίει, βλέπει χαίρουσαν καὶ χαίρει.
Πρὸς τὰς Γαλλικὰς Ἀθήνας ἐκ τῶν Ἀπεννίνων τρέχει,
Καὶ τοσαύτας περὶ πόλεις εἰς καμμίαν δὲν προσέχει.
Ἄλλὰ ποῖος διαβαίνει
Σήμερον τὴν Ἑσπερίαν καὶ ἀναλσθητὸς δὲν μένει;

Ποῦ οἱ χρόνοι, ὅτε δέκα ὁμοῦ σκῆπτρα βασιλέων
Ὡς λεπτὸν συντρίβων ἓνα κάλαμον ὁ Ναπολέων,
Στρατηλάτης ταχυδρόμος μέχρι Μόσχας ὠδοιπόρει
Καὶ τὰς πρωτευούσας πόλεις ὡς σταθμούς τοῦ ἐθεώρει;
Ὅτε τῆς Εὐρώπης ὅλης ἐξετύλιττε τὸν Χάρτην
Καὶ τὰ Κράτη τῆς ἐκθέτων εἰς καθένα Βοναπάρτην,
Εἰς καθένα παρεχώρει
Στέμμα ἐν ἐξηρτημένον ἀπὸ τὸ μακρὸν τοῦ δόρου;

Ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς Γαλλίας ὁ σεισμὸς τῆς οἰκουμένης
Ἐρριπτε τὸν Γίγαντά του, τὸν υἱὸν τῆς Εἰμαρμένης.
Εἰς τὸ ἄρμα τοῦ ἐν πρώτοις, Σέσωστρις τῶν νέων χρόνων,
Τοὺς τραχήλους αὐτὸς ὅλων ἔξευγε τῶν ἡγεμόνων·
Ἄλλ' ἐκπίπτων μετὰ ταῦτα καὶ τὸ στάδιόν τοῦ κλείων,
Λίθους ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ἔσπειρεν ὁ Δευκαλίων
Τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν Γάλλων,
Καὶ ἰδοὺ ἔθνων βλαστήσεις ἐλευθέρων καὶ μεγάλων.

Καθεὶς σήμερον μονάρχης, ἐκφυγὼν βοσκὸς τὸν λύκον,
Ὅδηγεῖ διὰ τῆς ράβδου ποίμνιον τυφλὰ ὑπεῖκον·
Τὸ γλυκὺ ἀμέλγων γάλα τῶν προβάτων τοῦ ἀνέτως,
Τὴν λευκόμαλλόν των ράχιν κεῖρει δις καὶ τρίς κατ' ἔτος·
Καὶ ὁ Ἀετὸς τῆς Βιέννης εἰς τὸ κέντρον ἐμφωλεύων
Ἀστυνόμος τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτὴν κατασκοπεύων,

Στρέφει καθ' Ἑλλάδος βλέμμα

Ἀφ' οὗ ἔβαψε τὸ ρύγχος εἰς τοῦ Ρήγα τῆς τὸ αἷμα...

Οὐδ' εἰς σὲ κανεῖς, πατρίς μου, ὄμμα πλέον προσηλώνει,
Καὶ παρήλθον αἱ λαμπροὶ σου Ὀθωμανομάχοι χρόνοι,
Ὅτε εἰς τῆς Ἑλβετίας τὴν ὑψηλοτέραν πέτραν
Ἔστεκεν ὁ Τέλλος σείων εἰς τοὺς ὤμους τὴν φαρέτραν,
Καὶ τανύων εἰς τὰς χεῖρας τὸ τυραννοκτόνον τόξον,
Καὶ ὁ στρατηγὸς βουκόλων καὶ ζευγηλατῶν ἐνδόξων
Μετὰ σεβασμοῦ μεγάλου
Τοὺς βοσκοὺς καὶ ἀροτῆρας ἐχαιρέτα τοῦ Μαινάλου.

Εἰς ἐπαίνους σου τὰ ἔθνη φόγους ἔτρεπον ἀδίκους,
Ὅτε εἰς τοὺς σκωριῶντας τῆς ἀλύσεώς των κρίκους
Μὴ προσφέρουσα τὸν μέγαν ἀμαζόνειόν σου πόδα,
Ἐκρυπτες τὸ μέτωπόν σου εἰς τ' ἀρχαῖκά σου ρόδα.
Πλὴν ἀπέστρεψαν οἱ δύο κόσμοι ἀπὸ σὲ τὸ βλέμμα,
Ἀμα ἤρπασαν οἱ ξένοι τὸ ἀμάραντό σου στέμμα
Καὶ ὥς στίγμα καὶ ὥς σπῖλον
Σ' ἔβαλαν εἰς τοὺς κροτάφους τὸν Γερμανικόν των πῖλον.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἄγιον καὶ παντοκράτορ Πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας!
Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πρώτην ὥραν τῆς δημιουργίας
Σ' ἐνεφύσησεν ὥς αὔραν εἰς τὴν κτίσιν ζωογόνον
Καὶ σὲ εἶπε· «Πνέε μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων».
Εἶφος σου τὸν λόγον ἔχεις, κεραυνόν σου τὴν ἰδέαν.
Στρατιώτας σου τὰ ἔθνη καὶ τὴν ἱριδα σημαίαν.
Μᾶς φωτίζεις, μᾶς θερμαίνεις
Καὶ τὸν νοερὸν συστρέφεις ἄξονα τῆς οἰκουμένης.

Πολεμεῖς τοὺς ὀχλοκράτας, τοὺς τυράννους ἐκθρονίζεις
Καὶ εἰς βάσιν τὸν ναόν σου ἀδαμάντινον στηρίζεις·
Ἔχεις δὲ εἰς τοὺς βωμούς μου τὰς Θεὰς τῆς Πιερίας
Ἐστιάδας σου ἀγρύπνους καὶ πιστάς σου Ἱερεῖας.
Ἐφαλλον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς παιᾶνάς σου τὸ πάλαι
Μαραθῶνες, Θερμοπύλαι, Σαλαμίνες καὶ Μυκάλαι·
Σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν
Ἀπολαύεις θερμοτάτην, ἀλλ' αἱματηρὰν λατρείαν.

Εἰς τὸν οὐρανόν της βλέπω τὴν δυάδα τῶν ἀστέρων,
Τοὺς λαμπροὺς της Διοσκούρους, τὸν Ρουσσὼ καὶ τὸν Βολταῖρον.
Τὸν βαρὺν ζυγὸν ὁ πρῶτος ἔσεισε τῶν βασιλέων,
Καὶ κατέλυσεν ὁ ἄλλος τὴν ἰσχὺν τῶν ἱερέων.

Πλάτωνος τὴν θείαν ἔχων ὁ Ρουσσὼ ὑψηγορίαν,
 Καὶ Λουκιανοῦ τὴν πλήρη ὁ Βολταῖρος εἰρωνεῖαν,
 Τρέχοντες ἀλλοίους δρόμους
 Τῆς ἐπαναστάσεώς της ὥρυξαν τὰς ὑπονόμους...

ὦ Γαλλία! ὅτε πρῶτον ὅλη ρώμη, ὅλη τάχος,
 Εἰς τοὺς πόδας σου ὠρθώθης ὡς ἀκμαῖος μονομάχος,
 Συναισθάνθη παῖς μονάρχης εἰς τὸ μέτωπόν του κλόνον
 Καὶ συνέσφιγξε τὸ στέμμα διὰ δύο βραχιόνων·
 Τὸν Ἰούλιόν σου εἶδεν ἔπειτα φρικτὸν τοῦ μῆνα,
 Καὶ τοῦ Ἰουλίου ἔτι τὸν λυσσώδη τρέμει Κύνα,
 Ὅστις ἄγρυπνος βαῦζει,
 Τοὺς λαοὺς περιφυλάττει καὶ τὰς ἀλουργίδας σχίζει.

Καθὼς ἴστατο ἐκεῖνος τῶν τρικυμιῶν ὁ Δαίμων
 Εἰς τὸν σπηλαιώδη βράχον, κατοικίαν τῶν ἀνέμων,
 Ἰσταται πᾶς βασιλεὺς σου εἰς ὑπεσκαμμένον θρόνον
 Λαοῦ κάτωθεν βοῶντος αἰσθανόμενος τὸν κλόνον.
 Ἄν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου σκοτεινὴ θυέλλης ζάλη
 Τὴν χιλιετὴ κορώναν τοῦ Καπέτου καταβάλλῃ,
 Θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἄλλους
 Τῶν Συρακουσῶν μονάρχας ἐν Κορίνθῳ διδασκάλους.

Κατὰ χρόνους ἀνακτώσα καὶ Βουλὰς καὶ Γερουσίας,
 Στάδιον εὐρὺ ἀνοίγεις ἐλευθέρας ρητορείας·
 Πλὴν καὶ ὅταν σὺ βαστάζῃς τὴν κλεψύδραν τῶν Ἑλλήνων,
 Ἡ Ἑλλὰς πενθηφοροῦσα μάταιον ἐκπέμπει θρήνον.
 Τὰς αἵμοσταγεῖς τῆς πτέρνας εἰς Βαυαρικὰς ἀλύσεις
 Ἔδεσε μετὰ τῆς Ἀρκτοῦ συμμαχήσασα ἡ Δύσις,
 Καὶ τὸ ἔθνος τῶν ἡρώων
 Εἰς τὸ βούκεντρον ἀφέθη ὡς κυπτὴ ἀγέλη ζώων.

ὑπὸ τὸν ζυγὸν οἱ ξένοι κύπτοντες τῶν βασιλέων,
 Βλέμμα φθόνου, βλέμμα μίσους ἔστρεφον πρὸς ἔθνος νέον,
 Ἀφ' οὗ χρόνου ἐν τῷ μέσῳ τῆς Εὐρώπης αὐτὸ μόνον
 Τὴν σεπτὴν Ἑλευθερίαν ἀνεβίβαζεν εἰς θρόνον.
 Εἰς τῆς Ἐπιδαύρου τ' ἄλση ὡς Παλλὰς γιγαντιαία
 Ἐρητόρευεν ἐκείνη, καὶ ἡ περικεφαλαία,
 Τῆς Θεᾶς ἀγορευούσης,
 Ὅφεις εἰς τὰ πρόσωπά των γοργοὺς ἔσειε Μεδούσης.

Διὰ τοῦτο κατὰ πρῶτον μετὰ φειδωλῶν δακτύλων,
 Ἐκοψε τὰ ὀριά του ἡ ψαλὶς τῶν Τουρκοφίλων·
 Εἶτα δὲ καὶ συνταγμάτων καὶ θεσμῶν ἀρίστων ἄλλων
 Τὸ ἐγύμνωσαν οἱ παῖδες Κελτῶν, Γότθων καὶ Βανδάλων...

Τὸ ἀνάθεμα τοῦ ἔθνους εἰς σᾶς Δώκενς καὶ Ρουκμάνοι,
Τῆς Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας διπλωμάται λαοπλάνοι!

Ἐπροστρίψατε κηλίδας

Εἰς τῆς τόσον του ἐνδόξου ἱστορίας τὰς σελίδας...

Ἡμεῖς σώζομεν τὴν μνήμην τῶν παραμονῶν ἐκείνων,
Ὅτε τρεῖς ὠδήγουν στόλοι τὸν μονάρχην τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ ἑκατοντούτης τότε Νοταρᾶς τοῦ Βυζαντίου

Εἰς τὴν Πρόνοιαν ἐκράτει, ἀντιπέραν τοῦ Ναυπλίου,

Τὴν Συνέλευσιν τοῦ ἔθνους, ἣτις τῶν θεσμῶν προστάτις

Ἐφερε τὸν ἐν Τροιζήνι Χάρτην ὡς ἀδάμαντά της,

Ἦδη δὲ τὸν ἐπεκρέμα

Στίλβοντα καὶ φωτοβόλον εἰς τοῦ Ὁθωνος τὸ στέμμα.

Ἀλλ' ἐξαίφνης εἰς τὰς δύο λεωφόρους τῆς Προνοίας
Εἶδαμεν, Ἑλλάς, τὴν ὥραν τῆς πικρᾶς σου ἀγωνίας.

Τοῦ Ρουκμάνου καὶ τοῦ Δώκενς ἔτρεχαν οἱ μισθοφόροι

Τοὺς ὠχρούς σου Παραστάτας κυνηγοῦντες εἰς τὰ ὄρη.

Καὶ ὁπότε, ὡς ἡ γράϊα ἐσκευώρησεν Εὐρώπη,

Εἰς τὰς χεῖράς σου ὁ Χάρτης τῆς Τροιζήνος κατεκόπη

Διὰ ξενικῆς μαχαίρας,

Κατηράσθημεν εἰς δούλας ὑπολοίπους σου ἡμέρας.

Ὑπὸ τὴν χρυσὴν στολὴν των κρύπτοντες τὴν προδοσίαν,

Ἦσαν τεθωρακισμένοι σιδηρᾶν ἀναισχυντίαν

Αὐτοί, ὅσους μετ' ὀλίγον μηχαναὶ βορβοροφάγοι

Ἀπὸ Τάμισσαν καὶ Νεῦαν ἔρριψαν εἰς τὰ πελάγη.

Εἰς τοῦ Φλιβεροῦ Ναυπλίου περιμένοντες τὰς θύρας,

Τ' ὀρειχάλκινόν των εἶχαν τηλεσκόπιον εἰς χεῖρας

Καὶ μακρόθεν ἐμειδίων

Ὅταν τοὺς υἱούς σου εἶδαν ὀρφανοὺς θεσμῶν ἀγίων.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ἄστρον ἀνατέλλον τῆς ἡμέρας

Δὲν ἐπέχυσεν ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν σου ἐλευθέρας.

Ἐκτοτε θρηνεῖς, Πατρίς μου, ὡς αἱ κόραι Ἰουδαίας,

Αἵτινες εἰς τοῦ Εὐφράτου ἐθρηνώδουν τὰς ἰτέας.

Ἐγὼ δὲ εἰς κυπαρίσσους ἐπεκρέμασα τὴν λύραν

Καὶ τὴν νέαν Σιών κλαίω, τὴν ταλαίπωρον καὶ χήραν.

Ὡς σκαῖος Ἰερεμίας

Δι' ὀλοφυρμῶν ματαίων θορυβῶν τὰς ἐρημίας.

Φεύγων γῆν δεσμοφυλάκων καὶ δεσμίων ταλαιπώρων,

Τὸν Ἀπόλλωνά μου φέρων εἰς τὰ ξένα ἔδοιπéron,

Πρὸς τὴν εὐτυχῇ Γαλλίαν καὶ γενέτειράν μου ἄλλην,

Ὡς ἐπρόστρεξα πρὸ χρόνων, σήμερον προστρέχω πάλιν...

Τοῦ πολίτου τῆς Γενεύης ἄσυλον, Ἑρμενονβίλλη !
 Σὲ ἀσπάζονται ἀνθοῦσαν τὰ ποιητικά μου χεῖλη·
 Ἄλλὰ λύπη δριμυτάτη,
 Καθὼς ἄλλοτε καὶ ἤδη τὴν καρδίαν μου σπαράττει. . .

Εἰς αὐτήν, εἰς τὴν ἰδίαν ἐραστὴν Ἑρμενονβίλλην,
 Ποῖος ποῖον περιμένει παρὰ τοῦ Ρουσσώ τὴν στήλην ;
 Πῶς τοῦ ἔαρος ἡ ὥρα ροδοδάφνας ἐστεμμένη,
 Ἐν ᾧ τέρπει τὴν γῆν ὅλην, αὐτὸν μόνον δὲν εὐφραίνει ;
 Εἰς τὴν πέραν πεδιάδα στρέφει ὄμματα Λυγκέως·
 Μένει, φεύγει, ἐπιστρέφει, ἐπαναχωρεῖ δρομαῖος,
 Καὶ ὁ χωρικὸς θαυμάζων
 Βλέπει πρόσωπον εἰς τοῦτον κόλασιν ψυχῆς ἐκφράζων.

Ὁ κρατῶν ἐγκλείστους τόσας εἰς τὰ στέρνα τρικυμίας
 Ὁ πλανώμενος ὑπάρχει ἐραστῆς τῆς Ἀγλαΐας.
 Τὸ κεραύνιον ἐκεῖνο εἰς τὴν Ρώμην φθάσαν γράμμα
 Τοῦ ἀγροτικοῦ τῆς οἴκου ἡγγελλε τὴν θέσιν ἅμα,
 Καὶ ἀπὸ Ἑρμενονβίλλην πρὸς αὐτὸν τὸ εἶχε στείλει
 Ἡ πιστὴ τροφὸς τῆς, ἣτις παρακολουθοῦσα φίλη,
 Ἔστρεφε θρηνηῶδες ὄμμα
 Εἰς τὸ σβύνον αὐτῆς πνεῦμα, εἰς τὸ φθίνον αὐτῆς σῶμα.

Ἐκεῖ, ὅπου πυκνοῦ δάσους ἔθαλλον τὰ νέα φύλλα
 Καὶ ἡ φίλη τῆς ἐρήμου ἐκελάδει φιλομήλα,
 Εἰς ἐκείνας τὰς ἰτέας, εἰς τὴν κλαυθμηράν των βρύσιν,
 Ὅταν ἔκλινε τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν δύσιν,
 Ἦρχετο ἡ ἀσθενοῦσα ἐρωμένη του συνήθως. . .
 Ἡ καρδιά του βιαίους δίδει κτύπους εἰς τὸ στήθος,
 Ἐλατὴρ ὥρολογίου,
 Ὅστις πάλλων ἀναγγέλλει καθὲν βῆμα τοῦ ἡλίου. . .

« Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι ; . . . λέγει· ὄχι, . . . ἀσθενὴς βορέας
 » Ἐκ διαλειμμάτων πνέων σείει τὰς ἐκεῖ πτελέας
 » Καὶ τοῦ μακρινοῦ χειμάρρου φέρει πρὸς ἐμὲ τὸν κτύπον. . .
 » Πλὴν χαιρετισμὸν ἀκούω, καὶ δρομαῖον βλέπω ἵππον. . .
 » Οὐρανέ ! . . . αὐτὴ ἐκείνη . . . φέρεται εἰς τὰ πλευρά του. . .
 » Ἔρχεται . . . τὴν διακρίνω . . . ριγῶ . . . καίω . . . τοῦ θανάτου
 » Ὁ ἰδρὼς μὲ περιρρέει . . .
 » Ἔρχεται . . . καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰ χεῖλη μου ἐκπνέει. . . »

Εἰς τὸ χλοερὸν πεδῖον ἡ νεᾶνις ἐκπεξεύει,
 Καὶ πρὸς κράτησιν τοῦ ἵππου εἰς θεράποντά της νεύει·
 Μόνη δὲ εἰς τὸ μονῆρες προχωρεῖ τοῦ ἄλλους μέρος,
 Ὅπου ρεῦμα μορμορῶζει νεροῦ ἅμα καὶ ἀέρος,

Καὶ τὴν ἀπομόνωσίν της εὐλογοῦσα ἡ ἀθλία
Ἐκφωνεῖ ἀπὸ καρδίας : « Δέξου με, ὦ ἔρημία !
» Μετὰ βήματος δρομαίου
» Εἰς τοὺς κόλπους σου τὴν θέαν ἀποφεύγω τοῦ Ρωμαίου ».

Καὶ ὁ Ἕλλην προχωρήσας μετὰ ταραχῆς καὶ βίας,
Μακρὰν βήματα ὀλίγα ἔμεινε τῆς Ἀγλαΐας.
Εἰς τὴν ὄψιν του ἐκείνη ἀπὸ κεραυνὸν ἐπλήχθη.
Ἐσταμάτησεν, ὡς χάσμα πρὸ ποδῶν της νὰ ἡνοίχθῃ.
« Ἀγλαΐα ! » τῶν μελῶν της πᾶσα κίνησις ἐστάθη.
« Ἀγλαΐα ! » τῆς φωνῆς της πᾶσα δύναμις ἐχάθη.
» Ἀγλαΐα ! » πάλιν κράζει,
Καὶ ὡς ἔνοχος ὁ τρέμων ἐραστῆς της πλησιάζει.

« Μὴ, ἐφώναξεν ἐκείνη φρίττουσα, μὴ πλησιάσῃς !
» Τοῦ νοός μου εἶναι, βλέπεις, ἐπικίνδυνος ἡ στάσις ...
» Μόλις δύναμαι μακρόθεν, μόλις νὰ σέ ὑποφέρω ...
» Ἡ ψυχὴ μου φεύγει, βῆμα ἐὰν ἔλθῃς ἐγγυτέρω ... »
— « Τί φοβεῖσαι ; τί ; » τὴν εἶπε, καὶ ὁ τάλας ν' ἀποσώσῃ
» Λόγον ἤθελε, καὶ λόγον δὲν ἐδύνατο ν' ἀρθρώσῃ.
Καὶ τὰς χεῖράς της σταυροῦσα
Ἐκραξεν ἡ νέα, βλέμμα εἰς τὸν αὐρανὸν ὑψοῦσα :

« Ἄν αὐτοῦ ἡ ὄρασίς μου ἔπλασε τὴν παρουσίαν,
» Πλάστα μου, ἐξάλειψέ την ὡς φρικώδη ὀπτασίαν !
» Ἀληθῆς ἂν εἶναι ὁμῶς, πρὶν παράφρων ἔλθῃ γίνω
» Δύναμιν ἐξ ὕψους δός με, δός με νὰ τὴν ὑπομείνω ! »
Καὶ πρὸς τοῦτον εἶπε : « Φέρε εἰς τὴν ταραχὴν μου πέρας .
» Εἶσαι σύ ; δὲν εἶσαι ἄλλος ; καὶ δὲν εἶσαι τῆς ἐσπέρας
» Ἡ σκληρὰ σκιά ἐκείνη,
» Ἦτις ὀπισθὲν μου τρέχει καὶ ποτὲ δὲν μὲ ἀφίνει ;

— « Ἐγὼ εἶμαι ... σὲ ὁμνύω εἰς τὴν πρώτην σου φιλίαν ».
— « Ὁ Θεὸς λοιπὸν νὰ λάβῃ καὶ τῶν δύο εὐσπλαχνίαν ! »
— « Ἐμοῦ μάλιστα, φιλτάτη ! ... Πλὴν τὸ αἷτιον τοῦ τόσου
» Θαυμασμοῦ σου δὲν μὲ λέγεις ; Πῶς ὁ τόσος θόρυβός σου ;
» Εἰς τὴν Ρώμην δὲν μὲ εἶδες ; Ἦσουν σύ, καὶ ὄχι ἄλλη.
» ὦ ! ἀκόμη ὁ κλαυθμὸς σου εἰς τὰς ἀκοάς μου πάλλει ...
» Ἀλλ' ὁ τῆς ψυχῆς σου σάλος
» Ἄλλος ἦτον, ἄλλος τότε, καὶ ὁ τωρινός σου ἄλλος ... »

— « Ναί, σὲ εἶδα ... καλὰ λέγεις· ναί, σὲ εἶδα ἐνθυμοῦμαι
» Ὅτι καὶ σὲ εἶπα λόγους ... Πλὴν ματαίως τυραννοῦμαι
» Ποῦ σὲ εἶδα, τί σὲ εἶπα εἰς τὸν νοῦν ν' ἀναπολήσω ...
» Δύσκολα τὸ λογικόν μου φέρεται εἰς τὰ ὀπίσω ...
» Ἐπαθεν εἰς χρόνους τόσους ἡ ψυχὴ μου τόσους πόνους !

» Ἐλαβεν εἰς χρόνους τόσους καὶ ὁ νοῦς μου τόσους κλόνους!

» Καὶ ἀκόμη ἂν ἀντέχῃ

» Τὸ ἀδύνατόν μου πνεῦμα, δόξαν ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ! . . . »

— « Εἰς τὰ ὄμματά σου, φίλη, φαίνομαι φονεὺς σου ἴσως,

» Κατ' ἐμοῦ ὀργὴν φυλάττεις εἰς τὰ στήθη σου καὶ μῖσος,

» Καὶ πολλὴ ἀσημονία τὰς αἰσθήσεις σου ταράττει.

» Ἴσως λόγοι μου ὀλίγοι σὲπραῦνωσι, φιλτάτη.

» Ἀκροάσου με καὶ λάβε νοῦν ἀτάραχον καὶ κρύον,

» Καὶ τοὺς πόδας σου εἰς ρεῖθρα θέλησε θερμῶν δακρύων,

» Θέλησε νὰ καταβρέξω . . .

» Εἰς τὴν θλιψὶν σου δὲν ἔχω ψυχῆς δύναμιν ν' ἀνθέξω . . .

— « Ὅργην εἶπες! . . . μῖσος εἶπες! . . . ὦ! ἐγὼ νὰ σὲ μιτήσω

» Ἰσχύον ἔχω πάθῃ τόσα εἰς τὰ στήθη μου νὰ κλείσω! »

— « Ρέουσι τὰ δάκρυά σου, δυστυχῆς μου ἐρωμένη ».

— « Τῆς καρδίας μου τὴν ζέσιν ἡ ροὴ αὐτῶν χλιαίνει . . .

» Εἰς τὴν φλογερὰν τοῦ χύσιν ἀνακούφισιν εὐρίσκω . . .

» Ἄφες τε νὰ τρέξουν πλέον, ἄφες τε . . . ἢ ἀποθνήσκω . . .

» Λάλει με . . . φωνῆς γνωρίμου,

» Λάλει με . . . φωνῆς φιλτάτης ἔχει δίψαν ἡ ψυχὴ μου . . .

— « Ὅταν καταρχὰς σὲ εἶδα, τερπνοὺς εἶδα παραδείσους·

» Τῆς καρδίας μου αἰσθάνθην κλειομένας τὰς ἀβύσσους·

» Ἄγγελος φωτὸς ἐφάνης εἰς τὸ ἐκθαμβόν μου ὄμμα,

» Ἄγγελος φωτὸς ἀφῆσας τὸ οὐράνιον τοῦ δῶμα.

» Καὶ ὁπότε εἰς τὰ ὄρη ἐπεριπατοῦμεν μόνοι,

» Προσευχῆς εἰς τὸν Θεόν μου ἐκλίνα πολλάκις γόνυ,

» Τρέμων μὴ σὲ ἀναρπάσῃ

» Ὁ αἰθέριός σου κόσμος, καὶ ἡ γῆ αὐτὴ σὲ χάσῃ.

» Ἀλλὰ ποία τὴν πατρίδα ἐπολέμει τότε τύχη!

» Ὁ κλαυθμὸς τῆς, ἐνθυμεῖσαι, εἰς τὰ σπλάγχνα ἡμῶν ἤχει.

» Εἰς τῆς γοερᾶς φωνῆς τῆς τὰς προσκλήσεις μὴν ἀνθέξας,

» Ἄφησα τὴν ἐρωμένην εἰς ἀγκάλας μητρὸς τρέξας.

» Τὴν ἐπιστροφὴν ταχεῖαν εἰς σὲ φεύγων ὑπεσχέθην·

» Ἀλλ' ἐν μέσῳ λαβυρίνθου ἀνεξέδου δὲν εὐρέθην,

» Καὶ τῆς πρώτης θολωτέρα

» Δὲν ἀνέτελλε τρεῖς χρόνους ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα;

» Ὁ πατήρ σου πρὸς τὰ τέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος

» Τὸν συνέχοντά μας κρίκον ἔθραυσε τοῦ ἀρραβῶνος.

» Ἐπλήγώθην θανασίμως, πλὴν ἀπὸ ψυχῆς σ' εὐχήθην

» Τρισευδαίμονας ἡμέρας καὶ τοῦ ἔρωτός μου λήθην.

» Πρὸ πολλοῦ ἐπιστολῶν σου τιμαλφῶν ἑστερημένος,

» Κατεπείσθην ὅτι μόνος ἤμην ὁ ἀδικημένος.

» Δὲν ἐφρόνουν, σὲ ὁμνῶ,

» Ὅτι ἐμελλεν ἐν ξίφος νὰ μᾶς σφάξῃ καὶ τοὺς δύο.

» Ἐμαθα, πλήν παρακαίρως, ἔμαθα, πλήν μετὰ χρόνους,

» Ὅτι ἔφερα καρδίας ἀνιάτους εἰς σὲ πόνους·

» Τὴν ἀπάνθρωπον ἀκούσας πρὸς σὲ βίαν τοῦ γονέως,

» Ἐπανήλθα εἰς τὴν Ρώμην ἔκφρων ὅλος καὶ δρομαῖος·

» Τὸ βαθύ σου αὐτὸ πένθος εἰς τὸν τάφον πρὶν μὲ στείλῃ,

» Πρὶν ἐκπνεύσω ἐγὼ πρῶτος, κἂν ἄς χωρισθῶμεν φίλοι,

» Φίλοι πάλιν ἐνωμένοι,

» Καὶ ἂν μνήμα τὸν καθένα χωριστὸν μᾶς περιμένῃ...

» Ἀγλαΐα, πίστευσέ με· ἀφ' ἧς ὥρας σ' ἐστερήθην,

» Εὐτυχῇ στιγμὴν νὰ εὕρω εἰς τὴν γῆν δὲν ἐδυνήθην·

» Ζῶ, ἀλλὰ ψυχὴ καμμία δὲν ζωογονεῖ τὸ σῶμα·

» Ἀφωνον τὸ πνεῦμα μένει ὅταν ὁμιλῇ τὸ στόμα·

» Τὸ μειδίαμα πρὸ χρόνων ἐλησμόνησαν τὰ χεῖλη·

» Μένει πάντοτε εἰς πάντας ὡς χαλκίνη Ἄδου πύλη

» Ἡ καρδιά μου κλεισμένη,

» Καὶ αὐτὸς ὁ Πλάστης ξένος εἰς τοὺς λογισμοὺς μου μένει.

» Εἰς τοὺς λόγους μου δὸς πίστιν· τοῦτο καὶ εἰς σὲ συντείνει

» Τὴν πολλὴν σου ἀθυμίαν αὐτὴν ἴσως ἐλαφρύνῃ·

» Ἡ ὀργή σου ἴσως παύσῃ κ' ἐξιλεωθῇς κατὰ τι,

» Ἄν πεισθῇς ὅτι μὲ ἦσο πάντοτε προσφιλεστάτη...

» ὦ, προσφιλεστάτη μόνον! ἀσθενὴς χειλέων ἦχος!

» Θνητοῦ γλῶσσα δὲν ἐκφράζει ὅσα πάσχω ἐνδομύχως.

» Φίλη μου, σὺ μάντευσέ με·

» Καθὼς ἄλλοτε μ' ἐνόεις, φίλη μου, ἐννόησέ με...

» Γλυκυτάτη ἐρωμένη! ἂν ἀπὸ ἀνθρώπου στόμα

» Ἐπρόφέρθῃ ποτὲ λόγος τρυφερώτατος ἀκόμα,

» Μάθε μέ τον... Ὅσω ζήσω, εἴθ' ὁ ἔρως μου νὰ ζήσῃ!

» Ἄν αὐτός, καὶ ἡ ζωὴ μου εἴθε ὡς αὐτὸς νὰ σβήσῃ!

» Ἀδιαίρετον ὑπῆρξες τῆς δράσεώς μου μέρος,

» Καὶ τὰ ὄμματά μου ὅπως ἐγὼ ἔστρεψα, ὁ ἔρως

» Σὲ παρέστησεν ἐμπρὸς μου,

» ὦ ἐωθινόν, ὦ λάμπον ἄστρον τῆς νεότητός μου!»

Ἦκουεν αὐτά, ὠχρία, ἐρυθρία, ἐμειδία,

Καὶ διαλειπούσας λάμπεις νοὸς εἶχεν ἡ ἀθλία.

Τῶν ἀψύχων τῆς βλεμμάτων ἡ προσήλωσις καὶ πῆξις

Καὶ ἡ σιωπὴ τῆς ἦσαν αἱ ἀπαίσιαι ἐνδείξεις

Ὅτι μελαναὶ κηλίδες εἰς ἐκλείψεις στιγμιαίας

Ἀπεσκότιζαν πολλάκις τὸν ἐγκέφαλον τῆς νέας.

«Εἶμαι, εἶπε μετ' ὀλίγον,
»Τὸ πτηνὸν τὸ δοκιμάζον τὰς δυνάμεις τῶν πτερύγων...

»Εἰς τὴν κεφαλὴν μου, φίλε, κρυπτόν φέρω πάθημά τι.
»Καὶ αὐτὸ τὴν ἁρμονίαν τῶν ὀργάνων τῆς ταράττει.
»Ἀλλὰ διαρκεῖ ὀλίγον ἡ θρηνηδὴς αὐτῇ στάσις·
»Ἡ ψυχὴ μου ἔχει ὥρας, καὶ ὁ νοῦς μου ἔχει φάσεις·
»Ἦσυχη πολλάκις εἶμαι, φαιδρὰ εἶμαι παρ' ἐλπίδα,
»Ὡς ποτὲ νὰ μὴ μὲ εἶδες, ὡς ποτὲ νὰ μὴ σὲ εἶδα...

Πλὴν βαθείας λύπης νέφος

»Εἰς τὸ μέτωπόν σου βλέπω... Κλαίεις καὶ θρηνεῖς ὡς βρέφος.

»ὦ! κ' ἐγὼ θρηνῶ καὶ κλαίω... καὶ λοιπὸν ἐμὲ σὺ κλαίων,
»Κ' ἐγὼ κλαίουσά σε, θρῆνον ἄς θρηνῶμεν ἀμοιβαῖον...»
Ἄφωνος ὁ ἐραστής τῆς, ἄφωνος ἐπεριπάτει·

«Παῦσε! εἶπε τελευταῖον· δυστυχῆς! δυστυχεστάτη!...»
—«Ἀληθῶς δυστυχεστάτη!... πρόσφορος τῷ ὄντι λέξις!...
»Τὸν τροχὸν τῆς τύχης ὅμως ἰσχὺν ἔχεις νὰ καθέξης;

»Πρὸς τί ὄφελος οἱ θρῆνοι;

»Ἀναλάμφεως ἐλπίδα ἔχει λύχνος, ὅστις σβύνει;

»Ὅταν ἡ νεότης φύγη, τῆς ζωῆς ἡ πρώτη δρόσος
»Τί μᾶς χρησιμεύουν τᾶλλα; ὁ ἄγων πρὸς τί ὁ τόσος;
»Πρὸς ἐμὲ ἰδοὺ τί λέγω εἰς τὰ φῶτα τῆς ἡμέρας·
»Πρὸς ἐμὲ ἰδοὺ τί λέγω πρὸς τὰ σκότη τῆς ἐσπέρας·
»Αὐτὰ λέγε καὶ σὺ, φίλε, καὶ μικρὰν παραμυθίαν
»Εἰς τὴν πένθιμόν σου φέρε καὶ περιπαθῇ καρδίαν...

»Ἀλλ' εἰς ἐκπληξιν μεγάλην

»Μένεις βλέπων καὶ ἀκούων... Μὴ παραφρονῶ καὶ πάλιν;»

Ἡ φωνὴ τῆς διεκόπη, καὶ ὁ ἐραστής τῆς βλέπων
Λογικὸν ἀμαυρωμένον, εἰς παραφροσύνην ρέπον,
Κ' ἐνταυτῷ ἐξηντλημένην καταρρεύσασαν ὑγείαν,
Ἐφοβεῖτο περαιτέρω μετ' αὐτῆς συνομιλίαν.
Ἀλλ' αὐτὴ ἐπανελθοῦσα εἰς τοὺς λόγους τῆς τοὺς πρώτους,
Τοὺς κατὰ τι ἀσυρράπτους καὶ κατὰ τι ἀλλοκότους,

Εἶπε πάλιν τεθλιμμένη·

«Τί ζητεῖς ἐδῶ; τί θέλεις; ποῖα τύχη σὲ προσμένει;

»Μὴ ν' ἀνανεώσης ἤλθες τὴν πληγὴν μου τὴν ἀρχαίαν;
»Εἰς τὴν λύπην μου μὴν ἤλθες νὰ προσθέσης λύπην νέαν;...»
—«Νὰ σὲ φέρω ἐγὼ λύπην!... ὁ Θεὸς μὴ τοῦτο δώσῃ!...
»Ἀφ' οὗ εἰδάν με μακρὰν σου βραδυπόροι χρόνοι τόσοι,
»Χρόνοι ἔρημοι καὶ μαῦροι, χρόνοι πένθους καὶ χηρείας,
»Ἦλθα πλέον, ἤλθα κλαίων εἰς αὐτὰς τὰς ξενητείας,

Ὅπου αἰωνίως μένει,
»Αἰωνίως, ὦ πικρία ! πᾶσα μου ἐλπίς θαμμένη ...»

— «Ναί, θαμμένη· καλὰ εἶπες· ἡ μυρσίνη ἐμαράνθη ...
»Ἐξηράνθη ὁ κορμός της πρὶν εὐώδη δώσῃ ἄνθη ...
»Εἶδες τὴν οἰκτράν μου στάσιν, εἶδες τὴν ἐκ τοῦ πλησίον ;
»Ἀμαυρώθη καὶ αὐτῶν μου τῶν βοστρύχων τὸ χρυσίον ...
»Τὴν διαφανῇ μου σκέπην ἂν ὑψώσω, μὴ λυπῆσαι ...
»Στρέψε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα καὶ ἰδέ με ... μ' ἐνθυμῆσαι ; ...
»Πῶς τῆς λύπης ἡ πικρία
»Μὲ κατέστησαν ἄλλοιαν ! ... Ποία ἤμην, κ' εἶμαι ποία ! ...»

Ἔσυρε τὸ κάλυμμά της, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἦτον
Γλυκὸ κέντρων τῶν Ἑρώτων, γλυκὸ κέντρον τῶν Χαρίτων·
Ἐμενὲν ἡ ὠραιότης, ἀλλ' ἐξέλιπεν ἡ δρόσος·
Εἰς ἀδάμαντα τὴν ἄχνην ἔχυσε καρδίας νόσος,
Οὐτ' ἐδύνατο εὐκόλως ὀφθαλμὸς νὰ διακρίνῃ
Ἐὰν ἦτο ποτὲ ρόδον, ἐὰν ἔθαλεν ἐκείνη·
Ἀπὸ μάρμαρον τῆς Πάρου
Μορφὴν εἶχεν Ἀφροδίτης, πλὴν μορφὴν νεκρὰν μαρμάρου.

— «Ἐπουράνιε Θεέ μου ! ...» ἔκραξεν ὁ τάλας κλαίων
Κ' ἐλευθέραν ὁδὸν δίδων εἰς τὰ δάκρυά του πλέον.
— «Μὴ περίλυπος θαυμάζῃς· ἐπανέλαβεν ἐκείνη·
»Τῆς ψυχῆς ἡ πικρὰ φθίσις, ἡ ἀκοίμητος Ὀδύνη
»Προπορεύεται τοῦ Χρόνου, κρατεῖ λάγηνον εἰς χεῖρας
»Καὶ τῶν πλέον εὐαισθητῶν βαρυκρούουσα τὰς θύρας,
»Εἰς τὰ πρόσωπά των ραίνει
»Σταλαγμοὺς θανατηφόρους καὶ τὸ κάλλος των μαραίνει».

Μετὰ σιωπὴν ὀλίγην, προσηλοῦσα εἰς ἐκεῖνον
Ὅμμα παραπονεμένον, ὄμμα ἔτοιμον εἰς θρήνον,
Ἐκραξε· — «Πατὴρ σκληρότης !... ὁ Ρωμαῖος !... ὁ Ρωμαῖος !...
»Ζητεῖ δέσμιον καρδίαν, ἀλλὰ τὴν ζητεῖ ματαιῶς ...
»ὦ ! τὸ ἔσχατον καὶ δύον φῶς νὰ ἤμην τοῦ ἡλίου,
»Ἡ ἀναίσθητος νὰ ἤμην πέτρα τοῦ νεκροταφείου,
»Ὅπου δάκρυ μύρρας καίει,
»Ὅπου ὀφθαλμοὶ οἰκτίρμων λείψανα φιλτάτης κλαίει ! ...

»Ἀπ' αὐτὸν τὸν πλάνον κόσμον ἤθελα ν' ἀναχωρήσω·
»Ἦθελα εἰς τὰς ἐρήμους καὶ εἰς τὰ βουνὰ νὰ ζήσω,
»Νὰ μὴ βλέπω τοὺς ἀδίκους καὶ ἀπατηλοὺς ἀνθρώπους,
»Νὰ συρθῶ εἰς ἀγνωρίστους καὶ ἀκατοικήτους τόπους,
»Ὅπου μαῦροι καταρράκται, ὅπου ἄνεμοι καὶ πάγοι,
»Ὅπου ἄγρια θηρία, ὅπου ὄρνεις σαρχοφάγοι,

»Καὶ εἰς ἄντρα καὶ εἰς λόφους
 »Κρημνοὺς γείτονας νὰ ἔχω, μαῦρα σύννεφα συντρόφους».

Τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος· «Εἰν' ἐδῶ αὐτός; εἰπέ με...»
 Καὶ αὐτὴ ἀγωνιῶσα· «Οὐρανέ, κεραύνωσέ με!
 »Εἰν' ἐδῶ, καὶ διὰ τοῦτον ὁ πατήρ μου τόσους χρόνους
 »Μὲ παρέδωκεν εἰς τόσους σκληροὺς πόνους, σκληροὺς φόνους.
 »Εἰν' ἐδῶ... ἀπὸ τὴν Ρώμην μ' ἔσυρεν εἰς τὴν Γαλλίαν,
 »Ἐπειδὴ αὐτὸς πρεσβεύων τὴν Καθολικὴν θρησκείαν,
 »Εἰς τὴν δούλην του πατρίδα
 »Δὲν ἐλάμβανε συμβίαν, ὡς Ρωμαῖος, Ἑλληνίδα...

»Εἰν' ἐδῶ, καὶ ὁ πατήρ μου πλεονέκτημα εἰς τοῦτον
 »Ἐν εὐρίσκει, ἀλλὰ μέγα, τὸν ἀμέτρητόν του πλοῦτον...
 »Πλὴν εἰς τοῦ φρικτοῦ ναοῦ του δὲν ὑπάγω τὰ τεμένη
 »Ὡς ἡ θλιβερά θυσία, ἡ ἀπ' ἄνθη στολισμένη,
 »Ἐως οὗ τὰ ὄρη ἔχουν βράχον ἓνα, κρημνὸν ἓνα,
 »Καὶ ὁ χεῖμαρρος ἐν ρεῦμα, καὶ ἡ θάλασσα πυθμένα,
 »Καὶ εἰς βάθος ποτηρίου
 »Ρανὶς μία ποθεινοῦ μου σώζεται δηλητηρίου...»

Αἱ σκληραὶ αὐταὶ ιδέαι ὡς νὰ ἔφεραν καὶ πάλιν
 Εἰς τὰς ἀσθενεῖς τῆς φρένας τὴν προτέραν παραζάλην,
 Ἐνοιξεν ὡς δύο ἄστρα ὄμματα πεφλογισμένα,
 Ἐστρεψεν ἐπάνω κάτω βλέμματα πεπλανημένα,
 Καὶ ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς, ὡς φωνὴ θραυσθείσης λύρας,
 Ἡ κλαυθμὸς μαστιζομένης ἀπὸ ἄνεμον φιλύρας,
 Αὐτὰ εἶπεν, ἐν ᾧ πλέον
 Σαλευθὲν τὸ λογικόν τῆς ἔβλεπεν ἐκεῖνος κλαίων·

«Εἰς τὸν Πραίτωρα Ρωμαῖον
 »Ἐπωλήθη ὁ Σωτήρ,
 »Κ' εἰς Πιλάτον δίδει νέον
 »Ἐμὲ ἄσπλαχνος πατήρ...
 »Λάβε κτῆμά σου, θηρίον,
 »Εἰς τὸν τάφον μου σιγᾶ
 »Αἷματός μου τὸ χωρίον,
 »Λάβε τὸ Ἀκελδαμά...
 »Ἀλλ' ὁ θάνατος μὲ κράζει
 »Ἀπὸ τὸ Γεθσιμανί,
 »Καὶ τὸ στόμα μου φωνάζει
 »Τὸ λαμμᾶ σαβαχθανί...»

Ἐκλαυθμύρισε τοιαῦτα, καὶ τὸ βῆμά τῆς ἐστράφη
 Ἐκεῖ ὅπου χρεμετίζων, ποδοκρούων τὰ ἐδάφη,
 Ἐπερίμενεν ὁ ἵππος τὴν ἀθλίαν ἀναβάτιν·

Εἰς τοῦ λευκοχαίτου ζώου ἀνεπήδησε τὴν πλάτην,
 Ἦγγισε τὸν πτερνιστῆρα εἰς τὰ εὐγενῆ πλευρά του
 Καὶ δι' ἀκκνθώδους δρόμου ἀνελήφθη καὶ δυσβάτου,
 Ὡς διὰ τοιούτου τάχους
 Θέλουσα νὰ διαφύγῃ λογισμοὺς πολυταράχους.

Ἐδραμεν ἐκεῖνος τρέμων μὴ συμβῇ τι ἀπευκταῖον.
 Πλὴν τὸν μάταιόν του δρόμον διακόψας τελευταῖον,
 Εἰς σιγὴν νυκτὸς εὐρέθη καὶ εἰς ἄκραν δρυμοῦ μόνος.
 Τὸν συνώδευε θρηνηώδης ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος,
 Καὶ φωτίζουσα τὴν κτίσιν ἡ σελήνη κατὰ πρῶτον
 Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη, γλυκὺ ἄστρον τῶν ἐρώτων,
 Γλυκὺ ἄστρον τῶν ὥραίων
 Χρόνων, οἵτινες παρῆλθον καὶ δὲν ἐπιστρέφουν πλέον.

Πίπτων κατὰ γῆς καὶ κλαίων, ἔκραξεν: «ὦ λατρευθεῖσα
 »Οὐρανίας σφαίρας κόρη καὶ σκληρῶς θυσιασθεῖσα!
 »Ἐμελλε μετὰ τοσούτων πικρῶν χρόνων ἀπουσίαν
 »Εἰς αὐτὴν ν' ἀπαντηθῶμεν, εἰς αὐτὴν τὴν ξενητεῖαν,
 »Καὶ νὰ σ' εὕρω σὲ τοῦ Πλάστου τὴν ἐντελεστέραν πλάσιν
 »Εἰς τοιαύτην ἀπαισίαν σώματος καὶ νοδὸς στάσιν,
 »Καὶ νὰ εὐλογῶ ἐκείνους
 »Τοὺς καιροὺς, καθ' οὓς μακράν σου ἔζων εἰς ἀπαύστους θρήνους!
 »Ὅταν ἔκλαια μακράν σου μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ μόνη
 »Ἐλπίς ὅτι θέλουν παύσει τῆς καρδίας μου οἱ πόνοι,
 »Μίαν ὥραν, στιγμὴν μίαν ἔάν σέ ἴδῳ, φιλτάτη,
 »Καὶ εἰς τὴν ζωὴν τοιαύτην τερπνὴν χίμαιρα μ' ἐκράτει.
 »Πλὴν νὰ σ' εὕρω καὶ νὰ βλέπω εἰς τὸ ἀσθενές σου σῶμα
 »Ὅτι θάνατον ἐγγίζω καὶ φιλτάτου ὄντος πτῶμα,
 »Ἰδοὺ λύπη καὶ μανία
 »Καὶ μαρτύριον καρδίας καὶ θανάτου ἀγωνία!»

Πλανηθεῖσα εἰς τὴν γύρω τῆς Ἑρμενοβίλλης χώραν,
 Ἐφθασεν ἡ Ἀγλαΐα εἰς τὸν οἶκόν της παρ' ὥραν.
 Τὰς αἰσθήσεις της ἰδόντες οἱ γονεῖς της ἐξημένας
 Καὶ ὡς ἄνθρακας τὰς δύο παρειάς της καιομένας,
 Ἐθεσαν ἀνησυχοῦντες τὴν πυρέττουσαν εἰς κλίνην.
 Ἐφερεν εἰς τὴν ψυχὴν των ἡ αὐγὴ τινὰ γαλήνην,
 Ὅτι παρ' ἐλπίδα πᾶσαν
 Ἐκρυσσε τὰς ἀκοάς των νέον τι ὡς βέλος φθάσαν.

Ἀπὸ Ρώμην εἰς Γαλλίαν ὅλος ἔρωσ, ὅλος πίστις
 Ἐδραμεν, αὐτοὶ μανθάνουν, ὁ ἀρχαῖος ἐραστής της.
 Τρέμει ὁ πατήρ της μήπως ὁ μνηστήρ τὴν παραιτήσῃ
 Ἄν εἰς ἄλλον δεδομένην τὴν καρδίαν της γνωρίσῃ.

Θεραπείαν αὐτὸς βλέπει μίαν, τὴν ἀσφαλεστέραν,
 Τὸν ὑμέναιον νὰ σπεύσῃ τὴν αὐτὴν εὐθὺς ἡμέραν,
 Καὶ νὰ θέσῃ τελευταῖον
 Ὡς ἐφέστιον Θεόν του τὸν πολύχρυσον Ρωμαῖον.

Ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν ἀπάτην ἔρριψεν αὐτὸς τὴν νέαν,
 Εἰς τὰ στήθη της ἐνσπείρας τὴν φαρμακερὰν ἰδέαν
 Ὅτι πῦρ ὁ Ἕλλην τρέφων ἄλλου ἔρωτός του νέου,
 Ἀρνητῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκηρύχθη τοῦ ἀρχαίου.
 Ἀλλ' ἐκεῖνος αἰφνης ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην· διὰ βίας
 Τὴν ἀπήγαγε μακρὰν του εἰς τὰ βάθη τῆς Γαλλίας.
 Ἀλλ' ἰδοὺ κ' ἐκεῖ ἐφάνη·
 Ὁ ἀργυρολάτρης γέρων ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἐμάνη.

Εἰς τῆς ἀσθενούσης κόρης τὸ δωμάτιον ἐμβαίνει·
 Ἀπὸ ταραχὴν ἐκείνη λογισμῶν συνερχομένη,
 Ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς βιβλίον τι ἐκράτει·
 «Σὲ διέκοψα, τὴν εἶπεν· ἀνεγίνωσκες, φιλτάτη».
 —«Τυφλός, πάτερ, εἰς τὸν χάρτην ἔτρεχεν ὁ νοῦς μου... μέινε...
 »Ἐκ πολλοῦ καιροῦ, ὡς βλέπεις, εἰς τὴν κεφαλὴν μου εἶνε
 »Τὸ Πᾶν ἄγραφον βιβλίον...
 »Ἀπὸ τὸ ἀλφάβητόν μου μέρος ἔλειψε στοιχείων...

—«Ἀκουσε, φιλτάτη κόρη...»—«Πάτερ μου, ὁμίλησέ με...
 »Διατὶ διστάζεις;... Φρίττω...»—«Μὴ φοβῆσαι καὶ μὴ τρέμε.
 »Ὁ μνηστήρ σου ὁ Ρωμαῖος...»—«Πάτερ μου, μὴ λέγεις ἄλλο·
 »Βλέπεις ὅτι μόλις πνέω... Βλέπεις ὅτι ὅλη πάλλω...
 —«Κατ' αὐτοῦ πῶς τόσον μῖσος, καὶ τί τόσον σὲ ταραττει;
 »Ποίαν μυστικὴν ἐλπίδα ἢ καρδίαν σου φυλλάτει;»
 —«Λάρναξ ἐνταφιασμένη,
 »Ἡ ἀπελπισία μόνη εἰς τὸ στήθος αὐτὸ μένει».

—«Θέλησε τὴν ὄρασίν σου εἰς αὐτὸν νὰ προσηλώσῃς.
 »Τὴν ἀπέχθειάν σου πλέον θέλησε νὰ ἐλαττώσῃς.
 —«Κάλλιον τὰ ὄμματά μου ὡς λυχνίαι νὰ σβεσθῶσι,
 »Παρὰ μίαν στιγμὴν πλέον εἰς τὸν ξένον νὰ στραφῶσι».
 —«Δὸς ἀκρόασιν εἰς τοῦτον· ἡ στοργὴ του ἄς σὲ πείσῃ».
 —«Κάλλιον τὰς ἀκοάς μου διὰ πάντοτε νὰ κλείσῃ
 »Τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου χῶμα,
 »Ἡ ν' ἀκούσω μίαν πλέον λέξιν ἀπ' αὐτοῦ τὸ στόμα».

—«Ἡ ὑπόσχεσις ἐδόθη».—«Χαίρονται, εἴτε λυποῦνται,
 »Ὡς τὰ κτήνη αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς πωλοῦνται».
 —«Ποῖον λόγον βαρὺν εἶπες! Πολλὴν σήμερον πικρίαν
 »Καὶ ἀμάλακτον εὐρίσκω εἰς τὰ στήθη σου καρδίαν!»

—«Εἶχα, πάτερ μου, καρδίαν τοῦ κηροῦ μαλακωτέραν·
»Τὴν κατέστησαν αἱ λῦπαι τοῦ σιδήρου σκληροτέραν».

—«Ἡ φιάλη κατὰ πρῶτον

»Ἐξεχείλισεν . . .»—«Ἐρράγη, πλήν κωφεύεις εἰς τὸν κρότον . . .

»Πρὸς ἐμὲ γονέως στρέφων φιλοστόργου πλέον ὄμμα.

»Ἀσθενὴς ἐγὼ τὰς φρένας, ἀσθενὴς ἐγὼ τὸ σῶμα

»Καὶ σκιά ἐγὼ τῆς πρώτης θυγατρὸς σου ἡ ἀθλία,

»Κρίνε μόνος, εἶμαι πλέον ἐπιθυμητὴ συμβία ; . . .

»Τί τὸν θάνατον εἰς κοίτην νυμφικὴν ζητεῖ νὰ θέσῃ,

»Καὶ τὴν τύχην του τί θέλει ὁ Ῥωμαῖος νὰ συνδέσῃ

»Μετὰ κόρης, ἥτις θέλει

»Εἰς τὸν τάφον ν' ἀναπαύσῃ τὰ ἡμιθανῆ της μέλη ; . . .

»Ζωὴ μ' ἔμεινεν ὀλίγη· μὴ σαλεύῃς, μὴ ταράττῃς

»Τὴν ὀλίγην αὐτὴν κόνιν εἰς τὴν κρύαν λάρνακά της . . .

»Ἄφες νὰ ἐκπνεύσω μόνη, καὶ μὴ γένῃς παιδοκτόνος . . .

»Μὴ τὸν θάνατον ταχύνῃς· ἔρχεται, τὸν βλέπεις, μόνος . . .

»Ὁ κατάδικος, ὁπότεν ἀσθενήσας ἀποθνήσκῃ,

»Καὶ αὐτὸν τὸν δῆμιόν του ἱλεώτερον εὐρίσκει . . .»

—«Σὲ οἰκτείρω, πλήν ματαίως·

»Ὁ ὁμένχιος τελεῖται καὶ ἀφεύκτως καὶ ταχέως».

Ἡ σκληρὰ ἐξηκολούθει τοῦ πατρὸς της ὁμιλία.

Τὰς ἀσπλάγχχους ἀπειλὰς του ἤκουεν ἡ Ἀγλαΐα,

Ἐχουσα κρυσταλλωμένον εἰς τὰς φλέβας της τὸ αἷμα

Καὶ ἡμιθανὲς τὸ σῶμα καὶ ἀκίνητον τὸ βλέμμα,

Λόγον θέλει νὰ προσφέρῃ, λόγον θέλει ν' ἀποτεῖνῃ,

Ἀλλὰ μόνον ἀντὶ λόγου στεναγμὸν ὀξὺν ἀφίνει,

Καὶ ὡς ἄγαλμα ὥραιον

Κεραυνόπληκτος ἢ νέα κάτω πίπτει τελευταῖον.

Γαληνῶν καὶ Βοεράβων φθάνει δωδεκάς προθύμῃ,

Καὶ ἀνίατον τὸ πάθος παριστᾷ ἢ ἐπιστήμῃ.

Ἡ τοῦ ἐραστοῦ της θεὰ ἴσως, λέγουν, αὐτὴ μόνον

Εἰς τὸ σῶμα φέρῃ σθένος, εἰς τὸ πνεῦμα δώσῃ τόνον.

Καταπεύθεται ἡ μήτηρ, καὶ αὐτὸν ἐπικαλεῖται.

Ἐρχεται αὐτὸς, προβαίνει πρὸς τὴν κλίνην ὅπου κεῖται,

Λαλεῖ, κλαίει . . . ἀλλ' ἐκείνη

Οὐδὲ λόγον, οὐδὲ δάκρυ, οὐδὲ τοῦτον διακρίνει.

Οἱ ζωῆς δοτῆρες δίδουν ἄλλο λείψανον ἐλπίδος,

Τὸν ἀέρα τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος·

Καὶ ἡ εὐσεβὴς της μήτηρ μάλιστα ὡς ἱατροίαν

Τοῦ Ἀγίου Τάφου βλέπει τὴν μακρὰν ὁδοιπορίαν,

Ἴσως, λέγουσα, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὴν βοηθήσῃ.
 Μετ' αὐτῶν ὁ πλάνης Ἑλλήν δέεται ν' ἀναχωρήσῃ,
 Καὶ ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν
 Τρέπεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὁδηγῶν τὴν Ἀγλαΐαν...

ὦ Ἑλλάς, πατρίς γλυκεῖα! ζωογόνος ἡ πνοή σου,
 Θεραπεύει τοὺς νοσοῦντας ὡς ἀήρ τοῦ Παραδείσου.
 Εἰς σὲ ῥόδα καὶ ἰάσμους εὖοςμα προσφέρει δῶρα,
 Ὡς τὸ ἔαρ εἰς τὴν Δύσιν, ἡ χειμερινή σου ὥρα.
 Νέος ἔτρεξα εἰς χώρας εὐκλεεῖς ἐλευθερίας
 Καὶ εἰς ἔθνη κληρονόμα τῆς ἀρχαίας σου σοφίας.
 Εἰς αὐτῶν, Ἑλλάς, τὰ τεῖχη
 Ὅσα σὺ ἀπεστερήθης ἐπεσώρευσεν ἡ τύχη.

Εἰς τοὺς Φόρους τῶν ἀντήχουν φωναὶ Γράκχου Ὁκονέλλου.
 Καὶ φωναὶ εἰς τὰς Βουλὰς τῶν Δημοσθένους Μανουέλου.
 Ἐκεῖ Πνύκας, Παρθενῶνας καὶ Ἀκαδημίας εἶδα.
 Καὶ μ' ἐπρόσφεραν δευτέραν οἱ λαοὶ ἐκεῖ πατρίδα.
 Ἀλλὰ ἡ μαραινομένη καὶ θρηνοῦσά μου νεότης
 Ἐνθυμεῖτο τὴν καλύβην τῆς πατρίδος τῆς τῆς πρώτης,
 Καὶ τὸ στῆθος τετρωμένον.
 Τὴν καρδίαν νοσταλγοῦσαν εἶχα μεταξὺ τῶν ξένων.

Ἀφησα τὰ πάντα, τρέξας εἰς τῶν ὅπλων σου τὸν κρότον.
 Ἡ πυρὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Βυζαντινῶν τρικρότων
 Φωτεινότερον παρίστα τὸν οὐράνιον σου θόλον,
 Καὶ ἡ φήμη σου ἀντήχει ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον πόλον...
 Ἀλλ' ἀνωφελεῖς ἀγῶνες! Τρόπαια κατησχυμένα!
 Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ξένων κλίνεις πάλιν τὸν αὐχένα,
 Καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανός σου
 Ἐσκυθρώπασε καὶ χύνει πυκνὴν πάχνην ἀντὶ δρόσου.

Ἄλλοτε εἰς σὲ τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας εἶδα
 Εἰς τὴν πρώτην ἀνθησίν του, εἰς τὴν πρώτην του ἐλπίδα.
 Ἐπευχήθην νὰ σὲ δώσῃ τὰς γλυκείας του ὁπώρας,
 Καὶ τὸν σπόρον του νὰ φέρῃ ζέφυρος εἰς ἄλλας χώρας.
 Σήμερον αὐτὸ τὸ δένδρον δίχως φύλλα, δίχως ἀνθη,
 Γυμνὸν ὄλων του τῶν κλάδων, παρακαίρως ἐξηράνθη,
 Καὶ εἰς ξένας χεῖρας μένει
 Ὁ κορμός του σκληρὰ ράβδος κατὰ σοῦ ἀνυψωμένη...

Σᾶς, πρωταθληταὶ τοῦ ἔθνους, σᾶς δὲν εἶδα νέους ὄλους
 Εἰς Βουλὰς, εἰς Συνελεύσεις, εἰς στρατόπεδα, εἰς στόλους,
 Δάκτυχος Θεοῦ συμμάχου σᾶς ὠδήγει ἀοράτως,
 Κ' ἐκλονεῖτε εἰς πᾶν βῆμα τῶν Ὀθωμανῶν τὸ Κράτος.

Τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ναύαρχοι μεγάλοι τότε
Καταβαίνοντες μακρόθεν θεαταὶ καὶ θιασῶται
Εἰς τοὺς Μηδικοὺς ἀγῶνας,
Ἐκλεπτον τοῦ Καραΐσκου, τοῦ Κανάρη τὰς εἰκόνας.

Σᾶς ἐπαναβλέπω ἤδη γέροντας ἀπηυδημένους,
ὑπὸ τὸ αἰσχρὸν φορτίον τῆς δουλείας κυρτωμένους.
Εἰς τὰς λυπηρὰς φωνάς μου θλίβεσθε καὶ σιωπᾶτε
Καὶ δι' ὅσα ἐκαυχᾶσθε τρόπαια ἐρυθριᾶτε.
Ὅλα ἔλειψαν ἐκεῖνα, δόξα, θρίαμβος, νεότης,
Ἀρετή, ἐλευθερία, ἐθνικὴ μεγαλειότης,
Καὶ δὲν εἶσθε σεῖς οἱ τότε
Πληρεξούσιοι τοῦ Ἄστρου καὶ τῆς Νίκης στρατιῶται.

Τίς μ' ἐπαναφέρει πλέον τῆς Βοστίτσας, τῆς Ἀκράτας,
Τῆς Τριπολιτσᾶς, τῆς Σπάρτης τοὺς βοσκούς καὶ ζευγηλάτας,
Τίς τ' ἀθάνατα ἐκεῖνα τέκνα τῆς Δημοκρατίας;
Τίς τοὺς ἥρωας ἐκείνους τῆς Κλεισόβης καὶ Γραβίας;
Μετὰ θέρμην ἑπτὰ χρόνων Αἴτνη σήμερον σβυσμένη,
Τῆς Ἑλλάδος ἡ γῆ πάλιν ἄψυχος καὶ κρύα μένει,
Καὶ οἱ Βαυαροὶ γελῶσι,
Βλέποντες ὅτι τὸ πῦρ τῆς διεδέχθη τέφρα τόση.

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Φεῦγον, φεῦγον τὴν ἀρχαίαν τῆς Φωκαίας ἀποικίαν
Καὶ εἰς τὰ πλευρά του φέρον ἀσθενῇ τὴν Ἀγλαΐαν,
Προχωρεῖ ταχὺ ἀτμόπλουν πρὸς αἰγιαλοὺς παγχρύσους·
Ὡς Λευϊᾶθάν ἀνοίγον ἔχνη ὀπισθεν ἀβύσσους
Ἐρυθρὰς πυρὸς ἐσχάρας ἀπὸ τοὺς μυκτῆρας στέλλει,
Τῶν χαλκίνων του ἐγκάτων ὁ καπνὸς τὸ ἀναγγέλλει,
Καὶ ἡ θαλασσία κοίτη
Φεύγοντα τοιοῦτον τέρας βλέπει καὶ αὐτὰ τὰ κήτη.

Ὁ Ἑλληνικὸς ἐρίζων φαίνεται... γλυκεῖα φύσις!
Σαπφειρόχρυσοι ἀστέρων καὶ ἀνατολαὶ καὶ δύσεις!
Τὸ Αἰγαῖον ἐσπαρμένον ἀπὸ λευκοφόρα πλοῖα
Λίμνην ὁμοιάζει, ὅπου πλέει κύκνων συνοδία.
Ἀπὸ τὸν θολὸν τῆς Ἀρκτου ἥλιον φωτεινότερα
Ἡ Σελήνη διατρέχει τὸν ἀνέφελον αἴερα,
Καὶ εἰς τὰ νερὰ γελῶσας
Τὰς τερπνὰς κοιλάδας βλέπων, Νηρηίδας βλέπεις τόσας.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν νύκτα τὸ πυρόσκαφον ἐμβαίνει.
 Ὅλοι φέγγουσιν οἱ λύχνοι τοῦ αἰθέρος ἀναμμένοι,
 Θύμον πνέουσα ἡ αὔρα τὰς ὑγρὰς κινεῖ ἐκτάσεις,
 Καὶ τὸ κύμα εἰς τὰς ψάμμους ψιθυρίζει τῆς θαλάσσης.
 Ὅρφεὺς νέος τὴν κιθάραν εἰς τὴν πρύμνην πλοίου κρούει,
 Καὶ χορὸς ναυτῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ κύκλῳ του ἀκούει
 Τοὺς μελωδικούς της ἤχους,
 Ψάλλει τοῦ Φεραίου Ρήγα τοὺς ἐμβατηρίους στίχους.

Τὴν αὐγὴν ὁ τεθλιμμένος ἐραστής τῆς Ἀγλαΐας
 Εἰς τὸ ἄστυ αὐτὴν φέρει τῆς ἀρχαίας Κεκροπίας.
 Θέλγητρον δὲν ἔχουν πλέον τὰ τῶν Ἀθηνῶν μνημεῖα·
 Ἰερὸν εἰς ταῦτα πέπλον ἔρριπτεν ἡ ἐρημία·
 Πλὴν ἄφ' οὗ μετὰ τῶν ζώντων ἀνεμίχθησαν οἱ τάφοι
 Καὶ μολύνουσιν οἱ ξένοι τὰ προγονικὰ ἐδάφη,
 Τῶν θανόντων ἀθανάτων
 Αἱ σκιαὶ παρωργισμέναι ἄφησαν τὰ μνήματά των.

Εἰς ἀκόμφων Ἀνακτόρων κίονας ὁ Πραξιτέλης
 Τεμνομένην τὴν καλλίστην κλαίει λίθον τῆς Πεντέλης·
 Ἐκπληξιν ὁμοῦ καὶ θλίψιν συναισθάνεται βαθεῖαν
 Τὴν ἀγνώριστον ὁ Πλάτων θεωρῶν Ἀκαδημίαν·
 Βαυαρῶν ἀκούει φθόγγους δυσηχεῖς ὁ Ἱποπκράτης·
 Ἐξυβρίζων τὴν Ἑλλάδα πατεῖ Γότθος ἢ Γαλάτης
 Τὴν οἰκίαν τοῦ Σωκράτους,
 Καὶ ἡ Πνύξ αἰσχυνομένη κρύπτεται ὑπὸ τὰς βάτους.

Εἰς πολλὰ ἐκεῖνος μέρη ἔνδοξα τῆς Ἀργολίδος,
 Ὅπου ἔλαμψεν ὁ ἔρως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος,
 Ἐφερε τὴν Ἀγλαΐαν πάντοτε μαραινομένην,
 Πλὴν τὸ φῶς τῆς διανοίας οὐρανόθεν δεχομένην·
 «Ἐξ αὐτῆς τῆς Ἐπιδαύρου, ἔκραξε, τὴν παραλίαν
 »Τὴν ἀπόλυτον ὁ Νέγρης ἐγκεντρίζων βασιλείαν
 »Διὰ τῆς ἐλευθερίας,
 »Ἐξημέρωσε βλαστήσεις καὶ ὀπώρας τῆς ἀγρίας.

»Εἰς αὐτὴν τὴν Λέρνην, ὅτε φθείρουσα τὴν Κορινθίαν
 »Ἡ τοῦ Δράμαλη πλημμύρα ἔφθασεν εἰς τὴν Ναυπλίαν,
 »Τὸν γενναῖον Ὑψηλάντην ὑπὸ τοὺς ἀστέρας εἶδα
 »Ἰκετεύοντα τὸν Πλάστην καὶ θρηνοῦντα τὴν πατρίδα.
 »Εἰς τὰς Ὑσιᾶς ἐκεῖνος συνεργούς του εἰς τὴν πάλην
 »Καὶ συμβούλους Νέστοράς του ἔχων τὸν Μαυρομιχάλην,
 »Ἐχων τὸν Κολοκοτρώνην,
 »Ἐδραξε τὸ ἄστυ Ἀργεὺς ὡς ἐλπίδα νίκης μόνην.

» Ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἀκραν τότε στερουμένην τηλεβόλων,
 » Στερουμένην ἀνδρῶν, ὅπλων, τροφῆς, ὕδατος καὶ ὄλων,
 » Συνεκράτησεν δ' ἥρως εἰς τὰς κάτω πεδιάδας
 » Τὰς τριάκοντα τῶν Τούρκων ἀκρατήτους χιλιάδας.
 » Ἀπ' αὐτὰς αὐτὸς τὰς θύρας ἐξεχύθη τοῦ Φρουρίου
 » Κ' ἐφυγάδευσε τοὺς Τούρκους μέχρι τοῦ Ἀγινόριου,
 » Δρόμον αἵματός των τρέχων,
 » Καὶ τὸν Φλέσσαν, τὸν Νικήταν συνδρεπανιστάς του ἔχων.

» Εἰς ἡμᾶς μετὰ τὴν νίκην ὁ Κολοκοτρώνης χύνων
 » Ὡς βραβεῖον τῆς ἀνδρείας τὸν Ὀμηρικόν του αἶνον,
 » Ἀπεκοίμιζε τὴν νύκτα τοὺς πολεμιστάς τοῦ Γένους
 » Ἀπὸ τὴν τομὴν τοσοῦτων κεφαλῶν ἀπηυδημένους . . .
 » Ἀλλ' εἰς τοῦτό μου τὸ στήθος σὲ ψυχὴν μου μόνην φέρων
 » Καὶ θρηγνῶν διὰ σὲ τότε εἰς τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων
 » Δι' αὐτῆς τῆς πανσελήνου
 » Σ' ἔστελλα, φιλτάτη, μέρος τοῦ ἐρωτικοῦ μου θρήνου».

Ἦλθαν, εἶδαν καὶ τὴν Ὑδραν, ὅπου μένων ἄνευ πλοίου
 Καὶ καθήμενος εἰς πέτραν πανερήμου παραλίου.
 Ἔζη, ὥς ἡ τῆς Ἑλλάδος ἔκπτωτος μεγαλειότης,
 Ὁ ποτὲ πηδαλιούχος τῆς Ἑλλάδος Κουντουριώτης.
 Τὸ θαλάσσιον ἀφῆκαν τοῦ ἀγῶνος Ἀρχηγεῖον,
 Καὶ πρὶν λίβανον λατρείας καύσωσιν εἰς τῶν Ἀγίων
 Καὶ τῶν Προφητῶν τὴν χώραν,
 Ἔστρεψαν πρὸς τῆς Αἰγύπτου τὰς χρυσᾶς ἀκτὰς τὴν πρῶραν.

Προσωρμίσθησαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλληνίδα πόλιν,
 Ὅπου πάλαι διαβάσα τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὤλην
 Ἐν τῷ μέσῳ ἀδαμάντων ἦλθεν ἀπὸ Βαβυλῶνος
 Εἰς ἀρμάμαξαν ἡ κόνις τοῦ Μεγάλου Μακεδόνα.
 Καὶ τοὺς Ὀβελίσκους εἶδαν τῆς λαβούσης Κλεοπάτρας
 Καίσαρας καὶ Ἀντωνίους τοῦ λαμπροῦ της κάλλους λάτρας,
 Ἦτις δὲ αὐτοκτονήθη
 Ὅτε τρίτος κοσμοκράτωρ τὸν κεστόν της ἀπηρνήθη.

Καὶ ἀνέπλευσαν ἐν φρίκη τὸ ὕγρὸν τῶν κροκοδείλων
 Καταγώγιον καὶ εἶδαν πολυρεύματον τὸν Νεῖλον.
 Ὅμοιος πρὸς τοὺς ἀρχαίους εὐεργέτας τῶν ἀνθρώπων
 Τοὺς ἀφήσαντας ἐν σκότει τὸν γενέθλιόν των τόπον,
 Εἰς βουνὰ μυστηριώδη τὴν καταγωγὴν του κρύπτων
 Βαίνει ἄνωθεν ἐκεῖνος, καὶ εἰς πεδιάδας πίπτων
 Κατ' ἐνιαυσίαν ὥραν
 Ἡμερῶν πολλῶν ποτίζει καὶ τιαίνει μακρὰν χώραν.

Καὶ ἡ παλαιτάτη τούτους Ἡλιούπολις ἐδέχθη,
 Ὅπου, ὡς ἀπὸ τοὺς πάλαι περιηγητὰς ἐλέχθη,
 Ὁ ζῶν ἐξ αἰῶνας φοίνιξ εἰς τὸ Ἱερὸν Ἡλίου
 Ἦρχετο περὶ τὰ τέλη τοῦ ὑψιπετοῦς του βίου
 Καὶ ἀνέκτα μετ' ὀλίγον ζωὴν νέαν, σῶμα νέον,
 Τὰ ροδοβαφῇ πτερά του, τὸν χρυσοῦν του λόφον καίων
 Ἐπὶ νάρδου καὶ κασσίας,
 Ἐμβλημα τῆς δωρηθείσης εἰς ἡμᾶς ἀθανασίας.

Καὶ τοῦ Ἄπιος τὴν Μέμφιν ἤγγισαν οἱ ὁδοιπόροι . . .
 ὦ! ἰδοὺ αἱ Πυραμίδες, τὰ λατομητὰ τῆς ἔρη!
 Ὡς Θεοῦ δημιουργήσεις ἄρρηκτοι καὶ κολοσσαῖαι,
 Εἰς τὴν κόνιν νεκροῦ κόσμου στηλὰι μένουσιν ἀρχαῖαι·
 Ἐν ἓκ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων, ἐπιζῶσιν αὐταὶ μόνον.
 Σκιὰν χύνουσαι μεγάλην τεσσαράκοντα αἰώνων
 Μέτωπον ὑψοῦσι λείον,
 Τροπαιοῦχον τῶν τυράννων τοῦ καιροῦ καὶ τῶν στοιχείων.

Ἦγειρε τοιοῦτον τύμβον εἰς τὰ νῶτα τῶν ἀέρων
 Ὁ τὴν ἄπειρον ἰδέαν τῆς ἀθανασίας φέρων.
 Δὲν ἀνύψωσε τὸ γεῖτον τῶν ἀστέρων μαυσωλεῖον
 Χεῖρ θνητοῦ προσηλωμένου εἰς τὸν κάτω αὐτὸν βίον.
 Ἐχουσαι εἰς γῆν τοὺς πόδας καὶ εἰς οὐρανὸν τὰ στήθη,
 Αἱ μεγάλαι Πυραμίδες ὀρθαὶ μένουσιν ὡς λίθοι
 Τοῦ συνόρου τοῦ ἐσχάτου
 Μεταξὺ τῶν δύο κόσμων, τοῦ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου . . .

Τοῦ Ὀσίριδος διήλθαν τὰς ἑκατομπύλους Θήβας.
 Ὁ τεράστιος Ναὸς των ἔνθα βλέπεις πετρῶν στοίβας,
 Περιεῖχεν εἰς σταδίων ἑκτασιν δεκατεσσάρων
 Κολλητὰς τὰς πολυτίμους λίθους ἐπὶ τῶν μαρμάρων·
 Ἐκεῖ βλέπεις εἰς ἀρχαίους, πλὴν εἰσέτι στιλπνοὺς τάφους
 Τοὺς ἱερογλυφικούς των χαρακτῆρας ἀνεπάφους,
 Καὶ ὡς χθὲς λελαξευμένους
 Σαρκοφάγους ἐκεῖ βλέπεις καλλιτέχνως εἰργασμένους.

Καὶ κατέβησαν ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἔλη πολυχνίου
 Σώζοντος τὰς πλίνθους μόνον τοῦ μεγάλου Πηλουσίου,
 Ὅπου τὴν ἐν τοῖς Φαρσάλοις ἦτταν φεύγων τῶν Ρωμαίων
 Ὁ Πομπήιος ἱκέτης ἦλθε πρὸς τὸν Πτολεμαῖον
 Καὶ ἀπὸ βαρβάρους χεῖρας, ἐπιβάτης ἀλιάδος,
 Ἐλαβεν εἰς τὰ τενάγῃ πικρὸν θάνατον φυγάδος,
 Τῆς συζύγου του βλεπούσης
 Τὴν σφαγὴν ἐξ ἄλλου πλοίου καὶ ἀνωφελῶς θρηνούσης.

Ὡδευσαν ἐπὶ καμήλων εἰς τὴν Γάζαν Παλαιστίνης·
 Μετ' αὐτήν, περῶντες δάση δάφνης, πύξου καὶ μυρσίνης,
 Εἰς τὸν χείμαρρον τῶν Κέδρων ἔφθασαν· ἐκεῖ τρυγόνες
 Καὶ περιστεραὶ συμπαίζουσι, τερετίζουσι χελιδόνες·
 Ἐκεῖ ζέφυρος εἰς κρίνα καὶ εἰς ὑακίνθους πνέει·
 Ἡ ἀγία ἐκεῖ βρύσις Σιλῶν ἡσύχως ῥέει,
 Καὶ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου
 Ἀναπαύεται πλησίον Ἰακώβ καὶ Ζαχαρίου.

Εἶδαν τέλος τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱεροσολύμων,
 Τὴν ἐπὶ πετρῶν κειμένην Βασιλίδαν τῶν ἐρήμων,
 Καὶ εἰς τοῦ Σταυροῦ τὸν λίθον ἐγονάτισαν ἐκεῖνον
 Ὃθεν ἤθροισε τὰ ἔθνη χεῖρας ὁ Χριστὸς ἐκτείνων,
 Ὃθεν αἷμα ζωηφόρον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του ῥέον
 Ἐπλημμύρισε τὰς χώρας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων,
 Ὃθεν μάννα ἐπεχύθη
 Τροφὴν φέρων αἰώνιαν εἰς λαῶν πεινῶντα πλήθη...

Ποία χώρα! διατρέχει τὰς ἁγίας τῆς ἐκτάσεις
 Ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος μέχρι τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης
 Ὁ δεχθεὶς εἰς τὰ νερά του τὸν Μεσσίαν Ἰορδάνης
 Καὶ τὰ ἔθνη καθάρισας ἀπὸ ρύπον μακρᾶς πλάνης.
 Τοῦ Λιβάνου αὐτὴ ἔχει θάλλον στέμμα τῆς τὰς κέδρους
 Καὶ κλεινάς τῆς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Αἴγυπτον παρέδρους,
 Ὃθεν Κάδμων καὶ Κεκρόπων
 Ὁ νοῦς ἔτρεξε φωτίζων πᾶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ Θαβώρ εἰς ταύτην, ὅπου ὁ Χριστὸς ἀπεθεώθη,
 Τὸ φῶς ἔλαβεν ἐσθῆτα καὶ εἰς φῶς μετεμορφώθη,
 Καὶ ἀπεύθυναν πρὸς τοῦτον οὐρανόθεν ὁμιλίας
 Ἡλιοὶ λαμποκοποῦντες ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἡλίας·
 Τ' ὄρος Ἐλαιῶν εἰς ταύτην, ὅθεν κράζων τοὺς Ἀγγέλους
 Καὶ χρυσὴν πατῶν νεφέλην ἀνελήφθη ἐπὶ τέλους,
 Ἐμείνει δὲ καὶ ἀποῦσα
 Ἡ πνοή του τοὺς αἰῶνας καὶ τὸν κόσμον ἐδηγοῦσα.

Ποῖον ἔθνος! εἰς τὸν Νεῖλον ἐπὶ καλαθίσκου πλέον,
 Βρέφος τι τὴν θυγατέρα Φαραὼ ἐλκύει κλαῖον·
 Σώζεται τὸ βρέφος τοῦτο, εἰς νεότητα προβαίνει
 Καὶ τὰ πρόβατα ἐπάνω τοῦ βουνοῦ Χωρήβ ποιμαίνει·
 Ὃπισθεν καιούσης βάρου, ἀλλ' οὐδόλως καιομένης,
 Φαίνεται εἰς τὸν ποιμένα ὁ Θεὸς τῆς Οἰκουμένης
 Καὶ «ὦ Μωυσῆ! φωνάζει·
 » Ἀνεγείρου· ὁ λαός μου ὑπὸ τὸν ζυγὸν στενάζει».

Καὶ ὁ Μωυσῆς τὴν ράβδον κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ρίπτει,
 Καὶ αὐτῆς χαμαὶ πεσοῦσης ὄφιν μέγιστος προκύπτει·
 Δι' αὐτῆς κτυπᾷ τὸν Νεῖλον, καὶ ὁ Νεῖλος πορφυροῦται·
 Γίνεται τὸ ὕδωρ αἷμα καὶ αὐτὸς ἀναπτεροῦται
 Καὶ τὸν Ἰσραήλ ἐξάγει ἔξω τῆς Αἰγύπτου πάσης,
 Καὶ ὁ Φαραὼ κατόπιν μέχρ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης
 Προχωρεῖ ἁρματηλάτης,
 Ἀλλὰ τάφον τοῦ εὗρίσκει τ' ἀνοιχθέντα κύματά της.

Ἡ φυλὴ τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τὸ Σιναῖον φθάνει·
 Ὁ Θεὸς τὴν κορυφὴν τοῦ θρόνον ὕψιστον λαμβάνει·
 Ὅλον τὸ βουνὸν καπνίζει καὶ ὑπὸ τὸν πυροβόλον
 Πόδα τοῦ Παντοδυνάμου τήκεται ὡς κηρὸς ὅλον·
 Καταβαίνουνσιν ἐκεῖθεν ἀστραπαί, φωναὶ βροντώδεις,
 Εἰς τὴν ἔρημον νεφέλη ἐπικάθηται γνοφώδης,
 Καὶ ὁ Μωυσῆς τὸν Νόμον
 Δέχεται μετὰ γονάτων καὶ μετὰ χειρῶν ἐντρόμων...

Εἰς αὐτὴν τοῦ θεοῦ Πάθους τὴν γηίνην σκηνήν, ὅπου
 Ἐνθυμούμεθα τὰ μόνα τραύματα τοῦ Θεανθρώπου,
 Λησμονεῖ τὸ ἴδιόν της νόσημα ἡ Ἀγλαΐα,
 Καὶ προαίσθησις θανάτου τὴν ἐπέρχεται γλυκεῖα.
 Τῆς Ἰωσαφάτ κοιλάδος, ἔνθα σώζεται ἀκμαία
 Τοῦ Χριστοῦ ἡ παλαιτάτη καὶ πολύκλωνος Ἑλαία,
 Μόλις τὸν γλυκὺν ἀέρα
 Πνέουσα ἡ νέα λέγει πρὸς τὴν τάλαιναν μητέρα·

«Εἰς τὴν ἐνθερμον στοργὴν σου τρισευγνώμων ἀποθνήσκω·
 » Διὰ σὲ τὰ ἔσχατά μου ἀνεπώδυνα εὗρίσκω·
 » Μ' ἔφερες εἰς γῆν ἁγίαν, ἥτις τὸν Θεὸν ἀγγέλλει,
 » Ὅστις λίβανον θανάτου ἀπὸ τὸ Κρανίον στέλλει
 » Καὶ εἰς τοὺς θανατιῶντας φέρει προετοιμασίαν
 » Τὴν ἐνταῦθα κηρυχθεῖσαν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν.
 » Ὑπ' ἐλπίδος πτερουμένη,
 » Ἐν γαλήνῃ ἀναβαίνω τὰ οὐράνια τεμένη.

» Εἰς τοὺς βλέποντας, ὦ μήτερ, τῆς ἡμέρας τὸν φωστῆρα
 » Κρύπτει τοὺς ἀδαμαντίνους ἥλους της ἡ ἄνω Θύρα·
 » Πλὴν τὴν νύκτα οἱ ἀστέρες φαίνονται εἰς τὸν αἰθέρα.
 » Εἰς τὰ ὄμματά μου λάμπει τῆς ζωῆς μου ἡ ἐσπέρα·
 » Μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς χώρας, ἥτις τὸν Θεὸν ἐδέχθη,
 » Ὅπου ἀπὸ πῦρ ὁ κόσμος καθαρτήριον ἐφλέχθη,
 » Φεύγω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον
 » Ἐν τῷ μέσῳ ὑψουμένη ἀρωμάτων της εὐδόσμων.

» Ὅταν ρόδινον τὸ ἔαρ εἰς αὐτὴν ἐπανακάμψῃ,
 » Ὅταν ὁ χρυσάρματός της ἥλιος ἐπαναλάμψῃ,
 » Ἐνθυμοῦ πόσον ἡγάπων τὴν ἐωθινήν της δρόσον,
 » Πόσον τὰ γλυκὰ της νέφη καὶ τὸν οὐρανόν της πόσον.
 » Ἄν ὑπὸ τὰ φύλλα δάσους, ἂν ὑπὸ τὸ φῶς σελήνης
 » Ἀηδὸνα σὺ ἀκούσῃς καὶ σκιὰν σὺ διακρίνῃς,
 » Ἡ σκιά μου σὲ φωνάζει,
 » Διὰ σὲ αὐτὴ πλανᾶται, διὰ σὲ αὐτὴ στενάζει...

» Ἄλλ' ἐπίστρεψε, ὦ μήτερ, ἐν τῷ μέσῳ ζῶντος κόσμου
 » Καὶ πορεύου ὅθεν ἤλθες, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατρός μου.
 » Ἀποθνήσκουσα, εἶπέ τον, εἶχα εἰς τὴν μνήμην μόνους
 » Τῆς ἀγάπης του τοὺς λόγους καὶ τοὺς παιδικούς μου χρόνους...
 » Λάβε ὡς θετὸν υἱόν σου, λάβε τὸν πιστόν μου φίλον...
 » Τὰς Ὁσίας μιμουμένη καὶ τὸν εὐσεβῆ των ζῆλον,
 » Βάλλω εἰς τὰ πάντα πέρας
 » Καὶ εἰς μίαν Μονὴν κλείω τὰς ἐσχάτας μου ἡμέρας».

Εἰς τὴν σταθεράν της γνώμην ἔνδακρυς ἡ μήτηρ κλίνει,
 Βλέπουσα ὅτι τὸ ἄστρον τῆς ζωῆς της πλέον σβύνει.
 Καὶ ἡ νέα, ἥτις σπεύδει Θεοῦ νύμφη νὰ ἐκπνεύσῃ,
 Πρὶν ὁ τάλας ἐραστής της τὸν σκοπὸν της ὑποπτεύσῃ,
 Φεύγει τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τι ἐκ τῶν γυναικείων
 Κατὰ τὴν Ἀγίαν χώραν ἰδρυμένων Κοινοβίων,
 Κρυπτὸν τῶνομα κρατοῦσα
 Τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου τρέχει ἄσυλον ζητοῦσα.

Ὅταν εἰς τὸ οἶκημά της τὴν ἐπαύριον ἐκεῖνος
 Μόνην ἤυρε τὴν μητέρα, κοινὸς ἔγεινεν ὁ θρήνος,
 Καὶ εἰς τῆς ἀθλίας γραίας μὴ πεισθεὶς τὰς νοθεσίας
 Ἐδραμε ζητῶν τὰ ἔχνη τῆς θνησκούσης Ἀγλαΐας·
 Εἰς πολλὰς Μονὰς ἀνέβη, ἐπὶ βράχων κρεμαμένας
 Καὶ ὡς τοὺς πολυβαλάνους φοίνικας διεσπαρμένας
 Ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιβάνου
 Μέχρι τῶν εἰς Ἀσφαλίτιν ἐκβολῶν τοῦ Ἰορδάνου...

Ἐχουσα ἡ Ἀγλαΐα εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνην
 Τὴν προάγγελον θανάτου χριστιανικοῦ γαλήνην,
 Ἴδου μαύρην καλογραίας φορεῖ σκέπην, ἥτις ἔτι
 Εἰς τῷ χρολέυκόν της κάλλος κάλλος θλιβερόν προσθέτει·
 Εἰς ναοῦ μεμονωμένου τὰ ὑψίδωμα τεμένη
 Ἐν βαθείᾳ κατανύξει φαίνεται προσευχομένη...
 Θερμὸν δάκρυ μετ' ὀλίγον
 Πίπτει ὡς ὁ μαργαρίτης, τὴν χρυσὴν της κόμην θίγον...

«Εἰς αὐτοῦ τοῦ τόπου, λέγει, τὴν ἀγίαν ἐρημίαν,
 »Τῆς θρησκευτικῆς μελέτης καὶ σιγῆς τὴν κατοικίαν,
 »Ποίαν βέβηλον ἀκούω λαλίαν καὶ ποῖον ἦχον
 »Πόθων μου ἀκατασχέτων καὶ παθῶν μου ἐνδομύχων ;
 »Πῶς εἰς ἀναμνήσεις ξένας καὶ ἁμαρτωλὰς τοῦ κόσμου,
 »Πῶς εἰς χρόνους παρελθόντας μὲ πλανᾷ ὁ λογισμὸς μου,
 »Ὅταν φέρω καθ' ἐκάστην
 »Ὡς θυμίαμα λίβανου τὴν ψυχὴν μου πρὸς τὸν Πλάστην ;

»Χθές, Θεέ, τὰ γόνατά μου κλίνουσα σ' ἐπεκαλούμην
 »Καὶ οὐδὲν τῶν ἐγκοσμίων ἔμπροσθέν σου ἐνθυμούμην·
 »Ἀλλὰ τῶνομα ἐκείνου εἰς τὰ χεῖλη μου εὐρέθη . . .
 »ὦ, φρικώδης ἁμαρτία ! ὦ, τοῦ λογικοῦ μου μέθη !
 »Ἡ μελλόνυμφος Κυρίου ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀνθρώπου !
 »Εἰς τὴν φρένα μοναζούσης καὶ εἰς τὴν καρδίαν, ὅπου
 »Θεῖα χάρις σου κατέβη,
 »Ἄλλος στοχασμὸς καὶ ἄλλου ἔρωσ ἔτι ἐμφωλεύει !

»Εἰς αὐτοὺς τοὺς νάρθηκάς σου ἀπὸ λίβανον εὐώδεις
 »Καταβαίνουνσι πολλάκις ἀπειλαὶ μυστηριώδεις,
 »Καὶ ἡ γῆ τοσοῦτον γείτων τ' οὐρανοῦ παρίσταται μοι,
 »Ὡστε ἡ διάνοιά μου καὶ ἰλιγγιᾷ καὶ τρέμει.
 »Μή, ὦ Πλάστα, ὁ ἐγγύς μου κεραυνὸς σου μὲ τεφρώσῃ,
 »Μὴ ρομφαίαν ὁ ἐγγύς μου Ἄγγελός σου ἐφαπλώσῃ
 »Καὶ δικαίαν τιμωρίαν
 »Φέρῃ κατ' ἐμοῦ εἰς ταύτην τὴν ἀγνήν σου Ἐκκλησίαν».

Ἄλλ' ἀπέναντι τῶν λύχνων καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ νυμφίας
 Αἴφνης φαίνεται ὁ τρέμων ἔραστής τῆς Ἀγλαΐας.
 «Οὐρανὲ ! . . . ἡ Ἀγλαΐα . . .» προχωρῶν αὐτὸς κραυγάζει·
 Πλὴν ἐκείνη· —«Εὐλαβήσου τὴν περισχὴν . . . φωνάζει·
 »Φύγε καὶ μὴ πλησιάζῃς εἰς τὸ ἄχραντόν του βῆμα . . .
 »Φύγε, καὶ μὴ προσεγγίζῃς εἰς τὸ ἀνοικτόν μου μνήμα . . .
 »Μὴ τὸν θάνατον ζηλεύῃς
 »Καὶ τοῦ μέλλοντός μου βίου τὴν ἀρχὴν μὴ φαρμακεύῃς . . .

»Τὸν ἐπίγειόν μου βίον ἔδωκα εἰς σέ θυσίαν
 »Καὶ αὐτὴν μου μέχρι τοῦδε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν.
 »Ἄφες εἰς ἐμὲ τὴν ἄλλην ζωὴν, ἥτις περιμένει
 »Τοὺς ἐγκολπουμενούς ταῦτα τὰ πανάγια τεμένη.
 »Ἄφες εἰς ἐμὲ τὸν Πλάστην τελευταίαν μου ἐλπίδα,
 »Ἀγκυραν τῶν λογισμῶν μου καὶ τῶν πόθων μου πυξίδα . . .
 »Ἐκεῖ, ἔξω τοῦ ναοῦ του
 »Ἐγκατέλιπα τὰς πλάνας τοῦ ματαίου κόσμου τούτου . . . »

Εἰς τοῦ Ἱεροῦ τὸ μέσον ἔμπληκτος αὐτὸς ἐστάθη,
 Καὶ ἠκούσθη στεναγμός του σείσας τοῦ ναοῦ τὰ βάθῃ·
 Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον εἶπε· «Μὲ παραίτησες εἰς μάτην...
 »Εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ μου ζητῶν ἦλθα τὴν φιλότιμον...
 »Τὴν ὑστερινὴν πνοὴν σου ἐφοβήθης μὴ μιάνω,
 »Καὶ τὰς κρυεράς σου χεῖρας ἐφοβήθης μὴ θερμάνω,
 »Εἰς κρουνοὺς θερμῶν δακρύων...
 »Μ' ἔφυγες, καθὼς ὁ φεύγων ἀποτρόπαιον θηρίον...
 »Σ' ἄφησα εἰς τῆς ζωῆς σου τὴν ἀρχήν, καὶ εἰς τὸ τέλος
 «Σὺ μ' ἀφίνεις στέλλουσά με τὸ θανάσιμόν μου βέλος.
 »Τὴν ἀθώαν ὁ κακοῦργος σ' ἔσφαξα, καὶ σὺ δικαίως
 »Τῆς σφαγῆς τὸ ξίφος πήγεις εἰς τὰ στήθη τοῦ φονέως...
 »Φεύγω, φεύγω... ἀλλὰ μένω ἐκεῖ, ἔξω τῆς Μονῆς σου...
 »Ἄν δὲν σ' ἀσπασθῶ θανοῦσαν, θέλω καὶ εἰς τῆς ταφῆς σου,
 »Θέλω κυλισθῇ τὸ χῶμα,
 »Καὶ φιλῶν τὸ χῶμα θέλω ἀσπασθῇ καὶ σοῦ τὸ σῶμα...»

Ἐξω τοῦ Μοναστηρίου ἔσυρε τὰ βήματά του,
 Ἐσταυρώθη τρίς καὶ κλίνων εἰς τὴν γῆν τὰ γόνατά του
 Εἶπε· «Κύριε! σὺ νέους ἡμᾶς ἔνωσες πρὸ χρόνων,
 »Καὶ σὺ μᾶς χωρίζεις ἤδη μετὰ σπαραγμῶν καὶ πόνων.
 »Σὺ διὰ παντὸς καὶ πάλιν ἔνωσον εἰς κόσμον ἄλλον
 »Οὓς ἐχώρισες εἰς τοῦτον, φράγμα τὸν βωμόν σου βάλλων...»
 Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας
 Ἐκεῖ θρῆνός του ἠκούσθη καὶ ψαλμὸς πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Κάτωθεν τῆς Σαμαρείας, εἰς τὴν γῆν τῆς Ἰουδαίας
 Κώμη τῆς οὐδὲ τὴν κλῆσιν σώζει τῆς Ἀριμαθαίας·
 Ὁ σωρὸς τῶν γυψοχρίστων καὶ ἀγροτικῶν τῆς οἰκῶν
 Κεῖται μεταξὺ πρασίνων συκομόρων καὶ φοινίκων
 Εἰς πεδῖον, ὅπου θάλλει μάραθον καὶ ἀνεμώνη,
 Ὅπου τὴν ξανθὴν του κόμην ὁ ἐλίχρυσος ἀπλώνει,
 Καὶ πυκναὶ καὶ γηραλέαι
 Χύνουσι σκιὰν καὶ δρόσον αἱ φιλόξενοι ἐλαῖαι.

Κατὰ μεσημβρίαν ταύτης τῆς ωραίας πεδιάδος,
 Εἰς κωνοειδῆ λοφίσκον, πρὸς τὴν εἴσοδον κοιλάδος,
 Ἐν Μονῳδρίον ὑψοῦτο πρὸ πολλοῦ ἔρημωμένον,
 Εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους ἀνοιχτὸν καὶ ἀφειμένον.
 Εἰς τὰ κάτω μικρὸν μόνον ἔν κελλίον κατοικεῖτο,
 Σταυρὸς μέγας ἐκ βαΐων εἰς τὸν τοῖχον αἰωρεῖτο,
 Καὶ πλησίον του λυχνίον
 Ἐφεγγεν ἡμέραν νύκτα ὡς θεότης σημεῖον.

Ἀπὸ τὴν τριβὴν ἡ πέτρα τοῦ ἐδάφους ἦτον κοίλη·
 Τύποι εὐσεβῶν γονάτων εἰς τὴν πέτραν ἦσαν δῆλοι.
 Μόνον ἐπιπλον ὑπῆρχε τοῦ μονήρους δωματίου
 Κράββατος ἐκ κέδρου ἔχων σχῆμα νεκρικοῦ μνημείου.
 Τὴν βαθεῖαν διακόπτων σιωπὴν τῆς μοναξίας
 Ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου ἔκραζεν ὁ κορακίας,
 Καὶ ἀφίνουσα τὰ ὄρη
 Ἡ δορκὰς πολλάκις μέχρι κατωφλίου ἐπροχώρει.

Ἐν τῷ μέσῳ ἐλευθέρων ζώων ἔζη ἐρημίτης,
 Ἐκδημος ἐκ τῆς Ἑλλάδος πολιότριχος Λευΐτης·
 Ἐξω τοῦ Ἀσκητηρίου, ἐν ἐκτάσει βαθυτάτῃ,
 Ἐν πρώτῃ τὴν Σύνοψιν του προσευχόμενος ἐκράτει.
 Εὐλαβῶς ὕμνων τὰ ἔργα τῶν δακτύλων τοῦ Κυρίου
 Καὶ τὰ βλέμματά του στρέφων εἰς τὸ σέλας τοῦ ἡλίου,
 Θερμὰ ἔκυπτε τὰ χεῖλη
 Καὶ γονυπετῆς τὴν χλόην τῶν προθύρων του ἐφίλει.

Ἦγειρεν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὴν λευκὴν του γενειάδα,
 Ὅτε εἰς τὴν σμαραγδίνην καὶ μεγάλην πεδιάδα
 Ὀδοιπόρος τις ἐφάνη ἄτακτον ταχύνων βῆμα
 Καὶ ἀνθρώπου ὀρειβάτου ἄγριον ἐμφαίνων σχῆμα·
 Ἐφθασεν αὐτός, ἀλλ' αἶφνης ὀπισθόρμητος ἐστάθη
 Ἀμα τὴν κρυπτὴν εἰς δένδρα κατοικίαν ἐθεάθη,
 Ὡς νὰ ἦτον ἀπαισία
 Εἰς τὰ ὄμματά του ὄλων τῶν θνητῶν ἡ παρουσία.

Τὸ περίεργόν του βλέμμα προσηλώσας εἰς τὸν ξένον,
 Εἰς αὐτὸν ὁ γέρων εἶδεν Ἑλληνά πως ἐγνωσμένον.
 «Ἐλθέ, εἶπεν, ἀναπαύσου ὑπὸ ταύτην τὴν φιλύραν·
 » Διὰ σὲ κλειστήν δὲν ἔχω τοῦ κελλίου μου τὴν θύραν·
 » Τὸ φιλάδελφόν μου δῶμα εἰς τὸν ἐρχομόν σου χαίρει.
 » Μέλι ἄγριον, ἰσχάδας καὶ ὀπώρας σοὶ προσφέρει».
 Κ' ἐπλησίασεν ὁ ξένος,
 Ἀπὸ θλίψιν καὶ πορείαν μακρινὴν ἀπηυδημένος.

«Πόθεν ἔρχεσαι, ὦ τέκνον;» — «Ὅθεν ἔρχονται τὰ νέφη,
 » Ὅταν ἄνεμος εἰς μαῦρον οὐρανὸν τὰ περιστρέφῃ».
 — «Πῶς πεζὸς διὰ δρυμώνων καὶ τριβόλων διαβαίνεις;
 » Ποῦ ὑπάγεις σπεύδων τόσον; ποῦ ὑπάγεις καὶ ἀσθμαίνεις;
 — «Ποῦ ὑπάγω ζητεῖς, πάτερ; Ἀπὸ τᾶκρα τῆς Περσίας
 » Ἐφερα τὰ βήματά μου μέχρι τῆς Ἀβησσυνίας.
 » Τρεῖς ἐνιαυτοὺς γυρίζω
 » Τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Νεῖλον . . . πρὸς τί τέλος δὲν γνωρίζω..

»Ὡ τοῦ Νείλου καταρράκται! μετὰ πόσης βλέπων φρίκης
 »Κάτω βάρανθρα καὶ ἄνω κορυφὰς οὐρανομήκεις,
 »Ἐπεθύμησα νὰ ἦμην στέλεχος ἐκριζωμένον
 »Καὶ ὡς σεῖς εἰς τὰς ἀβύσσους μετὰ κρότου καταβαῖνον!...
 »Εἶδα, Λίβανε ὑψαύχην! εἰς τὰς γηραιάς σου κέδρους
 »Ἄετούς, μακροπτερύγους τῶν συννέφων συγκαθέδρους,
 »Καὶ θανάτου πόθον πνέων
 »Ὡς βορὰ ἐθελουσία ἐπροσφέρθη τῶν ὀρνέων».

—«Τὰ ὠχρά σου χεῖλη χύνουν παραδόξους θρηνηφδίας
 »Ἐνδομύχου μαρτυρίου καὶ κρυπτῆς καρδιαλγίας·
 »Εἰς τὸ νέον μέτωπόν σου φαίνονται πυρώδεις τύποι,
 »Καὶ δι' ἐρυθροῦ σιδήρου τοὺς ἐχάραξεν ἡ λύπη».
 —«Ἡ καρδιά μου τὸν Ἄδην καὶ τοὺς θρήνους του ἐγκλείει,
 »Καὶ ὁ Δαίμων εἰς ἀβύσσους ἀπωλείας μὲ κυλῖει.
 »Ὁ Θεὸς γλυκείας δρόσου
 »Θησαυρὸν δι' ὅλους ἔχει, δι' ἐμὲ δὲ φλόγας νόσου».

—«Ἀπὸ σὲ τὸ πρόσωπόν του μὴν ἀπέστρεψεν ὁ Πλάστης;
 »Ἡ συνείδησις σὲ τύπτει, καὶ ἀκούω τὰς βοάς της;»
 —«Εἰς τὰ λείψανά σου πάλιν ἦλθα νὰ γονυπετήσω,
 »Θῦμα τῆς σκληρότητός μου! καὶ συγγνώμην νὰ ζητήσω».
 —«Ἄνοιξέ με τὰς πληγὰς σου· ἀπὸ τὸ λευκόν μου γῆρας
 »Ἴσως λάβῃς νουθεσίαν, ὥριμον καρπὸν τῆς πείρας».
 —«Ἄστρον τῆς ἡμέρας! κλαίων
 »Σ' ἀποχαιρετῶ καὶ βλέμμα πρὸς σὲ στρέφω τελευταῖον...

»Γέρων! γέρων! χωρὶς φρένας εἰς τὴν γῆν περιπλανῶμαι,
 »Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου τὰς σκιὰς νὰ κυνηγῶμαι·
 »Πόθους καὶ σκοποὺς πολλάκις φρικαλέους συλλαμβάνω·
 »Εἰς αἱματηροὺς πολέμους δίψαν ἔχω ν' ἀποθάνω·
 »Ὀνειρεύομαι πλανήσεις εἰς φυλὰς ἀνθρωποφάγους,
 »Εἰς θαλάσσας ἀπατήτους, εἰς ὑπερβορεῖους πάγους·
 »Ἡ δι' ὀπλοῦ ἀπαισίου
 »Νὰ συντέμω τὰς ἡμέρας τοῦ πικροῦ μου θέλω βίου».

—«Εἰς τὰς ρήτρας προσηλώσου, τὰς ἐχούσας θεῖον κῦρος
 »Τοῦ ἐνταῦθα σταυρωθέντος καὶ διδάξαντος Σωτῆρος.
 »Μέχρις οὐ περιπλανᾶσαι εἰς τυφλὰς ἀμφιβολίας
 »Καὶ περὶ δημιουργοῦ σου καὶ περὶ ἀθανασίας,
 »Μέχρις οὐ τὴν πίστιν ἔρμα εἰς τὸ πλοῖόν σου δὲν βάλῃς
 »Ἐλαφρὸν αὐτὸ ἐν μέσῳ παραιτῶν ἀνεμοζάλης,
 »Ἀπὸ τὰς περιδινήσεις
 »Τῶν ἀγρίων παθῶν, τέκνον, μὴ ἀπαλλαγὴν ἐλπίσης».

— «Πάτερ μου, αἱ συμβουλαί σου, ψυχρὸς ἥλιος χειμῶνος,
 »Φῶς μὲ φέρουσι, πλὴν ὄχι καὶ θερμότητα συγχρόνως...
 »Ἀλλὰ μὴ αὐτὰ τὰ μέρη ἄλλοτε διῆλθα; ... ποῖον
 »Τὸ πολίχνιον ἐκεῖνο καὶ τὸ ἀντικρὺ χωρίον; ...»
 — «Μεταξὺ Ἀριμαθαίας εὕρισκόμεθα καὶ Λύδδας.
 »Διατί πικρῶν δακρύων χύνεις, τέκνον μου, ρανίδας;
 »Πῶς ἡ κόμη σου ὠρθώθη;
 »Πῶς εἰς ἤλεκτρον τὸ χρῶμα τῆς μορφῆς σου ἡλλοιώθη;»

— «Λύδδα, ὄνομα θανάτου! ... Λύδδα, πόλις ἀπαισία! ...
 »Ἦλθεν εἶδε τοὺς ἀγρούς σου ἄλλοτε ἢ Ἀγλαΐα...
 »ὦ! ἰδοὺ τὰ πέριξ δένδρα καὶ ὁ λόφος καὶ ἡ κρήνη...
 »Φρίττουσα τοὺς τόπους τούτους ἡ ψυχὴ μου διακρίνει...
 »Ὅλα φέρουσίν με, ὅλα, ἐνθυμήσεις ἀπευκταίας...
 »Ὑπ' αὐτὰς τὰς κυπαρίσσους, ὑπ' ἐκείνας τὰς ἱτέας
 »Ἀνεπαύετο ἐκείνη,
 »Ὅτε μετ' ἐμοῦ τοὺς πόδας εἰς τὴν ἔρημον ἐκίνει...

»Διατί μακρόθεν ἦλθα εἰς αὐτὴν τὴν μοναξίαν
 »Νὰ ἐνταφιάσω πᾶσαν χαράν, τέρψιν, εὐτυχίαν;
 »Διατί ἀπὸ τοῦ κάτω ἀνελήφθη αὐτοῦ κόσμου
 »Καὶ μὲ ἄφησεν εἰς θρήνους ἡ γλυκεῖα σύντροφός μου;
 »Ἴσως μὲ εἶπῃς: — Ματαίως χεῖμαρρον δακρύων χύνεις.
 »Ἐφυγε, καὶ σὺ ματαίως τρέχεις ὀπισθεν ἐκείνης.—
 »Ἡ ψυχὴ μου τὸ γνωρίζει,
 »Καὶ θρηνεῖ διότι πλέον νὰ τὴν εὖρη δὲν ἐλπίζει».

— «Βλέπω, βλέπω τῶν φρενῶν σου τὴν φρικτὴν ἀνεμοζάλην»
 »Συναισθάνομαι καὶ φρίκην καὶ συμπάθειαν μεγάλην».
 — «Εἰς τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου τοὺς ὠραίους παραδείσους
 »Αὔρα πνέει μυροφόρος εἰς ἰάσμους καὶ ναρκίσους.
 »Εἰς ροδωνιάς ὁ Ἔρως καὶ εἰς μύρτους ἐμφωλεύει,
 »Καὶ ἡ φύσις ἐκεῖ ὅλας τὰς αἰσθήσεις γοητεύει·
 »Ἐκεῖ, πάτερ, ἐγεννήθην·
 »Ἀλλ' ἀνήλικος γονέων καὶ πατρίδος ἐστερήθην...

»Καὶ τὴν εἶδα ὅτε ἤμην εἰς τὰς πρώτας μου ἡμέρας
 »Καὶ τοῦ βίου μου δὲν εἶχεν ὁ λαμπρὸς ὀρίζων πέρας,
 »Ὅτε, ὅτε κανὲν φύλλον τῆς θαλλούσης μου καρδίας
 »Δὲν ἀνῆρπασαν εἰσέτι αἱ πνοαὶ τῆς δυστυχίας·
 »Καὶ ὁ ἔρως μὲ παρίστα τὴν ζωὴν Ἐδὲμ εὐώδη,
 »Καὶ ὁ ἥλιος τὸ θέρος, ὅταν βλέμματα πυρώδη
 »Εἰς ἀλόγῃς ἀνθῇ σπείρῃ,
 »Παρομοίως ἀρωμάτων ἀναθυμιάσεις σύρει.

» Ἀπὸ τὴν ψυχὴν της, ἣτις φωστὴρ ἦτον τῆς γῆς ἄλλος,
 » Προσελάμβανεν ἡ νέα λάμψιν ἄφαντον καὶ κάλλος,
 » Καθὼς λάμπει ἔτι πλέον ἀλαβάστρινον δοχεῖον
 » Ὅταν τοῦ φωτὸς ἐγκλείῃ τὸ ἀθάνατον στοιχεῖον.
 » Οὐδεμίαν τῶν δόσιων γυναικῶν τῆς Ἐκκλησίας,
 » Ὅσαι τὰς πικρὰς ἀφῆκαν τῆς ζωῆς δοκιμασίας,
 » Ὑπερτέρει τὴν ὑψίστην
 » Τῆς παρθένου πρὸς τὸν Πλάστην ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν.

» Εἰς τῆς κτίσεως τὰς πρώτας ὁ Δημιουργὸς ἡμέρας
 » Ἔστελλεν ἄγνους Ἀγγέλους ἐκ τῆς οὐρανίου σφαίρας·
 » Καθὼς δὲ τῆς γῆς πατοῦντες καὶ τὴν κόνιν καὶ τὰ ἔλη
 » Δὲν ἐμόλυνον ἐκεῖνοι τὰ δλόφωτά των μέλη,
 » Καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὰ ὕψη καταβᾶσα τοῦ αἰθέρος
 » Εἰς κανὲν δὲν ἐσπιλώθη πώποτε τοῦ κόσμου μέρος,
 » Καὶ τὰς πτέρυγας ἀχράντους
 » Ἐφερεν εἰς τὸν Θεὸν της καὶ τὰς πτέρνας ἀμιάντους.

» Πάτερ μου, συγχώρησέ με βέβηλον τοιαύτην γλῶσσαν.
 » Ἀναχωρητῆς, σὺ ἔχεις τὴν ψυχὴν γαληνιῶσαν».
 — «Τῆς καρδίας ἡμῶν, τέκνον, κρυπταὶ ἄβυσσοι τὰ βάθη!
 » Μέθης ὥρα ἡ νεότης, οἶνοχόσι της τὰ πάθη!
 » Ἀλλὰ ὁ καιρὸς τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀναπλάττει·
 » Ἀλμυρὲν φυτὸν θαλάσσης εἰς κοράλλιον ἀλλάττει,
 » Βαθμηδὸν δὲ εἰς ἀστέρα
 » Μεταβάλλει τὸν φωσφόρον καὶ διακαῇ αἰθέρα».

— «Τῶν μικρῶν παθῶν τὴν ζέσιν ὁ καιρὸς καταπραΰνει,
 » Πλὴν τὴν θέρμην τῶν μεγάλων ἔτι μᾶλλον παροξύνει.
 » Ἀποσβύνοντα τοὺς λύχνους βλέπεις τὸν σφοδρὸν βορέαν,
 » Ἀλλ' εἰς τῆς πυρᾶς τὰς φλόγας ἰσχὺν δίδει αὐτὸς νέαν...
 » Ἀγλαΐα μου, ἀξία ζωῆς ἄλλης, ἄλλου κόσμου,
 » Εἰς τὴν ἀκοήν σου φθάνει σήμερον ὁ στεναγμὸς μου;
 » Πνέεις αὔραν ἄλλου βίου!
 » ὦ κρυπτὸν εἰς πάντα μέλλον καὶ ὦ σκότος μυστηρίου!

» Ποῖος θέλει τοῦ Θανάτου τὰς βουλὰς μὲ φανερώσει;
 » Τὸ φρικτὸν ἀπόρρητόν του ποῖος θέλει μὲ προδώσει;
 » Εἰς τὰ ἐρωτήματά μου σιωπῶσα ἡ γῆ μένει·
 » Μένει καὶ ἡ οὐρανία σκηνὴ ἄνω μου κλεισμένη...
 » Σεῖς, ὦ τάφοι, ἀνοιχθῆτε· εἶπατε τὰ πόκρυφά του...
 » Ἀλλὰ τρέμουσι τὰ πάντα τὴν ρομφαίαν τοῦ Θανάτου·
 » Πανταχοῦ σιγὴ μεγάλη·
 » Καὶ περὶ Θεοῦ ὁ νοῦς μου βλασφημεῖ καὶ ἀμφιβάλλει...».

— «Εἰς αὐτὸ τὸ μέγα Σύμπαν, τὸ εἰς ἄξονα αἰώνων
 »Συστρεφόμενον, προσκύνει τὸν Δημιουργόν του μόνον,
 »Ὅστις φέρει κατὰ τάξιν καὶ κινεῖ ἐν ἁρμονίᾳ
 »Οὐρανούς, θαλάσσας, γαίας καὶ ἀνθρώπους καὶ στοιχεῖα·
 »Τείνει ὁ Θεὸς ἐν βλέμμα εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις;
 »Ἐνα ἥλιον παράγει μία ὄμματός του τάσις.
 »Πῶς διστάζεις ὅτι μίαν
 »Δὲν ἡμέλησε νὰ πλάσῃ διὰ τὰς ψυχὰς ἐστίαν; »

Διακρίνας ἐπὶ τέλους τὴν μορφήν του ὁ πρεσβύτερος,
 «Θέλγητρον πατρίδος! εἶπεν· ἀναμνήσεων γλυκύτης!
 »Ἐκ τῆς λύπης καὶ τοῦ χρόνου ἂν πολὺ πρηλλαγμένος,
 »Εἰς ἐμὲ ὁ χαρακτήρ σου δὲν ὑπάρχει πάντῃ ξένος.
 »Ὅτε εἰς τὰς παραλίας ἔφεγγε τῆς Μεσογείου
 »Ἡ πυρκαϊὰ μεγάλου τῆς Εὐρώπης Βασιλείου,
 »Ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν
 »Μετὰ σοῦ ἐγὼ ἐζώσθην τῆς Ἑλλάδος τὴν ρομφαίαν.

»Ἀλλ' ὁ Μοναχὸς ὡς λέων καταβάς ἐκ τοῦ βουνοῦ
 »Στερηθεὶς ἐθελουσίως ἀναπαύσεως καὶ πλούτου,
 »Ἐλαβε τὴν ἐξορίαν ὡς τῶν θυσιῶν του γέρας
 »Καὶ ἀντλεῖ μακρὰν τοῦ ἔθνους κακοδαίμονας ἡμέρας·
 »Δίσκοι ἀργυροὶ καὶ λύχνοι ἀνηρπάγησαν ἄθροοι,
 »Εἰς τὰ ἔρημα ἐδάφη τῶν βωμῶν ἐφύη χλόη,
 »Καὶ τὴν ἄχραντον φιάλην
 »Βαυαρὸς καθεὶς μεθύων ἔφερεν εἰς τὴν κραιπάλην.

»Ἐφυγα λοιπόν, ἀφήσας εἰς τοὺς ξένους τὴν πατρίδα·
 »Πλὴν τὰς εὐκλεεῖς ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας εἶδα...
 »Φόρμιγγα Πινδάρου ἔχων καὶ δαφνοστεφεῖς κροτάφους
 »Ἐφαλλες τὴν δόξαν τότε τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
 »Καί, ἂν ἤδη τὴν ἀφίνης κρεμαμένην εἰς τὸν τοῖχον,
 »Ἡ Ἑλλὰς ἀκούει ἔτι τῶν κρουσμάτων τῆς τὸν ἦχον...
 »Ἀλλ', ὦ, τύχη πολεμία!
 »Ἡ αἰσχίστη τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθεῖ δουλεία; »

Ἐμενε σιγῶν ὁ ξένος· εἶπεν ὁμως μετ' ὀλίγον
 Εἰς τὸν Ἀαρὼν τοῦ Γένους στόμα θλιβερόν ἀνοίγων·
 «Τῆς Ἑλλάδος ἡ λαμπρότης ὡς πομφόλυξ διελύθη,
 »Καὶ ἡ γῆ τῆς εἰς χειμάρρου ξηρὰν κοίτην μετεβλήθη,
 »Ὁ τυχὸν δὲ διαβάτης εἰς αὐτὴν τὴν κοίτην παίζει·
 »Τὴν διέρχονται ἄβρόχοις ταῖς ποσὶν οἱ Βαυαρεῖς,
 »Καὶ εἰς χεῖρας παραβόλους
 »Δράττοντες τὰς χάλικάς τῆς μᾶς λιθοβολοῦσιν ὅλους.

»Οἱ στρατοὶ τῆς Βαυαρίας ἐκμυζῶντες τὴν Ἑλλάδα
 »Τὴν ὀλίγην τῆς ζωῆς τῆς ἀπερρόφησαν ἱκμάδα·
 »Ἐφῆσαν τοὺς προὔχοντάς τῆς ρακενδύτας εἰς τοὺς δρόμους,
 »Στρατηγούς δαφνηφοροῦντας ἔσυραν εἰς λαιμητόμους,
 »Μετεποίησαν εἰς φάτνας τὰς Μονὰς τῶν προπατόρων,
 »Ἐρπασαν κανδήλας, σκεύη, δωρεὰν Αὐτοκρατόρων
 »Παλαιὰν καὶ παμπλουσίαν,
 »Καὶ εἰς δύο τοῦ Φωτίου ἔτεμον τὴν Ἐκκλησίαν.

»Σχίζοντες διὰ τοῦ ράμφους τὸ φιλόστοργόν των στήθος
 »Τρέφουσιν οἱ πελεκᾶνες νερσῶν πεινῶντων πλήθος·
 »Εἰς αὐτοὺς μετακενοῦντες τὸ χυνόμενόν των αἶμα
 »Ἀτενίζουσιν ἀγάπης ἔσχατον καὶ σβύνον βλέμμα.
 »Τῆς Ἑλλάδος οἱ πατέρες, μιμηταὶ τῶν πτηνῶν τούτων,
 »Ἐδωκαν τὸ ἴδιόν των αἶμα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ των,
 »Βότσαρης εἰς Αἰτωλίαν,
 »Καραῖσκος εἰς Ἀθήνας, Τσαμαδὸς εἰς Σφακτηρίαν.

»Ἐπесαν οἱ Γίγαντές τῆς φυλῆς σήμερον πυγμαίων
 »Καταισχύνει τὰ μνημεῖα τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νέων.
 »Οἱ νῦν ζῶντες παριστῶσιν εἶδος νόθων νομισμάτων,
 »Ὅπου ὑψηλὴν ἀξίαν ὁ Μονάρχης ἐγχαράττων
 »Δίδει πέραςιν εἰς ταῦτα, εἰς τὸν ὄχλον δὲ τιμῶνται
 »Ἄν καὶ εἰς τὸ κίβδηλόν των οἱ πολλοὶ δὲν ἀπατῶνται.
 »Φεῦ! ἡμέραι ἦλθαν δοῦλαι.
 »Ἐλειψαν οἱ Κανακάραι, οἱ Τομπάζαι, οἱ Μιαοῦλαι...

»Ἐλειψαν οἱ ρωμαλέοι φίλοι καὶ συμπρόμαχοί μου,
 »Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἤμην πτηνὸν κλαῖον τῆς ἐρήμου...»
 —«Ἐάν, τέκνον μου, ὁ χρόνος καὶ τὸ ξίφος τῶν ἀγώνων
 »Ἐδεκάτευσαν τοὺς φίλους τῶν ἑαρινῶν σου χρόνων,
 »Ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς νέας καὶ μακράν σου βλαστανούσης
 »Πολλοὶ τρέχουσι κατόπιν τῆς μελωδικῆς σου Μούσης,
 »Κ' ἐν ᾧ ζῆς εἰς τὰς ἐρήμους
 »Πόλεων ἢ Ποίησίς σου κτᾶται προσφιλεῖς γνωρίμους».

Ἐλεγεν ὁ Ἐρημίτης· ἀλλὰ εἰς ψυχὴν γενναίαν
 Ὡς νὰ ἔφεραν αἱ λῦπαι τῆς πατρίδος λύπην νέαν,
 Εἰς φυγὴν ὁ πλάνης Ἑλλήν μετεστράφη αἰφνιδίαν
 Τὴν Ὁρέστειον ἐγκλείων εἰς τὰ στήθη του μανίαν.
 Τῆς ἀτάκτου, πλήν εὐρείας φαντασίας του τὸ εἶδος
 Τὰ ἐρείπια παρίστα τῆς μεγάλης Θηβαΐδος,
 Ἄλλα κάτω ἐρριμένα,
 Ἄλλα πάλιν εἰς τὰ νῶτα τῶν ἀέρων ἐπηρμένα...

Λέγε με, θρηνώδης Μοῦσα! τὸ φῶς βλέπει τοῦ ἡλίου,
 Ἡ ἀπέσεισεν ἐκεῖνος τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ βίου; ...
 Ζῇ, ἀλλὰ ἡ ἁρμονία τῶν αἰσθήσεων τοῦ μένει
 Ὡς ὀργάνων ἀσυμφώνων μουσικῇ συγκεχυμένη.
 Βόσκει τὰ ἐνδόμυχά του πῦρ Ταρτάρου ἀπευκταῖον,
 Τῆς αἰσθητικότητός του πᾶσαν ἵνα κατακαῖον
 Καὶ σωρεῖον τέφραν κρύαν
 Εἰς καρδίαν κενὴν πόθων, εἰς κενὴν ζωῆς καρδίαν.

Διὰ μελανοῦ κρυστάλλου ὡς νὰ διορᾷ τὴν φύσιν,
 Ὅλα ὁμιχλώδη βλέπει, ὅλην σκοτεινὴν τὴν κτίσιν.
 Τῆς ψυχῆς τοὺς πόνους φεύγων εἰς τοῦ σώματος τοὺς κόπους
 Ἀσκοπα τὰ βήματά του εἰς ἀβάτους φέρει τόπους.
 Εἰς τὸν κόσμον τοῦ Κολόμβου πρὸ πολλοῦ περιοδεύει
 Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτον, ὅπου ὡς εἰς τάφον τοῦ κατέβη,
 Περιστρέφει ὄμμα ξένου
 Καὶ ταλαίπωρον διάγει βίον περιπλανωμένου.

ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τοὺς μακροὺς αἰῶνας ἔχων ἀεικίνητα πτερά του
 Καὶ ὡς ἱριδα καμπύλον κρατῶν δρέπανον θανάτου,
 Ἀκατάσχετος ὁ Χρόνος τέμνει πᾶν ὅ,τι εὐρίσκει,
 Καὶ ὀπίσω του γεννᾶται ὅ,τι ἔμπροσθέν του θνήσκει·
 Τοῦ σκληροῦ του δὲ σιδήρου τὸν πανθεριστὴν αἰθέρα
 Πάντοτε συστρεφομένη ἀκονᾷ τῆς γῆς ἡ σφαῖρα.
 Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκεῖνος τρέχει,
 Ὁ τυφλὸς θνητὸς εἰς μόνον τὰ τοῦ βίου του προσέχει.

Καὶ οἱ τύραννοι ἐν τούτοις δράττοντες ὡς εὐκαιρίαν
 Τὴν διηνεκὴ ἐκάστου ἰδιώτου ἀσχολίαν,
 Ἐχοντες δὲ συνωμότην καὶ συμπράκτορα τὸν Χρόνον,
 Παγιοῦσι κατ' ὀλίγον τὸν ἐπάρατόν των θρόνον.
 Πλὴν αὐτὸς τὴν ὕλην φθείρει, καὶ αὐτὴν ἀνακαινίζει·
 Πᾶς δὲ Νέρων τὸν νοῦν σβύνων, πῦρ παθῶν ἀναρριπίζει
 Καὶ δι' οὐδενὸς ἀμείβει
 Ἀγαθοῦ τὴν κοινωνίαν, ἣν πατεῖ καὶ καταθλίβει ...

Ποῖον τοῦ Αἰγαίου σκάφος τὰς ἀνωφερεῖς ἐκτάσεις
 Πτεροφόρον ἀναβαίνει τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης;
 Ὡς κυρτὴ κοπίς ἢ τρόπις τὰ γλυκὰ πελάγη σχίζει,
 Καὶ ὁ οἶαξ ἀφειμένος τρέμει ὀπισθεν καὶ τρίζει.

Εἰς τὴν πρύμνην ἄφωνός τις διακρίνεται ναυβάτης·
Θεωρεῖ τὴν Ἀμφιτρίτην καὶ τὰ πέραντα νερά της,
Ζητῶν ἥπειρον ἢ νῆσον·
Ἄλλ' ἐπάνω τῶν ἐρήμων πλέει πάντοτε ἄβύσσων.

Πτηνὸν τρέμον τὰς ἀμέτρους διαστάσεις τοῦ αἰθέρος
Εἰς τοῦ μέσου καταρτίου ἔμενε τὸ ἄνω μέρος,
Καὶ πελαγιαῖος λύκος ἐκολύμβᾳ πρὸς τὴν πρῶραν
Τρέμων καὶ αὐτὸς τοῦ πόντου τὴν ἐκτεταμένην χώραν.
Ἐθελγε τὸν ἐπιβάτην ἢ τοιαύτη συνοδεία,
Καὶ εἰς τᾶρμενα ὁπότε ἢ σελήνην ἐμειδία
Ἐκλείε τὰ βλέφαρά του
Κ' ἐξυπνῶν λυχνίας νέας ἔβλεπε τοῦ Ἀοράτου.

Φεύγων καὶ τοῦ νέου κόσμου αὐτὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους
Εἰς πλανήσεις καὶ εἰς μόχθους παρεδίδοτο ἀσκόπους·
Ἄλλ' ὀπίσω δύναμὶς τις πρὸς ἀνατολὰς τὸν ὤθει·
Τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα καὶ ἀπέφευγε κ' ἐπόθει·
«Ἴσως, ἔλεγε, πρὶν φθάσω εἰς τὸν πάτριον λιμένα,
»Ἴσως εὖρω ἡσυχίαν εἰς τὸν κάτω μου πυθμένα
»Ἐνδομύχους θλίψεις τόσας
»Καὶ τὸ ἔσχατόν μου πνεῦμα εἰς ἀνέμους παραδώσας».

Μετ' ἀνατολὰς καὶ δύοσις τεσσαράκοντα ἡλίων
Εἰς τὰ Γάδαιρα ἐμβαίνει κυματόπληκτον τὸ πλοῖον,
Καὶ ἀντίπρῳρον ἐν ἄλλο ἀτμοφέρεται καὶ φθάνει·
Ἐρωτᾷ ἐκεῖνος τότε καὶ ἀπόκρισιν λαμβάνει·
«Πόθεν;» — «Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα». — «Ποῖος βασιλεύει ἔτι;»
— «Ὅθων Πρῶτος, μετρῶν δέκα συνταγματικά του ἔτη».
Σιωπᾷ, καὶ τῆς ψυχῆς του
Φαίνονται τὰ βάθη μόνον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Ὑψίστου.

«Τίς ὁ σκυθρωπάζων Ἕλληνα, ὅστις ἦλθεν, εἰς Ἀθήνας;
»Ὅστις φέρει βαθυστίκτους εἰς τὸ μέτωπον ὀδύνας;
»Ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀντιπόδων τὸν ἀνέφερεν ἐν πλοῖον.
»Ποῖος; ἐπανερωτῶσιν ὅλοι· τὸ νομὰ τοῦ ποῖον;»
Ἀμυδρῶς ὑπενθυμοῦνται τοὺς σκαιοὺς τοῦ χαρακτῆρας·
Τὸν ἀλλοίωσαν αἱ θλίψεις, τὸν ἐκύρτωσε τὸ γῆρας,
Καὶ καθεὶς λυπεῖται βλέπων
Φάντασμα μελαγχολίας εἰς παραφροσύνην ρέπον.

Μεταξὺ δουλείας ὅμως τὸ ἀδούλωτόν του ἦθος,
Λόγοι τοῦ ἐλευθερίας προφερθέντες εἰς τὸ πλῆθος,
Τῆς μεθύσου Πολιτείας ἀνοιξαν τὸ χαῦνον ὄμμα.
«Τίς αὐτός;» ἐπαναλέγει παντὸς Ἑλληνος τὸ στόμα.

Περηγηγῆτης φιλέλλην εἰς τοὺς περιέργους εἶπε·
 «Πρόσωπον ἐγὼ τοιοῦτον, ὅπου ἔδρευον αἱ λύπαι·

»Εἶδα διαβάς τυχαίως

»Τοῦ Ἀδριανοῦ τὴν πόλιν καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ὀρφέως.

»Εἶδα εἶδα, εἶπεν οὗτος, τὰ πυρώδη βλέμματά του

»Εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐκεῖνα τοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτου,

»Ὅστις παραιτῶν τὴν Προῦσαν, πρώτην ἔδραν τοῦ Ὀσμάνου,

»Νέκν ὕψωσεν εἰς Ἐβρον Κράτος του ὑπερηφάνου.

»Πρὸς τὰς θύρας, εἰς τὸν φόρον τῶν χειμερινῶν ἀνέμων,

»Σιγῶν ἔμενεν ἐκεῖνος ὡς τῶν ἐρειπίων Δαίμων,

»Καὶ φωνὴ νεκρῶν ἐβόα

»Ἐκ τῶν κάτω κωφωμάτων φθάνουσα τὰ ὑπερῶα.

»Καὶ τὸν εἶδα ἐκεῖ, ὅπου μετὰ Τουρκοφθόρον νίκην

»Ἐγραψεν ὑπὲρ Ἑλλάδος ξιφοχάρακτον συνθήκην

»Ὁ φανεὶς Τοῦ Ρώσσου Δίβις ὑπεραίμιος βραχίων·

»Καὶ τὸν εἶδα ἐσκυμμένον ἔμπροσθεν τῶν κατωφλίων·

»Κατηρᾶτο ἢ εὐλόγει τὴν αὐτόνομον ἡμέραν,

»Ἦτις ἔληξεν εἰς ταύτην τὴν ἀσέληνον ἐσπέραν;

»Θλίψιν, τέρψιν ἐμαρτύρουν

»Ὅσα δάκρυα τοὺς κοίλους ὀφθαλμούς του ἐπλημμύρουν;»

Μετὰ πόσης ἐν τοσοῦτῳ αὐτὸς λύπης ἐπανεῖδε

Τὴν γῆν, ὅπου ἐτραγώδουν Σοφοκλεῖς τε καὶ Εὐριπίδαι!

Εἰς τοῦ Ἰλισοῦ τὸ νᾶμα θερμὰ ἔφερε τὰ χεῖλη

Καὶ ἀνέκραξεν· «Ἐκ τούτου ἔπιον καὶ οἱ Αἰσχύλοι!

»Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς τοῦτο εἶδεν εἰς τὸν Μαραθῶνα

»Πολεμῶν ὁ Μιλτιάδης τὸν ὠραῖόν του ἀγῶνα!

»Καὶ ἡ νῦν αὐτὴ σελήνη

»Εἰς τοὺς νικητὰς ναυμάχους ἔφεγγεν ἐν Σαλαμῖνι!»

Ἦτον ἔαρ, καὶ ὁ Φοῖβος τῆς ἀρχαίας Κεκροπίας

Διαυγέστερος ἐφάνη καὶ αὐτοῦ τῆς Ἰωνίας·

Ὁ ὑπωχρίων, πλὴν σώζων τὸ στιλπνὸν τοῦ σταλακτίτου,

Παρθενῶν εἰς τὴν πορφύραν κατελούσθη ἀντικρὺ του·

Ὁ Λυκαβηττὸς τὸ χρῶμα ἔλαβε τοῦ ἀμεθύσου,

Καὶ τὸ φῶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔλαμψε τοῦ Παραδείσου·

Ἔστιλβε δὲ κάτω πάσης

Ὁ ὑδράργυρος σαλεύων τῆς Σαρωνικῆς θαλάσσης.

Φέρων τὴν ὀργὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὰ στήθη του κρυφίαν

Εἰς τῶν Ἀνακτόρων ἦλθε τὴν ἀντάρτιδα Πλατεῖαν,

Ὅπου ὁ λαὸς συρρεύσας ἄλλοτε εἰς τὰς ᾠδὰς του

Ἔστησε τὰ τηλεβόλα μετὰ τόλμης ἀδαμάστου,

Ὁ δὲ Ὄθων εἰς τὸν Χάρτην ὤμοσεν ἐκ τοῦ ἐξώστου
καὶ εἰς τὴν φυγὴν τοῦ ξένου ἔνευσε στρατεύματός του.

Ἐκεῖ στάς εἰς ἄκραν μίαν

καὶ τὸ βλέμμα περιστρέφας εἶπα ταῦτα κατ' ἰδίαν·

«Ἡ Ἑλλάς κατησχυμένη! τῶν ἐθνῶν ἡ ζῶσα Μοῦσα!

»Ἡ Ἑλλάς, ἡ τοὺς αἰῶνας καὶ τὴν γῆν ὁμοῦ πληροῦσα!

»Ἐθεσε τὸ σφράγισμά της καὶ εἰς τοῦρανοῦ τὰς σφαίρας,

»Τοὺς Θεοὺς της κυριάρχας στείλασα εἰς τοὺς ἀστέρας.

»Τῆς σοφῆς αὐτῆς Εὐρώπης αἱ τεθρυλημέναι Χῶραι

»Ἐμπροσθέν της εἰσὶν ὅλαι χθεσιναὶ ἢ ταύτης κόραι·

»καὶ παρέλαβον ἐπίσης

»τὰ ἑλένη τῆς χειρός της καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

»Βαρὺς ὄλην τὴν Ἑλλάδα κύλινδρος ἰσοπεδώσας,

»κατεδάφισεν ἐνόχους ἀρετὰς καὶ δόξας τόσας.

»Κυβερνᾷ τὸ Κράτος ὅλον ἐκατόγχειρ Δεσποτεία,

»Συνταγματικὴ τοῦ ἔθνους καλουμένη Πολιτεία·

»Ὅπου δὲ ἡ λαοφθόρος σιδηρᾷ της πτέρνα φθάνει,

»Ὡς ἐξόπισθεν τοῦ ἵππου τοῦ Ἀττίλα, δὲν βλαστάνει

»οὔτε στάχυς, οὔτε χλόη·

»καὶ γελῶσιν οἱ κακοῦργοι, καὶ θρηνοῦσιν οἱ ἀθῶοι.

»Ἦνδραπόδισέ τοὺς πάντας ἡ ψευδὴς Ἐλευθερία·

»Αἱ Βουλαὶ εἰσὶ τὰ δύο ἀναιδῆ της καπηλεῖα,

»Ὅθεν εἰς χρυσὴν φιάλην κερᾷ μέθην ἐθνοκτόνον,

»Ἐπεβλήθη δὲ εἰς ὅλους ποδοκάκκη δέκα χρόνων.

»Τοὺς λαλοῦντας ἑλευθέρως ἢ καὶ μόνον σκεπτομένους

»οἱ Νομάρχαι, δέκα ὄντες ὑποτύραννοι τοῦ Γένους,

»Ἡ κακοῦσι τοὺς ἀνθρώπους

»Ἡ αὐτοὺς μεταποιοῦσιν εἰς πατέρων κατσχόπους.

»Τὴν πολύτιμόν του ψῆφον ὁ λαὸς ἀπεστερήθη,

»καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ὁσάκις ἔκραξεν ἢ ἐκινήθη,

»Ἐπесαν εἰς τοὺς πολίτας οἱ στρατοὶ τῆς Ἐξουσίας,

»Ἄλλους ἔσφαξαν καὶ ἄλλων ἐπυρπόλησαν οἰκίας.

»Τρεῖς εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ Φθίαν

»Τρεῖς ἀπέσεισε τὸ ἔθνος ἔνοπλον τὴν τυραννίαν·

»Πλὴν μετὰ σφαγὴν μεγάλην

»Ἐκλινεν ἀπηυδῆμένον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ πάλιν.

»Ὁ λαὸς ἀπὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἔχαυνώθη,

»Ὡς ἐρήμου δράκων, ὅστις κορεσθεὶς ἀπεκαρώθη·

»Τυλιχθεὶς περὶ τὸν θρόνον, τὴν βορὰν αὐτοῦ χωνεύει·

»Πλὴν κοιμώμενον ἐχθρόν του τὸν κτυπᾷ καὶ τὸν φονεύει».

Ἦχησεν ἡ τῆς δεκάτης ὥρας καθημερησία
Ἐξῶθεν τῶν Βασιλείων κρουομένη μελωδία.

Ὁχλος ἔτρεχε συρρέων,
Καὶ ὑπέλεγεν ἐκεῖνος ἐντὸς ἔχων πῦρ Αἰτναῖον.

» Ἐρριψε τοὺς μολυβδίνους ἐπενδύτας του εἰς ὅλους
» Ὁ Δεσποτισμός, ὑφαίνων τοῦ Συντάγματος τοὺς δόλους.
» Εὐτυχής, ἂν ἡ φωνή μου φέρῃ κλόνον εἰς τὸ Κράτος
» Ὡς πυρίτις ἀποκτῶσα εἰς τὴν ἔκρηξίν της πλάτος! ...
» Δός μοι πρὸς αὐτό, Πατρίς μου, δύναμιν πρὶν ἀποθάνω!
» Ἐμπροσθέν σου ἰδοὺ κύπτων εἰς τὸ ἔδαφος λαμβάνω
» Ἰσχύν, ὅσῃν δ' Ἀνταῖος
» Κλίνων εἰς τὴν γῆν ἀνέκτα καὶ ὠρθοῦτο ρωμαλέος. ...»

Καὶ μεγάλα καὶ λυσσώδη τότε βήματα ἐκτείνων,
Ἐξεφώνησε τοιαῦτα πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων.
» Σεῖς ὀρύξαντες ὡς μέγα λατομεῖον τὴν Τουρκίαν,
» Ἐλαξεύσατε ὠραίαν τὴν Θεὰν Ἐλευθερίαν!
» Σεῖς ἠλλάξατε εἰς σπάθας τοῦ Σουλτάνου τὰς ἀλύσεις! ...
» Εἰς σᾶς, τύραννοι, καὶ δοῦλοι, τὸ ἀνάθεμα ἐπίσης,
» Εἰς σᾶς, γέροντες καὶ νέοι,
» Τῆς Πατρίδος ἡ κατάρα, ἔρως της ἂν δὲν σᾶς καίῃ!

» Σύρουσι τὰ τετριμμένα σάβανά των καὶ συγχρόνως
» Ἀνυφοῦσι μαυροφόρον τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος,
» Τῶν Βασιλικῶν, τῆς Λάλας, τῆς Βαλτέτσης, τῆς Γραβίας,
» Τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς Χίου, τῶν Ψαρῶν, τῆς Σφακτηρίας
» Οἱ Στρατάρχαι· μετὰ νέων σαλπισμάτων καὶ ἁσμάτων
» Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὴν Ὅσσαν φέρουσι τὰ βήματά των,
» Ἐνῷ στόματα ὀργάνων
» Χαῦνα μέλη ἐκφωνοῦσι κύκλῳ μου ἀντὶ παιάνων.

» Ὅτε κράζων εἰς τὰ ὅπλα τὸ αἵματωμένον Γένος
» Ὁ νεκρὸς τοῦ Γρηγορίου ἔπλεεν ἀγχονισμένος,
» Καὶ τὰς δύο πλευρὰς ἅμα τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
» Πλήττουσα ἡ κεφαλή του ἤγειρε κατὰ Τουρκίας,
» Ἐλεγεν ἐκεῖνος ὅτι ὁ σωτὴρ τοῦ Γένους Κλήρος,
» Ὁ εἰς τὰς ἀλύσεις μάρτυς καὶ εἰς τοὺς πολέμους ἥρως
» Προωρίζετο ἀθλία
» Τῶν ἑτεροδόξων χλεύη καὶ τοῦ Παπισμοῦ θυσία!

» Βρέφος Ἡρακλῆς τὸ ἔθνος ἔπνιγεν ἐκ τῶν σπαργάνων
» Ὅφιν τρεῖς ὑψοῦντα κάρας, τῶν τριῶν γαιῶν Σουλτάνον,
» Καὶ κρατοῦσα ἡ Εὐρώπη τῆς Ἀνατολῆς τὸν κλόνον
» Ἀνεβίβαζε τὸ βρέφος ἐκ τῆς κοίτης εἰς τὸν θρόνον.

» Ποῖος σήμερον τοὺς πόδας δέσας τοῦ ἀετιδέως
 » Καὶ τὰ νεογνὰ πτερά του κόπτων ἢ καὶ σπῶν βιαίως
 » Δυνατὸς κατ' ἀδυνάτου
 » Τὴν δουλείαν του ἐμπαίζει καὶ τὴν νηπιότητά του ;
 » Ὁ καταπατῶν τὸ ἔθνος ποῖος ; ποῖον τ' ὄνομά του ;
 » Ἕλλην οὗτος ; πόθεν οὗτος ; ποῖα τὰ περγαμηνά του ;
 » Πρὶν τὸ γένος τῶν ἡρώων καταστήσῃ ἀγελαῖον,
 » Σκῆνωμά του τὴν γῆν ὅλην εἶχεν ὡς ὁ Ναπολέων ;
 » Ἐφερε καθὼς ἐκεῖνος, εἰς Γιγάντων τρέχων πάλην,
 » Τὴν ρομφαίαν εἰς τὴν μίαν καὶ τὸν κόσμον εἰς τὴν ἄλλην,
 » Κ' ἔθνη κατακτῶν παντοῖα
 » Διεμοίραζε τὰ σκῆπτρα ὡς τοὺς κέγχρους εἰς στρουθία ;

» Ἄλλ' ὦ φίλοι τῶν πολέμων, ἄλλ' ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 » Ἀναλάβετε τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον,
 » Ὅτε ἡ Ἐλευθερία ἐκυβέρνησεν τὴν πατρίδα
 » Εἰς τὸ αἷμα τῶν τυράννων βαπτὴν φέρουσα χλαμύδα,
 » Ὅτε στόλους τρεῖς Αἰγύπτου, Βυζαντίου, Καρχηδόνας,
 » Ὅτε τρεῖς στρατοὺς Βεράτης, Μέμφιδος καὶ Βαβυλῶνος
 » Εἰς ἓν θέρος ἐνικᾶτε,
 » Θαλασσοδρομεῖς δελφῖνες, λέοντες ὀρεοβάται!..

» Τρέξατε μακρὰν τῶν Φράγκων εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη,
 » Ὅπου ἡ φωνὴ των ὕβριν εἰς ὑμᾶς δὲν ἀναπέμπει!
 » Τῆς στενῆς αὐτῆς Ἑλλάδος ὁ ἀῆρ μεμολυσμένος·
 » Πνεύσατε ὑγείας ἄλλον εἰς τὸ μέγα ἔξω Γένος!
 » Ἀναβῆτε ὄρη, ὅπου πνεύμων διόλου δὲν ἀσθμαίνει!
 » Εἰς τὰ ὄρη ἀναβῆτε, ὅπου ἡ Πατρίς προσμένει,
 » Ὅπου ἡ Ὁρθοδοξία
 » Παρὰ τὸν Θεὸν ἐδρεύει, κόρη τοῦ Θεοῦ ἁγία!

» Ἴδου σχίζει τοὺς ἀέρας, ἴδου φθάνει μετ' ὀλίγον
 » Κρώγματα χαρᾶς σκορπίζων, χρυσᾶς πτέρυγας ἀνοίγων,
 » Ὁ κατόπιν τῆς Σοφίας βασιλίδος τῶν Ἑλλήνων,
 » Ἀποπτὰς εἰς ξένον Κράτος Ἀετὸς τῶν Κωνσταντίνων·
 » Ἐπιστρέφει πολὺν πάγον, πολλὴν ἔρημον περάσας
 » Εἰς τὰς δύο του ἡπείρους, εἰς τὰς δύο του θαλάσσας,
 » Καὶ κρατεῖ ὠραιότεραν
 » Τὴν ὑδρόγειον ἐκ νέου εἰς τὰς ὀνυχὰς του σφαῖραν».

Ἐλεγεν αὐτά, καὶ πάντες εἰς ὄνειρου πλάνην ἦσαν
 Ὅτι τὴν Ἐλευθερίαν ἤκουον ἀναστηθεῖσαν,
 Καὶ πολλοὶ κραυγὴν ἀφέντες ἀπὸ στόματος ἀσμένου,
 « Ἡ μορφή, ἐξαίφνης εἶπαν, ἡ τοῦ Περιπλανωμένου! »

Ἄνδρες μύριοι συνάμα ὡς ἐν σῶμα συγκινοῦνται,
Καὶ φωναὶ ὁμοῦ μυρίαὶ ὡς εἰς κεραυνὸς ὑφoῦνται,

Ἡ φωνὴ δὲ μία ὅλων·

Πολιτεία ἢ ρομφαία! Σύνταγμα τὸ πυροβόλον!

Τὸν ἐκύκλωσαν λαλοῦντα τῆς Ἀρχῆς οἱ στρατιῶται·
Ἄλλ' ἀτάραχος ἐκεῖνος πρὸς τοὺς δούλους εἶπε τότε·

«Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν πάλαι καὶ ὑπὸ αὐτὰ τὰ ὄρη

» Ἐτρεχον οἱ τοῦ Ἰππίου μισθωτοὶ κορυνηφόροι

» Πρὸς σφαγὴν τῶν Ἀρμοδίων καὶ τῶν Ἀριστογειτόνων.

» Ἡμιθέου ὅμως αἷμα ἐνθερμον καὶ ζωογόνον

» Ἐκχυθὲν εἰς γῆν ἁγίαν,

» Τὴν Θεὰν τοῦ Μαραθῶνος ἔτεκεν Ἐλευθερίαν».

Δουλικὸν τὸ ἔτος φεύγει καὶ κωφὴν ἀφίνει μόνην
Τῶν ἀλύσειν του σύρσιν εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν κόνιν.
Παῦσις τῶν δεινῶν καμμία· λήγοντος τοῦ φθινοπώρου,
Ἐπανήλθον μόνον δεῖπνα καὶ χοροὶ τοῦ Ἀνακτόρου...
Εἰς τὰς ὑπογείους κρύπτας τῆς Ἐνετικῆς Εὐβοίας,
Ὅπου σκορπιοὺς συνοίκους ἔχει ὁ ἐγκληματίας,

Ὡς ἐξ Ἀδου τίς στενάζει;

Ὁ δεσμώτης ρήτωρ, ὅστις αὐτὰ κάτωθεν φωνάζει·

«Μεταξὺ ἐμοῦ ἐρρίφθη καὶ τοῦ κόσμου μαύρη σκέπη·

» Τ' ὄμμα μου δὲν διακρίνει, καὶ ὁ νοῦς μου μόνος βλέπει·

» Ἀπὸ τὸν φεγγίτην, ὅθεν ξηρὸν ἄρτον χεὶρ μὲ στέλλει,

» Ἡ ἀραίωσις τοῦ σκότους τὰς ἡμέρας μου ἀγγέλλει,

» Καὶ μετρῶ ἀτελευτήτους ἑνδεκα καὶ πλεον μῆνας

» Ἀφ' οὗ ἄφησα τὰς τόσον ἡλιοφεγγεῖς Ἀθήνας·

» Ἀλλὰ φυλακῆς ἀγρίας

» Προκριτώτερον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς τῆς τυραννίας.

» Ἀνοικτὸν τὸ βλέφαρόν μου ὀλοκλήρους νύκτας μένει·

» Ἡ κατὰ τυράννων λύσσα τὸ κινεῖ καὶ τὸ θερμαίνει·

» Εὐτυχεῖς οἱ κοιμηθέντες καὶ ποτὲ μὴ ἐξυπνοῦντες

» Καὶ εἰς τῆς θανῆς τὸ βῦθος τοὺς δεσπότας λησμονοῦντες!

» ὦ! ἂν εἰς τὸ σῶμα τοῦτο ἡ ψυχὴ μου ἐπιζήσῃ,

» Ἄν τὸ δρᾶμα τῆς Ἑλλάδος κ' εἰς αὐτὴν μ' ἀκολουθήσῃ

» Τὴν δευτέραν παρουσίαν,

» Ὡς φρικῶδες ἀπορρίπτω δῶρον τὴν ἀθανασίαν.

» Ἀφησα τοῦ νέου κόσμου τὸ ἁγιασμένον χῶμα,

» Αἰωνόκρυπτον εἰς ὅλου τοῦ ἀρχαίου κόσμου τ' ὄμμα·

» Ἀφησα τοῦ Βασιγκτῶνος τὴν μητέρα Βιργινίαν,

» Ἦτις ἔτεκε καὶ κόρην τὴν καλὴν Δημοκρατίαν,

»Τὴν γῆν ὅπου ἀπολαύει καὶ ὁ ἄπατρις πατρίδα
 »Καὶ λαμβάνει καθεὶς ἴσην εἰς τὸν ἥλιον μερίδα,
 »Ὅπου φαίνεται χαρίζων
 »Καὶ αὐτὸς ἐλευθερίαν ὁ ἀπέραντος ἐρίζων.

»Ὡ πλατύτεροι θαλάσσης ποταμοί! Ὡ κολοσσαῖα
 »Καὶ μακρὰ ὥς μέγα Κράτος δάση προκτακλυσμαῖα!
 »Ὡ ροαὶ τοῦ Νιαγάρα πίπτουσαι εἰς τὰς ἀβύσσους,
 »Ὅπου ἔβλεπα μυρίας ἱρίδας ἡλιοχρύσους!
 »Ὡ ἀστέρων πάντη νέων φωτειναὶ ἀνακυκλήσεις,
 »Νέα δένδρα, πτηνὰ νέα, ἰχθῦς νέοι, νέα φύσις!
 »Χώρα τῆς ἐλευθερίας,
 »Εἰς σὲ μόνον, πρὶν ἐκπνεύσω, βλέμμα προσηλῶ φιλίας!»

Ἡ Ἀρχὴ λοιπὸν τὸ σῶμα ἔγκλειστον τοῦ ἀποστάτου
 Εἰς τὰ σύνορα ἐκράτει τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου·
 Ἐτρεμε μὴ τῆς φωνῆς του, μὴ ὁ κεραυνὸς βροντήσῃ
 Καὶ μὴ πάλιν τὰς Ἀθήνας ληθαργούσας ἐξυπνίσῃ.
 Μεταξὺ πυγμαίων τόσων ἀνυψοῦτο αὐτὸς μόνος
 Φάντασμα γιγαντιαῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
 Φάντασμα ἐκ τῶν μνημείων
 Ριφθὲν ἔξω καὶ τὴν λόγχην τῆς δημεγεργσίας σείον.

Πλὴν τὸν δέσμιον ὁ Νόμος ἀπὸ τὴν Χαλκίδα φέρει
 Εἰς αὐτὰ τὰ μαρτυροῦντα τὸ πλημμέλημά του μέρη.
 «Εἶν' αὐτός; οἱ Ἀθηναῖοι βλέποντές τον ἐρωτῶσι·
 »Πότε εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐσωρεύθη χιὼν τόση;»
 Εἰς τὸν Πύργον Ὀδυσσέως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κραββάτου,
 Ὅπου ἔλαβεν ἐκεῖνος τὰς στρεβλώσεις τοῦ θανάτου,
 Εἰς ἀχύρων σκληρὸν στῶμα
 Ρίπτεται καὶ τοῦ εὐγλώττου ὑπερμάχου των τὸ σῶμα.

Ἐκτισεν αὐτοὺς τοὺς τοίχους ὁ τῶν Ἀθηνῶν ἐκεῖνος
 Ἐκτος Δουξ καὶ τελευταῖος Ἀκαϊώλης Φλωρεντίνος,
 Καταθραύσας τὰ ὠραῖα μάρμαρα τῶν Προπυλαίων
 Καὶ αὐτὰ μεταποιήσας εἰς εἰρκτὴν τῶν Ἀθηναίων.
 Ἀλλ' ὁπότε ὁ Μωάμεθ, ἑδηγὸς στρατὸς παμπόλλων,
 Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, πόλιν (ὥς τὰς ἔλεγον) εἰδώλων,
 Μεθ' ὑποταγῆς εὐπίστου
 Ἐμείνεν ὁ Ἀκαϊώλης ἡγεμὼν ὑποτελής του.

Ζάγανος, πρωτοβεζίρης τοῦ Σουλτάνου, νύκτα μίαν
 Ἐπροσκάλεσε τὸν Δοῦκα εἰς λαμπρὰν συνευωχίαν.
 Ὁ μὲν Τοῦρκος εἰς τὴν μέθην παίζων καὶ γελῶν τὸν ὦθει·
 Ὁ δὲ Φράγκος λαβὼν θάρρος εἰς τὸν Κῶμον παρεδόθη,

Ὅτε ὑπηρέτου χεῖρες στρίψασαι τριχίνην ζώνην
 Φονικὴν εἰς τὸν λαιμόν του τὴν ἐπέρριψαν ἀγχόνην,
 Καὶ ὁ τάλας ἔτι πίνων
 Ἄφησε καὶ τὴν πνοήν του καὶ τὸν κόσμον εἰς τὴν οἶνον.

Αὐγὴν πᾶσαν ἐκεῖ μαῦρος τῆς Αἰθιοπίας γέρων
 Τῆς εἰρκτῆς τὰ κλειῖθρα στρέφει, τὴν ἀθλίαν τροφήν φέρον·
 Ἄλλ' οὐδὲ προφέρει λόγον, οὐδὲ λόγον ἐπιτρέπει.
 Εἰς τὴν ὀροφὴν δ' Ἑλλήν τὴν Ἀράχνην μόνην βλέπει,
 Ἦτις πλέκει ἐπιβούλως ὕφασμα λεπτὸν ἀπάτης,
 Καθὼς τείνει τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἀρχὴ τὸ σύνταγμα τῆς
 Πρὸς φθορὰν τῶν ζωυφίων,
 Ὅσα πίπτουσιν ἐν μέσῳ τῶν ἐντέχνων τῆς δικτύων.

Ἐν πτηνόν, ὡς καταβαίνων Ἄγγελος ἐκ τοῦ Ὑψίστου,
 Ἦρχετο τὴν ἐρημίαν ἀγαπῶν τῆς φυλακῆς του,
 Καὶ πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ Πύργου ἔψαλε τὰς ἔξω κρήνας
 Καὶ τὸν ἥλιον ματαίως λάμποντα εἰς τὰς Ἀθήνας.
 Τὸν ἐλεύθερον καὶ μέγαν οὐρανὸν αὐτὸ παρήτει
 Καὶ οἰκτροῦ δεσμοτηρίου τὴν στενότητα ἐζήτει,
 Ἐμβλημα τοῦ δημοκράτου
 Ἑλληνας, ὅστις ἡσπάσθη τὰ Βαυαρικὰ δεσμά του.

Εἰς κατοικημένον μέρος ἀπὸ τὰς ἀφώνους σαύρας,
 Ὅπου μόνον ἤκουέ τις τὸ ψιθύρισμα τῆς αὖρας,
 Νυκτοκόρακος ἂν ἤχει τυμβωρύχου θρηνηψιδία
 Ὡς γλυκεῖα εἰς τὰ ὦτα ἔφθανε παρηγορία·
 Ἄλλ' ἐβίβρωσκον ἐκεῖνον φλόγες νόσου σαρκοφθόρου·
 Ἡ Ἀρχὴ δὲ βλέπουσά τον ὠχρὸν φύλλον φθινοπώρου,
 Ἐσυγχώρει τελευταῖον
 Ἀβλαβεῖς τοὺς περιπάτους ἄνωθεν τῶν προφυλαίων.

Ὅτε οὗτος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα,
 Ἐκραξε πρὸ τῆς ἡμέρας τὸν χρυσόκομον ἀστέρα·
 «Καθὼς, ἥλιε, τὰς θύρας τῆς ἀνατολῆς ἀνοίγων
 »Καὶ τοῦ Μέμνονος τὸ κρύον ἄγαλμα ὡς λύραν θίγων
 »Τὴν ἐωθινὴν ἀπέσπας ἔνδοθεν τοῦ μελωδίου,
 »Παρομοίως ἀνατέλλον ζωπυρεῖς μου τὴν καρδίαν,
 »Κ' ἐν ᾧ πάλλω ἀντικρὺ σου
 »Ἀποσπᾷ στενάγματά μου ἡ μαγευτικὴ ἀφή σου».

Εἶδε τότε εἰς πλατείας ἀπὸ φλόμον ὠχριώσας
 Τῆς Βουλῆς τὰς Στυμφαλίας ὄρνιθας περιπετώσας,
 Καὶ τοὺς ἵππους τῆς μεγάλης Φάτνης τῶν Ἀνακτορίων
 Εἶδε τὴν λαμπρὰν φοροῦντας τήβεννον τὸν Πατρικίων.

Καὶ λαμβάνων τὴν γραφίδα φεύγουσαν ἐκ τῶν δακτύλων
 Τὰς ιδέας τοῦ ἀτάκτους ἔρριπτεν εἰς χάρτου φύλλον,
 Καὶ δακρύων ἀποστάξεις
 Ἐσβυνον τὰς διαπύρους τοῦ καλάμου τοῦ χαράξεις.

Εἰς τῆς μνήμης τοῦ ὁμοίως τὸ πολύπτυχον βιβλίον,
 Ὅπου κατὰ τὸν πολὺν τοῦ καὶ εἰς τόπους πολλοὺς βίον
 Ἐνεγράφησαν πανταῖαι παντὸς ἔθνους ἱστορίαι
 Καὶ συμβάντων τοῦ ἰδίων περιπέτειαί μυρίαί,
 Αἱ τοῦ Γένους τόσαι λυπαὶ καὶ αὐτοῦ αἱ τόσαι θλίψεις,
 Πολλὰς ἄφησαν περῶσαι παραγράφων ἐξαλείψεις,
 Καὶ ἰδοὺ αἱ τελευταῖαι,
 Τῆς πασχούσης κεφαλῆς τοῦ ἀσυνάρτητοι ἰδεαί.

«Διατί ὁ Δάντης φεύγων συμπολίτας ἀχαρίστους,
 »Τὰς ἡμέρας τοῦ διῆγεν εἰς γῆν ξένην ἐξορίστους;
 »Τῆς Κολάσεως ὁ ψάλτης εἰς τῶν σπλάγχχνων τοῦ τὰ βάθη
 »Τῆς Κολάσεως ἐκεῖνα συναισθάνετο τὰ πάθη;..
 »Ποῖα, Τάσσε, συναισθάνου καὶ σὺ δῆγματα καρκίνου,
 »Ποῖον ρίγος, ποῖαν θέρμην ἀσθενείας ἐπωδύνου,
 »Ὅτε εἰς τὴν Ἰταλίαν
 »Δεσμὰ ἔλαβες ὁ δώσας δῶρον τὴν Ἐποποιίαν;

»Ὅμηρε τῶν Σταυροφόρων σύρων, ὡς ἐγώ, ἀλύσεις
 »Τοῦ νόσ μου καὶ σὺ ταύτας εἶχες τὰς ἀποπλανήσεις
 »Καὶ τὸν θάνατον ἐκάλεις πρὸς φυγὴν φρενοβλαβείας;
 »Φεῦ! ἐπέρχεται ὁ πόθος τῆς τυφλῆς αὐτοχειρίας,
 »Ὅταν λύπης σφοδροὶ κλόνοι συνταράττωσι τὰς φρένας,
 »Μόνας τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἐγγυωμένας,
 »Καὶ αὐτῆς τὰς προσδοκίας
 »Θεωρῶμεν σβυνομένας ὡς τὸ φῶς τῆς διανοίας...

»Τοῦ συλλογισμοῦ ἡ θέρμη τρομερὰ ἐγκεφαλίτις!
 »Πυρὰ τρώγουσα τὸ σῶμα! νόσος διψαλέα, ἥτις
 »Τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς ὅλας βαθμηδὸν ἀποξηραίνει!
 »Πάντοτε, καὶ ἂν κοιμῶμαι, ἄγρυπνος ἡ σκέψις μένει
 »Καὶ τὰς νύκτας μου ταράττει διὰ στυγερῶν ὀνείρων,
 »Ἡ πολλάκις διὰ κτύπων μ' ἐξυπνᾷ βαρυσιδήρων
 »Κατὰ μέσον τῶν μηνίγγων,
 »Ἡφαιστος βαρεῖαν σφύραν εἰς παλάμας δύο σφίγγων...»

»Ἡ περίλυπος ψυχὴ μου ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν.
 »Τῶν ἀστέρων, τῶν μνημάτων ἀγαπᾷ τὴν κοινωνίαν.
 »Ἀγαπᾷ τοὺς ἀπορρώγας αὐτοὺς βράχους τοῦ πελάγους
 »Καὶ τὰς ἄμμους τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Πάρνηθος τοὺς πάγους.

» Προαισθάνθη λοιπὸν ὅτι ἄλλου κόσμου διαβάτης
 » Ὅσον οὐπὼ καταθραύει τὰ ἐπίγεια δεσμά της,
 » Καὶ ἀπόστολος τοῦ Πλάστου
 » Μετ' ὀλίγον διατρέχει τὰς ἡλιαυγεῖς Μονάς του;

» Παραιτῶν τοὺς τέσσαράς μου τοίχους, τὴν ἐσπέραν μόνος
 » Κάθημαι εἰς στυλοβάτην τοῦ μεγάλου Παρθενῶνος.
 » Ποῖος οὐρανὸς ὠραίος, ποῖος ροδωπὸς ὀρίζων
 » Εἰς τὰ νήνεμα πελάγη τὴν χροιάν του κατοπτρίζων!
 » Ποία Παραδείσου αὔρα! φωτὸς ποία ἱλαρότης!
 » Ποία κάτω πεδιάδος ἡσυχος μεγαλειότης!
 » Ἄλλη τῆς Ἑδὲμ τὴν κλῆσιν,
 » Ἄλλη γῆ ἀξίζει μᾶλλον κατὰ σύμπασαν τὴν κτίσιν;

» Ἀνυψῶ τὰ βλέμματά μου ὅπου στίλβουσιν αἱ ἴσαι
 » Τοῦ Ἑκατομπέδου στήλαι ὡς ἀπὸ κηρὸν πλασθεῖσαι·
 » Θαυμαστῆς γλυφῆς ἐκάστη, καλλονῆς ἐναερίου,
 » Ἐντυπον τὴν χειραψίαν φέρει ἔτι τοῦ Φειδίου.
 » Ὁ Ναὸς ἐμφαίνει ὅλος εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς του
 » Ὅ,τι τέλειον αἱ χεῖρες ἐτεχνούργησαν τοῦ Πλάστου.
 » Εἰς τὴν ἐντελῇ του κτίσιν
 » Ἄλλος ὅμοιος ἐφάνη ἀπ' ἀνατολὰς εἰς δύσιν;

» Ἐμπροσθέν μου αὐτὸν ἔχων τὸν Ναὸν τοῦ Περικλέους
 » Ἐκφωνῶ καὶ τὸν Οἰδίπουν Τύραννον τοῦ Σοφοκλέους.
 » Πᾶν τοῦ ἔπος περιέχον ὠραιότητα ποικίλην,
 » Παριστᾷ τοῦ Ἐρεχθείου τὴν ὠραίαν αὐτὴν πύλην.
 » Σεμνὴ πᾶσά του ἰδέα, σοβαρὰ ὡς Καρυαῖτις·
 » Παρθενῶν ἡ τραγωδία εἰς τὴν τελειότητά της.
 » Κατὰ τὴν πλοκὴν καὶ λύσιν
 » Ἔθνος παλαιὸν ἢ νέον ἀντιτάσσει ἄλλην ἴσην;...

» Χαίρετε, ὠραία φύσις, λαμπρὰ ποίησις, μνημεῖα!
 » Ἀπελίδωσε τοὺς πάντας Μέδουσα ἢ Τυραννία.
 » Δὲν ἐμπνέετε οὐδένα καὶ οὐδὲ κατανοεῖσθε.
 » Φύσις, ποίησις, μνημεῖα, χλεύη τῆς Ἑλλάδος εἰσθε...
 » Πλὴν τυμπανισμοὺς ἀκούω καὶ σαλπίσματα ταγμάτων
 » Ἐνοχλοῦντων τοὺς προγόνους εἰς αὐτὰ τὰ μνήματά των..
 » Πῶς Θεὸς τῶν προπατόρων
 » Εὐμενῆς δὲν παύει ταύτας τὰς κραυγὰς τῶν ξιφηφόρων;

» Ὃτε ἦλθεν ὁ αὐθάδης Ἀλαρίχος εἰς Ἀθήνας,
 » Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν της χύνουσα χρυσᾶς ἀκτῖνας
 » Ἡ μεγάλη τοῦ Φειδίου Ἀθηνᾶ κατέβη τότε,
 » Κ' ἐξεπλάγησαν τοῦ Γότθου στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται..

»Εἰκοσάπηχυσ τὸ ὕψος καὶ ἀρειμανῆς ἐκείνη,
 »Λόγχην εἰς τὴν δεξιάν της δολιχόσκιον ἐκίνει
 »Ἐπὶ στήθους τὴν Γοργόνα
 »Καὶ τοὺς ὄφεις ἐπὶ κράνους φέρουσα εἰς τὸν ἀγῶνα.

»Ἡ Ἑλλὰς ἐσταυρωμένη πρὸς τοὺς παῖδάς της εἰς μάτην
 »Διψῶ, παῖδές μου! φωνάζει· ἄλλοι στρέφουσι τὴν πλάτην·
 »Ἄλλοι φέροντες τὸν σπόγγον καὶ χολῆς καὶ ὄξους πλήρη,
 »Πίνει, λέγουσι, καὶ σίγα καὶ ὥς ὁ Χριστὸς μαρτύρει!
 »Φεῦ! οὐδεὶς αὐτῆς τὸ πτώμα Ἰωσήφ Ἀριμαθαίας
 »Ἀπὸ τὸν Πιλάτον Ρώμης μετ' ἀγάπης τελευταίας
 »Θέλει λάβει καὶ κηδεύσει!
 »Δὲν τολμᾷ οὐδὲ τὸ δάκρυ δι' αὐτὴν θερμὸν νὰ ρεύσῃ!...

Ἐκ τοῦ στήθους εἰς τὸν χάρτην πολλοὺς λόγους κεραυνῶδεις
 Ἐρριπτεν ὡς ἐκ κρατῆρος μύδρους ρίπτοντος πυρῶδεις·
 Ἡ ἐχέμυθός μου Μοῦσα τοὺς κρατεῖ ἐν τῇ σκοτίᾳ·
 Πλὴν ἐντὸς της τοὺς εὕρισκει παντὸς Ἑλλήνος καρδία
 Ἀπὸ ἀκραιφνῆ πατρίδος ἔρωτα θερμαινομένη·
 Ὡς δι' ἀφανοὺς μελάνης κρυπτοὶ λόγοι γεγραμμένοι
 Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ παπύρου
 Ἀναφαίνονται πλησίον ἄνθρακος ἐρυθροπύρου.

Βαθμηδὸν ἁρμόν του πάντα ἔλυσεν ἡ ἀτονία.
 Ἐπιπτεν ἡ κεφαλὴ του εἰς τὰ στέρνα του βαρεῖα,
 Καὶ πολλάκις εἰς τὰς δύο χεῖράς του αὐτὴν ἐκράτει
 Ὅτε σύννους εἰς ἀρχαῖα μάρμαρα ἐπεριπάτει.
 Παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον ἔμπροσθέν του ἐθολοῦντο,
 Καὶ ἄτμοι ἀπελπισίας εἰς τὰς φρένας του ὑψοῦντο·
 Ἀλλ' ἐξηκολούθει γράφων
 Τὰς ποικίλας του ἐμπνεύσεις ὡς ἐπιγραφὴν εἰς τάφον·

«Εἰς τὸν Κηφισδὸν ἀκούω κάτω μου τὴν ἀηδονά·
 »Ἡ φωνή της ἀναβαίνει κλαυθμηρὰ τὸν Παρθενῶνα·
 »Διατί ἐμπαθεστέραν ἔχει κάμψιν ἡ φωνή της;
 »Τὰς Ἀθήνας ταλανίζει, ὡς ἐγώ, ἡ ἐρημίτις;...
 »Καταβαίνουσιν αἱ γλαῦκες ἐκ τῶν παλαιῶν μνημείων,
 »Βλέπουσι τοῦ Μαραθῶνος τὸ ἀθάνατον πεδῖον
 »Καὶ ὀλίγον μεριμνῶσι
 »Ποῖον γένος, ποῖοι ξένοι τὰς Ἀθήνας κυβερνῶσι...

»Ποῦ εἰ φίλοι μου Μιαούλης καὶ Τομπάζαι καὶ Σαχτοῦραι,
 »Ποῦ Βοτσάροι, Καραῖσκοι; Ποῦ καὶ Ὀδυσσεῖς καὶ Γοῦραι;
 »Ὑπὸ κανενὸς τῶν ζώντων μνημονεύονται, τιμῶνται;
 »Ἀδοξοὶ χωρὶς μνημείων εἰς τὰ χῶματα κοιμῶνται,

»Ὡς κοιμῶνται εἰς τὰς ἄμμους τῆς ἐρήμου Θηβαΐδος
 »Οἱ ἀγνώριστοι ἐργάται τῆς μεγάλης Πυραμίδος,
 »Ὅπου καὶ νεκροὶ τρυφῶσι
 »Κατ' ἀτέρμονας αἰῶνας Φαραὼ ταφέντες τόσοι...

»Φύγωμεν εἰς ἄλλον κόσμον, ἀφ' οὗ εἶδαμεν φυγόντας
 »Τόσους ἥρωας γνωρίμους εἰς τὸν τάφον ὅλους ὄντας,
 »Ἀφοῦ εἶδαμεν τὴν λάμψιν ἐσβεσμένην τῆς πατρίδος
 »Εἰς τὰ ἐπελθόντα νέφη τῆς Βαυαρικῆς ἀκρίδος.
 »Οὔτε ἡ σελήνη λάμπει καθὼς ἐλαμπεν ὁπότε
 »Ἡμεῖς τοῦ ἔθνους ναῦται καὶ τοῦ ἔθνους στρατιῶται,
 »Καὶ ἡ ἀλκυὼν εἰς θρήνους
 »Σήμερον τοὺς λιγυροὺς τῆς φθόγγου ἥλλαξεν ἐκείνους...»

Ἀνεπέταξεν ὁ χάρτης ἀπὸ τὰς ψυχράς του χεῖρας...
 Καὶ πρωίαν τινὰ ἔχων θνησιμαίους χαρακτῆρας
 Καὶ προβὰς εἰς ἄκραν μίαν, ἔκραξεν· «Ἐλευθερία!
 »Ἔσο κἂν αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς ἐμὲ Θεὰ αἰσία.
 »Στρέφομαι πρὸς σέ μεθ' ὅσης πρὸς τὸν Ὑψιστον γαλήνης
 »Στρέφονται οἱ ρασοφόροι ἀσκηταὶ τῆς Παλαιστίνης,
 »Προσκολλῶντες εἰς τὰς ἄμμους
 »Ὁχρὸν στόμα γευθὲν μόνον ξηρὸν ἄρτον καὶ κυάμους...»

Καὶ πρὸς τοὺς ἀμεριμνῶντας φύλακὰς του λέγει τότε·
 «Εἰς τοὺς Ἕλληνας εἰπέτε ταῦτα, φίλοι στρατιῶται!
 »Ὅσοι καὶ τὸν παιδιόθεν ἔρωτά των, τὴν πατρίδα,
 »Ἐστερήθησαν καὶ πᾶσαν περὶ Γένους των ἐλπίδα,
 »Ὅσοι οὐτ' ἐλευθερίαν, οὔτε δόξαν, οὔτε πλοῦτον
 »ἔχουσιν ὑπὸ τοιαύτην πολιτείαν καὶ αὐτοῦ των
 »Τοῦ φρονήματος στεροῦνται,
 »Αὐτοὶ φεύγοντες τὸν κόσμον, ὡς ἐγώ... αὐτοκτονοῦνται...»

Καὶ ἡ τελευταία λέξις ὑπ' αὐτοῦ προφερομένη
 Μετ' αὐτοῦ ὡς πέτρα πίπτει καὶ εἰς βόθρον καταβαίνει...
 Πλῆθος ἄνωθεν πρὸς τοῦτον ἔδραμε χωροφυλάκων
 Κατακείμενον, πλὴν ζῶντα εἰς αἱματωμένον λάκκον·
 Ἡ ταχύπτερος δὲ Φήμη τρέχουσα τὴν Κεκροπίαν,
 Ἐλεγεν εἰς πάντας ποῖα ἐξεφώνησε καὶ ποῖαν
 Ὀδὸν ἔκλεξε θανάτου
 Ὁ Ἑλληνεγέρτης θραύσας τὰ ἐγκόσμια δεσμά του.

Αἱ Ἀθῆναι συγκινοῦνται· τρέχει ὁ λαὸς δακρύων,
 Φθάνει, ψαύει πᾶν τοῦ μέλος αἱματόφυρτον καὶ κρύον·
 Εἰς καθένα παλμὸν στήθους, εἰς καθένα σφυγμοῦ κτύπον,
 Βλέπων πᾶν τοῦ ζωογόνου πνεῦμα βαθμηδὲν ἐκλείπον,

Τὰ ψυχρά του θάλλει χεῖλη, χεῖλη τῆς Ἐλευθερίας,
 Ὅθεν ἔπιπτον οἱ τόσοι κεραυνοὶ τῆς εὐγλωττίας·
 Ἐπειδὴ, ὡς οἱ ἀρχαῖοι,
 Νεκροὺς σήμερον τιμῶσι τοὺς καλοὺς οἱ Ἀθηναῖοι.

Μεταξὺ τοῦ ὄχλου τρέχων ἦλθεν καί τις ρασενδύτης·
 Τῆς Ἀριμαθαίας ἦτον ὁ λευκόφρυς ἐρημίτης·
 Μετὰ κύκλους ἐτῶν τόσων καὶ ἄλλοισιν τόσον ὄντα,
 Ἀνεγνώρισεν, ὡς εἶδεν, αἴφνης τὸν ἀγωνιῶντα
 Κ' ἔκραξεν· «Αἱ τρίβοι, Πλάστα, τῆς προνοίας σου μεγάλοι!
 »Κ' νῦν ἔστω τ' ὄνομά σου τρισευλογητὸν ὡς πάλαι!
 »Μ' ἔπεμψας εἰς τὰς Ἀθήνας
 »Πρὸς ταφὴν του... ἰδοὺ θίγω τὰς ἐσχάτας του ὠδῖνας...»

Ἀνοιξεν ὁ θνήσκων ὄμμα, καὶ τὸ δάκρυ του ἐλύθη·
 Εἰς τὸ αἷμα τῶν κατώχρων παρειῶν του συνεχύθη...
 Θλιβερὰ εἰκὼν τοῦ ἔθνους σήμερον ψυχορραγοῦντος
 Καὶ τὴν γῆν του ἀπὸ δάκρυ, ἀπὸ αἷμα πλημμυροῦντος!
 «Τέκνον! ὁ πρεσβύτης εἶπεν· ἔλεως εἰς τὰ δεινὰ των,
 »Ὁ Θεὸς τὰς ἁμαρτίας συγχωρεῖ τῶν ἀδυνάτων..
 »Ἀλλ' ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης
 »Πότε, τέκνον, ἐπανῆλθες; πότε τέκνον τῆς ὁδύνης;...»

Καὶ πολλοὺς ὁ γέρων τότε λόγους εἶπε παρηγόρους,
 Πρέποντας εἰς τοὺς ἐτοίμους πρὸς γῆν ἄλλην ὁδοιπόρους,
 Καὶ πολλὰ περὶ τοῦ Γένους καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός του
 Καὶ περὶ Θεοῦ φανέντος ἀπ' ἀρχῆς Ἑλλαδοσώστου,
 Καὶ πολλὰ πρὸς αὐτὸν τοῦτον περὶ φήμης τῶν ἐπῶν του
 Μαρτυρούντων ἓνα μόνον ἐθνεγέρτην τὸν σκοπὸν του·
 Ὑπτιος αὐτὸς ἐσίγα,
 Καὶ προσέθεσεν ὁ γέρων αὐτὰ ἔτι τὰ ὀλίγα·

«Ὁ καιρὸς ἐξηπατήθη καὶ σ' ἐγέννησε παρ' ὥραν,
 »Ἐνα πρότερον αἰῶνα, εἰς μικρὰν εἰσέτι χώραν.
 »Ὀνειρεύθης ὅτι ἔζης εἰς Ἀθήνας τὰς ἀρχαίας,
 »Κ' αἰφνιδίως ἐξυπνήσας ἀνευρέθης εἰς τὰς νέας.
 »Πλήν, καθὼς εἰς νύκτα μίαν πίπτουσai ὡς τρικυμῖαι
 »Χιονίζουσι τὴν κόμην αἱ μεγάλοι δυστυχίαι,
 »Αὐταὶ ἴσως ἡλικίαν
 »Δώσωσιν εἰς τὸ βρεφῶδες ἔθνος σου προβεβηκυῖαν».

Ἀκοὰς καὶ ὄφεις οὗτος πρὸς τὸν κόσμον ἔχων ξένας
 Εἰς τὸν αἶθριον τὰς εἶχεν οὐρανὸν προσηλωμένας
 Ὡς εἰς θεῖαν ἁρμονίαν, ὡς εἰς θεῖον ὄραμά τι.
 «Πάτερ μου! ἠκούσθη αἴφνης ἡ φωνή του βαθυτάτη·

»Πάτερ μου ! ἡ νέα, ἥτις ρίζαν εἶχεν οὐρανίαν
 »Κ' ἔφερε τοῦ ἄνω κόσμου εἰς ἡμᾶς τὴν μαρτυρίαν,
 »Τὸν παράδεισον στολίζει
 »Καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν λάμπει καὶ τὰ σκότη μου φωτίζει.

» Ἡ παρθένος ἀπεδύθη τὴν ἐπίγειον στολήν της,
 » Ὅστις ἔκρυπτε τὴν θείαν ἑλλαμψιν καὶ καλλονὴν της ...
 » Φωτεινὴν ἢ Ἀγλαΐα διαφάνειαν ἐνδύθη,
 » Καὶ τὸ αὐλὸν της κάλλος ὅλον ἔξω διεχύθη ...
 » Οἱ Ἀρχάγγελοι καὶ πάντες οἱ αἰθέριοι πολῖται
 » Τὴν κυκλοῦσιν ἐν ἐκστάσει, καὶ κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται
 » Εἰς περίοδον καμμίαν
 » Ἄν ἐφάνη ὃν τοιοῦτον εἰς τὴν ἄνω κατοικίαν ... »

Κάτω ἔστρεψε καὶ ἅμα ἔκλεισε τὰ ὄμματά του,
 Κ' ἐπεκάθισεν εἰς ταῦτα ἡ δμίχλη τοῦ θανάτου.
 Δίσκον διαυγῇ κατόπτρου ἔφερε τὸ πλῆθος κλαῖον,
 Καὶ τὸν ἔθεσε πλησίον τῶν κροκίνων τοῦ χειλέων.
 Ἄλλὰ τοῦ στυλπνοῦ ὑάλου ἀγνὴ ἔμεινεν ἡ φάσις,
 Ὡς ἀπῆλθεν ἡ ψυχὴ τοῦ καθαρὰ κηλίδος πάσης ...

Εἰς τὴν κρύαν τοῦ καρδίας
 Ἐσφιγγεν ἀδαμαντίνην ὁ νεκρὸς εἰκόνα μίαν.

Αὐτὴ δὲ πληροῦσα ὅλον τῆς παλάμης τοῦ τὸ κοῖλον,
 Ἀπὸ τὸν κρυσταλλωθέντων καὶ συσπᾶστων τοῦ δακτύλων
 Μετὰ βίας ἀφηρέθη ... Ἐρωτος ἰσχυρὸς ἐσχάτη !
 Τὴν θανοῦσαν Ἀγλαΐαν καὶ θανῶν αὐτὸς ἐκράτει !
 Τὸ ζωγράφημα ἐλάλει : γαστήρ, λέγων, γυναικεία
 Δὲν ἐγέννησε τὴν νέαν, ἥτις λάμψις ἦτο μία.

Καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστου
 Ἡ παρθένος ἐμαρτύρει τὴν ἀφῆν τῆς δεξιᾶς του.

Εἰς ἀρχαίου ἀνδρὸς τύπον ἔχυσεν αὐτὸν ἡ φύσις,
 Καὶ πρὸς τὰ μεγάλα εἶχεν ἀκαθέκτους αὐτὸς κλίσεις.
 Ἀνισότητες τραχεῖαι, ἀφανεῖς δὲ ὀλοκλήρως,
 Ἐνυπῆρχον εἰς τὸ ὕψος τοῦ τοιοῦτου χαρακτήρος.
 Οὕτω πᾶσα τοῦ Ὀλύμπου κρύπτεται ἀνωμαλία,
 Καὶ ἡ λάμπουσά του ἄκρα φαίνεται μακρόθεν λεία

Κάτω στέλλουσα πυρίνας
 Ὅσας παρὰ τοῦ ἡλίου ἄνω δέχεται ἀκτίνας.

Εἰς τοῦ θλιβεροῦ τοῦ βίου τὰς ποικιλοχρόους φάσεις
 Ἐφεξάν τινες ἀσκέπτως φαινομένους ἀντιφάσεις
 Τὴν πατρίδα τοῦ λατρεύων, τὴν πατρίδα τοῦ παρήτει
 Ἀπεστρέφετο τὸν κόσμον, καὶ τὸν κόσμον ἐπεζήτη.

Ἄλλὰ τὴν σειρὰν τίς οἶδε τῶν κρυπτῶν τοῦ αἰσθημάτων,
Τῶν παντοίων τοῦ συμβάντων, τῶν πικρῶν τοῦ παθημάτων;

Τῆς ζωῆς τοῦ τὴν σκυτάλην

Ἔδωκεν εἰς χεῖρα ξένην, ἔδειξεν εἰς ὄψιν ἄλλην;

Τοὺς κρυφίνοας ἐμίσει καὶ ὑψάυχενας τυράννους.

Ἐσχωπτε καὶ κατεφρόνει τοὺς μικρόνοας καὶ νάνους·

Ἐφεραν εἰς τὰ ἐντός τοῦ δύσπνοιαν αὐτοὶ καὶ φθίσιν·

Δι' αὐτὸ ἐζήτε αὔραν ἐλευθέραν εἰς τὴν φύσιν·

Ἐφευγε τὰς πόλεις ὅπου ἔζων οἱ κατασκοποὶ των,

Τῶν δημοκρατῶν διώκται, διαιρέται τῶν προκρίτων,

Καὶ τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη

Καὶ τὰς τρώγλας τῶν θηρίων πρόσφυγας τοῦ ἐθεώρει.

Μεταξὺ σιγῆς πανδήμου, διὰ τολμηρῶν ἁσμάτων

Προεκάλει τὴν ἰσχύν των καὶ τὰ δεσμωτήριά των.

Ἄλλὰ βλέπων ὅτι φέρει πολλὴν τέρψιν εἰς ἐκείνους

Καὶ διακοπὴν ὀλίγην λύπης εἰς λαοὺς δυστήνους

Ἄν εἰς τῆς δολίας πέσῃ Θέμιδος των τὰς σαγήνας,

Εἶχε δισταγμοῦ πολλάκις εἰς τὴν κεφαλὴν ὠδῖνας

Ἐὰν πρέπη νὰ τοξεύσῃ

Κατ' αὐτῶν μελίσσης κέντρον καὶ τιτρώσκων νὰ ἐκπνεύσῃ.

Τῆς καρδίας τοῦ ἢ τόσον φλογερὰ εὐαισθησία,

Ἡ πρὸ τοῦ νοδὸς πετῶσα ζωηρά τοῦ φαντασία,

Εἰς ἡμέρας ἀπαιτούσας ψυχρὰν κρίσιν ὀρθοῦ λόγου

Τὸν καθίστων εὐσπλαγχνίας μᾶλλον ἄξιον ἢ φόγου.

Καίτοι ἔμπλεως τῶν θείων διδαχῶν, τὰς ἐλησμόνει,

Ἐσπερεῖτο καρτερίας, ἦν ἡ Πίστις δίδει μόνη,

Ἐπὶ τέλους δὲ πρὸς τοῦτον

Ἡ Αὐτοκτονία ἦλθεν, ὡς τὸ Φάσμα πρὸς τὸν Βροῦτον.

Εἰς τὴν γῆν, ὅπου τὸ πάλαι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων

Πρὸς λατρείαν τῆς Ἀγραύλου βωμὸν ὕψωσεν ὠραῖον,

Ὅπου ἔπεσε καὶ οὗτος τῆς ἐλευθερίας θυμῶν,

Ἐσκαπτεν ὁ Ἐρημίτης τὴν ἐσπέραν βαθὺ μνήμα.

Πλὴν ὁ λίσσος εὐρὺν αἶφνης πρόσκομμα δὲν ἐπροχώρει·

Τῆς ταφῆς τὸν τόπον ἄλλος προταφεῖς δὲν παρεχώρει·

Σκελετός τις ἐξωρύχθη,

Αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ μεγάλου Ὀδυσσεὺς ἀπεδείχθη.

Ἐφερεν ὁ κρόταφός τοῦ ὡς ταυτότητος σφραγιδα,

Ἐφερε τὴν τῆς Γραβίας πολυθρύλητον βολίδα.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀνεγνώρισεν ὁ γέρον

Καὶ ἠσπάσθη τὸ κρανίον τοῦ Ἀρχιστρατήγου χαίρων.

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΟΥ 1845

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΟΥ 1845

Ὁ Ἀρχίλοχος τὸ τόξον τῆς σατύρας του τανύσας
Καὶ οἰκογενείας σπλάγχνα δλοκλήρου τραυματίσας,
Εἰς τοὺς δολεροὺς ἐχθρούς του ἐκφυγὴν ἀφῆκε μόνην
Τῆς σκληρᾶς ἀπελπισίας καὶ τοῦ αἵσχους τὴν ἀγχόνην·
Ὡς ἐκεῖνος, εἰς σᾶς θέλω τὴν φαρέτραν μου κενώσει,
Λυμεῶνες τῆς πατρίδος καὶ ἀπατεῶνες τόσοι·
Πλὴν δὲν θέλετε, κακοῦργοι, κρεμασθῇ κανεῖς, διότι
Ἐλειψεν ἀπὸ σᾶς ὅλους ἡ αἰδῶ, ἀρετῶν πρώτη.

Ὅταν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Χέοπος τὴν πυραμίδα
Βλέμμα ἐκλινὰ καὶ κάτω τοὺς ἀνθρώπους ἐγὼ εἶδα,
Λίποδα πιθαμιαῖα ἔμειναν αὐτοὶ ἔμπρός μου.
Νάνους τόνον σᾶς εὐρίσκω, Γίγαντες τοῦ ἐδῶ κόσμου,
Μεταξᾶ μικρὲ, Κωλέττη δολιότητος γεμᾶτε
Καὶ σὺ Φράγκε εἰς τὰς σχέσεις, εἰς τὸν νοῦν Μαυροκαρδᾶτε.

Ἐφυγα μετὰ τοῦ Ὁρκου τὴν πανήγυριν ἐκείνην
Εἰς χρυσᾶς ἐλπίδας πλέων, εἰς εὐφρόσυνον γαλήνην.
Τί ἐκάμετε τὸ ἔθνος; ... Δὲν λαλεῖτε; ... Αὐταὶ εἶναι
Αἱ γεμᾶται ἀπὸ μέλλον κλειναὶ πέρυσιν Ἀθῆναι;
Τοὺς ἐκλεκτικούς Συλλόγους διατί καθεὶς μολύνων
Τοὺς ἐβάψατε κοκκίνους μὲ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων;
Διατί καταδιώξεις ἐνεργοῦντες ἀμοιβαίας
Καὶ προγράφοντες τὴν τάξιν τῆς λογίας νεολαίας,
Εἰς Κριτήρια, Γραφεῖα, εἰς Βουλὴν καὶ Γερουσίαν,
Ἐπεφέρετε εἰς ὅλας τὰς Ἀρχὰς παραλυσίαν;
Διατί μὲ στάσεών σας μᾶστιγα κατηραμένην
Ἐγυμνώσατε τὰς πόλεις ἀπὸ πᾶσαν δραχμὴν ξένην,
Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Σύρου, οἱ τῶν Ἀθηνῶν τεχνῖται
Τρέχουσιν εἰς τὰς τριόδους πειναλέοι ψωμοζῆται;
Διατί δωροδοκίας μετελθόντες καὶ ἀπάτας,
Ἐλεπρώσατε τοὺς πρώτους τῆς Ἑλλάδος Παραστάτας
Καὶ εἰσήξατε σεῖς πρῶτοι τῆς διαφθορᾶς τὴν νόσον;
Διατί καθεὶς τὸν Ἀγγλον, ἢ τὸν Γάλλον, ἢ τὸν Ρῶσσον
Πρέσβυν ἔχετε ὀπίσω καθὼς ἔχει ὀλισθαίνων
Ὁ ἁμαρτωλὸς ὀπίσω τὸν Διάβολον κρυμμένον; ...

Κατεφάγατε τὸ ἔθνος καὶ οἱ τρεῖς, καθὼς ἐκεῖνος
 Τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντου ὁ λυσσώδης Οὐγολίνος,
 Ὅστις τὰ αἰμοβαμμένα χεῖλη του ἀνοιγοκλείων
 Ὠνυχόσχιζε τὰς τρίχας κατατρώγων ἐν κρανίον!..

Ἐθνος δολοφονημένον καὶ τὰ σπλάγχνα σου κατόπι
 Σῦρον εἵκοσιν αἰῶνας εἰς Ἀσίαν, εἰς Εὐρώπην,
 Τοῦ ὁποίου αἱ ὁδὺναι μ' εὔρον μέχρι τοῦ Λιβάνου,
 Μέχρι τῶν ροῶν τοῦ Νείλου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰορδάνου,
 Εἶθε ὁ Θεὸς τὰς δύο ἀκοὰς νὰ μὲ ὑστέρει
 Ὅστε τοὺς πικροὺς σου θρήνους ἄνεμος νὰ μὴ μὲ φέρῃ!..

Εἶναι χώρα τις ἁγία, τῆς ὁποίας καὶ τὸ χῶμα
 Τὸ νεκρώσιμον ἐμφαίνει τῶν ἐρημιτῶν τῆς χρῶμα·
 Νάρθηκα ἐδαφισμένης ἐκκλησίας ὁμοιάζει,
 Μοσχολίβανον θρησκείας πανταχοῦ εὐωδιάζει,
 Καὶ πλησίον τῆς ἐλαίας ὅταν κάθῃσαι νομίζεις
 Ὅτι βλέπεις ἐκεῖ γύρω τῆς χιλιετοῦς τῆς ρίζης
 Τὸν Χριστὸν συνομιλοῦντα μὲ τοὺς δώδεκ' Ἀποστόλους.
 Συνθρηνεῖ μὲ τοὺς ἀέρας ἡ Μαρία ἐκεῖ ὅλους,
 Καὶ δὲν δύνασαι τὰ πέριξ τοῦ Κρανίου νὰ πατήσης
 Δίχως τρεῖς χαμαὶ νὰ σκύψῃς, δίχως τρεῖς νὰ τὰ φιλήσῃς,
 Ἐπειδὴ τὰ ἔχνη βλέπεις εἰς τὸν κονισμένον δρόμον
 Τοῦ βαστάξαντος Κυρίου τὸν σταυρὸν ἐπὶ τὸν ὦμον,
 Καὶ τὸν βοηθὸν του βλέπεις Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον
 Μὲ τῶν γυναικῶν τὸ πλῆθος τὸ κοπτόμενον καὶ κλαῖον.
 Εἰς τὸν Ἅγιόν σου Τάφον, ὅπου ἀσεβῶς καπνίζει
 Μουσουλμάνος θυρωρὸς του καὶ σέ, Ἰησοῦ, ὑβρίζει,
 Ὅτε τοῦ μεγάλου Πάσχα ἱερουργεῖ τὴν ἁγίαν
 Ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχης λειτουργίαν,
 Τὴν Ἀνάστασίν σου φάλλον μὲ λευκὴν ἐγὼ λαμπάδα
 Μὲ τὰ δάκρυα σ' ἐξήτουν ν' ἀναστήσῃς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλπεις χειροτεχνημέναι τῆς Αἰγύπτου, πολλὰς ὥρας
 Κατωθέν σας εἰς μελέτην ἔμεινεν ὁ Πυθαγόρας.
 Μ' ἓνα γλύπτην καὶ μὲ πλῆθος πρὸς σᾶς ἔδραμα Ἑλλήνων
 Καί, ὦ πυραμίδες, χεῖρα τολμηρὰν πρὸς σᾶς ἐκτείνων
 Ἐγραψα «Ἰσόβιον σας, λίθοι ἀεροκτισμένοι,
 Εἶθε καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Σύνταγμα νὰ διαμένῃ!»

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἔξω Ἕλληνες δακρυβρεγμένους
 Προσκυνοῦμεν τὰς Ἀθήνας ὡς τὴν κεφαλὴν τοῦ Γένους,
 Καὶ πολλάκις εἰς τοῦ Λάτμου τὰς συσκίους ὑπωρείας
 Ἐρωτᾷ περὶ Ἑλλάδος ὁ βοσκὸς τῆς Ἰωνίας·
 Καὶ σεῖς ὅμως δι' ἀχύρου κάρφος ἐν ἀγωνιάτε,

Μυρμηκίδια Κωλέτη, Μεταξᾶ, Μαυροκορδάτε !
 Διὰ σᾶς ἀντὶ τὸ ἔθνος σήμερον νὰ κινδυνεύῃ
 Καὶ αὐτῶν τῶν Μουσουλμάνων νὰ καθίσταται ἡ χλεύη,
 Ἐπρεπε νὰ ἐνωθῶμεν Κρήτες, Μακεδόνες, Θρᾷκες,
 Θεσσαλοὶ καὶ Ἑπειῶται, Σέρβοι, Βούλγαροι καὶ Δᾶκες,
 Κ' ἔμπροσθεν τοῦ Βυζαντίου εἰς ἡμέραν ὠρισμένην
 Μὲ τὸ Λάβαρον φανέντες, μὲ τὴν σπάθην γυμνωμένην,
 Εἰς τοὺς Τούρκους, εἰς τοὺς Φράγκους, τοὺς μωροὺς κ' ἐκθαμβωμέ-
 Να κηρύξωμεν ἐξαίφνης τὴν Συνέλευσιν τοῦ Γένους, [νους
 Ἐκεῖ δὲ μετὰ τῶν Τούρκων ἐν εἰρήνῃ νὰ σκεφθῶμεν
 Συνταγματικὸν Μονάρχην ποῖον ὅλοι νὰ δεχθῶμεν . . .

Ἀλλὰ εἶμαι δῖς, τρὶς εἶμαι διὰ τὸ φρενοκομεῖον
 Τὰ τοιαῦτα συμβουλευὼν εἰς τοιοῦτον Ὑπουργεῖον,
 Τὰ τοιαῦτα συμβουλευὼν εἰς τοιούτους τυφλωμένους,
 Παντὸς γένους, παντὸς εἵδους ἀντιπολιτευομένους.

Μεταξὺ Ἀνακτορίων καὶ ψυχροῦ Κοιμητηρίου
 Ὁ Κωλέττης μὲ τὴν σκέπην καλυμμένος μυστηρίου
 Ἀπὸ τὸ παράθυρόν του τοὺς πιστοὺς του λάτρας βλέπει
 Καθ' ἡμέραν ξίφος πείνας καὶ θανάτου νὰ τοὺς δρέπῃ,
 Καὶ θαυμάζει, καὶ θυμώνει διατὶ δὲν τὸν προσμένουν
 Καὶ χωρὶς διπλώματά του εἰς τοὺς τάφους των ἐμβαίνουν·
 Εἰς τοὺς ὧμους του καρφώνει φόγου κτίρια ὁ Τύπος·
 Πλὴν δὲν τὸν κινεῖ τρυπάνη, οὐδὲ σφύρας βαρὺς κτύπος·
 Εἰν' ἐλέφας, τοῦ ὁποῖου μὲ ὀγκῶδεις πύργου στύλους
 Δέχεται ἡ χονδρὴ πλάτη σουβλεροὺς χαλκίνοὺς ἥλους·
 Ὑψηλὰ ὡς κυπαρίσσους λέγει λόγια εἰς ὅλους,
 Μακρεῖς δρόμους τῆς Λαμίας, τῆς Ἀκαρνανίας στόλους·
 Ὅμιλεῖ; μὲ χάσκον στόμα ἡ Αὐλὴ τὸν ἀτενίζει
 Καὶ τὰς μύας του ὁ μέγας Πισκατόρης ἀνεμίζει·
 Σιωπᾷ; ἡ κεφαλὴ του, κεφαλὴ Σφιγγὸς πετρίνη,
 Εἰς τὸν Πρέσβυν αἰνιγμὰ τι παριστάνει ὡς ἐκείνη . . .
 Πρόκενς, Βέρτερε, τὴν ἄσπρην φουστανέλλαν του βαστάτε·
 Ὁ τερατολόγος Μάγος ἡμπορεῖ, μὴ τὸ γελάτε,
 Μ' ἓναν τῆς μακρᾶς του πίπας, μ' ἓναν ἀμυδρὸν σπινθῆρα
 Ἀσβεστον ν' ἀνάψῃ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν κρατῆρα . . .
 Τοὺς πενήντα Σόλωνάς του εἰς τὸ ἔρημον σκοτάδι
 Προγυμνάζει καὶ διδάσκει ὁ Κωλέττης κάθε βράδυ·
 Πλὴν καθεὶς των ἀνταλλάττει ἀργυράγχης βήχα βήχων
 Κάθε ἄρθρωσιν φωνῆς του μ' ἓναν τοῦ Ταμείου ἤχον,
 Ἡ Βουλὴ μ' αὐτὰς δὲν εἶναι τὰς μελωδικὰς Ἀρπυΐας
 Ὅργανον πενήντα ἔχον σύριγγας, εἰς τὰς ὁποίας
 Ὁ Κωλέττης φυσᾷ μόλις καὶ αὐτὸ ἡχεῖ ὥραϊα
 Διὰ τέσσαρας Δυνάμεις καὶ διὰ τὸν βασιλέα.

Λέγετέ με, Μοῦσαι, τώρα αἰ τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦσαι·
 Σεῖς γνωρίζετε τὰ πάντα, σεῖς ἀπανταχοῦ παροῦσαι·
 Λέγετέ με τώρα τίνες οἱ μεγάλοι Βουλευφόροι,
 Οἱ προτείνοντες ἀτρόμως τὸ ὑπὲρ Κωλέττου δόρυ·
 Ἐπειδὴ τοὺς ὅλους ἄνδρας πῶς ἐγὼ νὰ ἱστορήσω
 Δέκα στόματα καὶ γλώσσας δέκα καὶ ἂν εὐμοιρήσω;

Τίς αὐτὸς δ τοῦ Κωλέττου Λοχαγέτης τολμητίας;
 — Εἰν' ὁ Ρήγας. — Ὁ Φεραῖος; — Ὁχι· ὁ ἐξ Ἀρκαδίας·
 Ὁ προγαστρωρ ρήτωρ φέρει ἔγκλειστον ἐν Ὑπουργεῖον
 Ὡς γυνὴ ἐγγαστρωμένη ἐν ἐπτάμηνον παιδίον·
 Ἀχιλλεὺς τῆς εὐγλωττίας, εἰς τὸ βῆμα φρικαλέαν
 Μὲ τεττιγοφθόγγους λόφους σείει περικεφαλαίαν,
 Τῆς ὁποίας τὰ ὀπίσω κρατοῦν δύο, ἡ Κυρία
 Μέγαιρα-Δημαγωγία κι' Ἀληκτὼ Αὐτοχθονία·
 Ὅταν διὰ Βρισηίδα-Δημαρχίαν Ἀχιλλέως
 Ἐχη μῆνιν, ἡ φωνὴ του εἰς τὰ νέφη φθάνει ἕως·
 Ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν πτέρνην τρώσιμον ἂν εἶχε λίαν,
 Τρώσιμον ἐπίσης ἔχει καὶ ὁ Ρήγας τὴν κοιλίαν,
 Καὶ χρυσοῦν τῆς Ἀρχῆς βέλος μικρὸν ἐν ὧς ἡ βελόνη
 Ἐκεῖ ὅταν τὸν κεντήσῃ θανασίμως τὸν πληγώνει.

Τὰς ἀκούετε, ἢ ὄχι, τὰς φωνὰς τὰς φρικαλέας;
 Μὲ τὰς δύο του παλάμας ὁ Καλλιφρονᾶς ὁ Αἶας
 Λίθον μελαψὸν καὶ μέγαν, μέγα ὄριον ἀγροῦ του,
 Ἐναν πῆχυν ὑπεράνω ἀνυψώνων τοῦ λαιμοῦ του
 Εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ρίπτει τοῦ αὐθάδους Βιλαέτου,
 Ὅστις φεύγει μ' ἑκατόν του βαῦ! βαῦ! βαῦ! κατὰ Κωλέττου

Ὁ ἀγέρωχος Πλαπούτας μὲ τὰς ἄσπρας του τὰς τρίχας
 Καταρᾶται τῶν ἀνθρώπων κ' ἑαυτοῦ τὰς μαύρας τύχας
 Διατὶ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς διαταγὰς χιλίας
 Μίαν κἂν νὰ μὴ τὸν δίδῃ, μίαν καὶ μακροζωίας,
 Ὅστε μὲ σκυμμένην ράχην εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων
 Ἀλληλοῦῖα νὰ ψάλλῃ πρὸς Κωλέττην τε καὶ Θρόνον

Τὸ τοῦ Ὑπουργείου μάννα ὅταν βρέχῃ, ὁ Χατζίσκος
 Κατὰ γῆς τὸ φέσι βάλλει, καὶ τὸ φέσι του καδίσκος
 Σύνολην τὴν οὐρανίαν δωρεὰν αὐτὴν συνάζει,
 Αὐτὸς δὲ «Ἴδου ὁ ἄρτος ὁ βουλευτικὸς» φωνάζει.

Ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Πόλιν εἰς Ἀθήνας ἀναβαίνων
 Ἐσταμάτησα εἰς τόπον πρὸ πολλοῦ κατηραμένον,
 Εἰς ζωγραφικὸν τι μέρος, μεταξὺ ναμάτων κρύων,
 Θαλερῶν ἀναδενδράδων καὶ πλατάνων βαθυσκίων,
 Ὅπου μὲ κυμβαλιζόντων Κορυβάντων συνοδεῖαν

Ἡ Ἀντιπολίτευσίς μας παίζει τώρα κωμωδίαν·
 Φατριῶν, ἀρχῶν, δογμάτων τάγματα ἐκεῖ ποικίλα·
 Αὐτοχθονικοὶ καὶ θρησκοὶ ὅσα γένη τε καὶ φύλα·
 Φύρδην μίγδην ταραξίαι, συντηρητικοὶ πολῖται,
 Κρήτες, Ἀραβες, Ἑβραῖοι, Πάρθοι, Μῆδοι, Ἑλαμίται,
 Καὶ οἱ κατοικοῦντες πάντες εἰς τὴν Μεσοποταμίαν,
 Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Αἴγυπτον, Καππαδοκίαν.

Ὡ σὺ τοῦ Θαβώρ τὴν ἄκραν καὶ τὸ Σίναιον οἰκοῦσα,
 Τὸν τυφλὸν τῆς Βρεττανίας ἢ ἐμπνεύσασα σὺ Μοῦσα,
 Λάβε τοῦ Δαυὶδ τὴν λύραν καὶ μὲ Ψαλτηρίου αἶνους
 Ὑμνησε τοιούτους ἄνδρας ἀντιπολιτευομένους·
 Εἶπε τίνες αἱ μεγάλοι πικραὶ φάλαγγες ἐκεῖναι,
 Τίνες οἱ ἀσπιδοφόροι Ἀρχηγοὶ των.—Εἶναι... εἶναι...

Ὁ Μαυροκορδάτος βήχων βαθὺ βήξιμον θανάτου
 Ὡς φαγὼν ἐν Ὑπουργεῖον μὲ τὰ πέντε κόκκαλά του
 Καὶ ἀπὸ λαιμὸν πνιγμένον περιμένων ἡ μεγάλη
 Τρίαινα τοῦ Ἀβερδίνου ἐν πρὸς ἐν νὰ τὰ ἐκβάλῃ.

Ὁ Ζωγράφος μὲ τὰ δύο κωμικὰ ναυάγιά του,
 Ὁ Ζωγράφος τοὺς δακτύλους γλύφων τοῦ Μαυροκορδάτου
 Καὶ τὰ ἔλκη τῶν ἰδίων δαγκαμάτων του ὡς κύων
 Μὲ τὸν βαλσαμωτικόν του σιελὸν ἐλαφροκλείων.

Ὁ μεγαλοπράγμων Γίγας-Μεταξᾶς μὲ τὴν καρδίαν
 Κολλητὴν εἰς τὴν καλὴν του σύζυγον Οἰκονομίαν,
 Τὴν ὁποῖαν διεξεύχθη ἐπειδὴ πρὸς τὴν πατρίδα
 Στοργὴν εἶχεν ὑπὲρ ὅσῃν πρὸς τῆς Νάξου τὴν σμυρίδα.

Ὁ Σχινᾶς ὁ συχνοκλαίων ὡς ἁμαρτωλὸς Τελώνης
 Κ' εἰς τὸ πέδιλον κλεισμένος τοῦ Ἀγίου μας Μεθώνης.

Ὁ Σαμψὼν μας Βιλαέτης ὁ κτυπὼν μὲ ὄνου γνάθον
 Τὸν διώκτην τοῦ Ζωγράφου, τὸν τῆς Μοσχομάγγας Ἀθων.

Ὁ θυμώδης Μαυρομμάτης ὁ βοῶν ὡς ὁ βορέας
 Καὶ εἰς ὅλας του τὰς λέξεις θέτων περικεφαλαίας,
 Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Κωλέττης ἤρπασε τὸ δίπλωμά του
 Καὶ γελᾷ διὰ τὰ μαῦρα ὄμματα τοῦ Μαυρομμάτου.

Ἡ Τριάς ἡ ἐπὶ θρόνου Γερουσίας καθημένη,
 Ψυχὴ μία, πλὴν εἰς τρία πρόσωπα διηρημένη,
 Ἡ μὲ τὴν ὀργὴν τοῦ Λόντου, μὲ τὰς φρένας τοῦ Μαγγίνα,
 Μὲ τὴν γλώσσαν τοῦ Τρικούπη αὐτὰ λέγουσα κ' ἐκεῖνα.

Ὁ περιπατῶν Δομνάνδος μὲ χωλὸν τὸ ἓνα σκέλος
 Ἀφ' οὗ ἔπαυσε νὰ εἶναι τοῦ Πανεπιστημίου μέλος,

Καὶ εἰς μίαν βακτηρίαν ἀκουμβῶν Ἐφημερίδος
Ὡς Ταλθύβιος καὶ κήρυξ τῆς βρετανικῆς μερίδος.

Ἰουδήθ ἡ γενναιόφρων, ἡ ἐτοίμη ἐν συνόψει
Τὸν Κωλέττην-Ὀλοφέρνην μὲ τὴν σπάθην τῆς νὰ κόψη,
Καὶ Ραχήλ ἡ πρεσβυτέρα, καὶ ἡ Σάρα, καὶ Ρεβέκκα,
Καὶ κωφαίνουσαι τὰ ὦτα πνευματώδεις κρᾶγες δέκα.

Σᾶς ἰχνόγραφα τὰ δύο στρατοπεδευμένα μέρη.
Ποῖον, Ἑλλήνες, τῶν δύο τὴν ὑπόληψίν σας χαίρει;
Ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος μας καὶ τὰ δύο φωνασκοῦσιν
Ὅτι τάχα μὲ τὴν λόγχην ὑψωμένην πολεμοῦσιν.
Εἰς τὸ Σύνταγμα, ὦ ψεῦδος! πίπτουσι μετὰ μανίας
Ἡ μερίς ἡ τῶν Μεγάρων, ἡ μερίς ἡ τῆς Προνοίας,
Κ' ἐν ᾧ τέκνον κάθε μία ἰδιὸν τῆς τ' ὀνομάζει,
Τὴν ψευδομητέρα ὅμως κάθε μία ὁμοιάζει,
Ἦτις πρὸς τὸν Σολομῶντα ἔκραζεν εἰς δύο μέρη
Νὰ σχισθῇ τὸ τάλαν βρέφος καὶ τὸ ἐν αὐτῇ νὰ φέρῃ.

Ὅλοι ἔχουν εἰς τὸ στόμα τὴν πατρίδα, καὶ πατρίδα
Καθεὶς ἔχει ἐνὸς Φράγκου τὴν φατρίαν καὶ μερίδα.
Τὴν πατρίδα-Λαῖνς ἔχει ὁ τοῦ Ναβαρίνου ἥρως
Καὶ τὴν Φίλιππον-πατρίδα ὁ ἀντίπαλός του Πύρρος.

Τὴν ξηρὰν ἰδοὺ ἡ λέπρα κατανέμεται ληστεία
Καὶ ἡ φάγουσα μιαίνει τὰ πελάγη πειρατεία.
Τοὺς ληστές, Κωλέττη, σπεῦσε πρὸς τὸ μέρος σου ν' ἀρπάσῃς.
Μηδὲ σύ, Μαυροκορδάτε, μὴ τοὺς πειρατάς, μὴ χάσῃς.
Ἐπειδὴ ἀπ' ὅλα, βλέπω, σεῖς κρεμᾶσθε τὰ σχοινία,
Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τῆς κρεμάλας ... ὦ μανία!

Ὡς ὁ κτυπηθεὶς καιρίως ἀπὸ τὸν ἐγκεφαλίτην
Στρέφεται, μετακινεῖται εἰς τὴν φλογεράν του κοίτην,
Οὐδὲ ἱατρὸν σωτήρα οὐδὲ φάρμακον εὕρισκει,
Μὲ τὴν θέρμην τοῦ φρενίτου ἡ Ἑλλάς μας ἀποθνήσκει.
Τρέξε, ἱατρὲ Ζωγράφε, Ὑπουργεῖον ἐν νὰ δράξῃς
Καὶ ἀπὸ ζωὴν τοιαύτην τὴν Ἑλλάδα ν' ἀπαλλάξῃς.

Στρατιῶται τοῦ Πιλάτου, σπεῖρα σεῖς τοῦ Πραιτωρίου,
Σὺ Σχινᾶ, σὺ Βιλαέτη, ζῆλον ὑπὲρ τοῦ Κυρίου!
Μ' ἔρωτα εἰς τὸν σταυρόν σου ρίπτονται, Χριστέ μου, ὅσοι
Ἦθελον, ἂν σὲ ἀπὴντων εἰς τὸν κόσμον, σὲ σταυρώσει!

ὦ Κανέλοι Ὀκονέλοι, ὦ Πλαποῦται δημοκράται,
Βλέποντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον πρέπει μόνοι νὰ γελάτε,
Καθὼς πάλαι εἰς τὴν Ρώμην δίχως ν' ἀλληλογελῶντο
Δύο τῆς οἰωνοσκόποι πώποτε δὲν ἀπαντῶντο.

“Ολοι ρυπαροὶ καὶ ὅλοι χωρὶς δόξαν, ἀλλὰ ὅλοι
 Μὲ τὸ σκότος τῶν ἐχθρῶν των φαίνονται ἀκτινοβόλοι·
 Δόξα τοῦ πεσόντος εἶνε τοῦ ὀρθοῦ ἢ καταισχύνη·
 “Ο Μαυροκορδάτος εἶχε, Μεταξᾶ, σὲ ἀποπλύνει·
 Τὸν Μαυροκορδάτον τώρα σὺ λευκαίνεις, σὺ Κωλέττη,
 Καὶ αὐτὸς θὰ σὲ λευκάνῃ μετὰ ἓν ἢ δύο ἔτη.

Οἱ τρανοὶ τρεῖς Κομματάρχαι καὶ οἱ ἐκατόν των φίλοι
 Εἶν’ ἀνθρώπων, μὰ τὸν Δία! ἐξαιρετική τις ὕλη·
 Τὴν πολιτικὴν καθεῖς των ἂν δὲν εἶχ’ ἐπάγγελμά του,
 “Ηθέλαν ὡς πατραλοῖαι ὑποστῇ ποινὴν θανάτου·
 “Επειδὴ δὲ οὗτοι ἔχουν εἰς τὰς χεῖράς των τοὺς νόμους,
 Οὐδὲ κἂν μὲ ποδοκᾶκην περιέρχονται τοὺς δρόμους.

Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς δέκα Γολιάθ τῆς Γερουσίας;
 “Οταν νόμον συζητῶσι πρὸς συμφέρον τῆς πατρίδας
 “Ολοι ὀφθαλμοὺς πυρώδεις, στόμα ἔχουν ἀφρισμένον,
 Κ’ ἔχουν ἓναν εἰς τὰ στήθη Δαίμονα ἐνσαρκωμένον,
 “Οστις ὁμιλεῖ, κινεῖται, πράττει ἐν ὀνόματί των.
 Τῶν Γεργεσηνῶν ὁμοία ἢ ἀγέλη χοίρων ἦτον,
 “Οτε ἀριθμὸς Δαίμόνων πολὺς ἔγδον τῆς ἐκλείσθη
 Καὶ αὐτὴ κατὰ θαλάσσης τρέχουσα κατεβυθίσθη.

“Ασθενεῖς, ὦ ἐκ τῶν δύο ἐξαισίων Βουλὴ μία,
 Καὶ ἡ νόσος σου ὑπάρχει κακὴ νόσος βουλιμία.
 Μὲ τὸ Εἰ τὸ Ψὶ ἐμπρὸς σου ἀνταλλάττεται... ἢ Ψῆφος
 Μὲ τὸ τοῦ Συνταγματάρχου καὶ τοῦ Ταγματάρχου Εἶφος...
 “Ὡς τοῦ Κύλωνος τὸ ἄγος τὸ εἰς τὰς Ἀθήνας ταύτας
 “Εκπλυθὲν μ’ ἐξαγιασθεῖς τῶν προγόνων μας τοσαύτας,
 Νὰ κρημνίσωμεν ἐκ βάθρων τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι,
 “Οπου ζῶσιν οἱ τοιοῦτοι Βουλευταὶ οἱ παλαμναῖοι.

Ποῖον Ὑπουργεῖον! Ποία καταπάτησις τοῦ Νόμου!
 “Ο Ροδίτης ἐτινάχθη δι’ αὐθάδους ὑπονόμου
 “Απὸ Ναύπλιον εἰς Κέα ἐναντίον τῆς ἀγίας,
 Τῆς ἀτομικῆς ἐκάστου Ἑλλήνος ἐλευθερίας.
 Στρατιωτικαὶ πιέσεις, Κριτηρίων ἐπεμβάσεις,
 Ραβδισμοὶ Χαλκιοπούλων, ἐκλογῶν παραβιάσεις,
 “Ανομίαι παντὸς εἶδους ἐνεργοῦνται καθ’ ἐκάστην...
 Σύνταγμα ἐγὼ τοιοῦτον δὲν εὐχόμεν, μὰ τὸν Πλάστην!

Ποία ἠθικῆς, θρησκείας, ὀρθοῦ λόγου ἀναρχία!
 Ποῖον μῖσος πρὸς τὰ φῶτα! Ποία δοκησιοφία!
 Ποία ἔπαρσις! Εἰς ὅλας ὅλοι ἔτοιμοι τὰς θέσεις!
 “Ο Φασίστας νομοθέτης! Σοφὲ Σόλων, μὴν ἐμέσῃς!

Ἐπειδὴ δὲν διαφέρει παρὰ μ' ἓνα μόνον ἰδης
 Ὁ Φαρμάκης τοὺς κανόνας ἐξηγεῖ ὡς Φαρμακίδης,
 Καὶ τοῦ Πανεπιστημίου κριταὶ εἶναι ὁ Βιρβίλης
 Καὶ ὁ μὴ λαβὼν ποτέ του τὸ κονδύλι, ὁ Κονδύλης!
 Ὁ ἐπαίτης Διαλέτης ζητεῖ ἔδραν Γερουσίας,
 Καὶ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας μένει τῆς Ἀπαιδευσίας!

Ποῦ ἀρχαί; ἀρχὰς δὲν ἔχει οὔτε εἰς, ἀλλ' ὅλοι τέλη·
 Ἐκατὸν ἀρχὰς ἀλλάττει ὁ καθεὶς καὶ δὲν τὸν μέλει.
 Τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν οἶκον, πρὸς Θεοῦ! ἐμβῆτε τοῦτον·
 Πανδαιμόνιον ὁ Μίλτων περιέγραψε τοιοῦτον;
 Εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν κομμάτων οἱ κατὰ καιροὺς χαμένοι
 Σώζονται ὡς εἰς λιμένα οἱ карабосунτριμμένοι,
 Καὶ ὡς εἰς ξενοδοχεῖον αἱ φατρίαι μία κι' ἄλλη
 Φεύγουν, ἔρχονται, πηγαίνουν ἐν ἀνέσει των μεγάλη·
 Ὅλων ἔγινεν ἐντός του, ὅλων τῶν ἀρχῶν ὁ γῦρος·
 Ὁ Μαυροκορδάτος νάνος, ὁ Μαυροκορδάτος ἥρωες!
 Ὁ Κωλέττης Τίτος Ρώμης, ὁ Κωλέττης Ἀλαρίκος!
 Λαμπρὰ νίκη, ἀνταρσίας ὄνειδος ὁ Ἀβαρίκος!
 Ἡ Ἰσοβιότης ζήτω! Ζήτω ἡ Δεκαετία!
 Ἡ δικτατορία θαῦμα! Θαῦμα ἡ δημοκρατία!
 Ἀνθρώποι τοῦ τόπου κάτω! Ἀνθρώποι τοῦ τόπου ἄνω!
 Φανερά, μυστικὴ ψῆφος... ὦ! τὰς φρένας κ' ἐγὼ χάνω...

Γενικὸς κανὼν τὸ ψεῦδος. Εἶν' ἐξαίρεσις κανόνος
 Ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅλων ὁ χρυσὸς θεὸς ὁ μόνος.
 Ὁ εἰς σήμερον τὸν ἄλλον στηλιτεύει ὡς φονέα
 Καὶ ὑμνεῖ τὴν ἐπιούσαν ὡς Πειρίθουν καὶ Θησέα,
 Ἐτοιμος νὰ τὸν ὑβρίσῃ τὴν ἐπαύριον καὶ πάλιν
 Κ' ἐκ δευτέρου νὰ τὸν σφίξῃ φίλον του εἰς τὴν ἀγκάλην.
 Δι' ἐν ἔργον εἰς τὰς στήλας τῆς αὐτῆς Ἐφημερίδος
 Ὁ αὐτὸς σωτὴρ καλεῖται καὶ προδότης τῆς πατρίδος.
 Πᾶσα δοξασία ἔχει ζηλωτὴν τῆς συγγραφῆς
 Ὅποιον μετὰ ἐν ἔτος φοβερόν τῆς προγραφῆς.
 Γίνεται ὁ Οἰκονόμος Φαρμακίδης, καὶ ἀτρόμως
 Γίνεται ὁ Φαρμακίδης μετὰ ταῦτα Οἰκονόμος.
 ὦ ἀναίδεια! εἰς ἓνα περὶ τῆς Συνόδου νόμον
 Ἀπηρνήθη χθὲς μ' ἐν κόμμα συγγραφάς του δέκα τόμων.

Καθεὶς μίαν ἐφευρίσκει αἵρεσιν ὡς πληγὴν μίαν,
 Παλικαρισμὸν ὁ ἓνας, ἄλλος Φιλορθοδοξίαν,
 Καὶ τὸ Κράτος κατὰ κράτος πρὶν ἢ μία ἐξοντώσῃ
 Ἄλλη ἔρχεται τὸν κτύπον τὸν θανάσιμον νὰ δώσῃ.
 Πρώτη κ' ἔχουσα βεβαίως τῆς μωρίας τὰ πρωτεῖα
 Ἡ τοῦ ἀμαθοῦς μᾶς ἦλθε Μεταξᾶ Δεκαετία,

Τὴν ὁποίαν ἕνας Δόκτωρ Πανεπιστημίου ἔνθους
 Ἐνταφίασε δακρύων καὶ μοιράζων σκέπας πένθους.
 Ἄλλη ἔπειτα εἰς σάγμα χλωροῦ ἵππου καθημένη,
 Σκελετὸς καὶ εἰς θανάτου σάβανον τετυλιγμένη
 Καὶ ἀποφορὰν δυσώδη χύνουσα ὥς ἡ πανώλης,
 Ἡ Αὐτοχθονία, ὅλας κατεπτώχευσε τὰς πόλεις·
 Τ' ὄνομά της εἰς τὰ μαῦρα καταχθόνια νὰ πέσῃ,
 Ἐπειδὴ ὁ Ἄδης εἶχεν ἐπὶ γῆς αὐτὴν ἐμέσει,
 Ἐπειδὴ ἐκεῖθεν εἶχεν ὁ Σατὰν αὐτὴν ἐξάξει
 Κ' εἰς ἓν Ἄρθρον τῆς Συνθήκης τοῦ Ζωγράφου τὴν χαράξει !
 Μετ' αὐτὴν λοξοπατοῦσα μὲ τὸν πόδα της τὸν κοῦφον
 Ἐφθασεν ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸν Σχινᾶν-Ταρτοῦφον.
 Ἡ Θεοκρατία γάμους, διαζύγια κρατοῦσα
 Καὶ τὴν Σύνοδόν μας δούλην πατριαρχικὴν ζητοῦσα.
 Μὲ τὴν Γενικοψηφίαν τῆς καταστροφῆς τὸ τέλος
 Ἐφερεν ὁ τοῦ μεγάλου Φαναρίου Ὀκονέλος.

Διατί λοιπὸν τὸ αἶσχος καὶ ἡ ἀθλιότης αὕτη ;
 Πόθεν τόση δυστυχία ; Ἡ Ἑλλάς λοιπὸν τοιαύτη,
 Ὡστε τοῦ Συντάγματός της, ὥστε ὄντως ἀναξία ; ...
 Ὅχι· ὅχι· τῶν δεινῶν της μία εἶναι ἡ κίττι·
 Ὁ λαὸς τοὺς Βουλευτάς του δὲν ἐψήφισεν ἀκόμη,
 Καὶ εἰς χεῖρας τῶν κομμάτων περιστρέφονται οἱ νόμοι·
 Μέρος τῆς Βουλῆς ὑπῆρξε τοῦ Μαυροκορδάτου κράμα,
 Καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Κωλέττιου καὶ τοῦ Μεταξᾶ συνάμα·
 Μὴ λοιπὸν, μὴ τὴν Ἑλλάδα μὴ συκοφαντῆτε, ξένοι,
 Τὴν Ἑλλάδα, ἣτις ἔξω τῶν πραγμάτων ἔτι μένει·
 Καὶ μὴ τώρα βαρυτέρους εἰς ἐπήκοον τοῦ πλήθους
 Ρίπτετε κατ' ἐμοῦ λόγους παρὰ ὅσους προχθὲς λίθους
 Λέγοντες «ἰδοὺ τὸ ἔθνος καὶ ἰδοὺ τὸ Σύνταγμά σου !
 Μὲ τὰ δάκρυα νὰ σβύσῃς ὅσα ἔγραψες βιάσου».

Πατριῶται, μὴ λυπῆσθε ! Πατριῶται, μὴ θρηνῆτε !
 Εὐαγγελισμὸν σᾶς φέρω . . . δοῦλοι πάλιν θὰ γενῆτε.
 Ἡ Ρωσία ἰδοὺ πρώτη μὲ τὸ νήπιόν της πάλιν,
 Μὲ τὸ δημιούργημά της ἔρχεται εἰς τὴν μασχάλην·
 Καὶ κατόπιν ἡ Ἀγγλία ἰδοὺ χρήματα ζητοῦσα,
 Μητρυιά, τοῦ γάλακτός της τὸ μωρὸν ἀποστεροῦσα·
 Οἱ Ἀγγλοδηγοὶ ἐλεύσεις ἰδοὺ σπεῖρουν στρατῶν ξένων
 Καὶ μ' ἐν ξένον Ὑπουργεῖον ξένον Χάρτην χαρισμένον·
 Naί, τὸ Σύνταγμα τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἀπειλεῖται·
 Μεταξὺ Ἀγγλορωσίας καὶ Γαλλοαυστρίας κεῖται.

Ἡ Ἑλλάς, ὥς ἡ Συρία, δύο κλάσεων πολίτας,
 Σᾶς μὲν ἔχει Ἀγγλους-Δρούσους, σᾶς δὲ Γάλλους-Μαρωνίτας.

Μὲ τὰ δύο τῆς Εὐρώπης ἀλληλομαχοῦντα γένη,
 Τὰ ὅποια δύο φέρουν Ἑλληνες διχρημένοι
 Εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς πατρίδος μετὰ τόσης ἀσπλαγχνίας,
 Τρέμω μὴ παιχθῇ τὸ δράμα τῆς Αἰγύπτου καὶ Συρίας.
 Μὲ τοὺς Γάλλους σου προστάτας τρέμω μὴ, Ἑλλάς μου, μένης
 Ρεῖθρα χύνουσα δακρύων τῆς Αἰγύπτου τῆς ταλαίνης,
 Ἐν ᾧ στράτευμα ὁ Ἄγγλος ξενικὸν ἀποβιβάζει,
 Τὴν αἰσχύνην σ' ἐπιβάλλει καὶ τὸν Χάρτην σου ἀρπάζει...

Εἰς τὴν παραλίαν κεῖται ἡ Σιδὼν χωρὶς λιμένα·
 Τὴν ἐρήμωσίν της βλέπουν τὰ πτηνὰ ἐκπεπληγμένα,
 Καὶ ὁ ἥλιος τὴν κλαίει καθὼς κλαίει νεκρωμένην
 Εἰς αἰγιαλὸν ἂν εὖρη ἐραστῆς τὴν ἐρωμένην.
 Εἶθε, Πειραιεῦ, Ἀθῆναι, οὕτω νὰ ἐρημωθῆτε,
 Ποτὲ πλοῖον, ποτὲ χώρας ἄνθρωπον νὰ μὴν ἰδῆτε,
 Ἄν ἰδῆτε σεῖς αὐθάδους Βρεττανοῦ τὴν ναυαρχίδα
 Φέρουσαν στρατὸν μιγάδα ὡς εἰς τὴν Πτολεμαῖδα!

Ἡ κατάρρα τῆς Ἑλλάδος, Μεταξᾶ, εἰς σὲ ἡ πρώτη,
 Ἐπειδὴ, ἐν ᾧ ἐκείνη μ' ἔρωτα ἐχειροκρότει,
 Σὺ μικρός, τὸ μεγαλεῖον ἐπτοήθης τοῦ ἀγῶνος,
 Ἐπροσχάλεσες τοὺς δύο ἀντιπάλους σου ἀφρόνως,
 Κ' ἐξορίζων τοὺς πολίτας καὶ λιθοβολῶν τὸν Τύπον
 Εἰς τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου ἔφερες τὸν πρῶτον ρύπον!

Ἐπὶ σοῦ, Μαυροκορδάτε, ἡ κατάρρα ἡ δευτέρα,
 Ἐπειδὴ, ὦ ἀπαισία εἰς τὴν δόξαν σου ἡμέρα!
 Δι' αἰσχρὰ ἐσχίσθης πρῶτον μὲ τὸν Μεταξᾶν πρωτεῖα
 Κ' ἔπειτα μὲ τὸν Κωλέττην διὰ δύο Ὑπουργεῖα!

Ἡ κατάρρα τῆς ἡ τρίτη νὰ σὲ εὖρη, σὲ Κωλέττη,
 Ὅστις, εἰς τοὺς Παρισίους ὀκτὼ ζήσας πλήρη ἔτη,
 Ἄλλο τι παρὰ τὰ ψεύδη δὲν μᾶς ἔφερες τῶν Γάλλων,
 Οὐδὲν πράξας ἐν τῷ μέσῳ τόσων λόγων σου μεγάλων!

Ἡ κατάρρα ἡ τετάρτη σᾶς νὰ εὖρη, Παλαμίδαι,
 Σᾶς, Ζωγράφοι, τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς μὲ φρίκην εἶδε
 Ἀρχηγούς Αὐτοχθονίας, πρωτοκήρυκας Κανόνων
 Καὶ ταραξάντας τὰ πάντα δι' ἐν Ὑπουργεῖον μόνον!

Ἡ κατάρρα τῆς βαρεῖα καὶ εἰς σᾶς τοὺς ἀδηφάγους
 Στρατιωτικούς, τοὺς δέκα Βουλευτὰς τοὺς ἀχορτάγους,
 Οἷτινες καὶ τὴν ἀγχόνην νὰ βροχθίσετε ζητεῖτε
 Καὶ τὸ πᾶν εἰς μίαν νύκτα ν' ἀναρπάσετε μοχθεῖτε,
 Ὡς κατακλυσμὸς νὰ θέλῃ αὖριον μᾶς περιζῶσει
 Ἡ δευτέρα παρουσία τὸ πρῶτ' ἐξημερώσει!

Τὴν καλὴν Ἑλευθερίαν σεῖς εἰς μίαν καὶ μεγάλην
 Σεῖς οἱ κρασοπόται ὅλοι ἐπροπίετε φιάλην!
 Σεῖς ἐφάγετε τοῦ ἔθνους τὴν λαμπρὰν κληρονομίαν
 Καὶ τοὺς μόχθους καὶ τῶν τόσων χρόνων τοῦ τὴν ἀγωνίαν.

Δὲν ἐσφάλετε οὐδόλως τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας
 Καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων, Ἑλληνές μου, σωτηρίας
 Ἀντικρὺ τῶν Ἀνακτόρων συγκροτήσαντες ἀγῶνα·
 Ναὶ μὰ τοὺς εἰς Θερμοπύλας, ναὶ μὰ τοὺς εἰς Μαραθῶνα,
 Ναὶ μὰ τοὺς εἰς Σαλαμῖνα ἀριστεύσαντας προγόνους,
 Ναὶ μὰ τοὺς εἰς Καφηρέα πρωταθλήσαντας συγχρόνους!
 Δὲν ἐσφάλετε τὸν Χάρτην τῆς ἀγίας Ἐπιδαύρου
 Διὰ ξίφους ἀνακτῶντες πατριωτικοῦ καὶ γαύρου,
 Ναί, μὰ τοὺς ὑποπεσόντας εἰς τὸ στόμα τῆς μαχαίρας
 Ἱεράρχας καὶ Προκρίτους, τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πατέρας,
 Ναί, μὰ τὸν Κολοκοτρώνην, τὸν Ζαήμην, τὸν Βρεσθένη,·
 Τοὺς ἐκπνεύσαντας μὲ πένθος ἐπὶ γῆς δακρυβρεγμένης!

Νεολαία τῶν Σχολείων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου,
 Τὴν ἐποίαν πρὸ τῆς Τρίτης ὕμνησα τοῦ Σεπτεμβρίου,
 Ἄν σὲ δώσῃ ὁ Πλαπούτας ἢ ὁ Ρήγας βαρεῖς λίθους
 Ρίψε τοὺς ἐπάνω τούτου τοῦ ἀσθμαίνοντός μου στήθους!
 Ναί, τὸν θάνατον καὶ ταύτης τῆς θανῆς ποθῶ τὸ εἶδος
 Ἀφ' οὗ εἶδα τὴν τοσαύτην καταισχύνην τῆς πατρίδος.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ
ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ
(1845)

Διδύραμβος εἰς τὸν Λαὸν τῆς Ἑλευθέρας καὶ Δούλης Ἑλλάδος.

Κι' ἂν δὲν εἶναι στόμα ἓνα, — Ὅπου ὡς χαιρετισμὸν
Νὰ μὴν ἔχῃ δι' ἐσένα — Πικρὸν ἓνα σαρκασμὸν,
Ἐτοιμος ὁ στέφανός μου. — Δι' ἐσένα τὸν κρατῶ.
Σὲ πρωτότοκε τοῦ κόσμου — Σὲ λαὸ σὲ χαιρετῶ!
Τρεῖς αἰῶνες δουλωμένη — Σιωποῦσεν ἡ πατρίς,
Κ' εἰς τὰ σπλάγχχνα σου κλεισμένη — Ἡ Ἑλευθερία τρεῖς,
Καθὼς ἦτον σφαλισμένος — Καὶ δὲν ἄφινε φωνὰς
Εἰς τὸ κῆτὸς του θαμμένος — Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς.
Πλὴν «ζυγὸν δὲν ὑποφέρει, — Κράζεις, Ἕλληνας λαιμός»·
Τὴν ὀργίλην σου προφέρει — Φωνὴν κάθε ποταμός,
Κάθε γογγυσμὸς ἀνέμου, — Κάθε ὄρος ὑψηλὸν
Ἀπὸ τ' ἄβατα τοῦ Αἵμου — Μέχρι τῶν Θερμοπυλῶν.
Κατεβαίνει μ' αὐτὴν πλέων — Ὁ δελφὶν τοῦ Μαρμαρᾶ,
Καὶ τὴν χύνουν στὸ Αἰγαῖον — Τοῦ Εὐξείνου τὰ νερά.
Διώχνει δίκροτ' ἀραγμένα — Μία βάρκα τῶν Ψαρῶν
Καὶ ὁ Μᾶρκος στρατὸν ἓνα — Μ' ἓνα χέρι φοβερόν.
Ξενυκτίζεις εἰς τοὺς πάγους. — Στὰς τροφάς σου τὰς λειψάς
Ζῆς μὲ φύκη τοῦ πελάγους, — Μὲ μολύβι ξεδιψᾷ.
Καὶ τὸν περσικόν σου φθάνει — Πόλεμον ὁ τουρκικός,
Ἐπειδὴ τὸ Δραγατσάνι — Βλέπει μελαγχολικὸς
Καὶ φθονεῖ ὁ Λεωνίδας, — Καὶ μ' αὐτὸν φθονοῦν μαζὶ
Καὶ συγκρούουν τὰς ἀσπίδας — Οἱ τριακόσιοι τοῦ πεζοῖ.
Καὶ ὁ θρόνος τώρα γέρνει — Τοῦ Σουλτάνου μὲ τριγμὸν
Σὰν καλάμι, ὅπου δέρνει — Ἄνεμος μὲ σφυριγμὸν.
Καὶ μὲ τὸ ἀστροπελέκι — Ἡ Ἐθνεγερσία νὰ
Στοῦ Ὀλύμπου ὀρθὴ στέκει — Καὶ τοῦ Πίνδου τὰ βουνὰ
Καὶ πατεῖ ὁμοῦ τὴν μίαν — Καὶ τὴν ἄλλην κορυφὴν
Μὲ τὴν μαύρην τῆς κι' ἀγρίαν — Εἰς τὰ σύννεφα μορφήν,
Φάντασμα γιγαντιαῖον, — Ὅπου ἅμα κινηθῇ
Κάθε μιὰ τῶν Εὐρωπαίων — Φυλὴ πάγει νὰ χαθῇ
Ὡς νὰ μέλλῃ ἐμπροστά της — Μὲ τοῦ Ἄδου τὰς φωνὰς
Νὰ ριφθῇ ὁ ἀποστάτης — Ἐωσφόρος Σατανᾶς,
Ὅστις ἄλλοτε μὲ χέρι — Ἐκρατοῦσε μελανὸν
Ἀστραπὴν εἰς δύο μέρη — Κόπτουσιν τὸν οὐρανόν.
Κι' ἂν δὲν εἶναι στόμα ἓνα — Ὅπου ὡς χαιρετισμὸν

Νὰ μὴν ἔχῃ δι' ἐσένα—Πικρὸν ἓνα σαρκασμόν,
 Ἐτοιμος ὁ στέφανός μου.—Δι' ἐσένα τὸν κρατῶ.
 Σὲ πρωτότοκε τοῦ κόσμου—Σὲ λαὸ σὲ χαιρετῶ!
 Ἐνας δίχως ἱστορίαν—Λαὸς ἦλθε γοτθικὸς
 Νὰ καθήσῃ μὲ μωρίαν—Εἰς τὸ μέσον τῆς Πνυχός,
 Καὶ εἰς δένδρον ἀνθισμένον—Καθὼς σείει τὰ πτερὰ
 Ὅρνεον ρυπαρωμένον,—Τίναξεν ὅλος χαρὰ
 Ὅσῃν στὸ ἐπανωφόρι—Τὸ βαρὺ τοῦ καὶ λερὸν
 Πάχυνῃ ἀφησαν τὰ ὄρη—Τῶν ἀρκτῶν του μερῶν.
 Ἦλθ' ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου—Καὶ σοῦ πάλιν τοῦ λαοῦ
 Τὸ φῶς εἶδε τοῦ ἡλίου—Ἔργα τέλεια Θεοῦ.
 Κ' ἡ Ἐλευθερία, ἥτις—Μ' ἄγριον καρπὸν δρυὸς
 Ζοῦσεν ὡσὰν ὁ στηλίτης—Σταῖς κολώναις τοῦ Διὸς
 Καὶ ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους—Ἐθρηνοῦσε τὸν καιρὸν,
 Μὲ κροτάφους ἀνθισμένους—Σύρει τώρα τὸν χορὸν
 Κι' ἄς ζητῇ νὰ τὴν πληγώσῃ—Φίλιππος ὁ Μακεδών,
 Κι' ἄς ζητῇ νὰ σὲ δουλώσῃ—Ὁ Ἑγγλέζος Ποσειδῶν,
 Ὁ Ἑγγλέζος, ὅστις ὅπου—Καὶ ἂν πάγῃ πολεμᾷ
 Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου—Κι' ἂν στήν γῆν τοῦ τὴν τιμᾷ,
 Ὅστις τῆς ἐλευθερίας—Τὸ Ἑλληνικὸν φυτὸν
 Νὰ σκορπίζῃ εὐωδίας—Θέλει μόνον δι' αὐτόν.
 Πίπτεις κάτω, ἀλλὰ πάλιν—Ἔως εἰς τὸν οὐρανὸν
 Μὲ βροντὴν πηδᾷς μεγάλην—Ὅμοιος μὲ κεραυνόν.
 Χώνευσες καὶ Μακεδόνας,—Καὶ Ρωμαίους κ' Ἐνετοὺς,
 Γάλλων, Γότθων λεγεῶνας,—Τοὺς Ὀθωμανοὺς αὐτοὺς.
 Ὡς νὰ ἦσαν κόκκαλά των—Μένουν εἰς τὰ φαλακρά
 Ὅρη σου τὰ φρούριά των—Καταισχύνῃ των πικρά,
 Καθὼς τόσων κολοσσαίων—Εἰς βουνὰ μυριετῇ
 Ζῶων προαδαμιαίων—Σώζονται οἱ σκελετοί.
 Μέγα τὸ ἀνάστημά σου,—Καὶ ματαίως προσπαθεῖ
 Ὁ καθένας ἐμπροστά σου—Γιγαντώδης νὰ σταθῇ.
 Δι' αὐτὸ στήν κεφαλὴν σου—Ναπολέοντος ὀπλὴν
 Εἰς τὴν ἐπανάστασίν σου—Σὺ δὲν εἶδες τὴν διπλὴν.
 Μὲ κοσμήματα γλυμμένα—Μέγας εἶναι Παρθενῶν
 Δίχως ἀνδριάντα ἓνα—Ὁ ἑλληνικὸς ἀγὼν.
 Καὶ ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου—Δίχως ἄγαλμα κι' αὐτή,
 Εἰν' ἀρχαίου μας μνημεῖου—Ἐπιφάνεια γλυπτῇ.
 Κι' ἂν δὲν εἶναι στόμα ἓνα—Ὅπου ὡς χαιρετισμόν
 Νὰ μὴν ἔχῃ δι' ἐσένα—Πικρὸν ἓνα σαρκασμόν,
 Ἐτοιμος ὁ στέφανός μου.—Δι' ἐσένα τὸν κρατῶ.
 Σὲ πρωτότοκε τοῦ κόσμου—Σὲ λαὸ σὲ χαιρετῶ!
 Εἰς τὸ σκότος ἐκινεῖτο—Ἡ γῆ ὅλη ἀμαθής.
 Ἐκραξες «φῶς γενηθήτω»—Καὶ φῶς ἐγένεν εὐθύς.
 Πρῶτον κατὰ θείαν γνώμην—Δύο στέλλεις μαθητάς,

Τὸν Ἀλέξανδρον, τὴν Ρώμην,—Τῶν ἔθνων κατακτητάς·
 Δένεις εἰς αὐτῶν τὸ δόρυ—Τοῦ φωτός σου τὸν φανόν,
 Καὶ τὸν φέρουν ὁδοιπόροι—Σ' ὅλην τὴν ὑπουρανόν·
 Ὑστερα λαμποκοπῶντας—Σὰν κομήτης φλογερὸς
 Καὶ τὰ εἰδῶλα κτυπῶντας—Ὅταν βγῆκεν ὁ Σταυρός,
 Κωνσταντῖνος ὁ μέγας—Εἶδε πῶς ἐκ τῶν λαῶν
 Ἐσὺ θέλεις κι' ὄχι ἄλλος—Ἐνθρονίσει τὸν Θεόν·
 Δι' αὐτὸ στοῦ Βυζαντίου—Τοὺς λιμένας τοὺς πλατεῖς
 Νέας τότε ὑψηλίου—Ἦλθε θεμελιωτής·
 Κ' ἔτρεψε τοὺς Θεοὺς ὅλους—Τοὺς μυθῶδεις εἰς φυγὴν
 Κ' εἰς τοὺς οὐρανίους θόλους—Ἐδιώξεν ἀπὸ τὴν γῆν,
 Μίαν Αὐτοκρατορίαν—Διασπῶν μὲ τὸν Σταυρὸν
 Καὶ τὴν ὅλην Ἱστορίαν—Εἰς δυὸ τόμους διαιρῶν·
 Δέκα τὸτ' αἰῶνας νέους—Χώρας ὀδέσποσες πολλὰς
 Ἀπὸ Στήλας Ἡρακλέους—Ἐως Νείλου ἐκβολάς·
 Κ' ἔδωκες τοὺς Κώδικάς σου—Εἰς τὴν Δύσιν τὴν τυφλήν,
 Καὶ τὰ Εὐαγγέλιά σου—Εἰς τῶν Σλάβων τὴν φυλὴν·
 Καὶ τῶν φώτων σου ὁ λύχνος—Ρίπτων σπύθαν μιὰν γοργήν
 Καὶ τὸ ὕστερό του ἵχνος—Ὅλην ἀναψε τὴν γῆν·
 Τώρα πάλιν αἰ' Ἀθῆναι—Μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ
 Καὶ τοῦ νέου κόσμου εἶναι—Φάρος φέγγουσα Θεοῦ·
 Αἰωνίως λοιπὸν τρέχεις—Μὲ τὸ σῶμα φωτερόν,
 Κ' ἔμβλημα τὸν κύκλον ἔχεις—Ὅμοιος μὲ τὸν Καιρὸν...
 Αἶτνα, χύνεις σὰν ποτάμι—Στὴν Τουρκίαν τὴν φωτιά,
 Κι' ὅ,τι εὖρη στάκτην κάμει—Κάθε σου σταλαγματιά!
 Πήγαινε νὰ κυβερνήσης—Ἐκεῖ, ὅπου τὸν θερμὸν
 Ἡ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις—Δίδονται ἀγκαλιασμόν!
 Ἡ ἐπτάλοφός σου χώρα—Ἐδρα σου πολιτική,
 Καθὼς εἶν' ἀκόμα τώρα—Ἐδρα σου θρησκευτική!
 Κι' ἂν δὲν εἶναι στόμα ἓνα,—Ὅπου ὡς χαιρετισμόν,
 Νὰ μὴν ἔχη δι' ἑσένα—Πικρὸν ἓνα σαρκασμόν,
 Ἐτοιμος ὁ στέφανός μου—Δι' ἑσένα τὸν κρατῶ·
 Σὲ πρωτότοκε τοῦ κόσμου—Σὲ λαὸ σὲ χαιρετῶ!
 Τὰ πτερὰ σου ἀνοιξέ τα—Καὶ χωρὶς διακοπὴν
 Πρὸς τὴν ὑψηλήν σου πέτα,—Ἀετέ, περιωπὴν!
 Καθὼς ὅταν ὁδοιπόρους—Ἀδελφοὺς ὁ ποταμὸς
 Ἀπὸ χάσμα ρέων ὅρους—Ἀφρὸς ὅλος καὶ θυμὸς
 Τοὺς χωρίσῃ καὶ ὁ ἓνας—Εἰς μιὰν ὄχθην εὐρεθῇ
 Καὶ ὁ ἄλλος μὲ βρεγμένως—Πτέρνας ἀντικρυ ριφθῇ,
 Αὐτοὶ βλέπονται, ζητοῦνται—Μὲ ματιαὶς ἀδελφικαῖς
 Καὶ μὲ λέξεις χαιρετοῦνται—Λύπης καὶ στοργῆς γλυκαῖς,
 Παρομοίως χωρισμένοι—Ὁ ἐντὸς καὶ ὁ ἐκτὸς
 Ἕλλην ἔμειναν, πλὴν μένει—Ὁ δεσμός των ὁ σφικτός·
 Νά, ὁ ποταμὸς στερεύει—Νά, ἡ ἄμμος ἡ κρυφὴ

Τῆς Ἑλλάδος τὸν χωνεύει—Ἐνωθῆτε, ἀδελφοί!...
 Ὅταν τῆς Αὐτοχθονίας,—Ρήγα, σὺ ἐκ τῆς Βουλῆς
 Ἐξεμῆς τὰς βλασφημίας—Κατὰ πάσης τῆς φυλῆς,
 Ἀπὸ τ' ἄλυτο σκοτάδι—Καὶ τὸν ὕπνον τὸν βαρὺν
 Ἐνας εἰς τὸ Βελιγράδι—Φωνὴν χύνει θλιβεράν,
 Ἀπ' τὸ μνήμα ἔξω σκύπτει—Καὶ μὲ πρόσωπον ὠχρὸ
 Εἰς τὸ πρόσωπόν σου ρίπτει—Τ' ὄνομά του ὡς αἰσχρό·
 Κ' ἐνταυτῷ εἰς τὸ Σκουλένι,—Κ' εἰς τὸ Σέκο ἐνταυτῷ,
 Κ' ἐνταυτῷ εἰς τὸ Παρθένι,—Κ' εἰς τὸ Σοῦλι τ' ἀκουστό,
 Κ' εἰς τὸν Πίνδον, κ' εἰς τὴν Οἶτην—Κ' εἰς τῆς Χίου τὰ νερά,
 Κ' εἰς τὴν Σάμον, κ' εἰς τὴν Κρήτην,—Κ' εἰς τ' ἀθάνατα Ψαρά,
 Μυρμηγκιάζουν σπιθοβόλα—Χίλια σώματα νεκρά,
 Καὶ τὰ κόκκαλά των ὅλα—Κροταλίζουν τρομερά·
 Καὶ μὲ μίτραν στὸ κεφάλι—Πατριάρχου φωτεινὴν
 Ὁ Γρηγόριος ἐκβάλλει—Ἀπ' τὸν Βόσπορον φωνήν,
 Κ' ἡ ἁγία σηκωμένη—Ράβδος του ἀπὸ θυμὸν
 Ἐναντίον σου θερμαίνει—Τὸν φρικτὸν Ἀφορεσμόν...
 Κι' ἂν δὲν εἶναι στόμα ἓνα,—Ὅπου ὡς χαιρετισμόν,
 Νὰ μὴν ἔχη δι' ἐσένα—Πικρὸν ἓνα σαρκασμόν
 Ἐτοιμος ὁ στέφανός μου—Δι' ἐσένα τὸν κρατῷ·
 Σὲ πρωτότακε τοῦ κόσμου—Σὲ λαὲ σὲ χαιρετῷ!
 Ναί, τὸ νεκρωμένον Γένος—Σύσσωμο θ' ἀναστηθῇ·
 Ναί, ὁ Ἕλλην ὠπλισμένος—Γίγαντας θὰ σηκωθῇ
 Ἀπὸ τὰς Ἰστρίας χώρας—Ἐως, ἔως εἰς τὴν γῆν,
 Ὅπου ἡῦρ' ὁ Πυθαγόρας—Τῆς σοφίας τὴν πηγὴν
 Καὶ εἰς ἓν ἀκαριαῖον—Ἀπαντήθηκαν στιγμῆς
 Ὁ μέγας Ναπολέων—Κ' ἡ μεγάλη Πυραμὶς·
 Ναί, θ' ἀνέβωμεν τὰ ὄρη—Μὲ τὴν σπάθαν στὸ δεξι
 Στρατιῶται δαφνηφόροι—Καὶ λαὸς σὺν γυναιξί·
 Τότε, τότε ἡ ἁγία—Σὺ τοῦ Γένους μας τροφὸς
 Θὰ κατέβῃς, ὦ Θρησκεία,—Ὅλη ἄστρα κι' ὅλη φῶς·
 Θὰ ὑψώσῃς δύο θεῖα—Δάκτυλα; οἱ οὐρανοὶ
 Θ' ἀνοιχθοῦν κ' ἡ εὐλογία—Τοῦ Κυρίου θὰ φανῇ,
 Ἴριδος ὠραία ζώνη,—Ποῦ μὲ κύκλον φωτεινὸν
 Τὸ Βυζάντιον ἐνώνει—Μὲ τὴν πόλιν Ἀθηνῶν...
 Εἰς τὸν Ἀθῶνα θὰ φθάσῃς—Κ' ἐκεῖ ἔσαν θὰ σταθῇς
 Ὁργυραῖς θὰ τὸν περάσῃς—Χίλιαις, ἂν μετρηθῇς·
 Καὶ θὰ κρούουν ἐκεῖ λύραν—Ὅλ' οἱ Ἄγγελοι ὁμοῦ
 Ὅταν πάρῃς τὴν πορφύραν—Καὶ τὸν σπόγγον τοῦ Χριστοῦ
 Καὶ τὸ τίμιόν του ξύλον,—Ὅπου δέσμια κρατεῖ
 Τῶν ἀπίστων ἀλλοφύλων—Γενεὰ ἡ μισητή·
 Καὶ θὰ κράξῃς ἀπ' τὰ νέφη—«Σηκωθῆτε σεῖς νεκροί,
 Τῶν ὁποίων βάρους τρέφει—Ἡ γῆ τώρα ἡ πικρὴ!»
 Κρι θὰ σηκωθῇς ἐν πρώτοις—Ὁ τῆς Κρόϊας λυτρωτής,

Ὁ Σκεντέρμπεης Καστριώτης—Δυὸ Σουλτάνων νικητῆς·
 Καὶ ἡ Δέσπω ριχνομένη—Μὲ φυσέκια στὴν ποδιά·
 Κ' εἰς Ρενιάσαν καιομένη—Μὲ τὰ δέκα τῆς παιδιά·
 Κ' ἑκατὸν λιτρῶν σηκώνων—Σίδερα εἰς τὸν λαιμὸν
 Ὁ Ἀνδρουτσος καὶ σὲ μόνον—Νὰ προφθάσῃ πολεμῶν
 Καὶ οἱ δυὸ εἰς τάφον ἓνα—Κατσαντῶναι ἀδελφοὶ
 Μὲ τὰ γόνατα σπασμένα,—Μὲ τὸ ἦπαρ στὸ καρφί·
 Κι' ὁ Παπᾶ-Εὐθύμιός σου—Εἰς τῆς Λίμνης τὸν βυθὸν
 Τὰ κορμάτια τοῦ ἐμπρός σου—Νὰ συνάξῃ προσπαθῶν·
 Κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι Καπετάνοι—Τοῦ λαοῦ σου τοῦ πιστοῦ,
 Ποῦ ἐσφάζετε, Σουλτάνοι,—Ὡς προμάχους τοῦ Χριστοῦ!...
 Ἀπ' ἐκεῖ ἐπὶ φθάσῃς—Τὰ δυὸ γείτονα νερά
 Τῆς μιᾶς κι' ἄλλης σου θαλάσσης,—Πόση τέρψις καὶ χαρά!
 Ἡ Ἀγία μας Σοφία—Μὲ σπασμοὺς θὰ τιναχθῇ,
 Καὶ ἡ πύλη τῆς ἡ μία—Καὶ ἡ ἄλλη θ' ἀνοιχθῇ,
 Κι' ἀπ' ἐπάνω τῆς θὰ ρίψῃ—Τοῦ τυφλοῦ Ὁθωμανοῦ
 Τὸ φεγγάρι, ποῦ στὰ ὕψῃ—Μισοστέκει τ' οὐρανοῦ·
 Θυμιάματος θὰ χύσῃς—Ἐσὺ νέφαλο γλυκὺ
 Ὅταν πάγῃς νὰ καθήσῃς—Εἰς τὸν ἄμβωνα ἐκεῖ,
 Ὅπου μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα—Ὅλον σείει τὸν Ναόν
 Ὁ Χρυσόστομος ἀκόμα—Καὶ διδάσκει τὸν λαόν...
 Χαῖρε πάλιν Ἐκκλησία—Χαῖρε Ἀνατολική,
 Κόρη τοῦ Χριστοῦ γνησία,—Πρώτη κι' Ἀποστολική!
 Ἀπὸ τὸν γλαυκὸν τοῦ θόλον—Νὰ ὁ Γαβριήλ πετᾷ,
 Καὶ μὲ δρόμον ἀστροβόλον—Καταβαίνων σταματᾷ
 Στὴν Ἀγίαν μας Σοφίαν—Πολυόμματος ταῶν,
 Καὶ σκεπάζει μὲ τὴν μίαν—Πτέρυγὰ τοῦ τὸν Ναόν·
 Μαργαρίτινη κογχύλη—Σ' ὅλη χύνουσα τὴν γῆν
 Ἀπὸ τὰ χρυσᾶ τοῦ χεῖλη—Κοσμοάκουστον κραυγὴν,
 Ὁρθοδόξου μας σαλπίζει—Διαδόχου τὴν καλὴν
 Βασιλείαν κ' ἡλεκτρίζει—Ὅλην τὴν Ἀνατολήν...
 Χαῖρε, χαῖρε τῶν Ἑλλήνων—Μυρωμένη κεφαλὴ!
 Ἦρε πάλιν Κωνσταντῖνον—Ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ!...
 Συμφορά!... Ἡμέρα ποία—Πένθιμη στὸν οὐρανὸν
 Καὶ στὴν γῆν πανωλεθρία—Ὅταν τῶν Χριστιανῶν
 Ἐπεσεν ἡ Νέα Ρώμη—Μ' ὅλον τῆς τὸν Κολοσσόν,
 Ὅπου δύο ὕγροι ὦμοι—Ἐβαστοῦσαν θαλασσῶν!
 Σκέπην εἰς τὰ πρόσωπά των—Ἐρριψαν τὰ Σεραφίμ,
 Καὶ δὲν εἶπαν τὰ γλυκά των—Ἄσματα τὰ Χερουβίμ!...
 Ἰδοὺ τρέχουν μυριάδες—Γενιτσάρων φοβερῶν,
 Κι' ἀντηχοῦν αἱ πεδιάδες—Τὸ ἄλλὰχ τὸ τρομερόν·
 Μὲ τὸ ρόπαλον στὸ χέρι,—Χρυσοστόλιστος, λαμπρός
 Ὁ Σουλτάνος των τοὺς φέρει—Εἰς τοὺς Πύργους μας ἐμπρός·
 Ὁ Παλαιολόγος τρέχει—Μὲ Καيسάρων Ἀετοὺς

Καὶ τὴν γῆν αἵματοβρέχει—“Ὅπου κι’ ἂν πετᾷ μ’ αὐτοῦς . . .
 “Ὅταν ἡ ζωὴ πηγαίνει—Ἐνὸς Κράτους νὰ χαθῇ
 Εἰς τὸν ἀνακτὰ του μένει—Σκῆπτρον τότε τὸ σπαθί,
 Κ’ εἰς τὸν προμαχῶνα μόνον,—“Ὅπου στιβαρὰ πατεῖ,
 “Ἡ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον—Αὐτὸς πρέπει νὰ ζητῇ . . .
 Τὸ χαλκόστομο κανόνι—Λάμπει, ἀστραφτοβροντᾷ,
 Σπάνει, ξεθεμελιώνει—“Ὅπου τεῖχος ἀπαντᾷ·
 Πλὴν ἀπὸ τὰ στόματά των—Καταπέλται στὸν ἐχθρὸ
 Χύνουν χάλαζαν δοράτων,—Χάλαζαν βελῶν, πετρῶν·
 “Ὀπλισμὸς ἀρχαῖος, νέος—Ἀντιστέκεται, ὀρμᾷ,
 Καὶ ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος—Μὲ τὸν νέον πολεμᾷ·
 “Ἀλλὰ ἓνας εἰς τὴν μάχην—Ἰταλὸς λιποτακτεῖ,
 Καὶ ὁ Ἑλλήν στρέφει ράχιν—Καὶ τὰς Πύλας παραιτεῖ . . .
 Τὸν τῆς Νέας Ρώμης τότε—Εἶδαν θεμελιωτὴν
 “Ἀνω των οἱ στρατιῶται—Μὲ παλάμην δυνατὴν
 Τὸ σπαθί του νὰ συντρίψῃ—Καὶ εἰς τὸν ὠκεανὸν
 Τὸν βαθὺν ἀφοῦ τὸ ρίψῃ—Νὰ χαθῇ στὸν οὐρανόν . . .
 Τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου—Τ’ Ἀνακτόριον πατεῖ
 Καὶ εἰς τὰς στοὰς ἐκείνου—Τύμπανα βαρυκροτεῖ
 “Ὁ Μωάμεθ: Γερουσίαι—Καὶ ραβδούχων των σειραί,
 Λύκεια κι’ Ἀκαδημίαι,—Θέατρα καὶ ἀγοραί,
 Τῆς Ἑλλάδος κατεστράφη—Καὶ τῆς Ρώμης ἡ εἰκὼν . . .
 Παντοῦ θρῆνοι, παντοῦ τάφοι,—“Ὅπου Κράτος τουρκικόν,
 Κι’ ὅπου ἡ πληθὺς πηγαίνει—Τῶν βαρβάρων του στρατῶν
 “Ἡ ἀμάθεια ἐβγαίνει—Ἀπὸ τὸν κονιορτόν . . .
 “Ἀλλὰ ἦλθεν, ἦλθε τώρα—Τῆς δικίας σου ὀργῆς
 “Ἡ προωρισμένη ὥρα . . .—Λαέ, σήκω! μὴν ἀργῆς! . . .
 Παρ’ αὐτὸν τὸν ἐλαιῶνα—Μιλτιάδης, παρ’ αὐτὸν
 “Ἐτρεψε στὸν Μαραθῶνα—Τοῦ Δαρείου τὸν στρατόν·
 Κατὰ τὰ στενὰ ἐκεῖνα—“Ὁ Θεμιστοκλῆς νικᾷ
 Σπρώχνων πρὸς τὴν Σαλαμῖνα—Χίλια πλοῖα Ἑερξικά·
 “Ὅλο τ’ ἄνθος, οἱ λογάδες—Τῶν Περσῶν διὰ μιᾶς,
 Τριακόσιοι χιλιάδες—Ἐπесαν στὰς Πλαταιάς·
 “Ὁ μεγάλος Κίμων πάλιν—Ἐκ τοῦ Πειραιῶς αὐτοῦ
 Μὲ τὸ τάχος στήν Μυκάλην—Ἐφθασε τοῦ Ἀετοῦ,
 Καὶ δὲν ἔλαβεν ὁ Μῆδος—Ὡς συνόρου του γραμμὴν
 “Ἐντὸς χώρας ἐλληνίδος—Οὔτε μίαν σπιθαμὴν·
 Τὰς ἐνόπλους πεδιάδας—Τῆς Ἀσίας ἀψηφῶν
 Μὲ τὰς δέκα χιλιάδας—Πέρασεν ὁ Ξενοφῶν,
 Καὶ μὲ ἄλλας τόσας μόνον—“Ὁ Ἀλέξανδρος νικῶν
 Εἰς τὴν Βαβυλῶνα θρόνον—Ἐψῶσεν ἐλληνικόν·
 Καὶ ἡμεῖς ἀπόγονοί των,—Μίαν χαύνην γενεάν,
 “Ἐνὸς Κράτους, ὅπου ἦτον,—Δειλιῶμεν τὴν σκιάν! . . .
 Νά, τὸ Σύνταγμα βαστάζει—Τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς

Ἡ Κολώνα, ἣτις στάζει—Αἷμα φλέβας ὑψηλῆς
 Κ' εἰς Μωάμεθ τοῦ δευτέρου—Κύψασα τὴν ἐντολὴν
 Ἐφερε τὴν τοῦ ὑστέρου—Κωνσταντίνου κεφαλὴν...
 Ὑποκάτω εἰς σωρείαν—Ἐρειπίων ὡς Παλλὰς
 Ἐκειτο μὲ πανοπλίαν—Ἀμαζόνος ἢ Ἑλλάς
 Κ' εἶχεν ὄλο τῆς τὸ σῶμα—Τὸ ἀνδρεῖο καὶ κομψὸ
 Βυθισμένον εἰς τὸ χῶμα—Τὸ βαρὺ καὶ μελαψό·
 Φάνηκεν ἡ κεφαλὴ τῆς—Μετ' ἀνασκαφὰς πολλὰς,
 Κεφαλὴ τῆς Ἀφροδίτης...—Κ' εἶναι ἡ ἐντὸς Ἑλλάς.
 Τοῦ Συντάγματός μας μέλλει—Λίσγος τῶρα δυνατὸς
 Νὰ ξεθάψῃ τ' ἄλλα μέλη...—Κ' ἡ Ἑλλάς εἶν' ἡ ἐκτός·
 Γύρω τῆς ἐκχώσεώς τῆς—Ἄγγελος ἐγὼ πετῶ
 Καὶ τῆς ἀναστάσεώς τῆς—Χρυσὴν σάλπιγγα κρατῶ.

Ἐμβατήριον ᾄσμα κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς ἐπεμβάσεως.

Α'.

Ἐμπροστά! μ' ἀνδρεῖο βῆμα,
 Καὶ στήν μέση τὸ σπαθί!
 Ἡ Ἑλλάς νὰ γένῃ θρύμμα,
 Παρὰ ν' ἀπεγγλεζωθῇ!
 Τὸ γεφύρι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας στὰ πελάγη
 Συντριμμένο μὲ τὸ Κόμμα τὸ ἐγγλέζικο ὅς πάγῃ!

Τὰς προσόδους μας ν' ἀρπάξῃ
 Κι' ἀλυσίδαις μὲ θανάτου
 Βαρεῖαις βόμβαις νὰ τινάξῃ
 Ἀπὸ τὰ τρικάρτα του
 Ὁ Καλβῖνος
 Ἀβερδίνος

Φοβερίζει, καὶ μὲ ὄξος χολὴν ἔρχεται νὰ δώσῃ
 Στὴν Ἑλλάδα ὁ Πιλάτος, ἅψ' οὐ εἶχε τὴν σταυρώσει.

Ὁ φθονῶν τὸ ναυτικὸ μας
 Πῆρεν ἓνα μας λιμένα;
 Τὸ μεγάλο δάκτυλό μας
 Θέλει κόψῃ στὸν καθένα·
 Πληγωμένο,
 Μαραμένο

Εἰς τοὺς ναύτας τῆς Αἰγίνης καθὼς ἄφησαν τὸ χέρι
 Οἱ σκληρόκαρδοι ἐχθροὶ των μὲ τῆς νίκης τὸ μαχαίρι

Παρ' αὐτὸς νὰ μᾶς δουλώσῃ,
 Ὅπου εἶχε χθὲς ἀκόμα
 Καὶ τῆς Πάργας παραδώσει
 Τὸ αἵματωμένο χῶμα,
 Νὰ σφαγοῦμε!

Νὰ καοῦμε!

Μὲ ἡμᾶς αὐτὸς συνθήκαις, αὐτὸς πίστιν θὰ φυλάγῃ,
 Ὅπου εἶχε κεραυνώσει ἄπιστα τὴν Κοπεγχάγη;

Ἀφ' οὗ πρῶτα εἰς τὴν πίσσαν
 Τὴν βρασμένην μᾶς βουτήσῃ,
 Ὡσὰν κόρακας μὲ λύσσαν
 Στὰ κλουβιά θὰ μᾶς σφαλήσῃ
 Καθὼς τόσους
 Ὅμογλώσσους

Κι' ὁμοθρήσκους ἀδελφούς μας, μάρτυρας τοῦ παραδείσου,
 Ἐκρεμνοῦσε χθὲς στὴν μαύρην κόλασιν τῆς Ἑπτανήσου.

Β'.

Ἐμπροστά! μ' ἀνδρεῖο βῆμα,
 Καὶ στὴν μέσῃ τὸ σπαθί!
 Ἡ Ἑλλὰς νὰ γένῃ θρύμμα,
 Παρὰ ν' ἀπεγγλεζωθῇ!

Στὰ βουνά της, ὁ Ἑγγλέζος τὰ νησιά της ἂν πατήσῃ!
 Στοῦ Ὀλύμπου της ταῖς ράχαις, ἂν τὴν πτέρναν της ἐγγίσῃ!

Καθὼς ἓνα Νέγρον ἓνας
 Σωματέμπορος ἀρπάζει
 Καὶ εἰς μακρινοὺς λιμένας
 Ν' ἀποθάνῃ τὸν βιάζει,

Ὁλεθρία

Βρεττανία,

Τὸν μεγάλον σὰν τὸν κόσμον Βοναπάρτην μας μὲ δόλον
 Ἀρπαξὲς ἀπὸ τὸν ἓνα κ' ἔρριψες στὸν ἄλλον πόλον.

Τὰ λαγγάδια τοῦ Λιβάνου
 Μ' αἷμα τώρα κοκκινίζεις
 Καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπάνου
 Τοῦ Χριστοῦ μας τουφεκίζεις...

Μαρωνίται,

Σηκωθῆτε!

Δείξατέ μας πόσας κάμουν μὲ τοὺς Δρούσους Μουσουλμάνους
 Οἱ Ἑγγλέζοι στὰ παιδιὰ σας, στὰς γυναῖκάς σας βασάνους!

Καθὼς εἶχαν μὲ τῆς πλάνης,
Μὲ τοῦ πλούτου τὴν παγίδα
Τὴν σεμνὴν τὰς Ὀρλεάνης
Καὶ ὠραίαν ἡρώϊδα

Πυρακτώσει

Καὶ στακτώσει,

Τὴν ὠραίαν ἡρώϊδα, τὴν Ἑλλάδα θὰ πλανέσουν
Καὶ εἰς φρύγανα ἐπάνω ἀναμμένα θὰ τὴν θέσουν.

Μικρὰ πόλις μας Ἀθῆναι,
Τὸ προπύργι τῆς Ἀσίας
Καὶ τῆς Μεσογείου μείνε
Κατὰ τῆς Ἀγγλοκρατίας!

Γάλλοι, Ρῶσσοι,

Καὶ σεῖς Πρώσοι,

Ἐξυπνήστε πρὶν ὃ Ἀγγλος ὀπισωδεμένην λάβῃ
Τὴν Ἑλλάδα ὡσὰν λέμβον στὸ μεγάλο του καράβι!

Γ'.

Ἐμπροστά! μ' ἀνδρεῖο βῆμα,
Καὶ στήν μέση τὸ σπαθί!
Ἡ Ἑλλὰς νὰ γένη θρύμμα,
Παρὰ ν' ἀπεγγλεζωθῇ!

Στ' ἄλμυρὰ νερά της κάλλιο Θεοῦ χέρι νὰ τὴν πνίξῃ,
Παρ' Ἑγγλέζος τὴν παρθένον στήν ἀγκάλη του νὰ σφίξῃ!

Τὴν ζεστήν αὐτὴν Ἑλλάδα,
Τὸ μοσχόγλυκο κρασί της,
Τὴν καλὴν της πρασινάδα
Λαχταρεῖ ὁ Μοσκοβίτης,

Ποῦ ριγώνει

Μὲς στὸ χιόνι.

Παρ' Ἑγγλέζος ἀποικίαν τὴν Ἑλλάδα μας νὰ πάρῃ,
Ἀπ' ἐδῶ ἄς σηκωθοῦμε Μόσκοβοι ὡς στὸ Βαρδάρι!

Μὲ τοὺς φορολόγους σάκκους
Παρὰ νᾶλθῃς εἰς τὴν Σύραν,
Κάλλιο θέλω τοὺς Κοζάκους,
Ποῦ τὴν πίστιν μου ἐπῆραν

Βαπτισμένοι,

Μυρωμένοι.

Θὰ ἰδῇς, Μαυροκορδάτε, τί βολκάνος θὰ ξεσκάσῃ
Ὁ ἐγγλέζικός σου στόλος ἂν στρατεύματα ξεράσῃ.

ὦ φυλή, ποῦ ζῆς στὰ μέρη
 Αὐτὰ μέχρι τοῦ Εὐξείνου,
 Μὲ τὸ Λάβαρον στὸ χέρι
 Τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου

Νὰ πετάξης
 Σὰν κυττάξης

Ὁ μακρόνυχος τοῦ Γένους Ἀετὸς πῶς ἐπτερώθη
 Κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν φωλεάν του, τὰς Ἀθήνας, ἐσηκώτη!

Γρίβα μου, Γριζιώτη, Βάσε,
 Καὶ Τζαβέλα, καὶ Κανάρη,
 Παπακώστα, Καρατάσε,
 Τὰ βουνὰ καθεὶς νὰ πάρῃ·

Καὶ Τυρταῖος

Ἐγὼ νέος,

Ἔως, ἔως εἰς τὰς θύρας τῆς Ἀγίας μας Σοφίας
 Νὰ σᾶς φέρω μὲ παιάνων ἀθανάτους μελωδίας!

Τὸ νυχτερινὸν Συνέδριον.

Ἦτον ὥρα μεσανύκτων καὶ ὁ θάλαμος γεμᾶτος·
 Οἱ φωστήρες μας Ζωγράφος, Μεταξᾶς, Μαυροκορδάτος
 Ἐκαμναν τὰ σχόλιά των εἰς τοῦ Πηλ τὰς ὀμιλίας,
 Εἰς προπόσεις γλυκὰς ἦσαν καὶ σπονδὰς λυκοφιλίας·
 Ἐξαφνα τὸ φῶς τῶν λύχνων ἄρχισε νὰ κραυθμυρίζῃ,
 Νὰ κτυποῦν αἱ θύραι μόναι καὶ τὸ ἔδαφος νὰ τρίζῃ...
 Κ' ἔμεινε καθέννας φρίττων—Μὴν ἡξεύρων τί νὰ ἦτον.

Εἰς τὰ μαῦρα βουτημένη μία δεσποινὶς ἐφάνη...
 Κρόκινην τὴν ὄψιν εἶχεν, ὡς νὰ ἦτον ν' ἀποθάνῃ,
 Ἐνα τουρκοματωμένον δαμασκί σπαθι κρατοῦσε
 Κ' εἰς τὸ στήθος μααραμένα τριαντάφυλλα φοροῦσε
 Ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ βλαστάνουν τὰ βουνὰ μας καὶ οἱ λάκκοι
 Μὲ τοῦ Μπότσαρη τὸ αἷμα καὶ μὲ τοῦ Καραϊσκάκη...
 Κ' ἔμεινε καθέννας φρίττων—Βλέπων ἢ Ἑλλάς πῶς ἦτον.

Εἶδεν ἓναν καὶ τὸν εἶπεν· «Εἴμ' ἐγὼ, ἐγὼ ἐκεῖνη,
 Τὴν ὁποῖαν νικημένος ὁ Σουλτάνος ἐπροσκύνει·
 Ἀλλὰ ἔπεσα ἐξαίφνης ἄπνους εἰς τὴν Μεσσηνίαν
 Ὅταν διὰ τὴν τυφλήν σου κι' ἄκρατον δοξομανίαν
 Ἀπὸ τὸν Καραϊσκάκην ἵπασπῶν τὸν Κουντουριώτην
 Θύραν εἰς τὸν Ἱμπραῖμην ἀνοιξες ὁ πρῶτος πρώτην...»
 Κ' ἔμεινε ἐκεῖνος φρίττων—Βλέπων ἑνοχος πῶς ἦτον.

Εἶδεν ἄλλον καὶ τὸν εἶπεν· «Εἴμ' ἐγώ, ἐγώ, Ἰούδα!
 Τῆς ὁποίας καὶ τὸ αἷμα δι' ὀλίγα χρυσᾶ σκοῦδα
 Ἔτρεξες εἰς τὸν Ρικὸρδον νὰ πωλήσῃς τῆς Ρωσσίας
 Μαχαιρώσας με, κακοῦργε! εἰς τοὺς δρόμους τῆς Προνοίας,
 Καὶ μ' ἀφῆκες νὰ κενώσω τὸ ποτήρι τὸ γεμάτον
 Τῶν παυαρικῶν ἐκείνων ὕβρεων κι' ἀνομημάτων...»
 Κ' ἔμεινεν ἐκεῖνος φρίττων,—Ἐπειδὴ φονεὺς τῆς ἡτον.

Εἶπε καὶ εἰς ἓναν ἄλλον· —«Ἐχεις ὄφως τὸ στόμα·
 Καὶ αὐτοῦ τὸ συχναλλάζον δέρμα καὶ πρασίζον χρῶμα·
 Ἐγὼ εἶμαι, τῆς ὁποίας κατεπλήγωσες τὸ στήθος,
 Ἐχιδνα! μὲ δαγκαμάτων καθημερινῶν σου πλήθος
 Ἡ τὴν καταχθονίόν σου συγκροτῶν Αὐτοχθονίαν,
 Ἡ διοργανίζων στάσιν καθ' ἐκάστην ἐδῶ μίαν...»
 Κ' ἔμεινεν ἐκεῖνος φρίττων,—Ἐπειδὴ προδότης ἡτον.

«Καὶ νὰ τώρα σᾶς εὐρίσκω εἰς συνωμοσίαν πάλιν,
 Ἡκολούθησε νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν αὐτὴ μεγάλην·
 Μὲ τὰ σίδερα τῶν ξένων νὰ μὲ δέσετε μοχθεῖτε
 Καὶ τὸ αἷμά μου ἐκ νέου νὰ ροφήσετε ζητεῖτε,
 Βδέλλαις! βδέλλαις! αἱ ὁποῖαι, ἂν κανένας σᾶς πατήσῃ,
 Θέλετε ἀπὸ τὸ στόμα ἐδικόν μου αἷμα χύσει...»
 Καὶ τὸ πρόσωπόν της ἡτον—Κάτωχρον ὡς ἡ μορφὴ των.

Ἐφυγε καταρωμένη τοὺς υἱοὺς τῆς τοὺς ἀνόμους,
 Καὶ ἀντήχουν αἱ κραυγαὶ τῆς εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους·
 Καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου ἔξω ἐτινάχθησαν τὸ χῶμα
 Νέοι, γέροντες, γυναῖκες, βρέφη στοὺς μαστοὺς ἀκόμα,
 Ὅσους αἱ διχόνοιαί των εἰς πολλὰ πολλάκις μέρη
 Ἀσπλαγχνα εἰς τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου εἶχαν φέρει.
 Καὶ κλαυθμὸς τοῦ Ἀδου ἡτον—Ἡ νεκρώσιμη βοή των.

Ἦλθεν ἡ Ἐλευθερία τὴν Ἀνατολὴν τὴν γραῖαν
 Μ' ἓναν μόνον ἅγιόν της ραντισμὸν νὰ κάμῃ νέαν·
 Πλὴν ἡ ἔρις ἀνθρωπίσκων τριῶν ὅλα ματαιώνει,
 Παλαιότητος σκεπάζει τὰς Ἀθήνας μαύρη σκόνῃ,
 Καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Τρίτη ἔφεξε τοῦ Σεπτεμβρίου
 Κράτος ἔγεινε καὶ Θρόνος μαύρη σκόνῃ ἐρειπίου,
 Καὶ ὁ ξένος μένει φρίττων—Ὡς εἰς κόλασιν νὰ ἡτον.

Ἡ καθαρή ἀλήθεια.

Ἔβαλε τῆς Σικελίας ἕνας τύραννος εἰς μάτην
 Εἰς τὸ πέτρινο γουδί του Ζήνωνα τὸν Ἑλεάτην
 Κ' ἔκραζε τὸ γουδοχέρι βαρυσείων ἀπ' ἐπάνω·
 «Ἡ ἀρνεῖσαι ὅσα εἶπες, ἦ τὸν κρόταφόν σου σπάνω»·
 Τὴν ἐλεύθερή του γλῶσσαν ὠδοντόκοφεν ὁ Ζήνων
 Καὶ τὴν ἔρριψε σ' ἐκεῖνον·
 Καὶ τὴν ἰδικήν μου γλῶσσαν μὲ τὸ αἷμά της θὰ φτύσω·
 Πλὴν ποτέ, ποτέ μου ψεῦμα, Ἑλληνες, δὲν θὰ λαλήσω.

Ἐκατὸν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν κατέργων ἐβγαλμένοι
 Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλοι ἕνας κ' ἕνας μαζωμένοι,
 Ἄλλοι ἄρπαξαν καὶ ἄλλοι πῶς δὲν ἄρπαξαν θυμώνουν
 Τὸ ταμεῖον τῆς Ἑλλάδος καὶ μερόνυχτα μαλλώνουν.
 Τρία κόμματα μᾶς σπρώχνουν, δύο εἰς τὴν ἀναρχίαν
 Κ' ἕνα εἰς τὴν τυραννίαν·
 Ὅλ' οἱ ἄλλοι, ὦ Φατρίαι, σᾶς τὰ ψάλλουν ἀπ' ὀπίσω·
 Ἄλλ' ὀρθὰ κοφτὰ ἐμπρὸς σας ἐγὼ πάγω νὰ λαλήσω.

Τὴν μεγάλην δέκα πήχαις προβοσκίδα του σηκώνων
 Ὁ Ὀλέφαντας-Κωλέττης ἀκουμβᾷ εἰς ἕνα Θρόνον·
 Πλὴν τῆς ράχης του φθονοῦντες τὸ χονδροκτισμένο πλάτος
 Καὶ ζητοῦντες νὰ τὸν ρίψουν Μεταξᾶς, Μαυροκορδάτος,
 Ἀρχισαν νὰ πριονίζουν καὶ τὸν Θρόνον. . . Τί θὰ γένη,
 Ἑλληνες δυστυχισμένοι ; . . .
 Καὶ τοὺς τρεῖς εἰς ἕνα λάκκον ἂν μπορούσα νὰ σφαλῇσω,
 Τῶκαμνα, μὰ τὴν πατρίδα! Τώρα ὅμως ; . . . θὰ λαλήσω.

Ἄλλο τι παρὰ Πρεσβεία νὰ χορτάσῃ μπορεῖ, Ὅθων,
 Τοῦ Μαυροκορδάτου τώρα ἢ τοῦ Μεταξᾶ τὸν πόθον·
 Ἀπ' ἐδῶ δὲν τοὺς σαλεύεις· στέκει νὰ φανῇ ὁ πρῶτος,
 Ἡ ἐπέμβασις σὰν γένη, τῶν Ἑγγλέζων ὁ Πιλότος·
 Καὶ ὁ δεύτερος δὲν φεύγει, ἔχει τι νὰ τελειώσῃ,
 Στέκει νὰ μᾶς μαχαιρώσῃ. . .
 Διὰ τοῦτο ἀπὸ τώρα θέλω νὰ τοὺς στιγματίσω,
 Ἐπειδὴ μαχαιρωμένος αὔριο πῶς θὰ λαλήσω ;

Εὐκαιρο καὶ τοῦ Κωλέττη νάτο τρέχει τὸ ἀμάξι
 Κ' οἱ Μοσχομαγκῖται ὅλοι ἐν μεγάλῃ παρατάξει
 Προσηκῶνόνται κι' ἀπ' ὅλα τὸ ἀκολουθοῦν τὰ μέρη,
 Ἐπειδὴ τὸν Σεβαστόν τους, τὸν Μωάμεθ εἶχε φέρει,
 Τὸν Μωάμεθ, τοῦ ὁποίου πιστοὶ λέγονται Σεῖδαι
 Τόσοι Ὀπουλοὶ καὶ Ἰδαί. . .
 Μοσχομάγκα μου, συγγνώμην ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω·
 Διὰ τὸν ἡγαπητόν σου κάτι ἔχω νὰ λαλήσω.

Ἦθελα, ἡγαπητέ μας, παρὰ ν' ἀγαπᾷς τῶν Γάλλων
 Τὴν κυβέρνησιν νὰ ἡγάπας τὰ συγγράμματά τους μᾶλλον,
 Ἐπειδὴ δὲν βλέπω νόμον καὶ κανονισμόν κουκουτσι,
 Ἐπειδὴ μὲ πίπαν μόνον καὶ μὲ κόκκινο παποῦτσι
 Σὰν Βεζύρης Ἀρβανίτης δὲν πιστεύω νὰ θελήσης
 Πάντοτε νὰ κυβερνήσης. . .

Ἀλλ' ἐσὺ γελᾷς καπνίζων, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω·
 Τὸ πετσί σου δὲν ἰδρώνει σ' ὅ,τι γράψω ἢ λαλήσω.

Με τὸ φέσι σου, λεβέντη, τὸ μεγάλο καὶ γυρμένο
 Μέσα του τὸ Σύνταγμά μας ὡς νὰ ἔφερνες κρυμμένο
 Μὲ ἀρέσει νὰ σὲ βλέπω. . . Πλὴν τὸ χέρι σου μὴν πάρῃ
 Τὸν Σεπτέμβριόν μας μῆνα κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ Καλανδάρι·
 Εἰς αὐτὸν τῆς τυραννίας ἔγινε τὸ ἡλιοστάσι·

Κι' ἂν κανεῖς σας τὸ ξεχάσῃ
 Στὴν Αὐλήν, στὸ Ὑπουργεῖον, θὰ σᾶς τὸ κανοναρχήσω·
 Μένω δοῦλός σας. . . ὀλίγα καὶ εἰς ἄλλον θὰ λαλήσω.

Φαλακρὸς καθὼς ὁ Κρόνος, Βάλβη, ἅμα εἰς καρμῖαν
 Ἐξ ἁμαρτιῶν τοῦ ἔθνους σὲ καθίσουν Γραμματεῖαν,
 Ὅλα σου, καθὼς ὁ Κρόνος, τὰ παιδιὰ ξεκοκκαλίζεις·
 Μὲ παπαδικὴν κατάραν ὅσῳ κι' ἂν μὲ φοβερίζῃς,
 Ἐβαλεν ἡ Τρέλλα, λέγω, δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου
 Στὸ δεξι τοῦ Ζηνοβίου,
 Κι' ὅπου τώρα μὲ φανάρι Διογενικὸ ζητήσω
 Δικαστὴν ὡς πρέπει ἓνα δὲν εὐρίσκω νὰ λαλήσω.

Οἱ καλοθεληταὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὸ Ταμεῖον ἔξω χθὲς λαλοῦσα. . . Μὲ ἀμάξι
 Εἶδα πρῶτα ἔμπροστά μου τὸν Κωλέττην νὰ πετάξῃ . . .
 — Διὰ ποῦ, λεβένταρέ μου, μὲ τοὺς δυό σου λερωμένους;
 — Στὸ Παλάτι, ποιητά μου, διὰ τὸ καλὸ τοῦ Γένους.
 — Ἄφησε, παρακαλῶ,
 Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό.

«Ἐῦγε, Σοῦτσε! . . . φάλλε τού τα, μ' ἔκραξε βαρυασθμαίνων
 Ὁ κλεινὸς Μαυροκορδάτος ἀπ' τὸν Λάϊνον του ἐβγαίνων.
 Εἰς τοῦ Λάϊνος κ' ἐγὼ πῆγα τὸν ἐχθρόν μας νὰ πληγώσω,
 Καὶ ζητῶ μὲ τοὺς Ἑγγλέζους τὴν Ἑλλάδα μας νὰ σώσω. . .»
 — Ἄφησε, παρακαλῶ,
 Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό.

Καὶ ὁ Μεταξᾶς πηγαίνων στὴν Βουλὴν, καθὼς τοὺς εἶδε,
 «Θέλουν σφάξιμο, μὲ εἶπε, καὶ οἱ δύο σπουδαρχίδαι. . .

Κι' ἂν ἐγὼ μιὰν ἄλλην Τρίτην Σεπτεμβρίου κατορθώσω,
Ἀπὸ τούτους κι' ἀπὸ ἄλλους τὴν Ἑλλάδα θὰ λυτρώσω...

— Ἄφησε, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό.

«Αὐτὴν ὅχι, Μεταξὰ μας, δὲν σὲ κάμουμε τὴν χάρι,
Ἀπ' τὴν γῆν ὡς νὰ μ' ἐβγήκεν ὁ Ζωγράφος μανιτάρι
Φώναξε· κ' ἐγὼ θὰ σφάξω... ναὶ μὲ κόπον, ναὶ μὲ μόχθον
Τὸ καλὸ ζητεῖ τοῦ ἔθνους ἓνας μόνον, ὁ αὐτόχθων...»

— Ἄφησε, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό.

Κι' ὁ αὐτόχθων Ρηγανιὸς μας νάτος τότε στὸ Ταμεῖον
Μ' ἓνα ἔνταλμα μεγάλο ἐπὶ λόγῳ ταϊνίων,
Καὶ μὲ τὸ καλὸ τοῦ ἔθνους εἰς τὸ χέρι νὰ βιάζῃ
Τὴν ἀμέσως πληρωμὴν του, καὶ ὁ Φώτισος νὰ κράζῃ·

«Φθάνει σου, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό».

Καὶ κατόπι του, νά, δέκα μὲ κατέργου ποδοκάκην
Βουλευταὶ πλειοψηφίας τρέχοντες στὸν Κορφωτάκη
Νὰ ζητοῦν καλὰ τοῦ ἔθνους, τὰς προσόδους ἄρον ἄρον,
Καὶ ὁ Κορφωτάκης σ' ἓνα σ' ἄλλον νὰ φωνάζῃ γλᾶρον·

«Πλέον μὴ, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό».

Βουλευτὴς ὁ Βιλαέτης τῆς μειοψηφίας, τότε
Βλέπων τόσα καλὰ ἔθνη, ἔκραξε· «Συμπατριῶται,
Εἶναι πρέπον ἐσεῖς ὅλα κ' ἐμεῖς τίποτε οἱ ἄλλοι;
Ἔως πότε στὸ Ταμεῖον θὰ κτυποῦμεν τὸ κεφάλι;

Κ' εἰς ἐμᾶς, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό.

«Ἀπὸ ἓνα πανὶ ὅλοι μὴ δὲν εἴμεθα; Δὲν θέλει
Ἡ ἀντιπολίτευσίς μας παρ' ὀλίγο κι' αὐτὴ μέλι,
Κ' εἰς τὸ Βῆμα διὰ τοῦτο βράχνιασεν, ἀνάθεμά το!
Τὴν μελόπητα τοῦ ἔθνους ὅλην διὰ ὅλους κάτω,

Ἡ κανεῖς, παρακαλῶ,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ καλό!»

Ὁ βουλευτὴς τοῦ 1845.

Ἀδελφοὶ Ἐπαρχιώταις, ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ
Εἰς τοὺς δώδεκ' αὐτοὺς μῆνας, ὅπου τὸν μισθὸν κτυπῶ,

Τί ωραίας ὑποθέσεις καὶ ἀληθινὰ χρυσᾶς

Ἐκάμα διὰ τὸ ἔθνος, δι' ἐμένα, δι' ἐσᾶς.

Ἦλθα, βλέπετε, θρεμμένος καὶ γερός καὶ στερεός,

Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός!...

Τί καλαίς,—Τί πολλαίς,

Ὅπου ἔκαμα δουλειαίς! — Τί σταφίδες! Τί ἐλῆαίς!

Δραχμαῖς ἓνα μιλλιούνι φάγαμεν οἱ ἑκατόν,

Πρῶτα ὁ Θεός, εἰς ὅλον τὸν χρυσὸν καιρὸν αὐτόν,

Κι' ἄλλα τρία μιλλιούνια ἑκτακτα μὲ τὴν οὐράν

Βάλλοντες τὴν τιμημένην ψῆφόν μας εἰς ἀγοράν,

Κ' ἔρχομαι νὰ σᾶς δανείσω, ἀδελφοί, καὶ μετρητά...

Ταρατί! ταρατατά!...

Τί καλαίς,—Τί πολλαίς,

Ὅπου ἔκαμα δουλειαίς! — Τί σταφίδαις! Τί ἐλῆαίς!

Ἐνας νόμος τῆς πατρίδος σήκωνε νερὸ πολὺ;

Φώναζα μὲ τὸν καλὸν μας Ρηγανιὸν «ἀναβολή!»

Καὶ τὴν νύκτα τρίκα! τράκα! σ' ἓνα σ' ἄλλον ὑπουργό,

Καὶ εἰς τὴν πλειοδοσίαν ὁ λεγόμενος κ' ἐγώ...

Ἔτσι μ' ἔφεξαν καὶ μύλοι κ' ἐθνικὴ ἀκόμα γῆ,

Κ' ἐγινεν ἡ γῆ πηγὴ...

Τί καλαίς,—Τί πολλαίς,

Ὅπου ἔκαμα δουλειαίς! — Τί σταφίδαις! Τί ἐλῆαίς!

Ἐπειδὴ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς κρυφῆς του πληρωμῆς

Ἦθελ' ἔλεγχον νὰ ἔχῃ, κ' ἦταν δίκαιο, ἐμεῖς

Ἐδεχθήκαμεν τὴν ψῆφον πάραυτα τὴν φανερὴν.

Ἡ Αὐλὴ νὰ ζῇ μπορούσε μὲ τιμὴν μόνο ξερὴν;

Νάσου τράγγα! ἐμεῖς ἓνα μιλλιούνι... λαριρά!...

Κ' ἔκτοτε Θεοῦ χαρά!...

Τί καλαίς,—Τί πολλαίς,

Ὅπου κάμαμεν δουλειαίς! — Τί σταφίδαις! Τί ἐλῆαίς!

Καλαβρύτων καὶ Βοστίτσας ἔβρεχαν Ἀναφοραίς;

Τὸ κουφὸ αὐτὶ σὲ ὅλαις ἐμεῖς ὅλαις ταῖς φοραίς.

Τὰ Κριτήριά μας εἶχαν προκομμένους δύο τρεῖς;

Εἶναι Σύνταγμα καὶ νόμους δὲν χρειάζεται ἡ πατρίς.

Τοὺς ἐβάλαμ' ἓναν ἓνα μὲ τὸν γέρο Τομαρᾶν

Στῶν μαρτύρων τὴν σειράν...

Τί καλαίς,—Τί πολλαίς,

Ὅπου κάμαμεν δουλειαίς! — Τί σταφίδαις! Τί ἐλῆαίς!

Κ' ἐμεῖς τρώγοντες τοῦ ἔθνους τὰ τελώνια λοιπόν,

Καὶ ὁ Κύρ Μαυροκορδάτος τὸν Κωλέτταρον κτυπῶν

Καὶ κτυπῶν μὲ μπὸς Ἑγγλέζου, καὶ αὐτὸς κ' ἑμεῖς μαζὶ
Διωρθώσαμεν τὸ ἔθνος (ὁ καθένας μας νὰ ζῇ!)

Καὶ οἱ Φράγχοι νὰ μὲ στόλους εἰς τὸν Πειραιᾶ πετοῦν

Καὶ τὰ δάνεια ζητοῦν...

Τί καλαῖς,—Τί πολλαῖς,

Ὅπου κάμαμεν δουλειαῖς! — Τί σταφίδαῖς! Τί ἐλθαῖς!

Ἡ αὐτοχθονία.

Ὁ Ζωγράφος κρυφανοίγων τὴν ὥραίαν του καρδίαν
Εἰς τὸν Ρήγαν Παλαμήδην προχθὲς εἶπε κατ' ἰδίαν:

«Εἰς τὰ χίλια ὀκτακόσια τριανταεπτὰ καὶ κάτι

Αὐτὰ λέχθησαν στοῦ Κόντε Νεσελρόδου τὸ παλάτι:

Νὰ κοπῇ τὸ γένος πρέπει τῶν Ἑλλήνων εἰς δυὸ μέρη,

Καὶ τὴν ἐθνικότητά του χωριστὴν καθὲν νὰ φέρη...

Ἔλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ σὲ συμφέρει

Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ χέρι.

»Τὸν σκοπὸν τοῦ διπλωμάτου ἔβαλα εἰς τὴν Συνθήκην
Μόσκοβος κ' ἐγὼ ἐλέφ' γυναικὸς μὲ τὴν προσθήκην

Ὅτι ὅστις τῆς Τουρκίας Ἑλλην ἐπαναστατήσῃ,

Μὲ ταῖς κάλπες στὰ ποδάρια, μὲ τὰ σίδερα στὰ χέρια,

Πατριάρχης καὶ ἂν εἶναι μὲ φανοὺς καὶ μὲ τρικέρια...

Ἔλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ μᾶς συμφέρει

Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους κ' εἰς τοὺς Ρώσους δίδει χέρι.

»Χάρις εἰς αὐτά μου τ' Ἄρθρα (μόνος, φίλε μου, τὸ κρίνεις)

Οὔτε μὲ ἀποστασίαν, οὔτε εἰς καιρὸν εἰρήνης,

Παρεπάνω ψυχὴν μίαν ἢ συνόρου ἐν λιθάρῃ

Ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ὅ,τι ἔχει δὲν ἡδύνατο νὰ πάρῃ.

Τὴν Ἑλλάδα λοιπὸν βρέφος ἐμισέρωσα μὲ μίαν

Πελεκηματιὰν στήν μέση κ' ἄρεσα εἰς τὴν Ρωσσίαν...

Ἔλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ μᾶς συμφέρει

Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους κ' εἰς τοὺς Ρώσους δίδει χέρι.

»Στὴν Συνέλευσιν μὲ πόσῃν εὐχαρίστησίν μου εἶδα
Νὰ πονῆς καὶ σὺ μ' ἑμένα τὴν ταλαίπωρην πατρίδα!

Εἰς τὸν Ρήγαν, ὅστις (εἶπα) τρώγει καὶ τὰ δάκτυλά του,

Μὲ τὸν φερετζέ της κάτι θάφερεν ἢ πεθερά του

Διὰ τοῦτο τὴν Συνθήκην τὴν χρυσῇ μου κι' αὐτὴν μόνον

Εἰς τὸ Ψήφισμα ὁ Ρήγας ἔχυσε τῶν αὐτοχθόνων...

Ἔλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ μᾶς συμφέρει

Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους κ' εἰς τοὺς Ρώσους δίδει χέρι.

» Ἀφ' ἧς ὥρας τὸ λαμπρὸν σου αὐτὸ Ψήφισμα ἐγράφη,
 Εἰς χιλίων πηχῶν λάκκον ζῶσα ἡ Ἑλλάς ἐτάφη·
 Ἐγινε τὸ μέσα Γένος Κάιν ὁ ἀδελφοκτόνος,
 Καὶ τοῦ ἔξω Ἀβελ-Γένους ἀπαυστα βοᾷ ὁ φόνος·
 Ἐρημώθηκε τὸ Κράτος, ὁ λαὸς φοφᾷ τῆς πείνας
 Καὶ ζητεῖ μὲ τὸ τουφέκι τὴν δραχμὴν εἰς τὰς Ἀθήνας...
 Ἐλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ μᾶς συμφέρει
 Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους κ' εἰς τοὺς Ρώσους δίδει χέρι.

» Κήρυξε τὰ ἴδια τώρα διὰ τοῦ ἐξῆς μου τρόπου:
 Νὰ μὴ κυβερνοῦν τὸν τόπον, εἰμὴ ἀνθρώποι τοῦ τόπου·
 Μὲ αὐτὸ φρικτὸν γεννῶμεν μεταξὺ τῶν αὐτοχθόνων
 Καὶ ἀγωνιστῶν μετοίκων πόλεμον ἀδελφοκτόνον·
 Ἀπὸ τὰ θεμέλιά του ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ πέσῃ,
 Κ' εἰς τοὺς Τούρκους σου τὸ πράγμα κ' εἰς τοὺς Ρώσους μου θ'
 Ἐλαβες γυναῖκα Τούρκαν, Ρήγα μου, καὶ μᾶς συμφέρει [ἀρέσῃ...
 Ὅ,τι πράγμα εἰς τοὺς Τούρκους κ' εἰς τοὺς Ρώσους δίδει χέρι.

» Ὁ μωρὸς λαὸς πιστεύει πῶς μὲ τοῦτα θὰ χορτάσῃ·
 Ἀχυρα γαιῶδάρων δύο δὲν ἡξεύρει νὰ μοιράσῃ...»
 —Τοὺς ἀκούεις τοὺς πανούργους; Σὲ ὑβρίζουν, λαέ! τρέξε,
 Καὶ στεφάνι ἀπὸ λίθους εἰς τὴν κεφαλὴν των πλέξε!...
 Τοὺς ἀκούεις τοὺς πανούργους; Μὲ τοῦ τόπου τοὺς ἀνθρώπους
 Ἀπ' ἀνθρώπους ἐρημώνουν τοὺς ἐλληνικοὺς μας τόπους...
 Τοὺς ἀκούεις; Σήκω! σήκω! μὴν ἀργῆς, λαέ! συμφέρει
 Εὐθὺς τώρα νὰ τοὺς πάρῃς μὲ ταῖς πέτραις εἰς τὸ χέρι.

Μισθὸν ἔχει χιλιάδας αὐτὸς δώδεκα ρουβλίων
 Κ' εἰς τὸν Νεσελρόδον γράφει κάθε μας ταχυδρομεῖον.
 Ἀπὸ τὸν Σουλτάνον τάχα εἰς τὸν ἄλλον ἡ Καδίνα
 Μὲ τὰ τόσα σύρτα φέρτα δὲν θὰ φέρνῃ ἀπ' ἐκεῖνα;
 Λαέ! εἶναι Ἀσημάκαι Καλαβρύτων καὶ οἱ δύο·
 Θὰ χαθῇς ἂν δὲν τοὺς χάσῃς· πίστευσέ με· σὲ ὁμνῶ·
 Στὸν ναὸν τῆς Χαλκιοῖκου σφάλῃσέ τους, σὲ συμφέρει,
 Σφάλῃσε τοὺς Πausανίας μὲ ταῖς πέτραις εἰς τὸ χέρι!

Ἡ ἀτελεύτητη ἐξομολόγησις.

Ἐξωσαν τὸν Παλαμήδην ἀφοῦ εἶδαν αἱ Ἀθηναί
 Ὅτι τούρκικη πραγμάτεια ἡ Αὐτοχθονία εἶναι·
 Εἰς τὸ δῶμά του ἡ πέτραις ἔβρεχαν... αὐτὸς κλεισμένος,
 Πληγωμένος, πεθαμένος,
 «Μή, παιδιά, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι,
 Ἐκραξε· ἔξομολογοῦμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Ἡ ἐξομολόγησίς μου ἰδοὺ, Πλάστα, ἡ γνησίᾳ!
 Εἰς τοὺς πόδας σου προσπίπτω ἐν μεγάλῃ μετάνοιᾳ,
 Καὶ δι' ὅσας ἁμαρτίας κατὰ γνῶμην, παρὰ γνῶμην,
 Ἐκαμα ζητῶ συγγνώμην...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Πρώτη μου κατὰ τοῦ ἔθνους ἁμαρτία! Στὸ Δερβένι
 Μυρωδιὰ καθὼς μὲ ἤλθε πῶς ὁ Δράμαλῃς ἐμβαίνει
 Τὰ ἐκάπνισα παποῦτσι, καὶ τὸ φύσημά μου πήρα
 Στῆς Τριπολιτσᾶς τὴν θύρα...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Δεύτερή μου ἁμαρτία! Εἰς τὸ Βῆμα ὅχι παίζων
 Τοὺς λογίους ἐκαλοῦσα ὄργανα τῶν Παυαρέζων
 Πλὴν μὲ ψευδομαρτυρίας πρῶτος εἶχα στὴν ἀγχόνην
 Σύρει τὸν Κολοκοτρώνην...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Πρὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου, ὦ Βεελζεβοῦλ ἰδέα!
 Αὐλικὸς ζητῶν νὰ γένω πῆγα εἰς τὸν Βασιλέα
 Κ' ἐσυμβούλευσα τὸν Τύπον νὰ δεσμεύτῃ... πλὴν εἰς μάτην
 Μοῦ ἐγύρισε τὴν πλάτην...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Ἄλλη, ἄλλη ἁμαρτία! Πολλὰ στόματα τὴν εἶπαν.
 Εἰς Συμβολαιογραφεῖον ἐνῶ ἔπινα τὴν πίπαν,
 Ἐγγραφὸν τοῦ Τσόκλη ἕνα ἤλθε, μπῆκε κατὰ λάθος
 Εἰς τοῦ κόρφου μου τὸ βάθος...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Σῶνονται τὰ κρίματά μου; Δι' ἕνα Ὑπουργεῖον
 Πότε τὴν αὐτοχθονίαν κέντησα τῶν ἐντοπίων,
 Πότε τῆς Πελοποννήσου τὴν τιμὴν ἀπὸ τὴν σκούταν
 Σύρων τὸν τυφλὸν Πλαπούταν...

Μή, παιδιὰ, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι
 Βλέπετε, ἁπολογουῖμαι στὸν πνευματικὸ μου κάτι...

»Βουλευτὴν τῶν σακκουλίων μ' ἔκαμεν ὁ Κύρ Χρηστίδης
 Ἦτο δυνατόν εὐγνώμων νὰ φανῇ ὁ Παλαμήδης;
 Ὡ τῆς μαύρης μου καρδίας! Διὰ μέλι ἐγὼ ξύδι
 Σ' ἀνταπέδωκα, Χρηστίδη!...

Μή, παιδιά, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι.
Βλέπετε, ξομολογοῦμαι στὸν πνευματικό μου κάτι...

»Ἐνα κρίμα μου ἀκόμα θὰ εἰπῶ πρὶν ἀποθάνω!
Λιθοβόλον εἰς τὸν Σούτσον χέρι σήκωσα ἐπάνω,
Καὶ τοῦ Σούτσου αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν, ὦ δίκη θεία!
Ἡῦρέ με ἡ ἁμαρτία...

Μή, παιδιά, μὲ τὰ λιθάρια καὶ προσμένετε κομμάτι.
Βλέπετε, ξομολογοῦμαι στὸν πνευματικό μου κάτι...

— Ρήγα, Ρήγα, ἕως πότε; Σὰν βροχὴ ραγδαία βρέχουν
Ἡ πολλαῖς σου ἁμαρτίαις καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχουν.
Καλὴν μέθοδο μᾶς ἡῦρες! Ἄν σταθοῦμε νὰ ταῖς σώσης,
Ἡμπορεῖς νὰ τὰ γλυτώσης...
Νάσου κι' ἄλλα, νὰ λιθάρια!... Δὲν προσμένουμε κομμάτι...
Στὸ αὐτὶ τοῦ Χάρου σύρε νὰ εἰπῇς τὸ κάτι κάτι!

Τὸ αἵματωμένον φάντασμα.

Ἐλαμπεν εἰς ταῖς κολώναις τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου
Ἡ σελήνη, δωδεκάτῃ σήμαινε μεσονυχτίου
Καὶ ἡ Νυκτοφυλακὴ
Ἐσυχνόκραζε «τίς εἶ;»
Ἐκεῖ, ἔπου μισοστέκει τοῦ Ἀδριανοῦ ἡ Πύλη,
Ὅταν ἓνας ἐμπροστά μου ὑψηλὸς σὰν μία στήλη...

Ἦτον φάντασμα;... δὲν ἦτον;... σιγαλὰ περιπατοῦσε
Κι' ὥς νὰ εἶχε βαθὺ τραῦμα τὸν βουβῶνά του κρατοῦσε
Πότε σκύπτων εἰς τὴν γῆν,
Πότε στρέφων τὴν γοργὴν
Καὶ φωσφορικὴν τοῦ ὄψιν εἰς ἐμέ, ὅστις μὲ τρόμον
Συχναῖς ἔβλεπα ρανίδαις αἵματός του εἰς τὸν δρόμον.

Πετρωμένος ἀπὸ φρίκην εἶπα τότε: «Ποῖος εἶσαι;...
Σκιὰ εἶσαι;... Πληγωμένος διατί περιηγεῖσαι;...»
Ἡ φωνή μου ὥς γνωστή,
Ἄλλὰ ὄχι ἀρεστή,
Τὸν ἐσύγχυσε, καὶ κρύον εἰς ἐμέ καρφώσας βλέμμα
Μὲ τὴν κρύαν σιωπὴν τοῦ μοῦ ἐπάγωσε τὸ αἶμα...

Ἐσταμάτησεν ἐξαίφνης κ' εἰς ἐνὸς ἐμβῆκε δῶμα,
Ὅπου τοῦ Καποδιστρίου ἦτον ἕτοιμο τὸ Κόμμα
Νὰ ἐκλέξῃ ἀρχηγὸν
Ἐνα του συλλειτουργὸν

Ἐχθιστον τοῦ Κυβερνήτου, κι' ὅλοι τότε «νάτος, νάτος,
Ἐκραξαν, μέ βασιλέων, τὰ παράσημα γεμάτος!...

»Τοῦ Καποδιστρίου ἔχει καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ σχῆμα!...
Ὁ δριμύς χαμόγελός του!... Τὸ ἀγέρωχό του βῆμα!...
Ἡ λευκὴ του κεφαλὴ!...

Εἰν' αὐτός!... Πῶς δὲν λαλεῖ;...
Λάλησέ τον σύ, Ζωγράφε...» Πλὴν ὡς ἄκανθαις ἐχίνου
Ἀνωρθώθηκαν αἱ τρίχες εἰς τὸ μέτωπον ἐκείνου.

Ριγοτρέμων ὡς ὁ Κάϊν, μετ' ὀλίγον ὁ Ζωγράφος·
«Πῶς ἀκέραιον, τὸν εἶπε, σὲ ἀπέδωκεν ὁ τάφος
Εἰς τὴν γήινην ζωὴν;
Πῶς ἀνέλαβες πνοήν;...

Ἀπὸ τὴν Μονὴν ἐκείνην, ὅπου κεῖσαι, τῆς Κερκύρας
Πῶς ἐξέφυγες τοῦ Ἀγγλοῦ δεσμοφύλακος τὰς χεῖρας;...»

Ἀλλ' ὁ Κυβερνήτης λέξιν εἰς αὐτὸν δὲν ἀποτείνει·
Μὲ προσώπου ὠργισμένου νεῦμα τὸν ἀπομακρύνει·
Αἶμα ὕστερα πηκτὸ
ΠΑίρνει ἀπὸ τ' ἀνοικτὸ

Ἐλκος τοῦ καὶ τοῦ τὸ ρίπτει μ' ὀφθαλμοὺς κεραυνοβόλους,
Καὶ αὐτὰ μὲ ἀθυμίαν εἰς τοὺς ἄλλους λέγει ὅλους·

«Τέκνα μου, καλὸν δὲν κρίνω τοῦ βιαίου μου θανάτου
Ν' ἀναφέρω τοὺς αἰτίους καὶ τὰ πρῶτα ὄργανά του·

Πλὴν ἂν ἤθελα εἰς σὰς
Τὰς πλεκτάνας τὰς μισάς,
Ὅσας ὕφαναν στήν Ὑδραν δύο τρεῖς, ν' ἀνακαλύψω
Εἰς τὰ Τάρταρα ἠμπόρουν τὸν λαλήσαντα νὰ ρίψω.

Ζωντανὸς ἐκτραχηλίσθην, καὶ νεκρὸς μεταμελοῦμαι·
Ἀπὸ τῶν τυφλῶν παθῶν μας τὰς συγκρούσεις δὲν ἀρνοῦμαι

Ὅτι ἔπαθε πολλὰς
Δυστυχίας ἢ Ἑλλάς,
Καὶ προσέξετε μὴν ἓνας τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἰσχύσει
Καπηλεύων τ' ὄνομά μου τὰς δδύνας τῆς ν' αὐξήσῃ...»

Εἶπε, κ' ἔγινεν ἐξαίφνης ἄφαντος εἰς μαῦρον χάσμα·
Τότε ἀνακράζει ἓνας, τοῦ Καποδιστρίου πλάσμα·

«Μὴ δεχθῆτε ἀρχηγὸν
Κακῶν τόσων πρωτουργόν!
Ἐχθραν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του ἐρκισθῆτε, συμπολιταί!...»
Καὶ τὸ φάντασμ' ἀπὸ κάτω ἀντεφώνει· «ἐρκισθῆτε!»

Ἐπιστολὴ πρώτη Μιχαὴλ Σχινᾶ τοῦ Θεολόγου.

Μιχαὴλ Σχινᾶς ἱκέτης, πιστὸς λάτρης τοῦ Κυρίου
Καὶ θερμὸς εἰς τὰς Ἀθήνας κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου,
Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Νέας Ρώμης καὶ Ἀλεξανδρείας
Ἱεροσολύμων ἅμα καὶ κλεινῆς Ἀντιοχείας,
Χάρις καὶ εἰρήν' ὑμῖν!
Ἀλληλούϊα! Ἀμήν!

Τρισευλογητὸς ὁ Πλάστης ὅλων τῶν ἐπουρανίων
Ὅλων τε τῶν ἐπιγείων
Καὶ Θεὸς πατὴρ Χριστοῦ μου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος,
Ὅθεν εἰς ἐμὲ κατέβη τὸν ἁμαρτωλὸν ὁ κλῆρος
Ἵνα φέρω τὸ πιστόν του ποίμνιον εἰς εὐθὺν δρόμον
Τῇ εὐχῇ τοῦ Πρεσβυτέρου Οἰκονόμου Οἰκονόμων!

Πρῶτον μὲ ροὰς δακρύων ἀπὸ στόματος πιστοῦ
Διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ
Τρισευχαριστῶ τὸν Πλάστην καὶ Κριτὴν μου καὶ Θεόν μου
Ὅτι ἔλυσεν ἡ χεὶρ μου τὴν ἀχλὺν τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Ἐπειδὴ, ὦ κρῖμα! ὅταν εἰς τοὺς Παρισίους ἦμην
Ὅλην κήρυττα τὴν πλάσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐρήμην.

Κ' ἤθελα ν' ἀποδιώξω ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν
Τὸ ὑπέρτατον ἐν Ὄν
Κ' ἔλεγα· «ὅταν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀποθνήσκη,
Ἀποθνήσκει κ' ἡ ψυχὴ του καὶ δὲν ἐπιζῇ οὐδὲν
Καὶ αὐτὸς μὲ τὰ ὀστέα του εἰς τὸν τάφον ὅλος μνήσκει
Καὶ διὰ διπλοῦ θανάτου καταντᾷ εἰς τὸ μηδέν».

Μὲ χαρὰν καὶ θυμηδίαν, ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ,
Δεύτερον παρατηρῶ
Ὅτι δι' ἐμοῦ ἐδραία καταγγέλλεται ἡ Πίστις,
Ἡ ἐμὴ δὲ ταπεινότης διὰ τοῦτο καὶ ζῶ νήστης
Καὶ μ' ἐλαίας τὸ κοκχοῦτσι ἀποστρέφομαι καὶ χάμῳ
Ἐκατὸν τὴν κάθε νύκτα μετανοίας στρωτὰς κάμῳ.

Ν' ἀποκτήσῃ καλογήρους καλογραίας τε πολλὰς
Ἐλπίς εἶναι ἡ Ἑλλάς,
Κι' ἄδειαν νὰ δίδουν γάμου ἱερεῖς μας οἱ γενάτοι
Πατρικῶς τὰς νεονύμφους χερσφίγγοντες κομμάτι,
Καὶ τὰ διαζύγια τῶν νὰ πωλοῦν ὡς ἡ Ἀγία
Οἰκουμενικὴ τὸ κάμνει καὶ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Εἶν' ἐλπίς ἐν Κράτει Κράτος Ἰερὸν νὰ συστηθῇ,
 Ὡστε καὶ ν' ἀφορισθῇ
 Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μας, ἂν ἡ Σύνοδος θελήσῃ.
 Εἶν' ἐλπίς ὁ Ἁγίός μας Κληρὸς, ὅταν εὐδοκήσῃ,
 Κάθε κοσμικὸν βιβλίον εἰς τὰ φρύγανα νὰ βάλῃ
 Καὶ τὴν στάκτην τοῦ σκορπίζων ἀλληλούϊα νὰ ψάλῃ.

Εἶν' ἐλπίς ὑπὲρ τῶν πάντων, ἐπειδὴ ὁ θεομάχος
 Ἀγγλιστὴς Μαυροκορδάτος, τοῦ Καλβινισμοῦ ὁ βράχος,
 Μετὰ τῶν συνοπαδῶν
 Ἄφησε τὴν τόσων χρόνων πλανημένην του ὁδὸν
 Κ' ἐν μεγάλῃ κατανύξει κ' εὐπειθῆς κ' ὑποκλινῆς
 Εἰς ἡμᾶς προσῆλθε χύνων δάκρυα Μαγδαληνῆς.

Ψευδοκλήρυκα ὁ Γρίβας μ' ἔκραξεν ἀπὸ τὸ Βῆμα,
 Ἐπειδὴ τὸ τοῦ Κυρίου στήν Βουλὴν κηρύττω ρῆμα·
 Ἀλλὰ δέχομαι τὴν ὕβριν· ἤμην πταίστης· ἤμην Σαῦλος·
 Σαῦλος ἦτον, Σχινᾶς ἦτον κι' ὁ Ἀπόστολος ὁ Παῦλος.
 Ἐτοιμος καὶ τὸν σταυρόν μου νὰ σηκώσω (ἐννοεῖτε)
 Ὅχι τὸν τοῦ παρασήμου, ὅστις δὲν μὲ χορηγεῖται.

Ταῦτα τῇ χειρὶ Σχινᾶ·
 Ὅστις δὲ κτυπᾷ τὸ δόγμα τοῦ Ἁγίου Πρεσβυτέρου
 Μοσκοβίτου Οἰκονόμου κ' ἐμοῦ, τόμου τοῦ δευτέρου,
 Ναὶ ἀνάθεμα δεκάκις ἦτω καὶ μαρὰν-ἀθά!
 Φιλορθόδοξοι, τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου μεθ' ὑμῶν!
 Ἐν φιλήματι ἀγίῳ λάβετε τὸν ἀσπασμόν!

Ἀναφορὰ ἐνὸς βουλευτοῦ τῆς πλειονοψηφίας.

Σεβαστέ, νὰ τὰ εἰποῦμεν κάππα ἄλφα ἰῶτα καί!
 Σᾶς περνοῦν ἰδέαι ὄντως ἀντισυνταγματικαί
 Ἄν θαρρῆτε ὅτι τάχα οἱ τῆς πλειονοψηφίας
 Θέλομεν τὴν Πολιτείαν τῆς Ἀγγλίας ἢ Γαλλίας·
 Ἡ δική μας Μοναρχία εἶναι συνταγματική·
 Πλὴν ξερός κορμός, δὲν ἔχει παρὰ ρίζαν μιὰν ἰκὴ.

Σύνταγμα στὸ λεξικόν μας δραχμὴ θέλει νὰ εἰπῇ,
 Καὶ ἂν ἄλλοι ἄλλο λέγουν σᾶς γελοῦν οἱ ποταποί·
 Ἐστεῖλαν ἢ Ἐπαρχίαις στὰς Ἀθήνας ἐπιτρόπους
 Καὶ μὲ βούτυρο τοὺς τρέφουν καὶ τυρὶ ἀπὸ τοὺς τόπους,
 Ἡ Κυβέρνησίς μας ὅλη νὰ ἦ συνταγματική·
 Κ' ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο ἢ συναλλαγματική;

Εἰς τὴν κάθε πρότασιν μας κάμνετε κουφὸ αὐτί ;
 Εἰς τὸ κάθε ζήτημά μας ἐρωτᾶτε διατί ;
 Μὲ πρωτόκολλα ζητεῖτε νὰ τὸ πᾶτε καὶ ἀρχεῖα ;
 Σεβαστέ, ἡ σεβαστή μας καὶ καλὴ μας Μοναρχία,
 Ὅτις ἄλλο τι δὲν ἦταν ἢ συναλλαγματική,
 Γίνεται μαλλιὰ κουβάρι κι' ὅλη ὀχλαγωγική.

Πλὴν μᾶς δίδετ' ἐλαιῶνας, ἀμπελῶνας μεσιακά ;
 Μᾶς μοιράζετε τὸ μάννα δίκαια καὶ πατρικά ;
 Μᾶς χαρίζετε τελῶνας τῶν Πατρῶν, καὶ συντροφίας
 Εἰς τοῦ Ἄργους τὰς προσόδους, καὶ βροχὰς ἐξ ἡμισείας ;
 Ἡ θυμώδης Μοναρχία καὶ ἡ ὀχλαγωγική
 Γίνεται ἀρνάκι τότε, γίνεται γερμανική.

Τρεῖς τὸ Σύνταγμα δυνάμεις ἔχει τὴν βουλευτικήν,
 Τὴν δικαστικήν ἐν μέσῳ καὶ τὴν ἐκτελεστικήν·
 Ἀλλὰ εἶναι μιὰ τετάρτη, ἄγραφη, μεγαλητέρα,
 Κ' εἶν' αὐτή, ὅπου ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν Κερά-Γαστέρα·
 Τότε δὲ ἡ Μοναρχία γίνεται ἀγγελική,
 Ὅταν εἶν' ἐν ἀρμονίᾳ ἡ τετάρτη γαστρική.

Τὴν τετάρτην, Ἐκλαμπρέ μου, πάρε τὴν ἀπὸ κοντά,
 Ἐπειδὴ συχνὰ ἡ πείνα μὲ βελόνα τὴν κεντᾷ,
 Ἐπειδὴ αὐτιά δὲν ἔχει οὔτε μάτια ἡ γαστέρα·
 Καὶ τὸ τύμπανο νὰ κρούῃ ἀγαπᾷ ἡ συμπεθέρα,
 Κ' ἐπειδὴ τοῦ Ὑπουργείου ἂν βαστᾷ ἡ Ψευτική
 Φόβος εἶναι μὴ μᾶς ἔλθῃ ὅλους θέρμη γαστρική.

Εἰς τὴν ἄκρη τοῦ διαβόλου καὶ ἀκόμα παρακεῖ
 Στείλε τοῦ εἰσαγγελέως, στείλε τὸ στενὸ βρακί·
 Γίνεται τῶν βουλευτᾶδων νὰ μὴ δέχεται ραβάσι,
 Νὰ μὴ θέλῃ στοὺς ληστές μας ἀμνηστείας νὰ μοιράσῃ ;
 Ἡ Κυβέρνησίς μας τάχα εἶναι συνταγματική
 Ὅταν μ' ἀνοικτὰς δὲν στέκῃ θύρας δυὸ ἡ φυλακή ;

Εἰς τὰς δημοσίας θέσεις σὰν ἀκρίδα ἐπειδὴ
 Πέσαμεν καὶ οὐδὲ μένει φύλλο πλέον ἢ κλαδί,
 Οὐδὲ εἶναι κενὴ μία θέσις καὶ Δικαστηρίου,
 Νὰ μὲ δώσετε καὶ δέκα ἔδρας Πανεπιστημίου·
 Τῆς Τριπολιτσᾶς ἀπ' ἔξω τὰς ζητοῦν οἱ χωρικοί·
 Δόσατέ τας νὰ φωνάζουν· «ζήτω, ζήτω ἡ ἰκὴ!»

Ὁ καταδιωγμὸς τῶν λογίων.

Εἶν' αὐτὸ λοιπὸν τ' ὥραϊον ὄνειρόν μας τόσων χρόνων;
Εἶν' αὐτὸ τὸ Σύνταγμά μας, ἄθλον τόσων μας ἀγώνων;

Δι' αὐτὸ στήν φυλακὴν
Καὶ τὸν θάνατον γλυκὺν

Κ' ἔνδοξον τὴν κατασχύνην ἐγὼ εὔρισκα, ὁπότε
Αὐλολάτραι ἦσαν Λόντος, Μεταξᾶς οἱ πατριῶται;

ὦ ἡμέραι στεναγμῶν
Καὶ ὦ χώρα ὀδυρμῶν!

Ἡ ὥραία Μοναρχία εἶν' αὐτὴ τῆς Βρεττανίας,
Ἡ δικαία πολιτεία τοῦ Βελγίου, τῆς Γαλλίας;

Βαρβαρότης παχυλή!
Δίχως ρήτορας Βουλὴ!

Πᾶς θεσμὸς καταργημένος, ἡ παιδεία διωγμένη,
Καὶ ἡ Ἄρπυια ὁ Ρήγας αὐτὸς μόνος ὀρθὸς μένει!

ὦ ἡμέραι στεναγμῶν
Καὶ ὦ χώρα ὀδυρμῶν!

Ἀπ' αὐτὴν, Θεέ, τὴν πόλιν, τὴν εἰς σκότος βυθισμένην,
Ἦλιος ποτὲ σοφίας φώτισε τὴν οἰκουμένην;

Ἐδῶ ἦσαν Περικλεῖς;
Ἐδῶ ἦσαν Σοφοκλεῖς;

Μὲ τοὺς τώρα βουλευτάς της εἰς αὐτοὺς τοὺς περιπάτους
Αἱ σχολαὶ ποτὲ νὰ ἦσαν ἐδῶ, λέγεις, τοῦ Σωκράτους;

ὦ ἡμέραι στεναγμῶν
Καὶ ὦ χώρα ὀδυρμῶν!

Μελανὴ ἀχαριστία! τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγῶνος
Τόσους χρόνους ἐξυμνοῦντες τοὺς ἐδώκαμεν ἀφρόνως

Τὴν ἰδίαν μας ζωὴν,
Κι' ὅταν ἔλαβαν πνοὴν

Ἐσπρωξαν αὐτοὶ στὸν τάφον, ὅθεν βγήκαν, ἡμᾶς πρώτους
Κ' εἰς τὰ βάθη τῆς Ἑλλάδος κατεκρήμνισαν τοῦ σκότους.

ὦ ἡμέραι στεναγμῶν
Καὶ ὦ χώρα ὀδυρμῶν!

Καιρὸς ἦλθε νὰ καθήσω εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὰς θύρας,
Καὶ μὲ κεφαλὴν σχυμμένην καὶ μὲ σταυρωμένας χεῖρας

Ὡς ὁ Ἰησοῦς θρηνῶν
Εἰς τὸ Ὄρος Ἐλαιῶν

Τὰς πικράς μου προφητείας σήμερον νὰ ἐκστομήσω
Καὶ τὴν σκέπην τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρῶν νὰ ἐκφωνήσω

Κλαίετε, ὁδοὶ Σιών,
Ὅδοι ἔρημοι λαῶν!

Πῶς εἰς μόλυβδον ἐξαίφνης τὸ χρυσίον μετεβλήθη ; ...
 Τί ζητοῦν ἐδῶ τῆς Ἀρκτου τὰ ὄπλοφοροῦντα πλήθη ; ...

Ποῦ τοὺς φέρετε αὐτοὺς

Τοὺς δεμένους αἰτούς ; ...

Πῶς ἐπέσατε, ὠραῖοι στῦλοι τοῦ Βουλευτηρίου ;
 Αἷμα εἰς τὰς θύρας ρέει καὶ τοῦ Θυσιαστηρίου...

Κλαίετε, ὁδοὶ Σιών,

Ὅδοι ἔρημοι λαῶν !

Ἱερουσαλήμ ἡ νέα, ἡ τὰ φῶτα πολεμοῦσα,
 Ἡ διώκουσα λογίους καὶ αὐτοὺς λιθοβολοῦσα,

Ἐγείνες τῶν ξένων γῆ

Καὶ δακρύων μου πηγῇ,

Ἐπειδὴ παραδοθεῖσα εἰς ἐρίδων συνταράξεις
 Δὲν ἠθέλησες ὡς ὄρνις τὰ μικρά σου νὰ συνάξῃς.

Κλαίετε, ὁδοὶ Σιών,

Ὅδοι ἔρημοι λαῶν !

Δι' αὐτὸ οἱ Ἀγγλορρῶσοι μὲ τοὺς ἀσεβεῖς των στόλους
 Τρέχουν καὶ τοὺς ἱερούς σου, τοὺς ἀρχαίους τόπους ὅλους

Ἐξυβρίζουν καὶ πατοῦν

Καὶ τὰ τείχη σου κρατοῦν

Δέσμια καθὼς ὁ Τίτος εἰς θεοστυγεῖς αἰῶνας

Περιέζωσε τὰ τείχη τῆς Σιών μὲ λεγεῶνας.

Κλαίετε, ὁδοὶ Σιών,

Ὅδοι ἔρημοι λαῶν !

Ὁ θάνατος τοῦ ἐτερόχθονος ἀγωνιστοῦ.

Ὁ μαυροφόρος Μακεδὼν μὲ βῆμα λυπημένο,
 Μὲ τὸ μακρὸν τουφέκι του στὸν ὦμον κρεμασμένο
 Εἰς τὸ γεφύρι ἐφθασε τοῦ Μάντζαρη πλησίον,
 Πλησίον τῶν ἐλληνικῶν καὶ τουρκικῶν ὀρίων,
 Καὶ πρὶν νὰ σφάξῃ καὶ σφαχθῇ τὸ ὕστερο φιλί του
 Ὁ ἐτερόχθων ἔδιδεν εἰς τὸ μικρὸ παιδί του,

Καὶ τὸ παιδί ἐθρήνει

Χωρὶς νὰ ξεύρῃ καὶ αὐτὸ πῶς τόσο δάκρυ χύνει.

«Πατέρα μου, λοιπὸν ζητᾶς, ζητᾶς νὰ σὲ ἀφήσω ;
 Παντοῦ, παντοῦ τὸ δύστυχο θὰ σὲ ἀκολουθήσω ...
 Καὶ ποῦ πηγαίνεις ;» — «Μὴ κ' ἐγὼ νὰ ξεύρω ποῦ πηγαίνω ;
 Πηγαίνω καθὼς τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ θολωμένο ...

Μᾶς πῆραν τὴν πατρίδα μας». — «Καὶ ποῖος μᾶς τὴν πῆρε;»
— «Εἰς τὴν μητέρα σου, παιδί, καθὼς σὲ εἶπα σῦρε».

Καὶ τὸ παιδί δὲν κλίνει

Ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα του, κ' ἐκεῖνος δάκρυ χύνει·

Καὶ λέγει· «Ἐλαβα πληγαίς, αὐτὴν στὸ Δραγατσάνι
Καὶ τούταις στὴν Ἀράχωβα καὶ στῆς Γραβιάς τὸ Χάνι·
Τὰ κτήματά μας δήμευσεν ὁ Τοῦρκος στὴν Κασσάνδρα
Καὶ ν' ἀκουμβήσουμεν ἐκεῖ δὲν ἔχουμεν μιὰν μάνδρα·
Πλὴν καὶ ἡ γῆ μᾶς πολεμᾷ ἢ μ' αἱμά μας βρεγμένη
Κ' εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς ἡμᾶς ὁ τάφος τώρα μένει».

Καὶ τὸ παιδί νὰ κρίνῃ

Δι' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἡμπορεῖ, κ' ἐκεῖνος δάκρυ χύνει.

Πρινάρια ἔκοψε· φωτιά ὑψώθηκε μεγάλη·
Ἀπὸ τὸν κόρφο του πολλὰ διπλώματα ἐβγάλλει,
Τὰ καίει καὶ τὴν στάχτη τοὺς σκορπίζων στὸν ἀέρα
Φωνάζει· «Μαυροσκότεινη, καταραμέν' ἡμέρα,
Ὅποταν εἰς τὴν Φιλικὴν ἐμβῆκα Ἑταιρείαν!»
Ἀπομακρύνει τὸ παιδί ὁ γέρον μετὰ τὴν βίαν,

Καὶ τὸ παιδί ἀφίνει

Τὸν γέροντα πατέρα του καὶ δάκρυ πικρὸ χύνει.

Σφυρίζει ὁ πολεμιστής, καὶ εἰς τὸ σφύριγμά του
Νὰ ἑκάτ' Ἀρματωλοί, Ἀρχάγγελοι θανάτου,
Μὲ μαῦρα ὄλοι ἄλογα, μαῦρ' ἄρματα στὴν μέση,
Μὲ μαῦρην εἰς τὴν πλάτη τοὺς φλοκάτα, μαῦρο φέσι·
Καὶ ὄλοι τοὺς μετὰ μιὰν ψυχὴ καὶ ὄλοι μ' ἓνα σῶμα
Τὸ τουρκικὸ παρατηροῦν καὶ φοβερίζουν χῶμα·

Καὶ τὸ παιδί τρομάζει,

Ὅσάν τὸ λάρι πιλαλεῖ καὶ «μᾶνα μου!» φωνάζει.

Κ' ἐκεῖνος μετὰ γυμνὸ σπαθὶ κραυγάζει· «Ἀφ' οὗ ξένος
Καὶ εἰς αὐτὸ ἀπέμεινα τὸ ἰδικό μου Γένος,
Ἀφ' οὗ, πατρίς μου ἄθλια, πατρίς Μακεδονία,
Παντοτεινὴ τὸ στῆθός σου βαρύνει τυραννία,
Ἀνδρεῖα καθὼς ἔζησα μετὰ μένει ν' ἀποθάνω».

Καὶ εἰς τῶν Τούρκων ἔπεσε τὴν Φυλακὴν ἐπάνω·

Καὶ τὸ παιδί ἀκόμα

Προσμένει τὸν πατέρα του στὸ ἔρημό του δῶμα.

Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ λαὸς μὲ εἶπε· «Ζήτω ἡ δημοτικὴ σου λύρα !
 Τῶν μεγάλων εἰς τὸ στόμα τὴν πολιτικὴν ἐπῆρα
 Κ' ἤϊρα πάλιν εἰς ἐσένα καὶ γνωστοὺς καὶ νέους ἤχους·
 Κάθησε· τραγούδησέ μας πατριωτικούς σου στίχους. . .»
 Ὅχι ! ὄχι ! ἀπεκρίθην μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα
 Κ' εἰς τὴν γῆν χαμηλωμένα.

Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κλαμένου τὸ τραγοῦδι δὲν πηγαίνει·
 Φειδρὸς ποῖος πρόγονός σας, φαιδρὸς μπόρεσε νὰ μένη
 Ὅταν εἰς τῆς Χαιρωνείας τὴν ἡμέραν ἀτιμάσθη
 Καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ὅλη τοὺς Θεοὺς τῆς καταράσθη ;
 Σήμερα εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπ' ἐκείνην χειροτέρα,
 Λαέ, σ' ἔρχεται ἡμέρα.

Καθὼς τότε φέρουν τώρα οἱ προδόται σου τοὺς ξένους
 Πνίγοντες μὲ τὰς φωνάς των τὴν φωνὴν τοῦ Δημοσθένους·
 Καθὼς τότε τρέμω τώρα, τρέμω μήπως τὴν γλυκεῖαν
 Τοῦ γλυκοῦ σου πάλιν χάσης Βήματος ἐλευθερίαν·
 Οἱ λεπρώδεις ἄρχοντές σου πάσχουν φάγουσαν δουλείας·
 Θέλουν ξύστραν τυραννίας . . .

Σὺ δὲν εἶσαι, ὅπου εἶδα νὰ γυρίζῃς μὲ ἀνέμους,
 Νὰ βροντᾷς μ' ἀστροπελέκια, νὰ περιζητῇς πολέμους,
 Νὰ νικᾷς τὸν Τοῦρκον ὅπου κάθε πέτρα εἰς τὴν μνήμην
 Σ' ἔφερνεν ἑνὸς προγόνου μίαν δόξαν, μίαν φήμην,
 Καὶ τῆς πτέρνας σου τὴν σκόνην στὸ διάδημα ἐπάνου
 Ν' ἀποθέτης τοῦ Σουλτάνου ;

Πῶς μὲ τὴν βαρυσκυμμένην κεφαλὴν σου εἰς τοὺς ὤμους
 Τώρα πόδας κουρασμένους μόλις σύρεις εἰς τοὺς δρόμους ;
 Ἀποσποῦν τὰ δάκρυά μου καὶ τὸ βῆμά σου τὸ κρύον
 Κ' αἱ συχναὶ αὐταὶ ρανίδες τῶν πυρίνων σου δακρύων.
 ὦ λαέ, δὲν εἶχες ὅμως νεκρὴν ὄψιν σουδαρίου
 Εἰς τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ μάτι, τότε μὲ ἄγνὴν καρδίαν
 Ἀπ' ἐκεῖ ἐκαρτεροῦσες τὴν ἄγνὴν Ἑλευθερίαν·
 Τὴν ἐδέχθης καθὼς τρέμων πρὸ τῶν Θυσιαστηρίων
 Δέχεσαι τὴν παρουσίαν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων,
 Κ' εἰς τοὺς ζῶντας Ἀθηναίους ἡ Εὐρώπη ἀντὶ δούλων
 Εἶδε παιδὰς Θρασυβούλων . . .

Τὰ καλὰ φορέματά σου πῶς, λαέ, δὲν βάλλεις πλέον ;
 Καὶ τὰ ἔχεις ; φόρεμά σου σ' ἔμεινε κανένα νέον ; . . .

Πῶς ἐκεῖνά σου στοὺς δρόμους δὲν ἀκούω τὰ τραγούδια;
 Πῶς ἐκεῖνά σου δὲν βλέπω στοὺς κροτάφους τὰ λουλούδια;...
 Τὰ λαοῦτά σου ποῦ εἶναι; εἰς τὸν τοῖχον κρεμασμένα,
 Σιωπαίνουν σκονισμένα...

Ναὶ γνωρίζω, ναὶ γνωρίζω τὰ θρηνώδη σου συμβάντα!
 Σὲ ἀφῆκαν ἡσυχίαν Τρεῖς φιλονεικοῦντες πάντα;
 Ἡ Αὐτοχθονία ἦλθεν ἐνταυτῷ τοῦ Ψευδορήγα
 Καὶ μ' αὐτὴν ἐπῆγαν ὅσα εἶχες χρήματα ὀλίγα
 Καὶ ὁ Δαίμων τοῦ Ζωγράφου σ' ἀφανίζει μ' αἰωνίαν
 Στασιαστικὴν μανίαν.

Ὁ σημαιοφόρος τοῦ ἀγῶνος.

Στὴν καμμένη μου καλύβα μὲ συντρόφους παλαιούς μου
 Ἐπινα γλυκὸ κρασί,
 Καὶ ἡ κούπα ἡ χρυσῇ
 Γλυκαῖς μ' ἔφερν' ἐνθυμήσεις, κ' ἦταν φλόγα μιὰ ὁ νοῦς μου...
 «Ὁ Ἑγγλέζος νὰ μὲ χίλια φθάνει στόματι θανάτου
 Κ' ἔρχεται, μᾶς εἶπαν τότε, νὰ μᾶς κλείσῃ στὰ κλουβιά του...»
 Τὴν Σημαία τοῦ ἀγῶνος, εἰς τὸν τοῖχο κρεμασμένην,
 Εὐθὺς γύρισα καὶ εἶδα μὲ ματιὰν σπιθαναμμένην.

Στ' ἄχερα λησμονημένη, φώναξα, ὥσάν ἐμένα
 Τὸν πτωχὸν καὶ κολοβὸν
 Εἰς μιὰν μάνδρα τῶν Θηβῶν
 Στέκεσαι κ' ἐσύ, Σημαία, μὲ φορέματα σχισμένα,
 Ἐσύ, ὅπου ἐπετοῦσες ἀπὸ τὸ Μπαλκάνι πέρα
 Κ' εἰς τ' Ἀνάπλι σταματοῦσες ὅλη τρόμος καὶ φοβέρα!...
 Τὴν Σημαία τοῦ ἀγῶνος, εἰς τὸν τοῖχο κρεμασμένην,
 Κατεβάστε τὴν φιλοῦντες καὶ βαστοῦντές τὴν σφιγμένην!

Ἐπλασε δυὸ Βασιλείαις, τὴν Ἑλλάδα, τὸ Μισίρι,
 Ἡ Σημαία μας αὐτὴ
 Ἀπὸ σκόνην σκεπαστὴ
 Κ' εἰς ταῖς ἐντροπαῖς μας τώρα χρυσὸ σκέπασμα θὰ σύρῃ
 Ταῖς διχόνοιαῖς τῆς ὅλαις καὶ τῶν Φράγκων ταῖς κακίαις
 Ἡ Ἑλλάς μας θὰ ξεχάσῃ μὲ αὐτὴν σταῖς ἐκστρατεῖαις...
 Τὴν Σημαία τοῦ ἀγῶνος, εἰς τὸν τοῖχο κρεμασμένην,
 Κατεβάστε τὴν, ὁ Φράγκος νὰ τὴν βλέπῃ ἀπλωμένην!

Ἐπεσεν ὁ Φοίνικας τῆς, ἔπεσε, κακὴ μας μοῖρα!
 Χρόνια μὲ αὐτὴν ἐπτὰ
 Κουρασμένους νὰ πετᾷ.

Πέθανεν ὁ Καραϊσκος κ' ἔμεινεν ἡ Δόξα χήρα·
 Ἄν ἐζοῦσε σταῖς ἡμέραις τοῦ Συντάγματος ταῖς πρώταις,
 Ἐκατὸ θὰ ὠδηγοῦσε χιλιάδες Ρουμελιῶτες...
 Τὴν Σημαία τοῦ ἀγῶνος, εἰς τὸν τοῖχο κρεμασμένην,
 Φέρετέ την μὲ τὸ αἷμα τὸ ἀνδρεῖό του βρεγμένην!

Ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἑγγλέζος στῆς Ἀθήνας τὸν λιμένα,
 Ὅπου κόκκαλα πολλὰ
 Θὰ πατῇ καὶ θὰ γελᾷ,
 Κόκκαλά μας, κόκκαλά σου στὸ χορτάρι σκορπισμένα,
 Νὰ ριφθοῦμε εἰς τὸν Πίνδον ὥσάν παγωμένοι δράκοι,
 Ὅπου ζέστανεν ὁ ἥλιος, θὰ διῇς, Καραϊσκάκη,
 Κ' ἡ Σημαία τοῦ ἀγῶνος, ἡ παλλὴ καὶ σκονισμένη,
 Ἀπὸ τὴν σκιάν σου τότε θὰ πετᾷ ὀδηγούμενη.

Καὶ κατόπι της θὰ τρέχουν εἰς ταῖς πέτραις, εἰς τοὺς βάτους
 Σκέλεθρα τρομακτικά,
 Σκέλεθρα φωσφορικά
 Μὲ ταῖς γαργαρίαις ἀκτίναίς γύρω εἰς τὰ πρόσωπά τους,
 Ὑψηλάνται, Κυριακοῦλαι, Διάκοι, Τσαμαδοὶ καὶ Γοῦραι,
 Μποτσαραῖοι, Τζαβελαῖοι καὶ Μιαοῦλαι καὶ Σαχτοῦραι,
 Κ' ἓνα μιλλιοῦνι, ἓνα εἰς τὸν πόλεμον σφαγμένοι,
 Κράζοντες· «νὰ τοῦ ἀγῶνος ἡ Σημαία ὑψωμένη!»

Τῶν νεκρῶν Σημαία μαύρη, τοῦ θανάτου σκιαῖς μαύραις
 Θὰ σκορπίζῃ στὰ βουνά,
 Καὶ ἀπ' ὅπου θὰ περνᾷ
 Μὲ βρονταῖς κι' ἀστροπελέκια θὰ περνοῦν φωτιαῖς καὶ λαύραις·
 «Εἰν' αὐτή!» ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ Βοσπόρου θὰ φωνάζῃ
 Ὁ Σουλτάνος καὶ τὴν ὄψι ἑκατὸ φοραῖς θ' ἀλλάζῃ,
 Ἐπειδὴ μὲ τοῦ Λαβάρου τὸ Σημεῖον στολισμένη
 Τοῦ ἀγῶνος ἡ Σημαία νικηφόρος θὰ πηγαινῇ...

Ἀλλὰ διέτε την! ἔλατε, ἀδελφοί μου στρατιῶται,
 Νὰ φιλήσουμε γλυκὰ
 Τὸν Σταυρόν της, ποῦ νικᾷ,
 Ποῦ ἐνίκησε τοὺς Τούρκους!... Γρίβαι, Βάσοι καὶ Γριζῶται,
 Νὰ τὴν στήσουμε στὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου τὸν σπασμένον
 Κι' ἀπ' τὰ πόδια τῶν βοσκῶν μας κονιορτοπατημένον!...
 Ναί, Σημαία τοῦ ἀγῶνος, πάλε, πάλε δοξασμένη
 Θὰ περάσῃς μὲ ταῖς δάφναις τῶν λαῶν στεφανωμένη.

ΤΟΥΡΚΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

(ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΝ)

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Μακροὺς αἰῶνας παρείδες, Μοῦσα,
Τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλὸν
Καὶ δὲν ἀκούσθης καλλιφωνοῦσα
Κανὲν κελάδημα ὑψηλόν.
Ἀηδονόστομος καθὼς πάλαι
Τὴν Τουρκομάχον Ἑλλάδα ψάλε
Ἦτις εἰς δάφνας τοῦ Μαραθῶνος,
Τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Πλαταιῶν
Ἐνωσεν ἄλλας νέου ἁγῶνος
Ἐνδοξοτέρας τῶν παλαιῶν
Ἐχειροκρότησεν ἡ γῆ ὅλη·
Στρατοὶ τὴν δίκελλαν ζευγητῶν,
Τὴν κώπην λέμβων ἔφυγαν στόλοι
Καὶ εἰς ἐδίωξεν ἑκατόν·
Κόσμον ἐσάλευσεν Ἐπαρχία,
Καὶ ἡ Νειλόρρυτος Βασιλεία
Καὶ δύο ἅμα Ἡγεμονίαι
Κατὰ τοῦ Ἰστροῦ τὰς ἐκβολὰς
Πάντοτε δοῦλαι, τότε θρασεῖαι,
Ἀζεύκτους ὠρθωσαν κεφαλὰς.
Ὅκτὼ ἱστόρησε μυριάδας
Ἐπιδραμόντων Τουρκοληστῶν
Καὶ τρεῖς κυκλώσαντας τὰς Κυκλάδας
Στόλους εἰς ἓνα ἐνιαυτόν,
Τὸν ἑκατόσκαφον τῆς Τουρκίας
Τοὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀλγερίας,
Καὶ ὅλους τρέξαντας θαρραλέως
Ἀμα εἰς σύγκρουσιν δυστυχῇ
Μετὰ τοῦ Ἀρεως Ὀδυσσέως
Ἡ ἐν Κορίνθῳ ἦλθεν Ἀρχή.
Ἐν μέσῳ τότε ἀνδρείας τόσης
Εἶπε καὶ πόσας πασιφανεῖς
Πληγὰς ἐπέφερε καὶ κακώσεις
Ἡ Ἔρις, πόλεων Ἐριννύς·

Ἄν δὲ εἰς δόξης καὶ φώτων χρόνους

Αὐτὴ κατέστρεψε τοὺς προγόνους,

Ἄν ἡ λοξόφθαλμος πυροβόλον

Σπεῖρῃ καὶ σήμερον ἀστραπὴν,

Τὰς φρένας ρύθμισε ἡμῶν ὅλων

Καὶ εἰρηναίαν χύσε μολπὴν.

Καὶ σὺ Θρησκεῖα, ἥτις ὑψώνεις

Τοὺς θεοπνεύστους Δαυῖδ τῆς γῆς,

Ἦτις δακτύλους δύο σταυρώνεις

Καὶ τὴν ὑψήλιον εὐλογεῖς

Καὶ δύο πέμπεις δυνάμεις θείας,

Σοφίας πνεῦμα φῶς ἀληθείας,

Τὰς ἱεράς σου βάλε παλάμας

Εἰς τὴν ριγῶσάν μου κεφαλὴν,

Ὡστε πᾶν ἔπος μου ὡς ἀδάμας

Νὰ διαλάμψη χρόνον πολύν.

Ἔστελλεν ἤδη δόξης ἀκτῖνας

Εἰς τὸ Αἰγαῖον ὁ οὐρανός·

Τὸ Μεσολόγγιον, τὰς Ἀθήνας

Δὲν κατεπάτει Ὀθωμανός·

Ἡ Πελοπόννησος τὰς μεγάλας

Ἔδρεπε νίκας Βαλτέζης, Λάλας·

Εἰς τῆς Τριπόλεως τὰς πλατείας

Ἐλικοδρόμει αἵματος ραῦς,

Αἱ Πάτραι μόνον καὶ τῆς Ναυπλίας

Τὰ κλειῖθρα ἦσαν εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ἀλλ' ὁ κατάμακρυν τοῦ ἡλίου

Εἰς ζώνας πάντοτε σκοτεινάς

Καὶ παγετώδεις τῆς ὑδρογείου

Περιστρεφόμενος Σατανᾶς

Ἐξαίφνης στέκει, δρόμον ἀλλάζει

Καὶ μαύρην ἔνεδραν σχεδιάζει

Καὶ ὡς ἀτμόπλοιον ἔταν φεύγῃ

Σχίζει τὸν μέγαν ὠκεανόν,

Ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξερεύγει

Ὁ τρέχων Δαίμων μαῦρον καπνόν.

Κινῶν τὰ νέφη καὶ τοὺς ἀέρας

Εἰς Θερμοπύλας φθάνει αὐτός,

Πύλας Ἑλλάδος τῆς ἐλευθέρας,

Καὶ ἀμφιστέκει ἐντὸς κ' ἐκτὸς.

Οὐρανοῦψηλον κάραν κλίνει

Καὶ τηλεσκόπον βλέμμα ἐκτείνει
 Μέχρι τοῦ Αἵμου καὶ Ταυγέτου
 Καὶ ὅπου ὄμμα ἐπίπλανᾷ
 Αἵματοβάφουν αἱ φονικαὶ τοῦ
 Ἀκτῖνες πέλαγος καὶ βουνά.
 Φαίνονται κάτω του πτεροφόρα
 Πλοῖα Ἑλλήνων εἰς Ἑρεσσόν,
 Ὅπου πυρπόλος ἔκαιε πρῶρα
 Δίκροτον, κῆτος τῶν θαλασσῶν.
 Οἱ Μουσουλμᾶνοι κατεστραμμένοι
 Νικᾷ ἢ Πίστις· τί περιμένει;
 Ὀδόντας τρίζει καὶ συγκινοῦνται
 Αἱ σιαγόνες τοῦ, βροντεραί,
 Καθὼς βαρύκροτοι συγκτυποῦνται
 Δύο μεγάλων στρατῶν πλευραί.
 Εἰς Δρακοσπήλαιον τὸ κρημνώδες,
 Τὸ βλέπον πέραν Θερμοπυλῶν,
 Ἐκράτει μήνυμα ταραχῶδες
 Τὸν Ὀδυσσεά σιωπηλόν.
 Κ' ἐσκήνουν γύρω του οἱ Φθιώται,
 Οἱ τῆς Εὐβοίας ἔστιεῶται,
 Καὶ οἱ νεμόμενοι τὴν Δωρίδα
 Καὶ τὸν δαφνόσκιον Παρνασσόν,
 Τὴν πολυέγγελον Κωπαΐδα
 Καὶ τὸν Καλλίρροον Ἰλισσόν.
 Ὁ Δαίμων ἔρχεται σιγαλέος
 Ἄν καὶ τὴν Οἶτην ὑπερτερῇ,
 Πλησίον στέκει τοῦ Ὀδυσσεώς
 Καὶ ἀθεώρητος θεωρεῖ,
 Κρυπτὸς εἰς βάλτου δυσώδη πάχνην.
 Φυσᾷ ἐπάνω του λεπτὴν ἄχνην·
 Ὁ ἀρχιστράτηγος φλόγας πνέει
 Καὶ χύνει βρύχημα φοβερὸν
 Ὡς λέων ὅστις ριγᾷ καὶ καίει
 Τὴν λόγχην ἔχων εἰς τὸ πλευρόν.
 Ὅμμα ὑψώνει ἀγριωμένον
 Εἰς τῶν πλατάνων τὰς κορυφάς,
 Καὶ τῶν ἐπάνω του πλανωμένων
 Ὅρνέων βλέπει τὰς συστροφάς.
 Ματαίως παῖδες ἐκεῖ τῆς Φθίας
 Παίζουν τὸν δίσκον ἀπὸ πρωίας

Καὶ τοῦ Πειρίθου ὕστερον ζήσας
 Καὶ τοῦ Ἰάσονος τὴν ζωὴν·
 Καὶ ὁ Λελοῦδας ἐκ τῆς Ζακύνθου,
 Ἦτις, Ἑλλάδος νῆσος καλή,
 Εἰς τὰ πελάγη ὥς δακύνθου
 ὦραϊον ἄνθος μυροβολεῖ.
 Καὶ ὁ ταχύπους Κλίμακας νέους
 Διακοσίους φέρων Θηβαίους·
 Καὶ μετὰ τούτους Χρῆστος Σουλιώτης,
 Λεπενωτάκης καὶ Πατακᾶς,
 Κομποδαδίτης ὁ Λαμιώτης
 Καὶ ὁ Γεράσιμος ὁ Φωκᾶς.
 Καθὼς ἐπόταν οἱ τῶν ὁρέων
 Μεγαλοπτέρυγοι αἰετοί,
 Τῶν μακρονύχων ἄλλων ὀρνέων
 Οἱ προεστῶτες καὶ δυνατοὶ
 Εἰς πεδιάδα βροντοχυθῶσιν
 Ἀναζητοῦντες βορὰν καὶ βρῶσιν
 Ὅλοι συνάμα φθάνουν ραγδαῖοι
 Καὶ εἰς εἰς ἄλλου στέκουν πλευράν,
 Οὕτω βαρύποδες οἱ γενναῖοι
 Τοποθετοῦνται κατὰ σειράν.
 «Ἦλθαν!» ἀκούεται πανταχόθεν·
 «Ἦλθαν!» ἀντήχησεν ὁ ἀήρ.
 Καὶ ὁ Παλάσκας βαίνει μακρόθεν...
 Βαίνει ὁ Νοῦτσος, γέμων ἀνὴρ...
 Αὐτὸς ἀπάθεια καὶ γλυκύτης,
 Ἐκεῖνος ἔξαψις καὶ δριμύτης·
 Τοῦ Ὀδυσσέως τὴν στρατηγίαν
 Εἰς τούτους δίδει ἄφρων Ἀρχή,
 Καὶ ἀναδέχονται ἀδικίαν
 Καὶ ἅμα ἔργον οὗτοι τραχύ.
 Τοῦ Ὀδυσσέως χύνει τὸ στόμα
 Χιλιοκέραυνον τὴν κραυγὴν·
 «Ἦλθετε!... κράζει καὶ στρέφει ὄμμα,
 Ὅμμα σκορπίζον φλόγα γοργήν.
 Ἦ τῆς Κορίνθου Ἀρχὴ τί θέλει;...
 Εἰς τὸν στρατὸν μου πρὸς τί σᾶς στέλλει;
 Θρασεῖς, σταθῆτε κ' αἰτνοκρατῆρα
 Μὴ πλησιάζετε φοβερόν!...
 Εἰς βαρυπάλαμον ἐγὼ χεῖρα
 Βαστάζω σίδηρον κοπτερόν...»

Λέγει καὶ ρίπτει τὴν δεξιάν του
 Εἰς τῆς μαχαίρας του τὴν λαβὴν
 Αὐτὴν ἐκρέμα εἰς τὴν πλευράν του
 Ὡς τῶν νικῶν του ἀνταμοιβήν·
 Ἦτον ἡ θήκη ἀδαμαντίνη·
 Ἦ Μοσκοβίτις Αἰκατερίνη
 Εἰς τὸν Ἀνδροῦτσον τὴν εἶχε δώσει,
 Καὶ ἀπὸ χειρας Ὀθωμανῶν
 Εἶχε τὴν δράξει, μ' αὐτὴν τὸν ζώσει,
 Ὁ Ἱεράρχης τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ πολιότριχος Νοῦτσος λέγει·
 «Νὰ μᾶς ἀκούσης δίχως ὀργήν,
 Ἄν ἔρως δόξης ἄγνός σέ φλέγη
 Καὶ ἂν πατρίδος τρέφης στοργήν.
 Φρικώδης μάστιξ ἡ τυραννία!
 Φρικωδεστέρα ἡ ἀναρχία!
 Εἰς τὴν παλάμην τοῦ Πλάστου μόνην
 Ἄν δὲν ὑπεῖκεν ὁ οὐρανός,
 Ἦθελε πέσει σπαρεῖς εἰς κόνιν
 Ἦ γένει Τάρταρος σκοτεινός.

»Μετὰ τοσαύτας ἔλαβε μίαν
 Ἦ ἀποστάτις Ἑλλάς Ἀρχήν,
 Στηριζομένην εἰς τὴν τελείαν
 Τῶν πολιτῶν τῆς παραδοχὴν.
 Εἰς ταύτην μόνος σὺ ἀντιτάττεις
 Καὶ τὰς θελήσεις σου ἀντιπράττεις.
 Πέρυσιν ὅμως εἶδες ὅποια
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην δεινὰ
 Ἦ πολυκέφαλος ἀναρχία
 Ἦ φερεν ἴδια καὶ κοινά.

»Εἰς τὴν μεγάλην τῆς Ἀλαμάνας
 Γέφυραν ταύτην καταντικρὺ
 Ἦλθε Βριώνης ποδομιάνας
 Τὰς Θερμοπύλας, ὅπου νεκροὶ
 Κεῖνται οἱ παῖδες τῆς πάλαι Σπάρτης,
 Καὶ ὁ Διάκος ὁ πρωτομάρτυς,
 Ἦ χμαλωτίσθη, ὠλοκαυτώθη
 Ὁ βελοπέραστος ὡς κριὸς
 Καὶ ἀπὸ αἷμα ἐπορφυρώθη
 Ὁ ἐλαιόρροος Σπερχειός».

«Ἐγὼ ἐκεῖνον δὲν διεδέχθην;
 Ὁ τοῦ Ἀνδρούτσου εἶπεν υἱός.
 Ἐγὼ στρατάρχης ἀφ' οὗ ἐκλέχθην,
 Μὴ μ' ἐλοξόβλεψεν ὁ Θεός;
 Ἐνῷ ἐσύντριβεν ἀποστάτις
 Ἡ Πελοπόννησος τὰ δεσμά της
 Τοὺς εἰς τὰς μάχας ἀσυνηθίστους
 Ἐδῶ ἐγύμνασα γεωργοὺς
 Καὶ στρατευμάτων πολλοὺς ἀρίστους
 Ἐδῶ ἀνέδειξα ὁδηγούς.
 »Δόξα εἰς τούτους τοὺς ἀνικήτους!
 Ἐδῶ εἰς μάχας κ' ἐκεῖ πετῶν,
 Ἐσφαξα Τούρκους ἀναριθμήτους
 Καὶ τὸν Βριώνην τρέψας αὐτόν.
 Αὐτὸς μὲ ἤρρεν εἰς τὴν Γραβίαν.
 Καθεῖς ἡσθάνθη τότε δειλίαν.
 Ἐγὼ πλησίον ἐκεῖ τῆς Μάνδρας
 Ὅλους ἐκάλεσα εἰς χορόν,
 Καὶ τοὺς ἐλθόντας ἑκατὸν ἄνδρας
 Ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν
 »Σφικτοβαστάζων καὶ σφικτοσύρων
 Ἄνοιξα πόλεμον φοβερόν.
 Γίγας Δερβίσης τὴν φρίκην σπείρων
 Ἴππον ἐδίωκε φλογερόν·
 —Ποῦ τρέχεις Τοῦρκε; — Τρέχω νὰ σφάξω,
 Εἰς τοὺς Ναοὺς σας «Ἀλλάχ!» νὰ κράξω.
 —Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοῦ Προφήτου
 Μιναροπύργωμα ὑψηλόν·
 Μόλυβδον ἔχω· νὰ ἦ φωνή του! —
 Καὶ ὁ Δερβίσης πίπτει λαλῶν·
 »Καὶ σφίγγων σπάθην εἰς τοὺς ὀδόντας,
 Τοὺς ἀτρομήτους μου ἑκατὸν
 Ἐφερα σφάζοντας καὶ νικῶντας
 Εἰς χιλιάδων ὀκτῶ στρατόν·
 Εἰς τὴν πολύκροτον ἔξοδόν μου
 Μὲ εἶδες; ἔτυχες πρὸ ποδῶν μου;
 Ὁκτακοσίους σφάξας καὶ θύσας
 Ἐνυκτοπέρασα τοὺς ἐχθρούς,
 Καὶ ὁ στρατός των μὴν ἐξυπνήσας
 Ἐλαβεν ὕπνους δύο πικρούς».
 «Εἰς τὴν Γραβίαν ἐγὼ ἐστάθην,
 Ἐγὼ τοὺς Τούρκους ξιφοκοπῶν,

Εἶπε Παλάσκας δὲς εἰς τὴν σπάθην
 Τὴν σιδηρᾶν τοῦ χεῖρα κτυπῶν.
 Σ' ἔσωσα τότε, καθὼς ἐκείνων
 Τῶν καλλιπύργων Ἰωαννίνων
 Τὰς κλεῖς ὁ Νοῦτσος κρατῶν εἰς ζώνην
 Ἄστεγον παῖδα καὶ ὀρφανὸν
 Σὲ εἶχε σώσει ἀπὸ ἀγχόνῃν.
 Πλὴν ὅλα φαίνεσαι λησμονῶν.
 »Καὶ τῆς πατρίδος ἀπεσταλμένους
 Ἡμᾶς ὑβρίζεις καὶ ἀπειλεῖς,
 Καὶ τὴν Κατάραν σύρεις τοῦ Γένους
 Κατὰ τῆς νέας σου κεφαλῆς...»
 «Τοῦ γένους! εἶπεν ἐκεῖνος· φεύγω
 Καὶ πρὸς τὰς χώρας τῶν Φράγκων ζεύγω.
 Τὸ Γένος σώσετε σεῖς οἱ νάνοι,
 Σεῖς τῶν τριόδων οἱ στρατηγοί.
 Διὰ σᾶς ἄνθη αὐτὴ βλαστάνει,
 Δι' ἐμὲ βάτους ἢ μαύρη γῆ.
 »Τὰς Θερμοπύλας δὲν κλείω πλέον.
 Τούρκων ἀκράτητος ποταμὸς
 Ἄς πλημμυρήσῃ βορβορορρέων
 Ὅπου καλύβη, ὅπου δρυμός.
 Οἱ δύο θέλετε σεῖς μεγάλοι
 Στρατάρχαι πρόχωμα παρεμβάλει
 Καὶ εἰς τὴν Κόρινθον οἱ κρατοῦντες
 Ἀντὶ ρομφαίας χηνὸς πτερὸν
 Καὶ εἰς τὸν χάρτην νομοθετοῦντες
 Ἀναχαιτίσετε τὸν ἐχθρόν!
 »Τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας,
 Χουρσίτη, φέρε τῶν Ἀλβανῶν
 Ν' ἀλατοσπεύρης τὰς πεδιάδας
 Τῆς Λεβαδείας, τῶν Ἀθηνῶν,
 Καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ζῶσι
 Κακοὶ Κηφῆνες τοῦ ἔθνους τόσοι,
 Κωλέτται, Νέγραι, Μαυροκορδάτοι,
 Φθάσε καὶ χύσε πυρκαϊάς!
 Καταραμένη, ἀλλὰ φιλτάτη,
 Σ' ἀφίνω... φεύγω, φεύγω Ἑλλάς!»
 «Φεῦγε! ἀντεῖπεν ὁ τολμητίας
 Παλάσκας, φεῦγε! Ἄν νὰ σωθῇ
 Ἀπὸ τῆς μόνης σου στρατηγίας
 Τὸ ἔθνος ἔμεινεν, ἄς χαθῇ!

»Ἐχει τὸ ἔθνος σιδηροκάρδους
 Λέοντας ἄλλους καὶ λεοπάρδους·
 Ἐχει Μιαούλην εἰς τὴν μεγάλην
 Θάλασσαν· ἔχει κατὰ ξηρὰν
 Βότζαρην Μᾶρκον, Μαυρομιχάλην,
 Κολοκοτρώνην, Νικηταρᾶν».

Αὐτὸς ὁ λόγος σφόδρα ταραττει
 Ὅλους τοὺς γύρω πολεμιστάς·
 Ὁ τοῦ Ἀνδρούτσου υἱὸς φρυάττει
 Καὶ βροντοκράζει ἐξαναστάς·
 «Τὸν Ὀδυσσεά περιφρονεῖτε!
 Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ αἰσθανθῇτε
 Πόσον ἡ σπάθη αὐτῇ βαρύνει
 Καὶ ποῖον φέρει δρεπανισμόν.
 Χείμαρρος αἵματος θέλει πλύνει
 Πάσης σας ὕβρεως σταλαγμόν...

»Κεντᾶτε λέοντα εἰς τὰ δάση!
 Τρέμετε, μύρμηκες, μὴ αὐτὸς
 Μὴ σᾶς πατήσῃ καὶ σᾶς συνθλάσῃ,
 Μὴ σκορπισθῇτε κονιορτός»...
 Χάλυψ κτυπώμενος διὰ σφύρας,
 Τὸ πρόσωπόν του σπείρει σπινθῆρας.
 Ἐκεῖ καὶ πάραυτα καὶ μεγάλην
 Στρατοῦ συνάθροισιν συγκαλεῖ,
 Καὶ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἰς ἄλλην
 Συσσωματοῦνται λόχοι πολλοί.

Καθὼς φυγόντα εἰς τοὺς δρυμῶνας
 Τὸν ἀνθρωπόφωνον ψιτταχὸν
 Εἰς τὰς ἐνάρθρους φωνάς του μόνας
 Ὡς τοῦ ἀνθρώπου οἰκιαχὸν
 Τὸ πτεροφόρον διώκει γένος,
 Οὕτω καὶ Νοῦτσος ὁ ἐγνωσμένος
 Ὡς πρῶην πρόκριτος τῆς Τουρκίας
 Κ' ἐνδυμα φέρων Ἀσιανὸν
 Ὅλας ἀνάπτει τὰς ὑποψίας,
 Ὅλα τὰ μίσση τῶν ὀρεινῶν.

Ἀλλὰ τὸ μάχιμον μόλις πληθὸς
 Βλέπει τὸν φίλον του στρατηγόν,
 Χαρὰν αἰσθάνεται εἰς τὸ στῆθος
 Καὶ τὴν ἐκχύνει μετὰ κραυγῶν.
 Ὅλοι συνάμα τὸν χαιρετῶσι

Καὶ ἡ φωνή των ὑψοῦται τόση,

Ὡστε ὁ ἄνω ἀήρ συνθλάται

Καὶ ὡς νὰ εἶχαν λάβει πληγὴν,

Δύο μαυρόπτεροι νεφοβάται

Κόρακες φέρονται εἰς τὴν γῆν.

Καὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν παναθλίων

Παλάσκα, Νούτσου ὡς οἰωνοὶ

Καὶ ὡς εἰδήσεων ἀπαισίων

Ἄγγελοι ρίπτονται μελανοί...

Ἐν ᾧ ἡ τύχη των ἀμφιρρέπει,

Τὸν Ὀδυσσεά καθεὶς προσβλέπει·

Αὐτὸς εἰς δένδρον ἀναβιβάζει

Τὸν Καραμάνδον τὸν Κυνηγόν,

Ὅστις λιγύφθογγος κήρυξ κράζει·

«Ἀκροασθῆτε τὸν στρατηγόν!»

Καὶ τότε λέγει· «Συστρατιῶται!

Οἱ Τουρκοπρόκριτοι τοῦ λαοῦ,

Οἱ ἀπ' αἰώνων τριῶν προδόται

Καὶ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Θεοῦ,

Αὐτοὶ τῶν Τούρκων οἱ δορυφόροι

Ὅσοι σᾶς ἔσφαζαν εἰς τὰ ὄρη,

Ὅσοι μεγάλων, μικρῶν τυράννων

Πόδας ἐφίλουν καὶ ποδιάς,

Αὐτοὶ τὸν τόπον τῶν Μουσουλμάνων

Ἐλαβαν τώρα διὰ μιᾶς.

»Ἐν ᾧ ἐκράτουν τὴν πεδιάδα

Οἱ προεστῶτες ὑπὸ ζυγόν,

Εἰς τὴν βουνώδη ἔζη Ἑλλάδα

Ὁ στρατιώτης Ἑλλήν φυγῶν

Καὶ μὲ τὸ στόμα τῶν πυροβόλων

Διεμαρτύρετο ὑπὲρ ὅλων·

Πλὴν νέαν ἤρπασαν ἐξουσίαν

Καὶ ἡμᾶς πάλιν τοὺς ὀρεινοὺς

Μάχονται μ' ὅσῃν ἡμεῖς ἀνδρείαν

Τοὺς ποθητοὺς των Ὀθωμανούς.

»Ἡμεῖς ἡλίων, βροχῶν, ἀνέμων

Πεζῶν, ἱππέων τὰς προσβολάς,

Αὐτοὶ τὰ λάφυρα τῶν πολέμων,

Αὐτοὶ τὰς ἑδρας τὰς ὑψηλάς·

Στόμα δὲ ἀνοιξαν ἀπληστίας

Καὶ εἰς τοῦ ἔθνους τὰς στρατηγίας,

Καὶ οἱ λαγόκαρδοι Παλαμῆδαι
 Πελοποννήσου ἐπ' ἀρχηγοί,
 Κ' ἐδῶ στρατάρχην τὸν Νοῦτσον εἶδε
 Γιγαντομήτηρ τοιαύτη γῆ!

»Καὶ ποῖος πόσα δεινὰ βαστάζει;
 Δὲν παραιτήσετε σεῖς γονεῖς,
 Κ' ἐμὲ πατέρα καθεῖς δὲν κράζει;
 Πατρίδα ἔχετε σεῖς κανεῖς;
 Πατρίδα ἔχετε τὴν σκηνὴν μου·
 Δοιπὸν πετᾶτε εἰς τὴν φωνὴν μου,
 Καὶ πρὸς τὴν Κόρινθον ἐκστρατεῖαν
 Ἐπιχειροῦντες ἀνταρτικὴν
 Ἄς καθιδρύσωμεν Ἐξουσίαν
 Ἐκεῖ τοῦ ἔθνους πολεμικὴν».

Ὅταν ὁ Καύκασος ὁ ὑψώνων
 Οὐρανογείτονα κεφαλὴν
 Ρίψῃ ἐν μέσῳ βροχῶν, χιόνων
 Πλατανοκάμπτην βορρᾶν πολύν,
 Μαῦρα τὰ κύματα τοῦ Εὐξείνου
 Πέραν τῆς πόλεως Κωνσταντίνου
 Τότε πηδῶσι, βροντῶσι τότε·
 Τοιαύτην χύνουν ὁμοῦ βοὴν
 Καὶ συνωθοῦνται οἱ στρατιῶται
 Εἰς τοῦ στρατάρχου τοῦ τὴν πνοήν.

Καὶ τοὺς στρατάρχας τῆς Ἐξουσίας
 Σύρουν, ἀπάγουν εἰς τὴν σφαγὴν.
 Ἄλλ' ὁ Παλάσκας πρὸ τῆς θυσίας
 Ἀφίνει λέοντος ὠρυγὴν
 Καὶ κράζει· «Πίνεις, υἱὲ Ἀνδρούτσου,
 Ἐμοῦ τὸ αἷμα καὶ τὸ τοῦ Νούτσου!
 Πλὴν τοῦτο θέλει σὲ φέρει πόνον,
 Πόνον ἀγχόνης εἰς τὸν λαιμόν.
 Καταδικάζεις ἡμᾶς εἰς φόνον!
 Καὶ σὺ κατόπιν φθάνεις ἡμῶν».

Αἰδοῦνται ὅλοι τὸν Ὀδυσσεά·
 Καὶ περιμένουν σιωπηλοί.
 Ἀνοίξας μόνος χεῖλη γενναῖα
 Ὁ Κάρπος τότε αὐτὰ λαλεῖ·
 «Μὴ τῆς πατρίδος ἀντάρτης γίνῃς·
 Μὴ τὰς ἀγνάς σου χεῖρας μολύνῃς·
 Τῶν Μουσουλμάνων γνωστὰ τὰ μῖση·

Δὲν σὲ βαστάζει αὐτῶν ἡ γῆ,
 Ἄν καὶ τὸ Γένος σου σὲ μισήσῃ,
 Διὰ σὲ ποία καταφυγή;

» Τὸν ὠχροπρόσωπον κάμψε Φθόνον
 Καὶ παραχώρησε τὴν Ἀρχήν.
 Μισῶν ὁ Ἑλλήν εἰς πάντα χρόνον
 Ἐφάνη πᾶσαν ὑπεροχήν.

Τοὺς ἥρωάς του διώκει ζῶντας,
 Καὶ τοὺς δοξάζει ἀποθανόντας.
 Ζῶν ἔχει γέρας τοὺς συκοφάντας,
 Τὰ δεσμωτήρια, τὴν φυγὴν,
 Πλὴν Μαυσωλεῖα καὶ ἀνδριάντας
 Ὅποταν κλίνην λάβῃ τὴν γῆν.

» Ἄλλ' εἰς τοὺς λόγους μου σὺ κωφαίνεις·
 Ἄκουσε φίλον καὶ ἀδελφόν,
 Καὶ τόσας δάφνας σου μὴ μαραίνης·
 Ἀπομακρύνσου εἰς τὸ κρυφόν
 Τῆς Λυκωρείας ἄντρον προσκαίρως
 Ἔως οὐ φύγῃ αὐτὸ τὸ θέρος...»
 «Λύσσα! ἐκδίκησις! ἀνταρσία!...
 Ἐκεῖνος κράζει, μονολογεῖ.
 Οἶκτος! συγχώρησις! πειθαρχία!...
 Τέλεισις φόνου!... ἀποφυγή!...»

Οὕτω βουνόκυπος καταβαίνων
 Θολῶν ὑδάτων κατακλυσμός,
 Ἄν εὖρη βράχον ἐρριζωμένον,
 Ὅστις ἐμπρός σου σταθῇ φραγμός
 Στέκεται φεύγει καὶ πάλιν μένει·
 Πλὴν μετ' ὀλίγον τὸν ἀναβαίνει,
 Καὶ τὸ πλατύ του ἀπλώνων σῶμα
 Πέραν καὶ πέραν τὸν πλημμυρεῖ
 Καὶ πίπτει, ὅπου τὸ χάσκον στόμα
 Τῆς καταβόθρας τὸν καρτερεῖ.

Τότε ὠμίλησε θαρραλέως
 Καὶ ὁ λευκόφρυς Πανουριᾶς,
 Ὅστις ὠρθώθη ὡς κολοσσαῖος
 Καὶ μαρμαρόστηθος ἀνδριάς.
 «Υἱέ μου, εἶπε, λόγους γερόντων
 Εἰς τὴν ζωὴν των πολλὰ ἰδόντων
 Ὡς μαργαρίτας νὰ ἔχῃς πρέπει·
 Πονεῖ ὁ δούων μου ὀφθαλμός

Ἀλλοῖον σήμερον νὰ σὲ βλέπη.

Ποῦ ὁ γνωστός σου ἥρωισμός;

»Λάβε τὸ βάδισμα τοῦ πατρός σου·

Ἐκ τὰς Θήβας ὡς αἰετός,

Καθὼς ἀκούσθη σάλπισμα Ρώσσου,

Εἰς τὴν Βοστίσαν ἦλθεν αὐτός.

Τοὺς τόπους ἤϋραμεν τουρκισμένους·

Οἱ λόγγοι μόνον ἦσαν τοῦ Γένους·

—Εἰς τὸν Σουλτάνον αὐχένα κλῖνε!

Φωνὴ τὸν φθάνει Τούρκων πολλῶν.

—Ὁ σίδηρός μου Σουλτάνος εἶνε!

Κράζει ἐκεῖνος πυροβολῶν.

»Τοῦρκοι καὶ Τοῦρκοι τότε κινοῦνται

Κ' ἐντὸς μᾶς κλείουν μικρὰς Μονῆς·

Μετὰ τὴν μάχην ὅλοι μετροῦνται·

Χίλιοι λείπουν· Ἑλλήνιν κανεῖς.

Πῶ! πῶ! παρήλλαξε τοὺς ἀνθρώπους

Φεύγων ὁ Χρόνος, φεύγων πτερόπους!

Ποῦ τώρα βλέπεις ψυχὰς μεγάλας;

Ποῦ Κατσαντῶναι οἱ ἀδελφοί;

Ποῦ Νικοτσάρας; ποῦ Βουκουβάλας;

Ποῦ τοῦ Ὀλύμπου ἡ κορυφή;

»Ἐκεῖνοι ὄντως ἦσαν μεγάλοι,

Ἐκεῖνοι αἶμα Ἑλληνικόν

Ποτὲ δὲν ἔχυσαν, ἦσαν ἄλλοι

Καὶ ἦθος εἶχαν ἥρωικόν».

Ὁ ἀρχιστράτηγος δυσωπεῖται.

«Τρέξατε! σπεύσατε! μὴν ἀργῆτε,

Κράζει ἀφίνω τὴν στρατηγίαν·

Τοὺς ἀπολύω, τοὺς συγχωρῶ·

Δὲν θέλω αἶμα· δὲν θέλω βίαν·

Εἰς τὴν πατρίδα ὑποχωρῶ».

Ὅμοίως ἔταν ἀγριωμένα

Νέφη πλακώσωσι τὰ βουνὰ

Μένουν τὰ ποίμνια φοβισμένα,

Μένουν ἀκέλαδα τὰ πτηνὰ·

Πλὴν ἅμα νότος γλυκὺς φυσήσῃ

Καὶ τοὺς πυκνοὺς των ἀτμοὺς σκορπίσῃ,

Φαιδρὸς ὁ ἥλιος λάμπει πάλιν,

Ποιμένος πάλιν ἤχει αὐλός,

Καὶ μετὰ τόσῃν οὐρανοζάλῃν

Ψάλλει ὁ χαίρων κορυθαλός·

Ἐκπυρσοκρότημα φρικαλέον!

Βολίδων ἔφθασαν συριγμοί!

Παλάσκας, Νοῦττος δὲν ζῶσι πλέον!...

Κ' ἐχύθη ἅμα νίτρου ὁσμή,

Καὶ εἰς τὸ γείτον ἐξαίφνης ὄρος

Ὅρθος ἐδείχθη ὁ Ἑωσφόρος.

Ὡς δὲ εἰς ὥραν μεσημερίου

Καὶ εἰς ἀνέφελον οὐρανὸν

Νά, ἦλθεν ἔκλειψις τοῦ ἡλίου,

Σκότος κατέβη νυκτερινόν.

Ὅμμα ὑψώνουν οἱ ζευγηλάται

Εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὰ βουνά·

Πλὴν οὐδὲ νέφος τι νὰ πλανᾶται,

Οὐδὲ δμίχλην βλέπουν τινά·

Καὶ πόθεν ἦλθε σκοτία τόση,

Καρδιοτρόμητοι ἐρωτῶσι...

Γελαῖ τὸ στόμα τοῦ Θεηλάτου

Χάσκον ὥς βάραθρον ἀνοικτόν.

Καὶ κάτω πίπτει τὸ κάγχασμά του

Εἰς καταρράκτου κρότον φρικτόν.

Ἄνω τῆς Οἴτης σκιρτᾷ ὁ Δαίμων,

Σείεται ὅλη κάτω ἡ γῆ·

Μακρὰν τὸ πέλαγος βοᾷ τρέμον,

Καὶ πολυβλάσφημος οἰμωγῇ

Ἀπὸ τὴν Κόλασιν ἀναβαίνει

Μέχρι τῶν ἄστρων ἀνυψουμένη·

Ὁ Θεομάχης ἔτι βαστάζει

Τὸν ἐσβεσμένον του κεραυνόν,

Καὶ πῶς δὲν ἔχει φλόγας στενάζει

Νὰ πυρακτώσῃ τὸν οὐρανόν.

Εἰς κάθε βῆμά του ἄκραν μίαν

Μεγάλου ὄρους ὑπερπηδῶν,

Εἰς τρία φθάνει τὴν Θεσπρωτίαν

Κ' ἔχει τὸν Τάρταρον πρὸ ποδῶν·

Ἀλλὰ θεόθεν, ἂν καὶ βραδέως,

Πλησίον φθάνει τοῦ Ὀδυσσέως

Ἡ μεταμέλεια θρηνηδοῦσα

Τὰς ἐκουσίας τῆς συμφορᾶς

Καὶ δακρυδόχον στάμνον κρατοῦσα

Νὰ νίψῃ χεῖρας αἱματηράς.

«Τί ἔχω, Κάρπε; ... αὐτὸς φωνάζει

Καὶ εἰς τὰ σπλάγχχνα μου διατί

Φωνὴ μεγάλη, φωνὴ στενάζει
 Τῆς συνειδήσεως δυνατὴ ;...
 Αἷμα Ἑλλήνων, αἷμα ἐχύθη !...
 Ἑλλήνων ἔσχισα ἐγὼ στήθη !...
 Ἡ μάχαιρά μου καταραμένη
 Καὶ ἀναξία νὰ πολεμῇ...
 Τὴν ἀπορρίπτω... ἐρημωμένοι,
 Σεῖς κρύφατέ με, ὄρους δρυμοί !... »
 Θερμὰ ὁ Κάρπος δάκρυα χύνει
 Καὶ κράζει· «Στάσου ! εἰς τὰ βουνὰ
 Ἐρημος φίλων δὲν θέλεις μείνει·
 Θέλομεν σπήλαια σκοτεινά,
 Κρημνοὺς ἀβάτους, ἄγρια δάση,
 Ὡς στρατηγέ μου, ὁμοῦ μοιράσει·
 Ἄς εἶναι στέγη μου τῆς ἐλάτης
 Ὁ γηραλέος αὐτὸς κορμός,
 Καὶ ἡ θανὴ μου τῆς πιστοτάτης
 Πρὸς σὲ φιλίας μου σφραγισμός».
 Φεύγουν οἱ δύο μεμονωμένοι,
 Καὶ κλίνων μέτωπον σκυθρωπὸν
 Ὁ ἀρχιστράτηγος διαβαίνει
 Τὸν χρυσορεύματον Ἀσωπὸν·
 Φεύγει ἀκέφαλον μετ' ἐκεῖνον
 Ὅλον τὸ Στράτευμα τῶν Ἑλλήνων·
 Αἱ Θερμοπύλαι, ὠχυρωμέναι
 Καὶ ὀπλοφρούρηται πρὸ μικροῦ,
 Ὡς σιδηρόθυραι ἀνοιγμέναι
 Μένουν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ.
 Καὶ ἡ ταχύπτερος εὐθὺς Φήμη,
 Ἦτις εἰς ἔθνεα ἑκατὸν
 Νὰ διασπείρῃ τρέχει προθύμῃ
 Ὅ,τι ἀθέμιτον θεμιτόν,
 Εἰς τῆς Κορίνθου τὰ χεῖλη φθάνει
 Καὶ διηγεῖται καὶ προσαυξάνει·
 Εἰς τῆς Κορίνθου στέκει τὰς στήλας,
 Ὅπου συγκάθηνται οἱ πολλοί,
 Καὶ ὅσους φόνους εἰς Θερμοπύλας
 Εἶδε δὲν εἶδε διαλαλεῖ.
 Ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἀρχαῖον
 Θέατρον, ὅπου παιδοὶ λαοὶ
 Εἶδον Φλαμίνιον τὸν Ρωμαῖον
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐλεῇ

Τὸ δόγμα τοῦτο ὑπερθαρρύνων,
 Ἦτο βραχίων του δεξιὸς
 Ὁ Νέγρης, ὅστις βρόχους ἐκτείνων
 Ἔβαινε πάντοτε σκολιός.

Καὶ ὁ Κωλέττης εἶχε καθήσει
 Ὁ τελευταῖος ὄλων αὐτῶν,
 Πρῶτος νὰ μείνῃ καὶ νὰ κρημνίσῃ
 Ἐκτοτε σύμπαντας μελετῶν·
 Τὰς ὑπονόμους ὁ Νέγρης σκάπτει,
 Καὶ ὁ Κωλέττης τὸ πῦρ ἀνάπτει,
 Ἡ Ἐξουσία τὸν Ὀδυσσεά
 Εἰς καταδίωξιν ἐθνικὴν
 Καταδικάζει, καὶ ὡς φονέα
 Εἰς τιμωρίαν κεφαλικὴν.

Πλὴν μόλις ἔχυσεν εἰς τὰ ὄρη
 Ρόδα καλλίχρυσά ἢ Αὐγὴ,
 Ὅλοι συνῆλθον οἱ βουλευφόροι,
 Τούτων δὲ πρῶτοι καὶ ὀδηγοὶ
 Οἱ δαφνηφόροι παῖδες τῆς Φήμης
 Ἀνδρέαι δύο, Λόντος, Ζαῖμης·
 Οἱ ἐπιδείξαντες ψυχῆς ῥώμην
 Γαζῆς, Καῖρης, Βενιαμίν,
 Καὶ ὁ Φωτίλας, ὅστις τὴν γνώμην
 Δὲν ἐκραδάνθη οὐδὲ στιγμὴν.

Ὁ γιγαντόσωμος, εὐρυπλάτης
 Καὶ βαθυγένειος Γερμανός,
 Ὁ εἰς τὴν Λαύραν πρωταποστάτης
 Καὶ εἰς τὸ βῆμα ῥήτωρ δεινός·
 Ὁ Κοπανίτσας, ἄτρομος γέρων,
 Ὅστις εἰς τρέμοντας πόδας φέρων
 Ρηγούλου Ἑλληνος ἄλυσίδα
 Ἀπὸ τὰ βάθη μαύρων εἰρκτῶν
 Ὅμματα κλαίοντα τὴν πατρίδα
 Ἦψωσεν ἓνα ἐνιαυτόν.

Ὁ ἔλκων δέκα αἰώνων γένος
 Ἀπὸ τῆς Σπάρτης τοὺς οἰκιστὰς
 Καὶ εἰς τοὺς Τούρκους προγνωρισμένος
 Μεγαλεπίβολος Κρεβατᾶς·
 Ὁ Μοναρχίδης, ἀνὴρ γενναῖος,
 Καὶ οἱ Τομπάζαι δίδυμον κλέος,

Καὶ Σκανδαλίδης ὁ ἐλληνίζων

Καρδίαν, φρόνημα καὶ γραφήν

Καὶ τὰ ψηφίσματα καλλωπίζων

Εἰς ἀρχαιοτύπου λόγου ὑφῆν.

* Ἀφῶνοι κἀθῆνται, καὶ πλανᾶται

Εἰς τὰς μορφάς των λύπης σκιά·

Ὁ Νέγρης κράζεται καὶ ἐρωτᾶται

Πρὶν ἔδραν λάβῃ, φωνῇ μιᾷ,

Ποῖος ὠθήσας τὸν Ὀδυσσέα

Εἰς ἔργα μαῦρα καὶ ἀπευχταῖα

Μαύρην ἐπέφερε τριχυμίαν,

Ἦτις τὸ Κράτος ἐπαπειλεῖ.

Σιδηροπρόσωπον παρρησίαν

Ὁ Νέγρης ἔχων αὐτὰ λαλεῖ·

«Όταν ἡ πόλις ἐκάη αὕτη

⁵ Ἐπὶ πολέμου Ρωμαϊκοῦ,

Ἐρρευσεν τότε ὕλη τοσαύτη

Χρυσοῦ, ἀργύρου τε καὶ χαλκοῦ,

Ὡστε προέκυψε πλάσις ἄλλου

Πρωτοφανέντος λαμπροῦ μετάλλου.

Λαοῦ, προκρίτων, μαχαιροφόρων

Εἰς ἓν ἄς ρεύσῃ καὶ ἡ τριάς.

Ὅστε νὰ λάμψη ἐκ διαφόρων

Τριῶν στοιχείων εἰς ἀνδριάς.

»Τὸ κράμα σήμερον ἐνεργεῖται.

Ἄλλ' εἰς τὴν ὄρασιν φοβερὰ

Ἐπάνω, κάτω, γύρω κινεῖται

^cἩ τῆς καμίνου πολλὴ πυρά.

Τὴν ἐξουσίαν οὐδὲν παράττει,

Καὶ τὴν Μονάδα τοῦ ἔθνους πλάττει,

Ἔθνους διδάξαντος τὴν Εὐρώπην

Κ' ἔχοντος μέγαν προορισμόν,

"Αν ἐνωμένον τρέξῃ κατόπιν

Τῶν φώτων πάλιν καὶ τῶν θεσμῶν.

»'Εδῶ τὸ πάλαι ἦλθε τὸ πρῶτον

Ὁ εἰς τὴν Δύσιν ἀποσταλεῖς

Διὰ τοῦ Παύλου λόγος τῶν φώτων

Ἀπὸ τῆς γραίας Ἀνατολῆς.

Ἐδῶ καὶ τώρα φωνὴν ἁγίαν

Ἡ ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀσίαν

Ἐλευθερία ὕψωσε πάλιν,

Καὶ τὴν ἐπάνω διπλῆς ἀκτῆς

Κόρινθον ἔλαβεν ὡς μεγάλην
Θαλασσοσκόπον ἔδραν αὐτῆς.

» Πλὴν εὐνομίας πᾶσα ιδέα
 Ἦρε διώκτην της τολμηρὸν
Τὸν βαρυτράχηλον Ὀδυσσεά·
 Ἕμεῖς δὲ δράξαντες τὸν καιρὸν
Ἄλλους ἐστείλαμεν στρατηγέτας,
Τοῦ πολιτεύματος ὑπηρέτας·
Αὐτὸς ὀρθούμενος ἀποστάτης
 Τοὺς ἐθυσίασεν ... Ἡ Βουλὴ
Ὑπὲρ ἀξίου ποινῆς ἐσχάτης
 Ἐγκληματίου πῶς ὀμιλεῖ; ... »

Ὁ Ὑψηλάντης φωνὴν προτάσσει
 Κατὰ τοῦ Νέγρη βαρυπαθῆ·
«Βαβαί, πατρίς μου! ποῦ θέλεις φθάσει;
 Ποῦ συρομένη θέλεις σταθῇ;
Ἄνδρας γενναίους διὰ τῆς βίας
Ἐκτραχηλίζετε εἰς κακίας,
Τῆς Ἐξουσίας πανοῦργα μέλη!
 Εἰς σᾶς νὰ πέσῃ τοὺς δύο-τρεις
Ὅσον ἀδίκως δάκρυον μέλλει
 Νὰ χύσῃ σήμερον ἡ πατρίς!

» Πόσον ὁ Τοῦρκος νὰ χαίρῃ πρέπει
 Καὶ νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ θαρρῇ
Διηρημένους ὅταν μᾶς βλέπῃ!
 Πλὴν ποῖος Δαίμων μᾶς διαίρει,
Καὶ πᾶσα σήμερον ἐπαρχία,
Δύο ἐγκλείει ἐχθρὰ στοιχεῖα,
Ὅστε τῆς ὅλης Ἑλλάδος μένει
 Σιδηροδέσμιος ἡ ὁρμή,
Καὶ ἀπὸ τέκνα πολεμουμένη
 Τὸν τύραννόν της δὲν πολεμεῖ;

» Εἰς ὅλας, Νέγρη, τὰς ἐπαρχίας
 Πελοποννήσου καὶ Στερεᾶς
Ἄναιξες δύο στρατολογίας,
 Δύο ἀντέταξες στρατιάς·
Τῶν ὀπλοφόρων εἶναι ἡ μία,
Καὶ τῶν προκρίτων ἡ ἐναντία·
Αὐτὴ τὸν Θάνον ἔχει προστάτην
 Καὶ σέ, ὦ Νέγρη, σὲ ὀδηγόν·

Ἐκείνη ἔχει τὸν στρατηλάτην
Κολοκοτρώνην χειραγωγόν.

» Ὁ Τοῦρκος ὅμως θέλει προφθάσει
Καὶ εἰς ἀλάστορας σπαραγμοὺς
Θέλες μᾶς εὖρει καὶ μᾶς δαμάσει . . .
Ἄνοιξε, τάλαινα, ὀφθαλμούς!

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους,
Χρόνους ἐρίδων σου ἀπευκταίους,
Μέχρι τῆς σήμερον ἐσπαράχθης
Μ' αὐτὰς τὰς χεῖράς σου, ὦ Ἑλλάς,
Καὶ εἰς παντοίας καθυπετάχθης
Ρωμαίων, Φράγκων, Τούρκων φυλάς!»

Ἀλλ' ἔρχεται τις καὶ ἀνορθοῦνται
Ὅλοι συνάμα οἱ βουλευταί,
Καὶ ψιθυρίζοντες συνωθοῦνται
Οἱ πολυάριθμοι θεαταί.

Ἦρως γενάρχης δέκα ἡρώων,
Ὡς ὁ μαρμάρινος Λαοκόων
ὑπὸ γαλήνην αὐτὸς προσώπου
Νὰ κρύψῃ σάλον καὶ σπαραγμὸν
Χιλιοπλήγου ζητεῖ ἀνθρώπου·
Τῆς Σπάρτης εἶναι ὁ Ἡγεμών.

Ὁ γέρων Πέτρος Μαυρομιχάλης
Ὅρθὴν ἀκόμη καὶ ὑψηλὴν
Φέρει ἐπάνω πλάτης μεγάλης
Τὴν λευκανθεῖσάν του κεφαλὴν.
Νεφελογεῖτων καὶ ἀσπροχαίτης
Ὅμοιος στέκει ὁ Ταῦγέτης,
Ἐπάνωθέν του τὸν ὑψικράκτην
Ἀκούων πάντοτε κεραυνὸν
Καὶ κάτωθέν του τὸν καταρράκτην
Καὶ τὸν Βορέαν καταφρονῶν.

«Τῶν Μουσουλμάνων νὰ περιπτύξω
Ἦθελα, λέγει, τὸν Κολοσσόν,
Εἰς τὰς ἀγκάλας μου νὰ τὸν πνίξω,
Καὶ δίχως χεῖρας χαμαὶ πεσὼν
Ἄς ἐσφαζόμην καθὼς ἐκεῖνος
Ὁ Πολεμάρχης τῆς Σαλαμίνος!
Τὸν Κυριακούλην χεῖρά μου μίαν
Ἐτεῖνα μέχρι τῶν Θεσπρωτῶν . . .
Καὶ εἰς τὴν Εὐβοίαν τὸν Ἥλιαν,
Πλὴν στερημένος μένω αὐτῶν . . .

» Ἀκούσατέ με, καὶ ἂν δὲν χύσῃ
 Τὸ βλέφαρόν σας δάκρυ πικρόν,
 Εἰς ποίου πένθος θέλει δακρύσει; . . .
 Μετὰ περίπλουν, φίλοι, μακρόν,
 Ὁ φιλοπόλεμος Κυριακούλης
 Εἰς τῆς Ἡπείρου ἀκόμῃ δούλης
 Φθάσας τὰ Σύβοτα τρισχιλίου
 Ἡὔρε προβαίνοντας Ἀλβανούς,
 Αὐτὸς δὲ μόνον τριακοσίους
 Τῆς Σπάρτης εἶχε παῖδας κλεινούς.

» Νίκη χρυσόπτερος τῶν Ἑλλήνων
 Ἔστεφεν ἤδη τὸν στρατηγόν,
 Ὅταν ἐκεῖνος βλέμμα ἐκτείνων
 Εἶδεν ἐν μέσῳ καπνοῦ, φλογῶν
 Τὸν Κεαγιάβεην τῆς Βαλτέζης . . .
 — Τὸν νικητὴν σου λοιπὸν ἐμπαίζεις,
 Ἀπιστε! κράζει· σὲ εἶχα σώσει
 Εἰς τῆς Τριπόλεως τὰς σφαγὰς,
 Καὶ σὺ νὰ ζήσης εἶχες ὁμόσει
 Ἑλλήνων φίλος, Τούρκων φυγὰς . . .

» — Τοὺς ὄρκους ἔλυσεν ὁ Προφήτης,
 Ὁ Τοῦρκος ἔκραξε· πρὸ πολλοῦ
 Ἐγὼ σ' ἐζήτουν, ἂν δὲν μ' ἐζήτηις —
 Καὶ ἀναστήματος ὕψηλοῦ
 Ὡς δύο γίγαντες μονομάχοι,
 Ὁ εἰς τὸν ἄλλον φθάνουν ἐν τάχει.
 Ἀντικτυποῦνται οἱ δύο ἅμα
 Καὶ ἀντιδίδουν πῦρ εἰς τὸ πῦρ,
 Καὶ τῆς ζωῆς των σπᾶται τὸ ράμμα
 Ὡς νὰ τὸ ἔκλωσε μία χεὶρ.

» Νεκρὸς ἐπάνω τῆς Θεσπρωτίδος
 Ὁ Κυριακούλης ἔκειτο γῆς
 Ὡς Σπαρτιάτης ἐπὶ ἀσπίδος,
 Ὅταν ὁμοία αἰμοσταγῆς
 Καὶ τὸν Ἥλιαν μου ἦρε μοῖρα
 Εἰς τῆς Εὐβοίας τὰ μαῦρα Στύρα·
 Ἐν ᾧ τὸν τύραννον τῆς Καρύστου
 Αὐτὸς διώκει, ὁ Καλαγᾶς,
 Λεοντοκάρδιος συγγενῆς του,
 Κλονεῖται δύο λαβῶν πληγὰς.

» Ἐντὸς ἐρήμου γείτονος μύλου
 Τὸν τραυματὴν φέρει αὐτός,
 Καὶ προστατεύων τὸ σῶμα φίλου
 Ἐξω πετάει ὡς ἀετός.
 Δώδεκα τρέποντες στρατὸν ἓνα,
 Κρατοῦντες ξίφη θρυμματισμένα
 Ἐκπνέουν γύρω του Σπαρτιάται·
 Εἰς τὸν βουβῶνα λαβὼν πληγὴν,
 Καὶ ὁ υἱὸς μου τέλος κοιμᾶται
 Ἄλυτον ὕπνον εἰς ξένην γῆν...

» Ὅταν, υἱέ μου, εἰς τῶν ἀνέμων
 Τὴν ταραχώδη ἐγὼ πνοήν,
 Ὅταν, υἱέ μου, εἰς τῶν πολέμων
 Τὴν αἵματώδη ἐγὼ βοήν
 Τὸ λάλημά σου ἀκούω μόνον,
 Βαθὺν αἰσθάνομαι, βαθὺν πόνον...
 Καὶ χύνων δάκρυ θερμὸν ἐπάνω
 Εἰς τὴν σφαγὴν σου τὴν εὐλογῶ...
 Καθὼς ἀπέθανες ν' ἀποθάνω
 Ὑπὲρ πατρίδος εἶθε κ' ἐγώ!...

» Οὕτως ἡ τάλαινα Ἑλλάς κλαίει
 Δύο τῆς τώρα παιδὰς καλοῦς·
 Εἰς μάτην ὅμως τὸ αἷμα ρέει,
 Ἀφ' οὗ τῆς Ἐριδος τοὺς δαυλοῦς
 Ρέον δὲν δύναται ν' ἀποσβύσῃ,
 Ἀφ' οὗ νικάτορας ν' ἀφοπλίσῃ,
 Ἀρχὴ ζηλότυπος δὲν διστάζει,
 Ἀφοῦ τοὺς λέοντας Ὀδυσσεῖς
 Εἰς ἀπραξίαν καταδικάζει,
 Καὶ σιωπᾶτε, πατέρες, σεῖς! »

Πολλοὶ συγχρόνως θρασυστομοῦσι
 Καὶ κατὰ Θάνου ἀγορευταί·
 Τέλος τὰ βάρη των παραιτοῦσι
 Βαρυθυμοῦντες οἱ Βουλευταί·
 Ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Νικήτας,
 Μετὰ τὰς δύο τῶν Τούρκων ἡττίας
 Εἰς τὴν Μαρίναν, εἰς τὴν Στυλίδαν,
 Ἐπανελθόντες δίχως καρπὸν
 Τροχίζουν γλῶσσαν, κινοῦν γραφίδα
 Πρὸς ἓνα μόνον ἄμα σκοπόν.

Καταμηνύουν καὶ ὡς δολίαν
 Καὶ ὡς ζηλότυπον τὴν Ἀρχήν,
 Ἦτις καθεῖλεν εἰς Θεσσαλίαν
 Τὴν ὅπλοφόρον αὐτῶν ἰσχύν.
 Ὅ εἰς τὰς Πάτρας στρατοπεδεύων,
 Ἀλλὰ τὴν Κόρινθον ἐποπτεύων
 Φρουριοπόρθης Κολοκοτρώνης
 Ἐχθρὸς κηρύττεται τῆς Ἀρχῆς
 Ὡς πρωταιτίου τῶν δεινῶν μόνης,
 Καὶ κατ' ἐκείνης βαίνει ταχύς.

Τοὺς ἀντιπάλους τῆς φοβουμένη
 Καὶ εἰς ἐφόδους Ὀθωμανῶν
 Ἡ Ἐξουσία ἐκτεθειμένη,
 Τὴν διαφύλαξιν τῶν Στενῶν
 Εἰς Παλαμήδην ἐνεπιστεύθη
 Καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἐφυγαδεύθη.
 Ἐν ᾧ τὰ πάντα οὕτω κυμαίνουν,
 Τὸν Ὀδυσσεά εἰς Παρνασσὸν
 Εἶδαν βουκόλοι, ὅσοι ποιμαίνουν
 Εἰς τὰ καθίσματα τῶν Μουσῶν.

Ἐκεῖ πλησίον τῆς Κασταλίας,
 Ἐν μέσῳ μύρτων καὶ ροδιῶν,
 Εὐροῦσα πάλαι τῆς Ἰωνίας
 Τὸν τυφλωθέντα Ἐποποιὸν
 Βρέφος ἀμῆτορ καὶ εἰς τὰ ὄρη
 Τῆς Μνημοσύνης ἡ πρώτη κόρη
 Μὲ μελικήρου ξανθοῦς σταγόνας
 Ἐθρεψε, κ' ἔκτοτε μελωδεῖ
 Αὐτοῦ εἰς ἅπαντας τοὺς αἰῶνας
 Γλυκίων μέλιτος ἡ αὐδὴ.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Εἰς τὰ ἐνδόμυχα κρυπτομένη
 Τῆς καλλιμόρφου ἔξωθεν Γῆς
 Ἄδενδρος, ἄνυδρος στερουμένη
 Οὐρανοπέμπτου χρυσῆς αὐγῆς
 Κοιλὰς βασάνων καὶ θρήνων κεῖται,
 Καὶ μαῦρος Ἄδης αὐτὴ καλεῖται.
 Λαὸς κακοῦργος ἐκεῖ παμπόλλων
 Κολαζομένων κλαίει ψυχῶν,

Ἐν ᾧ εἰς χεῖρας τῶν Διαβόλων
Συρίζει μάστιξ πολλῶν πτυχῶν.

Ὅταν τὸ στόμα τοῦ Ἀθανάτου
Τὴν τελευταίαν πνεῦσαν πνοήν

Ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ Γολγοθᾶ του
Ἀέρων ἦρε σφοδρὰν ροήν

Κ' ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔρριψεν ὅλον
Τὸ φαῦλον πλήθος Θεῶν-Εἰδώλων,

Ὁ Ταξιάρχης του εἰς τὰς χεῖρας
Ἐφάνη τότε βαρυβαστῶν

Τὰς σιδηρίνας τῆς Αἵτνης θύρας,
Ἐφαίστου τέχνημα θαυμαστόν.

Αὐταὶ παρίστανον σφυρηλάτους
Τοὺς ἐξ Τιτᾶνας κατὰ σειρὰν

Καὶ γύρω Κύκλωπας ἐπαράτους
Ἀναρριπίζοντας τὴν πυράν.

Αὐτὰς ἐπάνω λίθου γρανίτου
Πρὸ τῶν Ταρτάρων, ὅπου μαγνήτου

Ἐλξίς τὰς ἔχει σφικτοκλεισμένας,
Ὁ θεὸς ἄρμοσε Γαβριήλ,

Μόνος δ' ἐμπρὸς του ἀνοιγομένας
Ὁ μαῦρος βλέπει Βελζεβουήλ.

Εἰς λίμνην αἵματος ἀνθρωπίνου
Ἐκεῖ τις ἔπλεε κεφαλὴν

Καὶ λεοντώδης, αὐτοῦ ἐκείνου
Τοῦ Ἡπειρώτου ἦτον Ἀλῆ.

Εἰς τὸ ἀφρῶδες καὶ πορφυρίζον
Ρεῦμα ὁ λάρυγξ τῆς γαργαρίζων

Μακρὰν παρίστα τὴν ἀγωνίαν.
Κ' ἐν ᾧ ἐκόχλαζεν ὁ πνιγμὸς

Ἀστραπτε μόνος εἰς τὴν σκοτίαν
Ὁ φωσφορίζων τῆς ὀφθαλμός.

Γύρω τῆς ἔβλεπεν εἰκόνας
Τῶν ἐγκλημάτων τῆς τοῦ σωροῦς,

Τοὺς δύο Μάρτυρας Κατσαντώνας,
Ἐχοντας θρύμματα τοῦς μηρούς,

Καὶ τὸν Εὐθύμιον Ἱερέα,
Ὅστις συνάρμοζε τὰ γενναῖα

Κερματισμένα του ὅλα μέλη
Καὶ πάλιν δράττων σπάθην κρυφῇ

Γίγαντος ἀνοίγε δύο σκέλη
Πρὸς τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορυφήν!

Ἡ νεκροδόχος πύλη ἀνοίχθη,
 Ἐσιδηρότριξαν οἱ στροφεῖς,
 Καὶ ὁ φλεγέθων Σατὰν ἀφίχθη
 Σίφωνα σείων καταστροφῆς·
 Καὶ ἀπὸ χίλια χεῖλη μία
 Φωνὴ ἐχύθη ὡς τρικυμία,
 Φωνὴ μεγάλων, μικρῶν Δαιμόνων
 Καὶ τῆς κολάσεως λειτουργῶν,
 Ἦτις ἀσπάθη τὸν πρὸ αἰώνων
 Συναθλητὴν των καὶ ἀρχηγόν.

Ἀφ' οὗ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων
 Ἐστάθη ἄχρους εἰς τὸ κενόν
 Δαίμονας βλέπων ἐχθροὺς Ἀγγέλων
 Πολιορκοῦντας τὸν οὐρανόν,
 Καὶ οἱ Κομήται ἄλλαξαν δρόμον
 Πνέοντες φρίκην, πνέοντες τρόμον,
 Καὶ στήν ἀόμματον πανσκοτίαν
 Φυλακισθέντες οἱ ὁπαδοὶ
 Δὲν ἔχουν πλέον τὸν τολμητίαν
 Αἰρεσιάρχην Σατὰν ἰδεῖ.

«Ποῦ, Ἀποστάτα, κράζουν, καὶ ποῖα
 Ἡ ἀπευκταία σου φυλακή;
 Ἡ γλυκυτάτη ἀθανασία
 Πόσον σ' ἐφάνη πικρὰ ἐκεῖ;
 Ἡ κεφαλὴ σου τριχοκαμμένη,
 Τὴν οὐρανίαν ὀργὴν ἐμφαίνει.
 Ἀλλὰ πῶς ἤλθες; τρέμε τὸν Πλάστην».
 Οἱ καταδόται εἶναι πολλοὶ
 Τῶν ἐλευθέρων πρὸς τὸν Δυνάστην.
 Ὁ Ἐωσφόρος τότε λαλεῖ·

«Φόβοι ἀγάπης!... Μ' εὐαρεστεῖτε
 Καὶ μὲ λυπεῖτε, φίλοι, ὁμοῦ!...
 Μὲ ταπεινοῦτε καὶ τὸν ὑμνεῖτε!
 Ἡ κτῆσις εἶναι αὐτοῦ κ' ἐμοῦ·
 Αὐτὸς μὲν Δαίμων τῆς δεσποτείας,
 Ἐγὼ δὲ Δαίμων τῆς ἀναρχίας·
 Ἡμεῖς οἱ δύο ἐχθροὶ μεγάλοι·
 Ἄν εἰς τὸν πίνακα τοῦ Παντός
 Αὐτὸς αἰώνιον τὸ φῶς βάλλῃ,
 Ἐγὼ τὸ σκότος βάλλω ἐντός.

»Εἰς τ' ἄνω κάθεται τῆς αἰώρας
 Αὐτὸς δεσπόζων τὸν οὐρανόν,
 Κ' ἐγὼ εἰς ταύτης τὰς κάτω χώρας
 Ταρταρογείτονας κυβερνῶν.
 Ἐλειψα μόλις; ἡ αἰωνία
 Τοῦ κόσμου ἔλειψεν ἁρμονία.
 Ἄν μείνω μένει, ἂν πέσω πίπτει,
 Καὶ ἡ παγκόσμιος μηχανή,
 Πρὸς τὰς ἀβύσσους τοῦ χάους κύπτει,
 Καὶ κόνις τότε οἱ οὐρανοί».

Λέγει, καὶ πόδας κινεῖ αὐθάδεις
 Ἐμπρὸς ὀπίσω παρατηρῶν.
 Βαρὺς βαδίζει· τρέμει δ' Ἄδης.
 Καὶ ὡς ἡ Αἴτνα τὸν φλογερὸν
 Κατακλυσμὸν τῆς μακρὰν ἐκχύνει
 Μαύρῃ τὰ κάτω, ἄνω κοκκίνη.
 Ὅμοίως ἔχει πυρῶδες στόμα,
 Ὅφιν πυρῶδη δ' Σατανᾶς
 Καὶ μέλαν ὄλον τὸ ἄλλο σῶμα,
 Σάρκας ὡς ἔβενον μελανάς.

Εἰς κύκλον τότε τυράννων φθάνει
 Καὶ τρεῖς τὴν χάραν βαρυκινῶν,
 «Αἶσχος! φωνάζει, αἶσχος! Ὅσμάνη,
 Σουλτάνε πρῶτε Ὀθωμανῶν!
 Ἐθεσες ὄρια Βασιλείας
 Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Κασπίας
 Μέχρι τοῦ Ἰστροῦ καὶ τοῦ Εὐφράτου.
 Ἀλλὰ τὸ στέμμα σου διατί
 Ἡ κονισμένη τοῦ ἀποστάτου
 Ἑλληνοῦ πτέρνα καταπατεῖ;

»Εἰς σέ, Μωάμεθ, αἶσχος ἐξίσου!
 Ὅχι δὲν εἶσαι ὁ πορθητῆς
 Τῆς πολυάνδρου Πελοποννήσου
 Καὶ τοῦ Δραγάσου ὁ νικητῆς.
 Ματαίως μέχρι τῆς Ἰλλυρίας,
 Ματαίως μέχρι τῆς Ἑνετίας
 Ὁ σιδηρὸς σου φήμην μεγάλην
 Ἐρραине λάμπων ὡς ἀστραπή,
 Καὶ ἡ Εὐρώπη κατὰ τὴν πάλην
 Ἐτρεμε μήπως ξιφοκοπῇ.

»Σύ, Σολιμάνη, ποῦ οἱ στρατοὶ σου;
 Ποῦ τῶν τρικρότων σου ἡ σειρά,
 Ὅθεν εἰς μίαν ἐξ ἄλλης νήσου
 Ἐκεραυνόπιπτεν ἡ φθορά;
 Ψαρῶν δελφίνας σχίζοντας εἶδα
 Τὴν καλλιμάρμαρον Προποντίδα·
 Πυρώδεις εἶδα ἐκεῖ ἐκχύσεις·
 Ἀπὸ τὴν Λέσβον ἦλθε τερπνὸς
 Τῆς ναυαρχίδος πυρακτωθείσης
 Εἰς τοὺς μυκτῆράς σου ὁ καπνός;...

»Τρέξετε, φέρετε τὴν ἀνδρείαν
 Εἰς τοὺς υἱούς σας Ὀθωμανούς·
 Εἰς περιπέτειαν αὐτοὶ ποίαν,
 Εἰς ποίους σάλους ἦλθαν δεινούς
 Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ πολυκρότου
 Αὐτοῦ ἐμάθατε Ἡπειρώτου.
 Ἐγὼ ζιζάνια, διχονοίας
 Εἰς τῶν Ἑλλήνων σπείρας τὴν γῆν
 Τῆς μισητῆς των ἐλευθερίας
 Κατεφαρμάκευσα τὴν πηγὴν...»

Τὰ σιδηρὰ των δεσμὰ ἐγγίζει,
 Τήκει τὸν σίδηρον ὡς κηρόν,
 Καὶ πῦρ ραγδαῖον ἐν ᾧ σκορπίζει
 Ἐξω τῶν μαύρων πηδᾶ θυρῶν
 Σύρων κατόπιν τοῦ τὸν Ὀσμάνην,
 Τὸν Μωαμέτην καὶ Σολιμάνην.
 Οἱ χρυσοχάλινοι τοῦ Ἡλίου
 Ἀφηνιάζουν ἵπποι εὐθύς
 Καὶ τοῦ γραπτοῦ των πέραν σταδίου
 Ἀνατινάσσονται ἀπειθεῖς.

Αὐτὸς πρὸς ἓνα τῆς οἰκουμένης
 Φαλαιοτρόφον πόλον τραπεῖς,
 Ὡς πῦρ φεγγούσης καὶ σβυνομένης
 Κατὰ τὸ πέλαγος ἀστραπῆς
 Γίνεται ἄφαντος... Νεκροβάται
 Οἱ Τουρκομάνοι τρεῖς στρατηλάται
 Εἰς τὸν δυνάστην Μαχμούτην τρέχουν,
 Τρέχουν ἐν σχήματι Δερβισῶν
 Καὶ τοῦ Ταρτάρου εἰς χεῖρας ἔχουν
 Σπινθηρακίζοντα τὸν πυρσόν.

Εἰς τὴν ἐπτάλοφον φθάνει Πόλιν
 Ἡ μανιώδης αὐτὴ Τριάς,
 Τὴν ρητορείαν τῆς χύνει δλην
 Εἰς τοῦ Βοσπόρου τὰς ἀγυιάς,
 Καὶ βροντακούεται ἡ φωνή τῆς
 Εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ἥτις,
 Προσκυνητήριον τοῦ Σουλτάνου,
 Πίστιν μετήλλαξε καὶ στολὴν
 Καὶ φέρει κίδαριν Μουσουλμάνου
 Εἰς τὴν μεγάλην τῆς κεφαλὴν.

Τῆς Γῆς τὸν Ἀτλαντα ὁ Σουλτάνος
 Τότε ἀνοίγει ἐρεθισθεὶς
 Καὶ λέγει ταῦτα ὑπερηφάνως·
 «Στόλαρχοι, δοῦλοί μου εὐπειθεῖς,
 Σκῆπτρα τῆς δόξης μου καὶ ἰσχύος,
 Ἀπὸ τὸν Χάρτην αὐτὸν ἡ Χίος
 Θέλω νὰ λείψῃ· κατόπιν ταύτης
 Θέλω αἱ Σπέτσαι καὶ τὰ Ψαρά,
 Θέλω, καὶ Ὑδρα ἡ πολυναῦτις
 Ν' ἀρανισθῶσιν εἰς τὰ νερά.

»Καὶ σεῖς ἀλύσους δεκαδακτύλους
 Σφυρηλατήσετε, στρατηγοί,
 Καὶ ὀδηγοῦντες ὄσας καμήλους
 Τὸ μέγα Κράτος μου χορηγεῖ
 Εἰς Μεγαλόπολιν πορευθῆτε,
 Ὅπου οἱ δαίμονες Μωραῖται,
 Καὶ ὀπισθάγκωνα τοὺς προδότας
 Σφικτοδεθέντας ὄλους ὁμοῦ
 Ἀρματωλοὺς των καὶ προεστῶτας
 Φέρετε ὄλους ἐμπρὸς ἐμοῦ».

Ὁ Καραλῆς τοῦ τὴν ναυαρχίδα
 Ἰππεύει στόλαρχος ἀκουστός
 Καὶ καταβαίνει τὴν Προποντίδα.
 Ἐδῶ ἡ Ἀβυδος καὶ Σηστός,
 Ὅπου οἱ ἔρωτες τοῦ Λεάνδρου·
 Ἐκεῖ τὰ ρεύματα τοῦ Σκαμάνδρου
 Καὶ τὰ ἐρείπια τῆς Τρωάδος,
 Ὅπου ἡ κόνις ποιητικὴ·
 Πᾶς βράχος μίαν δόξαν Ἑλλάδος
 Εἰς τὰς θαλάσσας λέγει ἐκεῖ.

Πλέων δὲ Κάραλης εἰς γαλήνην
 Καὶ βραδυφέρων στόλον πολύν,
 Ἔρχεται μόλις εἰς Μυτιλήνην
 Τὴν ἐλαιόφυτον καὶ καλήν·
 Ἐκεῖ τὴν τρίχορδον δ' Ἀρίων
 Παίζων ἐκάθητο εἰς τὸ πλοῖον,
 Καὶ ἡ λιγύφωνος τοὺς δελφίνας
 Ἔσυρεν ὅλους ἐκστατικούς·
 Ἐκεῖ δὲ Κάραλης μικρὸν μέινας
 Σκοποῦς ὑπέκρυπτε φονικούς.
 Ὅμοίως ὅταν κατασκοπεύῃ
 Τὴν ἐρημίαν δ' αἰτός,
 Πτεροζυγίζεται, δὲν σαλεύει
 Καὶ εἰς τὰ νέφη μένει ἐντός·
 Πλὴν εἰς τοὺς θάμνους ἀνακαλύπτει
 Πέρδικος βῆμα, ὡς βέλος πίπτει·
 Ξανθοχρυσίζουσιν καὶ πυρίνην
 Αἱ πτέρυγές του ἔχουν χροῖαν
 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἱρὶν κιτρίνην,
 Ἦτις σκορπίζει πυρκαϊάν ...
 ὦ Χίος! θέλω τὴν μακαρίαν
 Ἐκείνην πέτραν σου ν' ἀσπασθῶ
 Καὶ τοῦ Ὀμήρου τὴν μελωδίαν
 Νὰ ἐκμυζήσω, νὰ ἐμπνευσθῶ·
 Θέλω τὴν δάφνην σου νὰ μασήσω
 Καὶ τὰ δεινὰ σου νὰ τραγῶδήσω,
 Ὡς ἐτραγῶδησε τὰ τῆς Τροίας
 Εἰς τοὺς γλυκεῖς σου κόλπους ἐντός,
 Ὅταν αἱ κόραι τῆς Πιερίας
 Ἐλεγαν, ἔγραφε δὲ αὐτός ...
 Ὁ μαῦρος Κάραλης δεξιὰ του
 Τὴν Σκύρον ἔχων ποντοπορεῖ
 Ὡς ἄλλος Χάρων πορθμεὺς θανάτου·
 Καὶ εἰς τὸν Μίμαντα προχωρεῖ,
 Ὅπου ἐχάθησαν χρυσοῦ πλήρεις
 Τοῦ Ἀγαμέμνονος αἱ τριήρεις·
 Καὶ τὰς Οἰνούσας ἀφήσας φθάνει
 Τὰς καλλικόλπους Κλαζομενάς,
 Ὅθεν βαρβάρων παραλαμβάνει
 Φυλὰς ἀγρίας καὶ ὀρεινάς.

Ὅρμᾱ πανάρμενος εἰς τὴν Χίον·

Τῆς Σάμου πάραυτα ὁ στρατὸς
Εἰς τόσῃν φεύγει ἔφοδον πλοίων

Ὡς εἰς βερέαν κονιορτός·

Τὸ πλῆθος τρέχει δίχως προστάτας

Εἰς τοῦ πλησίον βουνοῦ τὰς πλάτας,

Καὶ νέοι γέροντας εἰς τοὺς ὤμους,

Μητέρες τέκνα εἰς τοὺς μαστοὺς

Φέρουν καὶ τρέχουν εἰς κρημνοδρόμους

Ἀπὸ ἀκάνθας πυκνὰς κλειστούς·

Εἰς μίαν ἔπαλξιν τοῦ Φρουρίου

Ὁ αἰμοπότης Διοικητῆς

Τὸν Ἱεράρχην κρεμᾷ τῆς Χίου·

Ἦτον ὁ Πλάτων ὁ μαθητῆς

Ἀνδρὸς ἐξέχοντος, τοῦ Πρωίου,

Ὅστις ἐν μέσῳ τοῦ Βυζαντίου

Ὑψωσε τέμενος εἰς τὰς Μούσας·

Αὐτὰς ὁ Πλάτων, φήμην ζητῶν,

Εἰς τὴν πατρίδα του προσφυγούσας

Ἦσπάσθη πέμπτον ἐνιαυτόν.

Ἄριστοι ἄνδρες καὶ διασῶνται

Τοῦ μεγαλόφρονος Κοραῆ

Συναγχονίζονται ὅλοι τότε,

Καὶ φεύγει μία τῶν ἡ πνοή!...

Ἄλλ' εἰς τῆς Χίου τὴν προκυμαίαν

Πήγει ὁ Κάραλης τὴν σημαίαν·

Τὰ τάγματά του εἰς τὰς οἰκίας,

Εἰς τὰ τεμένη τοῦ Ἰησοῦ,

Πρὸς φόνους τρέπονται καὶ ληστείας

Διψῶντα αἵματος καὶ χρυσοῦ.

Εἰς Ἀρχιμήδους σκέψεις βαθείας

Καὶ εἰς ἐκστάσεις ἐπιρρεπῆς,

Σχήματα γράφει Γεωμετρίας

Καὶ θανατοῦται ὁ Τσελεπῆς.

Τοῦ Βουνακίου ἡ αὔρα κλαίει,

Καὶ ὁ Παρθένιος αἷμα ρέει!

Ἦ θορυβώδης Ἀπλωταρία,

Τόπος πανέρημος καὶ γυμνός,

Καὶ δύο μαῦρα γεκροταφεῖα,

Τὸ Παλαιόκαστρον, ὁ Κρημνός!

Ἐφεραν ἄλλοι τὰ θύματά των
 Εἰς τὰς ἀγχόνας, εἰς τοὺς σταυρούς,
 Καὶ εἰς τὰ ἔγκατα τῶν μνημάτων
 Ἄλλοι ἐζήτησαν θησαυρούς,
 Καὶ συνησθάνθη τρόμον ὃ Ἄδης
 Μὴν τὸν ἀνοίξῃ θνητὸς αὐθάδης,
 Καὶ ἡ σελήνη ὥχρ' ἐστράφη
 Ὅταν τριγύρω σωροῦ νεκρῶν
 Δερβίσας εἶδεν εἰς τὰ ἐδάφη
 Νὰ συνορχῶνται φρικτὸν χορόν.

Ὅμοίως ὕαιναι πειναλέον
 Συνάμα χύνουν ὀλολυγμόν,
 Ἀπὸ τὰ βάθη μαύρων σπηλαίων
 Εἰς ζῶων τρέχουσαι σπαραγμόν·
 Στάκτης τὸ δέρμα των ἔχει χρῶμα,
 Καὶ τὸ ἰσχνόν των ἀπόζει σῶμα·
 Δὲν τὰς ἐκόρεταν σάρκες ζῶσαι;
 Σκάπτουν τοὺς τάφους μετὰ μικρὸν
 Καὶ ἀγαλλόμεναι καὶ σκιρτῶσαι
 Τρώγουν τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν.

Τοῦ Ἰωάννου Γαλάτου κόρη,
 Παιδίσκη μόλις ἑπτὰ ἐτῶν,
 Τὸν ἠκολούθει κατὰ τὰ ὄρη
 Φεύγοντα πλῆθος στρατιωτῶν·
 Ἡ μαύρης μοίρας Αἰκατερίνη,
 Αὐτὴ ὥχρ' ὀλευκε ὡς σελήνη
 Ἔρως ὡς Ἡβη ἐνδεδυμένος,
 «Πατέρα!» ἔκραζε μὲ κλαυθμούς·
 Εἰς πᾶν ἐκεῖνος αἰσθημα ξένος,
 Δὲν εἶχεν ὦτα καὶ ὀφθαλμούς·

Πηδῆσας βράχους, πλεύσας ἀβύσσους,
 Ἐσώθη μόλις εἰς ἄλλην γῆν·
 Ἀλλὰ τοῦ τέκνου του τὰς ἀλύσους
 Καὶ τῆς συζύγου του τὴν σφαγὴν
 Ἐκεῖθεν ἔμαθεν ὀκτὼ χρόνους
 Βαθεῖς ἀκούων καρδίας πόνους,
 Δι' ἐν τὸν κόσμον πλάσμα ἐρώτα
 Κ' ἔκραζε· «Κόρη μου ποθεινὴ,
 Εἰς τὰ σκληρὰ μου ἀκόμη ὦτα
 Ἡ παιδικὴ σου ἠχεῖ φωνή».

Καὶ εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἀσίας
 Τὰ βήματά του περιπλανῶν,
 Παρὰ τὰ Μύλασα τῆς Καρίας
 Τὸ περιζήτητον ἦυρεν ὄν.
 «Ἐκεῖ, τὸν εἶπαν, ἡ λυπημένη
 Ἐκεῖ ὀλίγας αἰγας ποιμαίνει·
 Ἀλλαξοπίστησεν ἡ ἀθλία
 Ὑπὸ αὐθέντας Ὀθωμανούς·
 Πλήν τὴν ἐκόλασεν ὀργὴ θεία,
 Κ' ἐκλείψεις πάσχει αὐτῆς ὁ νοῦς»

Εἰς ἄκραν ἔστεκε καὶ πρὸς ἓνα
 Ἐκλινε κάτω αὐτὴ κρημνὸν
 Ὅμματα στρέφουσα πλανεμένα,
 Ὅταν ἐκεῖνος ἦλθε θρηνῶν·
 «Αἰκατερίνη! τέκνον μου!» κράζει·
 «Αἰκατερίνη!» πάλιν φωνάζει·
 Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἔχει ὦτα,
 Καὶ ὡς ἐλίχρυσος μαρνανθεῖς
 Εἰς τὰ ὠχρά της πλανῶνται νῶτα
 Πλεξίδες δύο κόμης ξανθῆς.

«Αἰκατερίνη! δὲν μὲ λυπεῖσαι;
 Ὁ γέρων λέγει· ὁ θλιβερός
 Πατήρ σου εἶμαι δὲν μ' ἐνθυμεῖσαι;
 Τόσον μὲ ἄλλαξεν ὁ καιρός;
 Τοῦ χωρισμοῦ σου μ' ἔχει ὁ πόνος
 Ἀλλοιωμένον, ὅχι ὁ χρόνος...
 Σ' ἔχασα βρέφος· σ' εὕρισκω νέαν·
 ὦ γηρατεῖά μου εὐτυχῇ!
 Τὴν ποθεινὴν σου διψῶσα θέαν,
 Ἦλθ' εἰς τὰ χεῖλη μου ἡ ψυχὴ...»

Οὐτ' ἐκινήθη, οὐτ' ἐθερμάνθη
 Αὐτὴ, ὡς κρύα πέτρα βουνῶν,
 Καὶ οὐτ' ἐνόησεν, οὐτ' αἰσθάνθη,
 Ἀλλ' εἰς τὸν ἄσπλαγχνον οὐρανὸν
 Ὑψωσε μόνον βλέμμα γαλήνης
 Κ' ἔψαλεν ἄσμα παραφροσύνης·
 «Τὸ Ἅγιόν μου Μύρον μ' ἐπῆραν
 Οἱ αἰμοβόροι Ὀθωμανοί·
 Τὴν οὐρανίαν μ' ἐκλείσαν θύραν·
 Δὲν εἶμαι πλέον χριστιανή».

Κ' ἐκεῖνος ἔκραξε· «Τρισαθλία,
 Μὴ ψάλλης πλέον!.. φρίττω.. ριγῶ...
 Ἀπεμωράνθης, καὶ ἡ αἰτία
 Τῆς δυστυχίας σου εἰμ' ἐγώ!...»
 Βαρυκτυπῶντα μέτωπον, στήθη,
 Αὐτὴ τὸν εἶδε καὶ ἀπεκρίθη·
 «Τὸ Ἅγιόν μου Μύρον μ' ἐπῆραν
 Οἱ αἱμοβόροι Ὀθωμανοί·
 Τὴν οὐρανίαν μ' ἐκλείσαν θύραν·
 Δὲν εἶμαι πλέον χριστιανή».

Ἐγειναν δύο οἱ ὀφθαλμοί της
 Πηγαὶ δακρύου της φλογεροῦ,
 Τὸ τελευταῖον ἡ ἐρημίτις
 Σημεῖον ἔκαμε τοῦ σταυροῦ,
 Καὶ εἰς τὰ βάραθρα ἐκρημνίσθη,
 Καὶ ὁ ψαλμός της συνεβυθίσθη·
 «Τὸ Ἅγιόν μου Μύρον μ' ἐπῆραν
 Οἱ αἱμοβόροι Ὀθωμανοί·
 Τὴν οὐρανίαν μ' ἐκλείσαν θύραν·
 Δὲν εἶμαι πλέον χριστιανή».

Καὶ ὁ πατήρ της· «Μὲ ἀπεςπάσθη
 Ἀπὸ τοὺς κόλπους μου τοὺς γυμνοὺς,
 Καὶ τὸν πατέρα της ἠκαταράσθη,
 Καὶ εἰς ἀβύσσους καὶ εἰς κρημνοὺς
 Μ' ἔφυγε δίχως νὰ μὲ γνωρίσῃ,
 Μ' ἔφυγε δίχως νὰ μ' ἐλεήσῃ...
 Ὅλην ἐπάνω μου τὴν ὀργὴν σου,
 Ὅλην ἐξήντησες, οὐρανέ!...
 Ὅλην ἐπάνω μου τὴν ὀργὴν σου
 Φλόγα ἐκένωσες, κεραυνέ!...»

Νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Χίον στέλλει
 Πλοῖα μικρόσωμα ἡ Ἑλλάς,
 Ἀλλὰ πτερόεντα καὶ ὡς βέλη
 Πρύμνας προφθάνοντα ὑψηλάς.
 Ψάλε, φωνή μου, τοὺς πολυκρότους,
 Τῆς ναυστολίας αὐτῆς τοὺς πρώτους,
 Ὅσοι συνῆλθαν τότε εἰς βράχον
 Ὑψηλοτράχηλον τῶν Ψαρῶν
 Καὶ ψάλε πρῶτον τὸν τουρκομάχον
 Μιαούλην, γέροντα θαλερόν.

Εἰς χιονότριχα ἡλικίαν

Ἀυτὲς δὲ γίγας πολεμιστῆς

Ἐνηγκαλίσθη τὴν ναυαρχίαν

Ὡς τὴν νεόνυμφον ἐραστῆς

Σιδηροκράνιος, σιδηρόπους

Καὶ ὄλος σίδηρος εἰς τοὺς κόπους,

Ἄπ' Ἀμαζόνος μητρὸς μασχάλην

Παιδίον, λέγουν, ἑτῶν ἑπτὰ

Πεσῶν εἰς πέτραν αὐτὸς μεγάλην

Τὴν κατεσύντριψεν εἰς λεπτά.

Καθὼς ἐζήτει νὰ λατομήσῃ

Τοῦ Ἀθωνός τις τὴν κορυφήν,

Τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ παραστήσῃ

Τὸ σῶμα θέλων καὶ τὴν μορφήν,

Ἦθελα οὕτω τὰ ὑψωμένα,

Πλευρὰ τῆς Ὑδρας εἰς μόνον ἕνα

Νὰ συνετέμνοντο ἀνδριάντα,

Καὶ νὰ ἐγράφετο εἰς αὐτόν·

«Μιαούλης οὗτος, εἰς δὲ τὰ πάντα

Τῆς Ὑδρας τρόπαια παριστῶν».

Ἀφ' οὗ τοὺς Τούρκους ζητῶν ματαίως

Τῆς Χίου ἔπλευσε τὰ νερά,

Ὁ μεγαλόχειρ ἦλθεν Ὑδραῖος,

Τριαινοφόρος εἰς τὰ Ψαρά.

Ἐκεῖ συμβούλιον συγκαλέσας,

Καὶ τοὺς πλοιάρχους κύκλῳ του θέσας,

Τῶν θαλασσιῶν Θεῶν-Τριτῶνων

Ἀναξ ἐφαίνετο Ποσειδῶν,

Ὅστις εἰς βράχου κάθηται θρόνον

Ἀπὸ τὰ κύματα ἐκπηδῶν.

Ἐκεῖ Μιαούλου τὰ δευτερεῖα

Εἶχε Μιαούλου δὲ τυχηρός,

Ὁ ὑφικάταρτα πέντε πλοῖα

Δώσας ἀνάλωμα τοῦ πυρός·

Καὶ παρὰ τοῦτον, ὅταν ὠμίλει,

Καθένα λόγον ἀπὸ τὰ χεῖλη

Εὐστόχως ἔρριπτεν ὡς βολίδα

Ὁ Ἀναστάσιος Τσαμαδός,

Βρασίδας δώσας εἰς τὴν πατρίδα

Τὸ ζέον αἷμά του ἀφειδῶς.

Καὶ σὺ ἐκείνων εἶχες τὰ ἴσα,
 Μεγαλοπτέρυγε Κριεζῇ,
 Σὺ τοῦ ὁποίου αὐλοτριβεῖσα
 Ἡ φήμη ἄπειρος ἔτι ζῇ.
 Πᾶσά σου μάχη νίκη σου μία·
 Σὲ εἶδαν Κάλυμνος, Ἰκαρία
 Θαλασσογίγαντα τοῦ ἀγῶνος
 Διακοσίας ναῦς ἐχθρικὰς
 Τοῦ Βυζαντίου, τῆς Καρχηδόνος
 Ἀπὸ μικρόσκαφον νὰ νικᾷς.
 Σχέδια πλάττων, ἔμενε σύννους
 Ἐκεῖ ὁ φέρων τοὺς Ραφαήλ
 Καὶ μετ' ἐκείνων εἰς τοὺς κινδύνους
 Πίπτων Τομπάζης Ἑμμανουήλ.
 Λέξιν δὲν ἔλεγεν ἀλλὰ μόνον
 Ὑπεβρυχᾶτο αἶμα καὶ μόνον
 Ὁ λεοντόκαρδος Παναγιώτας,
 Ὅστις βορέας εἰς τὰς ὀρμάς,
 Πρῶτος ἐχύνετο εἰς τὰς πρώτας
 Τῶν Μουσουλμάνων ἐπιδρομάς.
 Μετὰ Πινότσην τὸν κολοσσαῖον
 Ἐπιδρομέα τῶν θαλάσσων
 Ἐκεῖ, Σαχίνη, ἔστεκες πνέων
 Πατρίδος ἔρωτα καὶ Μουσῶν.
 Ἐλαμψες ἔπειτα εἰς τὸ σκότος,
 Ὅταν ἀκούσθῃ ὁ μέγας κρότος
 Ὡς νὰ ἐμάχοντο τὰ στοιχεῖα
 Καὶ ἡ τῆς Χίου νυκτερινή
 Ἐσυγκροτεῖτο σκαφομαχία
 Καὶ ἀντεβόων οἱ οὐρανοί.
 Αἱ Σπέτσαι ἄριστον υἱὸν ἔνα
 Εἶχαν Λεβέσην των τὸν κλεινόν,
 Ὅστις δὲν ἄφησεν εἰς λιμένα
 Ὑπνώτιον πλοῖον Ὀθωμανῶν·
 Εἰς τὴν μεγάλην καὶ οὗτος ἦτον
 Σύνοδον τότε τῶν ἀτρομήτων.
 Ἐκεῖ καὶ Κούτσης καὶ Λάμπρος ἦσαν
 Ἐκεῖ ἐστέκετο σκεπτικός,
 Ἀλλὰ πολέμου ἔπνεε λύσσαν
 Ὁ Ἰωάννης Κυριακός.

Τῆς Βουβουλίνας Ἀρτεμισίας,
 Ὅτις ἀνῆλθεν ἡρωικῇ
 Τὸ μέγα τεῖχος Μονεμβασίας,
 Οἱ δύο παῖδες ἦσαν ἐκεῖ.
 Ἐκεῖ ἐκάθηντο βαρεῖς τότε
 Καὶ δύο ἐνδοξοὶ Ψαριῶται,
 Ὁ Ἀποστόλης ἄγρυπνος γέρων
 Καὶ Ἰαννίτσης ὁ τολμηρὸς,
 Ὁ εἰς τὰς νήσους τῶν Τούρκων φέρων
 Πλημμύραν αἵματος καὶ πυρός.

Πρῶτος δ' ἔχων πολλὴν τὴν κρίσιν
 Μιαούλης εἶπε· «Συναδελφοί!
 Ἄνθρωποι ζῶσι κατὰ τὴν Δύσιν
 Αὐτοκληθέντες λαοὶ σοφοὶ
 Καὶ οὐρανόθεν λαβόντες κλῆρον
 Μίαν τῶν πέντε τῆς Γῆς ἡπείρων.
 Εἰς τούτους ἔφεραν τῶν προγόνων
 Αἱ βίβλοι ἅμα καὶ ὁ καιρὸς
 Ὅτι ἐν μέσῳ ἐκείνων μόνον
 Νοῦς ἐπλαστούργησε ζωηρὸς.

»Αὐτοὶ παρέλαβαν τὴν Θρησκείαν,
 Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ,
 Πλὴν εἰς τοῦ Τούρκου τὴν ἐξουσίαν,
 Ἐχθροῦ τοῦ ἅμα καὶ ὕβριστοῦ,
 Τὸν Ἅγιόν του Τάφον ἀφίνουν
 Καὶ τὸ Κοράνιον μεγαλύνουν.
 Αὐτοὶ παρέλαβαν τῶν Ἑλλήνων
 Ὅλα τὰ φῶτα καὶ τοὺς θεσμούς,
 Πλὴν τοὺς ἀθλίους υἱοὺς ἐκείνων
 Ἡμᾶς ἀφίνουν εἰς τοὺς σφαγμοίς.

»Χίων ὁ Κάραλης χιλιάδας
 Ἐμπρὸς τῶν ἔσφαξεν ἑκατόν.
 Καὶ ἀνεστάτωσαν τὰς Κυκλάδας
 Οἱ ποντοπόροι νεκροὶ αὐτῶν.
 Καὶ εἰς τῆς Χίου χθὲς τὸν λιμένα
 Ἐνῶ τὰ πλοῖά του ἀφειμένα
 Εἰς τὰς πυρφόρους μου ἦσαν χεῖρας
 Πλοῖον μ' ἐπρόδωκε Βρεττανουῦ,
 Κ' ἔφυγε κόπτων αὐτὸς ἀγκύρας
 Ἐν μέσῳ σκότους νυκτερινοῦ.

» Ἄλλ' ὥς εἰς πτόμα τὰ σαρκοβόρα
 Ὅρνεα πέτονται σωρηδόν,
 Εἰς Χίον πάλιν οἱ Τοῦρκοι τώρα
 Ἦλθαν λαβόντες ἄλλην ὁδόν.
 Αὐτὴν τὴν νύκτα δύο πυρπόλα
 Ὅλα ρητίνη, πυρίτις ὄλα,
 Εἰς τὰ κυμαίνοντα τούτων δάση
 Ἄς ἐπιπέσωσι κεραυνοί,
 Καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἅς μὴ φθάσῃ
 Παρ' ἣ ἐσχάτῃ αὐτῶν φωνή.

» Καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἂν σωθῶσιν,
 Ἐκλείσθῃ, ναύαρχε, ἡ ὁδὸς
 Ὡστε Ὑδραῖοι νὰ μὴν ἐμβῶσιν;
 Ὁ ἥρως ἔκραξε Τσαμαδός·
 Ἄμα πρυμνήσιον τὴν ἀέρα
 Μᾶς ἀποστείλῃ μία ἐσπέρα,
 Θὰ μᾶς κρατήσωσι τοῦ Δαρδάνου
 Ὅλμοι ἀόμματοι καὶ νεκροὶ
 Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου
 Νὰ μὴ συρρεύσωμεν ἀντικρύ;

» Ἐκ τοῦ συστάδην νὰ πολεμῶμεν
 Σὺ μᾶς ἐδίδαξες τὸν ἐχθρὸν
 Καὶ εἰς τὰς Πάτρας νὰ κυνηγῶμεν
 Μεγάλα πλοῖα διὰ μικρῶν·
 Μόνος εἰς δύο πεσὼν φρεγάτας
 Τὰς φλογεράς των ἐκτύπας πλάτας·
 Τὸ πλήρωμά σου ἀντέστη ὅλον·
 Εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν ναυτῶν
 Σὺ ἀπεκρίθης τὸ πυροβόλον
 Καὶ τὸ πηδάλιον συγκρατῶν».

« Μιαούλη! δύο προετοιμάζεις,
 Δύο μὲ δίδεις πυρπολικά,
 Ἐκραξε τότε καὶ ὁ Τομπάζης
 Στέρνα προτείνων ἥρωικά·
 Πατῶ εἰς νύκτα συνεφωμένην
 Τὴν Ἀλεξάνδρειαν κοιμωμένην,
 Καίω τοὺς στόλους της, αὐτὴν καίω
 Κ' ἐκεῖ ἀνάψας φρικτὸν φανὸν
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπαναπλέω
 Ὑπὸ κατάπυρον οὐρανόν».

Οὕτω Βριάρεως ὁ κυλίων

Ἄνω τὰ ρεῖθρα τῶν ποταμῶν

Καὶ ὁ Ἐγκέλαδος ὁ χιλίων

Εἰς τὸ ἀνάστημα πιθαμῶν

Μεγαληγόρον ἐλάλουν γλῶσσαν,

Ὅταν ἐσώρευαν Οἶτην, Ὅσσαν

Εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰς ἀκρωρείας

Καὶ ἀπὸ στοίβαν πολλῶν βουνῶν

Καθεῖς φλογώδεις ἔδραττε δρύας

Νὰ δαυλοκαύσῃ τὸν οὐρανόν.

Εἰς τὸ συνέδριον ἄγνωστός τις

Ἐφάνη τότε πολεμιστής,

Μικρὸς τὸ σῶμα καὶ νέος, ὅστις

Αὐτοπροσφέρθη πυρπολητής·

Λέοντος εἶχε τοὺς χαρακτῆρας

Αὐτοῦ τὸ στόμα καὶ τοὺς μυκτῆρας,

Καὶ ὁ Κανάρης ἦτον ἐκείνος·

Πυρακτοστόλοι δύο κρυφοὶ

Ἐκείνος ἅμα καὶ ὁ Πιπῖνος

Συναποστέλλονται παμφηφεῖ.

Ἡ νῆσος εἶχε Ναὸν εἰς μνήμην

Τοῦ Ποσειδῶνος χριστιανῶν

Ὅστις ἀπέλαυε πολλὴν φήμην·

Εἰς τοῦτον πλῆθος θαλασσινῶν

Ἐφερε πλῆθος ἀναθημάτων,

Ἀγκύρας, σκάφη μὲ τ' ἄρμενάτων,

Ὅλα ἐξ ὕλης ἀργυροχρύσου,

Καὶ πᾶσαν ὥραν ἦτον αὐτὸς

Εἰς ἐγχωρίους, ξένους ἐξίσου

Φωτοχυμένος καὶ ἀνοικτός.

Ἐκεῖ κατέβαινε θεία χάρις·

Ἐκεῖ τὴν σκέπην τῆς κεφαλῆς

Κρατῶν εἰς χεῖράς του ὁ Κανάρης,

Ὡς ναύτης ἔρχεται ἀφελής·

Εἰς τὴν Ἀγίαν ἐμπρὸς Τριάδα

Τρέμων ἀνάπτει χρυσὴν λαμπάδα

Καὶ εἰς τὸν Ἅγιον τρέμων ἄλλην

Ὁ τῶν τρικρότων καταστροφεύς,

Καὶ κράζει ἄρας φωνὴν μεγάλην

Τῆς ἐκκλησίας ὁ Ἱερεὺς·

«Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ καμμία
 Γλῶσσα πρὸς ὕμνον σου δὲν ἀρκεῖ·
 Γαίης, στερέωμα καὶ στοιχεῖα
 Ἐν μόνον νεῦμά σου διοικεῖ·
 Πνεύσας, ἐκίνησες τοὺς ἀέρας·
 Βλέψας, προσήλωσες τοὺς ἀστέρας·
 Ζωὴ ὦν ἀναρχος, ἀενάως
 Ἀφθονον χύνεις νᾶμα ζωῆς·
 Καθὼς ἐποίησες Πᾶν τὸ χάος,
 Ἄν θέλῃς χάος τὸ Πᾶν ποιεῖς.

» Ὁ χρόνος ὅλος ἀκαριαία
 Ἐνώπιόν σου εἶναι στιγμή,
 Καὶ τὸ διάστημα πᾶν κεραία·
 Οἱ κοσμοσκόποι σου ὀφθαλμοί,
 Φωτοδοτῆρες δύο, χιλίους
 Σπινθηρακίζουσι ὁμοῦ ἡλίους·
 Τὴν ἐθνομήτητορα χώραν ταύτην,
 Θεέ, σκεπάζει τάφου σποδός·
 Εἰς τὸν ἀτρόμητον αὐτῆς ναύτην
 Τυραννοπλήκτορα νίκην δός !»

Σχίζει τὴν θάλασσαν ὁ Πιπῖνος
 Καὶ ὁ Κανάρης πλέων ἰδοῦ
 Νέος Κυναίγειρος Σαλαμῖνος·
 Ἀλλὰ κατὰ μεσα τῆς ὁδοῦ
 Τοὺς δώδεκά του ναύτας ἡ κρύα
 Φλεβοπαγώνει μικροφυχία·
 Ἐκεῖνος ὅλους ἀποστομώνων,
 «Φύγετε, κράζει, καὶ δίχως σᾶς,
 Ἀπὸ τὰς χεῖράς μου αὐτὰς μόνον
 Ἀπόψε καίεται ὁ Πασᾶς !»

Μετὰ γλυκεῖαν θέρους ἡμέραν
 Τέλος ἀστράπτουν οἱ οὐρανοὶ
 Ὡς εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν ἑσπέραν
 Ὅταν ἀπλώθησαν κυανοὶ
 Καὶ τῶν ἀστέρων ἡ ἄμμος νέα
 Διεσκορπίσθη πλέον ὠραία·
 Εἰς τὰς φωσφόρους ὑγρὰς ἐκτάσεις
 Ἐντὸς χρυσίνου κυματισμοῦ
 Ὡς δύο δράκοντες τῆς θαλάσσης
 Τὰ δύο σκάφη φεύγουν ὁμοῦ.

Βλέπων προστρέχοντα τὸν Ὑδραῖον
 Ὁ ἥρως ἔκραξε τῶν Ψαρῶν·
 «Δὲν σὲ προφθάνω, Πιπίνε, πλέον·

Νὰ προπεράσω δὸς με καιρὸν·
 Ἄμα εἰς πλοῖον ἐγὼ πῦρ βάλλω,
 Πετᾶς σὺ τότε καὶ καίεις ἄλλο».
 Ἐκεῖνος πείθεται μετριάζων

Τοῦ καταρτίου τοῦ τὸν ἱστὸν,
 Καὶ μένει ὀπισθεν θυσιάζων
 Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἑαυτὸν.

Καὶ ὁ Κανάρης διπλασιάζει
 Καρδίαν, τόλμην καὶ προχωρεῖ
 Καὶ τὰς ἀρπάγας τοῦ ἐτοιμάζει
 Καὶ ποῦ νὰ τρέξῃ παρατηρεῖ·

Ἄλλ' ὥς νὰ πίπτῃ ὁ Γαλαξίας,
 Ἀπὸ τὰ βάθῃ τῆς οὐρανίας
 Καὶ σαπφειρίνης τότε ἀψίδος
 Κύκλος ἀστρώδης γοργοῦ φωτὸς
 Εἰς τὴν μεσαίαν τῆς ναυαρχίδος
 Ἰστοκεραίαν πίπτει ἐντός.

Δις τρεῖς σταυροῦται ὁ Ἑλλήν ναύτης
 Εἰς τόσῃν ἔκχυσιν πυραυγῇ
 Καὶ λέγει· «Κύριε! στολοκαῦτις
 Ἡ δεξιὰ σου μὲ ὁδηγεῖ»·
 Καὶ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Χίου φθάνων,
 Ὅπου ὁ στόλος τῶν Μουσουλμάνων,
 Τὴν ναυαρχίδα των πλησιάζει
 Κ' Αἰτνης εἰς ταύτην πῦρ ἐξερνᾷ·
 «Φωτοχυσίαν θέλεις; φωνάζει·
 Φωτοχυσίαν, θηρίον, νά!»

Εἶχεν ὁ Κάραλης εὐωχίαν·
 Ἐκεῖ τοῦ στόλου οἱ ἀρχηγοὶ
 Φαιδρὰν ἐτέλουν ὀλονυκτίαν,
 Καὶ τὰ ἐξάρτια φωταυγῇ
 Ἀπὸ κανδήλας ἦσαν μυρίας,
 Καὶ ὁ Βαλέστας ὁ τολμητίας
 Ἐκεῖ ἐκρέματο εἰς ἀγχόνην·
 Φιλέλλην, ὅστις τὸν ἀγαθὸν
 Καὶ ἀρειότολμον Μελιδόνην
 Ἦχμαλωτίσθη ἀκολουθῶν.

Εἰς τὴν ἰδίαν φέρεται ὦραν

Ἡ παντοφάγος πυρκαϊᾶ

Καὶ εἰς τὴν πρύμνην καὶ εἰς τὴν προῶραν,

Καὶ νὰ τὴν σβύσῃ ἀγωνιᾷ

Τρέχων ὁ Κάραλης καὶ γογγύζων·

Δράκων ὀρθούμενος καὶ συρίζων,

Αὐτὴ χιλίας γλώσσας ἀπλώνει

Καὶ χύνει νέφη μαύρων ἀτμῶν·

Ἡ τοῦ Βαλέστα τότε ἀγχόνῃ

Σφίγγει τὸν Τοῦρκον εἰς τὸν λαιμόν.

Ὡς ὁ ἐλέφας, ὅστις ὀδεύει

Τρώγων πᾶν ὅ,τι χλωρὸν ξηρόν,

Ἄρμενα, κάλους τὸ πῦρ χωνεύει,

Χύνουν οἱ ναῦται βροχὴν νερῶν·

Αὐτὸ τὴν δέχεται ὡς τὴν πόσιν

Τὴν διδομένην μετὰ τὴν βρῶσιν·

Ἐδῶ ἀνοίγει, ἐκεῖ κρατῆρας,

Καὶ τῶν ἐντρόμων ἐπιβατῶν

Καίει τοὺς πόδας, καίει τὰς χεῖρας,

Τὸν ναύαρχόν των ζητεῖ αὐτόν...

Ζητεῖ ν' ἀφήσῃ αὐτὸς τὸ πλοῖον·

Ἄλλ' εἰς τὸ πρόσωπον τὸν κτυπᾷ...

Ὁ κρεμασμένος Βαλέστας... κρύον

Νεκροκολάφισμα!... σιωπᾷ...

Κ' ἐν ᾧ εἰς λέμβον ἔντρομος πίπτει,

Θεοῦ ἐπάνω του ὀργὴ ρίπτει

Δοκὸν συντρίβουσιν τὰ νεφρά του...

Ἐκφαρυγγίζει αἷμα δριμύ,

Τὸ σκότος ἔρχεται τοῦ θανάτου,

Καὶ τὴν ψυχὴν του συνεξεμεῖ...

Ἐν ᾧ ἡ Χίος τότε ὀρθώνει

Τὴν κεφαλὴν τῆς αἵματηρᾶν

Καὶ εἰς τὸ πέλαγος προσηλώνει

Βλέμμα ἐκφράζον Ἄδου χαράν,

Μακρὰν εἰς λέμβον πλέει ὁ Ἄρης

Τῶν θαλασσίων μαχῶν Κανάρης·

Ὅμοίως, ὅταν τὸν κάμακά του

Εἰς κῆτος πήξῃ ὁ ἄλιεύς

Καὶ λάβῃ τραῦμα βαθύ θανάτου

Τῶν δύο πόλων ὁ βασιλεὺς,

Ἐν ᾧ τὸ τρέμον βαρύ του σῶμα
 Κυμάτων φέρει κλυδωνισμόν,
 Ἐν ᾧ τὸ βρέμον πλατύ του στόμα
 Ὑδάτων χύνει κατακλυσμόν,
 Ἐκεῖνος φεύγει... πλήν μετ' ἀγῶνας
 Τὸ ζῆσαν τέρας δέκα αἰῶνας
 Ποδῶν χιλίων ἀπλώνει πτώμα,
 Λεπιδοθώρακον καὶ ξηρόν,
 Εἰς τῆς θαλάσσης τὸ μέγα στρῶμα,
 Σῶζον τὴν λόγχην εἰς τὸ πλευρόν.

Σκηνὴ φρικώδης!... τῶν τηλεβόλων
 Ἑκατὸν δέκα τὸν ἀριθμόν
 Εἰς τὰ πλευρά της βροντώντων ὄλων,
 Καὶ εἰς τοῦ ἀντλου τὸν ἐκρηγμένον
 Σαλευομένων ξηρᾶς καὶ νήσων,
 Συγκλονομένων καὶ τῶν ἀβύσσων,
 Εἰς μαῦρον σύννεφον φερομένην
 Καὶ ναύτας φέρουσα δυστυχεῖς
 Τὴν ἐπουράνιον ἀναβαίνει
 Ἀψίδα τότε ἡ ναυαρχίς...

Ἄλλ' ἐν ἐξαίφνης τμημὰ της ἔχον
 Δύο κατάρτια φλογερά
 Ὁ Ἑωσφόρος ἀρπάζει τρέχων
 Εἰς καταιγίδος μαῦρα πτερὰ,
 Εἰς τὴν παλάμην του τὸ ζυγίζει
 Καὶ ἤδη ὄλον τὸ σφενδονίζει
 Πρὸς τοῦ Κανάρου τὴν λέμβον ἤδη,
 Ὅταν ὁ Κύριος ἐντολήν
 Εἰς τὸν πιστόν του Γαβριὴλ δίδῃ
 Ν' ἀπομακρύνῃ τὴν προσβολήν.

Ὁ στρατηλάτης τοῦ Κοσμοπλάστου
 Τόξον εἰς χεῖρα δράττει γοργήν,
 Καὶ εἰς τὸ τάνυσμα τῆς νευρᾶς του
 Καὶ εἰς τοῦ βέλους τὴν ἐκφυγὴν
 Ὅλος δονεῖται καὶ πάλλει ὄλος
 Ὁ ἐναέριος ἄνω θόλος...
 Τὸ βέλος φθάνει τὴν ὠπλισμένην
 Ἀκόμῃ χεῖρα τοῦ Σατανᾶ
 Εἰς τοὺς ἀέρας σταθμιζομένην,
 Τὴν τραυματίζει καὶ τὴν πλανᾷ...

Τὸ καῖον λείψανον τοῦ τρικρότου
 Εἰς ἐν τῆς Χίου πίπτει βουνὸν
 Ἐν μέσῳ λάμπει βαθυσκότου·
 Ὁ Δαίμων τότε τὸν οὐρανὸν
 Εἰς τὰς ἀγκάλας του ὄλον κλείων
 Σαλεύει ὄλον ἐκ θεμελίων,
 Καὶ τοῦ Σαμφῶνος τὴν λύσσαν ἔχει
 Τὰς στήλας δράττοντος τοῦ Ναοῦ,
 Καὶ τὸ διάστημα πληρῶν τρέχει
 Ὁ γογγυσμός του κατὰ Θεοῦ.

Καὶ ὁ Κανάρης εἰς τὰ Ψαρά του
 Ν' ἀγγεῖλῃ ἔτρεχε τὴν χαράν,
 Καὶ εἰς τὸν ἓνα βραχίονά του
 Σημαίαν ἔσειε πορφυρᾶν·
 Κρότος σημάτων ἀκούσθη μέγας·
 Εἰς τὰ κατάρτια, εἰς τὰς στέγας
 Ἐδραμαν ὅλοι νὰ τὸν ἰδῶσι·
 Πλὴν φεύγων ὅλους εἰς τὸν Ναόν,
 Ὁ ἥρως ἔσπευδε ν' ἀποδώσῃ
 Εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ ὁ Πιπῖνος ὡσαύτως φθάσας
 Ν' ἀνάψῃ δίκροτον ἐχθρικόν,
 Ταχὺς διέπλευσε τὰς θαλάσσας
 Καὶ εἰς τὴν Ὑδραν ἦλθε νικῶν.
 Τρέξας ἐμπρὸς τοῦ ὄλος παιδρότης
 Ὁ μέγας Λάζαρος Κουντουριώτης,
 Ὁ πρυμνοφύλαξ τῆς Πολιτείας,
 «Ἐφάνης, εἶπε, σὺ νικητῆς
 Τῆς δυσνικήτου φιλοπρωτίας
 Καὶ τῆς πατρίδος σου λυτρωτῆς».

Ἐπάνω δύο πλαστίγγων ἴσων
 Ὁμοίως ἔστεκε σκεπτικὸς
 Εἰς γειτονεύουσαν ἄλλην νῆσον
 Ὁ φιλοδίκαιος Αἰακός·
 Τῆς βασιλείας τὸ σκῆπτρον φέρων
 Εἶχε τὰ ἦθη ἀπλᾶ ὁ γέρων,
 Καὶ ὅταν ἔλαβαν νεκρὸν τοῦτον
 Εἰς τὰς ἀγκάλας των οἱ Θεοί,
 Τὸν παρεδέχθη κριτὴν ὁ Πλούτων
 Ὡστε τὸν Ἀδην νὰ δικαιοῖ.

Ὅμοίως ἄνω βράχου μεγάλου
 Στέκει ἀκίνητον ὡς νεκρὸν
 Τὸ σῶμα δράκοντος δικεφάλου·
 Ἄλλ' ἐρεθίσθη αὐτὸς μικρὸν ;
 Ὅρμα, συρίζει καὶ ἅμα φέρει
 Τρία του ὅπλα εἰς τρία μέρη·
 Μίαν του κάραν ἐκεῖ προτάττει,
 Ἄλλην παρέχει φαρμακεράν,
 Καὶ ὡς βαρεῖαν δοκὸν ταραττει
 Συστρέφων ὀπισθεν τὴν οὐράν.

Εἰς τὰ μεθόρια μόλις φθάνων
 Τῶν μεγαθύμων Ἡπειρωτῶν,
 Προαποστέλλει κατ' Ἀκαρνάνων
 Τρεῖς μυριάδας πολεμιστῶν
 Ἀπὸ Δυρράχιον καὶ Δωδώνην,
 Καὶ στρατηγέτην τῶν τὸν Βριώνην,
 Ὅστις συμβούλους τὸν Μουχουρδάρην
 Ἐμπειρον ἄνδρα καὶ συνετόν,
 Καὶ τὸν ἀνδρεῖον Ταχίρ Τσαπάρην
 Καὶ τὸν Ρεσίτην ἔχει αὐτόν.

Αὐτὸς δὲ ἄλλοθεν χιλιάδας
 Φέρει πεντήκοντα ἐκλεκτάς
 Καὶ τῆς Λαμίας τὰς πεδιάδας
 Κενὰς εὐρίσκει καὶ ἀνοικτάς·
 Φραγὴν δὲν βλέπει τὴν φρικαλέαν
 Τοῦ Ὀδυσσέως ἐκεῖ ρομφαίαν.
 Τὰς Θερμοπύλας ἐγγίζων ὁμῶς
 Βαθὺν ἀκούει τῆς γῆς σεισμόν...
 Τοῦ Λεωνίδου στέλλει ὁ δρόμος
 Ἡρώων ἅμα κι' ἀπελπισμόν...

Καὶ μέγα φάντασμα εἰς τὰ νέφη
 Σείει τὴν κόμην του μελανήν,
 Ἀστροπηβόλα ὄμματα στρέφει,
 Τὸν καταρράκτην ἔχει φωνήν
 Καὶ κράζει· «Στάσου, Χουρσίτη, στάσου !
 Ὅπισω φέρε τὰ βήματά σου !
 Ἐδῶθεν Πέρσαι, Γότθοι, Γαλάται,
 Τοῦ Φλαμινίου οἱ αἰετοί,
 Τούρκων ἐπέρασαν στρατηλάται·
 Ποῦ ὅλοι σήμερον, ποῦ αὐτοί ;»

Πλήν οὐδὲ κάτω του κλονουμένης
 Τῆς γῆς αἰσθάνεται τὴν ὀργήν,
 Οὐδ' ἀκροᾶται τῆς εἰμαρμένης
 Ὁ Τοῦρκος ἄνω του τὴν κραυγὴν.
 Ὁ Σλάμης Πρόνιος, ὁ Μουχαρέμης,
 Ὁ Ταχινβάζης, ὁ Βραῆμ-Δέμης,
 Ὁ Βάλιος Χοῦσος, ὁ ἐξ Ἀγκύρας
 Κεφαλοκόπτης Ἀχμέτ-Πασᾶς,
 Σπαθοφορούσας ὑψώνουν χεῖρας
 Καὶ ρίπτουν κάτω θήκας χρυσᾶς.

Ὅμοίως βούβαλοι κερασφόροι
 Χίλιοι βαίνουν ἀγεληδὸν
 Καὶ οἱ βουκέφαλοι ὁδοιπόροι
 Μίαν καὶ ἴσην τρέχουν ὁδόν.
 Δάσος ἀπάτητον ἀπαντῶσι;
 Τὴν δίοδόν του ὅλοι τολμῶσι·
 Πλήν μετ' ὀλίγον εἰς πυκνοτάτων
 Δένδρων ἐμπλέκοντες τοὺς κορμούς
 Τὰ καμπυλόμακτρα κέρατά των,
 Μεταμελοῦνται εἰς μυκηθμούς.

Καὶ ὁ Χουρσίτης πόλεμον πνέει,
 Στενὰ καὶ ὄρη δὲν θεωρεῖ,
 Τῶν Δωριέων τὰς κώμας καίει
 Καὶ ἀκατάσχετος προχωρεῖ·
 Καὶ εἰς τοῦ Κάδμου τὴν πόλιν μείνας
 Βλέπει ὡς λείαν του τὰς Ἀθήνας,
 Καὶ δραπετεύουν Νύμφαι καὶ Μοῦσαι
 Δίχως κελάδημα καὶ πνοήν
 Τὴν Κασταλίαν των παραίτουσαι
 Εἰς τὼν κυμβάλων του τὴν βοήν.

Εἰς Θήβας μείνας στέλλει τὸν νέον
 Στρατάρχην Δράμαλην εἰς Ἴσθμὸν
 Καὶ χιλιάδες πεζῶν ἱππέων
 Εἴκοσι δύο τὸν ἀριθμὸν
 Ἐπονται τούτου τὴν στραταρχίαν
 Καὶ ἄλλοι ζῶντες εἰς Δαλματίαν,
 Ὅπου ὁ Δρίλλων ἀργυρορρέει,
 Καὶ ὀμιλοῦντες ἰλλυριστὶ
 Ὁκτακισχίλιοι κολοσσαῖοι
 Ἄνδρες, τοῦ οἴκου του οἱ πιστοί.

Σύρει καμήλων καὶ ἡμιόνων
 Τρεῖς μυριάδας αὐτὸς ὁμοῦ
 Δι' ὅσα λάφυρα μέλλει μόνον
 Νὰ μεταφέρῃ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ·
 Ὅπου δὲ μένωσι τινὰς ὥρας
 Φέρουν τὸν ὀλεθρον μιᾶς χώρας
 Τόσοι πολύκτηνοι διαβάται,
 Οὐδὲ πηγαῖον πλέον νερόν,
 Οὐδὲ σιτάσταχυς ἀπαντᾶται,
 Οὐδὲ λειμῶνος χόρτον χλωρόν.

Οὕτως ἀκρίδες πυκναὶ τὸ θέρος
 Ὡς μέγα νέφος καὶ μελανόν
 Ἐν μέσῳ τρέχουσιν τοῦ αἴερος
 Ἀποσκοτίζουν τὸν οὐρανόν·
 Ὅπου τὰς φέρῃ ὁρμὴ πτερύγων,
 Ἐκεῖ ἐρήμωσις μετ' ὀλίγον·
 Ἐκεῖ ἀπράσινα γυμνὰ ξύλα
 Τὰ δένδρα ὅλα διὰ μιᾶς·
 Ἐκεῖ αἱ ἄμπελοι δίχως φύλλα
 Καὶ δίχως χλόην ἢ πεδιάς.

Ἡ ἕκτη ἔφεγγεν Ἰουλίου
 Ὅταν ὁ Δράμαλης τὸν Ἰσθμόν,
 Γέφυραν πλάτους πολυσταδίου
 Εἶδε μακρόθεν ἓνα σταθμόν
 Καὶ εἰς τοὺς πόδας ἦλθε τοῦ ὄρους,
 Ὅθεν ὁ Σκείρων τοὺς ὁδοιπόρους
 Ἐντὸς ἐλάκτιζε τῆς ἀβύσσου.
 Ἐκεῖ ἀκοίμητοι καὶ γοργοὶ
 Σέκερης, Ρήγας, Πελοποννήσου
 Τὸν ἐκαρτέρουν οἱ στρατηγοί.

Ἀλλ' ἅμα εἶδαν ἀναριθμήτων
 Πεζῶν, ἱππέων τόσῃν ὁρμῇν
 Οἱ ὀλιγάριθμοι ὁπαδοὶ των
 Ψυχρὰν ἡσθάνθησαν τὴν θερμήν,
 Τὴν τουρκομάχον αὐτῶν καρδίαν
 Κ' ἔφυγαν ὅλοι φυγὴν ταχεῖαν·
 Φεύγει καὶ Σέκερης ὡς στρουθίον
 Ὅταν μακρόνυχον αἶτον
 Βλέπῃ σκιάζοντα τὸ πεδίον·
 Φεύγει καὶ Ρήγας ταχυβατῶν.

Καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαινάλου
 Φθάνει φωνάζων: «Στρατοὶ πολλὰ
 Κατόπιν τρέχουν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου . . .
 Ὅλοι μὲ ἄφησαν οἱ δειλοὶ . . .»

«Δειλέ! μὴν ἄλλους ἐξαχρειώνης·
 Εἶπεν ὁ γέρων Κολοκοτρώνης
 Εὐρῶν ἐκείνον ἀγωνιῶντα·
 Ἄκαρδε! τώρα εἰς τὴν στιγμὴν
 Ἦ νὰ σὲ κτίσω ἔπρεπε ζῶντα
 Ἦ νὰ σὲ δώσω φόνου πυγμῆν.

»Εἰς τὰ συνέδρια πρῶτος τρέχεις
 Τὰς ἀρετάς σου νὰ ἱστορῇς·
 Εἰς τὸ νὰ πλέκῃς δόλους ἐξέχεις
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ διαιρῇς·
 Ἄλλ' οὐδ' ὁ ἔσχατος τῶν Ἑλλήνων
 Ἐν μέσῳ φαίνεσαι τῶν κινδύνων·
 Εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Βερβαίνων
 Ἄλλος δὲν ἦλθε πολεμιστῆς
 Τὴν πονηρίαν σου ὑπερβαίνων
 Καὶ ἀνανδρότερος κομπαστῆς».

Ἀλλὰ ὁ Δράμαλης φυγαδεύσας
 Τοὺς περὶ Ρήγαν ἀμαχητὶ
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην πιστεύσας
 Ὑπόδουλόν του ὅτι κρατεῖ,
 Τοὺς στρατηγούς του ἀντιβραβεύει
 Καὶ εἰς τὴν Κόρινθον προσοδεύει·
 Ἑλλήν τὸ στῆθος του δὲν προβάλλει
 Ἐμπροσθεν τῶσων Ὀθωμανῶν·
 Ὅλοι ἐξ ἄλλων ἔγειναν ἄλλοι·
 Ἐριδος ἔργον ἐλεεινόν! . . .

Εἰς τὰς ἐπάλξεις Ἀκροκορίνθου
 Ὡς εἰς κλωβίον τότε κλειστὸς
 Καὶ τὴν πικρίαν τρώγων ἀψίνθου
 Ἐζῇ αἰχμάλωτος ἀετὸς
 Τῆς Κορινθίας ὁ πρῶην Κροῖσος
 Μέγας Κιαμὶλ-Βεης, ὅστις μῖσος
 Καθ' ὅλης ἔτρεφε τῆς Ἑλλάδος·
 Ἐμπειροπόλεμος, τολμηρὸς,
 Παλαιοτάτης οἰκίας κλάδος,
 Φυλλάζων ἦτο καὶ ἀνθηρὸς·

Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος,
 Συνοίκους ἔχων τοὺς λογισμούς,
 Μόνος ἐκάθητο αὐτὸς μόνος
 Καὶ περιέφερεν ὀφθαλμοὺς
 Μέχρι Κρισαίου κόλπου Φωκίδος
 Καὶ μέχρις Ἀργούς καὶ Μεγαρίδος,
 Ὅπου ἐκτάσεις ἔβλεπε μόνον
 Ἀγρῶν ἰδίων του καὶ γαιῶν,
 Καλλισταφύλων του ἀμπελώνων
 Καὶ πυκνοφύλλων του ἐλαιῶν.

Ἀλλὰ προβαίνει κυπαρισσίνη
 Καὶ βλέμμα στρέφει ἐρατεινὸν
 Ἡ καλλιπρόσωπος Ναζενίνη,
 Κόρη μεγάλων Ὀθωμανῶν.
 Πιστὴ συμβία του καὶ ὠραία,
 Εἶδεν ἀνοίξεις δεκαεννέα·
 Οἱ δύο ἔλαμπαν ὀφθαλμοὶ της
 Ὡς δύο σάπφειροι τιμαλφεῖς,
 Οἱ ἐλικόστροφοι πλόκαμοί της
 Καστανοχρύσου ἦσαν βαφῆς.

Εὖοσμον ἄθροισμα κοσμημάτων
 Εἶχεν εἰς στήθος λευκῆς χροιάς·
 Τὰς ἀνοιγμένας μέχρι γονάτων
 Λεπτοῦφάντους της ποδιάς
 Ἔσειεν αὔρα, κ' ἐχρυσόπέτων
 Ὡς λαμπυρίδες αἱ τρέμουσαί των·
 Εἰς τὴν ὀσφύν της λυγίζομένην
 Ἐπιπτε ζώνη τῶν Ἰνδιῶν,
 Καὶ εἰς γλαυκόφλεβα торνευμένην
 Κνήμην κατήστραπτεν ἡ χιὼν.

«ὦ φίλε, λέγει, τὰς χελιδόνας
 Βλέπεις νὰ κτίζωσι φωλεάς ;
 Ἀκούεις γύρω εἰς τοὺς κοιτῶνας
 Τὰς χαρμυσίνους των λαλιάς ;
 Καθὼς ἐκεῖναι κ' ἐγὼ γλυκεῖαν
 Εὕρισκω σήμερον τὴν δουλείαν·
 Εἰς τὰ δεσμά μου εὐχαριστοῦμαι
 Νὰ σὲ λατρεύσω, νὰ μὲ πονῇς,
 Οὐδὲ τὸν πλοῦτόν μου ἐνθυμοῦμαι,
 Οὐδὲ τοὺς ζῶντας ποθῶ γονεῖς.

»Πρόθυμος δούλη σου εἰς πᾶν νεῦμα,
 Ἴδου σ' ἐτοίμασα καθαρὸν
 Ἀπὸ τὰς χεῖράς μου αὐτὰς γεῦμα,
 Κ' ἔφερα κρύον πηγῆς νερόν·
 Ἄν σ' ἐκυρίευσεν ἡ βαθεῖα
 Συνειθισμένη σου ἀθυμία,
 Θέλει τὸ ἄσμά μου σὲ πραῦνει.
 Καὶ ἂν τὸ ἄσμά μου σὲ λυπῇ,
 Θέλουν οἱ λόγοι μου σὲ φαιδρύνει·
 Τὸν ἔρωτά μου θέλουν εἰπεῖ.

»Ἀλλὰ σὺ θλίβεσαι, δὲν προσφέρεις
 Λόγον εὐφρόσυναν εἰς ἐμέ
 Καὶ νῆστις μένεις καὶ κρυφοχαίρεις
 Ὅτι ὀλίγαι σου αἱ στιγμαί·
 Ἄχ! ὁμοιάζεις τὴν ἀηδόνα
 Τὴν γεννηθεῖσαν εἰς τὸν ροδῶνα,
 Ἦτις παθοῦσα αἰχμαλωσίαν
 Φωνὴν δὲν ἔχει οὐδὲ χαράν,
 Κ' εἰς ἀτροφίαν καὶ ἀποσίαν
 Καταδικάζεται θλιβεράν!...»

Ροδοδακτύλους χεῖρας ἐκτείνει,
 Τὴν δεξιάν του θερμοφιλεῖ·
 Κ' ἐν ᾧ ἐκεῖνος δάκρυον χύνει,
 Πέραν ὑψοῦται βοή πολλή,
 Κόνις ὑψοῦται ὡς νέφος πέραν,
 Ἦτις σκοτίζει καὶ τὴν ἡμέραν·
 Καὶ πλῆθος ρέει πεζῶν, ἱππέων,
 Τυμπανοφόρων καὶ σαλπιστῶν,
 Κῦμα κοχλάζον, κῦμα χερσαῖον
 Ἀλαλαζόντων πολεμιστῶν.

Αἵματοκόκκινοι αἱ σημαῖαι
 Εἰς τοὺς ἀέρας κυματισταί,
 Καὶ πλατυσίδηροι αἱ ρομφαῖαι
 Ὡς ἡμισέληνοι γυρισταί·
 Καὶ εἰς ἀφρίζοντα ἵππον μαῦρον,
 Εἰς χρεμετίζοντα ἵππον γαῦρον,
 Ἐν μέσῳ πλήθους ἰδοὺ ὁ νέος
 Μεχμέτης Δράμαλης προχωρῶν
 Κιδαροφόρος, γιγαντιαῖος,
 Τριῶν Σατράπης ἀλογουρῶν.

Καὶ ἅμα φθάνει Αἰθίοψ γέρων
 Ὑελομέλανος τὴν χροιάν
 Εἰς τὸν Κιαμίλ-Βεην πρῶτος φέρων
 Εἶδῃσιν ὅλως χαροποιάν.
 «Ὁ Ἑλλήν φρούραρχος δραπετεύσας
 Ἄφησε, λέγει, νὰ φύγῃ σπεύσας,
 Τὴν Ἀκροκόρινθον ἀνοιγμένην
 Καὶ συμπαρέλαβε τὴν φρουράν».
 Καὶ ὁ Κιαμίλης παρωργισμένην
 Φωνὴν ἀφίνει καὶ βροντεράν...
 «Ἑλληνες, φεύγετε δολοφόνοι;
 Φύγετε, φύγετε, μιαιοί!
 Στρατὸς γενναῖος σᾶς περιζώνει...
 Στρατὸς ἀνίκητος προχωρεῖ...
 Λυτρώσου, σπάθῃ μου δεσμευμένη
 Καὶ εἰς τὸν τοῖχον λησμονημένη!
 Εἰς τῆς Τριπόλεως τὰς ἐξόδους
 Καθὼς ἐθέριζες τοὺς ληστάς,
 Εἰς μάχας, σπάθῃ, καὶ εἰς ἐφόδους
 Ἀστραψε πάλιν ἐξακουστάς!
 »Καθὼς ὁ Δαίμων σου Παππᾶ-Φλέσσας
 Δᾶδας καὶ ὕλας πυρκαϊῶν
 Καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς θέσας
 Τῶν χρυσορόφων μου οἰκιῶν
 Τὰς διεσκόρπισεν εἰς νεφέλας
 Καὶ σὺ ἐμπρός μου, Ἑλλάς, ἀγέλας,
 Ἄμποτε, χώρα καταραμένη,
 Καὶ σὺ ἐμπρός μου νὰ φλογισθῇς
 Καὶ οὔτε στάκτῃ σου νὰ μὴ μένῃ,
 Ὅνομα σῶμα ν' ἀφανισθῇς!»
 Τὴν Ἀκροκόρινθον καταβαίνει·
 Τὴν Ναζενίνην του παραιτεῖ.
 Ἐκείνη ὁμῶς θορυβημένη,
 Νὰ τὸν κρατήσῃ ἐκεῖ ζητεῖ.
 «Φοβοῦ, φωνάζει, τοὺς ἀποστάτας!
 Φοβοῦ ἐνέδρας! φοβοῦ ἀπάτας!..
 Φεύγεις;... μὴ φεύγῃς.... τὸ ἔσχατόν μου
 Πνεύσιμον πνέω... ἀγωνιῶ...
 Καὶ ὁ Θεός των εἰς τὸν Θεόν μου
 Μὴ φέρῃ τραύματα δειλιῶ...»
 Ἐξω τοῦ τείχους ἐκεῖνος ἦτον
 Ἐχθρῶν νὰ χύσῃ αἷμα ποθῶν,

Ὅταν δ' Ἑλλήν φρούραρχος γείτων
 Ἐκεῖ εὐρέθη ἐπανελθών.
 Ὅτι μεγάλου Τούρκου τὰ στήθη
 Ἄφησε ζῶντα μετεμελήθη.
 Ἄλλ' εἰς τὴν τόσῃν του παραζάλην,
 Ἐν ᾧ τὸν φθάνει μετὰ πολλῶν,
 Τὸν βλέπει, στέκει, διστάζει πάλιν.
 Καὶ δ' Κιαμίλης πικρὰ γελῶν,
 «Τί στέκεις; κράζει· τὸν φόνον πράξε·
 Ἐλέγχους ἔχεις ὡς ἱερεὺς;
 Καὶ ἄλλους ἔσφαξες, κ' ἐμὲ σφάξε·
 Γνωστὸς δ' φρούραρχος Ἀχιλλεύς».
 Πληγὰς χιλίας δίδει, λαμβάνει·
 Κτυπᾷ, κτυπᾶται πρὶν ἀποθάνῃ.
 Καὶ δ' σφαγεὺς του ἵππευς καλπάζων
 Τὴν Ἀργολίδα τρέχει ὁδὸν
 Βλέπων τὸ στράτευμα πλησιάζον,
 Βλέπων τὸν Δράμαλιν πρὸ ποδῶν.
 Ἡ Ναζενίνη τὸν ἐκαρτέρει,
 Ὅταν δ' ὁ γέρον Ἀφρικανὸς
 Γυμνὸν τὸ ξίφος ἐκείνου φέρῃ
 Ἄνω της σβύνει ὁ οὐρανός·
 «Ποῦ ὁ αὐθέντης σου, ποῦ; ... φωνάζει·
 Λέγε... ὁμίλει...» Αὐτὸς διστάζει.
 Κ' ἐκείνη ὅλη τρέμει, κλονεῖται,
 Τὸ πᾶν νὰ μάθῃ ἐπιθυμεῖ.
 Αὐτὸς τὸν θάνατον διηγεῖται,
 Κ' ἐκείνη πίπτει, λιποθυμεῖ.
 Ὡχρὰ ὁμοίως ἡ Καρυᾶτις
 Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν
 Ἐκλινε κάτω τὰ γόνατά της
 ὑπὸ τὴν σφῦραν τῶν Βρεττανῶν...
 Χίλια τύμπανα ταυτοχρόνως,
 Χίλια σάλπιγγες ὁμοφώνως
 Ἐντὸς ἀκούονται τοῦ φρουρίου...
 «Ἦλθεν ὁ Δράμαλης νικητής!
 Ἐκείνη κράζει· τοῦ παναθλίου
 Ἀνδρός μου ἦλθεν ἐκδικητής.
 »Τῆς ἐκδικήσεως πόθεν εἶσαι
 Ἡ μέλλουσά μου ὅλη ζωή!
 Πολύθρηνή μου ὄρασις σβῦσε,
 Πολύστονή μου παῦσε πνοή,

Ἄφ' οὗ τὸ αἷμά των πλημμυρῆσαν
Τὴν φλογεράν μου δροσίση λύσσαν!...

Ὅλους τοὺς Ἑλληνας ἀντικρύ μου,
Ὅλους ἐκπνέοντας νὰ ἰδῶ,
Νὰ εὐφρανθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου,
Καὶ νὰ ἐκπνεύσω κ' ἐγὼ ἐδῶ!...»

Λεπτὸν ἐμπρός της κάλυμμα ρίπτει
Ἀπὸ τὰς Χάριτας κεντητὸν
Καὶ εἰς τὴν ὄρασιν ὄλων κρύπτει
Μέτωπον, στέμμα μαργαριτῶν.

Καὶ εἰς τὸν Δράμαλιν ἀναβάντα,
«Τὰ θλιβερά μου ἰδὲ συμβάντα
Τὸν φλογερόν μου ἄκουσε πόνον·
Οἱ ἀποστάται τὸν δυνατὸν
Κιαμίλιν σφάξαντες μ' ἓνα φόνον
Ἐμὲ κατέστρεψαν καὶ αὐτόν·

» Ἐκδικητὴν τοῦ προωρισμένον,
Ἐκδικητὴν μου σὲ θεωρῶ.
Τὸν θησαυρόν τοῦ κτωρυγμένον
Νὰ σὲ προσφέρω ἀναχωρῶ.
Δέξου καὶ ταύτην τοῦ τὴν ρομφαίαν·
Εἰς χεῖρα πρέπει τόσον γενναίαν»,
Εἶπεν· ἀκόμη τὴν ἀκροᾶται
Αὐτὸς ἐν θλίψει καὶ σιωπῇ,
Καὶ τέλος κράζει· «Ἐπαναστάται!
Βουνὰ διέβην ὡς ἀστραπή·

» Ἐπάνω στέκω τῶν πόλεων σας·
Πόλεμος μέλλει καταστροφῆς
Νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν φωλεῶν σας
Ἀνωθεν ταύτης τῆς κορυφῆς.
Πόλεμος μέχρι τῆς συντελείας·
Καὶ ὅσον δάκρυ τῆς παναθλίας
Εἰς ἀκροπόλεις καὶ φυλακὰς σου
Ἡ μισητὴ σας ἔπιε γῆ,
Αὐτὸ τὸ δάκρυ της μὲ θαλάσσας
Αἵματος θέλει ἀνταλλαγῇ».

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ ὄσους πρώτους
Τῶν Δωριέων καὶ Βοιωτῶν
Ὁ Τοῦρκος ἔσυρεν αἰχμαλώτους
Εὐθὺς συνάγει περὶ αὐτὸν
Καὶ ὄλους ζῶντας εἰς τοῖχον κτίζει
Καὶ τὴν Ἀκρόπολιν καλλωπίζει

Ἀπὸ ἀνάγλυφα φρικαλέα·

Καίρουν αἱ πέτραι, ὅπου αὐτοὶ

Ἀνοίγουν στόματα θνησιμαῖα·

Ὁ Τούρκος μόνος ἀναισθητεῖ·

Ἴππεῖς τοῦ ἄγριοι καὶ ἀγρίους

Χύνοντας γύρω ἀλαλαγμοὺς

Ἀρπάζουν δύο λευκογενεῖους

Ἱεροφάντας εἰς τοὺς βωμοὺς·

Ἐμπρὸς τοῦ Πλάστου εἰς τὰ τεμένη

Ἄνω τοὺς πόδας αὐτὸς τοὺς δένει·

Ἀπὸ τὰ ὦτά των τότε ρέον,

Ἀπὸ αὐτοῦς των τοὺς ὀφθαλμοὺς,

Φεύγει τὸ αἷμα τῶν ἱερέων

Καὶ ἡ ψυχὴ των εἰς σταλαγμοὺς.

Μέχρι τοῦ Ἄργους σπάθην ἐκτείνων

Πχτεῖ ὁ Τούρκος τὰς Κλεωνάς.

Πολέμων ἄπειροι καὶ κινδύνων

Καὶ εἰς εἰδήσεις τόσον δεινὰς,

Πρὸς δύο πλοῖα τρέχουν Ὑδραῖα,

Ὅπου ἡ θάλασσα ἡ Λερναία,

Θάνος, Ὀρλάνδος καὶ Λογοθέτης

Οἱ διευθύνοντες τὴν Ἀρχὴν

Καὶ ὁ Βουδούρης, ἀνὴρ προπέτης,

Ἄλλ' ἔχων λόγου πολλὴν ἰσχύν·

Καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδας

Κυδωνιέων, Χίων, Κρητῶν,

Ὅλοι ἀπάτριδες καὶ φυγάδες,

Ὅλοι κατόπιν τρέχουν αὐτῶν,

Γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδία...

Ἡ δεκαστάδιος παραλία

Τρέμει καὶ χύνει μιγάδα θρῆνον

Πλήθους ζητοῦντος φυγῆς ὁδόν,

Καὶ εἰς τὸν κλαίοντα Ἑρασίον

Τὰ βρέφη πνίγονται σωρηδόν.

Ὁ Ὑψηλάντης ἔφιππος τρέχει

Καὶ διὰ κήρυκος τοὺς καλεῖ,

Ὁ φόβος ὅμως ὦτα δὲν ἔχει·

Φεύγουν ἀνδρεῖοι, φεύγουν δειλοί·

Εἰς τὴν Ναυπλίαν συγχρόνως ὅλος

Τῶν Τούρκων πάλιν πλέει ὁ στόλος·

Ἐμπροσθεν Τούρκους εἰς τὰ πελάγη,

Ὅπισθεν Τούρκους εἰς τὴν ξηράν,

Ὁ Ἕλληρ Τούρκου ὅπου ὑπάγῃ
 Εὐρίσκει μάχαιραν φοβεράν.
 Ὅμοίως φεύγων ἀνέμων ζάλην,
 Χειμάρρων φεύγων κατακλυσμόν,
 Βοσκὸς εἰς μαύρην στοιχείων πάλην
 Στρέφει περίφοβον ὀφθαλμόν
 Καὶ εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἐκτείνει·
 Ἄλλ' οὔτε θάλασσαν διακρίνει·
 Τόσον ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη
 Ἄνω του μείνας θολὸς φανός,
 Καὶ εἰς τὰ κύματα κατεχώθη
 Ὁ πολυνέφελος οὐρανός !
 Εἰς τὴν παράλιον πεδιάδα
 Τὸ ἄστρον ἔβλεπε τῶν νυκτῶν
 Λαὸν κοιμώμενον καὶ σποράδα·
 Ἄλλὰ τὸ βλέφαρον ἀνοικτὸν
 Ὁ Ὑψηλάντης μόνος ἐκράτει
 Καὶ εἰς τὴν ἄμμον ἐπεριπάτει,
 Καὶ εἰς τὰς μαύρας του αὐτὸς σκέψεις
 Καὶ εἰς τοὺς μαύρους του λογισμοὺς
 « Ἀπὸ τὸ ἔθνος μὴν ἀποστρέψης,
 Ἐλεγε, Πλάστα, τοὺς ὀφθαλμούς ! »
 Καὶ εἰς τὸ Ἄργος προσηλωμένος,
 Τῶν Τούρκων ἔβλεπε τὰς πυρὰς
 Καὶ θρηνηφδίας διὰ τὸ Γένος
 Τοιαύτας ἔχυνε λυπηράς·
 « Ὑπὲρ πατρίδος κ' ἐλευθερίας
 Ἄν ἀποθάνω, δάσῃ Ναυπλίας,
 Καλύφετέ μου τὴν κρύαν κόνιν !
 Κύμα θαλάσσης μὴν ἀρνηθῆς
 Τὴν δίχως παῖδας κλαίουσαν μόνην
 Γραϊὰν μητέρα μου ν' ἀσπασθῆς ! »
 Τὸν σαπφειρώδῃ καὶ γαληναῖον
 Τότε διέτρεχεν οὐρανὸν
 Ὁ Παντοκράτωρ ἄρμα δρομαῖον
 Καὶ ἡλιότροχον κυβερνῶν·
 Τὸ πύρινόν του ζεῦγος ἐπέρα
 Εἰς ἓν του βῆμα ὅσον αἰθέρα
 Τὸ βλέμμα μόλις περιλαμβάνει
 Ἀστερογείτονος ἀετοῦ,
 Ὅταν ἀφήσας τὴν Γῆν ἐφάνῃ
 Ὁ Ταξιάρχης ἐμπρὸς αὐτοῦ.

Κρύπτει τὸν Μαίναλον εἰς τὰ νέφη·

Πτέρυγας τείνει δύο μακράς·

Ἡ μία φθάνει τὴν Αἰτωλίαν,

Ἡ ἄλλη στρέφει τὴν Βοιωτίαν,

Καὶ ἡ πυρώδης μαρμαρυγὴ των

Χύνει σωτήριον ἔμπρησμον

Καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν ἀτρομήτων

Ἑλλήνων φέρει δόξης κνισμόν.

Ὅμοίως ὅπου γεννᾷ τὸ μύρον

Καὶ τὸ θυμίαμα θερμὴ γῆ,

Ὅπου σμαράγδων, ὅπου σαπφείρων

Καὶ ἀδαμάντων λάμπει πηγῇ,

Ἐκεῖ ὁ ἥλιος ἐπιχύνων

Κατακαθέτους δραγμὰς ἀκτίνων

Εἰς τῆς θαλάσσης τὴν κοίλην κοίτην

Ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Τροπικοῦ,

Γεννᾷ εἰς ὄστρεον μαργαρίτην

Ὑδατος στίλβοντος καὶ λευκοῦ.

Ὁ ἥρως Μᾶρκος πρώτην προσφάτως

Κατὰ τὴν Πλάκαν παθὼν φθορὰν

Καὶ ὁ γενναῖος Μαυροκορδάτος

Τῆς Πέτας κλαίων τὴν συμφορὰν,

Εἰς δύο σώματα ψυχὴ μία,

Ἐν ᾧ δηλοῦται ἡ Αἰτωλία,

Εἰς Μεσολόγγιον συμπετῶσι

Πρὸ τοῦ Βριώνου ὡς ἀετοί,

Καὶ πρὸ τοῦ ἄλλου καθεὶς νὰ σώσῃ

Τὴν Ἀμαζόνα Πόλιν ζητεῖ.

Ἑλλήνων φέρει ὀκτὼ δεκάδας

Εἰς τὸν ὑψίκρημνον Ἀετὸν

Καὶ Τούρκων δώδεκα χιλιάδας

Κτυπᾷ ὁ νέος Γρίβας πετῶν·

Βοᾷ ἡ μία καὶ ἄλλη ράχη·

Κρατεῖ ἐννέα ὥρας ἡ μάχη·

Καὶ ὅταν φθάνῃ αὐτὸς ἀσθμαίνων

Μετὰ τὴν νίκην δίχως πληγὴν

Ὡς λύκος ἔχει αἵματωμένον

Τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ σφαγῆν.

Εἰς μίαν ἄκραν τῆς Λυκωρείας

Μίσῃ καὶ πάθῃ ἀφείς κλειστά,

Πρὸς τὰς ἐπάλξεις τῆς Κεκροπίας

Ὁ τοῦ Ἀνδρούτσου υἱὸς πετᾷ.

Ἐκεῖθεν τρέχει, καὶ οἱ στρατοὶ τοῦ
 Κόπτουν τὴν δίοδον τοῦ Χουρσίτου·
 «Πελοποννήσιοι! τότε γράφει,
 Μὴ φοβηθῆτε ἄλλους ἐχθρούς.
 Ἐγὼ τοὺς Τούρκους εἰς τὰ ἐδάφη
 Τῆς Βοιωτίας κρατῶ νωθρούς».

Καὶ ὁ στρατάρχης Κολοκοτρώνης
 Κράζει· «Φωτάκε ὑπασπιστά!
 Θέλω νὰ λάβω διὰ τῆς μόνης
 Σπάθης σου σήμερον τὰ πιστὰ
 Ἄν ὄντως ἦλθεν ὁ Μουσουλμάνος,
 Ἡ ἂν ἐφεύσθη Ρήγας ὁ πλάνος·
 Εἰς τὰς σκηνάς του αὐτὰς σὲ στέλλω
 Λέων αἰφνίδιος νὰ χυθῇς·
 Ὡς δεῖγμα αἷμα νὰ φέρῃς θέλω·
 Τρέξε κ' ἐπίστρεψε παρευθύς».

Καὶ ὁ Φωτάκος εἰς Ἄργος φθάσας,
 Ὅπου ἐδίψα αἷμα ἢ γῆ,
 Καὶ Τοῦρκον ἔνοπλον θυσιάσας
 Φέρει τὴν σπάθην αἰμοσταγῇ.
 Τότε ὁ ἔνδοξος γέρων στέλλει
 Καὶ τὸν ἀλλόφυλον ἀναγγέλλει·
 «Πολῖται, γράφει, Πελοποννήσου!
 Ἐλθετε, φθάσετε παρευθύς
 Νὰ μοιρασθῶμεν πλοῦτον ἐξίσου
 Ὅστις θεόθεν ἦλθε ριφθεὶς·
 » Ὅσους χρυσίου, ὅσους ἀργύρου
 Σωροὺς ἐστοίβαξεν ὁ Ἄλῃς,
 Ὁ νέος Φάλαρις τῆς Ἡπείρου,
 Σπάθας του, ἵππους πολυτελεῖς,
 Ὅλα ὁ Δράμαλης μᾶς τὰ φέρει,
 Καὶ ἡ καρδία μου πολὺ χαίρει
 Ὅτι ἐγγίζω νὰ σᾶς πλουτίσω.
 Ἀκολουθεῖτέ με, ἀδελφοί!
 Ἐγὼ προτρέχω νὰ τὸν κτυπήσω,
 Εἰς τὰ ὀπίσω μήπως στραφῇ».

Χιλίους φέρων αὐτὸς Ἀρκάδας
 Ἴππεὺς ἐν μέσῳ των προχωρεῖ
 Κατὰ τοῦ Ἄργους τὰς πεδιάδας,
 Καὶ εἰς τὰς κώμας δημηγορεῖ
 Πρὸς τοὺς ποιμένας καὶ ζευγηλάτας,
 Καὶ σωτηρίους πλέκει ἀπάτας.

Ἐμπρός του φαίνεται ἡ τραχεῖα
 Καὶ χαλικόστρωτος πεδιάς,
 Ὅπου τὰ τείχη καὶ τὰ μνημεῖα
 Τὰ μαρτυροῦντα τὰς Ὑσιάς.
 Ἐκεῖ ρυάκιον ἀναβλύζον
 Ἀπὸ πλησίου βράχου ρωγμοῦς
 Καὶ εἰς πετράδια κελαρύζον
 Περιεσπᾶτο εἰς ἐλιγμούς,
 Κ' ἐσυμφιθύριζαν γηραλέαι
 Ὀλίγαι γύρω ἀγριελαῖαι·
 Ἐκεῖ δρομαῖοι, ἄπληστοι πάλης,
 Σημαίας φέροντες ἀνοικτὰς
 Φθάνουν ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης,
 Ὁ Ὑψηλάντης κι' ὁ Κρεββατᾶς·
 Ἐκεῖ συμβούλιον συγκροτεῖται
 Καὶ ὁ στρατάρχης πρῶτος λαλεῖ·
 «Ἡ Πελοπόννησος συγκινεῖται,
 Καὶ στρατεύμά της φθάνει πολύ·
 Πλὴν φόβος μέγας, πρὶν τοῦτο φθάσῃ,
 Μήπως ὁ Δράμαλης μᾶς δαμάσῃ
 Τρέχων εἰς Τρίπολιν καὶ δεσπόζων
 Καθέδρας θέσιν πολεμικήν,
 Τρέχων εἰς Πάτρας καὶ ταύτας σώζων
 Ἀπὸ ρομφαίαν Ἑλληνικήν.
 » Ἐντὸς τοῦ Ἄργους νὰ τὸν κρατήσω
 Ἡμέρας δέκα μόνας ζητῶν
 Ἦλθα τὸν ἄπληστον ν' ἀπατήσω,
 Νὰ ρίψω δέλεαρ εἰς αὐτόν.
 Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Ἄργους, φίλοι,
 Ἄμα ὁ Ἑσπερος σκότος στείλῃ
 Χίλιοι εὐζωνοὶ νὰ ἐμβῶμεν.
 Ὡστε ὁ βάρβαρος νὰ πεισθῇ,
 Ὅτι κλεισμένον πλοῦτον βαστῶμεν
 Καὶ ὑποκάτω της νὰ σταθῇ».
 «Ἀκολουθεῖτέ με, πατριῶται!
 Ἐγὼ ἐμβαίνω καὶ ὁδηγῶ!»
 Ὁ Ὑψηλάντης ἔκραξε τότε·
 «Ἀκολουθῶ σε, εἶπεν, ἐγώ»,
 Καὶ ὁ χαλκόστηθος Βαρβιτσιώτης,
 Καὶ ὁ ἀτρόμητος Κουμουτσιώτης,
 Καὶ Πάνος πρῶτος τῶν ἀτρομήτων
 Ὁ τοῦ στρατάρχου αὐτοῦ υἱός,

Καὶ ὁ τῆς Σπάρτης Ἀριστογείτων

Τοῦ Κυριακούλου ἀνεψιός.

Εἰς τῆς Λαρίσσης τὸ τεῖχος τότε

Ὁμοβαστάζοντας τὴν τροφὴν

Πηδῶσι χίλιοι στρατιῶται,

Καὶ εἰς Πυργώματος κορυφὴν

Ἡ τῆς Δακίας πρωταποστάτις

Σημαία σείει τὸν Φοῖνικά της·

Τὴν βλέπει λάμπουσιν καὶ συρρέει

Ὁ χρυστομάχος στρατὸς ἐκεῖ.

Ἀργυροπότις δίψα τὸν καίει,

Καὶ σκάπτων τάφρους πολιορκεῖ.

Ἐκεῖθεν φέρει μακρὰν τῆς μάχης

Ὁ Ἕλλην στράταρχος τὸν θαυλὸν

Καὶ περιέρχεται τοὺς ἀστάχεις

Καὶ τὰ βοσκήματα πυρπολῶν·

Καίει καλύβας καὶ ἀποθήκας

Καὶ κράζει· «Ρῶσσε, οὕτως ἐνίκας

Τὸν δορυκτῆτορα τῆς γῆς Γάλλον

Ὅταν ὀπίσω κ' ἐμπρὸς αὐτοῦ

Τὰς πόλεις ἔκαιες αὐτὸν βάλλων

Ἐν μέσῳ πείνας καὶ παγετοῦ».

Τὰ πρὸς τὴν Τρίπολιν ὀχυρώνει,

Τὰ πρὸς τὰς Πάτρας ὁμοῦ στενά,

Κ' ἐν ᾧ τὸ Ἄργος ὁ Τοῦρκος ζώνει

Ὁ Τοῦρκος ζώνει· εἰς τὰ βουνά.

Εἰς τὴν σημαίαν του ἐν τοσοῦτῳ

Στρατὸς ἀνδρεῖος ἐσυγκεντρώτο

Καὶ πρῶτος ἔφερεν ὁ Γενναῖος

Τρεῖς διλοχίας Καρυτηνῶν,

Ὅστις καὶ σῶμα ἔχων Τυδέως

Φόβητρον ἦτον Ὀθωμανῶν.

Ἐφθάσε τρέξας ὁ Φλέσσας Ἄρης

Αἵματοβάπτιστος ἱερεὺς,

Ὁ φιλογύναιος ἅμα Πάρις

Καὶ φιλοπόλεμος Ἀχιλλεὺς·

Χιλίους ἔχων διακοσίους

Λεονταρίτας ἀρειμανίους,

Ἦλθε Νικήτας ὁ αἰμοστάζων,

Εἰς τὴν νευρώδη του δεξιάν

Σίδηρον ἦλθε βαρὺν βαστάζων

Μίαν ζυγίζοντα στρατιάν.

Ἦλθε Κεφάλας ὁ σπείρων τρόμον,
 Καὶ Μητροπέτροβας ὁ κρατῶν
 Βαρὺν αἰῶνα εἰς ἶσον ὦμον,
 Καὶ Παπατσώνης τῶν μαχητῶν
 Ὁ πλέον εὖζωνος καὶ γενναῖος,
 Ὅστις καὶ κάλλος εἶχε Νηρέως.
 Ἐκαστος ἔφερεν ἐξ Ἰθώμης
 Ἐκατοντάδας Ἑλλήνων τρεῖς,
 Ὅποιας τόλμης, ὁποῖας ρώμης
 Ὀλίγους ἔτρεφεν ἡ πατρίς.
 Ἦλθεν ὁ Τσώκρης ἄγων χιλίους
 Τοῦ ἁλωθέντος Ἀργούς υἱούς,
 Καὶ ὁ Δαγραῖος τριακοσίους
 Φέρων εὐκνήμιδας Δαναούς.
 Ἦλθαν ἐξ Ἀστρους τοῦ χρυσηλίου,
 Ἀγίου Πέτρου καὶ Λενιδίου
 Ὁ Ζαφειρόπουλος καὶ Κοντάκης,
 Οἱ κορυφαῖοι τῶν πολιτῶν,
 Πολεμοχάρμας ἄνδρας ἐπτάκις
 Συνάμα φέροντες ἑκατόν.
 Ἦλθε Πλαπούτας μετὰ χιλίων
 Ὅπισθοκόμης καὶ νεαρός,
 Καὶ τοῦ στρατάρχου αὐτοῦ βραχίων
 Μεγαλοσπάθης καὶ στιβαρός.
 Φέροντες ἦλθαν παῖδας Γυθείου,
 Οἰτύλου, Ἑλους καὶ Ἀχιλλείου
 Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης,
 Ὅστις μαρτύρων ἔχυνε φῶς,
 Καὶ ὁ Ἀντώνιος τῆς μεγάλης
 Οἰκίας ἐνδοξος ἀδελφός.
 Ὁ Χατζηχρήστος ἔφερε γαύρους
 Διακοσίους Θρᾷκας ἱππεῖς,
 Δορατοφόρους ἵπποκενταύρους
 Καὶ ταχυτέρους τῆς ἀστραπῆς.
 Λόχον ὠδήγει μεγαλοσκίων
 Ἡ Βουβουλίνα Τιπαρινίων
 Καὶ Κεφαλλῆνας φίλους τοῦ Γένους,
 Ἐχθροὺς Ἀγγλίας τῆς μισητῆς,
 Πεντακοσίους ἀνδρειωμένους
 Τῆς Λάλας ἦγεν ὁ νικητής.
 Ὁ μεγαλῶνυμος καὶ ἀνδρεῖος,
 Ὁ ἔχων πλοῦτον τὰς ἀρετὰς

Πλὴν ὁ οὐράνιος βρέχει κάδος
 Τρέχουν τὰ ρεῖθρα τῆς πεδιάδος,
 Τρέχουν οἱ χεῖμαρροι τῶν χασμάτων
 Καὶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ποταμοῦ
 Φέροντες ὅλοι τὰ νάματά των
 Τὸν μεγαλύνουν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἡ Βουβουλίνα τότε κινεῖται,
 Τότε φωνάζει πρώτη αὐτή·
 «Πῶς δὲν ὀρμαῖτε, τί καρτερεῖτε
 Τόσοι στρατάρχαι, τόσοι στρατοί;
 Γυναῖκες εἰσθε; Ἄλλὰ τί λέγω;
 Μὴ τὰς γυναῖκας ἀδίκως ψέγω;
 Βρέφος ἔκειναι εἰς τὴν μασχάλην,
 Σπάθαν εἰς μίαν χεῖρα γοργήν
 Καὶ καρυσφύλιον εἰς τὴν ἄλλην,
 Πετώσι πρῶται εἰς τὴν σφαγὴν.

«Σεῖς λόγους μόνον, καὶ πράξεις ὄχι!
 Ἐτοιμασίας παντοτεινάς!
 Τί περιμένετε τόσοι λόχοι,
 Τάγματα τόσα εἰς τὰς σκηνάς;
 Τοῦρκοι τοῦ Ἄργους, ἀκούσατέ με!
 Καὶ σύ, Πασσᾶ των Δράμαλη, τρέμε!
 Αὐτὰ τὰ φύλλα πρὶν μαρανθῶσιν,
 Αὐτὰ πρὶν πέσωσι τῶν δρυμῶν,
 Αὐτῶν τῶν φύλλων θέλουν τὴν πτῶσιν
 Οἱ Τοῦρκοι πάθει ἔμπρὸς ἡμῶν.

»Τὰ κλεῖθρα φέρε με τῆς Μεθώνης
 Καὶ τῆς Ναυπλίας καὶ τῶν Πατρῶν
 Καὶ τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Κορώνης.
 Καὶ μὴν ἐπάνω σπεύρης πετρῶν!
 Τὴν Πελοπόννησον ὄχι ὅλην,
 Ἄλλ' οὔτε μίαν μικράν τῆς πόλιν
 Θέλει βραχίων κατακρατῆσαι
 Ἐλαφοκάρδου Ὀθωμανοῦ,
 Καθὼς δὲν θέλει θνητὸς ἔγγισαι
 Ἄστρον τοῦ λάμποντος οὐρανοῦ.

»Ἐντὸς ἐρήμου χθὲς ἦμουν τόπου,
 Ἄστραψαν αἶφνης οἱ οὐρανοί·
 Ὡς τὸ πανάχραντον Βῆμα, ὕπου
 Λαμπάδες καίονται καὶ φανοί.
 Λιβάνου μ' ἔθελξεν εὐωδία·
 Ὅργάνου μ' ἔτερψε μελωδία·

Ἐκράτουν ἄγγελοι λευκὰ κρίνα

Ψάλλοντες χίλια Ὠσαννά!

Κ' ἐγείρου, μ' ἔκραξαν, Βουβουλίνα!

Ἡ Θεοτόκος ἐμπρός σου νά!

»Πρόσωπον, σῶμα φῶς ἦτον ὅλη,

Φῶς καὶ ὁ θεῖος αὐτῆς χιτῶν,

Καὶ εἰς τὸν ἕνα ἡλιοβόλει

Κόλπον τῆς βρέφος ἀγαπητόν.

Τρέξε, μὲ εἶπε, καὶ μὴ βραδύνης!

Τρέξε τοὺς Ἑλληνας νὰ θαρρύνῃς!

Πρὶν ἢ στρογγύλῃ αὐτὴ σελήνῃ

Γενῇ λεπτότοξος καὶ σβυσθῇ,

Ἐντὸς τοῦ Ἄργους καθὼς ἐκείνη

Θέλουν οἱ Τοῦρκοι ἀφανισθῇ.

»Ἐφυγεν ἄνω ἡ Παναγία

Χύνουσα κάτω φῶς ἱλαρόν.

Ἑλληνες, θάρρος καὶ ἀφοβία!

Τοῦτο τὸ ἔδαφος ἱερόν,

Καὶ προστατεύουν αὐτὸν τὸν τόπον

Χοροὶ Ἀγγέλων, φυλαὶ ἀνθρώπων!

Ἐντὸς τοῦ Ἄργους, Ἑλληνες, πλέον!»

Εἶπεν ἐκείνη καὶ ὁ στρατὸς

Τὴν ἠκολούθει πόλεμον πνέων

Κ' ἐντὸς τοῦ Ἄργους, κράζων, ἐντὶς!

Ἡ Βουβουλίνα ἦτον ὠραία·

Εἶχε τὰ βήματα στιβαρά·

Καὶ ὥς ἡ Ἄρτεμις κολοσσαία

Ἐπεριπάτει καὶ φοβερά·

Μεγάλα εἶχεν ὄμματα Ἦρας

Καὶ βλέμμα σπείρων γοργοῦς σπινθῆρας·

Τὸ χρυσοκέντητον ἔνδυμά της

Ζώνη συνέσφιγγεν ἀργυρᾶ,

Καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὰ πλευρά της

Σπάθη ἐκρέματο ἡχηρά.

Κεῖται εἰς βάτους ἡλιοβάτους

Ἐρημον Ἄστυ καὶ ὑψηλόν·

Τῆς Ἐπιδαύρου κρυπτὰ εἰς βάτους

Τὰ τεῖχῃ σώζει· πλήν τὸν καλὸν

Χρυσελεφάντινον ἀνδριάντα

Καὶ τὰ ὠραῖα τεμένη πάντα,

Ὅσα ὑψώθησαν εἰς τὸν ρύστην

Καὶ ζωοδότην Ἀσκληπιόν,

Ἐρριψε πνεύσας πνοὴν ἐχθίστην
 Ὁ πανδαμάτωρ ἐκεῖ Αἰών.
 Στέκει ἐπάνω τῆς πεδιάδος
 Τὸ Ἀραχναῖον ὄρος γυμνόν,
 Ὅθεν τὴν δούλωσιν τῆς Τρωάδος
 Διὰ φρυγάνων νυκτιφανῶν
 Ἡ Κλυταιμνήστρα εἰδοποιήθη,
 Ὅταν ἐγκλείουσα εἰς τὰ στήθη
 Τῶν μιαρῶν τῆς παθῶν τὴν πάλην
 Ἐπαραμόνευε τὸν καιρὸν
 Εἰς τοῦ συζύγου τῆς τὴν ἀγκάλην
 Νὰ πῆξῃ φάσγανον δολερόν.
 Ἀπὸ τὸ Ἄργος ἐκεῖ δρομαῖος
 Ἴππεὺς ἐφάνη ξιφήρης τις,
 Σώζων τὸν πώγωνα ἱερέως
 Καὶ τῆς πατρίδος πολεμιστῆς.
 Τὸν σιδηρόνυχα, ξανθοχαίτην
 Ἴππον τοῦ δώσας εἰς ὑπηρέτην
 Κατέβη μέχρι τῶν παραλίων,
 Ὅπου παιδίον ἄβρὰ γελῶν
 Ἐρριπτεν ὄστρακα εἰς τὸν λείον
 Καὶ σιγαλέον αἰγιαλόν.
 Ἐκεῖ Γαλλίνας, Μαυροκορδάτος,
 Νέγρης ἐν μέσῳ τῶν ἐλαιῶν
 Εἶχαν κηρύξει πρῶτοι τὸ κράτος
 Θεσμῶν ὠραίων καὶ παλαιῶν.
 Ἐπάνω τόπων αὐτὸς ἀγίων
 Ἐστησεν ὄμμα γέμον δακρύων,
 Καὶ εἰς λαβύρινθον βυθισμένος
 Πολυπλανήτων συλλογισμῶν
 Ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ὡς ἐκ πυθμένος
 Ἦντλησεν ἔσχατον στεναγμόν.
 «Εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν, ὅπου
 Ἐζων εἰρήνης ἄρτον εὐρών,
 Ἀφῆσα, εἶπε, τοῦ Θεανθρώπου
 Τὸ Εὐαγγέλιον, τὸν Σταυρόν,
 Κ' ἐζώσθην σπάθην κατ' ἄλλοφύλων
 Τὴν πρόσκαιρόν μου ζωὴν ὀφείλων
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸν Θεόν μου.
 Πλὴν παραπέτασμα μελανὸν
 Σήμερον κρύπτει ἐνώπιόν μου
 Ὅμοῦ πατρίδα καὶ οὐρανόν.

»Θεέ, νὰ πράξω τί ἐδυνήθην!

Τὴν Ἀκροκόρινθον τί παθὼν
Ρίψασπις ἄφησα, καὶ ἡρνήθην
Θρησκεῖαν, Γένος καὶ παρελθόν!

Εἰς μάχας ὅλοι τρέχουν οἱ ἄλλοι,
Παῖδες, γυναῖκες, μικροί, μεγάλοι
Εἰς τὰ στενώματα, εἰς τὰ δάση
Ἐλευθερίας σάλπιγξ βοᾷ·

Ἡ γῆ σαλεύει ὄθεν περάσῃ
Γλαυκὴ τοῦ Φοίνικος ἡ σκιά·

»Φωνάζει γέρων ὀπλίζων νέον·

Κτύπα τοὺς Τούρκους καὶ δι' ἐμέ!
Σύζυγος κράζει· ἄς ἔλθουν πλέον
Καὶ τῆς χηρείας μου αἱ στιγμαί!
Καὶ μήτηρ λέγει· τέκνον μου, τρέχε
Καὶ τὴν Ἑλλάδα μητέρα ἔχε!
Κατησχυμένον τοῦ κόσμου βάρος,
Τὸν κόσμον φεύγω μόνος ἐγώ·
Μόνος δὲν ἔχω προσώπου θάρρος
Νὰ σφάξω Τούρκους καὶ νὰ σφαγῶ...

»ὦ σὺ φρουράρχου ἀθλιεστάτου

Καὶ τῆς αἰσχύνης τοῦ ὀπαδέ,
Τοῦ φοβεροῦ μου λοιπὸν θανάτου
Τὰς ἐγγιζούσας στιγμὰς ἰδέ,
Καὶ τὰς ἐσχάτας μου αὐτὰς θλίψεις
Καὶ τὰς ἐσχάτας μου αὐτὰς τύψεις
Εἰς τὴν πατρίδα εἶπέ!... Ἄν πταίων,
Πταίστης ὀλίγων εἶμαι στιγμῶν...
Πρῶτος τὴν πλάνην μου, πρῶτος κλαίω
Καὶ εἶμαι ἄξιος οἰκτιρμῶν...

»Μίαν ἡμέραν πραῦνομένη

Ἴσως ἐκείνη μ' εὐσπλαχνισθῇ,
Καὶ εἰς τὸν τάφον μου μισημένη
Ἴσως ἡ μνήμη μου δὲν κλεισθῇ...
Εἶφος μου εἶχε τὴν ἀδικήσει,
Εἶφος μου θέλει τὴν ἐκδικήσει...»
Λέγει καὶ σφάζεται· πλησιάζει

Ὁ ἵππος ρώθωνας ἀνοικτούς,
Τὸ αἷμα βλέπει, ἀφηνιάζει
Καὶ φεύγει χύνων γόους φρικτοίς.

Παιδοδιδάκτας ἡ Σικελία

Ἐστελλε πάλαι τοὺς βασιλεῖς.

Ἐμπρὸς τῆς, παῖδες καλῶν πατέρων,

Νέοι, μὴ κύπτετε ταπεινοί!

Ἄς σᾶς ὑψώσῃ τῶν ἐλευθέρων

Αὐτῶν Ἀσμάτων μου ἡ φωνή!

Ἐγὼ δὲν τρέμω οὔτε τυράννους,

Οὔτε ἀλύσεις, οὔτε βασάνους,

Ἐὰν ἡ δόξα ἐμοῦ μεγάλη

Τοὺς ἀπωτάτους φθάσῃ θνητούς,

Καὶ εἰς τὴν μνήμην μου στῆθός πάλλῃ

Μετὰ χιλίους ἐνιαυτούς...

Ἐντὸς τοῦ Ἄργους εἰς ἀστεγάστου

Ἀμφιθεάτρου τὸ ἐμβαδὸν

Εἶχεν ὁ Δράμαλης τὰς σκηνάς του

Καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῶν Ἀτρειδῶν

Τὸν Ὑψηλάντην κλειστὸν ἐκράτει.

Τὰς ἀκοάς του βοῇ ταραττεῖ

Ὅμματα στρέφει καὶ προχωρούντων

Ἑλλήνων βλέπει μυρμηκιάς,

Ἑλλήνων ὄλων λευκάς κινούντων

Περικνημίδας καὶ ποδιάς.

Ἀπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Λυκῶνης,

Ὅπου Ἀρτέμιδος Ἱερὸν

Ἐκ λευκοπέτρας ὑψοῦτο μόνης

Τοῦ Πολυκλείτου ἔργον λαμπρόν,

Μέχρι τῶν κήπων ἡ μακροτάτη

Τῶν Πανελλήνων γραμμὴ ἐκράτει

Πεζῶν, ἱππέων τρεῖς μυριάδας

Καὶ τηλεβόλα του ἑκατὸν.

Εἰς τοῦ Ἀτρέως τὰς πεδιάδας

Κινεῖ ὁ Δράμαλης κατ' αὐτῶν.

Ὁ Ταξιάρχης, Θεοῦ ὀπλίτης

Καὶ εἰς βραχίονα φωτεινὸν

Ὡς σπάθην ἔχων Ἴριδα, ἥτις

Εἰς δύο κόπτει τὸν οὐρανόν,

Εἰς τῆς Λυκῶνης τὴν ἄκραν φθάνει

Καὶ ὑπερμάχου στάσιν λαμβάνει.

Ἄλλ' ἀντιπέραν ὁ Ἑωσφόρος

Τὴν σκυθρωπήν του τάττει μομφήν

Καὶ ἀνυψοῦται ὡς μέγα ὄρος

Κρύπτον εἰς νέφην τὴν κορυφήν.

Καθὼς ἐπόταν ἀπὸ τὰ ὕψη

Προβάλη σύννεφον μελανόν

Καὶ εἰς τὰ δάση χάλαζαν ρίψῃ,

* Ἄνεμον ρίψη καὶ κεραυνόν,

Καὶ βαρυκρούη πεύκη τὴν λεύκην,

Καὶ ἀντικρούη λεύκην τὴν πεύκην,

Καὶ χιλιόχρονοι ριζοσπῶνται

Πλάτανοι πίπτοντες εἰς τὴν γῆν,

Καὶ λύκοι, λέοντες ἀπαντῶνται

Μίαν ἀφίνοντες ὠρυγήν,

Τοιοῦτον ἔχυσε μικτὸν βρόντον

Ἡ κλονουμένη Ἀργολικὴ

Ὅταν τῶν δύο στρατῶν βοῶντων

Ἡ πρώτη ἔγινε συμπλοκή·

Σώματα πίπτουν κερματισμένα

Ὡς σιτοκάλαμα θερισμένα·

Ὁ ἵππος μένει δίχως ἱππέα,

Δίχως ἢ μάχαιρα μαχητήν.

Κλαίει τὸν πρόμαχον ἢ σημαία,

Ἡ σάλπιγξ κλαίει τὸν σαλπιγκτήν.

Ἰππεὺς δὲ Τσώκρης λαμπρὸν ἱππέα

Μακρόθεν βλέπει καὶ τὸν ζητεῖ.

Βλέμματα ρίπτοντες φρικαλέα

Καὶ ἅμα τρέχοντες πτερωτοί,

Ἕλληνας καὶ Τούρκους συναπαντῶνται.

Καὶ συνωθοῦνται καὶ συγχτυπῶνται·

Οἱ δύο ἵπποι των γονατίζουν,

Αὐτοὶ δὲ σπάθας αἰμοχαρεῖς

Ἀκόμη ἄνωθεν ἀντικρύζουν

Καὶ ἀντιδίδουν κτύπους βαρεῖς.

Καθὼς εἰς ὄνυχας περιζώνει

*Οφιν πεντάπηχυν ἀετὸς

Καὶ ὑψωνόμενος τὸν ὑψώνει,

Ἄλλ' ἀντιστέκει ὁ ἑρπετὸς

Ἐχθρὸς συρίζων καὶ κάτω κλίνων

Καὶ κρώζει τ' ὄρνεον ἄνω τεῖνον,

Ὁμοίως ἔφιππος συναρπάζει

Ὁ Τσώκρης ἔφιππον τὸν ἐχθρόν·

Πλὴν ν' ἀποσπάσῃ αὐτὸς σπουδάζει

Σῶον τὸ σῶμά του ἢ νεκρόν.

Οὐ! δύο τότε εἰς ἑνὶ μόνον

Πήδημα φθάνουν ὀρθοὶ τὴν γῆν,

Καὶ πρῶτος δίδει ὁ Ἑλληὴν νόμον·

Ὁ Τούρκος χύνει φρικτὴν κραυγὴν.

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ χωριζομένη

Ὡς μαῦρον νέφος ἀεροβαίνει.

Τὴν χρυσεωμένην τοῦ πανοπλίου

Ἐκ τῆς ἀποκατάστασις τοῦ πτωμάτου ἀφαιρεῖται

Ὁ Τσώκρης χαίρων διὰ τὴν λείαν

Καὶ ὑπερήφανος τὴν φορεῖ.

Ὁ μακροκόμης Πλαπούτας φθάνει

Ἐνα τοῦ Δράματι λοχαγόν

Καὶ κράζει· «Πίστεως, Μουσουλμάνοι,

Πατρίδος, Γένους αὐτὸς ἀγών !

Σήμερα, Πέρσαι, νὰ μᾶς ἰδῆτε!

Μάχαιραν "Ελληνας νὰ γευθῇτε!»

Βαρὺ τὸ ξίφος καταβιβάζει

Καὶ εἰς τὴν κίδαριν τὸν κυτπᾶ·

Πλήν ἀντ' ἐκείνου αὐτὴν διχάζει

Καὶ εἰς τὸ σάγμα τὸ ξίφος σπαῖ.

Κατὰ τοῦ ὀπλου τοῦ ἐν ᾧ χύνει

Ὁ Ἕλληνα ὄληνα του τήν χολήν

Φεύγει ὁ Τοῦρκος καὶ κάτω κλίνει

Τὴν ξυρισμένην τοῦ κεφαλῇ.

Ὅμοίως ὅταν ἡ δρυμοβάτις

"Ελαφος χάσῃ τὰ κέρατά της

Φεύγει καὶ κύπτει γυμνοὺς κροτάφους,

Τρέμουσα ὅπου καὶ ἂν σταθῇ

Μὴ εἰς χιμόκλαδα τοῦ ἐδάφους

Καὶ μὴ εἰς δένδρων κορμούς τρωτῇ

Αλλ' ὁ Πλαπούτας ἄλλην λαμβάνει

Σπάθην παρ' Ἑλληνας νικητοῦ

Καὶ ἄλλον Τοῦρκον πεζὸν προφθάνει

Τρέχοντα ἔμπροσθεν τοῦ στρατοῦ·

Ἐν ᾧ ἐκεῖνος φεύγει τὸν φόνον,

Τὴν κοπτεράν του αὐτὸς ὑψώνων

Πέραν καὶ πέραν τὸν διχοσχίζει.

Διχοσχισμένος ὁ θλιβερός

Βήματα δύο-τρία βαδίζει.

Καὶ πίπτει ἔνθεν ἡ' ἔνθεν νεκρός.

Μάχαιραν ἔτρεξε ν' ἀντιτάξῃ

Καὶ ἄλλος Ἑλληνα, ὡς αἰετός,

Πατῶν τὸ ἔδαφος πρὶν πετάξῃ.

Ὁ Παπατσώνης ἦτον αὐτός.

Νέον ὦραϊον εἴκοσι νέοι
 Τὸν ἠκολούθουν ὅλοι ὦραϊοι,
 Ὅλοι ὥς κρίνα λευκὰς φοροῦντες
 Περικνημίδας καὶ ποδιάς,
 Ὅλοι τὰ ξίφη γυμνὰ κρατοῦντες,
 Κ' ἔλαμψε γύρω ἡ πεδιάς.
 Ὁ ἐφεδρεύων εἰς τὴν Λυκῶνην
 Καὶ χύνων κάτω χρυσὴν σκιάν
 Ἄγγελος θέλει τὸν Παπατρώνην
 Ὑπὸ τὴν θείαν του δεξιάν·
 Σκέπην τοιαύτην ἔχων ὁ ἥρως,
 Τρέχει καὶ μάχεται διαπύρως·
 Πίπτουν ἐπάνω του πυροβόλα,
 Βολὴς τὸ βῆμά του δὲν κρατεῖ·
 Ἀποστομώνει τὰ ξίφη ὅλα
 Καὶ τὰ συντρίβει καὶ τὰ πατεῖ.
 Οὕτω ρινόκερως σπάθην σείων
 Πρὸ τοῦ μετώπου του κοπτεράν,
 Πηδᾷ ἐν μέσῳ ἐχθρῶν χιλίων·
 Θωρακισμένος ἀπὸ δοράν
 Δωδεκαδάκτυλον εἰς τὸ πάχος,
 Ἀδιαπέραστος στέκει βράχος·
 Δέχεται λόγχας, δέχεται βέλη
 Καὶ μολυβδόβολα φλογερά·
 Σίδηρος ποῖος τοιαῦτα μέλη,
 Μόλυβδος ποῖος διαπερᾷ!
 Ἴππον ὁλόμαυρον ὥς τὴν πίσσαν
 Ἄλλος ἐδίωκε, καὶ αὐτοῦ
 Στολὴ καὶ γένειον μαῦρα ἦσαν,
 Καὶ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μαχητοῦ
 Ἡ αἰμοστάζουσα μάχαιρά του
 Ἦτο τὸ δρέπανον τοῦ Θανάτου·
 Ἐμπρὸς του ἔστιλβαν χρυσὸς ὅλα
 Τὰ τοῦ Χουρσίτου πολυτελῆ
 Σμαραγδοκόλλητα πυροβόλα,
 Καὶ ὅλος τόλμη καὶ ἀπειλή,
 Ὁ Φλέσσας ἦτον· φθάνει νικῶντα
 Τῆς Δαλματίας Ἀρματωλόν·
 Τὸν φθάνει τρέχοντα καὶ βοῶντα
 Καὶ τὸν φονεύει πυροβολῶν.
 Λευκὴν σημαίαν σείων εἰς δόρυ,
 Λευκὴν ὁ Τοῦρκος στολὴν ἐφόρει·

Λευκὸς ὁ ἵππος τοῦ ἐξεπέρα
 Ὅλους ὡς ἔλαφος ἐλαφρὸς
 Καὶ ἀνεπήδα εἰς τὸν ἀέρα
 Ὅλος χρεμέτισμα καὶ ἀφρός.
 Βοᾷ ὁμοίως ἄνω σκοπέλων
 Ὅταν ἀπλῶνον λευκὰ πτερὰ
 Καὶ κάτω μέλαιναν σκιὰν στέλλον
 Εἰς τὸν αἰθέρα ταχυπερᾷ
 Τὸ μέγα ὄρνεον τῆς ἀγρίας
 Θαλασσοκτύπου Ἀκαρνάνιας·
 Πλὴν πυροβόλου τὸ φθάνει σφαῖρα,
 Κλίνει καὶ πίπτει κατὰ μικρὸν
 Καὶ κυλινδεῖται εἰς τὸν ἀέρα
 Καὶ εἰς τὰς πέτρας βροντᾷ νεκρόν.
 Τρεῖς ὁ Σατράπης ἦλθεν εἰς πάλην
 Καὶ τρεῖς ἀπῆλθε μετὰ φθοράν·
 Καὶ πνέων λύσσαν ἔτρεξε πάλιν
 Νὰ τεταρτεύσῃ τὴν συμφοράν.
 Ὅμοίως πέραν τοῦ Καφηρέως
 Εἰς τὰ φυσήματα τοῦ βορέως
 Πηδᾷ ἡ θάλασσα μανιώδης
 Καὶ τὰ παράλια πλημμυρεῖ,
 Ἀφροῦς τῆς χύνει καὶ πεισματώδεις
 Ἐφόδους νέας ἐπιχειρεῖ.
 Οἱ Τοῦρκοι φεύγουν κατησχυμένοι,
 Καὶ ὁ προστάτης των Σατανᾶς
 Ματαίως ἄνωθεν τοὺς θερμαίνει
 Μυστηριώδεις στέλλων φωνάς·
 Ἀλλ' ἓνα μόνον ἀνανδρον ὄντα
 Βλέπει καλόγηρον δειλιῶντα
 Εἰς μίαν πτέρυγα τῶν Ἑλλήνων·
 Νέα στρατεύματα καὶ πλαστὰ
 Ὡς ἐπερχόμενα κατ' ἐκείνων
 Εἰς τὸν καλόγηρον παριστᾷ.
 Ὁ ρασοφόρος τότε, «σταθῆτε!»
 Κράζει καὶ παύει νὰ κυνηγῇ·
 Βλέπων ὁ γείτων τοῦ τὸν μιμεῖται,
 Καὶ στρατιῶται καὶ στρατηγοὶ
 Ὅλοι ἀκίνητοι συγκρατοῦνται
 Καὶ τῆς διώξεως παραιτοῦνται·
 Ἀναπτεροῦνται οἱ Μουσουλμάνοι
 Θρασεῖς γενόμενοι ἐκ δειλῶν,

Καὶ ὁ στρατός των εἰς Ἄργος φθάνει
 Φεύγων καὶ ἅμα πυροβολῶν.
 «Φύγε, κατάρατε Σατάν! κράζει
 Ὁ Ταξιάρχης ὄλος ὀργή·
 Ἡ μαύρη ὥρα σου πλησιάζει,
 Καθ' ἣν ἡ χεὶρ μου, αἰμοσταγῇ
 Ἀφ' οὗ ὥς ἄλλοτε σὲ κυλίσῃ,
 Ἐντὸς τοῦ Ἄδου θέλει σὲ κλείσει
 Μακρὰν τῆς δρόσου καὶ τοῦ αἰθέρος,
 Μακρὰν τῶν ἄστρον καὶ τοῦ Παντός,
 Ὅπου δὲν σίζει πνοὴ ἄερος,
 Ὅπου στερεῖται τὸ πῦρ φωτός.
 «Ἐστρεφες ὄμμα λύσσης καὶ μίσους
 Καὶ κάτω εἶχες τὴν κεφαλὴν
 Ὅταν κατέβαινες τὰς ἀβύσσους
 Ἡμέρας δέκα ἐμῶν χολήν·
 Τὸ στράτευμά σου διεσχορπίσθη
 Καὶ εἰς τὰ Τάρταρα ἐβυθίσθη·
 Πᾶς λοχαγός σου ἀπελιθώθη
 Ἐν ᾧ εἰς δρόμον ἦτο φυγῆς·
 Ἐκεῖνος Καύκασος ἀνυψώθη·
 Ἐμείνεν Ἄτλας αὐτὸς τῆς Γῆς».
 Φεύγει ὁ Δαίμων, πλὴν ἀντικράζει·
 «Ἄν τοῦ Θεοῦ σου, δοῦλε, τὸ πῦρ
 Ἀπὸ τὸ σῶμά μου ἔτι στάζῃ,
 Ἡ ἀποστάτις αὐτὴ μου χεὶρ
 Διὰ τὴν νίκην τῆς τότε πάλης
 Πολὺ σ' ἐβίασε ν' ἀμφιβάλλῃς·
 Ὕλη αἰθέριος μὲ συνθέτει·
 Αὐτὴ δὲν ἔχει καταστροφὴν.
 Σὺ αὐλοδοῦλε, ὑπηρέτει·
 Ἐγὼ δὲν κλίνω τὴν κορυφήν.
 » Ἐμὲ πεσόντα συνεταράχθη
 Δεχθεὶς ὁ μέγας ὠκεανὸς
 Καὶ μέχρις ἄστρον ἀνετινάχθη,
 Καὶ κατεκλείσθη ὁ οὐρανός·
 Ἀπὸ Λιβύαν δὲ ἡ Εὐρώπη
 Κατὰ τὰ Γάδειρα ἐξεκόπη
 Ὅταν ἐκεῖνος βαρὺς ἐστράφη,
 Καὶ ἡ Μεσόγειος εἰς ξηρὰ
 Καὶ οἰκημένα πρῶην ἐδάφη
 Ὑδατα ἔλαβεν ἁλμυρά».

Τὴν ἐπιοῦσαν αὐγὴν θαρρύνων
 Τὸν δειλιῶντα ἔτι στρατὸν
 Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων,
 Τοιαῦτα ἔλεξε πρὸς αὐτὸν
 Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐλαιοτρόφου
 Καὶ καλλικρήνου ἄλλοτε λόφου·
 «Θάρρος, ὦ Ἕλληνες! μὴ φοβεῖσθε!
 Οἱ χθρὲς ποιμένες καὶ γεωργοὶ
 Δὲν ἐδοξάσθητε, δὲν καλεῖσθε
 Σωτῆρες ἔθνους καὶ στρατηγοί;
 » Ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον εἰς τὴν Μάνην
 Ὅταν ἐρρίφθην διὰ μιᾶς,
 Εἰς τὰς Καλάμας ὅταν ἐφάνην
 Ἀπὸ τῆς Μάνης τὰς Κυτριάς,
 Ρόπαλα, δρέπανα ἐκρατεῖτε,
 Ἀλλὰ τοὺς Τούρκους ἐκυνηγεῖτε
 Μέχρι Τριπόλεως καὶ Ναυπλίας,
 Μέχρις ἀκόμῃ καὶ τῶν θυρῶν
 Τῆς δυσαλώτου Μονεμβασίας
 Καὶ τῆς Κορίνθου καὶ τῶν Πατρῶν.
 » Σώους σᾶς ἔφερα διαβαίνων
 Φρούρια Τούρκων καὶ στρατιάς
 Εἰς τοῦ Παπάρεως, τῶν Βερβαίνων
 Καὶ τῶν Τρικόρφων τὰς ποδιάς,
 Καθὼς ὁ γέρανος, ὅστις τρέχει
 Καὶ εἰς τὰ νῶτά του στρουθοὺς ἔχει.
 Εἰς τὸ Λεβίδιον, εἰς τὴν Θάναν
 Πόση τῶν Τούρκων φυγὴ, σφαγὴ!
 Εἰς τὴν Βαλτέζην καὶ εἰς τὴν Γράναν
 Πόση τῶν Τούρκων σφαγὴ, φυγὴ!
 » Εἰς τὴν κρημνώδη Μονεμβασίαν
 Ἐνθυμηθῆτε ὅταν αὐτοὶ
 Ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀσιτίαν
 Ἐπεριπάτουν ὡς σκελετοί!
 Ἐνθυμηθῆτε τὴν λαμπροτέραν,
 Τὴν φαιδροτέραν πασῶν ἡμέραν,
 Ὅταν ἡ Κόρινθος παρεδόθη
 Καὶ σᾶς ἐμβίβασα εἰς αὐτήν,
 Ὅταν ἡ πύλη της ἐσταυρώθη
 Τρεῖς μὲ τὸν Φοῖνικα νικητήν!
 » Σὺ Ἀρχαγγέλου ρομφαίαν ἔχων
 Καὶ εἰς τὰς πτέρνας φέρων πτερὰ,

Ψυχὰς δὲν ἄρπαζες Τούρκων τρέχων
 Εἰς τὰς σκηνάς των, Νικηταρᾶ ;
 Νύκτα τοῦ Ἄργους πατῶν τὰ τεῖχη
 Ἐν ᾧ τῶν Τούρκων σάλπιγξ ἀντήχει,
 Ὅς δὲ ἀπέσπας πέρυσιν ὄλον
 Τὸν μόλυβδόν των ἐκ τῶν Ναῶν,
 Πολεμεφόδιον τηλεβόλον
 Διὰ τοὺς λόχους τῶν Δαναῶν ;
 »Βοσκοὺς ὀλίγους καὶ ζευγηλάτας
 Ἐμπρὸς ὠδήγεις τῶν Δολιανῶν,
 Καὶ τὰς δειλάς των σ' ἔστρεψαν πλάτας
 Ἐξ χιλιάδες Ὀθωμανῶν.
 Δύο πρὸς εἴκοσι τότε εἰσθε,
 Καὶ δύο σήμερον τρεῖς φοβεῖσθε ;
 Αὐτὰ ὁ γέρων προφέρει μόλις,
 Καὶ διακόπτει αὐτὸν κραυγῇ
 Τῆς στρατιᾶς του βοώσης ὅλης,
 Καὶ ἡ Ἀργεῖα σείεται γῇ.
 Καὶ ὁ Δημήτριος Δηλιγιάννης
 Κράζει τὴν σπάθην του ἀνυψῶν
 «Κολοκοτρῶνη, καιρὸν μὴ χάνης !»
 Καὶ ὁ Νικήτας αἶμα διψῶν
 Μίαν σημαίαν εὐθὺς ἄρπάζει
 Καὶ «εἰς τὸ Ἄργος Ἕλληνες !» κράζει.
 Βλέπων τὴν κίνησιν τῶν Ἑλλήνων
 Κινεῖται τότε καὶ ὁ ἐχθρὸς,
 Καὶ ἀναβάται ἵππων πυρίνων
 Δύο Λαλαῖοι τρέχουν ἐμπρός.
 Ἐφόρει κόκκινα καὶ βαστάζων
 Ὁ εἰς ρομφαίαν δαμασκηνήν,
 Ἐλεγες ὅτι αἱματοστάζων
 Ἄφησε τότε φόνου σκηνήν.
 Εἶχε βραχίονας ὀρθανοίκτους
 Καὶ τούτους ἅμα βελονοστίκτους,
 Καὶ εἰς τὸν ἕνα εἰκονισμένην
 Ἐχιδνα ἔστρεφε τὴν οὐράν,
 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον ζωγραφισμένην
 Τίγρις ἐκράτει ζῶσαν βοράν.
 Ἀπὸ τὸν ἵππον δις-τρὶς κενώνων
 Τὰ πυροβόλα του καὶ πετῶν,
 Ὁ ἄλλος ἔστελλεν ἅμα φόνον
 Κ' εἰς νέφος ἔκρυπτεν ἑαυτόν·

Ἡ πράσινός του στολή χρυσίνους

Ἐπάνω εἶχεν ἡμισελήνους.

Τὸν ὠμοσκέπαζεν ἐπενδύτης

Δέρμα καὶ πρόσωπον καὶ οὐρά

Ἄρκτου μεγάλης καὶ μαύρης, ἥτις

Ὅλη ἐσεῖετο φοβερά.

»Νικήτα, τρέξε, αὐτὸς φωνάζει,

Νὰ μετρηθῶμεν ἐδῶ ἡμεῖς!

Καὶ ὁ Νικήτας «ἔφθασα» κράζει,

Κράζων καὶ φθάνων ἐντὸς στιγμῆς.

Καὶ σύρων ξίφος σταυροῦται τότε

Καὶ λέγει· «Ἄγγελοι Θεοῦ, δότε

Νὰ καταφέρω σπάθη, βαρεῖαν

Εἰς τοῦ Λαλαίου τὴν κεφαλὴν,

Κ' ἐγὼ λαμπάδα ν' ἀνάψω μίαν

Εἰς τὰς εἰκόνας σας ὑψηλὴν!»

Εἰς τοῦ ἐχθροῦ του πετᾶ τὰ στήθη

Καὶ φθάνει δίδων κτύπον σφαγῆς

Ἄνω τοῦ ἵππου του ἐκλονήθη

Κ' ἔπεσεν ὕπτιος κατὰ γῆς,

Καὶ εἰς τοῦ Ἄρεως τὸ πεδῖον

ἐβαρυγδούπησε τὸ θηρίον·

Τὸ φοβερόν του ἀνοιξε στόμα

Καὶ εἰς αἱμάτων πλημμυρισμὸν

Ἐπάνω ἔχυσεν εἰς τὸ χῶμα

Τὸν τελευταῖόν του γογγυσμὸν.

Θερμὸς ἀκόμη ὁ Τουρκοφάγος

Κατὰ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ πετᾷ,

Ἐξαίφνης στέκει... γίνεται πάγος...

«Ἡ ὄψις, κράζει, μὲ ἀπατᾷ;...

Ἀλῆ-Φαρμάκη σύ, φίλε, εἶσαι;...

—Ἐγὼ τοὺς πύργους μου ἐνθυμεῖσαι;...

Συνεπολέμεις εἰς τὴν πλευράν μου...»

Καὶ ὁ Νικήτας· «ποῖαι στιγμαί!

Λάβε ὡς φίλην τὴν μάχαιράν μου...

Τὴν ἰδικήν σου δὸς εἰς ἐμέ».

Καὶ ὁ Πλαπούτας ὀκνὸς δὲν μένει·

Περάσας τάγματα ἐχθρικὰ

Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἀναβαίνει·

Βήματα τότε ὀρμητικὰ

Ὁ Ὑψηλάντης κάτω κυλίων

Προφθάνει τοῦτον μετὰ χιλίων.

Τοὺς Μουσουλμάνους κατέχει φρίκη
 Καὶ ὅλοι τρέπονται εἰς φυγήν,
 Ἐν ᾧ τοὺς Ἑλληνας στέφει νίκη
 Καὶ ὅλοι δίδονται εἰς σφαγὴν.
 Φονεύει Τούρκους πρῶτιστος ὄλων
 Καὶ ἀργυρόχρυσος τὴν στολὴν
 Σείει τὴν κόμην ἀκτινοβόλον
 Εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ κεφαλῆν
 Ὁ Γεωργάκης Μαυρομιχάλης·
 Βλαστὸς ὁ νέος ρίζης μεγάλης,
 Ἴππον διώκει, ὅστις γνωρίζων
 Τὸν βαρυσπάθην τοῦ μαχητὴν
 Πηδᾷ χορεύων καὶ χρεμετίζων
 Κ' ἔχων τὴν χαίτην περιχυτήν.
 Μετὰ τὴν διώξιν ἡ σελήνη
 Μόλις προβαίνει σιωπηλή,
 Ὁ δ' ἀρχιστράτηγος δὲν βραδύνει
 Καὶ τοὺς ἀρίστους εὐθὺς καλεῖ.
 Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὁμοῦ ἐμβάντες
 Οἱ λοχαγέται κάθηνται πάντες
 Καὶ ἀνθοσμίαν εἰς ὅλους χύνει
 Ὁ οἶνοχόος τότε πολύν,
 Καὶ τὴν ἀφρίζουσιν καθεὶς πίνει
 Καὶ ἀναβράζουσιν σταφυλήν.
 Εἰς τὴν ὁμήγουριν τῶν Ἑλλήνων
 Ὁ στρατηγέτης ἐν μέσῳ στάς,
 «Κέρνα, φωνάζει, κέρνα τὸν οἶνον
 Εἰς τοὺς γενναίους πολεμιστάς·
 Εἰς τοὺς γενναίους αὐτὸς ἀνήκει,
 Γλυκὺ τὸν ἔχει ποτὸν ἡ Νίκη.
 Καμήλων δέκα καὶ δέκα ἵππων
 Εἰς πάντα πρόμαχον ἀμοιβή,
 Ἄμα τὸν ἔσχατον λάβη κτύπον
 Ὁ Μουσουλμάνος καὶ συντριβῇ.
 » Ἐκ τῶν βαρέων μας βραχιόνων
 Θανατηφόρον λαβὼν πληγὴν,
 Τὴν Ἀκροκόρινθον ἔχει μόνον
 Ὁ Μουσουλμάνος καταφυγὴν.
 Ἐδῶ νὰ μείνωμεν οἱ ὀλίγοι,
 Κ' ἐμπρὸς οἱ ἄλλοι, μὴ μᾶς προφύγῃ.
 Πέραν Κορίνθου τὸν Ὀδυσσεά,
 Ἐὰν ἐντεῦθεν διασωθῇ,

Θέλει δ' Τοῦρκος εὐρὴ σφαγέα

Καὶ κατὰ κράτος ἀπολεσθῇ».

Εἰς Δερβενάκιον μεταβαίνει

Ὁ ἀρχιστράτηγος τὴν αὐγὴν·

Ὁ Ὑψηλάντης, ἂν καὶ ἀσθμαίνει

Ἀπὸ τὸν μόχθον καὶ τὴν σφαγὴν,

Ὡς δύο λέοντας ὁμοῦ ἄγων

Τὸν Παππα-Φλέσσαν καὶ Τουρκοφάγον,

Εἰς Ἀγηνόριον ἐκστρατεύει·

Τῶν δὲ μεινάντων ὀπλαρχηγός

Κατὰ τὴν Λέρνην παραμονεύει

Ὁ Ἰατράκος ὡς οὐραγός.

Ἐν ᾧ τὰ ἔνδον τῆς Χερσονήσου

Στενὰ κατέχονται τοῦ Ἰσθμοῦ,

Ὅλα τὰ ἔξω αὐτῆς ἐξίσου

Κλίνονται τότε ὡς ἐκ φραγμοῦ·

Εἰς τὴν Γεράνιαν ἐπεκτάθη

Τοῦ Ὀδυσσέως μακρὰ ἢ σπάθη·

Πρὸς τὰς παρόδους τῆς Μεγαρίδος

Καὶ Κορινθίας ὑψιπετῶν,

Ἐστάθη πρόμαχος τῆς πατρίδος

Ἐν μέσῳ δύο αὐτὸς στρατῶν.

Εἰς τὰ ὑψώματα ὅπου κάτω

Ποιμένες ἐπαιζον τὸν αὐλόν,

Ὅθεν ἡ ὄρασις ἐπλανᾶτο

Εἰς γαληναῖον αἰγιαλόν,

Τοὺς κεραυνούς των εἶχαν ἐτοίμους

Καὶ εἰς εὐώδεις ἔψαλλαν θύμους

Χίλιοι Ἑλληνες ἐκλεκτοὶ του,

Οἵτινες σύροντες τὸν χορὸν

Ἐμπρὸς τοῦ Δράμαλη τοῦ Χουρσίτου

Εἶχαν ἐκάτερον τὸ πλευρόν.

Καὶ ὁ στρατάρχης των αὐγὴν μίαν,

Ὅπόταν ἔψαλλον τὰ πτηνὰ

Καὶ εἰς τὴν ἑναντι Κορινθίαν

Ἐρροδοβάφοντο τὰ βουνά,

Πρὸς παραλίου ἔρημα μέρη

Ὀχρὸς καὶ σύννους τὸν Κάρπον φέρει·

Χύνει αἰθρία θέρους ἡμέρα

Εἰς τὴν μορφήν του δραγμᾶς φωτός,

Καὶ ἄνωθέν του εἰς τὸν ἀέρα

Κρώζει ξανθόχρυσος ἀετός.

«Φίλε μου, λέγει, βαρεῖται τύφεις
 Τοῦ συνειδότος μὲ τυραννοῦν
 Καὶ σκοτισμένον ἀπὸ τὰς θλίψεις
 Ἡμέραν νύκτα ἔχω τὸν νοῦν
 Ὅστε ἀκόμη καὶ λεπτοτάτη
 Ἄχνη ὀνείρου νὰ μὲ ταραττή,
 Ἐν ᾧ αὐτά μου ποτὲ τὰ στήθη
 Ἐν μέσῳ φόνων παντοτεινῶν
 Νὰ διασείσῃ δὲν ἐδυνήθη
 Πληθὺς κινδύνων ἀληθινῶν.

» Ὀνειρευόμην ὅτι πλησίον
 Τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν
 Κατὰ τὴν Πνύκα καὶ τὸ Θησεῖον
 Εὐρέθης βῆμα περιπλανῶν·
 Τὰ βλέμματά σου θαλὰ ὑψοῦντο
 Καὶ ὥς μὴ θέλοντα προσηλοῦντο
 Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄνω μόνον
 Εἰς ἓνα πύργον Γαλατικόν,
 Ὅστις ὑπῆρξεν ἢ ἀπ' αἰώνων
 Ὁχυρωτάτη τῶν φυλακῶν.

» Σκέλεθρα δύο ἐκεῖ πλησίον
 Εἰς τῶν ἐπάλξεων τὴν σκιάν,
 Δόρυ δεκάπηχυν καθὲν σείον
 Εἰς κροταλίζουσαν δεξιάν,
 Ὁρμησαν ἄγρια ἐν κατ' ἄλλου·
 Ἄλλ' ὥς μεγάλαι ράβδοι κρυστάλλου
 Οἱ ἄκοντές των ἔγιναν θρύμμα
 Εἰς τῆς συγκρούσεως τὴν ὁρμήν,
 Καὶ ἀπесύρθησαν μακρὸν βῆμα
 Βροντοσμιχθέντα μίαν στιγμήν.

» Καὶ πάλιν ἦλθαν νὰ δευτερώσουν
 Κ' ἔσυραν σπάθας δύο μακράς,
 Τὰς δύο χάρας των νὰ πληγώσουν,
 Νὰ διχοκόψουν τὰς φαλακράς·
 Πλὴν ἐσκορπίσθησαν εἰς σπινθήρας
 Αἱ μάχαιραὶ των ἀπὸ τὰς χεῖρας,
 Καὶ ἄνωθέν των διπλοῦς ἠκούσθη
 Κρότος σαλεύοντος οὐρανοῦ
 Ὡς κεραυνός τις νὰ ἐσυγκρούσθῃ
 Μετ' ἄλλου πίπτοντος κεραυνοῦ.

» Τὸ ἐν τοῦ ἄλλου ἤρπασε τότε
 Κ' ἐπαλαμόσφιγξε τὸν λαιμόν,

Ἄλλ' ὥς ὁ δράκων, ὅστις συρίζει

Καὶ τὸν ἀέρα μακρόθεν σχίζει

Καὶ τὸν ἀκούει ὁ ταῦρος φρίττων

Πρὶν ἴδῃ τοῦτον στιγμὰς πολλάς,

Σκέλεθρον ἄλλο, σκέλεθρον τρίτον

Φθάνει καὶ σείεται ἡ κοιλάς·

» Αὐτὸ πρὶν φθάσω νὰ τὸ γνωρίσω,

Αὐτὸ ἐπάνω ἐμοῦ πετᾷ

Καὶ εἰς τὰ ὠτά μου ἐξοπίσω

Τὰ φρικαλέα λέγει αὐτά·

Εἴμ' ὁ Παλάσκας, ψυχὴ δολία·

Εἴμ' ἡ δευτέρα σου παρουσία·

Γύρισε βλέμμα νὰ μ' ἀτενίσῃς

Ἄν δὲν φοβῇσαι μὴ τυφλωθῇς·

Ἄνοιξε χεῖλη νὰ μὲ λαλήσῃς

Ἄν δὲν φοβῇσαι μὴ βωβαθῇς.

» Ἡ κεφαλὴ μου τὸ ἄνομόν σου

Ἀκόμη κτύπημα παριστᾷ·

Ἀκόμη ἔχω τὸν μόλυβδόν σου

Εἰς τοῦ μετώπου μου τὰ ὀσᾶ·

Δὲν ἐσεβάσθης δεσμοὺς φιλίας,

Δὲν ἐνθυμήθης εὐεργεσίας,

Κ' ἐχθρὲ πανοῦργε! εἰς τὴν σκηνήν σου

Ἐμνηχανεύθης φόνον διπλοῦν,

Σφάξας τὸν Νοῦτσον τὸν λυτρωτὴν σου

Κ' ἐμὲ τὸν μήκιστον καὶ ἀπλοῦν·

» Δράξας ὁ Γούρας τὴν εὐκαιρίαν,

Μ' ἔφυγε τότε καὶ εἶπε· Νά!

Δικαίαν σ' ἔδωκε τιμωρίαν

Ὁ Πλάστης, ὅστις μᾶς κυβερνᾷ.

Τοὺς κοπτεροὺς σου λοιπὸν ὀδόντας

Εἰς τὸ κρανίον μου τί ἐβρόντας;

Ἐγὼ ἀχάριστος ἂν ἐστάθην,

Καὶ σὺ ἐστάθης ψυχὴ σκληρὴ·

Ἐδωκες σπάθην κ' ἔλαβες σπάθην·

Τὸ σφάγιόν σου τὸ μαρτυρεῖ.

» Καθὼς ὁπότεν ὑπὸ τὰ δάση

Λέων πρὸς τίγριν παροργισθῇ

Πῶς νὰ τολμήσῃ αὐτὴ ν' ἄρπάσῃ

Τὸ σπάραγμά του πρὶν κορεσθῇ

Καὶ τότε μέγα βρύχημα χύσῃ

Καὶ τὴν χαλκίνην οὐράν του σείσῃ

ΑΣΜΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ. — Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΗΣ
ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. — ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΝ
ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ. — ΗΠΕΙΡΟΣ.
— ΘΕΣΣΑΛΙΑ. — ΕΛΛΑΣ. — ΩΔΗ.

ΑΣΜΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τέκνα γνήσια Ἑλλάδος, εἰς τὰ σύνορα πετᾶτε !
Σῶμα ἓνα, ψυχὴ μία, τὸν Ἀγαρινὸν κτυπᾶτε !
Ὁ ἀχρεῖος Μουσουλμᾶνος τὰς παρθένους ἀτιμάζει,
Μὲ τὰ αἵματά μας βάφει
Τὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη,
Τοὺς βωμούς μας βεβηλώνει, παντοῦ καίει, παντοῦ σφάζει.

Δι' Ἑγγλέζους ἀπὸ Τούρκους νὰ σφαζώμεθα ὥς πότε,
Νὰ μᾶς διαιροῦν ὀλίγοι ξενολάτραι καὶ προδόται ;
Ὅλοι ὅλα μας ἐλάτε νὰ ἐνώσωμεν τὰ μῖση
Εἰς ἓν μῖσος τῶν Ἑλλήνων
Κατ' αὐτῶν καὶ κατ' ἐκείνων,
Καὶ τὰ ὅπλα μας ἐκ νέου ὁ Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ.

Βλέπετε τῆς Ἀλαμάνας τὸ ἥρωικὸ γεφύρι,
Ὅπου ρεῦμα θολωμένο τὸν Διάκον νεκρὸν σύρει,
Ὅπου κοίτονται οἱ παῖδες τῆς ποτὲ μεγάλης Σπάρτης ;
Τὸ Ἀλλάχ ! ἐκεῖ φωνάζει
Καὶ δεσμὰ μᾶς ἐτοιμάζει
Ὁ αὐθάδης Τουρκομᾶνος, ὅστις ἔγεινεν ἀντάρτης.

Ἐκεῖ βλέπετε τὸν ἄσπρον οὐρανὸν νὰ κοκκινίξῃ ;
Βροχὴ αἵματός μας πίπτει καὶ τὰς χώρας μας ποτίζει·
Ἀπ' αὐτὸ τὸ αἷμα θέλει ὁ βαθύρριζος αὐξήσῃ
Πλάτανος τῆς διχονοίας·
Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῆς Τουρκίας
Ἄν χυθῇ, ἐλευθερίας ροδοδάφνη θὰ βλαστήσῃ.

Ὅρμᾶτε ! Ὅρμᾶτε !
Τὸν Τοῦρκον κτυπᾶτε,
Κτυπᾶτε καθεὶς !
Τοῦ Τούρκου ἄς τρέξῃ,
Τὴν γῆν μας ἄς βρέξῃ
Τὸ αἷμα εὐθύς !

Βόμβαν φλογερὴν ὁ Τοῦρκος ἔρριψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ;
Ἄς τὴν στείλωμεν ὀπίσω μὲ βροντὴν, μὲ γρηγοράδα
Τὸ διάδημα νὰ πάρῃ τοῦ Μετζίτου τρομασμένου !

Ἡ πατρίς καὶ ἡ θρησκεία
 Δίστομη ρομφαία μία
 Εἰς τὴν δεξιὰν ἄς λάμψη Γένους ἀναστατουμένου!
 Μᾶρκε, τὰ στρατεύματά μας εἰς τὴν Πρέβεζαν ὁδήγει!
 Καραῖσκε, τοὺς ἐχθρούς μας εἰς τὴν Λάρισσαν κυνήγε!
 Ἔξω, ἔξω τῶν ὀρίων! ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὅλων!
 Μὲ τὴν σπάθην εἰς τὸ χέρι
 Πολεμεῖτε, νέοι, γέροι,
 Τοῦ Ὄθωμανοῦ τὸ θράσος καὶ τοῦ Βρεττανοῦ τὸν δόλον.

Ἔξω, ἔξω τῶν ὀρίων! ἡ μικρὴ μας Βασιλεία
 Ἔσωσε τοὺς θησαυρούς της, τοὺς βαθμούς της, τὰ ρισεῖα
 Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσῃ.
 Ὁ Θεὸς τὴν εἶπε: «Στάσου!
 Ὡς ἐδῶ τὸ βάδισμά σου!
 Θέλω ἄλλο νέον Κράτος μεγαλήτερον ζυμώσει».

Εἰς τοῦ Θετταλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
 Ἐρριψε τὸ χῶμα ὅλον κτίζων πάλαι τὴν Ἑλλάδα.
 Ὅσους ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὅλους
 Ἐρριψε τῆς Οἴτης πέραν,
 Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν
 Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ μὲ τοὺς τριβόλους.

Ὅρματε! Ὅρματε!
 Τὸν Τοῦρκον κτυπᾶτε,
 Κτυπᾶτε καθεὶς!
 Τοῦ Τούρκου ἄς τρέξῃ,
 Τὴν γῆν μας ἄς βρέξῃ
 Τὸ αἷμα εὐθύς!

Ὅθων! Ὅθων! λαοὺ τόσο σύγχυσις δὲν σὲ συγχύζει;
 Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει;
 Εἰς τὸν ἵππον σου ἀνέβα, φθάσε εἰς τὰς Θερμοπύλας,
 Καὶ ἀντάρτας καὶ πολίτας
 Ἀνικήτους σου ὀπλίτας
 Ὅλους εἰς τῆς Ἐπταλόφου φέρε τὰς ὠραίας πύλας!

Ὅταν Κράτος κινδυνεύῃ, τότε εἰς τὸν βασιλέα
 Μένει στέμμα του τὸ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ ρομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν προμαχώνων,
 Ὅπου στέκεται βαρέως
 Ὅπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητῇ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον.

Ἕλληνες, τὸν ἀρχηγὸν σας, Ἕλληνες, ἀκολουθεῖτε !

Μὴ καθὼς τοῦ Βυζαντίου οἱ λαοὶ φιλονεικεῖτε,

Ὅταν εἰς τὰς ὀλεθρίας τῆς ἀλώσεως ἡμέρας

Τοὺς ἐχώριζε δολία

Εὐρωπαϊῶν προδοσία

Καὶ τοὺς ἔτρωγε τὸ στόμα Ὀθωμανικῆς μαχαίρας !

Εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν μας ὤμοσε δις-τρὶς ὁ Ὅθων

Ὅτι δέχεται τὸν Χάρτην καὶ μὲ σέβας καὶ μὲ πόθον·

Πλὴν ἂν ὅλους τοὺς ὅρκους ἀκριβῶς δὲν ἐκπληρώσῃ,

Φίλιππος ὁ τῆς Γαλλίας,

Λουδοβίκος Παυαρίας

Στέκουσιν ἐγγυηταί μας, καὶ μὲ τούτους ἄλλοι τόσοι.

Ὅρματε ! Ὅρματε !

Τὸν Τοῦρκον κτυπᾶτε,

Κτυπᾶτε καθεῖς !

Τοῦ Τούρκου ἄς τρέξῃ,

Τὴν γῆν μας ἄς βρέξῃ

Τὸ αἷμα εὐθύς !

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΗΣ 3ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁ Θρασύβουλος.

Ποῖος βλέπων χθὲς ἀκόμη καίτωμένην τὴν Ἑλλάδα
Καὶ δαπανημένην ὅλην τῆς ζωῆς τῆς τὴν ἱκμάδα
Εἰς αὐτὰς τὰς κρύας πέτρας τῶν μακρῶν ἀνακτορίων
Δὲν ἐφώναξε δακρύων;

«Ὡς τὸ σῶμα τῆς Νιόβης ἡ Ἑλλὰς ἀπελιθώθη
Κ' εἰς ἀνάκτορον, ὦ λύπη! ἄψυχον μετεμορφώθη».

Ἀλλὰ σήμερον κινεῖται ἡ νεκρὰ καὶ πετρωμένη
Καθὼς δὲ ζωὴν καὶ πνεῦμα ἔλαβεν ἡ θρυλλουμένη
Ἀντικρὺ τοῦ λιθοξόου Πυγμαλίωνος ἐκείνη
Γαλατία ἡ πετρίνη,

Ἡ Ἑλλὰς εἰς τῶν υἱῶν τῆς τὴν φωνὴν ἐνεψυχώθη
Καὶ ὑπὲρ ποτε ὠραία εἰς τοὺς πόδας τῆς ὠρθώθη.

Τόσον τέλειον ὑπῆρξε καὶ πελώριον συνάμα
Τὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ὑψηλὸν ἐκεῖνο δρᾶμα,
Ὡστε λάμπει χαραγμένος εἰς τοιοῦτον μεγαλεῖον
Τοῦ Κυρίου ὁ βραχίον.

Ἐκοπίασε τὸ ἔθνος δέκα ὥρας, δέκα μόνας,
Ἀλλὰ θέλει γλυκεῖς δρέπει καρποὺς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ἰδοὺ γύρω μας κινουῦνται τῆς πατρίδος στρατιῶται
Κρήτες, Μακεδόνες, Θράκες, Θεσσαλοὶ καὶ Ἡπειρώται.
Τὰς σαράντα του σαλεύει κορυφὰς τὰς χιονώδεις
Ὁ δασὺς καὶ πλατανώδης

Ὀλυμπος μὲ τοὺς χιλίους αἰτοὺς τοὺς ἐκ περάτων
Εἰς αὐτὸν συσσωρευθέντας καὶ κτυπῶντας τὰ πτερὰ των.

Εἰς σωρείαν ἐρειπίων διασώζεται ἀκόμη
Ἡ Φυλὴ, τῶν Ἀθηναίων περιτειχισμένη κώμη,
Ὅθεν ἤρχετο κυβεύων τὴν ζωὴν του θαρραλέως
Ὁ Θρασύβουλος δρομαῖος

Νὰ ιδρύσῃ τὸ ἀρχαῖον Σύνταγμα τῆς Πολιτείας
Εἰς θεμέλια γενναίας καὶ ἀπλῆς δημοκρατίας.

Τῆς Αὐλῆς ἐκεῖ ἐσχάτως οἱ χοροὶ συνεκροτοῦντο
Καὶ οἱ πρὸ μικροῦ πεσόντες ὑπουργοὶ συνευωχοῦντο.

Πλὴν κανεῖς δὲν ἐνθυμεῖτο τῶν μεγάλων παρασείτων

Ἡ γῆ αὕτη ποῖα ἦτον,

Τίνες ἔγιναν εἰς ἄλλους δημοκρατικοὺς αἰῶνας

Ἀρειμάνιοι ὀρχήσεις ὑπ' αὐτοὺς τοὺς προμαχῶνας.

Εἰς τὴν θεάν του, Καλλέργη, ὁ Θρασύβουλος ἀφίνει
Τὴν Φυλὴν καὶ μέγα βῆμα πρὸς τὸν Πάρνην διευθύνει...

Ἐφθασεν ἐπὶ τῆς ἄκρας μὲ χρυσὴν τὴν πανοπλίαν,

Καὶ εἰς σιωπὴν βαθεῖαν

Γύρω οἱ ἐξήκοντά του στέκονται ἀρματηλάται,

Κ' εἰς τὸ κράνος του ὁ δῶν ἥλιος ἀντανακλᾶται...

Ἡ κεραύνιος φωνή του ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τὴν χαίτην

Εἰς τὴν πεδιάδα κάτω βαρυπίπτει... ἀκουσέ την...

«Εἴκοσι μακροὺς αἰῶνας εἰς τὸν τάφον ἐκοιμώμην,

Κι' ἂν ἐξύπνουν ἡσυχυνόμην

Ἐξω του τὴν παλαιάν μου κεφαλὴν ν' ἀνασηκώσω

Καὶ εἰς δούλους ἀπογόνους ὀφθαλμὸν νὰ προσηλώσω.

»Φαινῆς ἐλευθερίας πρῶτος ἔθεσα κρηπίδα.

Δεύτερος μετ' ἐμὲ ἦλθες σὺ καὶ σώζεις τὴν πατρίδα.

Χαῖρε! χαῖρε! Πλὴν μὴ βάλης, μὴ τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην

Ἐὰν τῶν θεσμῶν τὴν νίκην

Δὲν ἰδῆς, καὶ τῆς Πνυχός μου τῆς νεκρᾶς κ' ἐρημωμένης

Τὰς ἡχῶ δὲν ἐξυπνήσουν νέοι πάλιν Δημοσθένης.

»Εἰς πολλὰ πολλάκις, Ἕλλην, ἔκυψας δουλείας εἶδη.

Ἀλλὰ, φαίνεται, ἡ γῆ σου ζωῆς θέρμην ἀναδίδει.

Δι' αὐτὸ καθὼς ἐκείνος ὁ τοῦ μύθου κολοσσαῖος

Καὶ ἀμάχητος Ἀνταῖος,

Ἄν χαμαὶ τὸ γόνυ κάμψης εἰς τὴν μὲ τοὺς ξένους πάλην

Ἐκ τῆς γῆς σου ἀντλῶν νέαν δύναμιν ὀρθοῦσαι πάλιν».

Τὸ φάντασμα τοῦ Βρεσθένης.

Σκυθρωπὴ ἐσπέρα ἦτο καὶ σελήνη θολωμένη

Καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ ἡ ἄκρη ἀπὸ νέφη σκεπασμένη.

Ἄφησα τὰς ἄσπρας στήλας τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου

Καὶ εἰς τοῦ νεκροταφείου

Τὸν περίβολον ἐμβῆκα εἰς σωροὺς πατῶν ὀστέων,

Καὶ τὸ φάντασμα ἐμπρὸς μου τοῦ Βρεσθένης ἦλθε κλαῖον.

Ὅμοια μ' ἀνθρώπου, ὅστις ἐναγώνιος ὠμίλει,
 Ν' ἀνοιγοσφαλῶνται εἶδα τὰ χολοβαφῇ του χεῖλη·
 Μ' ἔτεινε τὴν σκελετώδη δεξιάν του ὡς σημεῖον

Τοῦ νὰ πορευθῶ πλησίον·

Ἀλλ' ὡς ἄγαλμα ἐστάθην ἐγὼ μόλις ἀναπνέων,
 Καὶ τὸ φάντασμα μὲ εἶπε τοῦ Βρεσθένης αὐτὰ κλαῖον·

«Χρόνους πένης καὶ μὲ μόνην ἔμεινα τὴν βακτηρίαν
 Ὡς ποιμὴν τὰ πρόβατά του χάσας εἰς νυκτὸς σκοτίαν
 Μέλος ἤμην τῆς Συνόδου· ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν ρήτραν

Τοῦ συνοδικοῦ τὴν μίτραν

Ἀποστερηθεὶς ἐτάχθην ἔσχατος ἀρχιερέων·

(Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον)·

»Ὅλην τὴν μαρμαροτόκον ἐξεκένωσαν Πεντέλην·
 Πλὴν τὴν φάτνην, εἶπα, ἔχει ἐκκλησίαν του ὁ Ἕλλην·
 Ἐπειδὴ δὲ στρατιώτης πιστὸς ἤμην ἐγὼ μόνον

Τῶν ἀγίων μας Κανόνων,

Μ' ἐθεώρησαν τοῦ Κλήρου μέλος ἀποβολιμαῖον·

(Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον)·

»Ἐθνους δυστυχοῦς ὑπῆρξα δυστυχῆς Ἱερεμίας,
 Καὶ ἀγωνιῶν διῆλθα ὅλας του τὰς ἀγωνίας,
 Καὶ ζωὴν εἰς τὴν ζωὴν του ἐν ᾧ ἔμελλα ν' ἀντλήσω

Καὶ μικρὸν ν' ἀναψυχῇσω,

Ἦκουσα τὸ ἐκ τοῦ ἄδου σήμαντρον τὸ ἀπευκταῖον·

(Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον)·

»Τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου δις πικρότερον μ' ἐφάνη
 Ὅτε συνησθάνθην δοῦλος ὅτι θέλω ἀποθάνει,
 Κ' εἰς τὰ χεῖλη μου χυμένην τὴν χολὴν του βλέπεις τώρα·

ὦ θρηνώδης τότε ὥρα!

Μὲ τὸ σκέλεθρόν μου εἶδα καὶ τὸ ἔθνος καταρρέον!

(Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον)·

»Αἱ σκιαὶ τοῦ Κανακάρη καὶ τοῦ Νέγρη αἱ θρηνοῦσαι
 Ἀνεσκίρτησαν τοῦ ἔθνους τὴν Συνέλευσιν μαθοῦσαι·

Ἀλλ' ἐμὲ ὡς εἰς τὴν ὥραν τῆς πικρᾶς μου ἀγωνίας

Λύπης πάντοτε ὁμοίας

Αἰσθημα μὲ κυριεύει, αἰσθημα τὰ στήθη καίον».

(Καὶ τὸ φάντασμα νὰ φεύγῃ τοῦ Βρεσθένης εἶδα κλαῖον...)

Ἔλα μὲ τὴν τρομεράν σου κατὰ δεσποτῶν κατάραν,
 Μὲ τὴν σταυροφόρον ράβδον, μὲ τὴν ἱεράν σου τιάραν,

Καὶ εἰς τὴν Συνέλευσίν μας, νεκρέ, λάβε θέσιν μίαν !
 Θέλομεν τὴν προεδρεῖν
 Εἰς σέ πάλιν ἀναθέσει ὡς εἰς μάρτυρα γενναῖον·
 Ἡ Ἑλλὰς σέ κράζει ὅλη· ἔλα, καὶ μὴ φεύγῃς κλαίων !

Οἱ τάφοι τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Ἀ. Ζαΐμη.

Εἶδα τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Ζαΐμη τὰ μνημεῖα,
 Καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου μένει ἄφατος βαρυθυμία·
 Εἰς τὸ ἐν οὐδὲ Πεντέλης εἶδα λίθον ἐξεσμένον,
 Οὐδὲ λόγον χαραγμένον·
 Κεῖνται οἱ νεκροὶ ὡς θῆτες ὁμοχώριοι πλησίον.
 Εἰς τὸ μέσον των ἐστάθην κ' ἔκραξα μετὰ δακρύων·

«Χωρισμένους, τοῦ θανάτου σᾶς συνένωσεν ἡ κλίνη.
 Δὲν σαλεύετε, κοιμᾶσθε καὶ οἱ δύο ἐν εἰρήνῃ
 Οἱ σαλεύσαντες σεῖς μίαν ἀπὸ Ἰστρου εἰς Εὐφράτην
 Βασιλείαν εὐρυτάτην.
 Κάτοικοι, ἐν ᾧ ἐζῆτε, πόλεων ὁμόρων ἦσθε,
 Καὶ εἰς ξένην γῆν θανόντες εἰς ὁμόρους λάγκους κεῖσθε.

»Νὰ καταρασθῶμεν πρέπει τὴν μεγάλην ὑμῶν μνήμην,
 Τῆς Πελοποννήσου νέοι Ἄρατε καὶ Φιλοποίμην,
 Ἐπειδὴ πρὸς τὸν Κωλέττην καὶ πρὸς τὸν Μαυρομιχάλην
 Ὅργην πνέοντες μεγάλην
 Κατελείψατε τὸ σκάφος αὐτανδρον τῆς Πολιτείας
 Εἰς τὴν θλιβερὰν ἐκείνην ναυαγίαν τῆς Προνοίας ;

»Δι' αὐτὸ τῶν ἀλλοθρήσκων Βαυαρῶν καὶ ἀλλογλώσσων
 Εἰς τὸ γῆράς σας τὴν χλεύην ὑπεφέρατε σεῖς τόσον,
 Κ' ἐν ᾧ ἔκτισαν ἐκεῖνοι ἐκ λευκοῦ μαρμάρου δόμους
 Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
 Οὐδ' ἐπιτυμβίους λίθους σᾶς ἠξίωσαν γλυμμένους,
 Μάθημα πικρὸν εἰς ὅσα ἔθνη δέχονται τοὺς ξένους !

»Εἰς τὰ ἱερά σας ὁμῶς λείψανα συγγνώμη πρέπει·
 Ἐπειδὴ, ἅπλοῖ τὸ ἦθος, πῶς ἠθέλετε προβλέπει
 Ὅτι ἔχιδναι φωλεύουν εἰς τῶν Φράγκων τὰς καρδίας ;
 Φεῦ ! μὲ δάκρυ μετανοίας
 Καὶ πολλάκις μὲ σκυμμένους εἰς τὸ ἔδαφος κροτάφους
 Ἐθρηνήσατε τὸ ἔθνος πρὶν ἐμβῆτε εἰς τοὺς τάφους.

» Ἄν ἐγὼ τὰ κόκκαλά σας ἀπ' ἐδῶ ἀνασηκώσω
 Καὶ τὴν ἡχηρὰν μὲ ταῦτα λαλιάν μου συνενώσω,
 Κατὰ τὴν διάβασίν των εἰς τὴν Πελοποννησίαν
 Θέλουν καὶ τὴν παραλίαν
 Καὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόγγους πλημμυρίσει λαοί, ὅσοι
 Σήμερον ὑπὸ τὰ ράκη μὲ τὰ χόρτα μόνα ζῶσι.

» Μεγαρεῖς, Πераχωρίται, Ναυπλιῶται καὶ Ἀρχάδες,
 Ἀχαιοί, Νεοκαστρίται καὶ Μεσσήνιοι λογάδες
 Καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι, ὅσων ἔπεσεν ἀπηυδημένος,
 Ἐπεσε κονιασμένος
 Ὁ ἀνίκητος ἐκείνος Ἀετός, ἀπ' οὗ ἐννέα
 Δόξης χρόνους τὰ πτερά του ἀπλώσε τὰ κολοσσαῖα ...

» Ἀλλὰ μόνοι σηκωθῆτε καὶ τὰ μέλλοντα δεινὰ των
 Δείξατε εἰς τὸν Κωλέττην καὶ εἰς τὸν Μαυροκορδάτον,
 Ἄν ποτε δελεασθέντες ἀπὸ χάριτας δολίας
 Ἀχαρίστου Βασιλείας
 Καταλείψωσι τὸ ἔθνος καὶ περιφερθῶσι πάλιν
 Πρέσβεις ἐξωστραχισμένοι ἀπὸ μίαν γῆν εἰς ἄλλην.

» Μὴ τὴν ἐποχὴν, εἰπέτε, φέρετε τὴν ἀποφράδα,
 Καθ' ἣν ἔτρεξεν ἡ Ἔρις μὲ τὴν φλογεράν της δᾶδα
 Καὶ πυρκαϊὰν ἀνῆψεν εἰς τῶν πολιτῶν τὰ στήθη
 Καὶ πατρὶς ἐλησμονήθη
 Καὶ καθεὶς ἐπυροβόλει, ἂν καὶ ἡ πυρώδης σφαῖρα
 Ἦθελε μὲ τὸν ἐχθρόν του αὐτὴν τρώσει τὴν μητέρα!

» Μὴ, μὰ τὸν δεκαετῆ μας ἔλεγχον τοῦ συνειδότος,
 Μὴ, μὰ τὸ πικρὸν μας δάκρυ τὸ χυμένον εἰς τὸ σκότος,
 Μὴ, μὰ ὅσῃν βαρυτάτῃν ὑπεμείναμεν δουλείαν
 Μὲ ψυχῆς ἀδημονίαν
 Ὅτε γηραιὰ στελέχη δίχως κλάδους, δίχως φύλλα,
 Μᾶς ἀπέρριπταν οἱ ξένοι ὥς κλιβάνου ξηρὰ ξύλα!»

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους σ' ἔφερεν εἰς τὰς Ἀθήνας,
Καὶ ἀμέριμνος κοιμᾶσαι, ποιητά, εἰς τὰς μυρσίνας.
Ποῦ τὰ νέα προϊόντα τῆς σατυρικῆς σου Μούσης;
Δειλιᾶς εἰς τοὺς Προκρούστας τῆς πατρίδος μὴ προσκρούτης;
— Ὁ καθείς, ὦ φίλοι, θέλει τῆς ψυχῆς τὴν ἡσυχίαν.
Ἐβαρύνθην εἰς χολὴν μου νὰ ἐμβάπτω τὴν καρδίαν.
Πλήττων τοὺς πολλοὺς τοὺς πλήττω διὰ τὴν πατρίδα μόνον,
Καὶ λυποῦμαι λυπῶν ἄλλους, καὶ πληγώνομαι πληγώνων.
— Ὁ χειμὼν ἐφέτος ἦλθε μ' ἐπιδημικὴν συνάγχην.
Πλὴν σὺ τρέμομεν μὴ πάσχῃς Δημοσθένους ἀργυράγχην.
— Τὴν ὑπουργικὴν ζητεῖτε νὰ μαστίσω Τετρανδρίαν;
Δὲν αἰσθάνεσθε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα δυσωδίαν;
Τοῦ ἀψύχου Ὑπουργείου αἰσχιστὰ τὸ πτώμα ὄζει,
Κ' ἐπειδὴ νεκρὸς δὲν δάκνει νὰ τὸ τρώσω δὲν ἀρμόζει.
— Πλὴν τὸ ἥμισυ τοὺς μέρος ἐθανάτωσε τὸ ἄλλο.
— Τ' ἀλληλούϊά σου πρέπει δι' αὐτὸ ἐγὼ νὰ ψάλω;
— Τὴν Συνέλευσιν καὶ κτύπα. — Ἐξ αὐτῆς τὸ Σύνταγμά μας
Φύεται ὡς ἐκ τῆς πέτρας ὁ πολύτιμος ἀδάμας.
— Ράπισε, ἂν ὄχι ταύτην, τοὺς θρασεῖς τῆς σχοινοβάτας,
Τόσους ἀσεβεῖς Ἀγίους, τόσους δούλους Δημοκράτας.
— Ἔστω! ἔστω! μὲ τοῦ λόγου τὸν ἀλάνθαστον στατήρα
Τὸν πολιτικὸν ἐκάστου ἅς σταθμίσω χαρακτηῖρα.
Πλὴν τοῦ ἔθνους Χωροφύλαξ, ἂν εἰς τὰς τριόδους γύρω
Τοὺς Περούκας καὶ τοὺς Ρήγας μὲ τὴν ποδοκάκην σύρω.
Ἄν ἀρθῇ φωνὴ μεγάλη τῶν κολαζομένων τότε,
Ὅφεσθε σεῖς ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως οἱ πατριῶται.

Ὅσοι θέλετε εἰκόνας περιέρχους νὰ ἰδῇτε,
Εἰς τῆς Συνελεύσεώς μας τὸ Πανόραμα ἐμβῆτε...
Τὸ ἀνοίγω... εἰς Συνόδους ἔρχομαι πολυταράχους
Τοῦ πολιτικοῦ νὰ δείξω Ἀμβωνος τοὺς μονομάχους.

Καθὼς ὅταν εὖρη λέων εἰς πηγὴν ναμάτων κρύων
Φίλον λέοντα βρυχᾶται τὴν πυκνὴν του χαίτην σείων

Καὶ ὡς φύλακες συνάμα κάθηνται παρὰ τὴν βρύσιν,
 Μὲ ὁμοίαν καὶ ἀκόμη ἀγερωχοτέραν φύσιν
 Ὁ Κριζιώτης καὶ ὁ Γρίβας περιέζωσαν τὸ Βῆμα,
 Ὡρυγή δὲ ἡ φωνὴ των καὶ βρυγμὸς καθέν των ρῆμα
 Εἴτε ὅταν βοηθῶσι τὴν Ὀρθόδοξον Θρησκείαν,
 Εἴτε ὅταν πολεμῶσι διὰ τὴν Βουλὴν τὴν μίαν.

Ὁ Τρικούπης ρητορεύων ἀφελὲς τὸ στόμα ἔχει
 Καὶ χωρὶς ἐλίξεις ρύαξ ὁ εὐθύς του λόγος τρέχει.
 Ἀλλ' ὁ Ἀξελὸς τὸν μέγαν καὶ συσσωρευμένον ὄγκον
 Τῶν ὀργίλων του ρημάτων, τῶν ὀρμητικῶν του φθόγγων
 Ἀπὸ τὸν στενὸν ἐκχύνει καὶ σφιγμένον λάρυγγά του,
 Ὡς ὁ χεῖμαρρος ὁ πίπτων διὰ χεῖλους στενωτάτου.

Ὁ Ζωγράφος εἰς τὴν σκέψιν πᾶσαν λέξιν του ἐμβάφει,
 Τὴν ἐκφέρει ζυγισμένην καὶ λαλεῖ ὡς νὰ τὴν γράφῃ.
 Ξυραφίζει τὰς ιδέας μὲ τὴν γλῶσσάν του ὁ Σίμος.
 Πάϊκος ὁ ὑπουργεύσας ἀγορεύει ἐπισήμως.
 Ὁ Κωστάκης ἱππεὺς τρέχει μὲ ἡνία λελυμένα,
 Εἰς σταθμὸν ὡς ταχυδρόμος μὴ στεκόμενος κανένα.
 Ἐχων στάσιμον ἀρχαίου ἀνδριάντος ὁ Πετσάλης,
 Ὅμιλεῖ μετ' ἐμβριθείας, πλήν βραδύτητος μεγάλης·
 Ναί, ὠραίους γεννᾷ λόγους, ἀλλὰ χρόνον πολὺν στρέφει
 Τὸ φιλόστοργόν του βλέμμα πρὸς τὰ νεσγνά του βρέφη.
 Τὴν εὐθύτητα λαλοῦσαν παριστάνει ὁ Κλονάρης,
 Καὶ τὸν Ρόδιον πολλάκις ἀττική στολίζει χάρις.
 Εὖζωνοι φίλοι ὀπλῖται φαίνονται εἰς τὸν ἀγῶνα,
 Πλὴν εἰς τὸν πολὺν ἀμέσως θόρυβον καὶ κυκεῶνα
 Χάνονται ὁ καλὸς Ρέντης, Κοπανίτσας ὁ τῆς Σπάρτης
 Καὶ Βουδούρης ὁ τῆς Ὑδρας καὶ Κομπότης ὁ τῆς Ἀρτης.

Τὸ κλειστὸν ὁ Βιλαέτης ἄντρον εἶναι τοῦ Αἰόλου,
 Ἡ φωνὴ του σπασμὸς γλώσσης καὶ τοῦ σώματός του ὄλου.
 Ὁ γενναῖος Μακρυγιάννης πώποτε μὴν ἀναγνώσας,
 Εἰς τὴν ὀροφὴν του, λέγουν, πολλὰς εἶδε πυρὸς γλώσσας
 Κ' ἔκτοτε ὡς ἄλλος Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος Ἀγίου
 Ἐγένετο ὁ Θεολόγος ρήτωρ τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἰχνογράφησα ὀλίγων προτομὰς καὶ χαρακτῆρας.
 Ἐρχομαι νὰ λάβω τώρα καὶ τὰς πράξεις ἀνὰ χεῖρας.

Τιμολέων! ἀναδείξας εὐτυχῇ τὴν Σικελίαν
 Εἰς ἀγροτικὴν καλύβην ἔφυγες τὴν βασιλείαν,
 Κ' εἰς τὴν θύραν σου φοιτῶντες οἱ καλοὶ Σικελιωταὶ
 Ὡς Θεὸν των εἰς τοὺς ξένους σ' ἔδακτυλοδείκνουν τότε·

Ὅτε δὲ τὸ Πρυτανεῖον εἰς τὴν ἀγορὰν σ' ἐκάλει
 Ὁ λαὸς φωνῇ καὶ τέρψει σὲ ἡσπάζετο μεγάλη.
 Πλὴν τοιαύτην εὐδοξίαν δὲν ζητεῖ κανεὶς τῶν νέων.
 Ἰσχύον θέλει, ὅχι δόξαν, Μεταξᾶς ὁ Τιμολέων.
 Εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ ἔθνους ἰδοὺ ἔρχεται κομπάζων
 Καὶ τὴν Ἀντιπροεδρείαν ἰδοὺ φεύγει ἀναρπάζων,
 Καὶ ὁ Δαμιανός, τῆς Ὑδρας παραστάτης τολμητίας,
 Τὸν ἀκροβολεῖ κατόπιν μὲ τὰς πέτρας τῆς Προνοίας.

Εἰς τὸν Λόγον ὁ Ζωγράφος ἀπαντᾷ τοῦ βασιλέως
 Καὶ τοῦ Θρόνου τὸν ἀστέρα προσκυνεῖ ἐδαφιαίως.
 Οἱ στωμύλοι καὶ οὐδένα ἔχοντες βοῦν ἐπὶ γλώττῃ,
 Ὁ Πετσάλης καὶ Κωστάκης ἐξανίστανται οἱ πρῶτοι.
 Ὅμιλοῦσι; κάθε στήθος συνησθάνθη σφοδρὸν κλόνον.
 Κάθε ὀφθαλμὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς τάφους τῶν προγόνων.
 Ἀλλ' εἰς τὰ πατερνικά του μετρῶν ὅσας ἁμαρτίας
 Ἐπραξεν ἐκ τῆς ἡμέρας τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας,
 Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ πρῶτος Ὑπουργὸς καὶ ψηφοζήτης
 Ὅμοιος μὲ τοὺς ἐπαίτας καλογήρους τῆς Μαδρίτης,
 Οἵτινες μὲ τὰ μακρὰ των κομπολόγια εἰς χεῖρας
 Ἐν μαραβεδὶ ζητεύουν συχνοκρούοντες τὰς θύρας,
 Καὶ παρίσταται τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου ἐξυβρίζων
 Ὁ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἥρως τώρα ὀθωνίζων.

Ἐν ὀνόματι τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἀνομίαι.
 Ἐν ὀνόματι τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἐξορίκι.
 Ἐν ὀνόματι τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου βροχαὶ λίθων.
 Δι' αὐτὴν σὺ μὲν κενώνων τῆς κακίας σου τὸν πῖθον,
 Εἰς τοῦ Ὄθωνος τὴν χεῖρα ἔγγραφον παρουσιάζεις
 Κ' εἰς ὑπογραφὴν ματαίου Ἀριστείου τὴν βιάζεις.
 Δι' αὐτὴν σὺ δὲ εἰσδύων εἰς βασιλικὴν οἰκίαν,
 Τὴν βασιλικὴν δεσμεύεις κ' ἐξορίζεις συνοδίαν.
 Μὲ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου τὴν πορφύραν καλυμμένοι,
 Ἀδυσώπητοι Μαράτοι, Δάντονες παρωργισμένοι,
 Γραμματεῖς! οὐδὲ ἀνθρώπους, οὐδὲ νόμους ἐφοβεῖσθε.
 Εἰς σᾶς ἔμενεν ἀκόμη καὶ βασιλικοὶ νὰ εἰσθε!
 ὦ! δὲν ἔλαβε καμμία κανενὸς ἐπὶ γῆς μέρους
 Ἐποχὴ ἐνδοξοτέρα Ὑπουργοὺς ἀδοξοτέρους!

Ὁ σταλεὶς νὰ σφάξῃ Κίμβρος Μάριον τὸν πεπτωκότα
 Διατί ἐνώπιόν του στρέφει ἔντρομος τὰ νῶτα
 Καὶ τὴν σπάθην κάτω ρίψας «δὲν τολμῶ ἐγώ, φωνάζει,
 » Ἀνθρακα ὁ φρικαλέος ὀφθαλμὸς του ὁμοιάζει».
 Τὴν αὐτὴν διατί ἄλλος ἀπειλητικὴν εἰκόνα
 Εἰς τὴν κατεδαφισμένην εὐλαβεῖται Καρχηδόνα;

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος Γίγας καὶ εἰς τὴν σκληρότητά του,
Εἰς τὸ ἡθὸς του ἐμμένει Γίγας μέχρι τοῦ θανάτου.
Μὴ λοιπόν, μὴ μ' αἰτιᾶσαι, Μεταξᾶ! διότι τόσῃν
Καταφρόνησιν δεικνύω εἰς τὴν ἄδοξόν σου πτώσιν.

Ὁ Πομπήιος, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Κράσσος ἐνωθέντες
Καὶ μὲ τῆς πλαστῆς φιλίας τὴν ἀράχνην συνδεθέντες,
Ὁ μὲν Καῖσαρ τοὺς Γαλάτας, ὁ δὲ Κράσσος τοὺς Συρίους,
Τοὺς δὲ Ἰβηρας ὁ Μάγνος ἔλαβαν ὑποχειρίους·
Καὶ σεῖς δάκνοντες ἀλλήλων τὰς οὐράς ὡς λύκοι φίλοι,
Λόντε, Μεταξᾶ καὶ Ρήγα, τῆς Ἑλλάδος δῆθεν στῦλοι,
Οἱ ἀσύμφωνοι καθ' ἕλα κ' ἐναντίοι διὰ βίου
Ἦλθετε εἰς συμφωνίαν κατὰ τοῦ πτωχοῦ Ταμείου·
Καὶ σύ, Μεταξᾶ, χιλίους ἀργυροῦς τῆς Ἰσπανίας,
Καὶ σύ, Ρήγα, τρισχιλίους ἀργυροῦς τῆς Γαλατίας,
Καὶ σύ, Λόντε μου, τοξότας πολλοὺς Πάρθους χρυσωμένους
Ἐμοιράσθητε, γεννάδαι, διὰ τὸ καλὸν τοῦ Γένους...
Λόγον ἔμπροσθεν τοῦ ἔθνους, λόγον τῶν δραχμῶν του δότε,
Δραχμοπλῆκται δημοκράται, δραφμοφάγοι πατριῶται!

Δόξα εἰς τὴν Κεκροπίαν! δόξα εἰς τὸ Κράτος ὅλον!
Περιβάλλεται τὸ ἔθνος στέφανον ἀκτινοβόλον.
Δίχως χύσεως αἱμάτων, δίχως ἐμφυλίων φόνων
Ἀνακτᾶ τὰς Πολιτείας τῶν Λυκούργων καὶ Σολώνων.
Ἀλλὰ αἶσχος εἰς ὀλίγους Ἀρχηγοὺς καὶ φιλοπρώτους!
Γῦπες ρερυπαρωμένοι, μὲ πτερύγων βαρεῖς κρότους
Καὶ μὲ σαρκοφάγον πείναν ἐπεκάθησαν ὀρνέων
Εἰς τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου ὡς εἰς Πύργον κολοσσαῖον,
Κ' ἐγὼ κάτωθεν τοξεύων τοὺς κρημνίζω εἰς τὸ χῶμα
Μὲ τὰ ἔγκατα τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ἀπληστόν των στόμα...

Στάσου, στάσου, πικρὴ Μοῦσα! καὶ μὴ τόσας πυρεκβάσεις.
Τὰς ποικίλας τῆς Συνόδου ἐξεικόνισέ μας φάσεις.
Ἀλλὰ πρόσεξε κηλίδας εἰς τὸ ἔθνος μὴ προστρέψῃς.

Καθὼς ὅταν πεπονίου τὸν φλοιὸν εἰς χήνας ρίψῃς
Τὴν οὐσίαν του ἢ μία καὶ ἢ ἄλλη δοκιμάζει
Καὶ μὲ ρύγχος χιχιχίζον κάθε μία τὸν ἀρπάζει,
Μὲ τοιαύτην τῶρα ἔριν, μὲ τοιαύτην τῶρα ζέσιν
Κυνηγοῦσι καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ τὴν κάθε θέσιν·
Καὶ χθὲς ἕνας Ὑπουργός μας ἕναν Ὀλυμπιονίκην
Πληρεξούσιον τοῦ ἔθνους ἐπλάσεν Εἰρηνοδίκην·
Κατὰ πράξεως τοιαύτης ἢ Συνέλευσις ὠργίσθη·
Ἀλλ' ὁ δημοκράτης Ρήγας ἀναστὰς ὑπερησπίσθη

Μετὰ λόγων ἀμαχῆτων καὶ ρητορικῶν σχημάτων
Τὴν διαφθορὰν τῶν ψήφων διὰ τῶν ὑπουργημάτων.

Αὐτοὺς ὅμως, ἀπλὲ ὄχλε, σέβessαι τοὺς δημοκόπους
Εἰς τοὺς πονηροὺς πιστεύων καὶ ἀπατηλοὺς των τρόπους.
Τὸ ἐξῆς ἀνέχδοτόν μου ἄκουσε καὶ μόνος κρῖνε
Ἄν τοῦ Ρήγα ἡ φιλία πολὺ χρήσιμος σὲ εἶναι
Σήμερον ἐκ τοῦ Θησείου ἔβλεπα εἰς χοίρου πλάτην
Κόρακα ἐνθρονισμένον μὲ φιλίαν στενωτάτην.
Ἐτρεχεν ὁ χοῖρος τρώγων μακρὸν ἔντερον προβάτου
Καὶ τὸν ἔξυεν ὁ κόραξ μὲ τὸν μαῦρον ὄνυχά του
Ἔως ὅτου τοῦ ἐπῆρε τὴν βορὰν καὶ ἀνελήφθη,
Τὸ δὲ κτῆνος λυπημένον εἰς τὸν βόρβορον ἐρρίφθη ...

Τίς δημηγορεῖ κ' εἰς ἓνα κάποιον μᾶς λέγει τρόπον·
«Ν' ἀναγνώσετε τὸν Χάρτην μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον,
» Ἀλλὰ πρὸς τὸν βασιλέα στείλετέ τον ἀπ' εὐθείας
» Καὶ αὐτὸς ἄς βάλῃ πλέον καὶ ὀξείας καὶ βαρείας ; »
Εἰν' ὁ Μεταξᾶς καὶ ἄλλοι σφόδρα-πατριῶται πρῶην,
Θυμιάζοντες τὸν Θρόνον μὲ κασσίαν καὶ ἀλόην.
Καθὼς γύρω εἰς λυχνίαν φωτεινὴν περιδινοῦνται
Ἐκθαμβοὶ αἱ χρυσαλλίδες κ' ἐπὶ τέλους πυρπολοῦνται,
Οὕτως ἡ τοῦ Ἀνακτόρου τοὺς πολλοὺς ζαλίζει λάμψις
Καὶ εἰς τὸν φανόν του πίπτουν μετ' ὀλίγας περικάμψεις.

Παίζων εἶπα χθὲς εἰς ἓνα ὑπὲρ δύο Βουλῶν ὅτι
Μετεβλήθη πρὸς τὸ κρεῖττον ἡ ἰδέα μου ἡ πρώτη
Καὶ συμφέρει, ἂν τὸ ἔθνος ἀσφαλῆ ζητῇ λιμένα,
Ὅφθαλμοὺς αὐτὸ νὰ ἔχῃ δύο μᾶλλον παρὰ ἓνα,
Ἐπειδὴ τοῦ μονοφθάλμου Πολυφήμου μας ἀλλέως
Τὸ φῶς ἴσως ἐξορύξῃ πάσσαλος τοῦ Ὀδυσσέως.
Μὲ διέκοψεν ὁ φίλος μ' ἐν θυμῶδες « σίγα ! σίγα ! »
Ἄλλ' εἰς τὴν Συνέλευσίν μας σήμερον πρῶτ' ἐπῆγα
Καὶ τὸν θεομπαίκτην πρῶτον ὑπὲρ δύο Βουλῶν εἶδα
Νὰ κοάζῃ καὶ νὰ κρώζῃ δι' ἑνὸς σταυροῦ ἐλπίδα.

Ἄλλος πάλιν μὲ τὸν Γρίβαν, χύνων πῦρ ὑπὲρ τὰ χεῖλη,
Ὑπὲρ τῆς λαοπροβλήτου Γερουσίας συνωμίλει.
Ἄλλὰ τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ γουργὺν ἐξαίφνης βλέμμα
Ὡς τὸ βλέμμα τῆς Γοργόνης τοῦ ἐπάγωσε τὸ αἷμα,
Κ' εἰς τὴν κρίσιμον ὁ Βροῦτος ὥραν τῆς ψηφοφορίας
Γύρους ἔφερεν ἐν μέσῳ τῆς βασιλικῆς Πλατείας.

ὦ ! μεταμορφώσεις πόσας βλέπω τώρα Ὀβιδίου !
Ἐνας, Ὑπουργὸς τοῦ δήμου καὶ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου,

Σχῆμα ἡλιοτροπίου ἔλαβε δεκάκις κλίνας
 Καὶ στραφεῖς ἑκατοντάκις πρὸς τοῦ Θρόνου τὰς ἀκτῖνας.
 Εἰς τοῦ Ὁθωνος τοὺς κήπους, ἐπὶ τῆς χρυσοῦς των ἄμμου
 Ἄλλος ἔμεινεν ἐξαίφνης λιγυρὸς κορμὸς καλάμου.
 Καὶ βασιλικοὶ εὐώδεις ἐξεφύτρωσαν ἐκεῖνοι,
 Ὅσοι ἔλεγαν τὸ ἔθνος ἀβασίλευτον νὰ μείνῃ.

Δὲν ἐδέχθη δύο μόνους ἡ Αὐλὴ παρωργισμένη
 Καὶ αὐτοὶ καθὼς τοῦ Δάντου ἔμειναν οἱ κολασμένοι.
 Ἔνας, ὅστις μ' αἵματός μας ἤθελε ροὰς εὐρείας
 Νὰ ποτίσῃ τὸ βλαστήσαν δένδρον τῆς Ἐλευθερίας,
 Ἐγένετο ἰτέα, ἣτις ὅταν σείεται στενάζει
 Κ' εἰς τῶν κλάδων τῆς τὴν θραῦσιν αἶμα μαῦρον ἀποστάζει.
 Ἄλλον, ὅστις ν' ἀκοντίσῃ δηλητήριον ἐζήτηι,
 Μὲ τοὺς κρίκους τῆς οὐρᾶς τοῦ δράκων φοβερὸς τυλίττει,
 Αἶ δὲ δύο των οὐσαὶ συνεφύρθησαν εἰς μίαν,
 Δι' αὐτὸ τὴν ὄψιν ἔχει καὶ ὠχρὰν καὶ ἀπαισίαν.

Ὁ ἐμπρὸς τοῦ βασιλέως τὴν ἰσόβιον ψηφίσας
 Γερουσίαν, ἀλλ' ἐξαίφνης ὕστερον παλινωδῆσας,
 Εἰς τὴν μαύρην του τί κάμνει σήμερον ἀπελπισίαν;
 Μὴν εἰς νέαν νὰ μᾶς φέρῃ προσπαθῇ δοκιμασίαν;
 Εἰς τὰς φλογεράς ἀβύσσους ὅταν ὅλος πληγὰς γέμων
 Ἐπεσε κεραυνωμένος ὁ ἐπαναστάτης Δαίμων,
 Δίς καὶ τρίς τὰς συντριφθείσας γύρω εἶδε φάλαγγας του
 Ἐπανάστασιν δευτέραν μελετῶν κατὰ τοῦ Πλάστου...

Ἀλλὰ πάλιν παρεκβαίνεις, ἐκτραχηλισμένη Μοῦσα,
 Εἰς τὴν ἄτακτον ὀργὴν σου τὰ πρωθύστερα λαλοῦσα.

Ἀπὸ τὸν χρυσοῦν σου δίφρον ἔπεσες ὡς ὁ Φαέθων;
 Ἀπεσβύσθης, τῆς Συνόδου ποταμὲ Πυριφλεγέθων;
 Φαρμακίδη, ἀνορθώσου! Ἑρμαῖον εἰς τὴν Ρωσίαν
 Τὴν ἐλληνικὴν ἐκεῖνος παραδίδει Ἑκκλησίαν
 Καὶ τὴν Σύνοδον τοῦ Κράτους, βασιλίδι δέκα ἔτη,
 Ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν τοῦ Πατριαρχείου θέτει.
 Ἰδοὺ ἄτρομος ἡ Ἔρις ἡ θρησκευτικὴ προβαίνει
 Ἐξ ἐνὸς Μοναστηρίου, ὅπου ἔκειτο κρυμμένη
 Τὴν αἰμόφυρτόν της κόμην, τὴν εἰς τοὺς ἀνέμους πάντας
 Ἀφειμένην, μὲ Κανόνων περιέδεσεν ἱμάντας
 Καὶ φορεῖ μακρὸν μανδύαν, σύρραπτον ἐκ διαφύρων
 Διατάξεων κ' Ἐδίκτων παλαιῶν Αὐτοκρατόρων.
 Ἐρχεται εἰς τοῦ Ἁγίου Οἰκονόμου τὴν οἰκίαν,
 Καὶ αὐτὸς τὴν πατρικὴν του δαφιλεύων εὐλογίαν
 Περὶ τὸν λαιμὸν τῆς βάλλει ἐν τῶν δύο πολυτίμων

Ἐκ σμαράγδου καὶ σαπφείρου ρωσικῶν του παρασήμων·
 Εἰς τὸν Ὅμιλον τοῦ ἔθνους γαυριῶσα τρέχει τότε·
 Λεῖπουσι δὲ τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Πίστει στρατιῶται·
 Ὁ Σχινᾶς τὰ κράσπεδά της ὡς διάκονος βαστάζει
 Καὶ μὲ ὠσαννὰ μυρία ἔπισθεν τὴν θυμιάζει·
 Ἀλλὰ μ' ἓναν ὁ Τρικούπης Συνταγμάτων βαρὺν τόμον
 Εἰς τὴν κάραν, εἰς τὸ στήθος, εἰς τὸν ἓναν κι' ἄλλον ὦμον
 Σταυρωτὰς πληγὰς τὴν φέρει, τοὺς δαυλοὺς της ὅλους σβύνει,
 Καὶ αὐτὴ καπνὸν δυσώδη φεύγουσα ὀπίσω χύνει.

Πλὴν ἀκούετε τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων καὶ τυμπάνων·
 Μήπως ἡ ἀρχαία πάλη ἐπανῆλθε τῶν Τιτάνων·
 Ὅχι· σείουν κατὰ πάντων τῶν ὁμογενῶν τὸ δόρυ
 Δύο τῆς Πελοποννήσου ἥρωες τεττιγοφόροι,
 Καὶ τὴν πάροικον Ἑλλάδα ὡς φυλὴν τῶν Ἰουδαίων
 Εἰς τὸν Χάρτην ἀποκλείουν τῶν πολιτικῶν δικαίων·
 Πρὸς τὰ τεῖχη τῆς Κορίνθου ρίψασπιν τὸν ἓνα εἶδα,
 Καὶ παραίτησεν ὁ ἄλλος λιποτάκτης τὴν πατρίδα·
 Λύκοι τῆς νομοθεσίας, μ' ἔργα λύκων οἱ πανοῦργοι
 Ἦλπισαν νὰ φημισθῶσιν εἰς τὸ ἔθνος μας Λυκοῦργοι.

ὦ μανία! εἰς γῆν, ὅθεν ἄλλοτε τὸ τοῦ Θεσέως
 Ψῆφισμα ἐξῆλθε κράζον εἰς τὴν Προποντίδα ἕως
 «Δεῦρο ἴτε, λεῶ πάντες!» κ' ἔφερε τὴν πανδημίαν
 Εἰς τῶν ἀραιῶν καὶ τότε Ἀθηνῶν τὴν ἐρημίαν,
 Τώρα ἐλληνηλασία τερατώδης μελετᾶται
 Καὶ Ζακχαῖοι ἐδῶ δύο τὴν κινοῦσι Παραστάται.
 Εἰς μαρμάρινον, ὦ Ἕλλην, καὶ εἰς μέγαν στυλοβάτην
 Φεῦ! ὁ συνταγματικὸς σου Θρόνος τίθεται εἰς μάτην,
 Ἡ πατρίς παρὸν δὲν ἔχει, ἡ πατρίς δὲν ἔχει μέλλον,
 Ἄν ἐντὸς τῆς Χερσονήσου τὴν Ἑλλάδα περιστέλλων
 Δὲν παραδεχθῆς ὡς ἴσης Πολιτείας συμπολίτας
 Ἡπειρώτας, Μακεδόνας, Θρᾷκας, Θετταλοὺς καὶ Κρήτας.

Ὅτε ἡ ἐν Συρακούσαις ἀγορὰ δι' ἐρημίαν
 Τόσην βάτον καὶ βοτάνην ἐξεβλάστησε βαθεῖαν,
 Ὅστε ἵπποι τὴν κατῴκουν, τὴν ἐνέμοντο δορκάδες,
 Κ' ἔμεναν τῆς Σικελίας ἄβατοι αἱ πεδιάδες,
 Ἐγραψεν ὁ Τιμολέων πρὸς τὰς ἐλληνίδας πόλεις
 Τῆς Ἑλλάσσοнос Ἀσίας καὶ τῆς Ἰταλίας ὅλης
 Ὅτι τὴν Διονυσίου καταλύσας τυραννίδα
 Ἐδίδεν εἰς ὅλους ἴσην καὶ αὐτόνομον πατρίδα,
 Δέκα δὲ εἰς τὴν φωνὴν του μυριάδες οἰκητόρων
 Ἐφεραν εἰς τὸ αὐτόχθον ἐκεῖ γένος ζωῆς πόρον·

Καὶ σὺ θέλεις τὴν Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος ν' ἀποτέμης,
Εἰς κατοίκους καὶ παροίκους χάριν ἄνισον νὰ νέμης!...

Λάλει, τολμητρία Ρήγα! δέλαιε Περούκα, λάλει!
 "Όταν ἡ κατὰ βαρβάρων ἤρχισεν ἐκείνη πάλη,
 "Όταν πέντε Ὑψηλάνται, Σοῦτσοι δύο Ἡγεμόνες
 Ἐκηρύττοντο τοῦ ἔθνους εἰς τὸν Ἰστρον κηδεμόνες
 Κ' ἐπιπταν αἱ τῶν Προϋχόντων κεφαλαὶ ὡς οἱ ἀστάχεις,
 Σεῖς ἐδίδετε, σεῖς νάνοι, σεῖς τὸ σύνθημα τῆς μάχης;
 Διὰ τὴν ἐθνεγεροσίαν δὲν κατεδικάσθη μόνην
 Ὁ τῆς νέας Ρώμης τότε Πατριάρχης εἰς ἀγχόνην;
 Τὰς πυρφόρους ναῦς ὠδήγουν χεῖρες μόνον τῶν Ὑδραίων,
 Ἡ καὶ τῶν Ἰώνων χεῖρες, ἥ καὶ τῶν Κυδωνιέων;
 Δὲν ἐσήκωσαν τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ κοινοῦ τυράννου
 Οἱ πολεμισταὶ τοῦ Ἀθῶ, τοῦ Ὀλύμπου καὶ Λιβάνου,
 Καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Σάμος καὶ ἡ Χίος καὶ ἡ Κάσσος;
 Εἰς τὴν Νάουσταν ὁ γέρων Ἀετὸς ὁ Καρατάσσοις,
 "Όταν ἔβλεπε τὴν ὅλην φωλεάν του ἀρπαγμένην
 Καὶ τὴν γραῖαν σύντροφόν του εἰς τὸν τοῖχον σταυρωμένην,
 Ἐπρονόει ὅτι δύο ξενηλάται ρητορίσκοι
 Ἦθελαν τὸν ἐθνισμόν του νόθον σήμερον εὐρίσκει;
 Ἐπειδὴ λοιπὸν συμφώνως ἐδῶ ἔδραμε τὸ Γένος
 Καὶ συνέστησε πατρίδα κανεῖς Ἕλληνας ἐδῶ ξένος,
 Καὶ Καθέδρα τῶν Ἑλλήνων τῶν δεδουλωμένων εἶναι,
 Ὡς ἡμῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐλευθέρων, αἱ Ἀθῆναι.

Τὴν ἐντὸς κ' ἐκτὸς Ἑλλάδα θεωρῶν ὡς μίαν χώραν
 Μάταιος, ἐγὼ εὐχόμεν νὰ ἰδῶ τὴν λαμπρὰν ὥραν,
 "Όταν τοὺς προπάτοράς μας μιμηθέντας Ἀθηναίους
 Γράψωμεν καθὼς τὸ πάλαι Ψήφισμα τοῦ Περικλέους·
 «Οἱ δὴ ποτε Ἀσίας ἢ Εὐρώπης κατοικοῦντες
 »Ἕλληνας καὶ τὴν πατρίαν φωνὴν ταύτην ὁμιλοῦντες
 »Εἰς Ἀθήνας Παραστάτας ν' ἀποστείλωσι συγχρόνως
 »Τὰ περὶ κοινοπραγίας συσχεπτόμενοι συμφώνως».
 Νὰ ἰδῶ ἐγὼ τὴν ὥραν ἐπερίμενα ἐκείνην,
 "Όταν κλείσωμεν καὶ πάλιν τὴν τοῦ Κίμωνος εἰρήνην
 Καὶ οἱ Ἕλληνας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης νεμηθῶσιν,
 Οἱ δὲ βάρβαροι ἐκεῖθεν τοῦ Βοσπόρου μεταβῶσιν...

Εὖγε, γηραιὲ Κωλέττη! εὖγε, Ἡπειρώτῃ Πύρρει!
 Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ιδέας ἐλευθέρους καὶ σὺ σπεῖρε!
 Ἀνεδείχθης τὴν δεκάτην πέμπτῃν Ἰανουαρίου
 Ὑψηλὸς ὡς μία στήλη τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου.
 Εἰς σὲ ἄλλοτε, Κωλέττη, ὡς εἰς πλάτανον λειμῶνος
 Ἡ μεγάλη ἐχειμάσθη γενεὰ ἡ τοῦ ἀγῶνος.

Πλὴν τοὺς παλαιοὺς ὑβρίζει κλώνας σου ἢ νεωτέρα
 Τώρα, ὅτε ἡ εὐδία ἐπανέτειλεν ἡμέρα.
 Ἴδου ἔρχεσαι καὶ φέρων Νέστορος τὴν βακτηρίαν
 Τὴν ἀπλὴν αὐτὴν προφέρεις καὶ καλὴν δημηγορίαν·
 «Ἡ Ἑλλάς ἐν μέσῳ κεῖται τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας,
 »Γέφυρα τῆς ἀενάου τῶν ἐθνῶν ὁδοιπορίας·
 »Μὲ τὴν μίαν τῆς παλάμης τὴν Ἀνατολὴν ἐγγίζει,
 »Μὲ τὴν ἄλλην τῆς τὴν Δύσιν, κ' ἐχθρὰς οὖσας τὰς σχετίζει.
 »Ἡ βασιλίσσα τοῦ κόσμου Ἰταλία ἐνεκρώθη·
 »Ἡ Ἑλλάς, ὦ κλέος! μόνη ἔπεσεν, ἀλλ' ἀνωρθώθη·
 »Μὲ τὴν πτωσὶν τῆς τὰ φῶτα εἰς τὴν Δύσιν εἶχε χύσει·
 »Μὲ τὴν ὀρθωσὶν τῆς θέλει τὴν Ἀνατολὴν φωτίσει.
 »Ἄν, διηρημένη πάλαι εἰς ἐχθρὰς δημοκρατίας,
 »Ἔστελλεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Λιβύαν ἀποικίας
 »Καὶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς ἔμβαινε τὸν Μακεδόνα,
 »Δι' ἀψίδων νικηφόρων εἰς αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα,
 »Σήμερον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον ἐνωμένη βασιλέως
 »Μέλλει νὰ ὑπερτερήσῃ καὶ τὸ παλαιὸν τῆς κλέος.
 »Δι' αὐτὸ τῆς νῦν Ἑλλάδος, ἀδελφοί, ὁ Χάρτης πρέπει
 »Πρὸς τὴν τύχην τῆς μελλούσης ταυτοχρόνως ν' ἀποβλέπῃ
 »Καὶ νὰ μὴν ἐμπεριέχῃ διχονοίας κανὲν γράμμα
 »Συνταχθεὶς διὰ τὸ ἔσω κ' ἔξω ἔθνος μας συνάμα,
 »Ὡς τὸ Εὐαγγέλιόν μας τὸ κατὰ τὸν Ἰωάννην
 »Τὸ μ' ἐλληνικὴν γραμμένον καὶ θεόσδοτον μελάνην
 »Κολοσσαίας ἀληθείας εἰς ἐκάστην του σελίδα
 »Περιέχει διὰ πᾶσαν τὴν φυλὴν τὴν ἐλληνίδα.

»Μετὰ πόσων, φεῦ! οἱ ἔξω Ἕλληνες καρδιοκτύπων
 »Ὀνειρεύονται τὴν γῆν μας, τὸν ὠραῖον αὐτὸν κῆπον!
 »Ἀπὸ τὴν μεμακρυσμένην χώραν τῆς αἰχμαλωσίας
 »Πόσοι βλέπουσι τὴν χώραν ταύτην τῆς ἐπαγγελίας
 »Καὶ θρηνοῦσιν ὡς τὸ πάλαι ὁ λαὸς τῆς Ἰουδαίας,
 »Ὅστις παρὰ τοῦ Εὐφράτου ἐθρηνώδει τὰς ἱτέας!
 »Πρὸ μικροῦ ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Παλέρμου διαβαίνων,
 »Χιλιάδας ἐκεῖ εὗρον ἀδελφῶν ἀποικισμένων.
 »Τὴν αὐγὴν αὐτοὶ τοῦ Πάσχα μὲ λαμπάδας ἀναμμένους
 »Ἀναβαίνουν εἰς ὄρους κορυφὰς χιονισμένας
 »Καὶ μακρόθεν θεωροῦντες τὸν ὀρίζοντα τοῦ Γένους
 »Κράζουσι «Χριστὸς ἀνέστη!» μ' ὀφθαλμοὺς δακρυβρεγμένους».

Μάταιαί σου παραινέσεις καὶ ἀνωφελεῖς μου θρήνοι!
 Ὑπὲρ τῶν κακῶν ἢ πλάστιγξ ρέπει πάντοτε καὶ κλίνει.
 Ἀποβάλλεται τὸ Γένος διὰ δύο Ψηφισμάτων
 Ἐξω τοῦ Βουλευτηρίου κ' ἔξω τῶν ὑπουργημάτων.

Ἐξακολουθεῖτε, Ρῆγαι καὶ Περούκαι καὶ Πλαπούται,
Καὶ τὴν ἄμπελον τοῦ ἔθνους χωρὶς οἶκτον ἐκρίζετε!
Διαιρεῖτε τὴν Ἑλλάδα εἰς Ἑλλάδα ἔσω κ' ἔξω,
Τὸν μακρὸν φραγμὸν τῆς Κίνας ἀνυψοῦντες ἐν τῷ μέσῳ!...

Μὲ τὰς πτέρνας ἀσανδάλους, μὲ τὰς κόμας σας πενθούσα
Φύγετε ἀπὸ τὰς ὀχθὰς τοῦ θρηνώδους Ἰλισσοῦ σας,
Μοῦσαι, φύγετε!... Κλεισθῆτε, Πανεπιστημίου θύραι!...
Βάμβα, τὰ ἐξηκοντούτη βήματά σου ἔξω σύρε!...
Σύ, Ἀσώπιε, τὰ δῶρα τῶν γενναίων Ζωσιμάδων
Ἐπαρε κ' ἐν μέσῳ τρέξε τῶν ἀγρίων καὶ νομάδων!...
Δὲν μᾶς δίδουν στιγμὰς οὔτε νὰ λαλήσωμεν ὀλίγας
Ὁ Πλαπούτας, ὁ Περούκας καὶ ὁ πατριώτης Ρήγας.

Ὡς Σαμφὼν σύ, Καραῖσκε, χρόνους δύο εἰς τὴν πλάτην
Ἀνεσήκωσες τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνός μας εἰς μάτην,
Κ' ἐσταμάτησες σύ, Μᾶρκε, μὲ τὰς δύο σου παλάμας
Τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν εἰς τὰ δύο συνορά μας.
Τὸ φῶς εἶδες τῶν Ἀγράφων; σὲ διώκουν αἱ Ἀθῆναι·
Ἐγεννήθης εἰς τὸ Σοῦλι; ὁ υἱός σου ξένος εἶναι·
Καὶ τὰς μάχας σας εὐρίσκουν καὶ τὰς νίκας σας ὀλίγας
Ὁ Πλαπούτας, ὁ Περούκας καὶ ὁ πατριώτης Ρήγας.

Τέκνον τοῦ θυσιασθέντος Γεωργίου Ὀλυμπίου,
Ποῦ ὑπάγεις στερημένον ἄρτου τοῦ ἐπιουσίου,
Μὲ τὴν μαυροφορεμένην καὶ θρηνοῦσάν σου μητέρα;
Εἰς τὸ Σέχο δὲν ἐκάης, ἄθλιον, μὲ τὸν πατέρα
Κ' ἐδῶ ἦλθες νὰ ζητεύης, ὀρφανόν μου, μὲ τὸν δίσκον;
Τίς φροντίζει καὶ ἂν κλαίης ἀπὸ πείναν ἀποθνήσκον;
Μετὰ τὸν ἀγῶνα ἦλθες εἰς ἡμᾶς στιγμὰς ὀλίγας;
Σὲ διώκουν ὁ Πλαπούτας, ὁ Περούκας καὶ ὁ Ρήγας.

Τί ζητεῖς καὶ σύ, τί θέλεις εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου,
Ἐσχατον καὶ σεπτὸν μέλος Οἴκου τοῦ Ὑψηλαντείου,
Οἴκου, ὅστις εἰς τὸν τάφον ὡς παράτημόν του μόνον
Ἐφερε δεσμοτηρίου ἀλυσίδας ἑπτὰ χρόνων;
Μὴν ἐκ μέρους τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν σου συμμαρτύρων
Ἦλθες ν' ἀσπασθῇς τὸ ἔθνος παραλύτους πόδας σύρων;
Ἐξω, ἔξω τῆς Ἑλλάδος! νὰ σὲ θάψουν γῆς ὀλίγας
Σπιθαμὰς δὲν σὲ χαρίζουν ὁ Περούκας καὶ ὁ Ρήγας.

Ὡ τοῦ Ἱεροῦ μας Λόχου κόκκαλα διεσπαρμένα
Καὶ εἰς εἴκοσι χειμῶνων παγετοὺς ἐκτεθειμένα,
Ὅσα φαλμωδίαν ἄλλην δὲν ἀκούσατε κηδείας
Παρὰ μόνον τὰς ἀπαύστους τῶν ἀνέμων θρηνηψδίας,

Ἀπὸ χώραν ἐγὼ ξένην εἰς τὴν ἑλληνίδα ἔσω
 Ἦθελα ὡς εἰς ἀγκάλην μητρὸς φίλης νὰ σᾶς θέσω
 Καὶ σᾶς ὕφωνα Μνημεῖον... Πλὴν συντρίβων τὰς ὀλίγας
 Καὶ πεντελικὰς τοῦ πέτρας μὲ λιθοβολεῖ ὁ Ρήγας...

Τὴν αὐγὴν ἐγὼ ἐκείνην, ὅτε ὄχλου μανιώδους
 Καὶ συρίγματα καὶ ὕβρεις μ' ἔζωσαν εἰς τὰς τριόδους,
 Μὲ ἀργὸν καὶ γαῦρον βῆμα πρὸς τὸν οἶκον ἐφερόμην
 Καὶ καθ' ὅλην τὴν μακράν μου σταύρωσιν ἐστοχαζόμην
 Ὅτι μεγάλητεροί μου κήρυκες τῆς ἀληθείας
 Ἐπαθάν ὑπὲρ τοῦ πλήθους τὰς τοῦ πλήθους ἀδικίας·
 Μία πέτρα εἰς τὴν κνήμην, ἄλλη μ' εὔρεν εἰς τὴν πλάτην,
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὸν πλησίον εἶπα μόνον διαβάτην·
 «Ἐπαρε αὐτοὺς τοὺς λίθους καὶ ὁπότεν ἀποθάνω
 »Βάλε τους ὁμοῦ μὲ ἄλλους εἰς τὴν κόνιν μου ἐπάνω».
 Ἐπιθέτουσα εἰς ταύτην τοῦ λαοῦ τὴν ἀδικίαν
 Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἄλλην στυγεράν παρανομίαν,
 Μ' ἐξωστράκισεν... Ἐπάνω πυροσκάφου νυκτοπλέων,
 Ὡς πυρόσκαφον τὸ στῆθος ἀπὸ φλόγας εἶχα καῖον...
 Ἡ βροχὴ τὴν κεφαλὴν μου ἔδερεν ὑπὲρ τρεῖς ὥρας,
 Καὶ οὐδὲ τὴν αἰσθανόμην ἀναυδος ἐπὶ τῆς πρῶρας...

Ἐξω τῆς Ἑλλάδος πάλιν φέρε με, πτερόεν πλοῖον!
 Φέρε με, ζεφύρου αὔρα, ἔξω τῶν στενῶν ὁρίων
 Μεταξὺ ἁλλοδαπῶν!...
 Ἴδου πάλιν ἀρμενίζω εἰς θαλάσσας ξένας ξένος,
 Ἴδου ἄπατρις καὶ πλάνης πρὸς τὸ ἔξω τρέχω Γένος
 Χωρὶς πόθον καὶ σκοπόν...

Σχίζω τὰ πελάγη ψάλλων ὡς ὁ ποιητὴς Ἀρίων·
 Μαλακύνεται ἀκούων καὶ ἀκολουθῶν τὸ πλοῖον
 Τοῦ Αἰγαίου ὁ δελφίν·
 Ὀρφεύς, τρέχω εἰς τὴν Θράκην, ὅπου ἴσως αἱ ᾠδαί μου
 Ἡμερώσωσι γῆν ἄλλην, κ' εὐχομαι εἰς τὴν τοῦ Αἴμου
 Ν' ἀποθάνω κορυφὴν.

Νέος καὶ τερπνὸς ὀρίζων! οὐρανοὶ γαληνιαῖοι!
 Τοῦ νεκροῦ ἀρχαίου κόσμου ἡ σκιά εἰς ταῦτα πλέει
 Τὰ ποιητικὰ νερά.
 Ἐδῶ ἔτεκεν ἡ Λέσβος τὴν Σαπφὼ καὶ τὸν Ἀλκαῖον.
 Εἰς τὴν Τέω, εἰς τὴν Σάμον ἔψαλλεν ὁ Ἀνακρέων
 Ὑπὸ ἄλσῃ σκιερᾷ.

Τὴν πηγὴν σου ὡς ὁ Νεῖλος, Ὅμηρε, εἰς σκότος κλείων
 Νὰ φιλονεικοῦν τὴν δόξαν τῶν λαμπρῶν σου γενεθλίων

Ἐπτὰ πόλεις θεωρεῖς.

Ἀλλὰ σώζεται ἡ ἔδρα, ὅπου ἔρραψώδεις, κοίλη,
Κοίλη ἐπειδὴ ὡς Γίγας εἰς τὰ πέτρινά της χεῖλη
Ἐπεκάθησες βαρύς.

ὦ Τρῳάς, Τρῳάς, σὲ βλέπω... ἀλλὰ βλέπω εἰς σὲ μόνο
Τοῦ πτωχοῦ σου ἀλιέως μεταξὺ τῶν ἀλκυόνων
Τὴν καλύβην τὴν πλεκτὴν,
Οὐδὲ ναύσταθμον Ἑλλήνων, οὐδὲ ναῦς, οὐδ' Ἀχιλλέα,
Οὐδὲ τόσων βασιλέων ἀπαντῶ τὸν βασιλέα
Εἰς καμμίαν σου ἀκτὴν...

Πλὴν ἀφίνω καὶ τὴν Τροίαν καὶ τὰς Νύμφας τοῦ Σκαμάνδρου...
Χαῖρε, τοῦ Ἀριστοτέλους χώρα καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου!

ὦ μεγαλομήτηρ γῆ!
Μετὰ τοὺς μεγάλους δύο τοκετοὺς σου ἐξηντλήθης;
Διὰ τοῦτο σὲ κατέχει τῆς ναρκώσεως καὶ λήθης
Ἡ αἰώνιος σιγή;...

Θεσσαλία! σὲ φωνάζει ὁ ἀθάνατός σου Ρήγας·
Ἀναβαίνει τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν Ὀλυμπον ὁ Γίγας
Μὲ μορφὴν αἵματηράν
Καὶ πρὸς σὲ τὴν κωφὴν δούλην στρέφει ὠργισμένον ὄμμα,
Χύνει δὲ τὸ μελαψόν του ἀπὸ τὰς βασάνους στόμα
Κατὰ σοῦ πικρὴν ἀράν...

ὦ Ἑλλήσποντε! τοῦ Ἑέρξου ἔλαβες τὰς μαστιγώσεις,
Πλὴν τὸν εὐγενῆ σου ὦμον δὲν ἐδέχθης νὰ κυρτώσης
Εἰς γεφύρας του ζυγόν.
Δοῦλος σήμερον πῶς ρέεις; καὶ πῶς μέχρι τοῦ Εὐξείνου
Δὲν ἐγείρεσαι τὴν πόλιν πλημμυρῶν τοῦ Κωνσταντίνου,
Τοὺς βαρβάρους κυνηγῶν;

Η ΠΕΙΡΟΣ

Ἀντιπέραν τῆς Λευκάδος, 25 Μαρτίου 1854.

Γρίβα! εἰς τὴν Περατίαν ἰδοὺ ἔφθασα ἐγκαίρως.
Ἄγρυπνος σκοπὸς τοῦ Κράτους μένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος,
τὴν βροντὴν τοῦ πυροβόλου χρόνους ἐκαιροφυλάκτεις.
Σάλπιγξ Ρώσων, Ἀγγλων, Γάλλων ἤχησε πολεμοκράκτις.
Προλαμβάνοντες τὴν Ἄρκτον, προλαμβάνοντες τὴν Δύσιν,
τοῦ Γορδίου δεσμοῦ κόψιν μᾶλλον δώσωμεν ἢ λύσιν.

Ὁ τὸ Ναύπλιον μὴ δώσας, Γρίβα, εἰς τὸν Ἰβραῖμην,
σύ τοῦ Ἀετοῦ δ' ἥρως, πιστὸς μένε εἰς τὴν Φήμην.
Δράττων τὴν ἥρωϊκὴν σου, βαρυσίδηρον ρομφαίαν,
δρέπε κλάδους χλωρᾶς δάφνης καὶ παραίτει τὴν ἐλαίαν.
Δὲν ἐγήρασεν ὁ λέων τῆς Ἀκαρνανίας ἔτι·
σώζονται οἱ ὄνυχές του, καὶ τοῦ σείεται ἡ χαίτη...

Πλὴν τὴν ἱερὰν σημαίαν βλέπω τοῦ Σταυροῦ ἐτοίμην,
καὶ γυμνὴν τὴν μάχαιράν σου, καὶ τὴν χεῖρά σου προθύμην.
Εἰς αὐτὰ τὰ δάση ἄνδρες χίλιοί σου συνηγμένοι
μὲ κυκλοῦσι, μὲ λαλοῦσι, καὶ τὸ πῦρ των μὲ θερμαίνει.
Ἄσματα ἐλευθερίας ψάλλοντες ἅς προχωρῶμεν,
καὶ κροτοῦντες τῆς Γραβίας τὸν χορὸν ἅς πολεμῶμεν...

Τέκνα γνήσια Ἑλλήνων, εἰς τὴν Ἥπειρον πετᾶτε!
Σῶμα ἓνα, ψυχὴ μία, τὸν Ἀγαρηνὸν κτυπᾶτε,
τὸ διάδημα νὰ πέσῃ τοῦ Μεζίτου τρομασμένου!
Ἡ πατρίς καὶ ἡ θρησκεία
Δίστομη ρομφαία μία
εἰς τὴν δεξιὰν ἅς λάμψῃ Γένους ἀναστατωμένου!

Ἐξω τῶν ὁρίων, Γρίβα, τοὺς ἀνδρείους σου ὁδήγει!
Μέχρι τῶν Ἰωαννίνων τοὺς Ὀθωμανοὺς κυνήγει!
Σεῖς ἡμᾶς ἀκολουθεῖτε, καὶ σὺ Ζέρβα, καὶ σὺ Στράτε,
καὶ σὺ Βαρνακιώτῃ νέε,
καὶ σὺ Βεῖκε γενναῖε!
καὶ σεῖς τοῦ Μακρῆ καὶ Ἰσκού παῖδες ἄτρομοι, ἐρμᾶτε!

Δὲν ἀκούετε τῆς Ἄρκτου τὸν Ἑλλαδοσείστην κρότον; ...
 Ἄστραψε τὸ τηλεβόλον εἰς τὸν Δούναβιν τὸ πρῶτον ...
 Γύρω τῆς ἡ Θράκη βλέπει Ἄγγλους, Γάλλους συναγμένους.
 Λάβετε σεῖς τὴν πλουσίαν
 Πατρικὴν περιουσίαν.
 Ὁ ἀγὼν ὑπὲρ Πατρίδος, ὑπὲρ Πίστεως καὶ Γένους.

Ἡ μικρὴ καὶ πενεστῆ τῆς Ἑλλάδος Βασιλεῖα
 Ἔσωσε τὸ τάλαντόν της, τοὺς βαθμοὺς της, τὰ ριστεῖα·
 Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσῃ.
 Ὁ Θεὸς τὴν εἶπε· «Στάσου!
 »Ὡς ἐδῶ τὸ βάδισμά σου!
 »Θέλω νέον ἄλλο κράτος Πανελλήνιον ὑψώσει».

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
 Ἐρριψε τὸ χῶμα ὅλον, κτίζων πάλαι τὴν Ἑλλάδα.
 Ὅσους ὁμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὅλους
 Ἐρριψε τῆς Οἴτης πέραν,
 Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν
 Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους...

Ἐμπροστά, Σημαιοφέρε! Ἡ φωνή σου ἔστω μία·
 «Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία!»
 Εἰς τὸ Λάβαρον ἐπάνω φέρε μέχρι τοῦ Εὐξείνου
 Ἀνοικτὸν εἰς τοὺς ἀνέμους
 Καὶ φρικτὸν εἰς τοὺς πολέμους
 Τὸν δικέφαλον καὶ μέγαν Ἀετὸν τοῦ Κωνσταντίνου!...

Ὅθων! Ὅθων! ἐθνῶν τόσων σύγχυσις δὲν σὲ συγχύζει,
 Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει;
 Εἰς τὸν ἵππον ἀναπήδα! Φθάσε εἰς τὰς Θερμοπύλας!
 Μακεδόνας κ' Ἡπειρώτας,
 Στρατηγούς καὶ στρατιώτας,
 Ὅλους εἰς τῆς Ἐπταλόφου φέρε τὰς ὠραίας πύλας!

Ὅταν Κράτος κινδυνεύῃ, τότε εἰς τὸν Βασιλέα
 Μένει στέμμα του τὸ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ ρομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν προμαχώνων,
 Ὅπου στέκεται βαρέως,
 Ὅπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητῇ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάφον ἢ τὸν θρόνον.

Πρὸ τῆς Ἀρτης, 28 Μαρτίου 1854.

Ταχυτέρα τῶν ἀνέμων, ἡ γενναία καὶ ἀντάρτις
 Φάλαγξ τῆς Ἀκαρνανίας ἦλθεν ἔμπροσθεν τῆς Ἀρτης.

Ἀπαιτῶν τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν αὐτῆς ὁ Γρίβας
Ἐκραξε· «Τὴν κυριεύω ἀναβαίνων νεκρῶν στοίβας».
Ἀλλ' ἀντέτεινε, μὴ θέλων μέτοχον τῆς δόξης ἄλλον
Ὁ υἱὸς τοῦ Καραΐσκου καὶ τὸ ἔργον ἀναβάλλων.
Τότε ὁ Δομενεγίνης, Ἀγγλομάχος ριζοσπάστης,
Τὴν αὐγὴν αὐτὴν ἐφώνει πρὸς τοὺς πολιορκητάς της·

«Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους!
Ὅσους γύρω ἢ γῇ τρέφει, ὅσους ὑψηλοὺς πλατάνους,
Τόσοι, τόσοι πολεμάρχαι συμπηδήσετε ὀρθοί,
Ὁ ἐχθρὸς νὰ νεκρωθῇ!
Ἄς βαφῶσιν αἱ μακραὶ σας σπάθαι μέχρι τῆς λαβῆς των
Εἰς τὸ αἷμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων!
Εἰς τὴν Ἄρταν! εἰς τὴν Ἄρταν! ὁ Σταυρὸς ἄς τὴν στολίσῃ,
Πρὶν ὁ Βρεττανὸς εἰς ταύτην νέους Τούρκους ὀδηγήσῃ!

»Μάχεσθε ὑπὲρ πατρίδος, σεῖς τοῦ στρατοπέδου νέοι,
Ὡς ἐμάχοντο ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος οἱ γενναῖοι
Ὅταν ἔσπειραν τὸν τρόπον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθορὰν
Εἰς θαλάσσας, εἰς ξηράν!
Τῶν πατέρων ἢ ἀνδρεία σᾶς τὰ τέκνα δὲν στολίζει;
Ἄλλος ἥλιος τοὺς τόπους αὐτοὺς σήμερον φωτίζει,
Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν καταισχύνῃν
Ἐφεγγεν εἰς τὴν Βαλτέζην, Ἀμπλανὴν καὶ Κερατσίνην;

»Τοῦ τακτοῦ στρατοῦ λογάδες λιποτάκται, τόσους χρόνους
Ἡ ἀκμή σας εἰς ἀσκήσεις ἐμαραίνετο ἀγόνους.
Ἀλλὰ ἔξω στενοῦ Κράτους ἰδοὺ σήμερον ζητεῖ
Εὐρὺ στάδιον αὐτή.
Ἄνω στήσετε τοῦ Πίνδου τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.
Ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,
Καὶ εἰς ἀνοιχτὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν
Ἀπ' τῆς μικροβασιλείας ἄς ἱατρευθῇ τὴν φθίσιν.

»Τί ὠραῖον εἰς ἱππέα νεανίαν νὰ ἐμβαίνειν
Δαφνηφόρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ροδόχειλοι παρθένοι
Ν' ἀναθέτουν εἰς ἐκείνου τὴν νικήτριαν αἰχμὴν
Καὶ ζωὴν των καὶ τιμὴν!
Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἀφ' οὗ τρέξῃ
Καὶ τὰ μέλη του τῆς νίκης ὁ πυρώδης ἰδρὼς βρέξῃ,
Μετὰ πείναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον,
Εἰς τὸ τέλος νὰ εὐρίσκη καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον!...

»Ἀλλὰ σᾶς διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σᾶς μέλει·
Θάνατον λαμπρὸν ὁ Ἕλληνας ἢ ἐλευθερίαν θέλει,

Καὶ εἰς πρόσκλησιν σαλπίγγων καὶ εἰς Ἀρεως βοήν
Τείνετε τὴν ἀκοήν.

Ὁ Θεὸς ἰδοὺ τὴν Ἄρταν μᾶς προσφέρει πρώτην λείαν·
Ἀπ' αὐτῆς τὰ τεῖχη πέτρων δράζωμεν ὁ καθεὶς μίαν...
Ἐφορμήσωμεν... Σὺ φέγγε, ἥλιε! μὴ ἀργοπόρει...
Αἷμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἷμα ὡς κορώναν φόρει...

»Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθῃ μάχαιραι καὶ πυροβόλα
Νὰ ταφῶσι, καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγη ὄλα,
Ὅνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ
Παντὸς Ἑλλήνος φωνή,
Ἄν τὴν Ἄρταν, ἂν τὰς πύλας τῆς Τουρκίας ἀνοιγμένας
Δὲν περάσωμεν κρατοῦντες τὰς ρομφαίας γυμνωμένας!
Ὅταν ἔθνος συνομόσῃ τὸν ζυγὸν τοῦ νὰ συντρίψῃ,
Εὐλογεῖ τὴν δύναμίν τοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη».

Ἐν Πέτῃ, 10 Ἀπριλίου 1854

Ὁ στρατάρχης πρὸς τὴν Ἄρταν τοὺς ἐπιδραμόντας πρώτος
Ἀλβανοὺς διακοσίους ἔλαβε δορυαλῶτους,
Καὶ ἀκούσας ὅτι Τοῦρκοι μέγα κτίσμα ἐπεχείρουν,
Ὅτι τὰς στενάς παρόδους πρὸς τὸ Σούλιον ὠχύρουν,
Ὡρμησεν ὁπότε χεῖρες ἐμαστίγουν ἀλλοπίστων
Ἑλλήνας πρὸς ταχυτέραν ὕψωσιν τῆς φυλακῆς των·
Ἐφυγάδευσεν ἐκείνους σφάζας μίαν χιλιάδα,
Καὶ τὰς πύλας τῆς Ἡπείρου ἤνοιξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐξω τῶν Ἰωαννίνων ἐρυμνὸν χωρίον κεῖται
Ὀλιγίστους ἔχον οἴκους, καὶ Κοσόλιον καλεῖται.
Μέρος τῶν στρατιωτῶν τοῦ εἰς τὰς στενωποὺς ἀφῆσας
Καὶ δι' ἄλλων τὰς σποράδας ἀνταρσίας ἐνισχύσας,
Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Γρίβας, καὶ εἰς τὴν Ἀχερουσίαν
Τῶν χρυσῶν Ἰωαννίνων θέτει τὴν πολιορκίαν,
Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν μετὰ πρωτακούστου κρότου
Προσκαλεῖ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγάλου Καστριώτου.
Πρὶν ὁ Φοῖνιξ τοῦ προσλάβῃ βοηθοὺς τοὺς Ἡπειρώτας,
Ὁ Ἀβδὴν-Πασᾶς ἐκλέγει τρισχιλίους στρατιώτας,
Πίπτει αἰφνης κατ' ἐκείνου ἔχοντος τριακοσίους,
Ἀλλὰ φεύγει ἀπολέσας εἰς τὴν συμπλοκὴν χιλίους·

Δαυλοφόρος μετὰ ταῦτα πέραν τῶν Ἰωαννίνων
Ἦλθε τῆς πυρᾶς τὸν κύκλον ὁ στρατάρχης ἐπεκτείνων,
Εἰς τὴν ἄκραν δὲ τοῦ Πίνδου ἐπεφάνη ἀναβάτης,
Πρῶτος Ἑλλήν ὁροθέτης, πρῶτος Ἑλλήν ἀποστάτης...

Πλὴν ἡ Δύσις εἰς τὰ πάντα φέρει τὴν παραλυσίαν·
Τὴν μικρὰν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπειλοῦσα Βασιλείαν,

Ἐμποδίζει τοὺς πρὸς πῆξιν Κυβερνήσεως τοῦ Γένους
 Πεντακισχιλίους ἄνδρας τακτικούς ἐξερχομένους
 Μετὰ δέκα τηλεβόλων καὶ μετὰ πολλῶν ἱππέων,
 Ὁ Οὐάρδος ἐκ Κερκύρας μετὰ τοῦ Φουάτου πλέων,
 Καὶ εἰς Πρέβεζαν εἰσάγει καὶ εἰς Ἄρταν μετὰ τάχους
 Πολωνοὺς ἀρνησιθρήσκους, Οὐγγρους χριστιανομάχους·
 Τῆς διαφθορᾶς δὲ χύνων ἄλλος Λόρδος τὸ χρυσίον
 Ἀπὸ πόλεως εἰς κώμην, ἀπὸ κώμης εἰς χωρίον,
 Καὶ τὸν τρόπον τῶν δημίων τοῦ Σουλτάνου διασπείρων,
 Εἰς διχογνωμίαν φέρει τοὺς προκρίτους καὶ τὸν Κλήρον.

Ἀφεθεῖς λοιπὸν καὶ μείνας ἄνευ πολεμεφοδίων,
 Ἐντὸς ἔδραμεν ὁ Γρίβας τῶν Θετταλικῶν ὁρίων·
 Ὁ Τζαβέλλας δὲ εἰς Πέταν ἐνδυθεὶς τὴν στρατηγίαν,
 Διευθύνει τῆς Ἡπείρου σήμερον τὴν ναυαγίαν.
 Τοῦρκοι κατ' αὐτοῦ μετ' Ἀγγλῶν, ἅμα ἔφυγεν ὁ Γρίβας,
 Ἐρχονται ἐπιρρημοῦντες ναοὺς, οἴκους καὶ καλύβας.

Ἐν Πέτῃ, 11 Ἀπριλίου 1854.

Ἡ λυσσώδης Βρεττανία πίπτει κατὰ τῶν Ἑλλήνων,
 Καθὼς πίπτει ὁ ἱέραξ κατὰ νεοσσῶν ἀπτήνων.
 Ἀπὸ ἐκβολῶν Ἀώου μέχρι τῆς Ἀκαρνανίας
 Τεσσαράκοντά της πλοῖα ἔζωσαν τὰς παραλίας...

Βάλετε τὰ ὅπλα κάτω, ἀποστάται Ἡπειρώται!
 Εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίας προσοχὴν καὶ πίστιν δότε!..
 Πλὴν τί βλέπω;.. Πῶς ἐξαίφνης ὅλοι ἀνατριχιᾶτε,
 Καὶ πῶς κράζοντες «ἦ Πάργα! αἰ σκιαί!» ἀναπηδᾶτε;..

Ὅλοι κράζετε· «Τῆς Πάργας, τὰ λευκὰ ὀστᾶ κινοῦνται!..
 »Οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ βάθῃ τῶν μνημάτων ἀνορθοῦνται!..
 »Κλαίει κύπτουσα ἡ Πάργα εἰς τῶν τάφων τῆς τοὺς λάκκους,
 »Καὶ τὰ λείψανα στοιβάζει τῶν υἱῶν τῆς εἰς τοὺς σάκκους!..»

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
 Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθη τῆς λεοπαρδάλεώς της!
 Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
 Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα!

Ἡρώπολις ἡ Πάργα, προμαχὼν ἐλευθερίας,
 Εἰς σέ, Νῆσος τῶν Ἀγρίων! Νῆσος τῆς μισανθρωπίας!
 Εἰς σέ φρούριον καὶ τέκνα, εἰς σέ πᾶν ἐνεπιστεύθη·
 Σὲ μητέρα τῆς ἐκάλει· ἀλλὰ πῶς ἀντεβραβεύθη;

Τὴν ἐπρόδωκες ἀσπλάγχχνως· τὴν ἐπώλησες· εἰς ποῖον;
 Εἰς τὸν Νάβιν τῆς Ἡπείρου, ἀνθρωπόμορφον θηρίον,

Ἐτοιμον εἰς σπαραγμόν της, ἔχον πείναν, δίψαν φόνου,
Εἰς Ἀλὴν τὸν σκελοθραύστην τοῦ ἀθλίου Κατσαντώνου.

Ἀλλ' αὐτὴ παραλαβοῦσα τὸν Χριστόν της εἰς τὰ στήθη,
Ἀφησε καὶ σὲ κ' ἐκείνον, εἰς τὸν κόσμον ἐξεχύθη,
Καὶ εἰς τῆς θαλάσσης ἔτι τὴν βοήν καὶ τρικυμίαν
Ἡ κατάρρα της γογγύζει καὶ ταραττει τὸν Ἀδρίαν ...

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθη τῆς λεοπαρδάλεώς της!
Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυρίοις σταυρωθεῖσα.

Πλησίον τῆς Πέτας, 13 Ἀπριλίου 1854.

Ἐκλειςεν οἰκτρῶς τὸ δρᾶμα ἡ κατὰ τὴν Πέταν μάχη.
Πᾶσα πέτρα στάζει αἷμα, καὶ στενάζουσιν οἱ βράχοι.
Μεταξὺ πεσόντων τόσων περιφέρομαι γενναίων
Καὶ πλανῶ τὸ βῆμα μόνος εἰς τὰ πέριξ τῶν σπηλαίων,
Ὅπου ἔφεραν οἱ Τοῦρκοι μετὰ φονικῆς των σπείρας
Τὸν καλὸν Δομενεγίνην ἀλυσίδετον τὰς χεῖρας...
Οὐρανέ μου!... αὐτοῦ τούτου ἡ φωνὴ σπαραττομένου,
Ἀπὸ ἄσπλαγχνον δεσμώτην Τοῦρκον βασανιζομένου!...
«Εἰς τοὺς ὀνυχάς μου, Τοῦρκε, σχίζας ἔπηξες καλάμου...
» Ὑπεράνω τῆς σαρκός μου, Τοῦρκε, τὰ μαρτύριά μου...
— Ἀλλάξε τὴν πίστιν, λάβε τὴν λατρείαν τοῦ Προφήτου.
» Ἡ καταστραφῆτε ὅλοι, φανεροί, κρυφοὶ ἐχθροὶ του!
— ὦχ! ὦχ! ὦχ! μὲ φλέγεις ὅλον... ποῖοι πόνοι φρικαλέοι!...
» Ριγῶ... φρίσσω... ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν βάσανον ἐκπνέει...
» Ἡ χαλκὴ καὶ πύρινός σου μὲ κατέκαυσε κορώνᾳ...
» Ἀλλ' ὁ Κύριός μου ζήτω εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα!...
— Πίστιν ἄλλαξε, κακοῦργε· εἰς τὴν διδασχὴν μου πείσου.
» Πλὴν τὸ βάπτισμά σου θέλεις; εἰς τὸ αἷμά σου βαπτίσου.
— Εἰς τὴν πίστιν μου ἐμμένω, πίστιν ὅλου μου τοῦ Γένους...
— Τοὺς δαυλοὺς μου λοιπὸν δέξου καὶ τοὺς δύο ἀναμμένους.
— Σβύνονται τὰ ὄμματά μου... τὸ φῶς χάνω τῆς ἡμέρας...
— Λάβε καὶ τὸν τελευταῖον αὐτὸν κτύπον τῆς μαχαίρας.
— Ἀρπασαν καὶ τὴν πνοήν μου τὴν ἐσχάτην τὰ θηρία...
» Γένος μου!... πατρίς μου!... πίστις!... Ζάκυνθος!... ἐλευθερία!...

Οὕτως ἡ ἐλευθερία τῆς Ἡπείρου κατεστράφη,
Δένδρον φυτευθὲν ἐν βίᾳ εἰς ἀνέτοιμα ἐδάφη
Καὶ οὐδόλως ριζωθέν.
Τὸ ἀνέτρεφεν ὡς λαίλαψ ὁ Βρεττανικὸς βραχίων,
Καὶ ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν νεκρῶν Ἑπτανησίων
Κεῖται ἤδη νεκρωθέν.

Εἰς τὰς πέτρας τῆς Ἑλλάδος τρίβου, ὄφι τῆς Ἀγγλίας.
Ἄλλαξε τὸ κόκκινόν σου δέρμα τῆς μαιφονίας,
Ἄλλαξε τὸ παλαιόν·

Λάβε ἄλλο στιλπνόν, νέον, καὶ παρίστα ὄφιν πρᾶον
Εἰς τὰ βάθρα τῶν ναρθήκων, εἰς τὸ μέσον τῶν προνάων,
Ἐρποντα πρὸς τὸν Θεόν·

Ἄλλ' ἡμεῖς τὸ παλαιόν σου, ὄθεν αἷμα ἔτι στάζει,
Αἷμα τῆς Ἡπείρου, ἣτις μέχρις οὐρανοῦ φωνάζει,
Θέλομεν διατηρεῖ.

Ἀπ' αὐτοῦ ὁ δράκων λείπει· πλήν ὡς θήκη αὐτὸ μένει
Κενὴ ξίφους, ἣτις ὅλη ἔμεινε μεμιασμένη
Καὶ τὸν φόνον μαρτυρεῖ.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Ἐν Βαρυβόμβῃ, 23 Μαΐου 1854

Τρέχουσιν οἱ αἰμοβόροι Τοῦρκοι πρὸς τὴν Θεσσαλίαν.
Ἄλλ' αὐτῶν ὁ Χατζῆ-Πέτρος ἀνατρέπει τὴν πορείαν,
Καὶ ἡ φοβερὰ του σπάθῃ, ὡς τὸ δρέπανον τοὺς στάχεις,
Κόπτει τρεῖς ἑκατοντάδας εἰς Λουτρόν, πεδῖον μάχης.

Προχωρεῖ, τὰς φάλαγγας των πολεμῶν καὶ καταβάλλων
Εἰς Φανάριον, Καρδίτσαν καὶ πλησίον τῶν Τρικχάλων.
Ὁ Σελὶμ-Πασᾶς δὲ τότε, ὁ ἀπὸ τὰς Πυραμίδας
Μέχρι τοῦ Πηλίου φέρων τῆς Αἰγύπτου τὰς ἀκρίδας,
Ἀπὸ Βῶλον εἰς Βελέσσην μετ' ἑννεακισχιλίων
Ἔρχεται τὰ θέρη φθείρων τῶν Θετταλικῶν πεδίων.
Δύο του ὁ Χατζῆ-Πέτρος τάγματα πεζὰ φονεύει,
Καὶ τὰς δεκατέσσαράς του ὀχυρώσεις κυριεύει.

Πλὴν ὁ Φράσαλης ἐξ Ἄρτης πρὸς βοήθειάν του τρέχει·
Τετρακισχιλίους γυῖπας Ἀλβανοὺς ὀπλίτας ἔχει·
Νέαν δύναμιν καὶ τόλμην ὁ Σελὶμ-Πασᾶς λαμβάνει,
Καὶ κατὰ τοῦ ἀποστάτου Ἑλλήνος ἐξαίφνης φθάνει.
Προσλαβὼν ὁ Χατζῆ-Πέτρος βοηθοὺς τοὺς Μακεδόνας,
Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Γόμφων ἀνεγείρει προμαχῶνας
Καὶ καλεῖ ἀπανταχόθεν τῶν Ἑλλήνων τοὺς σποράδας.
Φθάνει ὁ Πετροπουλάκος φέρων Σπάρτης τοὺς λογάδας·
Φθάνει ὁ Γιουροῦκος ἄνδρας ἄγων ἐκ τῆς Κορινθίας·
Φθάνει ὁ Πλαπούτας ἄνδρας ἄγων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας·
Ἐφορμῶσι τότε πάντες, καὶ ὁ Χατζῆ-Πέτρος πρῶτος·
Τοῦρκοι, Ἀραβες νικῶνται, καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
Σπεύδοντες τὸν βαθυρρεῖτην Πηνειὸν νὰ διαβῶσι
Πνίγονται αὐτῶν οἱ πλεῖστοι, καὶ ὀλίγοι τὸν περῶσι.
Χιλιάδες ἑπτὰ ἦσαν τὰ σπαρέντα πτώματά των,
Καὶ ὁ ποταμὸς ἐξέμει τούτους ἀπὸ τῶν ἐγκάτων
Ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας φρίττων πρὸς τὴν δυσωδίαν
Καὶ τοῦ Νείλου νεκρὰν ρίπτων ἔξω του τὴν ἐκστρατείαν.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι τῶν Τρικχάλων καὶ οἱ Τοῦρκοι τῆς Λαρίστης,
Ἦδη ἔντρομοι, ζητοῦσιν εἰρηναίας διαλύσεις

Καὶ τὴν χώραν ἐλευθέραν ἀπ' Ὀλύμπου μέχρις Οἴτης
Παραιτοῦσιν, ἂν εἰς τοῦτο συναινέσῃ ὁ Μεζίτης.

Ἐν τῷ στρατοπέδῳ Γόμφων, 28 Μαΐου 1854

Χαίρετε, ὠραῖα Τέμπη, ὄχθαι Πηνειοῦ ὠραῖαι !
Χαίρετε, ἀρχαῖοι Γόμφοι, ἐκκλησίαι των ἀρχαῖαι !
Χαῖρε, βράχε Μετεώρων εἰς τὴν κορυφὴν σου φέρων
Στέμμα ἐκ Μοναστηρίων τιμαλφῶν καὶ πανιέρων !
Καὶ ὦ σεῖς ἐσκηνωμένοι παρὰ τὰς συκαμινέας,
Χαίρετε, οἱ ἀνυψοῦντες τὰς Ἑλληνικὰς σημαίας !

Ἐν Γόμφοις, 29 Μαΐου 1854.

Σήμερον τὸ τηλεβόλον ἤχησεν ἀπὸ πρωίας
Καὶ προήγγειλε τὴν ὥραν ἐγγιζούσης λειτουργίας.
Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κτίσμα τοῦ Βυζαντινοῦ αἰῶνος,
Ὅπου ὁ τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπὸ πορφυρίτην θρόνος
Σώζει ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐκατέρωθεν βαθμίδας,
Λαὸς ἦλθεν ἀναθέτων εἰς τὸν Πλάστην τὰς ἐλπίδας.
Καὶ ἀπὸ τῶν Μετεώρων διὰ δρόμου ἀερίου
Ἐφθασεν ὁ Ἱεράρχης τῶν Σταγῶν ἐντὸς δικτύου.
Ἐφθασε καὶ ὁ Στρατάρχης τῶν ἀποστατῶν Ἑλλήνων.
Ἄλλ' ἡ τελετὴ πολλάκις ἀνεμίχθη μετὰ θρήνων...

Διατί τὸ πλῆθος ὅλον ἐξερχόμενον ἐθρήνει ;
Εἰς ὀργὴν καὶ ἀθυμίαν τί τὸ στράτευμα ἐκίνει ;
Περιέτρεχον τῶν Γόμφων τὰς ὁδοὺς οἰκτραὶ εἰδήσεις.
Ἀποστείλασα στρατοὺς της εἰς τὸν Πειραιᾶ ἢ Δύσις,
Ἀνεκάλει ὅσους ἄνδρας αἱ Ἀθῆναι ὀπλοφόρους
Εἰς τὰς Τουρκικὰς τρεῖς χώρας ἔπεμψαν τὰς συνομόρους,
Καὶ ὡς φόβητρον παρίστα τὴν διάλυσιν τοῦ Κράτους.
Ἐκτὸς τούτου, εἰς συμμάχους παλιμβούλους καὶ ἀστάτους
Ἐμπλεχθεῖς ὁ Μοσχοβίτης, τὴν Σιλίστριαν παρήτει
Καὶ τὴν ἔντιμον ἐξ Ἰστρου ἀποχώρησιν ἐζήτει.
Ἐγγραφον τὴν μετὰ Τούρκων συμμαχίαν των κρατοῦντες
Καὶ διὰ σαλπίγγων ὅλους ὑπὸ τὸν ζυγὸν καλοῦντες,
Οἱ Ἀνθύπατοι τῶν Ἀγγλῶν καὶ οἱ Πραίτορες τῶν Γάλλων
Πρὸς τὴν Λάρισσαν ἐχώρουν μετὰ Τούρκων καὶ κυμβάλων,
Καὶ πολλῶν ἀνθισταμένων αἷμα ἔρρεε γενναῖον.
Ἐφ' ὑμᾶς τὸ αἷμα τοῦτο, Πάλμερστων καὶ Ναπολέων !..

Μεταξὺ γερόντων, παίδων, μεταξὺ τῶν στρατευμάτων
Καὶ τῶν κληρικῶν φοροῦντων τὰ ἐπιτραχήλιά των
Τὴν ἀντίχριστον συνθήκην ἐγὼ ὕψωσα εἰς δόρυ,
Ταῦτα ἔκραξα, καὶ ταῦτα κύκλῳ ἔκραξαν τὰ ὄρη.

«Τουρκο-Φράγκων Συμμαχία! ὅλην ὥπλισες τὴν κτίσιν
 »Κατὰ νότον καὶ βορέαν, κατ' ἀνατολὴν καὶ δύσιν.
 »Τοῦ Εὐξείνου πόντου βάφεις καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης
 »Τὰς θρηνώδεις παραλίας ἀπὸ αἵμα φυλῆς πάσης.
 »Εἰς βαρβάρους τῆς Ἀσίας Εὐρωπαίους θυσιάζεις,
 »Καὶ εἰς Χριστιανοὺς εἰς παῖδας τοῦ Μωάμεθ σφαγιάζεις.

»Μέγαιρα! ὠθεῖς τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ μνῆμα
 »Ἐν ᾧ μόλις ἔξω φέρει νεκρικὸν Λαζάρου βῆμα.
 »Τὰς ὥρας δύο χώρας, Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
 »Παραδίδεις εἰς τῶν Τούρκων τὴν θεοστυγῇ δουλείαν,
 »Ἐνῷ σὺ αὐτοὺς κηρύττεις τρισβαρβάρους, παναθλίους
 »Καὶ οὐδὲ διὰ χανδάκων τὴν ἐξόρυξιν ἀξίους.

»Εἰς ξηρὰν καὶ εἰς πελάγη ἔχεις στρατιάς μυρίας.
 »Ἀλλὰ στίγμα βαθὺ μένει καταδίκης αἰωνίας
 »Εἰς τὰ μέτωπα, ὦ τέρας! τῶν ἀσπλάγχχνων σου γονέων,
 »Ὡς τὸ αἷμα τοῦ ἀθροῦς εἰς τὰ ξίφη τῶν φονέων,
 »Ὡς τὸ αἷμα ὅταν στάζῃ καὶ τὸν δρόμον των ραντίζῃ
 »Καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύῃ καὶ τὰς ὄψεις των σκοτίζῃ.

»Ἀδελφὴν πρωτότοκόν σου εἰς τὸν Ἄδην ἔχεις μίαν,
 »Τὴν κατὰ Θεοῦ ἐκείνην τῶν Δαιμόνων Συμμαχίαν.
 »Παρὰ σᾶς τὰς δύο ἄλλαι εἰς τὸν κάτω κόσμον ὅλον
 »Δὲν ἐφάνησαν τοιαῦται θυγατέρες Διαβόλων.
 »Ἀλλ' εἰς σὲ ὁ Ἐωσφόρος παραιτεῖ καὶ τὰ πρωτεῖα,
 »Βλέπων τόσα σου εἰς Ἰστρον καὶ εἰς Πηνειὸν σφαγεῖα.

»Δι' αὐτὰ οἱ πλαστοουργοί σου, ὥς ἀνταμοιβὴν των μόνην,
 »Ἄς προσμένωσι θεόθεν τοῦ Ἰούδα τὴν ἀγχόνην
 »Καὶ τὸν τρόμον καὶ τὸ ρίγος Κᾶϊν τοῦ ἀδελφοκτόνου.
 »Εἰς αὐτῶν τὴν μνήμην μόνην, παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου
 »Πᾶς Χριστιανὸς ἅς φρίττῃ τὴν χροιάν του μεταλλάττων,
 »Καὶ ἅς κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τὸ νομά των.

»Θέλουσι τὰ μνήματά των οἱ ἀπόγονοι ἀνοίξει
 »Καὶ εἰς λόγχας μακροσκίους τὰ κρανία των ἐμπήξει,
 »Τρέμοντες μὴ τῆς ἀφῆς των ἢ πανώλης τοὺς νεκρώσῃ·
 »Εἰς τὸ κοῖλον σαθροῦ σκάφους θέλουσι τὰ παραδώσει,
 »Καὶ μακρὰν τῶν κατὰ πόλεις εὐσεβῶν κοιμητηρίων
 »Εἰς τὰ φύκῃ τ' ἀπορρίψει ἀπωτάτων παραλίων.

»Τοῦ Ὀλύμπου, ἐκεῖ τότε, ἀετοὶ ταχεῖς, πετᾶτε·
 »Δι' ὀνύχων καὶ πτερύγων τοὺς κροτάφους των κτυπᾶτε·
 »Ἐπειδὴ αὐτοὶ κρατοῦσιν εἰς τῶν Τούρκων τὴν δουλείαν
 »Ὀλυμπον τὸν ἀκουσμένον, τῶν Θεῶν τὴν κατοικίαν,

» Ὡς κρᾶντοῦσιν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀσεβεστάτων τούτων
 » Τὰ Μετέωρα, τὸν Ἀθῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ των».

Ἐσιώπησα· μυρίων ὀπλοφόρων πυροβόλα
 Ἐκενώθησαν ἐπάνω τῆς αἰσχρᾶς συνθήκης ὅλα,
 Ἦτις εἰς τὸν πάσσαλόν της ἔμεινε τετραυπημένη
 Ὡς ἡ παλαιὰ σημαία τοῦ Μωάμεθ σχιστὴ μένει.

«Τοῦ Λεβέντου υἱέ, ὅστις κεῖσαι τετραυματισμένος,
 » Καθὼς σὺ ἐτραυματίσθη καὶ τὸ μέγα ἡμῶν Γένος.
 » Ὁδηγοῦσα στρατοὺς Τούρκων, φέρει καὶ εἰς σέ ἡ Δύσις,
 » Φέρει καὶ εἰς τὴν ἀθλίαν Θεσσαλίαν σου ἀλύσεις.
 — Ἀπὸ τὴν πληγὴν μου, φίλοι, ἀποσπάσετε τὸ δέμα,
 » Καὶ ἄς τρέξῃ λοιπὸν ὅλον τὸ ἀνωφελές μου αἷμα...
 — Ἡ ζωὴ σου ὅλη ρέει ἀπὸ τὸ θερμὸν σου στῆθος.
 » Ζῆθι, φεῦγε, πρὶν ἢ φθάσῃ τῶν Ὀθωμανῶν τὸ πλῆθος.
 — Οὔτε φεύγω, οὔτε μένω εἰς τῶν Τούρκων τὰς βασάνους,
 » Καὶ ἀφίνει μετ' ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου τοὺς τυράννους...
 » Εἰς αὐτὰ τῆς Θεσσαλίας τὰ ἥρωικὰ ἐδάφη
 » Διαμαρτυρία ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἐπεγράφῃ
 » Διὰ ξίφους των γραφίδος καὶ δι' αἵματος μελάνης...
 » Ἥλιε, τὸ αἷμα τοῦτο μὴ ποτε ἀποξηράνης!...
 — Χύνουσι τὰ ὄμματά σου κρύους σταλαγμοὺς δακρύων,
 » Καὶ χαιρετισμὸν μὲ δίδεις, ἐγκολπούμενός με, κρῦον.
 — Ἄν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, φέρε χάριν μου τὸ βῆμα
 » Εἰς τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου τὸ λησμονημένον μνήμα...
 » Ἐκεῖ κράξῃ· Ὁ υἱὸς σου ἔδραμεν εἰς Θεσσαλίαν,
 » Καὶ κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τὴν Ἐλευθερίαν...
 » Καὶ ἂν τὴν ἐπιστροφὴν μου περιμένῃ δυστυχὴς τις,
 » Εἰς αὐτὴν εἰπέ· Τὸν κρίνει τοῦ Παντὸς ὁ μόνος Κτίστης...
 — Κλαίεις διὰ τὴν πατρίδα, ἣτις κατεστράφη;... — Κλαίω...
 — Παῖ καλὲ καλοῦ γονέως, ἀποπνέεις;... — Ἀποπνέω...»

Κεῖται εἰς τὴν Θετταλίδαν
 Τοῦ Λεβέντου ὁ υἱός,
 Ὡς ἐπάνω εἰς ἀσπίδα
 Σπαρτιάτης παλαιός.
 Ἡ Ἑλλὰς εἰς σᾶς γενναῖοι,
 Ἀνδριάντας χοεωστεῖ·
 Ἀπεθάνετε, ὦ νέοι,
 Στρατιῶταί της πιστοί.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ἀπ' Ἀθῆνας νεανίας
 Ἐρωτῶν «ποῦ ὁ Λεβέντης;» τὰς ἡχῶ τῆς Θεσσαλίας.

Ἐλαμπε καὶ πανοπλίαν ἄρματωλικὴν ἐφόρει,
 Καὶ ὁ κόσμος τοῦτον βλέπων τὸν πολεμιστὴν ἠπόρει
 Πῶς τοιοῦτον ἔχων ἔαρ, πῶς τοιαύτην ἔχων χάριν,
 Τόσην χάριν, τόσον ἔαρ ἐδαπάνᾳ εἰς τὸν Ἄρην.
 Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀκούσας «ὁ Λεβέντης δὲν ζῇ πλέον»,
 «Δὲν ζῇ πλέον! . . .» ἐπανεῖπε κάτωχρος καὶ μόλις πνέων·
 Καὶ βαδίσας ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε μετὰ προμάχων
 Δίς καὶ τρίς ἠσπάσθη κλαίων τὸν αἰμοσταγῇ του βράχον.

Εἰς τὸν ἔρημόν του τάφον ἦλθε τὴν αὐτὴν πρωίαν·
 Ἄλλ' ἐπρόδωκε τῆς κόμης ὁ χρυσὸς τὸν νεανίαν,
 Ὅτε εἰς τὴν ταραχὴν του ἡ ξανθὴ πλεξὺς ἐλύθη
 Καὶ εἰς στήθος φανὲν αἴφνης ἀλαβάστρινον ἐχύθη·
 Κατεφάνη δὲ νεᾶνις κύπτουσα παρὰ τὸ μνήμα
 Καὶ Ἀγγέλου μικροσώμου ἔχουσα τὸ λάμπον σχῆμα.
 Ὑψωσεν εἰς τὸν αἰθέρα δακρυρρόον αὐτὴ ὄμμα,
 Καὶ τοιοῦτους λόγους εἶπε τὸ ροδοβαφές της στόμα·

«Ὅτε, φίλε μου, σὲ εἶδα εἰς τὸν κόσμον κατὰ πρῶτον,
 »Ὡς ναὸς αὐτὸς μ' ἐφάνη χύνων μυριάδας φώτων,
 »Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξαίφνης ἔλαμψεν ἀπὸ χιλίου
 »Ἀκτινοβολῶν ἡλίου.

»Ὅτε ἄνοιγες τὰ χεῖλη, οὐρανόθεν ἡ γλυκεῖα
 »Ἐθελγε τὰς ἀκοάς μου τῶν Ἀγγέλων μελωδία,
 »Καὶ τὴν τέρψιν ἐκελάδουν εἰς τὰ ὦτα τῆς πιστῆς σου
 »Τὰ πνηνὰ τοῦ Παραδείσου. . .

»Σὲ ἀσπάζομαι, σὲ θάλπω, ψυχρὰ πέτρα τοῦ μνημείου,
 »Ἦτις λείψανα ἐγκλείεις ὄντος τόσον ἐρασμίου.
 »Σὺ καλύπτεις, σὺ βαστάζεις ὅσον ἡ ἀθλία πλοῦτον
 »Εἰς τὸν κόσμον εἶχα τοῦτον. . .»

Ὡς παράφρων ἀνωρθώθη, ἐκ τῆς λύπης ἐσκοτίσθη,
 Ἐπεσεν εἰς τὴν πλησίον φάργγα καὶ ἠφανίσθη.

Θεσσαλία! Θεσσαλία! ὁ τὰ βλέφαρά του κλείων
 Ἐπὶ τῆς κατακλυσμαίας λάρνακος του Δευκαλίων
 Καὶ οἱ γέροντες νεκροὶ σου, εἰς ἓν σάλπισμά σου μόνον,
 Ἀπετίναξαν τὸν ὕπνον τεσσαράκοντα αἰώνων.

Εἰς τοὺς πόδας ὀρθωθέντες σ' ἐχαιρέτησαν κρατοῦσαν
 Τὴν προγονικὴν ρομφαίαν καὶ τοὺς Τούρκους κυνηγοῦσαν.
 Ἦδη ὅμως βλέποντές σε εἰς τὴν πρώτην σου δουλείαν,
 Στρέφουσι τὰ βήματά των εἰς τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, 5 Ἰουνίου 1854.

Ὁ ἐγκλείων εἰς ἐν στήθος καὶ τὸν δόλον καὶ τὸ θράσος
Πρόξενος Θεσσαλονίκης, λειτουργὸς τοῦ Βοναπάρτου,

Ἦλθε μέχρι τοῦ ἀντάρτου

Ἀθωνος, ὅπου ἐνίκα ὁ γενναῖος Καρατάσος.

Ἐξωσε τοὺς Μακεδόνας διὰ Τουρκικῶν φαλάγγων

Ἄρτου, πολεμεφοδίων καὶ παντὸς ἐστερημένους,

Καὶ οἱ ἀθλήται τοῦ Γένους

Ἐπλευσαν πρὸς τὰς Ἀθήνας εἰς πυρόσκαφα τῶν Φράγκων.

Δύο μέχρι τοῦ Πλουτάρχου διεφύλαξεν ὁ χρόνος,

Δύο ἔδρας μαρμαρίνας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Στρυμόνος.

Ἐπεκάθησαν εἰς ταύτας, λαξευτὰς ἐκ τῆς Πεντέλης,

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούων, λέγων ὁ Ἀριστοτέλης...

Ποῖοι ἄνδρες!... Ὁ εἰς τούτων ἔθεσε τὸ τελευταῖον

Ὅριον τῆς διανοίας,

Καὶ ὁ ἕτερος τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀρχαίων

Ἐφερεν εἰς τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς χρυσῆς Ἀσίας.

Ἡ Μεσόγειος τὸν παῖδα Γίγαντα ἐστενοχώρει·

Ἀνεπήδησεν ἐμπήγων εἰς Περσέπολιν τὸ δόρυ,

Καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ μέχρις Ἰσημερινοῦ ἐκτείνων

Μόνον εὔρεν ὄριόν του τὸν ὠκεανὸν ἐκεῖνον,

Ὅστις τὸν εὐρὺν Εὐφράτην δέχεται ὡς μικρὰν βρύσιν,

Ὅστις βαθυρρεΐτης βρέχει

Τὴν Ἀμερικὴν πρὸς ἔω, τὴν Αὐστραλικὴν πρὸς δύσιν,

Καὶ ὡς δύο θυγατέρας εἰς τοὺς κόλπους του τὰς ἔχει.

Ὅτε εἰς τὴν γῆν οὐδέν τι ἄξιόν του ἐθεάθη,

Ἐρριψε τὴν μάχαιράν του εἰς αὐτοῦ τὰ μαῦρα βᾶθη

Καὶ εἰς τὸν αἰθέρα αἴφνης ἀνελήφθη, μὴ ἀφήσας
Δόξας εἰς τὸν κόσμον ἄλλας πρὸς τὴν δόξαν αὐτοῦ ἴσας.

Ἐπραξεν εἰς ἔτη δέκα ὅ,τι πάντες οἱ Ῥωμαῖοι

Εἰς αἰῶνας δέκα μόλις.

Καὶ ἡ λάρναξ τοῦ τὰς κόνεις περικλείει καὶ συγχέει
Καίσαρος καὶ Πομπηίου καὶ τῆς Ῥώμης ἅμα ὅλης.

Ὑπὲρ μίαν εἰκοσάδα ἑκατονταετηρίδων

Οἱ τοῦ Τροπικοῦ ἀστέρες τὴν σκιάν του μόνην εἶδον

Εἰς τὰ Ἰνδικὰ πελάγη τῆς ἐσπέρας πλανωμένην.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἰς τὴν Ἀγίαν ἐμαρτύρησεν Ἑλένην

Ὁ κληθεὶς ὑπὸ κομήτου εἰς τοῦ βίου του τὸ τέλος

Καὶ ἀφείδ' ἀπὸ τὰ χεῖλη

Δι' ἐσχάτην πνοὴν ἓνα στρόβιλον ὥς ὁ Κρομβέλλος,

Μετὰ τῆς σκιᾶς τοῦ Γάλλου ἢ τοῦ Ἑλλήνος ὠμίλει.

Καὶ τοῦ Γρανικοῦ τὰς μάχας, τῆς Ἰσοῦ καὶ τῶν Ἀρβήλων

Ὁ Ἀλέξανδρος ἱστόρει πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ φίλον·

Καὶ ὁ Ναπολέον πάλιν νίκας διαθρυλοῦμένας

Διηγείτο τοῦ Μαρέγκου, τῆς Βαγράμης, τῆς Ἰέννας...

Ὁ εἰς ἄφησε γῆς μέρος, ὅσον ἤρπασεν ὁ ἄλλος.

Εἰς τὸν κόσμον αὐτοὶ μόνον,

Κατ' ἀνατολὰς ὁ Ἑλλήν καὶ κατὰ δυσμὰς ὁ Γάλλος,

Φέγγουσιν ὥς φάροι δύο εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων...

Ὁ ἀστερισμὸς χθὲς ὅμως τοῦ σταυροῦ ἐφωτοβόλει,

Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λαβάρου ἔλαμπεν εἰς τοῦτον ὅλην·

Φωνὴ δὲ ἠκούσθη αἴφνης· «Κατατρέχει μῖσος πνέων

»Τοὺς υἱούς μου Μακεδόνας ὁ υἱός σου Ναπολέον·

»Εἰς τοὺς Τούρκους, τοὺς βαρβάρους ἀπογόνους τοῦ Δαρείου,

»Χεῖρα δίδει ἀνοσίαν...

»Ὑπαγε μακράν μου, ἔξω τούτου τοῦ ἡμισφαιρίου!...

»Ἀποστρέφομαι τὸν δόλον καὶ μισῶ τὴν προδοσίαν...

»Πότε παύσεις τὸν μακρόν σου καὶ τὸν δίκαιόν σου θρήνον;

»Γένος δουλωθὲν ἡρώων, γένος δυστυχὲς Ἑλλήνων,

»Ἔθνος δῶσαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους

»Καὶ τοὺς δαφνοσκίους πάντας διελθὲν τῆς δόξης δρόμους;

»Εἰς τὰς Ἰνδικὰς ἀβύσσους, ὅπου κεῖται κεκρυμμένη,

»Ποῖος Ἑλλήν ἀνευρήσει

»Τὴν μεγάλην μου ρομφαίαν, ἣτις ἄνευ χειρὸς μένει,

»Καὶ Γαλάτας, Κελτούς, Τούρκους, ὁμοῦ πάντα δρεπανίσει;

» Ποῖος Ἕλληγ ἀναστήσει τὴν εὐρεϊάν μου ἐκείνην
» Βασιλείαν, ἣτις εἶχεν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην,
» Ἀσσυρίαν καὶ Φοινίκην, Ἀραβίαν καὶ Περσίαν,
» Μέχρις Αἴμου τὴν Ἑλλάδα, μέχρι Ταύρου τὴν Ἀσίαν;
» Μὴ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν καταπλαγῇτε,
» Ἄλλ' ἐν ὥρᾳ αἰφνιδία,
» Ἕλληνες, ἀνεγερθέντες τοὺς βαρβάρους πολεμεῖτε
» Καὶ λυτροῦτε τὴν πατρίδα καὶ τὰ πατρικὰ μνημεῖα! »

ΕΛΛΑΣ

Ἐν Πειραιεῖ, 1 Ἰουλίου 1854.

Τῆς Σαρωνικῆς θαλάσσης διαπλέων χθὲς τὸ κύμα,
Ὅπου ὁ στρατὸς τοῦ Εἰρξοῦ εὗρε θάνατον καὶ μνήμα,
Εἶδα εἰς τῆς τεθλιμμένης Ἀττικῆς τὰς παραλίας
Ἀγγλο-Γαλλικὰς σημαίας φοβεράς καὶ ἀπαισίας.

Αὐγὴ πᾶσα μίαν φέγγει τῶν Συμμάχων ἀνομίαν·
Ἀφ' οὗ ἔσφαξαν τὰς κόρας, Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Ἔδεσαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν δακρύουσαν μητέρα,
Θέσαντες εἰς πᾶν πλευρόν της νεκρὰν μίαν θυγατέρα...

Ὁ ταφεὶς ἀρχαῖος κόσμος τὸν βαρύν του τύμβον σείει,
Ἀλλ' ὁ νέος εἰς τὸν λάκκον ἀπανθρώπως αὐτὸν κλείει.
Εἰς βαθεῖαν πλούσιός της ἔπεσε λιποθυμίαν,
Καὶ πρὶν ἔτι ἀποπνεύσῃ ἔλαβε νεκροῦ κηδεῖαν.

Αἶφνης συνελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλιεν ὁ τάλας
Καὶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ φέγγος θερμὰς ἤνοιγεν ἀγκάλας·
Ἀλλ' ὁ κληρονόμος τρέξας, εἰς τὸ μνήμά του ἀνέβη
Καὶ ἀνέκραξε· «Ζῆς ἔτι, καὶ τὸ σῶμά σου σαλεύει;»

ὦ σκιαὶ Θεμιστοκλέους καὶ Μιαούλη! λοιπὸν μάτην
Ὑπὲρ Πειραιῶς πρὸς πάντα λογχοφόρον ἀποβάτην
Εἰς τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας τὰς ἀσπίδας συγκρατεῖτε!
Ἀπὸ ξένους φιλοτούρκους ὁ λιμὴν καταπατεῖται!

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοὺς εἶδα... εἰς τὸ μέτωπόν των ἔτι
Τὸ φρικῶδες σφράγισμά της ἢ χολόρροια προσθέτει.
Θολερὸς τῆς νόσου κύκλος περιστέφει τὸν καθένα,
Καὶ τὰ πρόσωπά των ὅλα μαῦρα καὶ παρηλλαγμένα.
Ἐπειδὴ αὐτοὶ τῶν Τούρκων ἔγιναν συστρατιῶται,
Ἡμᾶς βλέπουν καθὼς βλέπουν ἀδελφοὺς οἱ ἐξωμόται.

Κατεσκήνωσεν ὁ Γάλλος στρατηγὸς των εἰς Δαφνίον.
Καὶ ὁ φίλος Κιουταχῆς του αὐτὸ εἶχε Στραταρχεῖον...

Ἄν, ὦ Γάλλε, ὥς ὁ Τοῦρκος ζητῆς δάφνας ἀμαράντους,
 Ἄπὸ αἵματα Ἑλλήνων θέριζέ τας περιρράντους·
 Ἄν ἐκείνου δὲ ἡ δόξα δόξα διὰ σὲ μικρά τις,
 Τρέχε καὶ εἰς Μακραθῶνα ὅθεν ἔφυγεν ὁ Δάτις.

Καὶ ὁ Βρεττανὸς κατέχει τὸν πορθμὸν τῆς Σαλαμῖνος,
 Ὅπου ἔπνιξε τοὺς Πέρσας ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκείνος
 Τὴν ἀχάριστον Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν σώσας.
 Νῆας ἐλικοκινήτους εἰς Ἑλλάδα ἔχων τόσας,
 Ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας μήπως πλοῖόν της ἰστιοφόρον
 Εἰς τὴν Θεσσαλίαν φέρῃ τὴν ἐλευθερίαν δῶρον...
 Μὴ τὴν μεγαλοφυῶν τῶν ἐνδόξων Σκιπιῶνων,
 Μὴ τὴν ἀρετὴν τῶν Βρούτων, μὴ τὸ ἦθος τῶν Κατῶνων,
 Μή, ὦ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, οἰκαιοποιεῖσθε πλέον!
 Σύλλογος ἐμπόρων εἰσθε, οὐχὶ Σύγκλητος Ρωμαίων.

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, εἰς τοὺς Γάλλους, τῶν ἐθνῶν φωστῆρας ὅλων,
 Ἐχοντας στρατοὺς ἀμέτρους, χιλιοστριήρη στόλον,
 Πόσον πρέπει τὰς παλάμας νὰ κρατῶσι τῆς Ἑλλάδος!
 Εἰς τὰ μέτωπά των ὄντως χρεωστεῖται δάφνης κλάδος!

Ποία δόξα ἔταν ἓνα εἰς ἀκάτιον Τασσαῖον
 Ἀγῶσι πεφρουρημένον ὥς Ἀννίβαν κολοσσαῖον,
 Καὶ συνθλῶσιν ὥς πυρώδη κάτοπτρα τοῦ Ἀρχιμήδου
 Τοῦ Φιλήμονος τὰς πλάκας, τὰς σελίδας τοῦ Λεβίδου!...

Μὴ ἐρυθριᾶς, πατρίς μου, δι' αὐτὴν τὴν κατοχὴν σου·
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν ἀδάμαστον ψυχὴν σου.
 Ὡς ἠρώισσαν ἐτοίμην εἰς τὰ ξίφη νὰ πηδήσης
 Σὲ κρατεῖ ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὴν ὁσφὺν ἡ Δύσις.

Μὴ ἐρυθριᾶς, πατρίς μου, διὰ τὴν ἀποτυχίαν·
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν μεγάλην σου καρδίαν.
 Μόνη ὥρμησες ἐν μέσῳ Τούρκων, Βρεττανῶν καὶ Γάλλων,
 Ὡς εἰς ἄνθρωπος τὰ στέρνα πρὸς ἐχθροὺς χιλίους βάλλων.

Ἄν δὲν ἔτρεχες εἰς τᾶκτρα Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου
 Ἐπὶ παγετῶν πατοῦσα μετὰ στήθους διαπύρου,
 Αὐστηρῶς ἐπέκρινέ σε καὶ ὁ νῦν καὶ μέλλων χρόνος.
 Ἀλλ' ὑπεῖξες εἰς τὴν βίαν; ὁ βιάσας αἰσχροὺς μόνος.

Διαμαρτυρήσεις ἦσαν θαυμασταὶ πρὸς τοὺς Συμμάχους
 Αἰ πλανήσεις τῶν υἱῶν σου εἰς χειμάρρους καὶ εἰς βράχους.
 Ὅσῃ ὄχι, σάρκες ὄχι, ἀλλὰ κίνησις καὶ πνεῦμα,
 Εἰς τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου δὲν ὑπήκουσαν τὸ νεῦμα.

Ἄγγλοι ἔστρεψαν καὶ Γάλλοι τὰ τρισχίλιά των ὄλα
 Εἰς Ἑρμούπολιν, εἰς Πάτρας, εἰς Ἀθήνας τηλεβόλα·
 Ἀλλὰ σὺ, Ἑλλάς, τὴν μόνην ἀτιμίαν ἐφοβήθης·
 Εἰς τὴν Οἴτην ὡς ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐπυρπολήθης...

Ἕλληνες, καὶ πάλιν παῖδες ἀνεφάνητε ἡρώων
 Καὶ τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας διασώζοντες πατρῶον.
 Εἰς τρεῖς χώρας κατὰ Τούρκων ἀντετάξατε τὰ στήθη,
 Ὅπου τῶν ἐθνῶν ἡ τύχη τρίς τὸ πάλαι διεκρίθη.

Εἰς τὰ Φάρσαλα σᾶς εἶδα τρέχοντας τῆς Θεσσαλίας,
 Ἐκεῖ ὅπου περὶ Ρώμης, περὶ μονοκρατορίας
 Ὁ Πομπήιος καὶ Καῖσαρ ἔδραμον φιλονεικούντες
 Καὶ τοὺς ἄνω τοῦ Ὀλύμπου θεοὺς ἔτι διαιροῦντες.

Κατὰ τῶν δειλῶν τυράννων φέροντες γενναίους κτύπους
 Ἄλλοι τῆς Μακεδονίας ἐζητεῖτε τοὺς Φιλίππους,
 Ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Βροῦτος συγκρουσθεῖς μετ' Ἀντωνίου
 Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἔπεσε τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὸ Ἄκτιον οἱ ἄλλοι ἐπετάτε τῆς Ἠπείρου,
 Ὅπου μείναντες τοῦ κόσμου κυριάρχαι ὀλοκλήρου
 Συνεπλάκησαν γενναίως εἰς τὸ ἄλμυρὸν πεδῖον
 Ὁ Ἀντώνιος καὶ Καῖσαρ Αὐγούστος περὶ πρωτείων.

Σὺ, ὦ Πάλμερστων, αἰσχύνου· κατεψεύσθης εἰπὼν ὅτι
 Ἐκουσίως τῆς Ἀγγλίας ὁ λεόπαρδος ὑπνώττει,
 Ἄν ὑψώσωσιν ἐξαίφνης κεφαλὴν ἐλευθερίας
 Τὰ κυπτὰ καὶ δοῦλα ἔθνη τῆς τυραννικῆς Τουρκίας.
 Πίστιν ἔδωκαν εἰς ὅσα «ἐλελεῦ» σὺ ἐξεφώνεις,
 Καὶ σὺ σήμερον τοὺς δίδεις τὸ βραδεῖον τῆς ἀγχόνης!...

Τὴν ἀτίμητον ὁ Ἕλληνα ἤθελεν ἐλευθερίαν.
 Δι' αὐτὴν ὁ Πύμ, ὁ Ἀμδεμ καὶ Κρομβέλλος εἰς Ἀγγλίαν
 Ἐκοψαν τὴν ἐστεμμένην κάραν τοῦ Καρόλου Πρώτου,
 Δι' αὐτὴν τοσαῦται γλῶσσαι Συνεδρίου πολυχρότου
 Τὸν ἀθῶνον Λουδοβίκον ἔστειλαν εἰς λαιμητόμον.
 Ὅ,τι σεῖς δι' ἔργων τόσων ἐζητήσατε ἀνόμων
 Πταίει ἂν ζητῇ νομίμως τὸ φωτίσαν τὴν γῆν γένος,
 Πταίει ἂν ζητῇ ὁ Ἕλην καὶ ἀνέστη ὠπλισμένος;...

Κατακτήσεις τῆς Ρωσσίας ἐφοβήθητε... Πλὴν ἅμα
 Εἶδατε τοῦ Μενσικώφου εἰς Βυζάντιον τὸ δρᾶμα,
 Πρὸς τὸν Γίγαντα τῶν Ρώσων, πρὸς τῆς Ἀρκτου τὸν Ἀνταῖον
 Ἐπροτεῖνατε μονάρχην τοῦ Βοσπόρου Εὐρωπαῖον,

Ἐφορον εὐθυδικίας εἰς ἀθλίας φυλὰς τόσας
Ὑπὸ τόσῃν τυραννίαν σήμερον ἀγωνιώσας;...

Ὅχι· τοῦ Χριστοῦ τὰς ποίμνας, Θεομάχοι, πολεμεῖτε
Καὶ τοὺς Τούρκους ἀγαπάτε καὶ τοὺς Ἑλλήνας μισεῖτε.

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θησέως, ἀντηχοῦσαν ἐκ τυμπάνων,
Φρουρὰν θέντες μετὰ πλεόν ἢ τριάκοντα τυράννων,
Πλέουσιν οἱ τοῦ Σουλτάνου σύμμαχοι πρὸς τὴν Ταυρίδα,
Ἀργοναῦται χρυσοῦν δέρας κυνηγοῦντες εἰς Κολχίδα.

Καταθλίβει τὴν Ἑλλάδα βαρυσίδηρος δουλεία.
Πᾶσα λόγου καὶ γραφίδος ἔπαυσεν ἐλευθερία.
Στρατοδίκαι τῶν Ἑλλήνων καθιδρύθησαν οἱ Γάλλοι,
Καὶ κατέλαβε τοὺς πάντας λύπη καὶ σιγὴ μεγάλη...

Εἰς τὴν κάραν φέρει ἄχθος πέτρινον ἡ Καρυᾶτις
Καὶ κρατεῖ διὰ τῶν δύο βραχιόνων τὰ πλευρά της,
Ἄνω δὲ τῶν Προπυλαίων εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον μένει
Δεχομένη πῦρ ἡλίου, ἀλλὰ μὴ ζωπυρουμένη.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπελιθώθη, ὥς αὕτη, καὶ ἡσυχάζει·
Τῆς Ἀνατολῆς τὸ βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν βαστάζει·
Ἡ τοιχόκτιστος καὶ δούλη πτύεται, καταγελαῖται·
Ἀλλὰ Καρυᾶτις, Ἀγγλε, τοὺς Ἑλγίνους καταρᾶται.

Πάνδημος ἡ θλίψις· ὅλοι στόματα κλειστὰ κρατοῦσιν·
Ὅλων ὁμως οἱ πυρώδεις ὀφθαλμοὶ συνωμοτοῦσιν.
Ἡ ἀνθρακιά τηρεῖται εἰς τὴν τέφραν κρυπτομένη,
Καὶ πνοὴν ἀνέμου μίαν πρὸς ἀνάλαμψιν προσμένει.

Εἰς τοῦ Ὑμηττοῦ τοὺς πόδας εἶδα ἔνοπλον ποιμένα·
Ἐστρεψε τὰ ὄμματά του πρὸς ἐμὲ δακρυβρεγμένα
Κ' ἔφυγεν, εἰς τὸν ἀέρα ἐκκενῶν τὸ πυροβόλον...
Ὁ ποιμὴν αὐτὸς ἐκφράζει τὴν ἀπελπισίαν ὄλων.

Συχνὰ μόνος διατρέχω τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευσίνος·
Ἀπαντῶ συστρατιώτας, ἢ πατέρας τῆς Τροιζήνος,
Καὶ μὲ λέγουσιν· «Ἡ χεὶρ σου πλεόν καὶ αὕτη δὲν γράφει;
»Εἰς τὸν τάφον τῆς Πατρίδος καὶ ἡ Μοῦσά σου ἐτάφη;»
Δακτυλοδεικτῶ τὸν Ἀγγλον, ἢ τὸν Γάλλον διαβάτην,
Καὶ «εἰς μάτην ὄλα!» κράζω· «μόχθοι, αἵματα εἰς μάτην!»

Εἰς τὰς καιομένας στέγας τοῦ Βουλευτικοῦ σὲ εἶδα,
Γερμανέ!... πικρὰ ἐθρήνεις, ἀλλ' ἡυλόγεις τὴν πατρίδα.

Ἐφερες, κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνην,
 Εἰς τὸ μέτωπόν σου μίτραν ἀπὸ αἵματα κοκκίνην,
 Καὶ μᾶς εἶπες· «Εἰς τὰς φλόγας καὶ συντάγματα καὶ νόμους!
 »Λάβετε τῶν βράχων πάλιν, πάλιν τῶν δρυμῶν τοὺς δρόμους!
 »Τῆς Ἑλληνικῆς οἱ Φράγχοι ἄρπαγες αὐτονομίας,
 »Σὰς ἀποστεροῦσιν ἔτι καὶ Βουλῆς καὶ Γερουσίας».

Διατί, εὐθύς ὡς λάμψη πλοίου μακρινοῦ σημαία,
 Πᾶν ἐργόχειρόν του ρίπτει ὁ λαὸς καὶ ζητεῖ νέα;
 Πῶς, τοὺς Πρέσβεις τῶν Συμμάχων ὅταν βλέπη λυπουμενούς,
 Αὐτὸς χαίρει προμαντεύων αἴσια περὶ τοῦ Γένους; ..

Ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ταυρίδα περὶ τοῦ παντὸς δικάζει
 Καὶ μετέωρον τὴν Δύσιν, τὴν Ἀνατολὴν βαστάζει·
 Τὴν ρομφαίαν τῆς ἡμῶν καὶ τὸν θυρεὸν ἡ ἄλλη
 Εἰς τὰς θείας πλάστιγγάς του πρὸς ροπήν τῆς στάθμης βάλλει...

Ἄρκτος, Δύσις πολεμοῦσιν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀσίας.
 Φαίνεται ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ δημιουργὸς Ρωσσίας,
 Καὶ ὡς βόρειον ἐκλάμπει σέλας τὸ διάδημά του.
 Κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνικῆτου ἰδοὺ ἔρχονται Σαρμάτου
 Ἡ Μεγάλη Ἑλισάβετ, ἡ διὰ μακρᾶς τριαίνης
 Τοὺς ὠκεανούς ἐκ βάθους σείουσα τῆς οἰκουμένης,
 Καὶ ὁ Πρῶτος Ναπολέων, ὁ χλαμύδας ἐξ ἀρπάσας,
 Ὁ περιβληθεὶς τὰς δύο καὶ τὰς τέσσαρας μοιράσας·
 Ἀπὸ κτίσεως δὲ κόσμου ποτὲ σπάθης βαρυτέρας
 Δὲν ἐπέπεσεν ὁ κτύπος κατ' ἀσπίδος εὐρυτέρας.

Προχθὲς πλοῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Νάξον προσωρμίσθη·
 Ἀπὸ πυροβολισμοῦ τοῦ ὁ αἰγιαλὸς ἐσείσθη,
 Καὶ ὁ ναύκληρος ἐβόα· «Νίκη, νίκη τῆς πατρίδος!
 »Ἄφησεν ἡ συμμαχία τοὺς λιμένας τῆς Ταυρίδος».
 Τὰ ἐπιτραχήλιά των Ἐφημέριοι φοροῦντες,
 Ἐν βαθείᾳ κατανύξει τὸν Θεὸν δοξολογοῦντες,
 Ἐκραζον μετὰ τοῦ πλήθους· «Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία!»
 Φωνὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ λέγουσα μυρία!

Εἰς τὸν Πάρνην χιονίζει ... χιῶν φίλη καὶ ὥραία!..
 Ἡ αὐτὴ χιῶν τῆς Μόσχας πίπτει ἄρα ἐν Κριμαίᾳ,
 Ἡ χιῶν, ἡ τὸν Ἀττίλαν σαβανώσασα τῶν Γάλλων
 Ὅτε ὦθει ὠπλισμένον ἓνα κόσμον πρὸς τὸν ἄλλον;

Ζητῶ λήθην τοῦ παρόντος εἰς ἀρχαίας ἐνθυμήσεις,
 Ἄνεσιν ψυχῆς ὀλίγην εἰς διηνεκεῖς πλανήσεις,
 Καὶ διάγω τὰς ἡμέρας
 Τὰ μνημεῖα περιτρέχων ἀπ' αὐγῆς μέχρις ἐσπέρας.

Εἰς τὰς φρένας μου ἐκάστη τῶν προγόνων ἀριστεία
 Κατ' αὐτὰς τὰς ἐκδρομάς μου παριστᾶται πελωρία,
 Ὡς εἰς λίμνης βυθόν, ὅπου διαυγῇ νερὰ κοιμῶνται,
 Ἡλιοστεφῶν ὁρέων κορυφαὶ ἀντανακλῶνται.

Μ' ἔζωναν τοῦ Μιλτιάδου ἀναμνήσεις χθρὲς μεγάλαι.
 Τὸν Ναὸν ἀφῆσας, ὅπου εἰς τὴν Νέμεσιν τὸ πάλαι

Ἄγαλμα κατὰ βαρβάρου

Ἰδρυσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἰδίου τοῦ μαρμάρου,
 Ἐφιππος εἰς τὸ πεδῖον ἔτρεξα τοῦ Μαραθῶνος.
 Τῶν Περσῶν ἐκεῖ τὸν τύμβον διεφύλαξεν ὁ χρόνος,
 Καὶ κατὰ τὴν παραλίαν στήλαι παλαιτάτου εἵδους
 Λέγουσι ποῦ ἔτι κεῖνται οἱ νικήσαντες τοὺς Μήδους.

Καὶ εἰς ταύτας ἐπροχώρουν πλατὺ ἔλος διαβαίνων·
 Πλὴν προσέκρουσα εἰς λίθον ὑπὸ ὕδωρ κεκρυμμένον,

Καὶ βαθὺς ἠκούσθη κτύπος,

Κ' εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀνατιναχθεὶς ὁ ἵππος

Μὲ διέσεισε, καὶ μόλις τὰ ἡνία τοῦ ἐκράτουν...

Ἐκυψα, καὶ εἶδα ὅτι πέτραν μνήματος ἐπάτουν...

Καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων τοῦ καλαμηφόρου τόπου

Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου φωνὴ μ' ἐπληξεν ἀνθρώπου...

«Διατί, νεκρέ, γογγύζεις; ἔκραξα· καὶ πῶς στενάζεις;

»Μὴ σ' ἐβάρυνε τὸ μνῆμα καὶ ἀσθμαίνων τὸ βαστάζῃς;

—Ἀνθρωπε! οὐχὶ τὸ μνῆμα,

»Ἀλλὰ τὸ σιδήρεόν σου καὶ κροταφοπλήττον βῆμα.

»Ἐφιππος τὴν κεφαλὴν μου καὶ πατεῖς καὶ διαβαίνεις

»Καὶ εἰς τοὺς προπάτοράς σου, ὡς οἱ ξένοι, ψυχρὸς μένεις.

»Ἐσεῖσα ἐγώ, πρὶν πέσω, λόγχην Μαραθωνομάχου.

—Φωνὴ σὺ τοῦ Στασιλάου, ἢ φωνὴ τοῦ Καλλιμάχου;

—Φωνὴ τίνος μὴ ἐρώτα· πύλη Ἄδου σοὶ τὴν στέλλει·

»Εἰς αὐτά, ὦ διαβάτα, τὰ σωθέντα μόνα ἔλη

»Ἐφυγάδευσα τὸν Δάτιν,

»Τελευτὴν τυχῶν τὴν πρώτην ὅλων καὶ ὠραιοτάτην

»Κατ' Ὀλυμπιάδα μέσσην ἐβδομηκοστὴν δευτέραν

»Καὶ τοῦ βοηδρομιῶνος ἕκτην δύουσαν ἡμέραν.

»Ἡ γραφὴς τοῦ Πολυγνώτου εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλην

»Τὴν εἰκόνα μου προσῆψεν εἰς Στοάν των τὴν Ποικίλην.

»Σήμερον πῶς ἀνευρίσκω τὴν ἀρχαίαν Κεκροπίαν,

»Τὴν διώξασαν τοὺς Πέρσας καὶ τὸν τύραννον Ἴππιαν!

»Εἰς τὸ ἄστυ ἀναβαίνω·

»Σάλπισμα κατὰ Γαλάτου, κατὰ Βρεττανοῦ προσμένω·

»Ἑλληνας ζητῶ γνησίους, Ἑλληνας ζητῶ ἀρχαίους·
 »Ἄλλ' Ἀθήνας μὴ εὐρίσκων, μὴ εὐρίσκων Ἀθηναίους
 »Καὶ βαρβάρων ἐθνῶν μόνον ἀπαντῶν τὴν δεσποτείαν,
 »Ἀθυμῶ καὶ εἰς τοῦ τάφου ἐπιστρέφω τὴν σκοτίαν.

»Τὸν ἀπόγονον τοῦ Μήδου πρὸ μικροῦ ἐπολεμεῖτε,
 »Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν ἅπασαν συνεκινεῖτε,
 »Καὶ ἡχῶ παιανισμάτων
 »Ἡγειρον ἡμᾶς ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος τῶν μνημάτων.
 »Κακοδαίμονες! πῶς ἤδη κάτω κλίνετε τὸ δόρυ;
 »Ἐπειδὴ κατέσχον ξένοι τὰς Ἀθήνας ὀπλοφόροι,
 »Ἐπτοήθητε καὶ πάντες παραιτεῖτε Οἴτην, Ὅσσαν,
 »Πίνδον, Ὀλυμπον καὶ Τέμπη, ξίφος, κάλαμον καὶ γλῶσσαν;...»

Ἡ φωνὴ κατεβυθίσθη, καὶ καθὼς εἰς πίπτων λίθος
 Εἰς τὸ βάθος τῶν βαράθρων ἀνεγείρει κρότων πλῆθος,
 Χίλιαι φωναὶ συγχρόνως
 Ἦχησαν καὶ τὸ πεδῖον ἔσεισαν τοῦ Μαραθῶνος,
 Ὡς βοῶν καὶ ἀλαλάζων ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων
 Νὰ ἐζήτει ἐκεῖ κάτω πόλεμον πρὸς τ' ἄνω νέον,
 Ὡς μυρίοι ὁμοῦ ἄνδρες κάτωθεν τὴν γῆν νὰ ὤθουν
 Καὶ τὴν δίωξιν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλῶν νὰ ἐπόθουν..

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ φωσφορώδη ἔλη
 Σπινθηροβολοῦντα τότε εἶδα φάσγανα καὶ βέλη,
 Εἶδα περικεφαλαίας,
 Μακροβηματούσας εἶδα πανοπλίας κολοσσαίας,
 Καὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν συγκρουομένων,
 Καὶ τυμπάνων ἀντηχούντων, καὶ φαλάγγων συνθλωμένων,
 Καὶ ἀνδρῶν παιανιζόντων, καὶ χρεμετιζόντων ἵππων,
 Ἴππων ἐδαφοπληττόντων ἡκουσα μιγάδα κτύπον.

Ἐν Ἐλευσίνι, 6 Νοεμβρίου 1854

Τῶν Συμμάχων νέα πράξις, κορωνὶς πασῶν τῶν ἄλλων,
 Ἀσπαστὴν τὴν ἔλευσιν των καθιστῶσα ἔτι μᾶλλον!...
 Ὅ,τι, ὅ,τι οὐδ' ὁ μέλλων μέλλει νὰ πιστεύσῃ χρόνος,
 Ὁ ἐν Πειραιεὶ στρατὸς των ἐκουσίως λαοκτόνος,
 Καὶ τοὺς νόμους τῆς υἱείας πατῶν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας
 Καὶ τὰς ἐπὶ Περικλέους σκηναὶς ἔφερεν ἐκείνας.
 Εἰς ἐπτὰ ἡμέρας μόνας, ὡς ἡ γῆ νὰ διεσχίσθῃ,
 Τὸ ἐν δέκατον τῶν ζώντων εἰς αὐτὴν κατεβυθίσθῃ.
 Ἐφυγεν ἡ ἄλλη πόλις, καὶ ἡ Κατοχὴ ξιφήρης
 Ἐπετήρει κενοὺς οἴκους, κατεπάτει τάφους πλήρεις.

Ἐτρεχον γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, γέροντες, παιδιά
 Εἰς τὰς πέριξ κωμοπόλεις καὶ τὰ γείτονα χωρία,

Ἐκαστος ἀφίνων ἓνα συγγενῇ πεφιλημένον
 Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀδου, εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένων.
 Ἄλλ' ὁ φόβος τῆς πανώλους, μὴ γνωρίζων εὐσπλαγχνίαν,
 Ἐκλείει πρὸς τούτους πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατοικίαν·
 Ἄνεμος ψυχρὸς ἐφύσα ρίπτων ἄνω των νιφάδας·
 Πειναλέοι, διψαλέοι καὶ ζητοῦντες τὰς σπιλάδας,
 Ἡμιγυμνωμένοι οὗτοι καὶ ἀσάνδαλοι ἐκεῖνοι,
 Ἐκλαιον, καὶ ὁ κλαυθμὸς των καὶ τὰς πέτρας συνεχίνει.

Τὸ μωρὸν ἢ νέα μήτηρ εἰς τὰ στήθη της ἐκράτει,
 Καὶ εἰς βάτους καὶ τριβόλους ἀσθενὴς ἐβραδυπάτει·
 Αἰφνιδίως τοῦ θανάτου τὴν ἐκάλυπτε τὸ νέφος,
 Καὶ εἰς τὸν ξηρὸν μαστόν της νεκρὸν ἔμενε τὸ βρέφος.

Εἰς πολλὰ κατὰ τὸν Πάρνην λείψανα ἐκτεθειμένα
 Ἔτρεξαν τὰ σαρκοβόρα κ' ἔμειναν νενεκρωμένα,
 Ὡς εἰς πτώματα Ἑλλήνων ἐξεφύχῃσαν πλησίον
 Πολλοὶ Γάλλοι στρατιῶται, φύλακες τῶν Πατησίων.

Κλίνουσα εἰς τεφροδόχον λάγηνον ἡμιθραυσμένην
 Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὰς λύπας κεφαλὴν λευκαينوμένην,
 Κλαίει τὸν Γεννάδιόν της, ρήτορα τῶν στρατοπέδων
 Καὶ διδάσκαλον χιλίων φιλονόμων αὐτῆς παίδων·
 Κλαίει τὸν Σπανιωλάκην, ἀρετῆς σεπτὴν εἰκόνα,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Τούρκων πολλὰ ἔπραξεν ἀγῶνα·
 Κλαίει ἐκ τῶν δώδεκά της ἀθλησάντων ἀποστόλων
 Τὸν Ἀναγνωστόπουλόν της, κορυφαῖον αὐτῶν ὄλων,
 Ὅστις θνήσκων, «θάψατέ με, εἶπε, παρὰ τὸ Θησεῖον,
 »Μακρὰν Φράγκων, εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μου πλησίον!»

Ἐν Ἐλευσίνι, 8 Νοεμβρίου 1854.

Τρέχουσι τὸ μίασμά των φέροντες καὶ εἰς τὰ ὄρη!..
 Ἦλθον καὶ εἰς Ἐλευτῖνα Γάλλοι χθρὲς χολεροφόροι.
 Ὑψωσαν αὐτοὶ τὰ ὄπλα, ὅτε ἡ πτωχὴ πολίχνη
 Ἀπεσόβει φοβουμένη τὰ πανώλεθρά των ἔχνη.
 Ἄλλ' ἀντέταξε τὴν βίαν ὁ λαὸς κατὰ τῆς βίας,
 Κ' ἔφυγον μακρὰν οἱ Γάλλοι τῆς μικρᾶς του συνοικίας.

Φεύγοντας πρὸς τούτους εἶπα· «Τῆς γῆς ἔχει τὴν κατάραν
 »Καὶ εἰς λαιμητόμον κύπτει τὴν κακοποιὸν του κάραν
 »Ὁ καταπατῶν τὸν νόμον τῆς υἱείας εἰς τὰ Κράτη.
 »Ὁ Θεὸς δικαιοκρίτης, θάνατον ἐπιφυλάττει
 »Πρὸς τὸν Μοίραρχον τῶν Γάλλων, ὅστις θηριώδης μείνας
 »Τὸν χολερικὸν στρατὸν του ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας».

Εὐπιστος ἐγώ ! ἡγάπων τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα
 Καὶ ἀνέθετον εἰς ταύτην τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλπίδα.
 Εὐπιστος ἐγώ ! τοὺς Γάλλους ἀδελφούς μου ἐθεώρουν
 Καὶ μετὰ τοῦ Βερανζέρου κελαδῶν τοὺς παρηγόρουν,
 "Οτε χεὶρ τῆς Εἰμαρμένης
 Εἰς τὴν χεῖρά των τὸ σκῆπτρον ἔθραυσε τῆς οἰκουμένης.

Ποῦ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ἔθνος σήμερον τῶν Γάλλων,
 Τὸ διὰ τοῦ Λαφαγέττου καὶ ἡρώων τόσων ἄλλων
 Ἀπαλλάξαν τοῦ ζυγοῦ τῆς τὴν μητέρα τοῦ Φραγκλίνου
 Καὶ λυτρῶσαν τὴν Ἑλλάδα ἔμπροσθεν τοῦ Ναβαρίνου,
 "Ἔθνος εὐχαρι, γενναῖον,
 "Ἔθνος ποιητῶν, ρητόρων, φιλοσόφων, ἡμιθέων ;

"Ὡς οἱ λέοντες, ὁπότεν χυθὲν αἷμα ὁσφρανθῶσιν,
 "Ονυχας, οὐρὰν καὶ χαίτην συγκινοῦσι καὶ λυσσῶσιν,
 Οὕτως, ἂν οἱ Γάλλοι νίτρου αἰσθανθῶσιν εὐωδίαν,
 Ἀνορθοῦνται μαγιώδη πνέοντες θηριωδίαν,
 Καὶ ἡ δεξιὰ των στέφει
 Τὸν ἀρχισφαγέα, ὅστις τὸ ἀρειμανὲς των τρέφει.

Τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα πανταχόθεν ἤδη ρέον
 Εἰς αὐτοὺς ὁ Βοναπάρτης ποτὸν δίδει φρικαλέον,
 Τοὺς μεθύει, τοὺς σκοτίζει καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύει.
 Γίνονται αὐτοὶ σκιρτῶντες τῆς Ἀνατολῆς ἢ χλεύῃ,
 "Ἡμᾶς δὲ κυπτοὺς ζητοῦσιν,
 Ἐπειδὴ ἔμπρὸς εἰδῶλου καὶ αὐτοὶ γονυπετοῦσιν.

"Ἀλλὰ τὴν πολύτιμόν των δώσαντες ἐλευθερίαν,
 Ἐλαβον ἀντάλλαγμα τῆς τῶν ἐθνῶν τὴν βασιλείαν,
 Ἡ τὰς ἐν Μαρέγγῳ δάφνας Ναπολέοντος Ὑπάτου ; ...
 Ἡ Γαλλία τάφος μέγας, ὅπου μόνον τοῦ θανάτου
 Ἡ κατήφεια δεσπόζει !
 Τοῦ θανόντος Βοναπάρτου ἄδοξον τὸ πτώμα ὀζει ! ...

Ὑμεῖς ἦλθετε, ὦ Γάλλοι, πρὸς δουλείαν τῶν Ἑλλήνων,
 Καὶ ὁ Ἑλληὴν ἐγὼ χεῖρα πρὸς ὑμᾶς τοὺς Γάλλους τείνων
 Σᾶς καλῶ καὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
 Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Γαλλία ζῶσαι ὑπὸ τυραννίαν,
 "Ἐνα ἔχουσι δεσπότην
 Καὶ τῶν δύο φυλακῶν των ἓνα ἔχουσι δεσμώτην.

Ἐν Λεβαδείᾳ, 18 Νοεμβρίου 1854.

Φέρων τὴν ὀργὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὰ στήθη μου δριμεῖαν
 Καὶ τοὺς ξενοκράτας φεύγων ἔφθασα εἰς Λεβαδεῖαν.

Ἄλλ' ἐν ᾧ τὴν ἀπαισίαν αὐτῶν μνήμην ἀποκρούω,
 Κατὰ Φράγκων ὁμιλοῦσαν καὶ τὴν πέριξ γῆν ἀκούω.
 Τὴν διέβησαν πρὸ πλεόν δισχιλίων ἐτῶν ἤδη,
 Καὶ αὐτὴ κατὰ τῶν Φράγκων μαρτυρίας ἐτι δίδει.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τοὺς πόδας, εἰς Ἀράχωβαν τὴν κώμην,
 Ὑπὸ στέγην ἱερέως κατ' αὐτὰς ἐξενιζόμεν,
 Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀροτῆρας βέας τοῦ ἐκτεθαμμένον
 Θυρεὸν ἀρχαῖον εἶδα, ἐνθυμίζοντα τὸν Βρέννον.
 «Καθ' ἡμῶν λοιπὸν ἀρχῇθεν ἐχθρά, ἔκραξα, ἡ Δύσις!»
 Καὶ ὁ φίλος μου, σπουδαῖος καὶ χρηστὸς ἀνὴρ ἐπίσης,
 «Εἰς ἡμᾶς τὸ πάλαι, εἶπεν, ἡ Γαλλία παραδόξως
 »Χολὴν ἔδωκεν, ὥς δίδει ἀντὶ μάννα ἤδη ὄξος...
 »Ἀκουέ τα, καὶ ἂν ἔχῃς γνώσεις, τέκνον μου, ποικίλας·
 »Τοὺς Δελφοὺς ὀφθαλμιῶσαι, ἤρχοντο εἰς Θερμοπύλας
 »Ἑκατὸν πεντήκοντά της πεζομάχοι χιλιάδες
 »Καὶ ἱππέων λογχοφόρων ἕξ καὶ πλεόν μυριάδες.

»Ὁ στρατάρχης αὐτῶν Βρέννος τὰναθήματα τοῦ Κροίσου
 »Καὶ τοὺς θησαυροὺς ἐπόθει ναοῦ τόσον πολυχρύσου.
 »Διαβάς τὸν βαθυρρεῖτην Σπερχεῖον ἐπὶ γεφύρας
 »Καὶ εἰς τῆς Ἑλλάδος φθάσας τὰς φυλαττομένας θύρας,
 »Μάχην κρατερὰν συνῆψε, καὶ οἱ Ἕλληνες ξιφήρεις
 »Πρὸ τῶν στενωπῶν ἐπήδων ἀπὸ ἐλαφράς τριήρεις.

»Ἀφ' οὗ μέγα ἐκεῖ μέρος τῶν ἀγρίων τοῦ ταγμάτων
 »Ὦλεσεν εἰς τὰς παρόδους καὶ τὰ βάθη τῶν τελμάτων,
 »Παραιτήσας τοὺς νεκροὺς των εἰς τὰ ράμφη τῶν ὀρνέων
 »Ὅσφρανθέντων τὴν βορὰν των ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων,
 »Εἰς τὸ Ἱερὸν ἀνέβη Ἀθηναῖς τῆς Θετταλίδος·
 »Ἐν ᾧ δ' ἔθιγε τὸν πλοῦτον τῆς χρυσίνης τῆς ἀσπίδος,
 »Ὁ Τελέσαρχος ἐξαίφνης καταβάς ἀπὸ τὴν Οἶτην
 »Ἐφυγάδευσε τὸν ξένον τοῦτον ἱεροσυλήτην.

»Ἄλλ' ὀπλίτας γιγαντώδεις οὗτος τετρακισμυρίους
 »Καὶ ἀκοντιστὰς ἱππότας περὶ τοὺς ὀκτακοσίους
 »Ἐστειλεν εἰς τὰς Καλλίας, πόλιν τότε παμπλουσίαν·
 »Καὶ βαλόντες οἱ Γαλάται πῦρ εἰς πᾶσάν της οἰκίαν,
 »Ἡρπασαν ἐσθήτας, σκεύη, χαλκόν, ἄργυρον, χρυσίον,
 »Καὶ τὸ ἄρσεν γένος ὅλον ἐσφαξαν εἰς μακελλεῖον...
 »Αἱ γυναῖκες καὶ παρθένοι αἱ πολλαὶ αὐτοκτονοῦντο,
 »Καὶ δι' ἀτροφίας ἄλλαι τῆς ζωῆς ἀπεστεροῦντο,
 »Θνήσκουσαι δὲ ἢ θανοῦσαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θανάτου
 »Ἐπανεύρισκον τὴν ὕβριν ἐνὸς πάντοτε Γαλάτου...

»Οὐδεμίαν ἔλυποῦντο ἡλικίαν τὰ θηρία!
 »Καὶ θηλάζοντα τὰ βρέφη ἀποσπῶντες ὡς ἀρνία,
 »Ἐτρωγον αὐτῶν τὰς σάρκας, ἔπινον αὐτῶν τὸ αἷμα.

»Πρὸς τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον τέλος ἔστρεψαν τὸ βλέμμα.
 »Ἄλλ' ὁ Παρνασσὸς τοὺς εἶδεν, ἀπὸ φρίκης ἐσαλεύθη,
 »Καὶ πολλὴ ἀνθρωποφάγος στρατιὰ ἐξωλοθρεύθη,
 »Ὅτε ἄνωθεν μεγάλοι ἀποχωρισθέντες λίθοι
 »Κατεπλάκωσαν ἐκείνων διαβαίνοντα τὰ πλήθη.

»Τρομεροὶ Ἑλλήνων λόχοι ἔξωσαν τὸν Βρέννον τότε.
 »Κατεκόπησαν οἱ πλεῖστοι τοῦ βαρβάρου στρατιῶται,
 »Καὶ αὐτὸς τρωθεὶς βαρέως, πεσὼν δὲ εἰς τὴν κραιπάλην,
 »Τὴν ὑστερινὴν πνοὴν τοῦ ἄφησεν εἰς τὴν φιάλην».

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ γέρων, καὶ ἡ πάλλουσα φωνή του
 Καὶ ἡ τρέμουσα ὀφρὺς του εἶχον θεῖόν τι Λευῆτου.

Καὶ τὸ καλυμμαύχιόν του εἶπεν ἔτι ἀποσπᾶσας·
 «Εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας, εἰς τὰς γενεὰς ἀπάσας,
 »Μὴ Κελτὸς καὶ μὴ Γαλάτης καὶ μὴ Γότθος πόδα βάλῃ
 »Εἰς τὴν χώραν ὅπου μύρτος, ὅπου ροδοδάφνη θάλλει!...

»Ὅτε ὤφθη οὐρανόθεν ἔμπνους καὶ ἀπεσταλμένος
 »Διονύσιος ὁ Ἑλλήν εἰς τῶν Γαλατῶν τὸ γένος,
 »Κολοσσοὺς ὁ Ἱεράρχης χαλκοῦς εὔρε καὶ πυρίνους
 »Ὅπου ἔκαιον Δρυῖδαι τοὺς λαοὺς ὡς εἰς καμίνους...
 »Καθημέρωσεν ὁ Ἑλλήν τὸν ἀνθρωποθύτην Γάλλον,
 »Καὶ τὸν Ἑλληνα ὁ Γάλλος ὑπὲρ πάντα μισεῖ ἄλλον!»

Πρὸς ἐμὲ αὐτὸν στραφῆτε καὶ ἀκροασθῆτε ὅσα
 Εἰς σᾶς λέγει, Ἀγγλε, Γάλλε, ἡ ἐλληνικὴ μου γλῶσσα
 Περὶ τῶν Ἑλλήνων ὄλων·
 Οὐδὲν δύνασθε εἰς ταύτην τὴν ἀρχαίαν οἰκουμένην,
 Τὴν νοήμονα φυλὴν των καθιστῶντες εἰς σᾶς ξένην
 Δι' ἄλλεπαλλήλων δόλων.

Ἀπὸ Ταίναρον εἰς Αἶμον αὐτὴ ἔχει τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ ἔχει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ Κύπρον εἰς Σινώπην,
 Καὶ εἰς τὰς ἀλύσεις οὔσα.
 Εἰς προγόνους καυχωμένη τεσπαράκοντα αἰώνων,
 Θέλει τὴν αὐτονομίαν καὶ τὸν πάτριόν της θρόνον
 Μετὰ πάντων συμμαχοῦσα.

Χθὲς αὐτὴ δὲν ἐνωπλίσθη διὰ τὴν Ρωσσίαν· ὅχι·
 Ἐπολέμησαν εἰς Γόμφους τῶν Θερμοπυλῶν οἱ λόχοι

Διὰ τὴν ἐλευθερίαν·

Διὰ τὸ ἀρχαῖον σκῆπτρον τῶν Παλαιολόγων μόνον
Ἐπολέμησαν, τεσσάρων ἀποσεύοντες αἰώνων
Ἐπονείδιστον δουλείαν.

Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὸν Ἄθων κατὰ λόχων πολυάνδρων
Ἐξιφούλησαν οἱ παῖδες Πύρρων τε καὶ Ἀλεξάνδρων
Διὰ μόνην τὴν πατρίδα·
Καὶ πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας τῶν τριῶν χωρῶν γενναίους
Ἐτεινεν ἡ Πόλις τότε τοῦ μεγάλου Περικλέους
Τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀσπίδα.

Ἄλλ' εἰς τὴν διπλὴν τῆς κοίτην, Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Σεῖς ἐπνίξατε θηλάζον βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,
Ἀγγλῶν Ὑπατοὶ καὶ Γάλλων!
Ἀλλὰ μέχρι τῆς Πεντέλης φέροντες βαρβάρους μοίρας,
Τῆς ἥρωικῆς Ἑλλάδος σεῖς ἐδέσατε τὰς χεῖρας,
Γότθων τέκνα καὶ Βανδάλων!

Θέλει μάχας ἡ ψυχὴ μου κατὰ τούτων τῶν φονέων.
Περῶ νύκτας καὶ ἡμέρας ὠρυόμενος καὶ κλαίων,
Κλαίων διὰ τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλλάδος ἀδοξίαν,
Κλαίων καὶ διὰ τοῦ ὄλου Γένους μου τὴν δυστυχίαν.

Φεύγω, τρέχω ἐκεῖ ὅπου ποταμοὶ αἱμάτων ρέουν,
Ὅπου Ρῶσσοι κατὰ Φράγκων καὶ Ὀθωμανῶν παλαίουν,
Μάχαιραν καὶ πυροβόλον καὶ πᾶν ὄπλον παραιτοῦντες
Καὶ ὥς τίγρεις δι' ὀνύχων, δι' ὀδόντων πολεμοῦντες...

Ἕλλην! οἱ αὐθάδεις Φράγκοι τὴν πατρίδα σου ἐπῆραν.
Ἄλλ' εἰς τὴν Ταυρίδα τρέξε, τὴν ἁγίαν αὐτὴν θύραν,
Ὅθεν τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος νικητῆς διεβιβάσθη
Ὅτε τὸν Χριστὸν ὁ Ρῶσσος Ἰσαπόστολος ἠσπάσθη.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ρῶσσοι ἄλλοτε τὴν Πίστιν δῶρον
Παρὰ τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἔλαβον Αὐτοκρατόρων.
Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ρῶσσοι σήμερον ἀστραπηφόροι,
Ὑπὲρ Πίστειος ὑφουσι καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων δόρυ.

Ἕλληνες! ἐκεῖ τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Τούρκους πολεμοῦντες
Καὶ τὰς δεξιὰς τῶν Ρώσσων εἰς τὰς δεξιὰς κρατοῦντες,
Ἄς σφραγίσωμεν ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγώνων
Ἐνωσιν Ἑλλήνων-Ρώσσων, γενομένην ἀπ' αἰώνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς ὕδωρ μετὰ μόχθων καὶ κινδύνων
Ἐπὶ Ὀλγας ἐτελέσθη ὁ δεσμός ἡμῶν καὶ ἐκείνων·
Διὰ βαπτισμοῦ εἰς αἷμα ἱερώτερος ἅς γένῃ,
Εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων συνενῶν τὰ δύο γένη.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ρωσσία δύο ἀδελφαὶ ἅς ζῶσι,
Καὶ ἀδιαιρέτους ὅλους τοὺς υἱοὺς των ἅς κρατῶσι·
Καὶ ὁ Ρῶσσος τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἕλλην τὴν Ρωσσίαν·
Ἄς τιμᾷ καὶ ἅς λατρεύῃ ὥς μητέρα του γνησίαν.

Ω Δ Η

Ἐν Μόσχῃ, 26 Αὐγούστου 1856.

Ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου ἤστραπτεν, ἐμυροβόλει,
Καὶ οἱ πύργοι τοῦ Κρεμλίνου ἔχαιρον ὑψόθεν ὅλοι.
Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ρώσων εὐφημεῖτο Αὐτοκράτωρ,
Καὶ στεφόμενος ἐφάνη ἔνδακρυς ὁ φιλοπάτωρ.

Εἶχε κύκλῳ τοὺς τρεῖς Δούκας, μεθ' ὧν ἄγρυπνος φυλάττει
Πρὸς τὰς τέσσαράς των ἄκρας τὰ χιλιετῆ του Κράτη,
Καὶ ἀπ' ἄρκτου εἰς ἑώαν ἢ τῶν Ὁρθοδόξων ποιῖμνη
Ἐν βαθείᾳ κατανύξει αὐτὸν ηὔχετο καὶ ὕμνει.

Φῶς ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνον ἄστρον ἔλαμψεν ἐγγύς του,
Αὐτοκράτειρα τὸ βλέμμα ἔλκουςα τοῦ Τρισυφίστου,
Καὶ γονυπετῆς ἐδέχθη ἐν τῷ μέσῳ ἄρωμάτων
Εἰς τὸ μέτωπον τὴν δόξαν τῶν τριῶν διαδημάτων.

Ὡς εἰκὼν ἐφάνη τότε ὑπὸ σκέπην κεκρυμμένη,
Αἶφνης ἀποκαλυφθεῖσα καὶ εἰς φῶς ἐκτεθειμένη,
Κόρη, ἀδελφὴ, συμβία, μήτηρ Μοναρχῶν τεσσάρων
Ἡ τοῦ Νικολάου χήρα, καὶ ηὐλόγησε τὸν Τσάρον.

Ποία θεά! . . . ὁ Μονάρχης ἡμισείας ὑψηλοῦ
Κύπτει μετὰ θείου φόβου εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου,
Πρὸς τὸν Πλάστην τῆς ἢ πλάσις μετ' ἐκείνου γονατίζει,
Καὶ ἡ γῆ Παμβασιλέα τὸν Θεὸν ἀναγνωρίζει . . .

Ποία δόξα! . . . εἰς τεμένη, ὅπου ἐν πομπῇ ἁγία
Ἡ Ἑλληνικὴ τελεῖται τοῦ Φωτίου λειτουργία,
Σύμπαντος οἱ τῆς ἐχθρᾶς του Δύσεως ἀπεσταλμένοι
Πρὸς τὰς ἱεράς του ρήτρας μένουσιν ἐκπεπληγμένοι . . .

Ἐκ τῆς ἰρετῆς αὐγάζων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πορφύρας,
Ἀνεπάφου τηρηθείσης ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὰς χεῖρας,
Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ θεῖον δῶρον τῆς Εὐχαριστίας,
Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξηλθε τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας.

Καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου μένει ἀπ' αἰώνων
 Θεοφύλακτος ἡ κόνις τῶν ἐνδόξων του προγόνων,
 Ἐβαινεν ἐν μέσῳ κόσμου τὰμφιθέατρα πληροῦντος
 Καὶ κραυγὰς ἐνθουσιώδεις μέχρι νεφελῶν ὑψοῦντος·

Ἐνῷ δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης, ἣτις ἔσειε χθὲς δόρυ,
 Τὸν συνώδευον οἱ Πρέσβεις σήμερον βαῖοβόροι,
 Αἶφνης ἤκουσαν τὰ πλήθη κεραυνοὺς ἐπτὰ βροντῶσαν
 Οὐρανοῦ φωνὴν πρὸς πάντας «ἄνω βλέψατε!» βοῶσαν·

Καὶ τὴν ὄρασιν των πάντες ἀπὸ πᾶν ὑψοῦντες μέρος,
 Θρόνον εἶδαν ἡρτημένον εἰς τὸ μέσον τοῦ αἰθέρος.
 Ὁ καθήμενος ἐκράτει ἐπτὰ φλέγοντας ἀστέρας,
 Ὑπερέχων εἰς τὸ φέγγος τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας.

Ἐπτὰ ἔκαιον ἐμπρὸς τοῦ ἀδαμάντιναι λυχνίαι,
 Βρονταί, λάμψεις κύκλωθέν του ἐξεχέοντο μυρίαι,
 Καὶ τὰ Σεραφίμ ἐκίνουν καὶ τὰ Χερουβίμ συγχρόνως
 Ὁφθαλμοὺς ἀπειραρίθμους εἰς χρυσᾶ πτερὰ ταῶνος.

Δωδεκάδες ἐκεῖ δύο περίσταντο Ἀγίων
 Καὶ μετὰ λευκῶν χιτῶνων καὶ μετὰ λευκῶν γενείων,
 Οἱ δὲ Ἅγιοι τῶν Ρώσων Σέργιος καὶ Βλαδιμίρος
 Ἐπεμπον πρὸς τὸν Μονάρχην εὐλογίας τοῦ Σωτῆρος...

Ἦχησεν ἐξαίφνης σάλπιγξ, καὶ εἰς Ἄναξ ρωμαλέος
 Ὄφθη σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα κολοσσαῖος·
 Εἰς τὴν μίαν του παλάμην σπάθην ἔσφιγγε μεγάλην,
 Ποντοκράτειρα δὲ λόγχην Ποσειδῶνος εἰς τὴν ἄλλην,
 Κ' ἐκραξεν· «Ἀπόγονέ μου! ἄρωγῇ τοῦ Ὑπερτάτου
 »Νικητῆς εἰς τὴν Πουλτάβαν τοῦ Καρόλου Δωδεκάτου,
 »Ἐδωκα τὴν πολυναῦτιν Βαλτικὴν εἰς τὴν Ρωσσίαν
 »Ὡς εἰς χώραν διψαλέαν πηγὴν ὕδατος πλουσίαν.
 »Κατὰ τὴν Κρονστάδην ὄλον
 »Ἐνωσε τὸν εἰς θαλάσσας δύο ἐσπαρμένον στόλον».

Ἦχησε δευτέρα σάλπιγξ, καὶ γυνή τις τὸν ἀέρα
 Διατρέξασα κατέβη τοῦ φωτὸς φωτεινότερα·
 Σταυρὸν εἶχε νικηφόρον εἰς τὸ τιμαλφές της στέμμα,
 Ἡμισέληνον ἐπάτει βεβαμμένην εἰς τὸ αἷμα,
 Κ' ἐκραξε· «Δισέγγονέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Πολωνίαν,
 »Τὴν πολύσταχυν Κουρλάνδαν, τὴν καλὴν Λιθουανίαν.
 »Ἐδωκά σοι τοῦ Μεγάλου Βλαδιμίρου τὴν Ταυρίδα,
 »Πύλην τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Πίστειος κοιτίδα.
 »Τὰς πλευρὰς ἀφείς τοῦ Αἵμου,
 »Τὴν Ἑλληνικὴν Ἀσίαν λάβε στάδιον πολέμου».

Ἦχησε καὶ τρίτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον λευκοχαίτην
 Εἶδα Καίσαρα ὠραῖον, τῆς Εὐρώπης ὁροθέτην,
 Ὅστις ἐξελθὼν εἰς νίκην νικητῆς ἐπανεστράφη
 Καὶ Σωτὴρ τῶν Ἡγεμόνων εἰς ἀψίδας ἐπεγράφη·
 Κ' ἔκραξεν· «Ὁμώνυμέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Γεωργίαν,
 »Τὴν χρυσόψαμον Φινλάνδαν, τὴν καλύκολπον Βοθνίαν,
 »Τὸν σκηνώσαντα δὲ πέραν Ἀλπεων καὶ Πυρηναίων
 »Σέσωστριν τὸν ζευγηλάτην ἔρριψα τῶν Βασιλέων.
 »Ἀλλὰ σὺ τοὺς ὁμοπίστους
 »Λαοὺς μόνον εὐεργέτει, καὶ παραίτει ἀχαρίστους».

Ἦχησε τετάρτη σάλπιγξ, καὶ εἰς ἵππον πυρρὸν εἶδα
 Γίγαντα, τὴν πάγχρυσόν του ἐπεκτείναντα αἰγίδα
 Κατ' ἀνατολὰς ἐν πρώτοις καὶ κατὰ δυσμὰς κατόπιν,
 Καὶ στηρίζαντα τὴν Πίστιν εἰς Ἀσίαν, εἰς Εὐρώπην·
 Κ' ἔκραξεν· «Υἱέ μου, χαῖρε! σ' ἔδωκα τὴν Ἀρμενίαν,
 »Τὸν παράδεισον τοῦ κόσμου, τοῦ Ἀδὰμ τὴν κατοικίαν.
 »Βάσεις Αὐτοκρατορίας μιᾶς ἔσεισα εἰς Ἑμβρον,
 »Καὶ εἰς Ἰστρον ἄλλην ἤρα ὅτε κατὰ γῆς τὴν εὐρον.
 »Ἀλλὰ θυμα τῆς ἀπάτης
 »Ἐγενόμην· φρικτὸν ὄπλον τὴν εἰρήνην σὺ προτάττεις».

Ἄγγελος προσῆλθε τότε κλειδας φέρων τῆς ἀβύσσου
 Ὅπου ἔδεσε τὸν γαῦρον Δράκοντα τῆς μαύρης νήσου,
 Τὸν αὐθάδη Ἀγγλον, ὅστις διατρέχων τὰς θαλάσσας
 Διὰ μόνης τῆς πνοῆς του ἔκαιε τὰς ὀχθὰς πάσας·
 Κ' ἔκραξε· «Γενναῖε Καίσαρ, σκοποὺς κρύπτων πελωρίους,
 »Τὴν παιδείαν καὶ τὰς τέχνας ἐγκαθίστα ἐγχωρίους
 »Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἔκτεινε εἰς τὴν Ρωσίαν.
 »Ἐσπειρεν ἀρκοῦσαν λάμψιν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν
 »Τῶν τεσσάρων σου προγόνων ἡ ρομφαία στρεφομένη
 »Πρὸς τὸν ἥλιον τῆς δόξης καὶ φῶς τόσον δεχομένη.
 »Ἀνωθεν τῶν Οὐραλίων
 »Ἄς ἐπαιωρῆται φύλαξ καὶ προστάτις τῶν ὀρίων».

Εἶπε, καὶ πυρὸς σταγόνας ἔρρανεν εἰς τὸ Κρεμλίνον
 Πτέρυγας ἀπὸ τὸ κτίσμα τοῦ Ἰβάνου ἀνατείνων·
 Ὁ περίβολος τῶν Τσάρων αἰφνης ἐφωταγωγήθη,
 Καὶ ἡ παλαιὰ τῆς Μόσχας πυρὰ πάλιν παρεστήθη·
 Τετρακόσια τῶν Γάλλων ἀλωθέντα τηλεβόλα
 Τῶνομα τοῦ Βοναπάρτου ἔντυπον παρίστων ὄλα,
 Κ' ἐπ' αὐτῶν ὠχρὸς ἐφάνη ὁ φυγὼν ἐπὶ ἀμάξης
 Καὶ ἀφείς εἰς Βεριζίναν τὰς τῆς στρατιᾶς του τάξεις,
 Ὡς εἰς σκάφος ἐν ὃ Ξέρξης διεσώθη τρόμου πλήρης
 Παραιτῶν εἰς Σαλαμίνα τὰς χιλιάς του τριήρεις·

Εἰς τὸ μέγιστον δὲ δρᾶμα,
Ἐκυρίευσεν τοὺς Πρέσβεις ἑκπληξίς καὶ φρίκη ἅμα . . .

Ἦλιε, εἰς τὴν εὐρείαν
Ταύτην Αὐτοκρατορίαν
Ἀνατέλλων τε καὶ δύων!
Χύσε λάμπεις στυλπνοτέρας
Εἰς ἑκάτερον τὸ πέρας
Καὶ τῶν δύο σου σταδίων,
Καὶ τὴν κατὰ θείαν κλήσιν
Ἀγγεῖλε τοῦ Τσάρου χρίσιν
Πρὸς ὑμνοῦντας λαοὺς τόσους
Τὸν Μονάρχην καθ' ἑκάστην,
Ὡς τὰ πετεινὰ τὸν Πλάστην,
Εἰς φωνὰς μυριογλώσσους.

Ἰστροι, Τύρα, Βορυσθένη,
Οἵτινες ἀπηυδαμένοι
Ἐκ τοῦ δρόμου διαβάται
Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Εὐξείνου
Πίπτετε! . . τοῦ Κωνσταντίνου
Τὴν Καθέδραν χαιρετᾶτε,
Καὶ πρὸς τόσους Ὀρθοδόξους
Πίνοντας χολὴν μετ' ὄξους
Ἀναγγεῖλετε τὴν στέφιν
Τοῦ Συμμάχου τῶν Ἑλλήνων,
Ὅστις γρηγορεῖ ἐκτείνων
Εἰς τὰς τύχας τῶν τὴν σκέψιν.

Δύο κεφαλὰς προτείνων
Ὁ ξανθὸς εἰς τὸ Κρεμλῖνον
Ἀετὸς τοῦ Ρωμανώφου,
Μίαν πρὸς τὴν Σέναν στρέφει,
Ἀλλήν πρὸς τὰ μαῦρα νέφη
Τῆς ωραίας Ἑπταλόφου
Ἐλουσεν ἐντὸς τῆς Σένας
Πτέρυγας κεχρυσωμένας
Δις μεθ' ὅλης τῆς Εὐρώπης,
Ἀπαξ δὲ εἰς τὴν Ἀγίαν
Ἐπλησίασε Σοφίαν
Κρώζων ἀπὸ τῆς Ροδόπης.

Ὡς ποτὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν
Τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν

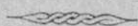
Ὁ Ἀλέξανδρος ὀτρύνων,
καίτοι Μακεδῶν μονάρχης,
εἰς τὴν Κόρινθον στρατάρχης
ἠγορεύθη τῶν Ἑλλήνων,
οὕτω μετὰ ὕμνων τόσων
Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ρώσων
εἰς τὴν πόλιν τῶν Καισάρων
στρατηλάτης τῆς ἀγίας
ἔξελέχθη ἐκστρατείας
κατὰ Τούρκων τῶν βαρβάρων..

Σπάθη τοῦ Πανελληνίου
πάλιν κόπτει τοῦ Γορδίου
τὸν δεσμὸν βασταζομένη
εἰς παλάμην Ἀλεξάνδρου,
ὅστις μετὰ πολυάνδρου
στρατοῦ Ρώσσου καταβαίνει·
πολεμῶν ὥς ὁ ἀρχαῖος
τοὺς βαρβάρους καὶ ὁ νέος,
φθάνει καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν·
πρὸς ἐκδίκησιν πατρώαν
ἀποσπᾷ τὸν χρυσορρόαν
γάγγην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν..

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ (Βιογραφικὸν σημεῖωμα) . . .	Σελ.	1
ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΣΑΤΥΡΑΙ (1826—1827)	»	15
ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (Σάτυραι καὶ Λυρικά, 1831—1833) >		35
Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ (1838—1839)	»	111
ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΟΥ 1845	»	175
ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ (1845)	»	189
ΤΟΥΡΚΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ	»	221
ΔΣΜΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ	»	307
Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΗΣ 3ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	»	310
ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΘΝΙΚ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ >		315
ΗΠΕΙΡΟΣ	»	327
ΘΕΣΣΑΛΙΑ	»	334
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ	»	339
ΕΛΛΑΣ	»	342
ΩΔΗ	»	355

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ἀριθ. 3

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ ἡμέτερος Οἶκος, θέλων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐκολωτέραν καὶ εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν ἐκδόσεών του ἐφήρμοσεν εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν καινοτομίαν, ἥ ὁποία καὶ ἔγινε μ' ἐνθουσιασμόν ἀποδεκτὴ ὑπὸ πάντων.

Παραχωροῦμεν ἐπὶ πιστώσει καὶ παραδίδομεν ἀμέσως εἰς πάντα ζητοῦντα βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἀξίας δρ. 100, ἐξοφλητέων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχ. 5 ἐκάστην, προκαταβαλλομένης μόνον τῆς πρώτης δόσεως, δηλ. δραχ. 5.

Οὕτω μὲ δαπάνην ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον δρ. 5 κατὰ μῆνα δύναται πᾶς ὁπουδήποτε διαμένων νὰ προμηθευθῇ βιβλία ἐκ τοῦ ἡμετέρου Οἴκου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, ἐκτὸς ἐὰν προτιμῶσι νὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς πρόσωπον ἐν Ἀθήναις διαμένον.

Πᾶσα αἴτησις μετὰ συνημμένου καταλόγου τῶν ζητούμενων βιβλίων πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσιν, τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουσι πάντοτε τὸν ἀγοραστήν.

ΒΙΒΛΙΑ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΕΚΛΕΞΗΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΥΤΑ ΑΝΑ

5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Δίδονται καὶ διπλαδίας ἢ τριπλαδίας ἀξίας βιβλία μὲ

διπλαδίας ἢ τριπλαδίας μηνιαίας δόσεις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων τραγικῶν ποιητῶν διὰ τὴν ἰσχυρὰν δραματικότητα, τὸ βαθὺ καὶ συχνὰ προφητικὸν τῆς σκέψεως, τὴν λυρικήν ἑξαρσιν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἤχου. Αἱ τραγωδίαὶ τοῦ ἀπότολμοι εἰς σύνθεσιν καὶ πλοκὴν ἐνέχουν συνάμα ἰσχυρὰν τὴν αἰσθησιν καὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ φαντασμοῦ, ὥστε δυνατὸς εἰς αὐτὰς ἐγκλείσται ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς. Τοιοῦτος ὁ Αἰσχύλος, ἀποτελεῖ τὴν τελειοτέραν ποιητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Ἀγαμέμνων, τὸ πρῶτον δράμα τῆς Τριλογίας «Ὁρέστεια», ἀναφερόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἑραστοῦ αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ τῆς προφητικῆς Κασσάνδρας, ὀδυρομένης, κρίνεται ὡς μία τῶν τραγικωτέρων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Χοηφόροι, τὸ δεύτερον δράμα τῆς «Ὁρεστείας», περιέχον τὴν κυρίαν πρᾶξιν, τὴν μητροκτονίαν τοῦ Ὁρέστου, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ ἠθικὸν πρόβλημα τῆς Τριλογίας. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀδελφῶν Ἠλέκτρας καὶ Ὁρέστου, καὶ μετὰ θρήνον ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ τάφου, θανάτωνει τὸν Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα του ὁ Ὁρέστης, τότε δὲ ὁ νοῦς του σαλεύεται, τὰ φάσματα τῶν Ἑρινύων τὸν καταδιώκουν καὶ φεύγει ἐξόριστος. Δρ. 1.50

Εὐμενίδες. Ἐκτυλίσσονται εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἀποκοιμίζων τὰς Ἑρινύας φυγαδεύει τὸν Ὁρέστην, καὶ κατὰ πιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἀθηνᾶς δικάζεται ὁ μητροκτόνος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς τοῦ φόνου. Δρ. 1.50

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἀναφέρεται τὸ δράμα εἰς τὴν τραγικὴν μοῖραν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος, οἱ ὅποιοι, μονομαχοῦντες διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν, ἀλληλοφονεύονται. Ὁ ὕμνος τῶν Ἑρινύων καὶ ὁ παθητικώτατος θρήνος τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰσμήνης εἶναι ἐκ τῶν λυρικωτέρων τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Δρ. 1.50

Ὁ «Ἀγαμέμνων», αἱ «Χοηφόροι», αἱ «Εὐμενίδες» καὶ οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» μετεφράσθησαν εἰς στίχους ἀριστοτεχνικοὺς, με φιλολογικὴν ἀκρίβειαν καὶ με δύναμιν ὅρους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ν. Γρυπάρη.

Πέρσαι. Ἀποτελοῦν ὕμνον τῶν ἐλληνικῶν νικῶν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀφήγησις τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας κρίνεται ὡς μοναδικὸν ὑπόδειγμα ἐπικολυρικῆς περιγραφῆς, τὰ δὲ χορικά θαυμάζονται διὰ τὴν ἡχητικὴν πρὸς τὴν ἐννοίαν ἐναρμόνισιν. Δρ. 1.50

Προμηθεὺς Δεσμώτης, τὸ πλέον μεγαλεπήβολον καὶ ὑψηλὸν πετὲς ἔργον τοῦ παγκοσμίου θεάτρου, παρουσιάζον τὸν Προμηθεῖα προσηλούμενον ἐπὶ τοῦ Καυκάσου κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ καὶ πρὸς τιμωρίαν τῆς φιλάνθρωπίας του. Τὸ Κράτος τοῦ Διὸς καὶ ἡ Βία προσωποποιούμενα, ὁ Ἥφαιστος, αἱ Ὠκεανίδες Νύμφαι, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ὠκεανός, ἡ Ἰώ καὶ ὁ Προμηθεὺς, ὅλοι δρῶντες ἀνθρωπίνως καὶ παθητικῶς, διατηροῦσιν ἐν τούτοις πλήρες τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τῶν «Περσῶν» καὶ τοῦ «Προμηθεὺς Δεσμώτου», φιλολογικαὶ καὶ ἑμμετροὶ. ἀπληροῦσαι τοῦ πρωτοτύπου τὸν ῥυθμὸν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού.

Ἰκέτιδες. Βασίζονται ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως καὶ ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ φιλόξενον τῶν Ἑλλήνων. Αἱ Δαναΐδες ἐξ Αἰγύπτου φεύγουσαι τὸν διὰ βίας γάμον φιλοξενοῦνται καὶ προστατεύονται ὑπὸ τῶν Ἀργείων, λυτροῦνται δὲ ἀπὸ τολμηθείσης ἀρπαγῆς. Ὑπέροχος, καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ θαυμαστός, εἶναι ὁ λυρισμὸς τοῦ ἔργου. Δρ. 1.50

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς κορυφαίους Ἑλληνας τραγικούς ὁ πλέον προσιτὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον εἶναι ὁ Εὐριπίδης—δραματικός καὶ περιπαθὴς, φιλόσοφος δὲ συνάμα καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἀνδρομάχη εἰκονίζει θαυμασίως τὰ αἰσθήματα ζηλοτυπίας, μίσους καὶ στοργῆς. Ὁ Νεοπτόλεμος, χωρισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην, νυμφεύεται τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἣ ὁποία μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μενελάου συνεννοεῖται νὰ φονεύσουν τὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου γάμου υἱὸν τοῦ συζύγου. Ὁ πάππος τοῦ Πηλεὺς τὸν σφάζει, ἀλλ' ὁ Μενέλαος μ' ἐπιβουλήν φονεύει τότε τὸν Νεοπτόλεμον. Δρ. 150

ἈλκΗΣΤΙΣ. Κατὰ τοῦ θεοῦ τὸν ὄρον ὁ Ἄδμητος θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀθανασίαν, ἂν συγγενὴς τοῦ ἐθυσιάζετο πρὸς τοῦτο. Οἱ γονεῖς ἀποφεύγουν, ἀλλ' ἡ σύζυγος Ἀλκήστις προσφέρεται πρόθυμα νὰ θυσιάσῃ, παρέχουσα κορυφαῖον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως. Δρ. 1.50
Τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν Ἀλκήστιν ἐμμέτρως μετέφρασε μὲ κομψότητα καὶ ἀκρίβειαν ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος.

Μήδεια εἶναι τὸ τραγικώτερον δράμα τοῦ Εὐριπίδου· τὸ πάθος τῆς ἐρωτικῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκδηλώσεώς του. Προδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἰάσονα ἡ Μήδεια καταπνίγει τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ φονεύει τὰ δύο τέκνα των, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Δρ. 1.50

Ἡλέκτρα. Ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἡλέκτρα θανατώνουν τὸν φονέα τοῦ πατρὸς των Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα των Κλυταίμνηστραν, συνεργὸν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ἡ κάθαρσις διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ παρέχει ἐξάγνισιν τῶν μητροκτόνων. Δρ. 1.50

Ἰππόλυτος ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδου. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου τῆς Θησέως, τὸν Ἰππόλυτον, ἡ Φαίδρα αἰσθάνεται ἀνόσιον ἔρωτα, ἀποκρουομένη δὲ αὐτοκτονεῖ συκοφαντοῦσα δι' ἐπιστολῆς τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Θησεὺς ἐξορίζων τὸν Ἰππόλυτον, τὸν καταρᾶται νὰ ἐξολοθρευθῇ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ κατάρα πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ἡ συκοφαντία φανερώνεται καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἀποθνήσκει θρηνοῦμενος καὶ συγχωρῶν. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τῆς Μηδείας, τῆς Ἡλέκτρας καὶ τοῦ Ἰππολύτου φιλολογικαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Τανάγρα.

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. Ἡ Ἰφιγένεια, θυσιαζομένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Αὐλίδα, σφάζεται ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων. Ἐκεῖ μητροκτόνος τὴν συναντᾷ ὁ ἀδελφὸς Ὀρέστης ἰέρειαν, ἀποκομίζει δὲ μαζὶ τῆς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἐμμετρος, μὲ χορικά εἰς λυρικοὺς στίχους ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κυπριαρίση.

Βάκχαι εἶναι ἀπὸ τὰς ἀρτιωτέρας καὶ πλέον λυρικῆς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πενθεὺς καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀπιστοῦντες πρὸς τὰ θεῖα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθῶν τὴν λατρείαν του εἰς τὰς Θήβας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἐμμετρος, ἀποδίδουσα τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ ὕφος τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Φοίνισσαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν τραγικὴν παράδοσιν τῆς ἀδελφοκτονίας Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Πλήρες ἐπεισοδίων, ὡς ὁ θάνατος τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ ἀποδιώξις τοῦ Οἰδίποδος, ἡ γενναία τῆς Ἀντιγόνης ἀπόφασις κ.λ.λογίζεται ἐκ τῶν ὡραιότερων ἔργων τοῦ Εὐριπίδου. Δρ. 1.50

Ἰκέτιδες, δράμα πολιτικὸν καὶ πατριωτικόν, ἀναγόμενον εἰς τὸν ἥρωα Θησέα, ὁ ὁποῖος θάπτει τοὺς πρὸ τῶν Θηβῶν πεσόντας Ἀργεῖους. Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μητέρων καὶ τέκνων τῶν πεσόντων παρὰ τὰς Θήβας, τὰ χορικά δὲ τοῦ ἔργου εἶναι ἐκ τῶν περιπαθεστέρων τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Δρ. 1.50

Τὰς «Φοίνισσας» καὶ τὰς «Ἰκέτιδας» μετέφρασε φιλολογικῶς καὶ ἑμμέτρως, ἀποδῶσας τὸν ῥυθμὸν τοῦ πρωτοτύπου, ὁ κ. Ν. Ποριώτης.

Ἡρακλῆς μαινόμενος. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπολυτρῶνων τὰ τέκνα του καταλαμβάνεται κατόπιν ὑπὸ μανίας καὶ τὰ φονεύει. Συνερχόμενος θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ σφίζεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Θησέως. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία, ἑμμετρος καὶ διατηροῦσα κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ὡραιότητας τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἴων, δράμα διακρινόμενον διὰ τὴν περίτεχνον πλοκὴν του, τὰς μετὰ τέχνης παρεμβλλόμενας περιπετείας καὶ τὴν ἀπροσδόκητον ἑκβασιν. Ὑπόθεσιν ἔχει τοὺς κινδύνους, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἀναγόρευσιν ἐπειτα τοῦ Ἴωνος ὡς κληρονόμου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Εὐθύτου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἀκριβὴς καὶ ἑμμετρος ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Ἐκ τῶν παθητικωτέρων καὶ καλυτέρων τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδου. Αἱ προστάθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς, ἡ ἀργὰ ἐπελθοῦσα συμπίπτει τοῦ Μενελάου πρὸς τὸ θῦμα, ἡ τολμηρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἀντίστασις ἐναντίον τοῦ στρατοῦ ὑπὲρ τῆς μνηστῆς του ἐντείνουσι τὴν δράσιν καὶ τὴν τραγικότητα, παρεχομένης τῆς λύσεως διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Φραγκιά.

Κύκλωψ, δράμα σατυρικόν, ἀνάγεται εἰς τὴν γνωστὴν Ὀμηρικὴν περιπέτειαν τοῦ Ὀδυσσεῦς, τὴν μέθην καὶ τύφλωσιν τοῦ Κύκλωπος καὶ τὴν οὕτω σωτηρίαν τοῦ ἥρωος καὶ τῶν συντρόφων του. Τὰ εἰς τὸ δράμα κωμικὰ ἐπεισόδια καθιστῶσιν αὐτὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, ἑμμετρος καὶ ἀρτίως ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τσικοπούλου.

Ὀρέστης, δράμα πολὺπλοκον καὶ νεωτεριστικόν. Ὁ Ὀρέστης ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταδικάζεται εἰς θάνατον, ὁ δὲ θεὸς του Μενέλαος ἐκ δειλίας τὸν ἐγκαταλείπει. Ἐξαργιούμενος ἐκεῖνος θέλει νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγον τοῦ Μενελάου, καὶ τὴν θυγατέρα των Ἑρμιόνην. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ μεταπίθεται καὶ νυμφεύεται τὴν Ἑρμιόνην. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ ἑμμετρος ὑπὸ τοῦ κ. Η. Βουτιερίδου.

Ῥήσος. Εἶναι ἐκ τῶν νεωτέρων δραμάτων τῆς Ἀττικῆς τραγωδίας, ἀποδιδόμενον μὲν παλαιότερον εἰς τὸν Εὐριπίδην, ἀλλ' ἤδη τασσόμενον μᾶλλον εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Φιλοκλέους. Ἀνάγεται εἰς τὸ Ὀμηρικόν ἐπεισόδιον τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, ἀρτία καὶ ῥυθμικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Καμπάνη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἡρακλεΐδαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν Ἡρακλεϊδῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐξυμνοῦν τὴν τότε ἀνδρείαν τῶν Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων ἡρώων. Τὸ ἐπεισόδιον, ἐν ᾧ παραδίδεται ἐκουσίως εἰς θάνατον ἡ Μακαρία χάριν κοινῆς σωτηρίας, ἐντείνει τὴν τραγικότητα τοῦ δράματος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον, ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἐκάβη. Ἡ βασίλισσα τῆς Τροίας, συγκρατοῦσα τὴν θλίψιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς Πολυδώρου, ἐπιτελεῖ τὸν ὄλεθρον τοῦ Δολοφόνου. Ἰδίως τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως περιγράφεται εἰς τὴν Ἐκάβην με βαθυτάτην ψυχολογίαν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ἑμμέτρως, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη.

Ἑλένη. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν παράδοσιν παριστωμένη ὡς πιστὴ σύζυγος ἡ Ἑλένη κατορθώνει νὰ λυτρωθῇ τοῦ γάμου πρὸς τὸν αἰγύπτιον βασιλέα, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς Μενελάου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ αἰγυπτίου βασιλέως Θεονόη συμπονοῦσα καὶ βοηθοῦσα τοὺς συζύγους εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἀρχαίου δράματος τύπων. Δρ. 1.50

Τρωάδες. Ἀποτελοῦν ἐξεικόνισιν τῶν φρικαλεοτήτων τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας. Ἡ σφαγὴ τῆς Πολυξένης, ὁ φόνος τοῦ Ἀστυάνακτος, ἡ ὄψις τῆς πυρπολουμένης πόλεως δίδουν δραματικὴν εἰκόνα τῆς ἀλώσεως.

Ἡ μετάφρασις «Ἑλένης» καὶ «Τρωαδῶν» φιλολογικὴ, ῥυθμικὴ καὶ καλλιτέχνης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη. Δρ. 1.50

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ μέγιστος κωμικὸς καὶ σατυριστὴς τῶν κωμῶν, θαυμαστὸς ἡθογράφος καὶ λαποηγὴς δαιμόνιος σκηρικῆς πλοκῆς. Ἐχὼν γυμνότητα φράσεως, προσιτὴν εἰς ὥριμους μᾶλλον ἀνθρώπους, εἶναι οὐχ ἥττον κατ' ἐξοχὴν ἡθικολόγος. Αἱ κωμωδίαί του ἔχουν τόσῃ γενικότητα καὶ ζωὴν, ὥστε εἶναι πάντοτε σύγχρονοι.

Οἱ Ὄρνιθες ἀποτελοῦν σάτυραν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ σκῶμμα ἐναντίον τῶν θεωριῶν περὶ νέων πολιτευμάτων. Ὁ μῦθος πλέκεται περὶ δύο πολίτας Ἀθηναίους, ἐρχομένους πρὸς τὰ πτηνά, διὰ νὰ ιδρῶσουν ἐκεῖ νέαν πολιτείαν. Δρ. 3.—

Οἱ Βάτραχοι εἶναι φιλολογικοῦ θέματος κωμωδία, ὅπου γελοιοποιοῦνται πολλοὶ τῶν ποιητῶν καὶ σατυρίζεται ἡ κατὰ τὴν τέχνην. Ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος εἰσάγονται εἰς τὴν σκηνήν, ἀνακηρύσσεται δὲ ὁ δεύτερος ὑπάτος τραγικός. Ὑπαινιγμοὶ καταχρήσεων καὶ διαπυρροῶν δίδουν εἰς τοὺς «Βατράχους» μέγα κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Δρ. 3.—

Αἱ Ἐκκλησιάζουσαι γελοιοποιοῦν τὴν περὶ γυναικείας ἐλευθερίας ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως τὰς περὶ ποινολογίας καὶ κοινοκτημοσύνης τότε ἀναφνεύσας θεωρίας. Δρ. 2.—

Αἱ Νεφέλαι εἶναι διακωμώδησις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται καὶ ὁ Σακράτης, περὶ τὸν ὁποῖον δρῶσι θαυμάσιοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπεραπολογία τῶν ἀρχαίων ἡθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς ἀνθητικότητος χαρακτηρίζουσιν ἰδίως τὸ ἔργον. Δρ. 2.—

Ἡ Λυσιστράτη ἐπικρίνει τὴν πολεμομανίαν τῶν Ἀθηναίων. Διὰ νὰ παύσῃ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, αἱ γυναῖκες ἀπέχουν κάθε συναφείας με τοὺς ἀνδρας των, πλέκεται δὲ οὕτω κωμικῶς καὶ σατυρικῶς ὁ μῦθος. Δρ. 2.—

Αἱ μετάφρασεις φιλολογικαὶ καὶ ἑμμετροὶ ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Εἰρήνη. Σατυρίζει τὴν πολυπραγμοσύνην καὶ τὴν φιλοπόλεμον τάσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Διὰ κωμικωτάτης καὶ τὸ πλεῖστον συμβολικῆς πλοκῆς ἐξέρχεται εἰς τὸ φῶς ἡ ἐνταφιασθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν Εἰρήνη, ἐξυμνοῦνται δὲ τότε τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰ. Δρ. 2.50

Σφηκες. Γελοιοποιοῦν τὴν μανίαν τῶν Ἀθηναίων διὰ δικαστήρια καὶ δίκας, παρουσιάζουν δὲ τὰ ἡθικὰ καὶ κοινωνικὰ ἄτοπα ἐκ τῆς τότε δικαστικῆς καταστάσεως. Οἱ δικασταί, ἐμφανιζόμενοι ὡς χορὸς Σφηκῶν, ἐνῷ τάχα ὑπερασπίζουσιν, διακωμωδοῦσι τοὺς δικαστικούς θεσμούς. Δρ. 2.50

Ἀχαρνῆς. Χορὸς Ἀχαρνέων ἀγροτῶν ἐπικρίνει τοὺς ῥήτορας καὶ πολιτικούς ὡς αἰτίους τοῦ Πελοπον. πολέμου καὶ τῆς ὀλεθρίας διὰ τὰς Ἀθήνας φιλοδόξου πολιτικῆς. Τὰ ἐπεισόδια ἐκ τῶν εὐφρεστέρων τῆς ἀρχαίας κωμωδίας παρέχουν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ τότε ἀστικοῦ βίου. Δρ. 2.50

Ἰππῆς. Κωμωδία καντηριάζουσα δεινῶς τὸν δημοκόπον Κλέωνα, τὸν βυρσοδέψην, καὶ τὴν στρατηγίαν αὐτοῦ εἰς Πύλον. Ὁ χορὸς ἀπτελέσθη ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἰππέων, διότι οὗτοι εἶχον καταδικάσει ἄλλοτε τὸν Κλέωνα διὰ δωροδοκίαν. Πολλὰ τῶν τότε πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἡθῶν τῶν Ἀθηναίων σατυρίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 2.50

Πλούτος, ἡ γενικωτέρου θέματος καὶ παραστατικωτέρα κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους. Γέρων ἐνάρετος καὶ πτωχός, συμμορφούμενος μὲ χρησμόν, συναντᾷ τὸν Πλούτον, τυφλόν. Θεραπεύσας αὐτὸν πλουτεῖ ὡς καὶ ἄλλοι ἐνάρετοι, διότι ἀποκατέστη τότε ἡ πρέπουσα τάξις καὶ ἔπαυσεν ἡ ἐπικράτησις τῆς ἀνηθικότητος, ἡ προκύψασα πρὶν ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ Πλούτου. Ἡ πλοκὴ διαπνέεται ὑπὸ δριμυτάτης σατύρας τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου. Δρ. 2.50

Θεσμοφοριάζουσai, σάτυρα εὐφρεστάτης πλοκῆς ἐναντίον τοῦ Εὐριπίδου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς γυναῖκας ὁ πενθερός του, καταφεύγει εἰς τὴν βοήθειαν δύο γυναικῶν. Δρ. 2.50

Αἱ μεταφράσεις Εἰρήνης, Σφηκῶν, Ἀχαρνέων, Ἰππέων καὶ Πλούτου, ἔμμετροι, ἀποδίδουσai ζωντανὰ τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ὄφος του ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κομψὸς τὸ ὄφος, πυρρωνιστὴς τὴν σκέψιν, σκώπτης καὶ χαριτολόγος ὁ Λουκιανός, περιέλαβεν εἰς τὰς διηγήσεις, τοὺς διαλόγους θεῶν, ἀνθρώπων καὶ νεκρῶν καὶ εἰς τὰς ποικίλας μελέτας τὸν ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον.

Ἄπαντα. ΤΟΜΟΣ Α'. Ὁνειρον ἢ βίος τοῦ Λουκιανοῦ. — Πρὸς ἐκεῖνον ὅστις εἶπεν: εἶσαι Προμηθεὺς εἰς τὰ ἔργα σου. — Πλοῖον ἢ εὐχαί. — Περί πένθους. — Τιμῶν ἡμισάνθρωπος. — Ἐγκώμιον μνίας. — Θεῶν διάλογοι. — Κρίσεις

θεῶν. — Πρὸς Νυγρίνον ἐπιστολή. — Νυγρίνος ἢ περὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτήρος. — Δίκη φωνηέντων.

ΤΟΜΟΣ Β'. — Διάλογοι θαλασσίων θεῶν. — Ἀλκυῶν ἢ περὶ μεταμορφώσεως. — Προμηθεὺς ἢ Καῦκασος. — Νεκρικοὶ διάλογοι. — Μένιππος ἢ νεκρομαντεία. — Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν. — Πῶς πρέπει νὰ γράφεται ἡ ἱστορία.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀληθὴς ἱστορία. — Τυραννοκτόνος. — Ἀποκηρυττόμενος. — Φάλαρις λόγος. — Ἀλέξανδρος ἢ ψευδόμαντις. — Ὁ Ἡροκλῆς. — Ὁ Διόνυσος. — Ψευδολογιστής.

ΤΟΜΟΣ Δ'. Δὺς κατηγορούμενος ἢ δικαστήρια. — Περί παρασίτου. — Ἀνάχασις. — Πρὸς τὸν ἀπαιδευτὸν καὶ πολλὰ βιβλία ἀγοράζοντα. — Ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστευομεν εὐκόλα τῇ διαβολῇ. — Ζεὺς ἐλεγχόμενος. — Ῥητόρων διδάσκαλοι. — Ἰαρομένιππος ἢ Ὑπερνέφελος.

ΤΟΜΟΣ Ε'. Ἰππίας ἢ περὶ τοῦ λουτροῦ. — Μακρόβιοι. — Ὁ θάνατος τοῦ Περσεγρίνου. — Οἱ δραπεταί. — Περί τοῦ ἡλεκτροῦ ἢ τῶν κύκνων. — Περί τοῦ οἴκου. — Πατρίδος ἐγκώμιον. — Περί τῶν διγυῶν. — Περί δολιχέως. — Εὐνούχος. — Βίος Δημόνακτος. — Διάλειξις μετὰ τὸν Ἡσιόδον. — Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'. Εἰκόνες. — Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων. — Ἐταιρικοὶ διάλογοι. — Ὁνειρος ἢ ἀλακτροῶν. — Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι. — Θεῶν ἐκκλησία. — Βίων Πράσις. — Ἀλιεύς. — Ψευδοσοφιστής. — Περί Συρίης Θεοῦ. — Ζεὺς τραγικός. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 6, Δρ. 18.

Τὴν ἀδρᾶν καὶ φιλολογικῶς ἀρίστην μετάφρασιν τοῦ Λουκιανοῦ συνεπλήρωσαν ὁ κ. Ἰ. Κονδυλάκης, ἐφάμιλλον τοῦ πρωτοτύπου εἰς ὄφος καὶ κομψότητα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ἀπαράμιλλοι εἰς δραματικὸν καὶ πλαστικὸν κάλλος αἱ τραγωδίαὶ τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἄφθαστα πρότυπα τῆς δραματικῆς τέχνης ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ἀρμονικὸς ὑμνητὴς τῆς φύσεως ὁ Σοφοκλῆς, θαυμαστὸς ἀνατόμος τοῦ πάθους, φιλοσοφικὸς ἐρευνητὴς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἡθικοῦ κόσμου ἐξυψώνει, φωτίζει καὶ γοητεύει μὲ σκῆψιν, λυρισμὸν, περιπάθειαν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀριότητα.

Ἀντιγόνη. Παρουσιάζει ἀντίμαχα τὸν φυσικὸν νόμον—τοῦ αἵματος τὴν φωνήν—πρὸς τὸν κοινωνικὸν νόμον ποῦ ἐπικρατεῖ μὲν καὶ συντρίβει διὰ τοῦ θανάτου τῆς Ἀντιγόνης, δὲν ἰσχύει ὅμως νὰ ταπεινώσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ φυσικοῦ τῆς στοργῆς νόμου. Μετάφρασις, ἀποδίδουσα ζωντανὸν τὸ πρωτότυπον, θαυμασίως ἁρμονικὴ καὶ καλλιτέχνης ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου. Δρ. 1.50

Ἡλέκτρα. Ἡ ἀλλεπάλληλος διαδοχὴ τραγικῶν γεγονότων καὶ ἡ συχνὴ μετάπτωσις αἰσθημάτων καὶ παθῶν δίδουν εἰς τὸ δράμα τοῦτο νεωτεριστικώτερον τύπον. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δύο ἀδελφῶν Ὁρέστου καὶ Ἡλέκτρας ἀποτολμᾶται ὑπ' αὐτῶν ὁ φόνος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς πρὸς ἐκδίκησιν τῆς πατρικῆς δολοφονίας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, φιλολογικῶς δὲ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη.

Οἰδίπους Τύραννος. Ὁ τραγικὸς θρύλος τῆς ἀκουσίας πατροκτονίας τοῦ Οἰδίποδος καὶ τοῦ γάμου μὲ τὴν μητέρα του δραματοποιεῖται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀποκάλυψις θεόθεν ἐπερχομένη καὶ εὐρίσκουσα ἐξίλασμον διὰ τῆς αὐτοκτονίας τῆς αἱμωμίκτου μητρὸς καὶ τῆς ἐκουσίας τυφλώσεως τοῦ Οἰδίποδος. Δρ. 1.50

Τραχίνια. Ὑπόθεσιν ἔχουν τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους δι' ἐρωτικῶν φίλτρων τῆς συζύγου του Δηϊανείρας, ἀκουσίως παρασυρθείσης ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην. Ἡ ἀκουσία δολοφόνος αὐτοκτονεῖ καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρὶν ἀποθάνῃ γνωρίζει τὴν ἀδφότητά της. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου καὶ τῶν Τραχινιῶν, ἔμμετροι καὶ ἁρμονικῶς ἀποδίδουσαι τὰ πρωτότυπα, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη.

Φιλοκτήτης. Ὁ Νεοπτόλεμος, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πατρικὰ ὅπλα ἀπὸ τὸν Φιλοκτῆτην σύμφωνα μὲ χρησμόν, μεταχειρίζεται κατ' ἀρχὰς δόλον, ὡς συνεβούλευσεν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλλὰ συγκινούμενος ἀπὸ τὴν γενναιοψυχίαν τοῦ ἥρωος μετανοεῖ, φανερώνει τὸν δόλον καὶ παραιτεῖται τῶν σχεδίων του. Ὁ Ἡρακλῆς, ἐμφανιζόμενος ἀπὸ μηχανῆς θεός, συμβιβάζει τὰ διεστῶτα καὶ δίδει τὴν λύσιν σύμφωνα πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν παράδοσιν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλιτέχνης

Αἴας μαστιγοφόρος. Ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὀμηρικὸν ἥρωα παραφρονήσαντα κατὸ θεῖαν βουλήν διὰ τὴν ἀλαζονείαν του. Συνελθὼν ὁ Αἴας καὶ αἰσχυρόμενος αὐτοκτονεῖ. Κατ' ἐπέμβασιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Ὀδυσσεὺς κηδεύεται λαμπρῶς διὰ τὸν ἥρωισμόν καὶ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἀγαθότητα. Δρ. 1.50

Μετάφρασις ἔμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶ, τὸ ὕστατον τοῦ Σοφοκλέους δράμα, παρουσιάζον τὰς τελευταίας περιπετείας τοῦ Οἰδίποδος καὶ καταλήγον εἰς τὸν θάνατόν του παρὰ τὸν Κολωνόν. Ἡ ἔξαρσις, ὁ λυρισμὸς πρὸς ἐξύμνησιν τῶν Ἀθηναίων, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀποθνήσκοντος ἥρωος, ἀναδεικνύουν τὸ δράμα ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις καλλιτεχνικὴ, ἔμμετρος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἡ. Βουτιερίδου.

ΠΛΑΤΩΝ

Εἰς τοὺς θαυμασίους διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διὰ τὴν τέχνην διαλόγους τοῦ ὁ Πλάτων ἀπέδωκε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, διετύπωσε δὲ ὑψίστης γενικότητος ἰδικὰς τοῦ θεωρίας περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου, περὶ ψυχῆς καὶ νοῦ, περὶ πολιτείας καὶ ἠθικῆς, ἐπιδράσας βαθύτατα ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀντιλήψεων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Οἱ διάλογοί τοῦ ἀποτελοῦντες ἀρτίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας σοφίας ἔχουν τόσην φυσικότητα, περιγραφὴν, γοργότητα καὶ χάριν, ὥστε δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς φιλοσοφικά δράματα.

Φαίδων εἶναι ὑψηλὴ καὶ μεγάλη μελέτη περὶ ψυχῆς. Ἐν μέσω τῶν μαθητῶν τοῦ ὁ Σωκράτης εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς τοῦ διδάσκει μὲ ἡρεμίαν καὶ γαλήνην τὸν θεῖον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσάγει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Ἡ λιτὴ δραματικὴ ἀφήγησις τοῦ διὰ κωνείου θανάτου τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου εἶναι μία ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρ. Χαροκόπου. Δρ. 2.50

Κρίτων ἀποτελεῖ φωτεινὴν διδασκαλίαν φιλοπατρίας καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους. Ὁ μέγας φιλόσοφος, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὴν ἀδικον τιμωρίαν, ἀρνεῖται καὶ ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως διδάσκει διατί καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου. Δρ. 0.80

Θεαίτητος εἶναι ὀψιγενὲς τοῦ Πλάτωνος ἔργον, ὅπου διερευνῶνται τὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ καθορίζεται τὸ τί εἶναι ἐπιστήμη. Ἡ ἐνάργεια τῆς σκέψεως, ἡ βαθύτης τοῦ νοήματος καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς φιλοσοφικῆς διατυπώσεως καθιστῶσι τὸν Θεαίτητον ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων Πλατωνικῶν διαλόγων. Ἡ μετάφρασις κριτικωτάτη, φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 3. —

Κρατύλος μὲ βαθυτάτην παρατηρητικότητα καὶ εὐληπτον ἀνάλυσιν ἐξετάζει ὁ διάλογος οὗτος πῶς παρήχθη ἡ γλῶσσα, πῶς πρέπει ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν μουσικὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων καὶ μὲχρι τίνος σημείου ἡ σκέψις δύναται νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὰς ἀτελείας τῆς γλώσσης. Ἡ μετάφρασις κομψὴ συνάμα καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Σοφιστής εἶναι τολμηροτάτη φιλοσοφικὴ ἔξαρσις πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, δι' ὃ καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι δὲ ὁ κατὰ τὴν λογικὴν πολυτροπώτερος καὶ ὀξύτερος τῶν διαλόγων τοῦ. Ἡ ἀρτία φιλολογικὴ τοῦ μεταφράσεως ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Πολιτικὸς φιλοσοφικῶς ἀναλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν εἰς πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, διὰ μεγάλου δὲ μύθου κατοπιν παρυσιάζει ἄλλο νέον πολίτευμα καὶ ὑποδεικνύει τὰς ἀτελείας τῶν ὑπαρχόντων πολιτευμάτων, ἀποτελῶν οὕτω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινωνιολογικὴν μελέτην τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Χαρμίδης ἀποτελεῖ ἐπισκόπησιν τῆς ἠθικῆς, ἐξετάζει δὲ κυρίως τί εἶναι σωφροσύνη καὶ συμπεραίνει ὅτι καὶ αὕτη, ὅπως τόσαι ἄλλαι ἠθικαὶ ἀξίαι, εἶναι σχετικὴ καὶ ἐπομένως ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ ἀπροσδιόριστος. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 0.80

ΠΛΑΤΩΝ

Ἰππίας ^{μεῖζων} καὶ ^{ἐλάσσων}. Εἰς τὸν «Ἰππίαν μεῖζονα» ὁ Σωκράτης φέρει αὐτὸν νὰ ὀρίσῃ τὸ ὠραῖον. Μετὰ ὑποδείξεις συγκεκριμένων ὠραίων πραγμάτων, τὰς ὁποίας ὁ Σωκράτης γελοιοποιεῖ, ἐρευνᾶται ἂν ὠραῖον εἶναι τὸ πρέπον ἢ τὸ χρήσιμον ἢ τὸ ἱκανὸν ἢ γενικώτερον ἀκόμη ἂν τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀγαθοῦ αἷτιον ἢ θετικώτερον ἀπλῶς τὸ ἡδονικὸν τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν. Ὅλους τοὺτους τοὺς ὀρισμοὺς ἐλέγχει ὁ Σωκράτης ὡς ἀτελεῖς, ὑποδεικνύων ἐν τοῦτοις ὡς εὐχάριστον καὶ ἐπαρκῆ διὰ τὸν νοῦν τὴν τοιαύτην πολλαπλὴν καὶ διαφορότροπον ἐπισκόπησιν τῶν γενικῶν ζητημάτων. — Ὅμοιον ἔχει συμπέρασμα ὁ «Ἰππίας ἐλάσσων», ἔχων ὁμως ἄλλο κατ' οὐσίαν θέμα, ἥτοι ἂν καὶ κατὰ πόσον ἡ ἀλήθεια διαφέρει τοῦ ψεύδους. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Φαῖδρος. Διάλογος περιμάχητος, προκαλέσας ὅτε μὲν ἐπαίνους, ὅτε δὲ ἐπικρίσεις ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος διὰ τὰς παρατόλμους περὶ ἠθικῆς ιδέας του. αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται τεχνικώτατα εἰς ὕψος ῥητορικὸν καὶ μὲ παραστατικὸν λυρισμόν. Πραγματεύεται περὶ ἔρωτος, περὶ ὠραιότητος καὶ περὶ σχετικῶν συναισθημάτων τῆς ψυχῆς, ἀντικρούων δὲ καὶ συμπληρῶν ἓνα σχετικὸν λόγον τοῦ Λυσίου ἀποδεικνύει συνάμα ὅτι ἡ ῥητορικὴ μόνον διὰ τῆς φιλοσοφίας δύναται ν' ἀναχθῇ εἰς τέχνην. Ζωηρά, χαρίεσσα καὶ κομψὴ εἶναι ἡ ἐν ἀρχῇ περιγραφή τοῦ τόπου τοῦ διαλόγου. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Γούνσρη.

Ἀλκιβιάδης ^{Ἀλκιβιάδης} ^{δεύτερος}. Ἡ αὐτοεπίγνωσις, τὸ «γινῶθι σαυτὸν», καὶ βαθύτερον ἀκόμη ἡ θεωρία τοῦ ἔσω ἡμῶν κόσμου τίθεται εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς ἀφετηρία καὶ βάσις τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποῦ πρακτικῶς διευκρινισθῇ ὅτι χωρὶς τὴν αὐτοεπίγνωσιν δὲν ἔχομεν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὠφελίμου, γενικεύεται κατόπιν τῆς αὐτοεπιγνώσεως ἡ ιδέα καὶ παρουσιάζεται ἡ ἐξ αὐτῆς ὠφέλεια ὡς ἡ κατ' ἔξοχὴν τελειοποιούσα τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐξυψοῦσα πρὸς τὸ θεῖον. Οὕτως αἱ ἀντιλήψεις τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ὁ πυρὴν ὅλης τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ συναπτόμενος διάλογος «Ἀλκιβιάδης δεύτερος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι προσεῦχονται οἱ ἀνθρώποι ζητοῦντες πολλάκις ἐπιβλαβὴ πράγματα, ἄγεται εἰς τὸ ὅτι ἀγνοοῦμεν τί εἶναι τὸ ὠφέλιμον καὶ τί τὸ ἀγαθόν. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Ἰππαρχος — **Ἀντερασταί**. Ἐρευνᾶται εἰς τὸν «Ἰππαρχον» τί εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ κέρδους καὶ γενικώτερον ἡ τάσις τῆς ἐκ τῶν ἄλλων ὠφελείας καὶ ἐπικρατήσεως καὶ κατὰ πόσον εἶναι αὕτη βλαβερά καὶ ἄδικος. Ἀποῦ δὲ δειχθῇ ἡ σχετικότης τῶν τοιούτων ἀντιλήψεων, συμπεραίνεται ὡς φυσικὴ ῥοπὴ ἡ φιλοκέρδεια. — Εἰς τοὺς «Ἀντεραστάς» ἐξετάζεται τί εἶναι φιλοσοφία καὶ κατὰ πόσον καὶ πῶς αὕτη ὠφελεῖ, κατακρίνονται δὲ οἱ ἐπιδεικνύοντες ἀπλὴν πολυμάθειαν ὡς σοφίαν. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἀκριβὴς

Ερρυξίας, **Ἀξίοχος**, **Ἀλκυών**. Ὁ «Ἐρρυξίας» ἐρευνᾷ τί εἶναι πλοῦτος καὶ κατὰ πόσον εἶναι ὠφέλιμος. — Εἰς τὸν «Ἀξίοχον» γίνεται ἐπισκόπησις τῆς περὶ ψυχῆς ἔσωτέρας πίστεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλεται ἐμμέσως ἡ πίστις αὕτη εἰς ἐκμηδένισιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν «Ἀλκυόνα» ποιητικῶς μετὰ τινος μυστικισμοῦ διεξηγεῖται ἡ μεταμορφωτικὴ τῆς ὕλης δύναμις τῆς φύσεως. Δρ. 1.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μάνεση.

ΠΛΑΤΩΝ

Παρμενίδης. Ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων ὑποστηρίζουν δογματικῶς τὴν ἐνιαιότητα τοῦ Σύμπαντος, ἀποδεικνύοντες διὰ πληθὺς μεταφυσικῶν ἰσχυρισμῶν τὸ ἀδύνατον τῆς πολλαπλότητος τῶν ὄντων. Ὁ Σωκράτης ὁμως δι' ἄλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων περιάγει αὐτοὺς εἰς ἀντιφάσεις, ὥστε νὰ προκύψῃ βαθύτερον τοῦ διαλόγου συμπέρασμα ἢ σχετικότης τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ τὸ ἐσφαλμένον πάσης δογματικῆς θεωρίας. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, σαφὴς καὶ περιτεχνός

Συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος.—Εἰς συμπόσιον ἐορταστικὸν τῆς νίκης τοῦ πλουσίου ποιητοῦ Ἀγάθωνος ἀποφασίζουν οἱ συνδυαζόμενοι νὰ εἴπῃ ἕκαστος ἐγκώμιον τοῦ ἔρωτος. Τελευταῖος ὁ Σωκράτης ὀρίζων πρῶτον ὅτι ἔρως, ὡς κοινῶς ἐννοεῖται, εἶναι ἐπιθυμία τοῦ κάλλους, διηγεῖται διάλογον μετὰ τῆς φίλης του Διοτίμας· εἰς τὴν διήγησίν του περιλαμβάνεται ὁ μῦθος περὶ γενέσεως τοῦ Ἐρωτος, ἐνέχων ὑψηλὴν καὶ βαθυτέραν μυστικότητα, παρουσιάζων δὲ τὸν ἐρωτικὸν πόθον ἰδεολογικῶς ὡς φιλοσοφικὴν ἔφρουν, τάσιν πρὸς εὐδαιμονίαν ἅμα καὶ ἀθανασίαν. Ἡ ἀπόροπτος ἔλευσις τοῦ Ἀλκιβιάδου μεθύοντος καὶ σκώπτοντος μὲν φαινομενικῶς, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἐπαινοῦντος τὸν Σωκράτην, παρέχει παραστατικὴν βεβαίωσιν τῆς Σωκρατικῆς ἰδεολογίας, τὴν ὁποίαν συνεχίζομένην διακόπτει ἐωθινὴ εἰσβολὴ κωμαστῶν. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις καλλιπεπὴς καὶ φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κουντουριώτου.

Εὐθύδημος. Ἀποτελεῖ σφοδρὰν ἐπίθεσιν καὶ ἐπίκρισιν ἐναντίον τῶν ἀμφιγνωμίων, τῶν στρεβλῶν συλλογισμῶν καὶ τῆς κενότητος τῶν σκέψεων καὶ τῶν γνώσεων τῶν σοφιστῶν, ἰδίως ὅχι τῶν ἐπιφανῶν καὶ φιλοσοφούντων, ἀλλὰ τῶν κοινῶν καὶ ῥητορευόντων. Ὑπαινιγμοὶ εἰς τὸν διάλογον τοῦτον γίνονται περὶ τοῦ Ἀντισθένης καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Χαροκόπου.

Μένων. Ἀπὸ τοὺς πλέον λιτοὺς τῶν διαλόγων ἀλλὰ δεικνύων τὴν εὐρύτητα καὶ τὸ πολυσχιδές τῆς πλατωνικῆς σκέψεως ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν ἀρετὴν, ἂν καὶ κατὰ πόσον εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔμφυτος. Ἡ ἐν αὐτῷ μαθηματικῶς διατυπουμένη σκέψις, ἡ ἀλληλουχία καὶ τὸ ἀκριβές τῶν συλλογιστικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ζητήματος πλησιάζουν τὸν διάλογον τοῦτον εἰς τὴν λεγομένην ἤδη θετικὴν φιλοσοφίαν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ εἰς ὕψος σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Χαρ. Παπαντωνίου.

Φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς.—Εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ βασιζέται τὸ ἀγαθόν, ὁ μὲν Φίληβος ἀπαντᾷ προβάλλων τὴν ἡδονήν, ὁ δὲ Σωκράτης ἀντιπροβάλλει τὴν φρόνησιν. Καὶ ἀφοῦ καταδειχθῇ ὅτι διὰ τὸν ἄνθρωπον σημαντικώτερα εἶναι ἡ φρόνησις καθὼς πεπερασμένη καὶ ἀντιληπτή, συμπεραίνεται ὅτι ὁ συνδυασμὸς φρονήσεως καὶ ἡδονῆς ἄγει εἰς τὸ ἀγαθόν. Δρ. 2.50

Ὁ «Φίληβος» μετεφράσθη πιστῶς καὶ εἰς ὕψος σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Θεάγης—Περὶ δικαίου—Περὶ ἀρετῆς. Εἰς τὸν Θεάγην ὁ Πλάτων ἐξετάζει τί εἶναι σοφία καὶ ἂν δύναται αὕτη νὰ διδαχθῇ, θέτει δὲ ὡς βάσιν τῆς μορφώσεως καὶ ἐπιδόσεως ἑκάστου τὴν ἐσωτερικὴν φυσικὴν του κλίσιν. Εἰς τὸν διάλογον τοῦτον γίνεται ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἐκτενὴς λόγος περὶ τοῦ γνωστοῦ δαιμονίου αὐτοῦ.—Εἰς τὸν «περὶ δικαίου» διερευνᾶται ἂν ἡ ἀντίληψις τοῦ δικαίου εἶναι ἔμφυτος ἢ ἐπίκτητος.—Εἰς τὸν «περὶ ἀρετῆς», ὁμοίως σκοπεῖται ἂν εἶναι διδακτὴ ἢ ὅχι ἡ ἀρετὴ, καὶ ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι δῶρον ἐκ θείας βουλήσεως προερχόμενον. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἀκριβὴς ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Λιμπεροπούλου.

ΠΛΑΤΩΝ

Πρωταγόρας. Μετὰ ὠραίαν καὶ εἰρωνικὴν περιγραφὴν τῶν ἐπιστῶν διεξάγεται συζήτησις μεταξὺ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πρωταγόρα περὶ ἀρετῆς. Ἐπιδεξίως ὁ Σωκράτης φέρων εἰς ἀδιέξοδον τὸν σοφιστὴν, ἀποδεικνύει πρῶτον ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι αὐτοδίδακτος, μεταστρέφων δὲ κατόπιν παρουνιάζει ἀντιθέτως αὐτὴν ὡς ἀποτέλεσμα γνώσεως. Δρ. 2.—

Κριτίας. Ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυθολογουμένην χώραν Ἀτλαντίδα, τῆς ὁποίας παρέχει ποιητικὴν καὶ ἐξόχως παραστατικὴν περιγραφὴν, διατυπώνει πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα ἰδεῶδες, συνδυασμὸν μοναρχίας καὶ δημοσπονδιακῆς ὁργανώσεως. Δρ. 1.—

Αἱ μεταφράσεις τοῦ Πρωταγόρα καὶ τοῦ Κριτία φιλολογικῶς πισταὶ καὶ εἰς γλαφυρὸν καὶ σαφὲς ὕφος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Χαροκόπου.

Λάχης. Θέτει ὡς βάσιν τῆς ἀνατροφῆς τὴν ἀνδρείαν, ἠθικῶς ἅμα καὶ ὕλικῶς λαμβανομένην. Ἐξετάζων τί εἶναι ἀνδρεία καὶ μὴ καταλήγων εἰς ὀρισμὸν, ἐξάγει ἐκ τούτου συμπέρασμα ὅτι θεωρητικῶς καὶ ἀπολύτως δὲν δύνανται νὰ καθορισθῶσιν αἱ ἀρεταί. Δρ. 1.—

Λύσις. Διάλογος μεταξὺ τοῦ Σωκράτους καὶ ὠραίων ἐφήβων ἐν τῇ παλαιστρᾷ, πραγματευόμενος περὶ τῆς φιλίας τῆς ἀρμοζούσης εἰς τοὺς νέους πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γενικώτερον περὶ τῆς φιλίας ὡς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Δρ. 0.80

Ὁ «Λάχης» καὶ ὁ «Λύσις» μετεφράσθησαν μὲ κομψὸν φιλολογικὸν ὕφος σαφῶς καὶ πιστῶς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη.

Ἀπολογία Σωκράτους. Τὸ δράμα τῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Σωκράτους, κυρίως δὲ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀπολογουμένου ἀπλὴ καὶ σοφὴ ἱστορία τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας του, ἀποτελοῦσα τὴν ἐναντίον τῶν κατηγορῶν του ὑπεράσπισιν, περιέχονται εἰς τὸν διαλογὸν τοῦτον. Δρ. 1.50

Εὐθύφρων. Ἐξετάζει καὶ ἀναλύει μὲ βαθύτητα φιλοσοφικὴν καὶ ἐλευθερόφροναν τὸ τί εἶναι ὁσιότης, ἡγουν εὐσέβεια, ἀρετὴ καὶ νομιμοφροσύνη. Ἐπικρίνων τὴν πρόληψιν καὶ τὴν κατὰ τύπους καὶ κατὰ παράδοσιν εὐσέβειαν, θέτει ὡς ἀφετηρίαν καὶ γνώμονα τῆς ἀληθοῦς ἠθικῆς τὴν ἔμφυτον καὶ κατὰ συνείδησιν ἠθικότητα. Δρ. 1.20

Ἡ «Ἀπολογία Σωκράτους» καὶ ὁ «Εὐθύφρων» μετεφράσθησαν πιστῶς, εἰς ὕφος ζωντανὸν καὶ καλλιτέχνην ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Μωραϊτίδου.

Γοργίας. Συζήτησις τοῦ Σωκράτους μετὰ τοῦ διασήμου τῆς ἀρχαιότητος σοφιστοῦ, τοῦ διδάσκοντος ὅτι ἡ τυπικὴ μόρφωσις—ἡ λεγομένη σήμερον ἐπιστημονικὴ πολυμαθεία—ἐπαρκεῖ εἰς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἀνθρώπου. Θέμα τῆς συζητήσεως εἶναι ἂν ἡ ῥητορικὴ κατορθῶναι νὰ παράσχη τὴν ὑπεροχὴν, τοῦτο δὲ ἀποκρούει ὁ Σωκράτης, ἀποδεικνύων ὅτι ἀληθῆς μόρφωσις εἶναι μόνον ἡ θεμελιουμένη ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως. Δρ. 3.—

Μενέξενος. Μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του διάλογος τοῦ Πλάτωνος, διότι ἀποτελῶν δῆθεν ἐγκώμιον πεσόντων Ἀθηναίων, συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας, εἶναι πράγματι λεπτὴ καὶ εἰρωνικὴ σάτυρα τῆς φλυαροῦ ῥητορείας καὶ τῶν ῥητόρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν ὁποίων μιμεῖται μὲ θαυμαστὴν τέχνην τὸ ὕφος καὶ τὴν παραλογίζομενην σοφιστείαν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ περίτεχνος μετ' ἐξηγηματικοῦ προλόγου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ. Δρ. 1.—

ΠΛΑΤΩΝ

Τίμαιος. Ἀποτελεῖ σύστημα μεταφυσικῆς φιλοσοφίας περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει δὲ πολλήν συγγένειαν μετὰ τὰς Πυθαγορείους θεωρίας. Ὁ Τίμαιος ἀναπτύσσει τὰς βαθυτάτας ἐν τῷ διαλόγῳ μυστικιστικὰς ιδέας «περὶ κόσμου φύσεως», ὁ δὲ Σωκράτης, διευκρινίζει, συντελεῖ εἰς τὴν ἐνάργειαν καὶ τὴν παραστατικότητά τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὸ πλατωνικὸν ὕφος. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γρατσιάτου.

Ἴων, Μίνως, Δημόδοκος, Σίσυφος, Κλειτοφῶν. Ὁ πρῶτος τῶν διαλόγων τούτων ἐλέγχει τὴν ἐπιπόλαιον γνῶσιν, ὁρίζει δὲ ἐμμέσως εἰς τί συνίσταται ἡ μερικὴ καὶ ἡ συνολικὴ γνῶσις.

— Ὁ «Μίνως» ἀναφέρεται εἰς τὰς περὶ δικαίου καὶ ἀρετῆς γενικὰς καὶ σχετικὰς ἀντιλήψεις. — Ὁ «Δημόδοκος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ἐρωτήματος ἂν καὶ παρὰ τίνων πρέπει νὰ ζητῶμεν συμβουλὰς, ἀνάγεται γενικώτερον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐπικτήτου μορφώσεως. — Ὁ «Σίσυφος» ἀναλύει τί εἶναι σκέψις πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ καὶ πόσον εἶναι ὠφέλιμος. Ὁ «Κλειτοφῶν» ἐπισκοπῶν τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις ἀποδεικνύει τὴν σχετικότητα αὐτῶν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη. Δρ. 2.—

Πολιτεία. Τὸ πρωτοτυπώτερον καὶ πλαστικώτερον τῶν πλατωνικῶν ἔργων, ἀποτελούμενον ἐκ 10 βιβλίων. Τὸ πρῶτον βιβλίον πραγματευόμενον περὶ δικαιοσύνης εἶναι ἀφετηρία διατυπώσεως ἔπειτα ἰδανικοῦ πολιτεύματος. Ἡ ὀριζομένη ἰσότης δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, ἡ διακανόνισις ἴσης ἐργασίας, ἡ καιανομὴ τῶν πολιτῶν εἰς τρεῖς τάξεις, ἡ ἐξίσωσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ κοινογαμία καὶ κοινοκτημοσύνη, ὁ ἀποκλεισμός τῶν ποιητῶν, ὁ περιορισμός τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, αἱ πρωτόρρουθοι γενεαὶ καὶ περὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀρχαί, συνδυαζόμεναι εἰς ὀργανικὸν σύστημα εἰς τὴν «Πολιτείαν» τοῦ Πλάτωνος, ὑπῆρξαν ἀφετηρία πλείστων φιλοσοφικῶν, κοινωνιολογικῶν καὶ πολιτικῶν θεωριῶν. Ὡστε καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι ἐκ τῶν σημαντικωτέρων δημιουργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Δρ. 6.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ, σαφὴς καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. I. Ν. Γρυπάρη.

Νόμοι καὶ Ἐπινομίς. Τὸ ὀριμώτερον καὶ πραγματικώτερον τοῦ Πλάτωνος ἔργον, εἰς 12 βιβλία. Ὁ διάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται πλέον διδάσκων ἢ ἐλέγχων ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ κάποιος ἀνώνυμος Ἀθηναῖος, ἦτοι ὁ Πλάτων, διεξάγεται εἰς μιᾶς ἡμέρας πορείαν ἀπὸ Κνωσοῦ μέχρι τοῦ ἀντροῦ τοῦ Διός. Μετέχουσι δὲ αὐτοῦ ὁ Μέγίλος, Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Κλεινίας, Κρής, ἦτοι ἀντιπρόσωποι τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων πολιτευμάτων. Περιγραφαὶ χαρακτήρων καὶ ἐπεισόδια καὶ προσωποποιαὶ δὲν ὑπάρχουν, ἕκαστος δὲ τῶν διαλεγόμενων παρίσταται ἀπλῶς ὡς ἐκπροσωπῶν ὀρισμένην θεωρίαν, ἵνα διατυπωθῇ τελικῶς ἡ ὀριμὸς φιλοσοφικὴ ἀντίληψις τοῦ Πλάτωνος εἰς πολιτικὸν σύστημα ἐπιδεκτικὸν ἐφαρμογῆς καὶ πραγματοποιήσεως. — Ἡ προσηρητημένη «Ἐπινομίς» ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν «Νόμων» καὶ ἐνιαχοῦ ἐπεξηγήσιν αὐτῶν. Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Ἐπιστολαὶ καὶ ὅροι. Αἱ ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν Πλάτωνα ἐπιστολαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ ἀντιλήψεις καὶ παρέχουσαι λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου του. — Μετὰ τῶν ἐπιστολῶν συνεξεδόθησαν οἱ «Ὅροι», ἦτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰδικῶν λέξεων καὶ φιλοσοφικῶν ὀρων, τῶν εἰς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Δρ. 2.—

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΕΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρ. I. ΖΕΡΒΟΥ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Πατὴρ τῆς Ἱστορίας ὠνομάσθη ὁ Ἡρόδοτος, τοῦ ὁποίου ἡ πιστοποιηθεῖσα ἐξ ἄλλων πηγῶν ἀκρίβεια τῆς ἀφηγήσεως ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν γοητείαν τοῦ ὕφους.

Μούσαι εἶναι τὸ θαυμάσιον ἔργον, τὸ ἱστοροῦν τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἔθνων, τῶν βαρβάρων λαῶν, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐθνικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ μῦθοι, αἱ περιγραφαὶ τόπων, ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, παρεμβαλλόμενα, παρέχουν ἀφθαστον χάριν εἰς τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐννέα τεύχη ὠνόμασαν διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν. Τόμοι 4. Δρ. 12.—

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. I. Ζερβου.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἡ ἀμερόληπτος ἀκρίβεια, ἡ κριτικὴ βαθύνοια, ἡ συντομία τοῦ λόγου καὶ ἡ ἀδρότης τοῦ νοήματος ἀνέδειξαν τὸν Θουκυδίδην κορυφαῖον ἱστορικὸν τοῦ κόσμου.

Πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶναι ἡ θαυμασία ἱστορία τοῦ ἐμφυλίου μακροῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἀνεπανόρθωτος ἐξασθένεισις τῆς Ἑλλάδος. Ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀπώτατα αἰτία ὁ Θουκυδίδης ἐξηγεῖ τὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, περιγράφει τὴν σύστασιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν καθέκαστα πολιτειῶν, παρέχει δὲ συγχρόνως οὕτως ἀρίστην εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων ζωῆς. Τόμοι 4. Δρ. 10 —

Ἡ μετάφρασις πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. I. Ζερβου.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ὁ Δημοσθένης κρίνεται ὡς ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ῥήτωρ καὶ οἱ λόγοι του εἶναι τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα ῥητορικῆς τέχνης. Δυνατοὶ καὶ ἀκριβεῖς τὴν φράσιν, ἀκαταμάχητοι εἰς ἐπιχειρήματα, εἶναι καλλιτεχνήματα σκέψεως καὶ φράσεως.

Ὁ περὶ τοῦ στεφάνου λόγος, εἶναι ἀπολογία τοῦ πολιτικοῦ του βίου. Τόσον δὲ πλοῦτον εἰς ἐξάρσεις καὶ ῥητορικὰ τεχνάσματα περιέχει, ὥστε δύναται νάποταλεσθῇ ἐξ αὐτοῦ ἀρτία διδασκαλία τῆς ῥητορικῆς. Δρ. 2.—

Οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ εἶναι φανέρωσις τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπικρίσις τῆς ἀδρανείας τῶν Ἀθηναίων. Κρίνονται ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν πολιτικοὶ λόγοι τοῦ Δημοσθένους. Δρ. 1.—

Οἱ τέσσαρες Φιλιππικοὶ ἀποτελοῦν δριμυτάτην ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ πρόκλησιν εἰς ἄμμεσον κατ' αὐτοῦ ἐνέργειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, διατηροῦσαι κατὰ τὸ δυνατόν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ πρωτοτύπου, ἐγιναν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Χαρακτῆρες. Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἠθιογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ φιλοσόφου συγγραφέως, ἀπομείναν ἔκτοτε πρότυπον εἰς τὸ εἶδος του, ἀποτελεῖ περιγραφὴν καὶ σάτυραν κοινωνικῶν καὶ ἀτομικῶν κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Δρ. 1.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σιγούρου.

ΟΜΗΡΟΣ

Τὸ μέγιστον καὶ ἀνυπερβλήτον ποιητικὸν μνημεῖον τῆς παγκοσμίου σκέψεως ἀποτελοῦν αἱ δύο θαυμασταὶ ἐποποιαὶ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια τοῦ Ὀμήρου. Ὅτι παρήγαγον οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀνατολῆς πολιτισμοὶ εἰς γνῶσιν, εἰς θρησκευτικὰς δεξασίας καὶ μύθους καὶ σύμβολα, εἰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ εἰς δημιουργήματα τέχνης, πολλαπλασιασθέντα ἐκ τῆς πλουσίας Ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ διωλισθέντα διὰ τῆς καθαρᾶς καὶ λεπτῆς Ἑλληνικῆς αἰσθητικῆς, ἀπέληξαν εἰς τὸν Ὀμηρὸν ὡς ἀπόσταγμα ποιήσεως, πλαστικότητος καὶ κάλλους. Οὕτως ἀπεισιδέσθησαν αἱ δύο ἐποποιαί, πηγαὶ ἀστείρευτοι πάσης τέχνης, πρότυπα ἰδεώδη καὶ ἀφθαστα πάσης ποιήσεως.

Ἰλιάς. Τὸ κυρίως ἥρωικόν ἔπος, ὁρμώμενον ἀπὸ τῆς ἐριδος Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλέως, ἱστορεῖ ὅλα τὰ κατόπιν καὶ ἐπεισοδιακῶς ὅλα τὰ πρότερον συμβάντα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Θεοί, ἥρωες, παραδόσεις, περιπέτειαι, περιγραφαὶ ἀποτελοῦν εἰς τὴν Ἰλιάδα κόσμον κινούμενων καὶ ζῶντα μὲ ὅλην τὴν ἐνάργειαν τῆς ἀληθείας μέσα εἰς τὸ φῶς ἐξόχου ποιήσεως.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αἱ ἑξ ἑκτάται ῥαφιδίαι: Α. Λοιμός-μῆνις—Β. Ὀνειρος-Βοιωτία ἢ κατάλογος νεῶν—Γ. Ὀρκοί. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία—Δ. Ὀρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπόλησις—Ε. Διομήδους ἀριστεία—Ζ. Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β'. Αἱ ἑξ ἐπόμεναι ῥαφιδίαι: Η. Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις—Θ. Κόλος μάχη—Ι. Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί—Κ. Δολώνεια—Λ. Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία—Μ. Τειχομαχία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ'. Αἱ ἑξ ἐπόμεναι ῥαφιδίαι: Ν. Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν—Ξ. Διὸς ἀπάτη—Ο. Παλῖωξις παρὰ τῶν νεῶν—Π. Πατρόκλεια—Ρ. Μενελάου ἀριστεία—Σ. Ὀπλοκομία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ'. Αἱ ἑξ τελευταῖαι ῥαφιδίαι: Τ. Μήνιδος ἀπόρρησις—Υ. Θεομαχία—Φ. Μάχη παραποτάμιος—Χ. Ἔκτορος ἀναίρεσις—Ψ. Ἀθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ—Ω. Ἔκτορος λύτρα. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ῥυθμικὴ, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Ζερβού.

Ὀδύσσεια. Τὸ πολυσύνθετον καὶ πολυμερές ἔπος, τὸ ἱστοροῦν τὴν δεκαετὴ περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσεύς μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. Οἱ πολιτισμοί, αἱ θρησκείαι, αἱ ἱστορίαι, τὰ ἠθῆ τῶν τότε καὶ τῶν μυθολογουμένων λαῶν περιλαμβάνονται καὶ περιπλέκονται εἰς τὴν θαυμασίαν περιπετειώδη ποιητικὴν ἀφήγησιν.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αἱ ἑξ ἑκτάται ῥαφιδίαι: Α. Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς Τηλεμάχον—Β. Ἰθάκησιον ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία—Γ. Τὰ ἐν Πύλῳ—Δ. Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι—Ε. Ὀδυσσεύς σχεδία—Ζ. Ὀδυσσεύς ἀφίξις εἰς Φαίακας. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β'. Αἱ ἑξ ἐπόμεναι ῥαφιδίαι: Η. Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον—Θ. Ὀδυσσεύς σύστασις πρὸς Φαίακας—Ι. Ἀλκίνοου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια—Κ. Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστργόνων καὶ Κίρκης—Λ. Νέκυια—Μ. Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες Ἥλιου. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ'. Αἱ ἑξ ἐπόμεναι ῥαφιδίαι: Ν. Ὀδυσσεύς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων καὶ ἀφίξις εἰς Ἰθάκην—Ξ. Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαιὸν ὁμιλία—Ο. Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαιὸν ἀφίξις—Π. Τηλεμάχου ἀναγνωρισμός Ὀδυσσεύς—Ρ. Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην—Σ. Ὀδυσσεύς καὶ Ἰρὸν πυγμή. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ'. Αἱ ἑξ τελευταῖαι ῥαφιδίαι: Τ. Ὀδυσσεύς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία. Ἀναγνωρισμός ὑπὸ Εὐρυκλείας—Υ. Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφωνίας—Φ. Τόξου θέσις—Χ. Μνηστηροφωνία—Ψ. Ὀδυσσεύς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμός—Ω. Σπονδαί. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ Ἰαν. Πολυλά.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Ὁ πλησιέστερος εἰς ἡμᾶς καὶ συγγενέστερος ἀρχαῖος ποιητής, ὁμητῆς τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς φύσεως, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἐν συνόλῳ ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας μὲ τὴν δημοτικὴν μας ποίησιν.

Εἰδύλλια. Τὰ σφαιρόμενα ποιήματά του, βουκολικά, ἐρωτικά καὶ ἄλλα, διαπνέονται ἀπὸ ζωὴν καὶ χάριν, παρέχοντα δὲ ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου βίου παρουσιάζουν καὶ καταπληκτικὴν νεωτεριστικὴν εὐχρηστικότητα. Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, καὶ ἀρτίως ἀρμονικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Πολέμη. Δρ. 2.—

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ὁ πολυσχιδέστερος καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτερος τῶν φιλοσόφων, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ὑπῆρξε καὶ ἡ βάσις ὅλης τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας.

Ἠθικὰ Νικομάχεια εἶναι τὸ νεωτεριστικὸν ἔργον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται, ἀναλύονται καὶ διατυπῶνται ἀπὸ θεωρητικῆς συνάμα καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως αἱ ἀρχαὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς ἠθικῆς. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Περὶ ψυχῆς. Εἰς τὸ περιλάλητον τοῦτο ἔργον διετύπωσεν ὁ Ἀριστοτέλης τὰς μεταφυσικὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας του, βασιζομένος ἐπὶ τῶν δεδομένων τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ὑπῆρξαν δὲ αὐταὶ ἀφετηρία πλείστων ἐκ τῶν νεωτέρων μεταφυσικῶν συστημάτων. Δρ. 3.—

Μικρὰ Φυσικά. Τὰ πορίσματα τῶν πρὸ αὐτοῦ φυσικῶν καὶ φιλοσόφων, μάλιστα δὲ τὰ ἐξαγόμενα τῆς κολοσσαίας αὐτοῦ προσωπικῆς ἐργασίας διετύπωσεν ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, βαθὺ καὶ διαφωτιστικὸν τῶν τότε φυσικῶν καὶ βιολογικῶν γνώσεων. Δρ. 3.—

Τὰ «Περὶ Ψυχῆς» καὶ τὰ «Μικρὰ Φυσικά» μετὰ φιλολογικὴν ἀκρίβειαν, καλλιέπειαν καὶ σαφήνειαν μετέφρασεν ὁ κ. Π. Γρατσιάτος.

Ἀθηναίων Πολιτεία. Ἱστορία πολιτικὴ καὶ πολιτειακὴ τῶν Ἀθηναίων, ἡ κυριώτερα τῆς μεγάλης «περὶ πολιτευμάτων» συγγραφῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. Θαυμάζεται ἐν αὐτῇ ἡ λιτότης, καὶ ἡ τάξις τῆς συγγραφῆς, παρεχούσης πλείστας πολιτειακὰς μελέτας. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις μετὰ ἀποκατάστασιν τοῦ ἐλλείποντος κειμένου καὶ μετὰ εἰσαγωγὴν περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού.

ΞΕΝΟΦΩΝ

Δαξεντῆς τοῦ λόγου, ὑπερέχων εἰς σαφήνειαν, λιτότητα καὶ περιγραφικότητα, ὁ Ξενοφῶν ἀποτελεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀττικῆς καλλιπείας καὶ εἶναι εἰς τῶν μεγαλυτέρων ἱστορικῶν καὶ ἠθικολόγων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Τὰ Ἀπομνημονεύματά του εἶναι ἡ περίληψις τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, περιέχουν δὲ κυρίως τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Κύρου Ἀνάβασις. Ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἰδίως ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστροφῆς τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ξενοφώντος. Ἡ περιγραφὴ τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας ἐνισχύει τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ἀναστασοπούλου τοῦ Ἀθηναίου.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ

Ἐγχειρίδιον. Αἱ περὶ κόσμου, περὶ ἀνθρώπου, περὶ ἠθικῆς γνῶμαι τοῦ ἐπιφανοῦς στωικοῦ φιλοσόφου συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις ἀριστοτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ὁ μέγιστος μ. Χ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος. Οἱ «Παράλληλοι βίοι» του εἶναι βιογραφίαι, καθ' ἃς εἰς ἕκαστον Ἕλληνα ἀντιπαραβάλλεται ὁ ἀντιστοιχῶν κατὰ χαρακτῆρα, δρᾶσιν καὶ περιπετείας Ῥωμαῖος· εἶναι δὲ φιλοσοφικαί, ἠθικολογικαί, διδακτικαί καὶ μάλιστα πηγὰι πολυτιμώταται τῆς ἱστορίας. Τὰ ἀνέκδοτα, ἡ ζωηρότης τῆς παραστάσεως, ἡ ἐνάργεια τῆς περιγραφῆς, αἱ σκέψεις, ἡ ἐμβρυὴς κρίσις, καθιστῶσι τοὺς «Παράλληλους Βίους» μελέτην τερπνὴν καὶ μορφωτικὴν.

Θησεὺς-Ῥωμύλος-Λυκοῦργος-Νουμάς.—Ὁ ἥρωες τῶν Ἀθηναίων παραβάλλεται πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ῥώμης. Καὶ ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκοῦργος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον Νουμᾶν. Τόμος Α'. Δρ. 3.

Σόλων-Ποπλικόλας, Θεμιστοκλῆς-Κάμιλλος, Περικλῆς
-Φάβιος Μάξιμος.—Ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων ἀντικρύζεται πρὸς τὸν μεταρρυθμιστὴν Ποπλικόλαν. Ὁ δὲ νικητὴς τῶν Περσῶν Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Κάμιλλον. Τέλος ὁ πολιτικὸς Περικλῆς πρὸς τὸν συνετὸν πολιτικὸν τῆς Ῥώμης Φάβιον Μάξιμον. Τόμος Β'. Δρ. 3.—

Ἀλκιβιάδης-Κοριολανός, Τιμολέων-Αἰμίλιος Παῦ-
-λος, Πελοπίδας-Μάρκελ-
-λος.—Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἄλλοπρόσαλλος Ἀθηναῖος συγκρίνεται πρὸς τὸν ἱκανόν, ἀλλὰ πολεμήσαντα τὴν πατρίδα του Κοριολανόν. Ὁ ἐνάρετος δὲ Τιμολέων πρὸς τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν τῆς Ῥώμης. Καὶ τῶν Θηβῶν ὁ ὑπερασπιστὴς παραβάλλεται πρὸς τὸν Μάρκελλον. Τόμος Γ'. Δρ. 3.—

Ἀριστείδης-Κάτων, Φιλοποίμην-Φλαμινῖνος, Πύρρος-
Μάριος.—Ὁ Ἀριστείδης τίθεται παράλληλος πρὸς τὸν Κάτωνα. Ὁ τελευταῖος τῆς Ἑλλάδος στρατηγὸς πρὸς τὸν Φλαμινῖνον. Καὶ ὁ ἥρωικὸς Πύρρος πρὸς τὸν στρατηγὸν Μάριον. Τόμος Δ'. Δρ. 3.—

Λύσανδρος-Σύλλας, Κίμων-Λούκουλλος, Νικίας-Κράσ-
-δος.—Ὁ κακῶς ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης παραβάλλεται πρὸς τὸν ὁμότυχον Σύλλαν. Ὁ Ἀθηναῖος Κίμων πρὸς τὸν ὁμοίως παραγνωρισθέντα στρατηγὸν Λούκουλλον. Καὶ ὁ δυστυχῆσας στρατηγὸς Νικίας πρὸς τὸν Κράσσον. Τόμος Ε'. Δρ. 3.—

Σερτώριος-Εὐμένης, Ἀγνδῖλαος-Πομπήιος.—Ἡ ἀπὸ μικρῶν ἀνύψωσις εἰς μεγάλα τοῦ Σερτωρίου καὶ τοῦ Εὐμένηος παραλληλίζονται. Ὁμοίως τοῦ Ἀγησιλάου καὶ τοῦ ἐνδόξου Πομπηίου ἡ πρώτη λαμπρὰ τύχη καὶ ἡ κατόπιν συμφορὰ. Τόμος ΣΤ'. Δρ. 3.—

Ἀλέξανδρος-Ἰούλιος Καῖσαρ, Φωκίων-Κάτων.—Οἱ δύο μέγιστοι καὶ δυναστικοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης στρατηγοὶ παραλληλίζονται. Εἰς τοὺς ἐπομένους δύο βίους ὁ Φωκίων συγκρίνεται πρὸς τὸν Κάτωνα. Τόμος Ζ'. Δρ. 3.—

Ἅγις καὶ Κλεομένης-Τιβέριος καὶ Γάϊος Γράκχος, Δημοσθένης-Κικέρων.—Οἱ δύο ἀναμορφωταὶ τῆς Σπάρτης ἀντιπαραβάλλονται πρὸς τοὺς δύο Ῥωμαίους. Καὶ ὁ ὑπεροχος Δημοσθένης πρὸς τὸν μέγαν τῆς Ῥώμης ῥήτορα. Τόμος Η'. Δρ. 3.—

Ἀρταξέρξης-Δημήτριος, Ἀντώνιος.—Ὁ πολιτικὸς τῶν Περσῶν βασιλεὺς παραλληλίζεται πρὸς τὸν Δημήτριον. Ἐπεταὶ δὲ μόνος ὁ βίος τοῦ Ἀντωνίου. Τόμος Θ'. Δρ. 3.—

Δίων-Βρούτος, Ἀράτος-Γάλβας, Ὄθων.—Ὁ περιπετειώδης βίος τοῦ Συρακουσίου Δίωνα παραβάλλεται πρὸς τὸν βίον τοῦ Βρούτου. Τοῦ δὲ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου πρὸς τὸν τοῦ αὐτοκράτορος Γάλβα. Ἐπεταὶ δὲ ὁ βίος τοῦ αὐτοκράτορος Ὄθωνος. Τόμος Ι'. Δρ. 3.—

Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι δέκα Δραχ. 30.—

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ ὅλων τῶν λογογράφων μας ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

εἰς 120 τόμους δευτέ-
ρους ἀξίας δραχ. 315 μὲ 10 Δραχ. κατὰ μῆνα

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Πέρσαι, Μετάφρ. Ἰωάννου Ζερβού	1.50
Ἀγαμέμνων, Μετάφρ. Ἰ. Γρυπάρη	1.50
Εὐμενίδες, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Χοηφόροι, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Προμηθεὺς Δεσμώτης, Μετ. Ἰ. Ζερβού	1.50
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Μετ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Ἰκετίδες, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Αἰσχύλος εἰς 7 τόμους	10.50

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀντιγόνη, Μετάφρ. Κ. Χρηστομάνου	1.50
Τραχίνιαι, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Οἰδίπους Τύραννος, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Φιλοκτήτης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Αἴας, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	1.50
Οἰδίπους ἐπὶ Κολ. Μ. Ἠλ. Βουτιερίδου	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Σοφοκλῆς εἰς 7 τόμους	10.50

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύρ. Μτ. Κυπαρίσση	1.50
Ἰππόλυτος ὁ Στεφαν. Μτ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Φοινίσσαι, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Ἀλκίσις, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Βάκχαι, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Μήδεια, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἰκετίδες, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Κύκλωψ, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἴων, Μετάφρ. Π. Δημητρακοπούλου	1.50
Ἀνδρομάχη, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἡρακλῆς μαινόμενος, Μετ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι, Μτ. Ἰ. Φραγκιά	1.50
Ἡρακλίδαι, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ῥήσος, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ἑλένη, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀρέστης, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	1.50
Ἑκάβη, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Τρωάδες, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Εὐριπίδης εἰς 19 τόμους	28.50

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Εἰδύλλια, Μετάφρ. Ἰω. Πολέμη	2.—
------------------------------	-----

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς, Μτ. ἔμμετρ. Ἰ. Ζερβού, τόμ. 6	6.—
Ὀδύσσεια, Μτ. ἔμμ. Ἰ. Πολυλά, τόμ. 6	6.—

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐκκλησιάζουσαι, Μτ. Π. Δημητρακοπ.	2.—
Ὀρνίθες, Μετ. Π. Δημητρακοπούλου	3.—
Βάτραχοι, Μετ. Π. Δημητρακοπούλου	3.—
Λυσιστράτη, Μετ. Π. Δημητρακοπούλου	2.—
Νεφέλαι, Μετ. Π. Δημητρακοπούλου	2.—
Ἀχαρνῆς, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Ἰππῆς, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Σφήκες, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Εἰρήνη, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Πλούτος, Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Θεσμοφορίζουσαι, Μετ. Μ. Αὐγέρη	2.50
Ὀλόκληρος ὁ Ἀριστοφάνης εἰς 11 τόμ.	27.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀπομνημονεύματα, Μετ. Κ. Βάρναλη	2.50
Κύρου Ἀνάβασις, Μ.Δ. Ἀναστασ. τόμ. 2	5.—

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Χαρακτήρες, Μετάφρ. Μ. Σιγούρου	1.—
---------------------------------	-----

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

Πελοπονν. πόλεμ. Μτ. Ἰ. Ζερβού, τ. 4	10.—
--------------------------------------	------

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἀκάντα, Μτ. Ἰω. Κονδυλάκη, τόμ. 6	13.—
-----------------------------------	------

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Ἀθηναίων Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Ζερβού	3.—
Ἠθικά Νικομάχεια, Μετ. Κ. Ζάμπα	5.—
Περὶ ψυχῆς, Μετάφρ. Π. Γρατσιάτου	3.—
Μικρά Φυσικά, Μετ. Π. Γρατσιάτου	3.—

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Οἱ Τρεῖς Ὀλυνθιακοί, Μτ. Ν. Γκινοπούλ.	1.—
Ὁ περὶ στεφάνου λόγος, Μ. Γκινοπούλ.	2.—
Οἱ τέσσαρες φιλιππικοί, Μτ. Γκινοπούλ.	1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Εὐθύφρων, Μετ. Ἀλ. Μωραϊτίδου	1.20
Ἀπολογία Σωκράτ. Μτ. Ἀ. Μωραϊτίδου	1.50
Κρίτων, Μετάφρ. Ν. Γκινοπούλου	0.80
Φαίδων, Μετάφρ. Ἀρ. Χαροκόπου	2.50
Κρατύλος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Θεαίτητος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	3.—
Σοφιστής, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Πολιτικός, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Παρμενίδης, Μετάφρ. Π. Γρατσιάτου	2.—
Φίλητος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Συμπόσιον, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	2.50
Φαῖδρος, Μετάφρ. Κ. Γούναρη	2.—
Ἀλκιβιάδης Α' καὶ Β', Μτ. Καζαντζάκη	2.50
Ἰππαρχος Ἀντερσταί, Μετάφρ. Κ. Κωνσταντινίδου	0.80
Χαρμίδης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
Λάχης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.—
Λύσις, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
Εὐθύδημος, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Πρωταγόρας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	2.—
Γοργίας, Μετάφρ. Ἀλ. Φιλαδέλφους	3.—
Μένων, Μετάφρ. Χ. Παπαντωνίου	1.50
Ἰππίας μείζων καὶ ἐλάσσων, Μτ. Ζάμπα	2.50
Μενέξενος, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	1.—
Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Γρυπάρη, τόμοι 2	6.—
Τίμαιος, Μετάφρ. Π. Γρατσιάτου	3.—
Κριτίας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	1.—
Νόμοι καὶ Ἐπινομίς, Μετ. Ζάμπα, τόμ. 2	8.—
Ἐρυξίας Ἀξίοχος Ἀλκυών, Μτ. Μάνεση	1.—
Δημόδοκος — Σίσυφος — Κλειτοφών — Ἴων — Μίνως, Μετ. Ν. Καζαντζάκη	2.—
Θεάγης — περὶ Δικαίου — περὶ Ἀρετῆς, Μετάφρ. Λιμπεροπούλου	0.80
Ἐπιστολαὶ καὶ Ὅροι, Μετ. Κ. Ζάμπα	2.—
Ὀλόκληρος ὁ Πλάτων εἰς 33 τόμους	65.70

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Μούσαι, Μετ. Ἀ. Σκαλίδου, τόμ. 4	12.—
----------------------------------	------

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι Παράλληλοι, Μτ. Ἀ. Ραγκαβῆ, τ. 10	50.—
--	------

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

Ἐγχειρίδιον, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
------------------------------	------

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας ὅλην τὴν σειράν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων τὸ δέσμιον ἑκάστου τόμου ὑπελογισθὲν λεπτὰ 50. Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας τόμους χωριστὰ τὸ δέσμιον ἑκάστου τόμου δραχ. 1.—

W. Wundt

Μετ. Α. Δαλεζίου

Σύστημα Φιλοσοφίας

Τὸ σημαντικώτατον σύγγραμμα τοῦ μεγάλου συγχρόνου φιλοσόφου τῆς Γερμανίας. Ἐρευνα περὶ τῆς αἰτίας, τῆς σκοπιμότητος καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς φιλοσοφίας, ἣτις εἶναι ἡ σύνδεσις καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ἐμπειρικῶν ἐπιστημῶν εἰς μίαν κοσμοθεωρίαν, ἀνταποκρινομένην πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς διανοήσεως καὶ τοῦ συναισθήματος. Ἐπισκόπησις τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τρόπων τοῦ συλλογισμοῦ εἰς αὐτάς, συσχετίσις τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, ἱεραρχία καὶ συνάρτησις τῶν καὶ διατύπωσις τῶν μεθόδων τῆς δυνατῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ συναφῶς τῆς ψυχολογίας. Ἀντιδιαστολὴ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως, διαίρεσις τῶν φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν εἰς κοσμολογικάς, ψυχολογικάς καὶ ὄντολογικάς καὶ τέλος διχασμὸς τούτων εἰς φιλοσοφίαν τῆς φύσεως καὶ φιλοσοφίαν τῆς διανοίας. Τοιαῦτα τὰ κεφάλαια, ἀποτελοῦντα τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἀφετηρίαν τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Wundt, συγκεντροῦνται κατόπιν εἰς συνολικὸν συμπέρασμα, καθ' ὃ κοινωρικῶς μὲν συνάγεται ῥοπὴ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς συνένωσιν ὅλων τῶν πολιτισμένων εἰς μίαν μόνην κοινότητα, φιλοσοφικῶς δὲ διαπιστοῦται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ σκοπεῖ τὴν προϋούσαν διανοητικὴν κοσμοεξέλιξιν. Ἐπονται δύο κεφάλαια περὶ φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας καὶ περὶ Αἰσθητικῆς. Τὸ ἔργον δίτομον, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς τελευταίας γερμανικῆς ἐκδόσεως τιμᾶται Δρ. 18.—

Ernest Renan

Μετ. Α. Καμπάνη

Ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ πολυκροτον σύγγραμμα τοῦ μεγάλου Ἀσιανολόγου καὶ φιλοσόφου Ρενάν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠθέλησε νάποκαταστήσῃ ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ καὶ νά συναγάγῃ ἠθικά καὶ γενικώτερον φιλοσοφικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ἐξελίξεώς του καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων του. Ἡ μετάφρασις ἐκ τῆς ὀριστικῆς ἐκδόσεως πλήρης. μετὰ τῶν σημειώσεων, τῶν σχολίων καὶ τῶν παραπομπῶν. Δρ. 8.50

M. Maeterlingk

Μετ. Χ. Δαλαλέξη

Ὁ Θάνατος

Τὸ ἄπειρον μυστήριον τοῦ θανάτου, ἡ μεγάλη ἀπορία τοῦ ἂν ὑπάρχῃ μετὰ θάνατον ζωὴ καὶ ὑπάρχουσα ποία τις εἶναι, ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τῆς ἐξόχως βαθυστοχάστου καὶ ὑποβλητικῆς μελέτης τοῦ Βέλγου ποιητοῦ φιλοσόφου. Αἱ πίστεις καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν θρησκειῶν, τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν, τῶν ἐπιστημονικῶν ἀντιλήψεων διερευνῶνται μὲ σαφήνειαν, καθορίζεται δὲ τί ἐξ ὅλων αὐτῶν εἶναι ἄξιον ἀποδοχῆς καὶ τί παρουσιάζεται ὡς δημιουργημα αὐθαιρέτου ἠθικῆς σκοπιμότητος. Ἀντὶ ἄλλης περιλήψεως παραθέτομεν τίτλους τινῶν κεφαλαίων: «Ἡ ἀδικία μας πρὸς τὸν θάνατον». — «Ἡ ἐπικοινωνία με τοὺς νεκρούς». — «Ἡ μετενσάρκωσις». — «Δύο ἀπόψεις τοῦ ἀπείρου». Δρ. 3.—

Th. Ziehen

Μετ. Α. Δαλεζίου

Ἐγκεφάλος καὶ ψυχὴ

Ἡ σχέσις τοῦ ἐγκεφάλου πρὸς τὴν ψυχὴν ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς συνάμα ἀπόψεως μετ' ἐπισκοπήσεως τοῦ τί ἐν τῷ παρελθόντι ἐπιστεῦετο ἢ ἐδιδάσκετο περὶ τούτου ὑπὸ τῶν θρησκειῶν, τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ὑποθέσεων, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ καταλήγει εἰς θετικὴν τινα ἐπισκόπησιν τοῦ προβλήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νεωτάτης θεωρίας τῆς γνώσεως. Δρ. 2.50

CH. DARWIN

Μετ. Ν. Καζαντζάνη

Περὶ τῆς γενέσεως τῶν εἰδῶν

Τὸ κεφαλαιῶδες περὶ τῆς ἐξελέξεως ἔργον τοῦ μεγάλου φυσιολόγου, τὸ ἀναλυτικὸν καὶ εὐληπτον, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς ὀριστικῆς τελευταίας ἐκδόσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμπειρικῶν καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, ὅσας παρέσχον αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ ιδίως ἡ φυσικὴ, ἡ γεωλογία, ἡ φυτολογία, ἡ ζωολογία μετὰ βαθείας ἀντιλήψεως καὶ ἐπιστημονικῶς φιλοσοφικοῦ πνεύματος ἀποκαθίστανται, διατυπῶνται καὶ καθορίζονται εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐξελέξεως, ὁ τοῦ ἀγῶνος τῆς ὑπάρξεως καὶ ὁ τῆς ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, μετὰ τοιαύτην δὲ σαφήνειαν καὶ φιλολογικότητα, ὥστε τὸ κλασσικὸν τοῦτο σύγγραμμα, μετὰ ὅλην τὴν αὐστηράν ἐπιστημονικὴν ὑφὴν του, ἀποτελεῖ ἐν τῶν τερπνοτέρων καὶ μᾶλλον ψυχαγωγικῶν μελετημάτων. Δρ. 9.—

P. D. CHANTERIE DE LA SAUSSAYE

Μετάφρ. Α. Δαλεζίου

Ἱστορία τῆς θρησκείας

Σινῶν, Ἰαπώνων

Πλήρης ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικῶς εὐληπτος ἔκθεσις τῶν Σινο-Ἰαπωνικῶν θρησκειῶν Βουδδισμού, Κονφουκιανισμού, Ταοϊσμοῦ κλπ., κατὰ τε τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν, φιλοσοφικὴν, κοινωνικὴν, ἠθικὴν, δογματικὴν καὶ τὴν ἀσκουμένην ἤδη λατρείαν. Πλήρης βιβλιογραφία ἐπιτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 1.50

A. SCHOPENHAUER

Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου

Σκέψεις καὶ ἀποσπάσματα

Χαρακτηριστικὴ ἐκλογή ἐκ τῶν ἔργων τοῦ διασήμου φιλοσόφου καὶ ἠθικολόγου γενομένη ὑπὸ τοῦ συγχρόνου γάλλου συγγραφέως κ. Bourdeau, προτάσσοντος βιογραφίαν καὶ ἐπιτυχῇ κρίσιν περὶ τοῦ Σοπενάουερ, ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς συγγραφέως. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ τόμῳ ἀποσπασμάτων εἶνε τὰ περὶ ὁδυνῶν τοῦ κόσμου, περὶ θανάτου, περὶ τέχνης, περὶ ἐγωισμοῦ, ἡ πολυκροτος μεταφυσικὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ περὶ γυναικὸς δοκίμιον. . . . Δρ. 4.—

A. SCHOPENHAUER

Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου

Ἐπὶ τῆς θρησκείας

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου συζητεῖται κατὰ τὸν Πλατωνικὸν διαλογικὸν τρόπον τί εἶνε αἱ θρησκεῖαι, κατὰ πόσον αἱ ἀλληγορίαι τῶν ὑποκρύπτουν ἐπιστημονικὰς ἀληθείας καὶ ὅν ἡ θρησκεία ἐν γένει χρειάζεται καὶ ὠφελεῖ. Ἔπονται ἀναλύσεις περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμόν, τὸν Βουδδισμόν καὶ γενικώτερον τὸν θεϊσμόν, γινώμαι περὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ πανθεϊσμοῦ κλπ. Ἐν τέλει παρατίθενται αἱ διάσημοι μελέται τοῦ Σοπενάουερ : ἄρνησις τῆς θελήσεως τοῦ ζῆν, τὸ μηδὲν τῆς ὑπάρξεως καὶ περὶ τῆς αὐτοκτονίας. . . . Δρ. 3.—

H. BERCSOΝ

Μετ. Ν. Καζαντζάνη

Τὸ γέλοιο

Σπανίως δύναται νὰ εὐρεθῇ ἔργον κατὰ φιλολογικὴν πρωτοτυπίαν, τερπνὴν σαφήνειαν καὶ φιλολογικὴν διατύπωσιν ἐφάμιλλον πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κορυφαίου συγχρόνου φιλοσόφου τῆς Γαλλίας. Ἐν αὐτῷ ἀναλύεται μετὰ καταπληκτικὴν γενικότητα, μέθοδον, σαφήνειαν καὶ οὐχ ἥττον διὰ συγκεκριμένων παραδειγμάτων ἡ ψυχολογία τοῦ γέλωτος, ἡ αἰτία του, ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς του, ἥτοι τὸ ἀστεῖον, τὸ κωμικόν, ἡ εἰρωνεία, ἡ φαιδρὰ παράστασις, τὸ λεκτικὸν τέχνασμα κλπ. δι' ἀγαθρομῆς εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν καὶ δι' ὁξείας ἐπισκοπήσεως τῶν σχετικῶν κοινωνικῶν φαινομένων. Δρ. 3.

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

E. Renan

Μετ. Μπαμπη Ἀννίνου

Οἱ Ἀπόστολοι

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς Ἱστορίας τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔργου ὅπερ, ἀνεξαρτήτως θεολογικῶν καὶ ὁρησκευτικῶν γνωμῶν, παρέχει τὰς πλέον σημαντικὰς καὶ βασίμους πληροφορίας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς ὁρησκείας, «Οἱ Ἀπόστολοι» εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἱστορικὸν σύγγραμμα περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ κλήρου, περὶ τῶν συσταθεισῶν τότε ἀποστολικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἀρχικῶν σχέσεων τῆς χριστιανικῆς ὁρησκείας πρὸς τὸν Ἑβραϊσμόν, τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὰς ἐκ τούτων αἱρέσεις. Εἶναι συνεπῶς ὑψίστου ἐνδιαφέροντος, ὃ δὲ φιλοσοφικὸς νοῦς, ἡ ποίησις καὶ ἡ παραστατικότης τοῦ ὕφους, ἴδια χαρίσματα τοῦ συγγραφέως, τὸ καθιστῶσι κατ' ἐξοχὴν τερπνόν. Δρ. 5.—

C. Lombroso

Μετάφρ. Μ. Καίτη

Ὁ πνευματισμὸς καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς

Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ ἱατροῦ ψυχολόγου καὶ διασήμου ἐγκληματολόγου Λομπρόζο. Ἐν αὐτῷ περιλαμβάνονται, διερευνῶνται καὶ συσχετίζονται τὰ πνευματιστικὰ καὶ ὑπνωτιστικὰ πειράματα ἐφ' ὅσον παρουσιάζουσιν ἐκδηλώσεις ἐξαιρετικῶν ιδιοτήτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐκ πάντων δὲ τούτων μία πίστις εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν προσκομίζεται ὑπὸ τοῦ φυσιολόγου συγγραφέως. Δρ. 4.

Paul de Réglé

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡ Γυναίκα

Βιβλίον νεωτεριστικόν, ἀποτελοῦν μελέτην ἀρτίαν περὶ τῆς γυναικὸς ὡς ἀτόμου, ὡς μέλους οἰκογενείας καὶ ὡς κοινωνικοῦ παράγοντος ἀπὸ ψυχολογικῆς, κοινωνιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως. Τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς γυναικὸς, ὁ ἔρως, ἡ στοργή, ἡ ματαιότης, ἡ τρυφερότης, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ κρυψίνοια, ἡ κομψότης κλπ. εἰκονίζονται καὶ ψυχολογοῦνται μὲ ὀξείαν παρατηρητικότητα καὶ ἀκρίβειαν. Δρ. 3.—

Charles Richet

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Γενικὴ Ψυχολογία

Γενικεύων τὰ φυσιολογικὰ πορίσματα καὶ τὰς ψυχολογικὰς παρατηρήσεις καὶ συστηματικῶς συσχετίζων περιέλαβε τὰ θετικὰ συμπεράσματά του ὁ Richet εἰς ἓν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον *Γενικὴ Ψυχολογία*, ὅρου τὸ πρῶτον ἤδη τιθεμένου. Προαγόμενος ἐκ τοῦ βιολογικοῦ πορίσματος ὅτι ἀνακλαστικὴ πρᾶξις, ἐνστικτον, νόησις ἀποτελοῦσι τὴν ἀνυπέρβλητον περιοχὴν, ἐν ᾗ ἀναγκαστικῶς διατρίβει καὶ ἀναστρέφεται πᾶσα ψυχολογικὴ ἔρευνα ἀπὸ τοῦ ἀπλουστεροῦ ζώου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ἐξετάζει τὴν ἐρεθισιμότητα, τὸ νευρικὸν σύστημα, τὴν ἀνακλαστικὴν κίνησιν, τὸ ἐνστικτον, τὴν συνείδησιν, τὴν αἴσθησιν, τὴν μνήμην κλπ. Δρ. 4.—

J. Rogues de Fursac

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡ φιλαργυρία

Ἐμβριθῆς μελέτη φιλοσοφικὴ, ψυχολογικὴ καὶ φυσιολογικὴ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας ἀπὸ θετικιστικῆς ἀπόψεως. Δεδομένου ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι ὑπερτροφία τοῦ ἐνστίκτου τῆς ἀποταμιεύσεως, ἐξετάζεται βιολογικῶς ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐνστίκτου τούτου ἀπὸ τοῦ πρωτοκυττάρου διὰ τοῦ φυτικοῦ καὶ ζωικοῦ κόσμου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκολουθεῖ ἡ παθολογικὴ ἔρευνα, συμπτώματα, αἰτιολογία, διάγνωσις. Ἐν δὲ μόνον κεφάλαιον λείπει, ἡ θεραπεία, καθόσον ἡ φιλαργυρία εἶναι πάθος ἀνίατον, ὅπερ τείνει εὐτυχῶς νὰ ἐκλείψῃ χάρις εἰς τὰς ὁσημέραι ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς προόδου καταπολεμήσεις τῶν αἰτίων αὐτῆς. Δρ. 3.—

E. Haeckel

Μτ. Α. Φαρμακοπούλου

Ἡ καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου

Ἐμβρυϊθῆς ἐρμηνευτῆς καὶ ἐκλαϊκευτῆς τῆς Δαρβινίου θεωρίας τῆς ἐξελέξεως ὁ Χαϊκελ ἐξετάζει εἰς τὸ βιβλίον τοῦ τοῦτο καὶ ἀναλύει τὰ τῆς ἐξελέξεως τοῦ ζωικοῦ βασιλείου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς προόδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ τύπου. Δρ. 2.—

J. Loubhock

Μτ. Θ. Φλωρά

Πῶς νὰ ζῆτε

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμότερα καὶ τερπνότερα σοβαρὰ βιβλία διὰ κάθε ἀναγνώστην. Ἀφηγηματικόν, μεστὸν ὠφελίμων γνωμῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἠθικῶν, μὲ ἀνέκδοτα καὶ μὲ συμπερασματικὴν σκέψιν ἀπληρτισμένον, ἀποτελεῖ πρακτικὸν ὁδηγὸν τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

W. James (Τζέιμς)

Μτ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως

Θεμελιώδης ἐνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ εἶναι ἡ συγκίνησις, ἥτοι ἂν ἐνὸς ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου αἰσθησις καὶ ἀντίληψις καὶ ἂν ἐτέρου ἢ ὑποκειμενικῇ διαμόρφωσις καὶ φανέρωσις, ἀπὸ τῶν πλέον στοιχειωδῶν καὶ καινῶν συγκινήσεων μέχρι τῶν πλέον συνθέτων καὶ τελειότερων. Τοιοῦτοτρόπος ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν συγκίνησιν ὁ Τζέιμς παρέχει πρωτοτύπως καὶ διαφωτιστικῶς ἰδίαν θεωρίαν φυσιολογικῆς ψυχολογίας. Δρ. 3.—

Fr. Paulhan

Μτ. Χ. Δαγαλέξη

Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας

Μετὰ φιλοσοφικὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας ἐξετάζει τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ ἀναλύει τὴν εἰρωνεῖαν ὡς σκέψιν καὶ ὡς ἔκφρασιν καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνῆθικον ὄψιν αὐτῆς εἰς τὰς καθημερινὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ γενικωτέρας μορφὰς αὐτῆς. Δρ. 3.—

X. Dastre

Μτ. Ι. Στρατηγοπούλου

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος

Ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐξετάζεται καὶ ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἐναλλάσπον φαινόμενον τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἐνόργανον κόσμον, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἐκθεσις καὶ ἐξέλεξις ὅλων τῶν σχετικῶν θεωριῶν, τὰ κρατήσαντα ἐκάστοτε δόγματα, τὰ δεδομένα τῆς ζωικῆς ἱστορίας, τὰ ἐκ τῆς χημείας καὶ γενικῶς ἐκ τῆς ἐπιστήμης συμπεράσματα παρατίθενται παράλληλα μὲ τὴν παρεχομένην θεμελιώδη δι' ἐπιστημονικῶν τρόπων ἐξήγησιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δρ. 4.—

Gast. Danville

Μτ. Χ. Δαγαλέξη

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

Ἐπιστημονικὴ ἀλλὰ καὶ ποιητικὰ διατυπωμένη ἐξήγησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ δίδεται διὰ τοῦ ἔργου τοῦτου, ποῦ περιέχει συνάμα ὅτι διὰ τὸν ἔρωτα ἐγνωμάτευσεν ἡ φιλοσοφία, ἡ πόησις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Συμπέρασμα δὲ προκύπτει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι φυσικὴ καὶ ὄχι ἀνώμαλος, ὑπερτέρα καὶ ὄχι ἐκ-φίλος λειτουργίᾳ τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διαθήκην τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Tolstol

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ἡ νέα ζωὴ

Τὸ πλέον ῥιζοσπαστικὸν κοινωνιολογικὸν ἔργον τοῦ Τολστόη εἶναι «Ἡ νέα ζωὴ» ποῦ ἐξετάζει μὲ ζοφερά χρώματα τὰς σημερινὰς κοινωνίας, εἰκονίζει θαυμαστὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν ἐργατικῶν τάξεων, βαίνουσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον, διδάσκει δὲ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τὸν φυσικὸν καὶ ἀγροτικὸν βίον ὡς τὸ μόνον μέσον σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος. Δρ. 2.50

B. Dangenues

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ἡ θέλησις

Ὅτι σχετικὸν μὲ τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θελήσεως καὶ ὅσα εἶναι τὰ ἐξ αὐτῆς ὠφελήματα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, περιελήφθησαν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Μεθοδικὰ ταξινομημένοι καὶ ἐρμηνευμένοι, μὲ ἀφηγηματικότητα δὲ καὶ χάριν, παρετέθησαν αἱ περὶ θελήσεως γνώμαι ἀρχαίων καὶ νέων σοφῶν μαζὶ μὲ τὰ διδάγματα τῆς κοινωνικῆς πείρας. Δρ. 3.—

John Caird

Μετ. Π. Γρατσιάτου

Ἡ φιλοσοφία τῆς θρησκείας

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μεταφυσικὴ δικαιολογία τῆς θρησκείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνέκαθεν σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας γνώσεις διατυπώθῃ σαφῶς καὶ μεθοδικῶς εἰς τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο ἔργον, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὡς κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Δρ. 3.—

Ἰω. Ζερβου Ἱστορία τῆς ιδέας

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρωπίνων ιδεῶν, θεολογικῆς, μεταφυσικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῶν ιδεῶν τούτων εἰς θρησκευτικὰς πίστεις, εἰς ἠθικὰ δόγματα καὶ εἰς τὰς ἄλλας κοινωνικὰς ἀφαρμογὰς διατυπώνονται εἰς τὰ δύο βιβλία τοῦ ἔργου—τὸν Γαβατάμαν καὶ τὸν Ἀστάρην—περιληπτικῶς καὶ κατὰ τρόπους μεταφορικούς, χωρὶς νὰ παραβλεφθῇ ἐκ τούτου ἡ ἀκρίβεια. Ὡς συνάθροισμα καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν ἱστορουμένων ιδεῶν προκύπτει τέλος κεντρικὴ φιλοσοφικὴ ιδέα, ἐξηγοῦσα, συναρμολόγουσα καὶ ἐνώνουσα ὅλας τὰς ἀνέκαθεν κοινωνικὰς πίστεις καὶ φιλοσοφικὰς δοξασίας. Δρ. 4.—

E. Haeckel

Μετ. Α. Φαγκαμοπούλου

Ὁ Μονισμὸς

Ἐξετάζων ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως καὶ ἰδίως σύμφωνα μὲ τὴν κρατούσαν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ τὴν κίνησιν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης παρουσιάζει τὸν Μονισμὸν, ἥτοι τὴν ἀπλὴν καὶ ἐξ ἑνὸς στοιχείου σύστασιν τῆς ὕλης ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ ἐναργῶς ἀληθῆ φιλοσοφικὴν περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψιν. Δρ. 2.—

V. Hugo

Μετ. Γεω. Βουτσινᾶ

Φιλοσοφία καὶ φιλολογία

● Μὲ ὀξυδέρκειαν καὶ μὲ δύναμιν εἰς ὕψος ἐναργῆς καὶ ποιητικὸν ὁ Οὐγκὼ διερευνᾷ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον του τὴν παγκόσμιον σκέψιν ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδίως ἐκδήλωσιν αὐτῆς. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τοῦ Αἰσχύλου κατὰ συμπαραβολὴν μὲ τὸ ἔργον τοῦ Σαίξπηρ ἐκτείνονται περιλαμβάνοντι γενικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ἀρχαίου ιδεώδους καὶ τοῦ νεωτέρου. Δρ. 2.50

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΝΦΩΤΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

John Lubbock

Μετ. Α. Μαρπουτσόγλου

Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς

Αἰσιόδοξος ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ δεινὰ, τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς συμφορὰς τῆς ζωῆς, παρουσιάζων δὲ μέγα τὸ πλεόνασμα τῶν ἀπολαύσεων, διδάσκει πῶς καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας ἀκόμη νὰ εὐρίσκωμεν τὴν ἀπολαυσιν καὶ νὰ κατορθώωμεν τὴν ἀποσόβησιν ἢ ἐλάττωσιν των.

Δρ. 3.—

Richard

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ὁ Σοσιαλισμὸς

Μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐκθεσις περιληπτικὴ τῶν νεωτέρων σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν των, ἰδίως δὲ ἐξέλεξις αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς συγχρόνου οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης εἶναι τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδίως πολλὰς καὶ πολυτίμους περὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ γνώσεις καὶ πληροφορίας.

Δρ. 3.—

Pappalardo

Μετ. Α. Καμπάνη

Ἡ Τηλεπάθεια

Ἡ ὅλα τὰ φαινόμενα παλαιὰ καὶ νέα, ὅσα ἐξηκριβώθησαν σχετικὰ μὲ τὴν ἐξ ἀποστάσεως αἰσθήσιν, ἤτοι τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας ἢ ἄλλως λεγομένης ἔκτης αἰσθήσεως, συνάμα δὲ καὶ ὅλας τὰς διατυπωμένας ὑπὸ διαφόρων ὑποθέσεων πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, συνεκέντρωσεν ὁ συγγραφεὺς μεθοδικὰ εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις του παρέχει σαφὴν ἰδέαν τοῦ τί εἶναι καὶ πῶς κρίνεται σήμερον ἡ τηλεπάθεια.

Δρ. 2.50

Rousseau

Μετ. Α. Κιονίτη

Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων

Εἶναι τὸ τολμηρότερον ἔργον τοῦ Ρουσσώ, περιέχον περιληπτικῶς τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας ὅπως ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον», εἰς τὰς «Ἐξομολογήσεις» του κ.τ.λ. Ὑποστηρίζει ὅτι τὰ δεινὰ τῆς ἀνισότητος προέκυψαν ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἐπαναστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν.

Δρ. 3.—

Rousseau

Μετ. Ι. Ζερβού

Κοινωνικὸν συμβόλαιον

Βασίζομενος ὁ Ρουσσώ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ Κοινωνίαι ἐσχηματίσθησαν βαθμηδὸν καὶ μὲ τὸ νὰ συμβληθοῦν μεταξύ των οἱ ἄνθρωποι, ἐξετάζει κατὰ πόσον τὸ Κοινωνικὸν αὐτὸ Συμβόλαιον εἶναι διατηρήσιμον καὶ δίκαιον ἢ δυνάμιτι. Καὶ καθ' ὅσον οἱ πλείότεροι ἄνθρωποι ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους κρίνει ὁ Ρουσσώ ὡς δικαίαν τὴν ἐπανάστασιν. Ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως τὸ Κοιν. Συμβόλαιον εἶναι σπουδαιότατον ἔργον, ἱστορικῶς δὲ ἐπηρέησεν ἡ κυριώτερα θεωρητικὴ διδασκαλία τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως.

Δρ. 3.—

Schopenhauer

Μετ. Α. Ζάγκου

Συγγραφεῖς καὶ Ὕψος

Ὁ μέγας τῆς Γερμανίας νεώτερος φιλόσοφος, βαθὺς καὶ πρωτότυπος, ἰσχυρὸς συνάμα καὶ εἰς κοινότητα ὕψους. Εἰς τὴν σειρὰν δὲ τῶν ἔργων του, τῶν ὑπὸ τίτλῳ «Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα» περιέλαβε τὸ ἀπὸ τὸν αὐτὸν τίτλῳ σύγγραμμα, ὅπου μὲ διαύγειαν φιλοσόφου καὶ πείραν μετρίου καλλιτέχνου ὁρίζει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ὕψους, τοὺς τρόπους τῆς διατυπώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἐν γένει τῆς συγγραφῆς, ἐπιτίθεται δὲ δριμύτητα ἐναντίον τῶν διαστρεφέντων τῆς γλώσσης καὶ τῶν κενολόγων καλλιτεχνῶν.

Δρ. 3.—

Th. Ribot = Αἱ ἀσθενεῖαι τῆς προσωπικότητος

Μετ. Π. Ψηλορείτη

Αἱ μελέται τοῦ ἐπιφανοῦς φυσιολόγου καὶ ψυχολόγου κ. Ριμπώ περὶ τῆς ἀτομικότητος, ἥτοι περὶ τοῦ πῶς ἡ προσωπικότης ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, πῶς λειτουργεῖ, πῶς σχετίζεται μετὰ τὸν ἐσώτερον ὀργανισμόν, ἥτοι τὸν νοῦν, καὶ πῶς μετὰ τὸν ἐξωτερικόν, ἥτοι τὸ σῶμα, καὶ πῶς εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἀντικειμενικὸν περιβάλλον, συγκεντροῦνται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Συνάμα δὲ καθορίζεται ἕως ποῦ ὑπάρχει φυσιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει αὕτη νὰ γίνεται νοσηρά. Ὡστε ἐν συνόλῳ τὸ ἔργον εἶναι φυσιολογικὴ ψυχολογία διαλευκαίνουσα καὶ ἐξηγοῦσα κυριώτατα ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ φαινόμενα.

Δρ. 3

Th. Ribot = Αἱ ἀσθενεῖαι τῆς βουλήσεως.

Μετ. Π. Ψηλορείτη

Τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ψυχολογίας εἶναι τὸ περὶ βουλήσεως. Ἡ βούλησις ἀληθινὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία οἰασδήποτε ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, συναφῆς μετὰ τὴν νόησιν, ἐπιδρῶσα ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑφισταμένη τὴν ἐπίδρασιν της. Εἰδικεύων τὰς ψυχολογικὰς μελέτας τοῦ ὁ κ. Ριμπώ ἐξηγεῖ εἰς «τὰς Ἀσθενείας τῆς βουλήσεως» πῶς μορφώνεται κληρονομικῶς καὶ προσωπικῶς ἡ θέλησις, πῶς ἐξωτερικεύεται κάθε της ἐνέργεια καὶ πῶς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν, εἰς τὴν ψυχικὴν φανέρωσιν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ ἀτόμου.

Δρ. 3

Louis Figuier Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου.

Μετάφρ. Α. Πολυμέρη

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀστρονομίας, φυσικῆς, βιολογίας κλ. ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς καὶ μελλούσης μετὰ θάνατον ζωῆς. Αἱ θεμελιώδεις ἐπιστημονικαὶ γνώσεις καθὼς καὶ ὅλη ἡ φιλοσοφία τῶν ἰδεολόγων καὶ τῶν θρησκείων, διατυπωμέναι μετὰ ἀπλότητα καὶ μετὰ σαφήνειαν, κάμνουν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσας καὶ πολὺ διδακτικὴν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἄλλαχοῦ.

Δρ. 4

Ludwic Büchner Ὁ Δαρβινισμός.

Μετάφρ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ διάσημος φυσιολόγος καὶ βιολόγος τῆς Γερμανίας Βύχνερ ἐξηγεῖ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοὺς νόμους καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας περὶ ἐξελίξεως καὶ ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, περὶ ἱεραρχίας τῶν ὄντων κλ., συνάμα δὲ ἐξάγει γενικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δύναται κάθε ἀναπτύξεως ἀναγνώστης νὰ μάθῃ εὐκόλῃ τὴν ἔκτασιν, τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ βιολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ πορίσματα τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας.

Δρ. 4

Léon Tolstoi Τὰ Εὐαγγέλια.

Μετάφρ. Σ. Ζησιδῆ

Ἐπιχειρῶν νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Εὐαγγελίων καὶ καθ' ὅσον περιέχουν αὐτὰ γενικὰς ἐντολάς, κατήρτισεν ὁ Τολστόης σύνολον ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν ὅλην χριστιανικὴν παράδοσιν. Θεμελιώδης ἰδέα τοῦ Νεοχριστιανοῦ φιλοσόφου εἶναι νὰ συναρμόσῃ τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ἀντίληψιν καὶ ζωὴν πρὸς τὰ χριστιανικὰ δόγματα, σύμφωνα μετὰ τὰς ἰδικὰς του φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις. Τὸ πολὺκροτον ἔργον αὐτὸ τοῦ Τολστόη μετεφράσθη ἐπισταμένως ὑπὸ τοῦ κ. Ζησιδῆ.

Δρ. 2.50

Louis Büchner 'Ο κατ' ἐπιστήμην ἄνθρωπος.

Μετ. Ἀν. Φαρμακοπούλου

Τὸ ἔργον διαιρούμενον εἰς τρία μέρη ἐξετάζει ἀπὸ βιολογικῆς κυρίως ἀπόψεως: Πόθεν ἐρχόμεθα; Ποῖοι εἴμεθα; Ποῦ βαίνομεν; Ἡ πρωτογενὴς τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις, ἡ κατ' ἐξέλιξιν καταγωγή του, ἡ σημερινὴ φυσιολογία καὶ ἡ κοινωνικὴ, ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ του ὑπόστασις ἐκτίθενται μὲ τὸ ἀναλυτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐρυμάθειαν τοῦ διασήμου ἐπιστήμονος. τὸν ὁποῖον ἀπέδωκε μὲ ἀκρίβειαν ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς δημοσιολόγος κ. Φαρμακόπουλος.

Δρ. 4.

A. Dehay = Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Μετ. Θ. Ὀρφανίδου

Ὁ φυσιολόγος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ ἔργα ἐσημείωσαν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐκδόσεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, πραγματεύεται τὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐτυχίας, τῆς συζυγικῆς πίστεως, τῆς ζηλοτυπίας, τῆς μοιχείας, τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀγαμίας ἀπὸ βιολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἡ μετάφρασις ἔγινεν ἐκ τῆς 115ης ἐκδόσεως.

Δρ. 3.

A. Fouillé — Ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους.

Βραΐλα Ἀρμένη

Τὸ δίτομον σπουδαῖον σύγγραμμα τοῦ Φουγιέ περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους ὡς ιδεολογίας καὶ ὡς ἠθικῆς συνέπτυξεν ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς εἰς βιβλίον γενικῶς προσιτὸν διὰ τὴν σαφήνειαν, τὴν λογικὴν μέθοδον καὶ τὸ ὕφος του. Εἰς αὐτὸ διευκρινίζονται αἱ Σωκρατικαὶ ἀντιλήψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, φαίνονται δὲ ἐναργῶς τὸ ὕφος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Δρ. 2.

Ernest Renan 'Ο Ἀντίχριστος.

Ὁ φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης συγγραφεὺς, ὁ μέγας Ἀσσυριανολόγος καὶ Ἑβραϊστὴς Ρενὰν ἐξιστορεῖ μὲ τὸ θαυμάσιον ὕφος του τὰ τῆς παραδόσεως περὶ Ἀντιχρίστου κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν χρόνους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐθεντικῶν κειμένων. Ἡ φανέρωσις τῆς τότε κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅλα τὰ συναφῆ θέματα φιλοσοφικὰ καὶ ἱστορικὰ καθορίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Δρ. 3.

Max Nordau Ψυχολογικὴ φυσιολογία.

Μετ. Η. Οικονομοπούλου

Υπερμαχος τῶν ἠθικῶν τῆς κοινωνίας βάσεων, ἀπολογητὴς τῶν παλαιῶν ἀξιῶν κατὰ τρόπον ὃχι δογματικόν, ἀλλὰ ὀρθολογιστικόν, παρουσιάζεται ὁ Νορντάου εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὴ φυσιολογία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἰδιοφυΐας». Καταπολεμεῖ τὴν ἐπαναστατικὴν ῥοπὴν εἰς τὴν ιδεολογίαν καὶ ἰδίως ἀναλύει καὶ καθορίζει ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως τί εἶναι ὁ ὀρθὸς νοῦς, ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα.

Δρ. 2.

G. Flammarion 'Ο Θεὸς ἐν τῇ φύσει.

Μετάφρασις Α. Ζάγκου

Τὰς ἐπιστημονικὰς περὶ τοῦ σύμπαντος γνώσεις, κυρίως τὰς ἀναγομένους εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἀστρονομίας, παρουσιάζει εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Φλαμμαριὼν. Ἀφορμώμενος ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ καταλήγων εἰς ἀναγνώρισιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀρμονίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς πλέον γενικοὺς νόμους ἕως εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ὑπάρξεων, παρουσιάζει μὲ πιστικότητά τὴν ὑπόστασιν Ἀνωτάτου Ὁντος δημιουργοῦ τῆς ζωῆς.

Δρ. 4.

Λέον Tolstoj Ἡ σονάτα τοῦ Κροῦτζερ.

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ὑπὸ τύπον διηγήματος, μὲ ἰδιαίτεραν φιλολογικὴν ἀξίαν, συνάμα δὲ καὶ μὲ δύναμιν συλλογισμοῦ, ἀναπτύσσει ὁ Τολστόη τὰς γνώμας του περὶ γάμου καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀνηθικότητος καθὼς καὶ τὰς βασιζομένας εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀρχάς του περὶ ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Δρ. 2.

Λέον Tolstoj Τὸ σχολεῖον Γιασνάιας Πολιάνας.

Μετάφρ. Δλ. Σκορδέλη

Εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ Τολστόη περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν, βασιζόμεναι εἰς φυσιολογικάς, ψυχολογικάς καὶ κοινωνικάς παρατηρήσεις. Πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς ἵδρυσε πρότυπον σχολεῖον εἰς τὸ κτῆμά του Γιασνάια Πολιάνα καὶ τὰ συμπεράσματα καὶ τὰ ποσὶς ἐκτελέσματα τῆς διδασκαλίας περιλαμβάνει ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶναι μεγίστου κοινωνικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ ἐνδιαφέροντος. Δρ. 3.

Ο. Flammarion Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα

Μετάφρ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα, τὰ θετικῶς ἤδη βεβαιούμενα ὑπὸ παρατηρητῶν καὶ ἐπιστημόνων ἀξιόπιστων, ἐκτίθενται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ ἀστρονόμου μεταφυσικοῦ. Ἐμφανίσεις καὶ ἐκδηλώσεις θνησκόντων, ὀπτασίαι, τηλεπάθεια, ὄρασις ἐξ ἀποστάσεως, ψυχικαὶ ἐπικοινωνίαι, προφητεῖαι καὶ προρρήσεις τοῦ μέλλοντος καὶ ὄνειρα ἀξιοσημεῖωτα ἐξηγοῦνται οὕτως, ὥστε νὰ προκύπτῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἔχουσα δυνάμεις ἀγνώστους εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἐνεργοῦσα πέραν τῶν αἰσθησεων καὶ προγινώσκουσα τὸ πεπερασμένον. Δρ. 3.

Λέον Tolstoj Ἡ ἀνάστασις.

Μετ. Οἰκονομοπούλου

Πολέμιος τοῦ ἠθικοῦ καθεστώτος, μισῶν τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμβατικά ψεῦδη, ὑπέρμαχος τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας παρουσιάζει ὁ Τολστόη ὑπὸ καλλιτεχνικὸν τύπον ἀφηγήσεως τὰ ἅτοπα τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ ὑποδεικνύει τρόπους ἐξαγνίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη «ἡ Ἀνάστασις» ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδεται καταπληκτικῶς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐπίδρασις ἐν Ῥωσίᾳ καὶ ἀλλοῦ εἶναι μεγίστη. Δρ. 2.

Λέον Tolstoj Αἱ νέαι ἰδέαι.

Μετ. Οἰκονομοπούλου

Ἐπιτομὴ τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Τολστόη εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται πῶς εἶναι τώρα καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ζωή, ὁ Ἄνθρωπος, ἡ Κοινωνία, ἡ Θρησκεία, ἡ Ἐξουσία, ἡ Πατρις, ὁ Πλοῦτος, ἡ Ἐργασία, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη, ὁ Ἔρως, ἡ Γυνή, τὸ Ἀγαθόν, ἡ Ἀλήθεια κλ. Πολλὰ ἀξιώματα καὶ γνωμικὰ ἐξ ὧν τῶν ἔργων τοῦ Τολστόη περιλαμβάνονται ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 2.

Max Nordau Ὁ ἐκφυλισμός.

Μετ. Ἀγγέλου Βλάχου

Ἱατρός καὶ φρενολόγος ὁ Νορδάου ἐνέκυρην εἰς τὴν μελέτην τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τῶν νοσηρῶν ἐκδηλώσεών της· συμπέρασμα δὲ τῶν μελετῶν του εἶναι «ὁ Ἐκφυλισμός», ὅπου περιγράφονται αἱ παθολογικαὶ πνευματικαὶ τάσεις τοῦ κοινῆ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἰδεολόγων. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ νεώτεροι, ὁ Ἴψεν, ὁ Τολστόη, ὁ Ζολᾶ, ὁ Βάγνερ, ὁ Βερολάν, ὁ Γκωτιέ κλ., παρουσιάζονται ὡς ἐκφυλοὶ ἐν τέλει δὲ ὑποδεικνύονται τὰ μέτρα ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς προϊούσης κοινωνικῆς ἐκφυλίσεως. Δρ. 2.

Max Nordau

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ψυχολογικά παράδοξα

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου. Τολμηρὸν εἰς φυσιολογικὰς ἀναλύσεις καὶ εἰς συμπεράσματα περὶ ἔρωτος, αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, περὶ προλήψεων ἠθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ ποῦ ἐγκτεται ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἄδρὸν ὕφος καὶ ἡ ζωντανὴ διατύπωσις τοῦ Νορντάου ἀπεδόθησαν γλαφυρῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ τὸν κ. Κουντουριώτην. Δρ. 3.

Friedrich Nietzsche

Μετάφρασις Ἰωάννου Ζερβού

Γινώμαι καὶ περικοπαί.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψεως, ὁ ἀπότολμος λυρισμός, ἡ ὀξεία φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ὑπερόχου συγγραφέως κρατοῦν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σήμερον τὴν παγκόσμιον ἐκλεκτὴν φιλολογίαν. Καὶ μέχρι τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη ἔφθασεν ὁ ἀντίλαλος τοῦ Νιτσεϊσμοῦ. Τὰ ἔργα τοῦ Νίτσε: «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας», «Θεωρίαι ἀσύγχρονοι», «Ἀνθρώπινα πράγματα, πολὺ ἀνθρώπινα», «Ἡμέρωμα», «Φαιδρὰ Γινώσις», «Ζαροτούστρας», «Ἀντίχριστος», «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» κτλ. ἔκαμαν κατάπληξιν, μεταφρασμένα εἰς κάθε φιλολογικὴν γλῶσσαν. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Λιχτεμπερτζέ ἔκαμεν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ζερβός, ἀποδώσας εἰς τὴν γλῶσσάν μας ζωντανὰ τὸν δαιμόνιον συγγραφέα. Θαυμαστὴ βιογραφία καὶ ἀνάλυσις προτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 3.

Ossip Lourié

Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστόη.

Αἱ θρησκευτικαί, αἱ ἠθικαί, αἱ φιλοσοφικαὶ ιδέαι, ποῦ ἀνέπτυξεν εἰς τὰ τόσα συγγράμματά του φιλοσοφίας, δογματικῆς, μυθιστορήματος, δράματος, διηγήματος ὁ διάσημος Τολστόη — ὁ Ρῶσος ἐπαναστάτης φιλόσοφος, ὁ Νεοχριστιανικός — εὗρισκονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, συστηματοποιηθεῖσαι ἀπὸ ἀξιοσημεῖωτον συγγραφέα, τὸν κ. Ὀσσίπ-Λουριέ καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου δημοσιογράφου κ. Βουτσινᾶ. Δρ. 3.

Louis Büchner

Δύναμις καὶ ὕλη.

Αἱ χημικαὶ καὶ βιολογικαὶ θεωρίαι τοῦ διασήμεου Γερμανοῦ φυσιολόγου Μπύχνερ, τείνουσαι εἰς ὑποστήριξιν τῶν ὕλιστικῶν γνωμῶν, διστυποῦνται εἰς τὸ πολὺκροτον τοῦτο βιβλίον, ἄξιον μελέτης διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ χαρακτηρὰ ἀνεξαρτήτως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων. Δρ. 4.

Βράϊλα Ἀρμένη

Περὶ πρώτων ιδεῶν καὶ ἀρχῶν

Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Βράϊλα περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ περίληψιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων μεταφυσικῆς καὶ καθαρᾶς λογικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρι Κάντ. Δρ. 3.

Léon Tolstoï

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι τὸ βιβλίον, ποῦ ἐξέδωκεν ὁ Τολστόη μετὰ τὸν Ῥωσοῖαπωνικὸν πόλεμον, φιλοσοφικὸς ἀντίλαλος τῶν διαθέσεων τῆς Ῥωσικῆς ψυχῆς, ἀναφερόμενον ὅμως εἰς γενικότητας θεωριῶν ἐφαρμοσίμων εἰς κάθε λαὸν καὶ εἰς κάθε κοινωνίαν. Ὁ ὑπέρμαχος τοῦ δικαίου, ὁ ἀπολογητὴς τῆς ἰσότητος, ὁ κήρυξ τῆς εἰρήνης Τολστόη μᾶς παρουσιάζει νέας ἀπόψεις μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο. Δρ. 1.50.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Εκδιδόμενη υπό την διεύθυνσιν τοῦ Δραγ. Ι. ΖΗΡΒΟΥ

Σ. Ἀποστολίδου Αἱ ψυχώσεις.

Σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, ὅπου τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς φυσιολογίας, ἡ ἐγκληματικότης, αἱ μονομανίαι, αἱ γενετήσιοι διαστροφαι, ὁ ἐκφυλισμός, ἡ ἀνισόρροπος εὐφυΐα, αἱ ψευδαισθήσεις διερευνῶνται καὶ περιγράφονται σαφῶς μετὰ περιέργων παραδειγμάτων ἐξ ὅλης τῆς ἱστορίας καὶ κατὰ τρόπον ἀφηγηματικόν, δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀναγνώστου.

Δρ. 4.

A. Debay Ὑγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου

Μετ. Τ. Καρδαρά

Ἦτοι φυσικὴ καὶ ἱατρικὴ ἱστορία τῶν συζύγων. Ἐπιστημονικὴ, ἀλλὰ καὶ εὐληπτος δι' ὅλους διδασκαλίᾳ τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, τῆς τερπνῆς συμβιώσεως καὶ τῆς γεννήσεως ὑγιῶν τέκνων, συνάμα δὲ καὶ ὑπόδειξις τῶν μεγάλων ἐξ ἀγνοίας σχετικῶν νοσημάτων. Ἡ μετάφρασις ἐγένεν ἐκ τῆς 221ης γαλλικῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Τ. Καρδαρά.

Δρ. 3.

A. Debay Ὑγιεινὴ τῶν ἡδονῶν καὶ τέρψεων

Μετ. Τρ. Εὐαγγελίδου

Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῶν γενετησίων ὁρμῶν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως σχετικῶς μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὴν ἡλικίαν, τὰς ἐποχάς, τὰς κοινωνικὰς συνθήκας κτλ. Ἡ φωτισμένη διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀνάπτυξις τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς βιολογίας τοῦ ἐξησφάλισαν παγκόσμιον καὶ συνεχῇ ἐπιτυχίαν.

Δρ. 3.

Η. Βράϊλα Ἀρμένη Περὶ ἐνότητος τῶν Λογικῶν Στοιχείων

Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Βράϊλας ἐξηγεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν φυσικῶν φαινομένων πῶς ἐμορφώθησαν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐφηρμοσμένης λογικῆς, οἱ ὅποιοι πάντες ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξιν Θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν.

Δρ. 1.

Jean Finot Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Παγκοσμίως γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν ἔργων του, ποῦ τὰ διαπνέει ὅλα φιλοσοφικὴ αἰσιοδοξία, πραγματεύεται εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ κ. Finot πῶς δύνανται κάθε ἄτομον καὶ κάθε κοινωνία νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔμφυτον εἰς αὐτὴν ζωὴν κεφάλαιον εὐτυχίας καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν, ὥστε ἡ ἀποκαρτέρησις καὶ ὁ ἀπελπισμός—νοσηρὰ συμπτώματα—νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ φιλοσοφικότης, ἡ ἠθικολογία, ὁ ἐπιστημονισμός τοῦ ἔργου συνδυάζονται μὲ τερπνὴν ἀφηγηματικότητα.

Δρ. 3.

Η. Βράϊλα Ἀρμένη Φιλοσοφικαὶ μελέται.

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ» ἔξοχον θεολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας ἔργον τοῦ Αὐγ. Νικολαΐ, εἰς τὸ ὁποῖον διατυποῦνται αἱ θεωρίαι περὶ Θεοῦ, ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ὁρησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κτλ., συνδυασμένοι μὲ τὰ δεδομένα τῶν σημερινῶν γνώσεων, ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος φιλοσόφου Βράϊλα εἰς τὴν γλῶσσάν μας τόσον ἀρτίως, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικόν. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 3.

Δρ. 12.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Max Nordau Κοινωνιολογικὰ παράδοξα.

Τὸ δεύτερον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντιάου, σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς μελλούσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, περιέχεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιστημονικῶς ῥιζοσπαστικὸν καὶ φιλοσοφικῶς φιλελεύθερον.

Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη Στοιχεῖα φιλοσοφίας.

Συμπλήρωσις τοῦ ἔργου «Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν» καὶ διδασκαλία ἰδεολογίας, ἠθικῆς ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας εἶναι τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦ φιλοσόφου Βράϊλα, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνώσεων τούτων περιέλαβε καὶ τὰς περὶ Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς, Μουσικῆς, Ποιήσεως μεταφυσικὰς ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας.

Δρ. 3.

Félix le Dantec Ὁ ἀθεϊσμός.

Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη

Τὸ σύστημα τοῦ Ὁριστικισμοῦ (déterminisme), ἥτοι ἡ φιλοσοφία ὡς συμπέρασμα τῶν ἐξηκριβωμένων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, διατυπῶνται μὲ πολυμᾶθειαν, μὲ ἰσχυρὸν λογικὸν εἰρμόν καὶ μὲ συγγραφικὴν χάριν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ Νταντέκ σχετικῶς μὲ τὰς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς νὰ διδάσκη καθ'αυτὸ τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιότερας καὶ συγχρόνους θεωρίας, πολεμεῖ κυρίως τὴν αὐθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θεϊτικὸν εἴτε ὕλιστικὸν καὶ ὑποδεικνύει ὀρίζοντα ἐλευθέρως σκέψεως, ὑποταγμένης εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικοὺς, χημικοὺς καὶ βιολογικοὺς νόμους. Ὡστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλῆθος γνώσεων εἰς κάθε ἄνθρωπον τῆς σκέψεως. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη

Δρ. 4.

Θ. Καίρη Φιλοσοφικά.

Ἔστιν τὸ κεφαλαιῶδες ἔργον τοῦ ἐξόχου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθικολόγου, μεταφυσικοῦ φιλοσόφου καὶ αἰρεσιάρχου Θ. Καίρη, ὁ ὁποῖος ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν παλαιότερα καὶ ἕως σήμερον. Αἱ ἰδέαι του περὶ Θεϊσμοῦ, περὶ ἠθικῆς, περὶ Νόμων, περὶ Λογικῆς, περὶ Κόσμου κ.τ.λ. διατυπῶνται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο εὐληπτα καὶ σύντομα.

Δρ. 2.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ κριτικὴ τοῦ διασήμου Ταῖν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναπτύξεως τῆς Καλλιτεχνίας, Ποιήσεως, Τραγωδίας, Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον αὐτό. Ἡ ποικιλία τῶν γνώσεων, ἡ κομψότης τῶν ἀντιλήψεων, ἡ γοητεία τοῦ ὅφους τὸ κάμνουν ἐξαιρετικὰ ἐλκυστικὸν καὶ προσιτὸν εἰς κάθε ἀναγνώστην. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ Ἀχ. Ἀγαθονίκου.

Δρ. 2.50.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Ἐἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας του «τοῦ περιβάλλοντος» περιγράφει ὁ Ταῖν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐξηγεῖ πῶς ἐφανερώθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τόση ἀκμὴ τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ μὲ τὸν Ραφαήλ, τὸν Μιχαήλ Ἀγγελον, τὸν ντὰ Βίντσι καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους ζωγράφους, γλύπτας καὶ καλλιτέχνας ἐν γένει.

Δρ. 2.50.

Friedrich Nietzsche Ἡ Γένεσις τῆς Τραγωδίας

Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη.

Τὸ θαυμάσιον ποιητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ Νίτσε περὶ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Ἐμφανθὲς γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, βαθὺς δὲ ψυχολόγος τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας, μὲ ποιητικὴν πρωτοτυπίαν καὶ μὲ κριτικὴν ἰσχυρὰν ἔδωκεν ἀποκαλυπτικὸν φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Wilhelm Wundt Ὑπνωτισμὸς καὶ Ὑποβολή.

Μετάφρ. Ἀ. Πολυμέρη

Ὁ κορυφαῖος σύγχρονος φιλόσοφος τῆς Γερμανίας, δεινὸς βιολόγος, ψυχολόγος καὶ μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ἰδρυτὴς ἰδίᾳς φιλοσοφικῆς θεωρίας, συμπληρούσης τὴν μεταφυσικὴν ἀντίληψιν διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰνάπαλιν, ἀσχολεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς. Ἐξετάζει δὲ καὶ ἀναλύει καὶ κατατάσσει τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπὸ φυσικῆς, χημικοζωικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Πολυμέρη.

Cesare Lombroso Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος

Μετάφρ. Μπάμπη Ἀγγίνου

Τὸ πολὺκροτον ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνιολογικὸν σύγγραμμα τοῦ Λομπρόζο, τὸ προκαλέσαν σημαντικὰς τροποποιήσεις τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ψυχοπαθείας καὶ τῆς ἐμπειρικῆς ψυχολογίας, διὰ κλινικῶν δὲ καὶ ποικίλων στατιστικῶν παραδειγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐγκληματῆται εἶναι ἔκφυλοι συνεπῶς ἀνεύθυνοι ἀπὸ ἀτομικῆς ἀπόψεως. Εἰσάγων οὕτως ἄλλην θεωρίαν περὶ ποινῆς, ὑποδεικνύει καὶ ῥιζικὰς τροποποιήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς. Τὸ σύγγραμμα, ἐκδοθὲν εἰς δύο τόμους, εἶναι προσιτὸν καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰς πάντα ἀναγνώστην, ἀπαραίτητον δὲ εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, ἰατροὺς καὶ νομικοὺς. Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ κ. Μπάμπη Ἀγγίνου.

Léon Tolstol Ἡ Ἀναγέννησις.

Μετ. Σπ. Φραγκοπούλου

Αἱ μελέται τῆς τελευταίας συγγραφικῆς περιόδου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ῥωσίας καὶ φιλοσόφου περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Μελέται θρησκευτικαί, κοινωνικαί, ἠθικαί, σοσιαλιστικαί, ὅλαι διανγεῖς καὶ ἥρεμοι εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ ῥηξικέλευθοι καὶ ἐπαναστατικαί κατ' οὐσίαν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Φραγκοπούλου.

Δρ. 2.50

H. Poincaré Ἐπιστήμη καὶ ὑπόθεσις.

Μετάφρ. Π. Ζερβού

Τὸ βαθὺ καὶ ἀποκαλυπτικὸν ἔργον τοῦ κορυφαίου τοῦ αἰῶνός μας φιλοσόφου ἐπιστήμονος. Ἐπισκοπεῖται εἰς αὐτὸ καὶ καθορίζεται ἡ σχετικότης καὶ ἡ ἀξία τῆς ἐπιστήμης καὶ καταδεικνύεται ἡ σημασία τῆς ὑποθέσεως εἴτε ἐπιστημονικῇ εἴτε καθαρῶς φιλοσοφικῇ εἶναι αὕτη. Οὕτω τίθενται τὰ ὅρια τῆς σήμερον ἀνθρωπίνης σκέψεως, διαγράφεται δὲ εὐρὺς ὁ ὁρίζων τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω νοήσεως. Δρ. 4.—

Τὸ ἔξοχον ἔργον μετέφρασεν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ὁ κ. Παν. Ζερβός.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

Th. Ribot

Μετ. Χ. Δαραλέξη

Προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν συναισθημάτων.

Φυσιολόγος καὶ φιλόσοφος ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς αἵμα καὶ τῆς ιδεολογικῆς μεθόδου τὴν διερεῦνῃσιν καὶ ἐξήγησιν τῶν πλέον περιπλόκων καὶ μυχιῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δρ. 3.

M. Maeterlinck Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν.

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Σειρὰ φωτεινῶν μελετῶν ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων καὶ ἐπὶ ἀφρημένων ζητημάτων, ὡς αἱ ὑπὸ τοὺς τίτλους «τὸ ξύπνημα τῆς ψυχῆς—οἱ προειδοποιημένοι (περὶ τοῦ θανάτου)—Νοβαλὶς—ἡ καθ' ἡμέραν τραγικότης» κ.λ.π., ἀποτελοῦσα σύνολον πρωτοτύπου ψυχολογίας καὶ κοινωνικῆς φιλοσοφίας. Δρ. 3.—

Osipe Lourié Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἰψεν.

Μετ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις ἡ ἐμπνεύσασα τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Ἰψεν, ἡ βασιζομένη εἰς τὰς συγχρόνους βιολογικὰς δοξασίας, παρουσιάζεται εἰς ἐνιαῖον σύστημα. Ἐν ταύτῳ γίνεται συσχετισὶς ὅλων τῶν δραμάτων τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ συγγραφέως, παρέχεται δὲ ἀκριβὴς ἀνάλυσις ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Δρ. 3.—

A. Metchnikoff Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Ὁ διάσημος ἐν Γαλλίᾳ βιολόγος θέτει διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀπόψεις νέας ἠθικῆς, μὴ δεχόμενος ὡς ἠθικὴν βάσιν τὴν ιδεάν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς προβάλλον δὲ ὡς τοιαύτην τὴν ἐπιδίωξιν τῆς μακροβιότητος. Παραλλήλως δὲ ὡς κοινωνικὸν παράγοντα περιόδου καὶ ὡς μέσον ἠθικοποιήσεως ὑποδεικνύει ἀντὶ τῆς φιλανθρωπίας τὴν συναισθησὶν ἀμοιβαίας ὠφελιμότητος. Δρ. 4.—

H. Eckermann Συνομιλίας Ἐκκερμαν καὶ Γκαίτε.

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις, αἱ περὶ φιλολογίας καὶ τέχνης γνῶμαι καὶ ὁ ιδιωτικὸς βίος τοῦ Γκαίτε κατὰ τὴν ὥριμον τῆς ζωῆς του περίοδον περιλαμβάνονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 3.—

F. Viault καὶ F. Jolyet Φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου.

Μετ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Ἐξήγησις ἐπιστημονικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ καὶ περιγραφή τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος εὐμεθόδως καὶ ἀναλυτικῶς, παρέχουσαι καὶ εἰδικὰ καὶ ἐγκυκλίους γνώσεις, ἀπαραιτήτους διὰ τὴν κατανόησιν τῆς βιολογίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς καθόλου φιλοσοφίας. Δρ. 12.—

A. Schopenhauer Τὸ αὐτεξούσιον.

Μετ. Α. Πολυμέρη

Ὁρμώμενον ἐκ τῆς ἐμπειρικῆς ψυχολογίας καὶ συνδυάζον τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς πρὸς τὰ ἐκ τῆς φυσιολογίας πορίσματα τὸ ἔργον τοῦτο διερευνᾷ ἂν πραγματικῶς ὑπάρχῃ ἐλευθερία βουλήσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ πόσον δὲ οὗτος ὑφίσταται ἀναπόδραστον ἐπίδρασιν προηγουμένων καὶ συγχρόνων του ἔξωθεν ἐνεργειῶν, εἶναι δηλαδή οὗτος ἀποτέλεσμα μᾶλλον ἢ αἰτίον. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ιδίας αὐτοῦ θεωρίας περὶ τούτων προβαίνει ὁ Σοπενάουερ ἀναπτύσσει συναφῶς τὰς περὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεις του, πόρισμα τῆς ὅλης φιλοσοφίας του. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Papus

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἀπόκρυφος ἐπιστήμη-ψυχισμός.

Ὁ συγγραφεὺς, γνωστότατος ἐν Παρισίοις ἰατρός, καὶ ἐκ τῶν περιφανεστέρων μυστῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἐξωθεῖ τὴν τόλμην τῆς σκέψεως μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἀντιλήψεων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ψυχῆς, τὴν ὁποίαν παρακολουθεῖ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς μέχρι τῆς ὁριστικῆς διὰ τῶν διαδοχικῶν μετενσαρκώσεων τελειώσεώς της. Τὸ βιβλίον ἔκαμε κατάπληξιν ἐν Γαλλίᾳ, τοιαύτην δὲ ἀναμφιβόλως θὰ προξενήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τόσον εἰς τὸν γενικῶς σκεπτόμενον κόσμον καὶ τὸν ἐπιστημονικόν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς κοινωνιολογοῦντας ἰδιαίτερος. Δρ. 4.—

Paul Lefert

Μετάφρ. Α. Καλλιβακᾶ

Ἐπιτομὴ Φυσιολογίας.

Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἐπιστημονικὸν ἔργον, περιγράφον καὶ ἐξηγοῦν τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἥτοι τὴν σύστασιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τὴν λειτουργίαν τῆς θρέψεως καὶ τῆς πέψεως, τὰ τῶν μυῶν, νεύρων κλπ. κατὰ τρόπον εὐχάριστον καὶ ἀντιληπτὸν εἰς ὅλους. Δρ. 5.—

Emerson

Μετάφρ. Θ. Χ. Φλωρεᾶ

Λόγια τοῦ κόσμου.

Σειρὰ μελετῶν κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ μεγάλου Σάξωνος συγγραφέως, τὰς ὁποίας διαπνέει καὶ καθιστᾷ εἰς ὅλους γοητευτικὰς καὶ ἀντιληπτὰς μία ὑπέροχος πνοὴ ποιήσεως, μὲ παραστατικότητα καὶ ἐνάργειαν ὕφους. Προηγεῖται βιογραφία κριτικὴ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἔπονται αἱ μελέται: Προορισμός—Πλούτος—Δατρεία—Αὐτεξούσιον—Χαρακτὴρ—Θάρος. Δρ. 3.—

Martin-Viel κλπ.

Μετ. Α. Καλλιβακᾶ

Νόσοι καὶ Θεραπείαι.

Μετ' ἐπιμελῇ ἔρευναν συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ αἱ καλότεραι εἰδικαὶ μελέται ἐξόχων ἐπιστημόνων, τοιαῦται ὥστε νὰ δύνανται ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑφ' ὅλων καὶ νὰ εἶναι ἀντιληπταί, εὐχάριστοι καὶ ὁδηγητικαὶ ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ἀσθενειῶν. Πλὴν τῆς περιγραφῆς περιέχουσι διάγνωσιν καὶ κυρίως ὁδηγίαν προληπτικὰς καὶ θεραπευτικὰς. Δρ. 5.—

N. Cuyau

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Στοιχεῖα ἐλευθέρας ἠθικῆς.

Βιβλίον πολύκροτον. Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Γκιγιῶ, ἀνεξάρτητος ἀπὸ παντὸς θρησκευτικοῦ δόγματος καὶ ἠθικῆς κυρώσεως, τοιαύτην ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἐν Γαλλίᾳ, ὥστε ἐγένεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερας συζητήσεως εἰς τὴν *Γαλλικὴν Φιλοσοφικὴν Ἑταιρείαν*. Οἱ γνωρίζοντες τὰς φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις τοῦ Νίτσε θὰ ἐκπλαγοῦν βλέποντες πῶς δύο ὑπέροχοι διάνοιαι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς βάσεως ὀρμηθεῖσαι, κατέληξαν εἰς συμπεράσματα ἐντελῶς ἀντίθετα, ἥτοι εἰς ἓνα ἐντελῶς διαφορετικὸν ὑπεράνθρωπον. Δρ. 5.—

N. Vaschide

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ὁ ὕπνος καὶ τὰ ὄνειρα.

Τὸ ἀρτιώτερον προῖον τῆς περὶ ὁνείρων μελέτης εἶνε τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ὅλαι αἱ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον ἔρευναι πάντων τῶν σοφῶν, θίγονται δὲ ζητήματα σπουδαιωτάτης πρακτικῆς σημασίας, ὡς τὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὁνείρων ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, τῆς διαγνωστικῆς αὐτῶν σημασίας, τῆς χρησιμοποίησεώς των ὡς παθογνωμονικῶν ἐνδείξεων κλπ. Δρ. 4.—

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Gerolles - Gaustier

Μετάφρασις Ν. Ποριώτη

Αἱ ξέναι χώραι.

Καλλιτεχνική καὶ ἐν ταυτῷ ἀκριβῆς περιγραφὴ χωρῶν καὶ λαῶν, πολιτισμοῦ καὶ θρησκειῶν καὶ ἐθίμων, γεωργίας, ἐμπορίου, ναυτιλίας κ.λ.π. τῶν μᾶλλον περιέργων καὶ ἀγνώστων πόλεων καὶ τόπων τῆς γῆς. Πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἔργου συνειργάσθησαν ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς περιηγηταί. Δρ. 5.—

Κ. Κυπριάδου

Μελετήματα

Κοινωνιολογικά

καὶ Ἑγκληματολογικά.

Αἱ νεώτεραι παρατηρήσεις, κοινωνιολογικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἠθικὰ πορίσματα ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ ιδίως ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν τάσεων καὶ τῶν περὶ ποινῆς θεωριῶν. Δρ. 1.20

Fred. Nietzsche

Δοτ. Ν. Καζαντζάκη

Ὁ Ζαρατούστρας.

Τὸ ὑπέροχον καὶ κυριώτατον ἔργον τοῦ μεγάλου συγχρόνου ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου τῆς Γερμανίας, ὅπου κυρίως ἐκτίθενται αἱ ριζοσπαστικαὶ θεωρίαι του περὶ τῆς παλαιᾶς—τῆς μέχρι σήμερον—ἠθικῆς καὶ τῆς ἐν γένει κοινωνικῆς ὁργανώσεως μὲ τρόπον θαυμασίως ποιητικόν καὶ ὅπου παρουσιάζεται πλήρης ἡ πολύκροτος νιτσεϊκὴ θεωρία τοῦ Ὑπερανθρώπου. Δρ. 4.50

Γ. Σωτηριάδου

Ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος.

Ὅλη ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀπὸ τῶν πρώτων φαραωνικῶν ἐποχῶν τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. Ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια καὶ κριτικὴ διαύγεια διακρίνουσι τὸ ἔργον. Δρ. 4.—

Ι. Π. Καραβία

Ἡ ὁροθεραπεία.

Ὁ νεώτατος καὶ κατ' ἐξοχὴν σπουδαῖος θεραπευτικὸς οὗτος κλάδος τῆς ἱατρικῆς, ἡ ὁροθεραπεία, ἐκτίθεται εὐλήπτως διὰ πάντα ἀναγνώστην καὶ διεξηγεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, γραφέν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος νεωτέρων ἀνθεντικῶν ἔργων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Δρ. 3.—

B. Spinoza

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡθική.

Τὸ κεφαλαιῶδες ἔργον τοῦ μεγάλου πανθεϊστοῦ φιλοσόφου. Ἐν αὐτῷ δι' ἐπιστημονικῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν κριτικῆς μεθόδου ἀνάγεται ὁ συγγραφεὺς εἰς γενικωτάτας καὶ καθωρισμένας ἀντιλήψεις περὶ θεοῦ, περὶ ἀρχῆς καὶ φύσεως τῆς ψυχῆς, περὶ συναισθημάτων καὶ παθῶν, περὶ κοινωνίας, κοινωνικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἀνθρώπου κλπ. Αἱ ὑψηλαὶ καὶ ὑπέροχοι θεωρίαι του ἀποτελοῦσι κυρωτάτην βάσιν τῆς νέας φιλοσοφίας. Δρ. 5.—

C. A. Laisant

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ Ἀγωγή.

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστήμης εἶναι ὁ πλήρης τίτλος καὶ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἐνέχει μέγα ἐνδιαφέρον ὃχι μόνον διὰ τοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα περὶ τὴν κοινωνιολογίαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀσχολούμενον. Ἡ μῆσις εἰς τὰ μαθηματικά καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμης, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνατροφή, ἡ ψυχολογία καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς εἶναι τὰ κυριώτερα ζητήματα τοῦ βιβλίου. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Π. Βράϊλα Ἀρμένη		Θεοφράστου	
Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ (Ἀδγ. Νικολάῳ), Τόμοι 3.....	12.—	Χαρακτῆρες. Μετ. Μ. Σιγούρου. 1.—	
Φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους...	2.—	Louis Figuier	
Στοιχεῖα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς φιλοσοφίας.....	3.—	Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου. Μετ. Ἀντ. Πολυμέρη.....	4.—
Περὶ πρώτων ιδεῶν καὶ ἀρχῶν.	3.—	Flammarion	
Περὶ ἐνότητος Λογικῶν Στοιχείων.	1.—	Ἁ Θεὸς ἐν τῇ φύσει.....	4.—
Σ. Ἀποστολίδου		Τὸ ἀγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα.....	3.—
Αἱ ψυχώσεις.....	4.—	Jean Finot	
Louis Büchner		Ἡ ἐπιστήμη τῆς Εὐνυχίας. Μετ. Ἀλεξ. Γεωργιάδου.....	3.—
Ἁ Δαρβινισμός.....	4.—	J. Rogues Fursac	
Ἁ κατ' ἐπιστήμην ἀνθρώπος	4.—	Ἡ Φιλοργυρία. Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτ. υ.....	3.—
Δύναμις καὶ Ὑλὴ.....	4.—	N. Guyau	
H. Bercson		Στοιχεῖα ἐλευθέρου ἠθικῆς. Μετ. Ν. Κουντουριώτου.....	5.—
Τὸ γέλοιο.....	3.—	V. Hugo	
John Caird		Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ.....	2 50
Ἡ Φιλοσοφία τῆς θρησκείας. Μετάφρ. Π. Γρατσιάτου..	3.—	Ernest Haeckel	
Félix le Dantec		Ἡ καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου..	2.—
Ἁ Ἀθεϊσμός. Μετ. Α. Καμπάνη.	4.—	Ἁ Μονισμός.....	2.—
A. Debay		W. James (Τζέιμς)	
Φιλοσοφία τοῦ γάμου.....	3.—	Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.....	3.—
Ὑγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου. Μετ. Τιμ. Καρδαρά.	3.—	Θ. Καῖρη	
Ὑγιεινὴ ἡδονῶν καὶ τέρψεων. Μετ. Τρ. Εὐαγγελίδου..	3.—	Φιλοσοφικά.....	2.—
Ch. Darwin		C. Laisant	
Περὶ τῆς Γενέσεως τῶν εἰδῶν.	9.—	Ἡ ἀγωγή. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—
Gaston Danville		Lombroso	
Ἡ Ψυχολογία τοῦ ἔρωτος. Μετ. Χρ. Δαραλέξη.....	3.—	Πνευματισμός καὶ Ὑπνωτισμός.	4.—
B. Dangenness		Ἁ ἐγκληματίας ἀνθρώπος...	8.—
Ἡ Θέλησις. Μετ. Οἰκονομοπούλου.	3.—	Ossip Lourié	
X. Dastre		Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Τολστόη. Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ.....	3.—
Ἡ Ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Μετ. Ἰδομ. Στρατηγοπούλου...	4.—	Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Ἰψεν. Μετ. Γεωργ. Τσοκοπούλου....	3.—
Ἐπικτήτου		G. Leopardi	
Ἐγχειρίδιον. Μετ. Α. Καμπάνη.	0.80	Ἡθικά ἔργα. Μετ. Α. Καμπάνη.	3.—
H. Eckermann		John Loubbock	
Συνομιλίας Ἐκκερμαν με τὸν Γκαίτε. Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—	Πῶς νὰ ζῇτε. Μετ. Θ. Φλωρεᾶ.	3.—
Emerson		Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Μετ. Α. Μαρπουτσέγλου.....	3.—
Λόγια τοῦ κόσμου. Μετ. Θ. Φλωρεᾶ.	3.—	M. Maeterlinck	
		Ἁ θησαυρὸς τῶν Ταπεινῶν. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.....	3

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράσετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

A. Metchnikoff	
Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως	4.—
Max. Nordau	
Κοινωνιολογικὰ παράδοξα	3.—
Ψυχολογικὴ φυσιολογία τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἰδιοφυΐας	2.—
Ἐκφυλισμός	2.—
Ψυχολογικὰ παράδοξα	3.—
F. Nietzsche (Νίτσε)	
Γινώμαι καὶ περικοπαί, Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού	3.—
Ἡ Γέννησις τῆς τραγωδίας, Μετ. Ν. Καζαντζάκη	3.—
Ὁ Ζαρατούστρας, Μετ. Ν. Καζαντζάκη	4.50
A. Pappalardo	
Ἡ Τηλεπάθεια, Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη	2.50
Fr. Paulhan	
Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας,	3.—
H. Poincaré	
Ἐπιστήμη καὶ ὑπόθεσις, Μετ. Παν. Ζερβού	4.—
Papus	
Ἀπόκρυφος ἐπιστήμη-Ψυχισμός, Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου	4.—
Th. Ribot	
Προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν συναισθημάτων	3.—
Αἱ ἀσθένειαι τῆς προσωπικότητος, Μετάφρ. Π. Ψηλорεΐτη	3.—
Αἱ ἀσθένειαι τῆς Βουλῆσεως, Μετ. Π. Ψηλорεΐτη	3.—
Ch. Richet	
Δοκίμιον Γενικῆς Ψυχολογίας, Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου	4.—
Rousseau	
Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων	3.—
Κοινωνικὸν συμβόλαιον	3.—
Ernest Renan	
Ὁ Ἀντίχριστος, Μετάφρασις Ἡλ. Οἰκονομοπούλου	3.—
Οἱ Ἀπόστολοι, Μετ. Μπ. Ἀννίνου	5.—
Βίος τοῦ Ἰησοῦ, Μετ. Α. Καμπάνη	7.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Richard	
Ὁ Σοσιαλισμός καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι, Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου	3.—
Paul de Réglé	
Ἡ γυναίκα, Μετ. Χ. Νεοκλέους	3.—
Spinoza	
Ἠθική, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	5.—
Schopenhauer	
Σκέψεις καὶ ἀποσπάσματα, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	4.—
Ἐπὶ τῆς θρησκείας	3.—
Συγγραφαὶ καὶ ὕφος, Μετ. Ἀ. Ζάρκου	3.—
Τὸ αὐτεξούσιον	3.—
C. de la Saussaye	
Ἱστορία τῆς θρησκείας Σινῶν καὶ Ἰαπώνων	1.50
Tolstoï	
Τὰ Εὐαγγέλια	2.50
Ἡ νέα Ζωή	2.50
Ἡ Ἀνάστασις	3.—
Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας	1.50
Ἡ ἀναγέννησις	2.50
Ἡ σονάτα τοῦ Κροῦτζερ	2.—
Αἱ νέα ἰδέαι	2.—
Τὸ σχολεῖον τῆς Γιασνάϊας Πολιάνας	3.—
H. Taine	
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι	2.50
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ	2.50
N. Vaschide	
Ὁ ὕπνος καὶ τὰ ὄνειρα, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	4.—
W. Wundt	
Σύστημα Φιλοσοφίας, Τόμοι 2, Μετ. Ἀ. Δαλεζίου	18.—
Ὑπνωτισμός καὶ ὑποβολή, Μετ. Ἀ. Πολυμέρη	3.—
Ἰω. Ζερβού.	
Ἱστορία τῆς ιδέας, Γαδατάμας— Ἀστάρης	4.—

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

G. d'Annunzio	
*Ὀνειρον ἐαρινῆς πρωίας (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	0.60
Ed. de Amicis	
Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου.	2.—
Σ. Βασιλειάδου	
*Αἰτικαὶ νύκτες.	6.—
Ἀρ. Βαλαωρίτου	
*Ἔργα. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	5.—
Γ. Βιζυηνοῦ	
Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρός μου.	3.—
G. Chantepleure	
Τὰ Ἰωάννινα πολιορκημένα.	3.—
W. Goethe (Γκαίτε)	
Φάουστ. Μετ. Μ. Αὐγέρη.	4.—
Βέρθερος. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	2.—
Εἰρ. Π. Δημητρακοπούλου	
*Ἡ Υἱοθετημένη. Μυθιστόρημα.	3.—
H. Van Dyke	
Διηγήματα. Μετ. Α. Μαρπουτισόγλου.	2.50
Emerson	
Λόγια τοῦ κόσμου. Μετάφρασις Θ. Χ. Φλωρᾶ.	3.—
H. Eckermann	
Συνομιλαὶ Ἐκκερμαν μὲ τὸν Γκαίτε. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—
Ἐπικτήτου	
*Ἐγχειρίδιον. Μετ. Ἀ. Καμπάνη.	0.80
Ἀρ. Ἐφταλιώτη	
Νησιώτικες ἱστορίαι.	3.—
G. Flaubert	
*Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου. Μετ. Κ. Βάρναλη.	3.—
Ἰω. Ζερβοῦ	
Μῦθοι τῆς Ζωῆς.	3.—
*Ἱστορία τῆς ιδέας. Γαδατάμας—	
Ἀστάρης.	4.—
E. Zola	
*Ἡ Ταβέρνα. Μετ. Χ. Νεοκλέους. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	4.50
*Ἡ Γῆ. Μετ. Μπ. Ἀννίνου. (ἐκδ. ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	4.50
Δουκίας Ζαδὲ	
*Ὅταν ἤμουν στὸν πόλεμο.	1.50
Γ. Ζαλοκώσια	
Τὰ ἅπαντα (ἐκδ. ἐπὶ κοιν. χάρτου).	3.50

Θεοφράστου	
Χαρακτῆρες. Μετ. Μ. Σιγούρου.	1.—
Θεοκρίτου	
Εἰδύλλια. Μετ. Ἰω. Πολέμη.	2.—
V. Hugo	
Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετ. Γερ. Βουτσινᾶ.	2.50
H. Ibsen (Ἰψεν)	
Οἱ βρυκόλακες. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.—
Τὸ σπῆτι τῆς κούκλας. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.40
N. Καρβούνη	
*Ὁ πόλεμος Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας.	4.—
Ἰ. Κονδυλάκη	
*Ὁ Πατούχας.	3.—
Διον. Κοκκίνου	
Γρίμποβο, Μπιζάνι, Γιάννενα.	3.—
Ἄνδρ. Κάλβου	
*Ἡ Λύρα.	2.—
P. Calderon	
*Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.—
Τὸ στοιχεῖδ. (ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.—
Δ. Καμπούρογλου	
*Αναδρομάρης.	3.—
Θρύψαλα.	2.—
Δουκιανοῦ	
*Ἀπαντα. Τόμ. 6. Μετ. Ἰω. Κονδυλάκη.	18.—
G. Leopardi	
*Ἡθικά ἔργα. Μετ. Α. Καμπάνη.	3.—
M. Λιδωρίκη	
Πολεμικαὶ ἐντυπώσεις εὐζώνων.	3.—
M. Maeterlinck (Μέτερλινγκ)	
*Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—
Μουσαίου	
*Ἡρὼ καὶ Λεάνδρος. Μετάφρασις Σίμου Μενάρδου.	0.70
Molière (Μολιέρου)	
Τὰ ἐρωτικά πείσματα. Μετ. Ν. Ποριώτη.	1.50
Ταρτοῦφος. Μετ. Ἰω. Σκυλίτση. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.20
*Αγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	0.80
*Αρχοντοχωριάτης. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	1.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Σ. Μελά	
Τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο. Δράμα.	1.50
Πολυκαὶ σελίδες, ἀπὸ τὸν Ἑλ- ληνοτουρκικὸν πόλεμον 1912.	5.—
Π. Νιρβάνα	
Ἑβραϊκοῦλα μὲ τὰ μαργαριτάρια.	2.—
Fr. Nietzsche (Νίτσε)	
Ἡ γέννησις τῆς τραγωδίας. Μετ.	
N. Καζαντζάκη.	3.—
Ὁ Ζαρατούστρας. Μετ. N. Κα- ζαντζάκη.	4.50
Γινῶμαι καὶ περικοπαί. Μετ. I. Ζερβού.	3.—
Γρ. Ξενοπούλου	
Στέλλα Βιολάντη.	3.—
Ὁ μακρὸς δρόμος, κι' ἄλλα και- νώργια διηγήματα.	3.—
Κ. Παλαμᾶ	
Τὰ Πρῶτα Κριτικά.	3.50
Οἱ Ιαημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσης καὶ τὰ Σατυρικά Γυμνάσματα.	2.—
Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη	
Ἡ Γυφτοπούλα.	4.—
Ἡ Θόνισσα.	3.—
Ἡ Μάγισσος.	3.—
Πασχαλινὰ διηγήματα.	1.—
Χρυστογεννιάτικα διηγήματα.	1.—
Προτοχροινιάτικα διηγήματα.	1.—
Ὁ Πεντάρφανος.	3.—
Τὰ ῥόδι' ἀκρογιάλια.	2.50
Ἡ χολεριασμένη.	2.50
Ἡ νοσταλγὸς.	2.—
Τὰ Χριστούγεννα τοῦ τεμπέλη.	3.—
Τὰ ἱπαντα.	Δραχ. 26.—
Renè Ryaux	
Ἡ δυοιυχισμένη Ἥπειρος.	2.—
Edgar Poe	
Ἰστορίαι ἀλλόκοτες. Μετάφρασις	
Β. Σπανδωνῆ.	3.—
Π. Ροδοκανάκη	
Τὸ Βυσινὶ Τριαντάφυλλο.	2.—
Ernest Renan	
Οἱ Ἀπόστολοι. Μετ. Μπάμπη	
Ἀννίου.	5.—
Βίος τοῦ Ἰησοῦ. Μετάφρασις	
Ἀ. Καμπάνη.	
Ὁ Ἀντίχριστος. Μετάφρ. Ἠλ.	
Οἰκονομοπούλου.	3.—

Ἑμμ. Ροῦδου	
Συριανὰ διηγήματα.	3.—
Διηγήματα.	3.—
Κριτικαὶ μελέται.	3.—
Εἰδῶλα.	4.—
Μελέται φιλολογικαί, καλλιτε- χνικαί, φιλοσοφικαί.	4.—
Πάρεργα καὶ παραλειπόμενα.	4.—
Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῦδου.	3.—
Τὰ ἅπαντα.	Δραχ. 24.—
Jean Richerpin	
Ἰσπανικὰ παραμύθια. Μετ.	
N. Ποριώτη.	3.—
Σιεγκίεβιτς	
Quo vadis? (Ποῦ ὑπάγεις;) .	5.—
Σαϊξπήρου	
Κοριολανός. Μετ. Μ. Δαμιράλη.	2.—
Ἀντώνιος καὶ Κλοπάτρα. Μετ.	
M. Δαμιράλη.	2.—
Δ. Σολωμοῦ	
Τὰ Ἔργα. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου).	2.50
A. Schopenhauer	
Συγγραφαὶ καὶ ὕφος. Μετ. Α.	
Ζάρκου.	3.—
H. Taine	
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.	
Μετ. Ἀ. Ἀγαθονίκου.	2.50
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.	
Μετ. Ἀ. Ἀγαθονίκου.	2.50
L. Tolstoï	
Ἡ Ἀναγέννησις. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου.	2.50
Ἡ Νέα ζωή. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου.	2.50
Σονάτα Κρόϋτσερ. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου.	2.—
Ἡ Ἀνάστασις. Μετάφρ. Ἠλ.	
Οἰκονομοπούλου.	3.—
Γ. Τσοκοπέλεω	
Ἡ Θεατρίνα.	3.—
I. Turghoniev	
Τὸ ξένο ψωμί. (ἔκδοσις ἐπὶ κοι- νοῦ χάρτου).	1.—
Δ. Ταγκοπέλεω	
Σκόρπιος μολυβιὸς.	2.—
Κ. Χρηστομάνου	
Ἡ Κερένια κοθίλα.	3.—

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετέ πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 Δραχμὰς κατὰ μῆνα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

W. GOETHE

Φάουστ

Μετάφρ. Μ. Αὐγέρη

Τὸ κυριώτατον φιλοσοφικὸν καὶ ποιητικὸν ἀριστούργημα τοῦ Γκαίτε—τὸ κορυφαῖον ἔργον τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας. Ἀπὸ τὸν θρύλον τοῦ σοφοῦ ποῦ ἐπώλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Σατανᾶν καὶ γύρω εἰς τὰ μεγάλα ἰδεώδη τῆς σοφίας, τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς ἐξελίσσεται μίᾳ ἔντονος ἀλληλουχία τῶν παθῶν, τῶν ὁρμῶν, τῶν ἐξάρσεων καὶ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπερτέρα ποιητικὴ πνοὴ ζωογονεῖ τὴν βαθυτάτην σκέψιν, θαυμαστὴ πλαστικότης συναρμολογεῖ τὴν πολύπλοκον δραματικὴν αὐτοῦ σύνθεσιν καὶ ἐταστικὴ εἰρωνεία αἰσιοδόξου σοφίας ζωογονεῖ τὸ σύνολον. Δρ. 4.—

SIENKIEWICZ

QUO VADIS? (Ποῦ ὑπάγεις;)

Μετάφρ. Ἰ. Δρακοπούλου

Ὅλη ἡ τόσον δραματικὴ ζωὴ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἡ ἐξελισσομένη ἐν μέσῳ ὄλβου ἀμυθῆτου καὶ δυστυχίας ἀπαραιμίλλου, πολυτελείας, φιληδονίας, συμφορῶν καὶ ἀθλιότητων, μὲ πιστὴν ἐξιστόρησιν τῶν καταπληκτικῶν ὁργίων τοῦ Νέρωνος ἐκ παραλλήλου καὶ κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀγιότητος τῶν πρώτων χριστιανῶν τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης, περιπλεκόμενα εἰς ἓν περιπαθὲς μυθιστόρημα ἔρωτος καὶ στοργῆς ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τοῦ ὠραίου καὶ πολυπλόκου ἔργου, ποῦ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀριθμεῖ χιλιάδας ἐκδόσεων εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνέκδοτος μέχρι τοῦδε μετάφρασις τοῦ κ. Δρακοπούλου εἶναι ἡ μόνη πλήρης καὶ ἀκριβής. Δρ. 5.—

Α. Τρακοπούλου.

Σκόρπιες μολυβιές

Σειρὰ ψυχολογικῶν διηγημάτων, ἡθογραφικῶν ἐντυπώσεων καὶ περιγραφῶν τῆς ἑλληνικῆς φύσεως ἀποτελοῦσι τὸν τόμον τοῦτον. Εἰς αὐτὰς μὲ ἀπλότητα, πρωτοτυπίαν καὶ καλλιτεχνικὴν διατύπωσιν παρέχονται ἐνδιαφέρονσαι καὶ ζωνταναὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν μας ζωὴν. Δρ. 2.—

HENRI GILBERT

Τέχνη γιὰ τὰ παιδιὰ

Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα συγγραφικὰ κατορθώματα εἶναι ἡ σύνθεσις καλλιτεχνικῶν, τερπνῶν καὶ διδακτικῶν ἔργων, ἱκανῶν νὰ ἐλκύουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παιδικῆς ψυχῆς καὶ νὰ συντελοῦν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν. «Ἡ τέχνη γιὰ τὰ παιδιὰ» παρέχει εἰς ἓνα τόμον ἐκλεκτὰς συνθέσεις, διηγήσεις, διαλόγους, ἔργα παιδαγωγικὰ ἐξόχων λογογράφων, ἱκανὰ συνάμα νὰ παρᾶσχουν τέρψιν εἰς πάντα ἀνεπτυγμένον. Δρ. 2.50.—

G. FLAUBERT

Ὁ πειρασμὸς τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου

Μετάφρ. Κ. Βάρναλη

Τὸ χαρακτηριστικώτερον καὶ φανταστικώτερον ἔργον τοῦ μεγάλου λογογράφου τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ τὸ γνωστὸν συναξάρι τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως, ποῦ παρουσιάζει τὸν μέγαν ἅγιον ἀσκητὴν τῶν ἀφρικανικῶν ἐρήμων ἐνοχλούμενον σαρκικῶς καὶ ψυχικῶς ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, ἐδημιούργησεν ὁ συγγραφεὺς γοητευτικὴν, πολύπλοκον καὶ περιπετειώδη διήγησιν ὅχι μόνον βαθύτατα ψυχολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν, ἀλλὰ καὶ παρέχουσαν ζωηρὰν εἰκόνα τῶν ἔξεων, τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων τῆς Ἀνατολῆς. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Κονδυλάκη, Ἐϋστρατιίδου κλπ. Ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἐποποιΐαν

Σελίδες τῆς μεσαιωνικῆς καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας γραφεῖσαι ἀπὸ λογοτέχνας καὶ ἀφηγούμεναι πιστῶς μετὰ παραστατικότητος καὶ λυρισμοῦ τὰ μεγάλα καὶ δραματικά γεγονότα, ἐν οἷς οἱ ἀγῶνες τῶν βουλγαροκτόνων αὐτοκρατόρων, ἡ ἄλωσις τῆς Κων/πόλεως, ἡ ὀλοκαύτωσις τοῦ Ἀρχαδίου κλπ. Δρ. 2.50

Σπύρου Μελά Τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο

Τὸ τελευταῖον δυνατόν καὶ συγκλονιστικὸν δράμα τοῦ Ἑλληνος συγγραφέως, δι' οὗ προβάλλονται ζωηρῶς καὶ ἀναλύονται ἐπιδειξίως καὶ ἐξελέγχονται θεσμοὶ καὶ ἠθικά προβλήματα τῆς συγχρόνου κοινωνίας. . . . Δρ. 1.50

Δ. Γρ. Καμπουρόγλου Ἀναδρομάρης

Ποικίλαι, ἄγνωστοι, διαφωτιστικαὶ λεπτομέρειαι ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς δουλείας μέχρι καὶ τῆς παρελθούσης γενεᾶς. Ἐκάστη περιλαμβάνεται εἰς αὐτοτελὴ διήγησιν, φιλολογικῶς ἐπαγωγόν, ἀπαρτίζεται δ' ἐν συνόλῳ πρῶτότυπον ἔργον ἀναδρομικῆς ἐπισκοπῆσεως τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς ζωῆς. . . . Δρ. 3.—

Ἀννίνου, Μωραϊτίνη, Ἡρώες καὶ μάρτυρες Τσοκοπούλου κλπ.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ πολεμικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσις τῶν μεγάλων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως πρωτεργατῶν. Ὁ Ρήγας, ὁ Βύρων, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μιαούλης κλπ. ἀποτελοῦσι τὴν ἱστορικὴν ἅμα καὶ λογοτεχνικὴν σειρὰν βιογραφιῶν τοῦ τόμου τούτου. . . . Δρ. 2.—

Π. Νερβάνη Ἡ βοσκοπούλα μὲ τὰ μαργαριτάρια

Ἐκλεκτὰ διηγήματα ἀναφερόμενα κυρίως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, ζωογονούμενα ἀπὸ ὡραίαν ψυχολογίαν. Μεταξὺ τῶν διηγημάτων τοῦ τόμου: Τὸ βασιλόπουλο ποῦ χαμογελοῦσε, τὸ ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο, ὁ γάμος τῆς πεντάμορφης, ἡ ἐκδίκησις τοῦ καμπούρη, ψεύτρα ἀγάπη κλπ. . . . Δρ. 2.—

Κονδυλάκη, Τσοκοπούλου κλπ. Μεγαλουργήματα τοῦ 21

Τὰ λαμπρότερα καὶ ἐπικώτερα κατορθώματα τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, μὲ ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ περιγραφικότητα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς λογογράφους μας. Ἡ Γραμβοῦσα - Ἡ πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως - Ἡ ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς - Ἡ ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου - Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου κλπ. περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τούτον. . . . Δρ. 2.—

Εἰρ. Π. Δημητράκοπούλου Ἡ υἱοθετημένη

Μυθιστόρημα πρῶτότυπον, εἰλημμένον ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, δι' οὗ εἰκονίζεται ἡ τραγικὴ θέσις τοῦ δι' υἱοθεσίας ἀποσπῶμένου ἀπὸ τὴν φυσικὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον περιβάλλον τῆς ζωῆς του. . . Δρ. 3.—

1 00 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ἐκ τῆς Ἰ. Ζερβοῦ τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Διονυσίου Σολωμοῦ Τὰ ἔργα.

Ὅλα τὰ ποιητικά καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ, μετὰ τῶν παραλλαγῶν στίχων καὶ διορθώσεων του—ποιήματα ἔθνικα, ἐπικολυρικά, σατυρικά, λυρικά, ἐπιγράμματα, σημειώσεις καὶ μελετήματα φιλολογικά, ἱστορικά καὶ κριτικά, ἐν οἷς «ὁ διάλογος τοῦ ποιητῆ, φίλου καὶ σοφολογιωτάτου», εἰς ἓνα τόμον κατὰ τὴν διαρρύθμισιν καὶ τὴν τάξιν τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως Ἰακ. Πολυλά.—Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού. Δρ. 2.50

Ἰω. Ζερβοῦ Μῦθοι τῆς Ζωῆς.

Διηγήματα καὶ παραμύθια, συγχρονιστικά ἀλλὰ καὶ ἀναγόμενα εἰς θρύλους καὶ παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς, πρωτότυπα δὲ εἰς τὸ ὕφος καὶ εἰς τὴν καθόλου μορφήν. Τὸ πρῶτον μέρος, αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Δισκεψίου» εἰκονίζουν ὑπὸ ἰδεολογικὸν τύπον, ἀλλὰ μὲ ὥμὸν κατ' οὐσίαν ῥεαλισμὸν, τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ πάθη των εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰδανικά των. Τὸ δεῦτερον μέρος, αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Τρισκεψίου» παρουσιάζουν ὡς τρίτον παράγοντα τῆς ζωῆς τὴν ὑπερτέραν καὶ γενικὴν ἀντίληψιν τοῦ νοῦ, τὴν μοιραίως εἰρυνευομένην κάθε πραγματικὴν ἐνέργειαν καὶ κάθε ἐνδιάθετον ῥοπήν. Δρ. 3.—

W. Goethe (Γκαίτε)

Μετάφρ. Π. Παμπούκη

Βέρθερος.

Μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξε μοναδική, μετὸν λυρισμοῦ, τρυφερότητος καὶ πάθους εἶναι ὁ Βέρθερος τοῦ κορυφαίου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε. Ὁ ἔρως, ἐξεταζόμενος ἀπὸ τῆς πλεον αἰσθηματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ῥωμαντικοῦ ἀλλὰ καὶ ψυχολογικοῦ τούτου μυθιστορήματος.

Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού.

Δρ. 2.—

Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου Ἔργα.

Τὸ ἔξοχον ποιητικὸν ἔργον τοῦ ὕμνητοῦ τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος καὶ τῶν ἐλληνικῶν ἰδανικῶν, τοῦ ἀποδώσαντος συγχρονιστικῶς τὴν δημοτικὴν μᾶς τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ῥώμελης ποιήσιν. Τὰ προλεγόμενα καὶ αἱ φιλολογικαί, ἱστορικαὶ καὶ ἄλλαι σημειώσεις τοῦ ποιητοῦ συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. — Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού. Δρ. 5.—

Ἰ. Κονδυλάκη Ὁ Πατούχας

Τὸ δυνατόν καὶ συνάμα κλασσικῶς λιτὸν ὕφος τοῦ συγγραφέως, ἡ ἐνάργεια καὶ ἡ παραστατικότης καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς περιγραφῆς, ἡ ἀνεπιτήδευτος ἀλλὰ καὶ βαθεῖα ψυχολογία τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν κατ' ἄτομον ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, προσόντα διακρίνοντα ἐξαιρετικῶς τὸ συγγραφικὸν ἄλγος τοῦ κ. Ἰ. Κονδυλάκη, συγκεντροῦνται καὶ παρέχονται πλούσια καὶ ἄφθονα εἰς τὸν Πατούχαν. Ὡστε τὸ ἀληθῶς Ἑλληνικὸν τοῦτο ἔργον, ἡθοιογραφικὸν ἅμα καὶ ψυχολογικόν, νὰ εἶναι ἰσάξιον πρὸς τὰ τελειότερα τοῦ εἴδους του εἰς τὴν ξένην φιλολογίαν. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐκ τῆν διαύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἑμμανουὴλ Ῥοῖδου Συριανὰ Διηγήματα.

Δημιουργὸς ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ ὕφους εἶναι ὁ Ῥοῖδης, συνδυάσας πολυμάθειαν καὶ ἀνθηρότητα φράσεως, σκέψιν καὶ σαφήνειαν, σκῶμμα δὲ καὶ χαριτωμένην λεπτότητα. Τὰ κατεσπαρμένα πολλαχοῦ ἠθογραφικὰ διηγήματα τοῦ, μερικὰ ἐπιθεωρημένα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον μετὰ πλήρους βιογραφικῆς καὶ κριτικῆς μελέτης περὶ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Μ. Ἀνδρεάδου. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἑμμ. Ῥοῖδης, Βιογραφία.—Ψυχολογία Συριανοῦ συζύγου.—Ἱστορία ἐνὸς σκύλλου.—Ἱστορία μιᾶς γάττας.—Τὸ ξεστοῦπάκι.—Τὸ παράπανο τοῦ νεκροθάπτου.—Ἱστορία ὀρνιθῶν.

Ἀνδρέου Κάλβου Ἡ Λύρα.

Αἱ εἰκοσιτέσσαρες θαυμασταὶ ψοδαί, αἱ δημοσιευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς δύο τεύχη, ἦτοι τὸ ὅλον ποιητικὸν αὐτοῦ ἔργον, τὸ διάφορον, ἀλλὰ καὶ παράλληλον καὶ ἐφάμιλλον τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, ἐκδίδονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Προτάσσεται βιογραφία τοῦ Κάλβου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ, ἐν τέλει δὲ παρατίθεται ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μετρικὴ τῶν ψδῶν του. Δρ. 2.—

Δ. Γ. Καμπούρογλου Θούψαλα.

Ἐντυπώσεις ὑπὸ πρωτότυπον διηγηματικὸν τύπον, κριτικαὶ γνῶμαι, φιλοσοφικαί, ἠθικαί, φιλολογικαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι ἐκτενέστεραι καὶ ἄλλαι κομπῶς ἐπιγραμματικαί, εἰς ὕψος ἐν συνόλῳ ἐπίχαρι ἀλλὰ μεστὸν λεπτῆς εἰρωνείας, περιλαμβάνονται εἰς τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸ ὅποιον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποστάλαγμα πολυετοῦς καὶ ἀνθηρᾶς φιλολογικῆς ἐργασίας. Δρ. 2.—

W. Shakspear (Σαίξπηρ) Κοριολανός.

Μετάφρασις Μ. Δαμιράλη

Ἡ ζωὴ τοῦ Κοριολανοῦ, τοῦ ἥρωικοῦ προασπιστοῦ τῆς πατρίδος του Ῥώμης καὶ κατόπιν προδότου καὶ πολεμίου αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θαυμασίου εἰς πέντε πράξεις δράματος, τὸ ὅποιον οἱ κριτικοὶ θέτουν ἐφάμιλλον τοῦ «Βασιλέως Λῆρ», τοῦ «Μάκβεθ» καὶ τοῦ «Ὀθέλλου», ἦτοι μετὰ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κορυφαίου νεωτέρου τραγικοῦ. Δρ. 2.—

Λεοπάρδη Ἠθικὰ ἔργα.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ὑπερόχου τῆς Ἰταλίας φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ Λεοπάρδη εἶναι τὰ «ἠθικὰ ἔργα» του. Ἡ παραστατικότης τῶν ἰδεῶν, ὁ λυρισμός, ἡ πρωτοτυπία καὶ τὸ κλασσικὸν ὕφος παρέχουν εἰς τὸ ἔργον μοναδικὴν γοητείαν καὶ χάριν. Ἐνῶ ἡ ἐμβριθία, αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεως τὸ ἀναδεικνύουν ἐξόχως ὑποβλητικὸν συνάμα καὶ μορφωτικόν. Τοῦ ἔργου προτάσσεται πρόλογος ἐμβριθῆς περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων Λεοπάρδη ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικῶς μεταφράσαντος κ. Ἀ. Καμπάνη. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Βίος καὶ ἔργα τοῦ Λεοπάρδη.—Διάλογος τοῦ δόκτορος Rusch μετὰ τῆς μάστιγος.—Διάλογος τοῦ Πλωτίνου καὶ τοῦ Πορφυρίου.—Διάλογος ἐνὸς Ἰσλάνδο μετὰ τὴν μητέρα τοῦ.—Διάλογος τῆς Φύσεως καὶ μιᾶς ψυχῆς.—Ἐγκώμιον τῶν πευλιῶν.—Ἱστορία τοῦ ἀνδραπίνου γένους.—Σκέψεις.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἑμμανουὴλ Ροῦδου Διηγήματα.

Τὰ ποικίλα, πολύμορφα καὶ πολύτροπα διηγήματα τοῦ συγγραφέως τῆς Παπίσης, ἡθογραφίαι, σάτυραι, ἱστορικαὶ εἰκόνες, ὅλα λεπτὰ εἰς σκέψιν, καὶ καλλιτέχνα εἰς διατύπωσιν, περιελήφθησαν εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Τὰ Ἑφῆμερα — Ἱστορία ἑνὸς τουφεκισμοῦ — Πανδαμάτωρ καὶ Πανδαμάτειρα — Ἡ Μηλιά — Μονόλογος εὐαισθήτου — Ἡ πρώτη του μονομαχία — Τὰ εὐτυχήματα τῆς ἀρρώστιας. — Τὸ θέατρον τοῦ Γιλδίζ Κιόσκ. — Ἅγιος Σώστης — Ὁρέστης καὶ Πυλάδης — Χρυσῆς κλπ.

Κ. Χρηστομάνου Ἡ κερένια κούκλα.

Ἀληθινὸν εἰς ψυχολογίαν, εἰς περιγραφὴν, εἰς ἡθογραφίαν ἔργον, ἀντάξιον τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἀυτοκρατείας Ἐλισάβετ», εἶναι ἡ «Κερένια κούκλα». Ἑλληνικὸν καὶ ἰδίως Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύομεν ἤδη ὡς τὸ πρῶτον καὶ τὸ πρότυπον τοῦ εἵδους του. Ἡ κομψότης, ἡ πλαστικότης καὶ ἡ χάρις τοῦ ὕφους καὶ κάποια ὑποβλητικὴ δύναμις ἡ χαρακτηρίζουσα τὸν κ. Χρηστομάνον ὡς συγγραφέα, παρέχουν καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν δύναμιν, γοητείαν καὶ θέλητρον. Δρ. 3.—

Ἀργύρη Ἑφταλιώτη Νησιώτικες ἱστορίες

Κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, δυνηθεὶς εἰς ἀπλᾶς τὸ ὕψος, φωτεινὰς δὲ καὶ μεστὰς λυρισμοῦ ἡθογραφίας νὰ δώσῃ μορφήν ἰδιοτύπου διηγήματος, εἶναι ὁ κ. Ἑφταλιώτης. Αἱ «νησιώτικες ἱστορίες» του, τῶν ὁποίων τινὲς ἀνέκδοτοι, ὅλαι δὲ ἐπιθεωρηθεῖσαι καὶ συμπληρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, τὰς ὁποίας ἐκδίδομεν ἤδη, εἶναι ὡραῖαι καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος εἰκόνες καὶ περιγραφαὶ τῆς ζωῆς τῶν ἑλληνικῶν παραλίων. Δρ. 3.—

Σ. Βασιλειάδου. Ἀττικαὶ Νύκτες.

Τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ Βασιλειάδου, λυρικά καὶ δραματικά, ἡθογραφίαι καὶ διηγήματα, σκέψεις καὶ χρονογραφήματα, περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον. — Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάριτος κοινοῦ. Δρ. 6.—

Ἑμμανουὴλ Ροῦδου Κριτικαὶ μελέται.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν κριτικὸς ἐν Ἑλλάδι, ὁ διαφωτίσας, ὁ ποδηγετήσας, ὁ χαρακτηρίσας ἰδίως τὴν συγγραφικὴν ἐν Ἑλλάδι παραγωγὴν ὑπῆρξεν ὁ Ροῦδης. Γνώμαι φωτειναί, γνώσεις πλούσιαι, ἀντιλήψεις ὀξεῖαι, χαρακτηρισμοὶ ἐπιτυχεῖς προσώπων καὶ πραγμάτων καθιστῶσι τερπνὰς καὶ πάντοτε μορφωτικὰς τὰς κριτικὰς μελέτας του, τὰς περιληφθεῖσας εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Μουσαίου Ἡρὼ καὶ Λέανδρος.

Μετ. Σίμου Μενάρδου

Το θαυμάσιον ποίημα λυρισμοῦ καὶ ἔρωτος, ἀποδοθὲν εἰς τὴν σημερινήν μας γλῶσσαν ἐμμέτρως ἀπὸ τὸν κ. Σίμον Μενάρδον. Ἡ μετάφρασις ἐνδυμίζουσα τὰ κρητικὰ καὶ κυπριώτικα τραγούδια, γενομένη οὕτω διὰ νὰ ἀποδοθῇ ἡ τεχνотροπία τοῦ Μουσαίου, παρέχει ἀκεραίαν τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Δρ. 0.70

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρ. Ι. ΖΕΡΒΟΥ

W. Shakspear (Σαίξπηρ)

Μετάφρασις Μ. Δαμιράλη

Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου τῆς Ῥώμης στρατηλάτου καὶ ἄρχοντος, πρὸς τὴν Κλεοπάτραν τὴν γόησσαν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, αἱ περιπέτειαι καὶ τὸ τραγικὸν τέλος αὐτῶν παρουσιάζονται θαυμασίως εἰς τὸ δράμα τοῦτο, θεωρούμενον ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σαίξπηρ. Δρ. 2.—

Κωστῆ Παλαμᾶ Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσης, καὶ τὰ σατυρικά γυμνάσματα.

«Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσης» εἶναι εἰς ἁρμονικὰς στροφὰς λυρικοὶ στοχασμοὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὰς ὥραιότητας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. «Τὰ σατυρικά γυμνάσματα» εἶναι δορμεῖα σάτυρα τῶν ἀτοπημάτων τῆς φυλῆς. Δρ. 2.—

Γρ. Ξενοπούλου Ὁ κακὸς δρόμος ^{κι' ἄλλα καινούργια διηγήματα.}

Εἶναι ὅλα τὰ νέα διηγήματα τοῦ συγγραφέως γοητευτικὰ διὰ τὴν τεχνικὴν πλοκὴν, ὡραῖα εἰς τὸ ὕφος, ἀληθινὰ εἰς περιγραφὴν καὶ ψυχολογίαν. Δρ. 3.—

Γ. Β. Τσοκοπούλου Ἡ θεατρίνα.

Ἐν ἔκτενές με δυνατόν πλοκὴν διήγημα ἡθογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν — ἡ θεατρίνα — μαζὶ με ἄλλα ἀνέκδοτα διηγήματα τοῦ κ. Τσοκοπούλου, ὅλα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Émile Zola Ἡ ταβέρνα.—Ἡ Γῆ.

Μετ. Χ. Νεοκλέους—Μπ. Ἀννίνου.

Ῥεαλιστικὰ μυθιστορήματα τοῦ Ζολᾶ, ἐκ τῆς τραγικῆς κοινωνικῆς ἐποποιίας τῶν Ρουγκῶν Μακάρ, ὅπου αἱ κοινωνικαὶ ἀθλιότητες καὶ τ' ἅμμεσα ἀποτελέσματά των ζωγραφίζονται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ πιστὰ καὶ ἀληθινὰ.

Ἐκαστον μυθιστόρημα Δρ. 4.50

Γ. Ζαλοκώστα Ποιήματα.

Ὁλόκληρον τὸ πολυμερές ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ζαλοκώστα, πρωτότυπα καὶ μεταφράσει, πατριωτικὰ ποιήματα, λυρικά καὶ ἐρωτικά. Δρ. 3.50

Molière (Μολιέρου) Ταρτούφος—Ἀγαθόπουλος—Ἀρχοντοχωριάτης.

Σάτυρα τῆς ὑποκρισίας εἶναι ὁ Ταρτούφος, διακωμώδησις τοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ εἶναι ὁ Ἀγαθόπουλος καὶ γελοιοποίησις τῆς ἀλαζονείας τοῦ νεοπλούτου εἶναι ὁ Ἀρχοντοχωριάτης. Καὶ τὰ τρία ἔργα ὁμοῦ Δρ. 3.20

H. Ibsen (Ε. Ἴψεν) Οἱ βρυκόλακες.—Τὸ σπίτι τῆς κούκλας.

Τραγικὴν ἀναπαράστασιν τῆς κληρονομικότητος ἀποτελοῦν οἱ «Βρυκόλακες». Πολεμικὴ κατὰ τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων εἶναι τὸ «Σπίτι τῆς κούκλας». Καὶ τὰ δύο ἔργα ὁμοῦ Δρ. 2.40

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 15 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Μολιέρου

Μετ. Ν. Ποριώτη

Τὰ ἐρωτικὰ πείσματα

Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, ἀληθινὰ ψυχολογη-
μένη, μὲ χαρακτηρισμοὺς προσώπων, ἐλαττωμάτων καὶ παθῶν, μὲ ἀλλεπάλ-
ληλα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ πλουσίαν σκηνικὴν πλοκὴν, μεταφρασθεῖσα φιλο-
λογικῶς καὶ πιστῶς εἰς μέτρον ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη. Δρ. 1,50

Ε. Ροῖδου

Τὰ εἰδωλα

Ἡ μεγάλη καὶ πολύκροτος γλωσσικὴ μελέτη τοῦ Ροῖδου, ἡ ὁποία ἀπο-
τελεῖ καὶ ἐμβριθεῖ φιλολογικὴν κριτικὴν ὅλης τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλο-
λογίας. Μετ' αὐτῆς συνεξεδόθη καὶ ἡ συμπληρωματικὴ ἀπάντησις τοῦ
Ροῖδου εἰς βιβλιογραφικὴν ἐπίκρισιν τοῦ Πολυλά. Δρ. 4.—

Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη

Τὰ Ἀπαντα

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μὲ τὰ ἐθνικὰ της ιδεώδη, τὰς οἰκογενειακὰς παραδό-
σεις, τὰ συναξάρια καὶ τοὺς θρύλλους καὶ τὴν ποίησίν της παρουσιάσθησαν
ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντην εἰς ἀριστοτεχνικὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα.
Εἰς τὸν ἑξοχὸν διηγηματογράφον ἡ Ὁρθοδοξία εὔρε τὸν θαυμάσιον ραψωδόν
της καὶ ἡ ἑλληνικὴ φύσις τὸν ἑξοχὸν ὑμνητὴν αὐτῆς.

Τὰ ἔργα τοῦ ἀφανῶς ζήσαντος καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν πενίᾳ ἀποθανόν-
τος μεγάλου Ἑλλήνου συγγραφέως ἐξεδόθησαν εἰς τοὺς ἐξῆς 11 τόμους:

Ἡ Γυφτοπούλα	Δρ. 4	Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα	Δρ. 1.—
Ἡ Φόνισσα	» 3	Τὰ ῥόδινα ἀκρογιάλια	» 2.50
Ἡ Μάγισσες	» 3	Ἡ χολεριασμένη	» 2.50
Πασχαλινὰ διηγήματα	» 1	Ἡ Νοσταλγὸς	» 2.—
Χριστουγεννιάτικα διηγήματα	» 1	Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Τεμπέλη	» 3.—
Ὁ πεντάρφανος	» 3	Οἱ ἑνδεκα τόμοι	Δρ. 26.—

Πλ. Ροδοκανάκη

Τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο

Ὡραία παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος, μὲ λυρισμὸν καὶ ψυχολογίαν ἰδιότυπον.
Μετ' αὐτοῦ συνεξεδόθησαν δύο σειραὶ ἀνεκδότων διηγημάτων τοῦ κ. Ροδο-
κανάκη ὑπὸ τοὺς τίτλους «Παιδιάτικες Ἀγάπες» καὶ «Ἱστορίες» Δρ. 2.—

Ed. de Amicis

Μεταφρ. Ν. Σαράδου

Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολέμου μὲ τὴν χαρὰν ἀλλὰ καὶ τὰς
φρικαλεότητας καὶ τὴν θλίψιν της περιγράφονται ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ τὸν καλλι-
τέχνην συγγραφέα εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐξῆς διηγημάτων: ὁ Θάνατος, ὁ Πλη-
γωμένος, ὁ Νεοσύλλεκτος, ὁ Σκοπός, ὁ Ὑπηρέτης, ἡ Μήτηρ κλπ. Δρ. 2.—

Π. Δημητράκοπούλου

Σκουπιδιάδα

Ἰδιορρυθμὸς, δυνατὴ καὶ μοναδικὴ εἰς τὴν φιλολογίαν μας σάτυρα εἰς
16 ῥαψωδίας, σατυρίζουσα ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας, προλήψεις καὶ κοινω-
νικὰ ἄτοπα τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ζωῆς μας. Δρ. 1.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

T. Turghenieff Τὸ ξένο ψωμί.

Ἐν ἀπὸ τὰ δυνατώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ δράματα τῆς Ρωσικῆς φιλολογίας. Βάσις τῆς πλοκῆς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀδικία κατὰ τῶν λαϊκῶν ὁμάδων καὶ ἡ κατάθλιψις αὐτῶν ἐν Ρωσσίᾳ—συνέπεια τῆς μεγάλης ἀνισότητος τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Δρ. 1.—

Jean Richerin Ἰσπανικὰ παραμύθια.

Μετάφρασις Ν. Ποριώτη

Κομψὰ εἰς ὕφος καὶ ποιητικὰ εἰς ἔκφρασιν διηγήματα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ συγγραφέως. Εἶναι εἰλημμένα ἐκ τῶν ἡθῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων τῆς Ἰσπανίας, τὴν ὁποίαν ὁ Richerin ἐπὶ μακρὸν περιηγήθη. Οὕτω διακρίνονται ὅλα διὰ τὸ πρωτότυπον, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν των. Δρ. 3.—

G. d'Annunzio Ὀνειρον ἑαρινῆς πρωΐας.

Μετάφρασις Γ. Λαμπελέρ

Παθητικὸν δράμα ἔρωτος, ἐξελισσόμενον εἰς περίτεχνον πλοκὴν καὶ διαπνεόμενον ἀπὸ τὴν δυνατὴν παραστατικότητα καὶ τὸν ζωηρὸν λυρισμὸν, τὸν διακρίνοντα τὸν κορυφαῖον σύγχρονον συγγραφέα τῆς Ἰταλίας. Δρ. 0.60

Κωστῆ Παλαμᾶ Τὰ πρῶτα κριτικά.

Σειρὰ ἐμβριθῶν καὶ ἐμπνευσμένων κριτικῶν μελετῶν ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων—τοῦ Ρήγα, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Κάλβου, τοῦ Μαρκοῦ, τοῦ Πολυλά, τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Ροΐδου, τοῦ Βιζυηνοῦ, τοῦ Καρκαβίτσα, τοῦ Ψυχάρη κ.λ.π. Αἱ μελέται αὗται, πλὴν τῶν γενικῶν περὶ τῆς τέχνης ἀντιλήψεων καὶ πρὸς τῇ κριτικῇ τοῦ ἔργου ἐνὸς ἐκάστου τῶν κρινομένων, περιλαμβάνουσι καὶ ἐνδιαφερούσας περὶ τῶν συγγραφέων πληροφορίας. Δρ. 3.50

Pedro Calderon Τὸ στοιχειό. Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας.

Μετάφρ. Ι. Καμπούρογλου

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐντεχνότερα δράματα τοῦ κορυφαίου δραματικοῦ τῆς Ἰσπανίας εἶναι «τὸ Στοιχειό» ἀναγόμενον εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους. — Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἡ ὑπερηφάνεια καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς τῶν Ἰσπανῶν, θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερον ἔργον τοῦ Κάλδερον. Ἐκαστον Δρ. 1.—

Γρ. Ξενοπούλου Στέλλα Βιολάντη.

Ῥαία καὶ παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος καὶ θελήσεως, — ὁ Ἔρως Ἐσταυρωμένος—μὲ ἡθογραφίαν ἐπαρχιακὴν, ἀλλὰ μὲ ἀντιλήψεις καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀποβλέποντας εἰς γενικωτάτας κοινωνικὰς προλήψεις. Δρ. 3.—

Edgar Poe Ἱστορίαι ἀλλόκοτες.

Μετ. Ν. Σπανδωνῆ

Σειρὰ παραδόξων διηγημάτων τοῦ Πόε, ἐν οἷς τὸ Πηγάδι καὶ τὸ Ἐκκρεμές, Ἡ Λίγεια, Ὁ δαίμων τῆς διοφθοράς, Ἡ συνάντησις κ.λ.π. Δρ. 3.—

H. Van Dyk Διηγήματα.

Μετ. Α. Μαρμπουτζόγλου

Τὰ ὠρμιότερα διηγήματα τοῦ ἐπιφανεστέρου συγγράφου Ἀμερικανοῦ διηγηματογράφου, ἐν οἷς «Ἡ πηγὴ — Μία φρούχτα πηλός — Τὸ γαλάζιο λουλούδι — Τὸ πρῶτο δένδρον τῶν Χριστουγέννων» κ.λ.π. Δρ. 2.50

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰω. Ζερβοῦ.

Σουβορίν — Μπονρένιν

Ἡ Μήδεια

Μετ. Κ. Κοκόλη

Ὁ ἀρχαῖος τραγικὸς μῦθος τῆς παιδοκτονίας, διασκευασθεὶς εἰς δράμα κατὰ διάφορον παρ' ὅ,τι ἡ ἀρχαία παράδοσις εἰρμόν, παρουσιάζεται νεωτερί-
ζων ὑπὸ τῶν Ρώσων συγγραφέων ὑπὸ ἄλλην ἠθικὴν ἐκδοχήν. Δρ. 1.20

P. Giacometti

Ἑλισάβετ

Μετ. Μ. Τυπάλδου

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Ἰταλοῦ δραματικοῦ. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ζωὴ
τῆς Ἑλισάβετ, ἐν δράσει πρὸς τὰ κυριώτερα ἱστορικὰ πρόσωπα τῆς ἐποχῆς
τῆς, ἐν οἷς ὁ Βάκων καὶ ὁ Σαίξπηρ ἀπεικονίζονται ἐντέχνως. Δρ. 1.20

Fr. Coppée

Σεβέρος Τορέλλης — Ἰακωβίται

Σεβέρος Τορέλλης. Ἑρωτικὸν ἐπεισόδιον ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς ζωῆς τῆς
Ἰταλίας, συντεθὲν εἰς δραματικωτάτην πλοκὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Δρ. 1.

Οἱ Ἰακωβίται. Δραματικὴ περιπέτεια ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Σκωτίας περὶ
τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, μετ' ἥρωα τὸν Ἐδουάρδον Στούαρτ. Δρ. 1.—

Πάτερ ἡμῶν. Βραβευμένον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔργον τοῦ
ποιητοῦ, μετ' ὑπόθεσιν ἀναφερομένην εἰς τὰ περιστατικά τῆς Κομμούνας, βα-
σιζόμενον δὲ ἐπὶ τῆς γοιστιανικῆς ἠθικῆς. Δρ. 0.40

Paul Ernié

Ἡ λαμπαδοδρομία

Μετ. Η. Βεργοπούλου

Δράμα τετράπρακτον τοῦ γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ, γραφὲν ἐπίτηδες διὰ τὴν
διάσημον ἠθοποιὸν Ρεζάν. Θέμα του ἡ στοργὴ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα
καὶ τοὺς ἀπογόνους, συνδετικὸς κρίκος τῶν γενεῶν καὶ τῶν φυλῶν. Δρ. 1.20

H. Sudermann

Ἡ Τιμὴ

Μετ. Χ. Ἀννίνου

Δράμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Γερμανίᾳ ρεαλιστικῆς σχολῆς, παρέχον ἐν
ζωηρᾷ ἀπεικονίσει τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου τὴν θεωρίαν ὅτι ἡ τιμὴ
καὶ γενικώτερον τὸ πλεῖστον τῆς ἠθικῆς εἶναι σχετικαὶ ἐννοίαι. Δρ. 1.20

Δ. Κορομηλά

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας

Τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν δραματικὸν εἰδύλλιον, ἀπεικονίζον εἰς ὥραϊαν πλο-
κὴν τὰ ἦθη καὶ τοὺς τρόπους τοῦ συγχρόνου ἀγροτικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι. Δρ. 1.20

A. Dumas, père

Ὁ ἠθοποιὸς Κὴν

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιτυχέστερα δράματα τῆς ρομαντικῆς σχολῆς, μετ' πλοκὴν
ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν καὶ συγκινητικὰ ἐπεισόδια, χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς
ἰδιοφυΐας καὶ τῆς τέχνης τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου. Δρ. 1.40

Giacosa

Ἑρωτος θρίαμβος

Μετ. Ἀγ. Γιαννοπούλου

Περιπαθὲς ἐπεισόδιον ἔρωτος κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν τῆς Ἰταλίας
τοῦ 14ου αἰῶνος, περιπετειώδες καὶ μετ' δραματικῶς ἐπιτυχὴ λύσιν. Δρ. 0.60

G. Rovetta

Οἱ ἄτιμοι

Μετ. Χ. Ἀννίνου

Ἐν ἀπὸ τὰ γνωστότερα δράματα τῆς Ἰταλικῆς ρομαντικῆς σχολῆς, μετ'
ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐκ τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου. Δρ. 0.80

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰω. Ζερβοῦ

Η. Ibsen

Ροσμερσχόλμ

Μετ. Ι. Ζερβοῦ

Ἐκ τῶν τελειοτέρων ἔργων καὶ κατὰ πολλοὺς κριτικοὺς τὸ ἀριστούργημα τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ δραματικοῦ. Οἱ σοσιαλισταὶ εἶχον ἐκλάβει τὸ δράμα τοῦτο ὡς ἀπολογίαν τῶν ἀρχῶν των, ἀλλὰ καὶ οἱ συντηρητικοὶ τὸ ἠρμήνευσαν ὡς ὑποστήριξιν τοῦ καθεστώτος. Ἐντεῦθεν προεκλήθη πολεμικὴ, ἣτις ἔπειτα ἐστράφη κατὰ τοῦ συγγραφέως, ὅταν ἀντέκρουσε καὶ τὰς δύο γνώμας, ἐξηγήσας ὅτι τὸ ἔργον του ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὴν τέχνην. 1.50

Η. Ibsen

Ὁ ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ

Μετ. Μ. Αὐγέρη

Δράμα, θετον ἐν ἀπόψει μὲ λιτὴν πλοκὴν, ἀλλ' ἀριστοτεχνικὴν σύνθεσιν ἐν ἀπὸ τὰ γενικώτερα ζητήματα τῆς κοινωνικῆς ὁργανώσεως καὶ τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν. 1.50

Η. Ibsen

Ὁ ἀρχιτέκτων Σόλνες

Μετ. Μ. Αὐγέρη

Τὸ λυρικώτερον ἔργον τοῦ Ἰψεν, βασιζόμενον ἐπὶ θρύλου, εἰς ὃν ἔδωκεν ὁ συγγραφεὺς τὴν ὄψιν μεγάλου φιλοσοφικοῦ συμβόλου. Διὰ τὸν Σόλνες εἶχε λεχθῇ ὅτι εἶναι ὑψηλὸν ποίημα φιλοσοφικῆς ἀπαισιοδοξίας. Δρ. 1.50

Κ. Σάθα

Δοκίμιον περὶ τοῦ θεάτρου

Ἱστορικὴ ἐν ταύτῳ καὶ κριτικὴ μελέτη περὶ τῆς δραματικῆς μας φιλολογίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν τελευταίων βυζαντινῶν χρόνων μέχρι τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, μὲ γενικὰς περὶ τοῦ Ἑλλ. θεάτρου πληροφορίες, ἀνέκδοτα κείμενα, παραλληλισμοὺς πρὸς τὴν ξένην φιλολογίαν κλπ. Δρ. 3.50

Ο. Goldoni

Ἡ Λοκαντιέρα

Μετ. Ν. Ποριώτη

Μία ἀπὸ τὰς σκηνικῶς ἐπιτυχεστέρας κωμωδίας τοῦ μεγαλυτέρου κωμικοῦ τῆς Ἰταλίας, διακρινομένη συνάμα καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῇ σκιανοάφῃσιν χαρακτήρων τῆς ἐποχῆς μας. Δρ. 1.40

G. Feydeau

Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν

Μετ. Κ. Γιαννακάκη

Ἔργον ὑποδειγματικὸν εἰς τὸ εἶδος του—φάρσα μὲ ὠραίαν πλοκὴν καὶ σκηνικὴν σύνθεσιν τεχνικωτάτην, συγκαλύπτουσαν τὴν ἀπιθανότητα καὶ ἀποφεύγουσαν πρὸς ἔκθεξιν γέλωτος τὴν κατάπτωσιν εἰς τὸ χυδαῖον. Δρ. 1.20

Vic. Sardou

Πατρίς—Φαιδώρα—Τόσκα

Πατρίς.— Κοινωνικὸν δράμα μὲ θέσιν. Ἡ ἠθικὴ πάλη μεταξὺ τοῦ αἰσθήματος τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ἀνωτέρας τινὸς κοινωνικῆς υποχρεώσεως πλέκεται εἰς περίτεχνον δραματικὴν ὑπόθεσιν. Δρ. 1 20

Φαιδώρα.— Δραματικὴ σύνθεσις μὲ ρομαντικωτάτην πλοκὴν καὶ δεξιωτάτην σκηνικὴν διασκευὴν, συγγραφεῖσα ἐπίτηδες πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ταλάντου τῆς διασήμου ἠθοποιοῦ Σάρρας Μπερνάρ. Δρ. 1.20

Τόσκα.— Περίπλοκον ἔργον ρομαντικῆς ὑποθέσεως, διακρινόμενον ἰδίως διὰ τὴν τέχνην τῆς σκηνικῆς διασκευῆς καὶ τὴν γοργότητα τῆς δράσεως. Δρ. 1.—

Η. Lavedan

Ὁ μαρκήσιος Προιολὰ

Μετ. Γ. Τσοκοπούλου

Κοινωνικὸν δράμα, τῆς συγχρόνου νεορομαντικῆς τέχνης, μὲ ψυχολογικὰς σκιανογραφίας καὶ ἰδίως λεπτὴν σκηνικὴν τέχνην. Δρ. 1.20

1 10 ΔΡΑΧ. Β ΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σπύρου Μελά Πολεμικαὶ σελίδες.

Πιστὴ, ἀκριβὴς καὶ κατ' ἐξοχὴν περιγραφικὴ ἱστορία τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912, ἰδίως ἀπὸ Ἑλληνικῆς ἀπόψεως καὶ ὡς πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡ ἀφήγησις ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπιστρατεύσεως προχωρεῖ ἐπεισοδιακῶς μέχρι τῶν τελευταίων εἰς τὰς ἀνακτηθείσας χώρας πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι δὲ οὕτω συνηρμοσμένη, ὥστε, ἐνῶ ἱστορεῖται καὶ διεξηγεῖται σαφῶς ἡ πολεμικὴ δρᾶσις, παρέχονται συνάμα ἀριστοτεχνικαὶ περιγραφαὶ τῶν τόπων καὶ τῶν λαῶν τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου, ψυχολογοῦνται δὲ μὲ δύναμιν καὶ ἀσφαλῆ ὀξυδέρκειαν ἄνθρωποι καὶ γεγονότα. Αἱ πρῶται μικρομάχαι, ἡ σύρραξις τοῦ Σαρανταπόρου, τὸ πάθημα τοῦ Σόροβιτς, ὁ ἀγὼν τῶν Γιαννιτσῶν, ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως τὰ περιέγραψε καὶ τὰ ἐξιστόρησεν ὁ κ. Μελάς, εἶναι δυνατὰ ἱστορικαὶ σελίδες, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ζωντανὰ καθρεπτίζονται ὁ μέγας ἀγὼν καὶ ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλληνικῶν ὀπλῶν. Δρ. 5.—

Ἑ. Ροῖδου Μελέται Φιλολογικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλοσοφικαί.

Αἱ κατ' ἐξοχὴν ἐμβριθεῖς καὶ διαφωτιστικαὶ κρίσεις τοῦ Ροῖδου ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ ποιήσεως, μεστὰὶ γνώσεων, πληροφοριῶν, διδαγμάτων καὶ χαριτολόγου σκώματος, περιλαμβάνονται ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ μετὰ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ πρὸς τὸν Βαλαωρίτην καὶ τῆς μετὰ τοῦ κ. Ψυχάρη ἀλληλογραφίας του, τὸ πρῶτον νῦν δημοσιευομένης. Τὸ δεύτερον τοῦ τόμου μέρος ἀποτελοῦσιν αἱ περὶ καλλιτεχνίας μελέται τοῦ Ροῖδου, τὸ δὲ τρίτον μέρος αἱ φιλοσοφικαὶ τοιαῦται περὶ Ἀριστοτέλους, περὶ Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς, κλπ. Δρ. 4.—

Ἑ. Ροῖδου Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα.

Διηγήματα, φιλολογικαὶ πραγματεῖαι, ἄρθρα αἰσθητικὰ καὶ κριτικά, μὴ περιληφθέντα εἰς τοὺς ἄλλους τόμους τοῦ Ροῖδου, πρὸς δὲ τούτοις ποικίλαι μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνιολογικαὶ κλπ. παρέργως συγγραφεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ. Δρ. 4.—

Ἑ. Ροῖδου Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῖδου.

Φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν μελέτημα τοῦ κ. Ἀ. Ἀνδρεάδου περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ροῖδου, περιλαμβάνον πλεῖστα καὶ τὰ ἰδίως χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ κρινομένου συγγραφέως.—Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου ἀποτελοῦσι πολιτικαὶ διατριβαὶ τοῦ Ροῖδου, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων πολύχροτος μελέτη «Γεννηθῆτω φῶς», ἡ παρέχουσα σημαντικὰς διασαφήσεις ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου. Δρ. 3.—

Γ. Βιζυηνοῦ Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρὸς μου.

Τὰ διηγήματα τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἰδιοτύπου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ, ψυχολογικὰ καὶ ἠθογραφικὰ, τὰ ὁποῖα κρίνονται ὡς τὰ πρῶτα καθαυτὰ Ἑλληνικὰ διηγήματα. Μεταξὺ τούτων «Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρὸς μου», ὁ «Μοσκὼβ Σελίμ» κλπ. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ὁσκάρ Οὐάϊλδ

Μετ. Α. Μαρπουτζόγλου

Στοχασμοὶ

Ὅλη ἡ σειρά τῶν πρωτοτύπων καὶ περιφήμων κριτικῶν καὶ αἰσθητικῶν μελετῶν τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ συγγραφέως περὶ ποιήσεως, περὶ ὅφους, περὶ ζωγραφικῆς καὶ περὶ τέχνης ἐν γένει. Ἐκάστη τῶν μελετῶν τούτων ἀποτελεῖ λογοτεχνικὸν ἀριστούργημα ὀξυτάτης κρίσεως, διαυγοῦς πολυμαθείας καὶ θαυμασίου ὅφους. Δρ. 4.—

Ἄνδ. Λασκαράτου

Ποιήματα

Συλλογὴ ὅλων τῶν σατυρικῶν καὶ ἄλλων ποιημάτων τοῦ ὀξυτέρου καὶ τεχνικωτέρου Ἑλλήνος σατυρικοῦ.—«Τὸ Ληξούρι», «Ἡ βάρκα κανονιέρα», «Ἡ σάτυρα τῆς γεννήσεώς του, ἡ παρωδία τῆς πρώτης ραψωδίας τῆς Ἰλιάδος κ.λ.π. ἤτοι ὅλον τὸ ἐκδεδωμένον εἰς τόμον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἔργον. Εἰς τὴν ἐκδοσὶν μας, πλὴν ἐκτενοῦς βιογραφικοῦ προλόγου ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σιγούρου, προσετέθησαν «Ἡ Στιχουργικὴ» καὶ ἡ «Ποιητικὴ» του. Δρ. 4.—

Π. Νιρβάνα Τὸ συναξάρι τοῦ Παπα-Παρθένη

Τὰ ὠραῖα ἠθογραφικὰ καὶ ποιητικὰ διηγήματα τοῦ Νιρβάνα, κατ' ἐκλογὴν καὶ κατάταξιν τοῦ ἰδίου ἐκδεδωμένα εἰς τόμον. «Τὸ Συναξάρι τοῦ Παπα-Παρθένη—Στὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας—Κρασσοκατάνυξις—Τὸ ἄχτι τῆς γενιᾶς μου—Νῦν ἀπῶλός—Τὰ σκυλιὰ—Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται—Ἐνας θάνατος—Ὁ Τρακοσάρης»—καὶ ἄλλα πολλά. Δρ. 3.—

Θύγου Φωσκόλου

Μετ. Γ. Καλοσγούρου

Οἱ τάφοι

Τὸ ποιητικὸν ἀριστούργημα τοῦ Ζακυνθίου τὴν καταγωγὴν μεγάλου Ἰταλοῦ ποιητοῦ μετὰ τοῦ ὁμοίου τίτλου ποιήματος τοῦ Πινδεμόντι μεταφρασμένα ἐμμέτρως ἀπὸ τὸν Κερκυραῖον λόγιον Καλοσγούρον. Τῆς μεταφράσεως προτάσσεται πρόλογος τοῦ κ. Σιγούρου, περιέχων ἀκριβεῖς καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ Φωσκόλου. Δρ. 2.50

Δ. Παπαρρηγοπούλου

Ἄπαντα

Ὅλα τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς λυρικοῦ λογοτέχνου, φιλοσοφικά, κοινωνικά καὶ ἐρωτικά, ἐν οἷς ἡ συλλογὴ «Στόνοι», «Ἡ Ἀγορά», «Χαρακτήρες», «Συζύγου ἐκλογὴ» κλπ., εἰς τὰ ὅποια προσετέθησαν καὶ ἄλλα μὴ ὑπάρχοντα εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδόσεις, περιελήφθησαν εἰς τὴν ἐκδοσὶν ταύτην, προτασσομένου βιογραφικοῦ καὶ κριτικοῦ προλόγου τοῦ κ. Ι. Ζερβού. Δρ. 5.—

Π. Νιρβάνα Τὸ βιβλίον τοῦ κυρίου Ἀσόφου

Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν περιέλαβεν ὁ συγγραφεὺς τρία συναφοῦς εἶδους ἔργα του, ἥτοι: 1ον Λογοτεχνικοὺς διαλόγους μεθ' ἑαυτοῦ περὶ φιλοσοφικά, κοινωνικά καὶ αἰσθητικά. 2ον Τῆς «Ὁμιλίας μετὰ τὸν ἑαυτό μου», ποῦ ἀποτελοῦν ψυχολογικὴν αὐτοεξομολόγησιν τοῦ ποιητοῦ, καὶ 3ον Τὰ «Γράμματα ἀπ' τὸ χωριό», μετὰ τὰ ὅποια ὁ κύριος Ἀσόφος ὑπὸ τύπον ἐπιστολῶν πρὸς τὸν μαθητὴν του πραγματεύεται ποικίλα θέματα μεθ' ἑαυτοῦ περὶ φιλοσοφικὴν καὶ ποιητικὴν ἀντίληψιν ὑπὸ τὸ πνεῦμα λεπτῆς εἰρωνείας. Δρ. 3.—

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἀθαν. Χριστοπούλου

Τὰ ποιήματα

Ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς καὶ ἀξιόους παλαιοὺς ποιητὰς μας ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος ἔχει γράψει ποικίλους στίχους ἐρωτικούς, βακχικούς, σατυρικούς κ. ἄ., ἐπονομασθεῖς ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Νέος Ἀνακρέων. Ὅλα τὰ ποιήματά του, ὁμοῦ μὲ ἐξηκριβωμένον σημείωμα περὶ τοῦ ποιητοῦ συντεθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού, περιελήφθησαν εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 2. 50

Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ

Ποιήματα

Ἀπὸ τὴν ὀγκώδη ποιητικὴν παραγωγὴν τοῦ πολυγραφωτέρου καὶ πολυμαθεστέρου τῶν συγγραφέων μας τῆς παρελθούσης γενεᾶς ἔγινε μετ' ἐπιμελείας ἐκλογὴ ὅλων τῶν δοκιμωτέρων χαρακτηριστικῶν ποιημάτων, πατριωτικῶν, ἐρωτικῶν, λυρικῶν κ.λ. Μεταξὺ τούτων ἡ «Ταξιδεύτρια, Διονύσου πλοῦς, Ὁ Γοργὸς ἰέραξ, Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ, Ὁ κλέφτης κ. ἄ». Πρὸς τοῦτοις βιογραφία τοῦ ποιητοῦ, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού. Δρ. 2. —

Παναγιώτου Σούτσου

Ποιήματα

Ὁ παγελληνίως γνωστὸς ὡς ποιητὴς τοῦ «Ὀδοιπόρου» ἔχει γράψει καὶ πλεῖστα ποιήματα, λυρικάς σατύρας, ἐρωτικά, πατριωτικά κλπ. περιλαμβανόμενα εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Κιθάρα». Τὰ ποιήματα ταῦτα μετὰ τοῦ «Ὀδοιπόρου» καὶ τοῦ καλυτέρου του δράματος «Καραϊσκάκης» συνεκδίδονται προτασσομένης βιογραφίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού. Δρ. 3. —

Ἰωάννου Βηλαρά

Τὰ ποιήματα

Ἐπαναστάτης εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ καλαίσθητος νεωτεριστὴς εἰς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν, κατέλιπεν ὁ παλαιότερος Ἡπειρώτης ποιητὴς ἀξιόλογον ποιητικὸν ἔργον, ἐπιδράσαν, ὡς κρίνει ὁ Ροῖδης, σημαντικώτατα καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ποίησιν τοῦ Ἀλεξ. Σούτσου καὶ τοῦ Χριστοπούλου. Ὅλα τὰ ποιήματα ταῦτα τοῦ Βηλαρά περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον, προτασσομένης βιογραφίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού. Δρ. 2. 50

Κώστα Κρυστάλλη

Τὰ ποιήματα

Τὰ «Ἀγροτικά», τὰ θανμάσια τραγούδια «Τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης», τὸ εἰδυλλιακὸν ποίημα «Ἡ Γκόλφω», τὰ πατριωτικά «Σχιαὶ τοῦ Ἄδου» καὶ «Ὁ καλόγηρος τῆς Κλεισούρας τοῦ Μεσολογγίου», πρὸς δὲ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ποιήματα τοῦ νέου ἐθνικοῦ ποιητοῦ, τοῦ σημειώσαντος σταθμὸν φωτεινὸν εἰς τὴν φιλολογίαν μας, περιέχονται εἰς ἓνα τόμον, μετὰ βιογραφίας τοῦ Κρυστάλλη καὶ κριτικῆς περὶ τοῦ ἔργου του γραφείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού. Δρ. 3. 50

Ἡλία Τανταλίδου

Ποιήματα

Ὅλα τὰ ἐρωτικά, ἀνακρεόντεια, λυρικά καὶ ἄλλα ποιήματα τοῦ τελευταίου Φαναριώτου ποιητοῦ, τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν Συλλογὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Παίγνια», καὶ πρὸς τούτοις ὅσα ἐκλεκτὰ ἐκ τῶν ἑκτοτε ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντων περιλαμβάνονται εἰς ἓνα τόμον, προτασσομένου βιογραφικοῦ σημειώματος περὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ἔργου του. Δρ. 1. 50

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΟΡΝΙΘΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτική Γ. Παρίση λ. 70	Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ υπό Legrain . . . λ. 60
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΣ Πρακτική υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 80	ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΡΑΙΝΤΓΕΝ υπό Paul Philipprou, καθηγητού . . . 60
ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ Οικιακή, Α. Γεωργιάδου . 60	ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ . . . 60
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑΣ Πρακτικής υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 90	Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΡΗΣ Flammarion . 60
ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 80	ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ . . . 60
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ υπό Federico Reale καθηγητού . . . 90	ΟΙ ΠΟΛΥΤΥΜΟΙ ΛΙΘΟΙ P. Gaubert . 60
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ υπό Henri Courin, καθηγητού . . . 80	Ο ΧΡΥΣΟΣ υπό H. Mercereau . . . 60
ΜΕΤΑΞΕΣΚΩΔΗΚΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτική υπό Χ. Φωσκόλου, γεωπόνου . . . 80	ΤΟ ΑΛΑΣ υπό M. Arsandaux . . . 60
ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ υπό Α. Hébert . . 80	ΥΓΙΕΙΝΗ τῶν ΟΔΟΝΤΩΝ . . . 50
ΚΕΡΑΜΟΠΟΙΑ καὶ Ἀγγειοπλαστική καὶ θεωρητική υπό Ch. Guillard, καθηγ. Χημείας . . . 90	ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ἐπὶ πορσελάνης καὶ ξύλου . 80
Ο ΗΛΙΟΣ υπό Ch. Martin . . . 60	ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΑ . . . 80
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ υπό Κίμωνος Δημακούλη . . . 70	Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ . . . 80
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ πρακτική καὶ θεωρητική υπό Α. Ἀνδροπούλου . 90	Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ . . . 80
ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ, Ν. Σταθάτου . 90	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΙΑ . . . 90
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ υπό Ν. Δημητριάδου . . . 90	ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ . . . 90
ΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ καὶ διατηροῦνται τὰ ἐνδύματα υπό Α. Γεωργιάδου . 50	ΚΡΕΩΦΑΓΙΑ καὶ ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ . . . 90
Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ὡς νοσηδύμος καὶ φαρμακοποιὸς υπό Α. Γεωργιάδου . 60	ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ . . . 90
ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ υπό Φ. Καλαράτη . . 90	Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ δερματος καὶ τοιγῶν . 50
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ υπό τῆς βαρύνης Στάφ. Τεύχος Α', Γέννησις—Βάπτισις κλπ. . 70	ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΛΙΕΡΓ. ΚΑΠΝΟΥ δρ. 1.—
Τεύχος Β', Γεύματα—Εσπερίδες κλπ. . 70	ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ καὶ ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ . 4.—
Τεύχος Γ', Ἐπισκέψεις κλπ. . . 70	ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ . . . 1.50
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΑ Π. Σουρή . 90	ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΚΗΣ . 2.—
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ υπό Ch. Martin . . . 60	ΜΗΧΑΝΙΚΗ καὶ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ . 2.—
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ . . . 60	ΟΙΚΙΑΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ . . . 0.90
ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ . . . 60	ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΩΤΟΥ . . . 0.60
ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ υπό V. Meunier . . . 60	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗ . . . 4.—
	ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ καὶ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ υπό Καντάρου . 3.—
	ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΙΘΑΡΑΣ μέρος Α' Β' έκασ. 2.50
	ΜΑΝΔΟΛΙΝΟΥ . Α' . . . 4.—
	Β' . . . 4.—
	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ . . . 4.—
	ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ . . . 2.50
	ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΙΚΗ . . . 2.50
	ΣΥΛΟΥΡΓΙΚΗ . . . 2.50
	ΘΕΩΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ (Λαυράγκα) . 1.—
	ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΑΣ . . . 4.—
	ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ υπό Γ. Μουρίκη . . 2.—

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ ὅλους τοὺς λογογράφους μας
ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
 εἰς 120 τόμους δεμένους, ἀξίας δραχμῶν 315 **ΜΕ 10 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΦΕΞΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ—(Συστήματος KUNTZÉ)

Ο Ἕλλην ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἑλληνογαλλικοὶ διάλογοι . . . δρ. 0.80
Ο Ἕλλην ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἢ ἑλληνοαγγλ. διάλ. . . 0.80
Ο Ἕλλην ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἑλληνογερμανικοὶ διάλογοι . . . 0.80
Ο Ἕλλην ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἑλληνοϊταλικοὶ διάλογοι . . . 0.80
Ο Ἕλλην ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἑλληνοτουρκικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο Ἕλλην ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἑλληνοαραβικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο Ἕλλην ἐν Ρωσίᾳ ἢ ἑλληνορωσικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο Ἕλλην ἐν Ρουμανίᾳ ἢ ἑλληνορουμανικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Le Français en Grèce ἢ γαλλοελληνικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Der Deutsche Griechenland ἢ γερμανοελλ. διάλογοι . . . 1.—
The Englishman in Greece ἢ ἀγγλοελληνικοὶ διάλογοι . . . 1.—
L'Italiano in Grecia ἢ ἰταλοελληνικοὶ διάλογοι . . . 1.—

ΒΙΒΛΙΑ

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Μαγικά παίγνια δρ. 1.20
Παίγνια συναναστροφῶν . . . 1.40
Ζατρίκιον (Σκάκι) . 1.40
Χειρομαντεία καὶ χαρτομαντεία . 1.—
Ντάμα καὶ Τριώδιον . . . 1.20
Σφαιριστήριο . 1.20

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Κοριολανός (Σαίξπηρ) δράμα, δρ. 2.—	1.20	Κωμωδία (Δάσκαρη) σειρά δυντ. δρ. 1. —	1.40
Γέρω-Μαρτέν (Κορμών-Γκρανζέ) 1.20	1.—	Λοκαντιέρα (Γκολδόνι) κωμωδία 1.40	1.40
Τόσκα (Σαρδοῦ) δράμα, πράξ. 4 1.—	1.—	Δὸν Κιχώτης, ἰλαροτραγωδία 1.40	1.—
Βρυκόλακες (Ίφεν) δράμα, πρ. 3 1.—	0.80	Μπάριμπα-Δινάρδος (Κόκκον) 1.—	1.—
Δύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα (Κόκκον) 0.80	1.—	Στοιχειὸ (Καλδερών) δράμα 1.—	1.40
Μακαρίτης Τουπινέλ (Μπισὼν) 1.—	1.20	Ἰσπότης τῆς Ὀμίχλης, δράμα 1.40	0.80
Τιμὴ (Σούδερμαν) δράμα, πρ. 3 1.20	1.20	Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης 0.80	1.—
Πατρίς (Σαρδοῦ) δράμα, πράξ. 5 1.20	1.20	Γιὰ τὴν τιμὴ (Χρηστοβασίλη) 1.—	1.20
Καραντίνα (Ν. Δάσκαρη) κωμ. 1.20	1.20	Νικηφόρος Φωκᾶς (Π. Ζάννου) 1.20	1.—
Δύο Ὀρφαναὶ (Δ' Ἐννεῶν) δράμα 1.20	1.20	Χήρα (Μεϊλάκ-Ἀλεβὺ) κωμωδία 1.—	1.20
Κωμωδίαὶ μονόπρ. (Ν. Δάσκαρη) 1.20	1.—	Μπαλόνι (Δάργλεῦ-Φεν) κωμωδ. 1.20	1.20
Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας (Καλδερών) 1.—	1.20	Ταρτοῦφος (Μολιέρου) κωμωδία 1.20	1.20
Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας 1.20	1.—	Πικ-Νικ (Ν. Δάσκαρη-Γ. Πώπ) κ. 1.20	0.60
Νὰ τὸ λέμε ; (Δαμπίς) κωμωδία 1.—	0.80	Πολιτικὸς ἀνεμόμυλος (Γκοντινέ) 0.60	0.80
Μονόλογοι (Καλαποδάκη-Δάσκαρη) 0.80	1.20	Γένος καὶ καρδία (Π. Ζάννου) 0.80	1.20
Δύο Λοχίαι (Δοβιγνὸ) δράμα 1.20	0.80	Ἰωσίας ὁ ἀκτοφύλαξ, δράμα 1.20	1.20
Στρίγγλα (Ν. Ἀρτωνοπούλου) 0.80	0.80	Γουλιέλμος ὁ ἀχθοφόρος, δράμα 1.20	1.40
Ἄτιμοι (Ροβετιὰ) δράμα, πράξ. 3 0.80	1.20	Ἡθοποιοὺς Κῆν (Δουμά) δράμα 1.40	0.60
Καπετὰν Γιακουμῆς (Κόκκον) 1.20	1.20	Ὀνειρον ἑαριν. πρωῒας (Δ' Ἀνόν.) 0.60	1.—
Φαιδώρα (Σαρδοῦ) δράμα, πρ. 4 1.20	1.20	Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου) κ. 1.—	1.20
Γκόλφω (Περσειάδου) δραμ. εἰδ. 1.20	1.40	Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου (Περσειάδου) 1.20	1.—
Μαλλιὰ-Κουβάρια (Δάσκαρη) κ. 1.40	0.60	Σεβέρος Τορέλλης (Κοππὲ) δράμα 1.—	1.20
Σταυρὸς (Ι. Νικολάρα) δράμα 0.60	0.80	Ξένο πρωῒ (Τουργένιεφ) δράμα 1.20	1.—
Χαΐδω (Π. Μελισσιώτου) δρ. εἰδ. 0.80	1.—	Σκλάβα (Σ. Περσειάδου) δράμα 1.—	1.20
Θεία τοῦ Καρόλου (Μπρατιών) 1.—	1.20	Κωμωδίαὶ (Π. Ζάννου) 1.20	1.20
Γαμβρός μας (Δάσκ.-Γιαννουκάκη) 1.20	0.60	Ἐλισσάβετ (Γιακομέτιη) δράμα 1.20	1.40
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος (Δάσκ.) 0.60	1.40	Νόρμα (Λορμεβίλ) τραγωδία 1.40	1.20
Σαμπινιὸν χωρὶς νὰ θέλῃ, κωμ. 1.40	1.20	Μαρκήσιος Πριολὰ (Λαβεδάν) 1.20	0.40
Μήδεια (Σουβορίν) δράμα, πρ. 4 1.20	1.20	Πάτερ ἡμῶν (Κοππὲ) δράμα 0.40	1.—
Λαμπαδοδρομία (Ἐρβιέ) δράμα 1.20	0.60	Ἐσμὲ (Περσειάδου) δραμ. εἰδύλ. 1.—	1.—
Ἐρωτος θρίαμβος (Ζιακόζα) μῦθος 0.60	1.40	Ἐξῶσις τοῦ Ὀθωνος (Δημητρ.) 1.—	1.—
Σπίτι τῆς Κούκλας (Ίφεν) 1.40	1.20	Μετανάσται (Ἀρνιώτου) δράμα 1.—	0.70
Υἱὸς τῆς νυκτὸς (Σεζοῦρ) δράμα 1.20	0.80	Γαλάτεια (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70	0.60
Θυμιούλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα, εἰδ. 0.80	1.20	Κωνστ. Παλαιολόγος (Ζαμπελίον) 0.60	1.20
Μάρκελλα (Π. Δημητρακοπούλου) 1.20	1.—	Ψυχοκόρη (Ι. Βοιτοάρη) δραμ. εἰδ. 1.20	0.70
Ἰακωβίται (Κοππὲ) δράμα, πρ. 5 1.—	1.—	Μερόπη (Δ. Βεργαράκη) τραγ. 0.70	0.70
Νυξ ἐλεημοσύνης (Ι. Βουλοδήμου) 1.—	1.20	Σκύλλα (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70	0.80
Ράπτῃς τῶν Κυριῶν (Φεῦδω) 1.20	1.20	Μίδας καὶ ὁ κουρεὺς του (Δάσκ.) 0.80	0.80
Ἀπ' τὴ Γῆ στὸν Οὐρανὸ (Δημητρ.) 1.20		Μνηστήρ τῆς Ἀρχοντούλας 0.80	

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑ Mascagni
ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ Bellini — ΤΟΣΚΑ Puccini
MANON ΛΕΣΚΩ Puccini — KARMEN Bizet
ΠΑΛΗΑΤΣΟΙ Leoncavallo — ΑΐΔΑ Verdi
ΤΡΑΒΙΑΤΑ Verdi — ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ
NORMA Bellini — ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ Auber
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ Boito — ΜΠΟΕΜ Puccini
ΦΑΟΥΣΤ Gounod — ΕΡΝΑΝΗΣ Verdi
ΜΙΡΕΛΛΑ — ΡΑΨΩΔΟΣ
Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Σ. Ξύνδα
ΓΚΕΪΤΣΑ Junes — ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ Lehár
ΠΟΥΠΕ Audran — ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ Valente
ΟΝΕΙΡΩΔΕΣ ΒΑΛΣ Straus — ΒΟΚΑΚΙΟΣ
ΜΑΜΖΕΛ ΝΙΤΟΥΣ Hervé [Supé

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΩΝ Verdi
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ Masse
Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ Donizetti
Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ Roccini
ΛΟΥΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΜΕΡΜΟΥΡ Donizetti
Ο ΚΡΙΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ Ricci
ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ Π. Καρρέρ
Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ
ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ Δ. Λαυράγκα [Π. Καρρέρ
Η ΜΑΓΙΣΣΑ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ Kalman
ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ Στὸ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ
Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ Lehár

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ίστορία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Γ. Σωτηριάδου	δρ. 4.—
Ίστορία τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Κρή- της ὑπὸ Ἰωάννου Κονδυλάκη	• 8.50
Ίστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, συμπληρω- θεῖσα δὲ ὑπὸ Π. Καρόλιδου. Τόμοι 3, σελ. 4.500	• 80.—
Τὰ μετὰ τὸν Ὀθωνα ἦτοι Ίστορία τοῦ Βασ. Γεωργίου Α' ὑπὸ Τριφάνος Εὐαγγελίδου	• 6.—
Χαρίλαος Τρικούπης. Βιογραφία ὑπὸ Γ. Γσοκοπούλου.	• 1.70
Ἐπανάστασις τῆς Αἰγύπτου (1881-1882)	• 1.20
Ίστορία τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ Β. Δουρουή. Μετάφρασις Ἀ. Ἀργυροῦ	• 8.—
Ἡ ἐκθεσις τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου περὶ τῶν πεπραγμέ- νων τοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας (1897).	• 8.—

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἀριοπῶλις ὑπὸ Χ. Montepin	• 4.50
Ίατρος τῶν τρελλῶν ὑπὸ Montepin	• 6.—
Μοῖκανοὶ τῶν Παρισίων ὑπὸ Δουμᾶ	• 6.—
Ὁ Σαλβατόρος (συνέχεια)	• 6.—
Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος	• 6.—
Ἡ Ἀθήνα μας ὑπὸ Ν. Σπανδωνῆ	δρ. 5.—
Ἡ Ταβέρνα (L'assomoir) Αἰμ. Ζολᾶ	• 4.50
Ἡ Γῆ (La Terre) Αἰμ. Ζολᾶ	• 4.50
Σκηναὶ Βοημικοῦ βίου ὑπὸ Murger	• 2.50

ΒΙΒΛΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Μαγικὰ παίγνια	• 1.20
Παίγνια συναναστροφῶν	• 1.40
Ζατρίκιον (Σιακί)	• 1.40
Χαρτομαντεία καὶ Χειρομαντεία	• 1.—
Ντάμα καὶ Τριωδιον	• 1.20
Μπιλιάρδο	• 1.20

ΛΕΞΙΚΑ

Λεξικὸν Ἑμπορίου ὑπὸ Σ. Θεοχάρη	δρ. 7.—
Λεξικὸν Ὀμηρικόν ὑπὸ Ε. Κοφινιάτου	• 8.—
Λεξικὸν Νομικῆς ὑπὸ Θ. Φλογαίτου. Τόμ. 2	• 90.—
Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	• 12.50
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	• 15.—
Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Δ. Μελισσοπούλου	• 4.—
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Δ. Μελισσοπούλου	• 4.—
Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Φ. Φιλίππου	• 8.50
Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Φ. Φιλίππου	• 8.50
Πλήρες Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Α. Γεωργιάδου	• 10.—
Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	• 6.50
Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	• 6.50
Ἑλληνογερμανικὸν Λεξικὸν Χ. Χαμαδᾶ	• 7.50
Γερμανοελληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Ἑμμ. Δρακοπούλου	• 7.50
Ἰταλοελληνικὸν Λεξικὸν Μ. Περιδίου	• 7.50
Ὀμηρικὸν Λεξικὸν Ἰ. Πανταζίδου	• 7.—
Ἑλληνολατινικὸν Λεξικὸν Χ. Ἀδαμαντίου	• 4.—
Λατινοελληνικὸν Λεξικὸν Σ. Κουμανούδη	• 7.—
Ἐπίτοιμον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσ- σης ὑπὸ Δημ. Ζαλούχου.	• 6.—
Λεξικὸν Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Μυθο- λογίας καὶ Βιογραφ. ὑπὸ Μ. Bouillet Μετάφρασις Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. Τόμοι 2. Σελ. 2872	• 19.—

ΝΑΥΤΙΚΑ

Ὁ Πλοηγὸς ὑπὸ Τσουκαλᾶ	• 7.—
Ἀπάνθισμα ναυτικῆς ἐπιστήμης ὑπὸ Ι. Μαυρομμάτη	• 6.50
Ἑμπορικὴ ναυτιλία Ἑμμ. Μακρυγιάννη	• 18.—
Φάροι καὶ Φανοὶ Ν. Συρίγου	• 8.—
Ὁ νέος πλωρεὺς Ι. Μαυρομμάτη	• 5.50
Περὶ ἐξαρτισμοῦ Γ. Κουτσοβίλη	• 3.—
Χρονόμετρον Ι. Μαυρομμάτη	• 3.—
Λιμενοδείκτης Ι. Μαυρομμάτη	• 5.—
Τεταρτημόριον Ι. Μαυρομμάτη	• 1.50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 45	Αἱ Φιλιππῖναι νῆσοι	Ἡ Περδία	Ἡ Σιδηρία
	Ἡ Μαδαγασκάρη	Ἡ Κίνα	Ἡ Τύνις
	Νῆσοι τοῦ Ὠκεανοῦ	Τὸ Ἀφγανιστάν	Οἱ Τουρκομάνοι
	Τὸ Ἀλγέριον	Ἡ Κεϋλάνη	Ἡ Βραζιλία
	Τὰ Ἰνδικὰ Ἰμαλάια	Τὸ Μαρόκον	Τὸ Σιάμ
	Τὸ Κάϊρον	Ἡ Λαπωνία	Ὁ Καναδᾶς
	Οἱ Ἀθίγγανοι	Ἡ πόλις τῶν Δερβιδῶν	Ἡ Βουβάν
	Ἡ Βενεζουέλα	Ἡ Ἀδυνδινία	Ἡ Μαρτινίκα
	Τὸ Σικάγον	Πλόκαμος τοῦ Νίγηρος	Τὸ Σαντιάγον

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μέθοδος Γαλλικῆς γλώσσης Gaspey-Otto-Sauer	Δρ. 5.—
Κλείς μεθόδου Γαλλικῆς γλώσσης Gaspey-Otto-Sauer	» 1.50
Ἡ Γαλλικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge	» 7.50
Νεωτάτη Μέθοδος τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn	» 2.—
Δεξικὸν Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Θ. Κυπρίου. Τόμοι 2	» 15.—
» Ἑλληνογαλλικὸν » » » 2	» 12.50
Πρόχειρον Γαλλοελληνικὸν Δεξικὸν Δ. Μελισσοπούλου	» 4.—
» Ἑλληνογαλλικὸν » » » »	» 4.—
Ἑμπειρικὴ Ἑλληνογαλλικὴ Ἐπιστολογραφία Θ. Κυπρίου	» 1.50
Γαλλικὴ γραμματικὴ Γ. Φέξη (ἐγκυκλιμ. ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ.)	» 1.20
Γαλλικὸν ἀλφαβητάριον Γ. Φέξη » » » »	» 1.20
Ἑλληνογαλλικοὶ διάλογοι δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων	» 0.70
Ἠχὼ τῶν Παρισίων	» 2.—

ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μέθοδος ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ Gaspey-Otto-Sauer	5.—
Κλεις Μεθόδου Ἀγγλικῆς γλώσσης » » »	1.50
Ἡ Ἀγγλικὴ ἀνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge	7.50
Νεωτάτη μέθοδος τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn	2.—
Λεξικὸν ἀγγλοελληνικὸν ὑπὸ Γ. Ἀλεξάνδρου	6.50
» ἑλληνοαγγλικὸν » » »	6.50
» ἀγγλοελληνικὸν ὑπὸ Ἀλ. Γεωργιάδου	10.—
Πρόχειρον ἀγγλοελληνικὸν λεξικὸν ὑπὸ Φ. Φιλίππου	3.50
» ἑλληνοαγγλικὸν » » »	3.50
Ἀγγλοελληνικὸν ἐπιστολάριον ὑπὸ Θ. Κυπρίου	2.50
Ἐμπορικὴ ἑλληνοαγγλικὴ ἐπιστολογραφία ὑπὸ Hugo	1.50
Ἀγγλικὸν ἀλφαβητάριον ὑπὸ Ἀλ. Γεωργιάδου	0.50
Γραμματικὴ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ Φ. Φιλίππου	2.50
Ἠγὼ τοῦ Δονδίνου	1.25

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἡ Γερμανικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge	»	7.50
» » » » Sanderson	»	3.50
Νεωτάτη μέθοδος τῆς γερμανικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn	»	2.—
Δεξικὸν Γερμανοελληνικὸν ὑπὸ Ἐμμ. Δρακοπούλου	»	7.50
» Ἑλληνογερμανικὸν ὑπὸ Χ. Χαμαδᾶ	»	7.50
Γραμματικὴ τῆς γερμανικῆς γλώσσης ὑπὸ Χ. Χαμαδᾶ	»	2.—

ΙΤΑΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

*Η Ἑταλικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge	7.50
Νεωτάτῃ μέθοδῳ τῆς Ἑταλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn	2.—
Δεξικὸν Ἑταλοελληνικὸν ὑπὸ M. Περιίδου	7.50
*Ἑταλικὸν ἀλφαβητάριον	0.60
*Ἑταλικὴ γραμματικὴ ὑπὸ X. Γεωργιάδου	2.—

ΑΡΑΒΙΚΑ-ΤΟΥΡΚΙΚΑ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ-ΡΩΣΣΙΚΑ-ΛΑΤΙΝΙΚΑ-ΘΗΡΙΑΚΑ

•Ο Ἑλληὴν ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἑλληνοτουρκικοὶ διάλογοι	Kuntzé	»	1.—
» » » Ρουμανίᾳ ἢ Ἑλληνορουμανικοὶ	» »	»	1.—
» » » Ρωσσίᾳ ἢ Ἑλληνορωσικοὶ	» »	»	1.—
» » » Αἰγύπτῳ ἢ Ἑλληνοαραβικοὶ	» »	»	1.—
Δεξικὸν Λατινοελληνικὸν Σ. Κουμανούδη		»	7.—
» Ἑλληνολατινικὸν Χρ. Ἀδαμαντίου		»	4.—
» Ὀμηρικὸν μέγα, ὑπὸ I. Πανταζίδου		»	7.—
» ὑπὸ E. Κοφινιώτου		»	3.—

ΝΟΜΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ καταρτισθέντες υπό

Γ. Δουβουνιώτου, δικηγ., ύφηγ. εν τῷ Πανεπ.

Πολιτική Δικονομία (ἐκδόσις Β')	Δρ. 22.—
Ἐμπορική Νομοθεσία (ἐκδόσις Β')	» 15.—
Διπλωματική καὶ Πρωξενική Νομοθεσία	» 7.—
Ἰόνιος Πολιτικὸς Κώδις	» 8.—
Χαρτόσημον	» 4.—
Ἑλληνικά Συντάγματα	» 3.50
Διεθν. Ἐλεγχος Δημ. Χρέος. Μονοπώλια	» 4.—
Φορολογία καπνοῦ	» 2.—
Ποινική Δικονομία (ἐκδόσις Β')	» 13.—
Ποινικὸς Νόμος (ἐκδόσις Β')	» 15.—
Διοικητικὴ Ἐκτέλεσις	» 4.—
Φορολογία ἐπιτηδευμάτων	» 2.—
Στρατ. καὶ Ναυτ. Ποινική Νομοθεσία	» 4.—
Ἑλληνική Ἐκκλησία	» 3.—
Δικαστικὸς Ὄργανισμός (ἐκδόσις Β')	» 4.—
Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, Δημόσιον Λογιστικόν, Συντάξεις	» 6.—
Δημοτική Νομοθεσία	» 3.—
Ὀδοποιία, Οἰκοδόμ. πόλεων, Δημ. ἔργα	» 4.—
Τελωνιακὴ Νομοθεσία	» 3.—
Γενικὸν Εὐρετήριο	» 3.—
Παράρτημα Α'	» 4.—
Παράρτημα Β'	» 4.—
Παράρτημα Γ'	» 2.—

Τὸ ὅλον δρ. 139.50

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ὑπὸ Bernard Windscheid κατὰ μετάφρασιν Ἀθανασίου Ἀργυροῦ, δικηγόρου.

Τόμος Α'. Γενικαὶ Ἀρχαὶ	δρ. 60.—
» Β'. Ἐμπράγματον Δίκαιον	» 14.—
» Γ'. Ἐνοχικὸν Δίκαιον, μέρος α'	» 12.—
» Δ'. » β'	» 11.—
» Ε'. Οἰκογενειακὸν Δίκαιον	» 12.—
» ΣΤ'. Κληρονομικὸν Δίκαιον	» 6.—

ΔΕΞΙΚΟΝ ΝΟΜΙΚΗΣ συγγραφὴν ἐπιμελεῖα Θ.

Φλογαῖτον, τόμοι 2, σελ. 2,000	» 30.—
--------------------------------	--------

ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ὑπὸ Θεοδώρου Φλογαῖτου Δρ. 14.—

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ κατὰ τὰς παραδόσεις Ξεν. Παρά, σχ. 8ον, σελ. 920 Δρ. 12.—

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΥΠΙΚΟΥ ὑπὸ Κωνσταντίνου Μάτσα Δρ. 12.—

ΝΕΟΙ ΠΑΝΔΕΚΤΑΙ, ἦτοι συλλογὴ πασῶν τῶν μέχρι σήμερον γραφεισῶν νομικῶν διατριβῶν, ἐπιμελεῖα Ν. Κουντουριώτου δικηγόρου. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 11, δραχ. 147.—

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ὈΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΟΜΩΝ ὑπὸ Δ. Ποταμιάνου προέδρου Ἐφετῶν. Τόμοι 4, σελ. 3452 Δρ. 40.—

ΒΑΣΙΛΙΚΑ. Τὸ γνήσιον κείμενον αὐτῶν μόνον, κατ' ἐπεξεργασίαν τῶν κ. κ. Γ. Δουβουνιώτου καὶ Κ. Δουβουνιώτου. Τόμοι 5 Δρ. 25.—

ΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ. Οἰκογενειακὸν δίκαιον ὑπὸ Ε. Μακρυγιάννη δρ. 10.—

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ὑπὸ Θ.

Φλογαῖτον. Τὸ ὅλον ἔργον	Δρ. 47.50
Τόμ. α'. Πολιτικὴ Δικονομία καὶ Ὄργανισμός Δικαστηρίων, σελ. 928	Δρ. 10.—
» β'. Ποινικὸς νόμος - Ποιν. δικονομία - Ποιν. διατίμεις	» 10.—
» γ'. Ἐμπορικὸς νόμος - Ἀστικὸς νόμος - Χαρτόσημον	» 10.—
» δ'. Ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου	» 14.—
» ε'. Ἐπίμετρον τῆς β' ἐκδόσεως περιλαμβάνον τὸς νεωτέρους νόμους, Β. Διατάγματα, νομολογίαν κτλ.	» 3.50

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, γραφεῖσα

ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράματος Κ. Ν. Κωστή ὑπὸ Ἰω. Πετρουνάκου. Τόμοι 3 Δρ. 9.—

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, γραφεὶς ὑπὸ Ν.

Κουντουριώτου, δικηγόρου. Δρ. 10.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ὑπὸ Lyon

Caen καὶ Κ. Renault, καθηγητῶν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων. Μετάφρασις Κουντουριώτου καὶ Σακελλαρίου, δικηγόρων. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 8 Δρ. 80.—

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ,

ὑπὸ Θ. Φλογαῖτου, σελ. 488 Δρ. 10.—

ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΝΟ-

ΜΙΚΟΙ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἄλλων

Τραπεζῶν, κτλ. ὑπὸ Γ. Κασίμη δικηγ. Δρ. 3.—

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ καὶ **ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥ-**

ΤΙΛΙΑ ὑπὸ Ἐμμ. Μακρυγιάννη Δρ. 18.—

ΔΕΞΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ, περι-

έχον σύντομον ἐρμηνεῖαν ἐκάστου θεσμοῦ, τοὺς σχετικοὺς τύπους καὶ τὴν σχετικὴν νομολογίαν, ὑπὸ Ν. Κουντουριώτου. Τόμοι 5, σελίδες 4.000, Α—Ω Δρ. 70.—

ΚΩΔΙΞ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ. Μετάφρασις ἐκ τοῦ

Corpus Juris Civilis ὑπὸ Παντ. Τσιτσικλή. Τόμοι 2 Δρ. 50.—

ΒΑΣΙΛΙΚΑ, Κατὰ τὴν ἐν Λειψίᾳ ἐκδοσιν τοῦ

Γ. Ε. Heimbach καὶ τὸ συμπλήρωμα τοῦ Ζ. Lingenthal, καὶ τῶν Ε. Ferrini καὶ J. Mercati, οἱ προστεθῆσαν αἱ νεαραὶ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν αἱ μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἐκδοθεῖσαι, τὰ ἐλλείποντα κείμενα τῆς Ἰουστινιανείου νομοθεσίας, τὰ κείμενα τοῦ Jus Graecoromanum, ἡ μέχρι τοῦ νῦν σχετικὴ νομολογία τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων καὶ πλείστα ἐρμηνευτικὰ σημειώσεις, ὑπὸ Ἰωάννου Ζέππου, δικηγόρου. Ἐκδόσις δευτέρα, ἐπιτηδεύμενη καὶ βελτιωμένη (μεγαλητέρα τῆς α' ἐκδόσεως κατὰ 1000 σελίδ.). Τόμοι 5. Σχ. 4ον δίσκ. Δρ. 150.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ. ὑπὸ Ἐρ-

ρίκου Dernburg καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, κατὰ μετάφρασιν Γεωργίου Δουβουνιώτου, ὁφηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐκδόσις δευτέρα ἐπιτηδεύμενη. Τόμος Α'. Γενικαὶ ἀρχαὶ Δρ. 12.—

» Β'. Ἐμπράγματον δίκαιον » 10.—

» Γ'. Ἐνοχικὸν δίκαιον » 14.—

» Δ'. Οἰκογενειακὸν δίκαιον » 4.—

» Ε'. Κληρονομικὸν δίκαιον » 10.—

ΙΑΤΡΙΚΑ

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΩΝ ὑπὸ Ε. Weill, καθηγητοῦ τῆς Κλινικῆς τῶν Παίδων, μεταφρασθέντα ὑπὸ Α. Καλλιβακά, μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Δρ. 15.—

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Edmond Leser, καθηγητοῦ τῆς Συφιλιδολογίας ἐν Βερολίνῳ. Μετάφρασις ἐκ τῆς τελευτ. ἐκδόσεως ὑπὸ Σ. Ζωγραφίδου καὶ Α. Γεωργιάδου Δρ. 8.—

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ὑπὸ L. Dubrisay, πρώην ἀρχιάτρου καὶ G. Jeannin ἐκτάκτου καθηγητοῦ. Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Καλλιβακά, ἱατροῦ, μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Δρ. 12.—

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πράξει, μετὰ πολλῶν ἐν τῇ κειμένῳ εἰκόνων ὑπὸ Γερ. Φωκά, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, τόμοι 3. Δρ. 39.—

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚ. ΧΗΜΕΙΑΣ ὑπὸ Γ. Γαρουφαλίου. Δρ. 5.—

ΕΙΔΙΚΗ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ, ὑπὸ Α. Strümpell, καθηγητοῦ διευθυντοῦ τῆς ἱατρικῆς κλινικῆς τοῦ ἐν Breslau Πανεπιστημίου. Ἑξελληνισθεῖσα ἐκ τῆς τελευταίας 16ης ἐκδόσεως τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ Α. Καλλιβακά καὶ Θ. Βαρούνη, ὑφηγητῶν τοῦ Ἐθν. Πανεπιστ. Μετ' εἰκόνων. Τόμοι 3. Δρ. 50.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ, ὑπὸ Paul Lefert, καθηγ. Μετάφρ. Α. Καλλιβακά. Δρ. 4.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, ὑπὸ Paul Lefert. Μετάφρ. Ν. Μακρίδου. Δρ. 4.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ, γραφεῖσα ὑπὸ Ἀν. Καλλιβακά, ἱατροῦ. Σελ. 390. Δρ. 4.—

ΟΞΕΙΑΙ ΛΟΙΜΩΔΕΙΣ ΝΟΣΟΙ Α. Strümpell, μετάφρασις Α. Καλλιβακά. Δρ. 8.—

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ τοῦ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ὑπὸ Ε. Vialut καὶ Ε. Jolyet καθηγητῶν, μετάφρασις Ἀλ. Γεωργιάδου, ἱατροῦ, εἰκόνες 150 Δρ. 16.—

ΠΕΡΙ ΟΡΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ, ὑπὸ Ἰω. Καραβία, ὑφηγητοῦ τῆς Φαρμακολογίας κλπ. Δρ. 8.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ, ὑπὸ τοῦ Dr Villeroy, κατὰ μετάφρασιν Θεόστου Κυπριάδου, ἱατροῦ Δρ. 5.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ καὶ **ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ** ὑπὸ Henri Durand. Μετάφρασις Α. Καλλιβακά, Δρ. 5.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑΣ ὑπὸ Dr Villeroy, μετάφρασις Χρ. Μοσχονησίου, ἱατροῦ. Δρ. 5.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΝΑΤΟΜΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ Λουκά Παπαϊωάννου ὑπὸ Ἀλεξ. Γεωργιάδου, ἱατροῦ. Δρ. 10.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, ἥτοι περὶ αἰτίων, ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων κ.τ.λ. γραφεῖσα ὑπὸ Μεν. Σακορράφου. Δρ. 16.—

ΠΛΗΡΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐφηρμοσμένη, ὑπὸ Gaston Lyon. Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ὑπὸ Ι. Καραβία, Ι. Παπαβασιλείου, Ι. Ἀράζου καὶ Α. Καλλιβακά ἱατρῶν. Τόμοι 2, σελ. 2000. Δρ. 80.—

ΛΑΤΙΝΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50.

ΦΘΙΣΙΣ. Ἡ φθίσις εἶνε μεταδοτική. - Ἡ φυματώσις καὶ ὁ ἀλκοολισμός. - Πῶς δύνανται τις νὰ ἀποφύγῃ τὴν φθίσιν. Θεραπεία.

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ. Ὁξὺς ἀρθριτικός ρευματισμός. - Χρόνιος ρευματισμός. Μυϊκός ρευματισμός. - Επιπλοκαί. - Θεραπεία.

ΑΨΥΠΝΙΑ. Νευρική ἀϋπνία. - Ἀϋπνία νευρασθενικῶν. - Ὑπνωτικά τινα φάρμακα. - Θεραπεία.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ. Μορφαί τῆς δυσκοιλιότητος. - Κίνδυνος καὶ συνέπειαι. - Θεραπεία.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ. Περικαρδίτις. - Μυοκαρδίτις. - Ἀθηρωμάτωσις. - Πάλμοι. Θεραπεία.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ (Ἀναιμία, Χλωρώσις κλ.) Θεραπεία.

ΝΕΥΡΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ. Νοσήματα τῶν νέρων. - Παραλύσεις. - Σπασμοί. - Νευραλγίαι. - Ἀναισθησίαι. - Συνολκαί. - Θεραπεία.

ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ. Ἡ βλεννόρροια εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα. - Επιπλοκαί. Θεραπεία.

ΣΥΦΙΛΙΣ. Πῶς μεταδίδεται. - Τὸ σκληρὸν ἔλκος. - Β' περίοδος. - Γ' περίοδος. - Στοματίτις. - Θεραπεία.

ΑΥΝΑΝΙΣΜΟΣ. Αἰτία. Μέσα θε-
ραπείας. - Ἀνάλογα νοσήματα.

ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ. Συμπτώματα. - Μεταδοτικότητα. - Θεραπεία.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. Ἀνικανότης ψυχολογική. - Ἀνικανότης ἐκ καταχρήσεων. - Θεραπεία.

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ. Ἱστορία. Συμπτώματα. - Ἑξέλεις. - Θεραπεία.

ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑ. Συμπτώματα. Αἰτία. - Διάρρεια. - Επιπλοκαί. Θεραπεία. - Προφύλαξις.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Κνησμός. - Λευκόρροια. - Κολπίτις. - Ἑμμηνα. - Μητροίτις. - Θεραπεία.

Ο ΓΑΜΟΣ. (Συζυγική ὑγιεινή). Αἱ συζυγικαὶ σχέσεις. - Διαιτητική τῆς ἐγκύου γυναικός. - Περὶ στειρώσεως. - Αἰμόμικτοι γάμοι κτλ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 35.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ) Χ. Ἀννίνου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ Ο ΣΚΕΡΔΕΜΠΗΣ, Η. Οικονομοπούλ.

Η ΟΛΟΚΑΥΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ὑπὸ Ι. Κονδυλάκη.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΦΕΣΣΑ ὑπὸ Ι. Πετρουνάκου.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ. Οἱ τρεῖς Πύργοι κτλ. ὑπὸ Π. Δημητράκοπούλου.

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασιλέη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ὑπὸ Δ. Καλογεροπούλου.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ὑπὸ Γ. Ἀσπρέα.

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΣ Γ. Τσοκοπούλου.

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ Ε. Παντελίδου.

Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ὑπὸ Σπ. Ποταμιάνου.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ ὑπὸ Τιμ. Μωραϊτίνη.

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ Γ. Φραγκοῦδη.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ ΕΝ ΝΑΥΠΑΓΙΩ Γ. Ἀντωνοπούλ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1878

ὑπὸ Ἰδομενέως Στρατηγοπούλου.

Η ΕΝΔΟΣΟΙ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ὑπὸ Ἀνδρέου Στράτου.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ὑπὸ Ε. Εὑστρατιάδου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.

ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΗΔΕΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασιλέη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασιλέη.

Η ΓΡΑΜΒΟΥΣΑ ὑπὸ Ἰωάν. Κονδυλάκη.

ΡΗΓΑΣ Ο ΦΕΡΡΑΙΟΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ὑπὸ Θεοδ. Γ. Κυπρίου.

200^{ος} ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ **10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία Μουσικῆς (Λαυράγκα)	Δρ. 1.—
Ἐγχειρίδιον Ἀρμονίας (Λαυράγκα)	» 4.—
Νεώτατον Ἀναστασιματάριον, ὑπὸ Νικολάου Γ. Πρωτοψάλτου Σμύρνης	» 6.—
Μέθοδος Κιθάρας. Μέρος α'	» 2.50
» » β'	» 2.50
» Μανδολίνου. Μέρος α'	» 4.—
» » β'	» 4.—
» Κλειδοκυμβάλου	» 3.—
» Βιολίου. Μέρος α'	» 1.50
» » β'	» 1.50

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ποιήματα Βαλαωρίτου	Δρ. 5.—
*Απαντα Σολωμού	» 2.50
*Απαντα Ζαλοκώστα	» 3.50
*Η Λύρα Ἀνδρ. Κάλβου	» 2.—
Οἱ καημοὶ τῆς Λιμνῆς Ἀλάσσας, ὑπὸ Κ. Παλαμά	» 2.—
Εἰδύλλια Θεοκρίτου (μετάφρ. Πολέμη)	» 2.—
*Ἡρώ καὶ Λέανδρος Μουσαίου, Μετά- φρασις Σίμωνος Μενάρδου	» 0.70
Σκουπιτιάδα, σάτυρα Δημοτραπεζοπούλου	1.—

Δεξικὸν Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Μυθολογίας καὶ Βιο-
γραφίας ὑπὸ Μ. Ν. Bouillet. Μετάφρ.
Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. Σχ. 8ον δίστηλον. Σελ. 2872. Τόμοι 2 ὀγκώδεις. Δρ. 19.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ – ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΟΪΔΟΥ ΕΜ.	Συριανά διηγήματα	Δρ.	3.—
	Διηγήματα		3.—
ΖΕΡΒΟΥ ΙΩ.	Μύθοι τῆς ζωῆς		3.—
ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ.	Τὸ βυσσινί τριαντά- φυλλο		2.—
RICHEPIN.	Ἰσπανικά παραμύθια		3.—
LEOPARDI.	Ἠθικά ἔργα		3.—
BIZYHNOY Γ.	Τὸ ἀμάρτημα τῆς μη- τορός μου		3.—
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΓΡ.	Ὁ κακὸς δρόμος		3.—
FLOBER.	Οἱ Πειρασμοὶ τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου		3.—
TOLSTOÏ.	Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας		1.50
	Ἡ Σονάτα τοῦ Κρούτσερ		2.—
	Ἀνάστασις		3.—

ΓΚΑΙΤΕ. Ὁ Βέρετρος	Δρ. 2.—
ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ Κ. Ἡ κερένια κούβλα	3.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ. Ἡ Θεατοίνα	3.—
ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ Α. Νησιώτικες Ιστορίες	3.—
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΔ. Ἡ Μάγισσες	3.—
» Χριστογεννιάτικα διηγήματα	1.—
» Πασχαλινὰ διηγήματα	1.—
» Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα	1.—
» Ἡ νοσταλγὸς	2.—
» Ὁ Πεντάρθανος	3.—
» Τὰ Χριστογεννὰ τοῦ Τεμπέλη	3.—
» Ἡ Φόνισσα	3.—
» Ἡ Γυφτοπούλα	4.—
» Τὰ ῥόδιν' ἀκρογιάλια	2 50
» Ἡ Χολεριασιμένη	2 50

Ἑγχειρίδιον Κτηνοτροφίας πρακτικόν, περιλαμβάνον τὰ περὶ διατροφῆς ἀγελάδων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, χοίρων, ἵππων, ὄνων, ὀρνίθων κτλ. ὡς καὶ γαλακτοκομίαν, ὑπὸ Δ. Σαμοπούλου, κτηνοτρόφου Δρ. 150

Ἑγχειρίδιον Γεωργίας πρακτικόν, περιλαμβάνον Κηπουρικὴν, Φυτοκομίαν, Δενδροκομίαν, Ἀμπελουργίαν καὶ μηχανικὴν Ἀγρονομίαν ὑπὸ Ν. Ἀθανασιάδου, γεωπόνου Δρ. 1.50

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ – ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ	γραφείσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ	
	Εὐαγγελίου ὑπὸ Τρύφωνος Εὐαγγελιστοῦ	
Μετὰ 50 εἰκόνων		Δρ. 5.—
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον		» 8.50
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. Χρυσόδοτος		» 2.—
ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον		» 6.—
ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ Ἀρμενοπούλου		» 14.—
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ περὶ Χρι-		
στιανισμοῦ ὑπὸ Βρ. Ἀρμένη. Τ. 3.		» 12.—
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ὑπὸ Βρά-		
ϊλα Ἀρμένη		» 3.—

ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Δεδεμένον	Δρ. 3.—
Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ ὑπὸ Φλαμ- μαριῶν	» 4.—
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ὑπὸ Πετρουνάκον	» 4.—
ΒΑΣΙΛΙΚΑ HEIMBACH ὑπὸ Ἰωάν- νου Ζέππου. Τόμοι 5	150.—
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΣΟΥΜΕΛΑ	» 4.—
Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ὑπὸ John Caird. Μετάφρασις Π. Γρατσιάτου	» 3.—

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων, ὑπὸ Δ. Παπαγεωργίου	Δρ. 0.80
Πλάτωνος διάλογοι ὑπὸ Γ. Κωνσταν- τινίδου	• 2.50
Τίτου Λιβίου Ἐκλογαὶ ὑπὸ Δ. Παπα- γεωργίου	• 1.80
Lhomond de viris illustribus urbis Romæ ὑπὸ Δ. Παπαγεωργίου	• 2.—
Κικέρωνος pro Lygario ὑπὸ Ἑμμαν. Γαλάνη	• 0.65
Κικέρωνος pro Marcello ὑπὸ Ἑμμαν. Γαλάνη	• 0.75
Οὐεργιλίου Αἰνείας. Βιβλ. Α' ὑπὸ Φ. Δημαράτου	0.70
Οὐεργιλίου Αἰνείας. Βιβλ. Β' ὑπὸ Φ. Δημαράτου	• 0.70

Λουκιανού ἐνύπνιον ὑπὸ Ἀνδρέου. Σταθακοπούλου	Δρ. 1.30
Ξενοφάντος ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Α. Σταθακοπούλου	» 2.50
Ἡροδότου Περσικοὶ πόλεμοι ὑπὸ Ε. Κοφινιώτου	» 2.20
Θουκιδίδου Εὐγγραφῆς βιβλίον Α' ὑπὸ Γ. Γαρδῖα	» 2.20
Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ ὑπὸ Ζάμπα	» 0.75
Δημοσθένους Φιλιππικοὶ ὑπὸ Ζάμπα	» 1.—
Κικέρωνος Κατιλιναῖκοι ὑπὸ Ε. Γαλάνη	» 1.20
Πλάτωνος Κρίτων ὑπὸ Β. Βοζίκη	» 0.60
Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων ὑπὸ Γ. Μπαρτ	» 0.90
Γαλατικὸς πόλεμος Γαίου Ἰουλίου Καίσαρος ὑπὸ Κ. Ζάμπα	» 1.20

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Σειρά έργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὧν
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913*

Σ. Κτεναδέα Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.—Ἡ προέλασις ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, ἡ μάχη τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτῶν κ. λ. π., ἡ κατάληψις τῶν Σερβίων, τῶν Βοδενῶν, τῆς Κοζάνης, τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ δρᾶσις τῆς Δ' μεραρχίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δρᾶσιν τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν σωμάτων, μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων καὶ τῶν πεσόντων, ἡ περιγραφή τῶν νέων Ἑλληνικῶν χωρῶν, ὅλα ἐξ αὐτοψίας τοῦ συγγραφέως στρατιώτου ἔντονα, σαφῆ καὶ ἐξηκριβωμένα περιλαμβάνονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 3.50

Μ. Λιδωρίκη Πολεμ. ἐντυπώσεις Εὐζώνου

Με δημοσιογραφικὴν γοργότητα, ἀλλὰ καὶ με ἱστορικὴν ἀκρίβειαν περιγράφεται ἡ δρᾶσις τῶν ἡρωικῶν εὐζωνικῶν σωμάτων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον. Ἐντονος ἀφήγησις καὶ βαθεῖα ψυχολογία τοῦ Εὐζώνου, διασαφηνίζουσα τὰ καταπληκτικὰ κατορθώματα, χαρακτηρίζουσι τὸ ἱστορικὸν τοῦτο δοκίμιον, γραφὲν ὑπὸ τοῦ αὐτόπτου συγγραφέως, μετασχόντος τοῦ πολέμου ὡς λοχίου τῶν Εὐζώνων. Δρ. 3.—

Λουκίας Ζαδὲ Ὅταν ἦμουν στὸν πόλεμο

Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ πολέμου ἐν Ἡπείρῳ, κυρίως εἰς τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ, μία ἀριστοτεχνικῶς ἀπλὴ καὶ ἀκριβὴς περιγραφή τῶν τραυματιῶν, τῶν ἐν πολέμῳ νοσοκομείων, τῶν περιθάλψεων κ.λ.π., ἐν συνδυασμῷ μετὰ ἀμέσους ἐντυπώσεις ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν νικῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων, ἀποτελοῦσι τὸ βιβλίον τοῦτο, συντεθὲν ὑπὸ τῆς κ. Ζαδὲ ὅτε διέτελει ἐθελοντὴς νοσοκόμος τοῦ ἐν Ἡπείρῳ Ἑλλ. Στρατοῦ. Δρ. 1.50

Π. Γιαννοπούλου Οἱ Βούλγαροι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην

Ὁ μετὰ τὴν δι' Ἑλληνικῶν νικῶν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐπικαθήσας ἐκεῖ Βουλγαρικὸς ἐφιάλτης, ἡ ἐπίβουλος τῶν Βουλγάρων εἴσοδος, αἱ σκευωρίαι των, αἱ τρομοκρατικαὶ ἀπόπειραι, ἡ ἐπὶ ἡμισυ ἔτος συμβίωσις στρατοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Βουλγαρικοῦ, τὰ τολμήματα τῶν κομιτατζήδων, αἱ ὑπουλοὶ ἐνέργειαι τοῦ Χασάπιδ, ἡ ἐντονος προσοχή τῆς Ἑλλ. διοικήσεως καὶ ἡ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ σύλληψις τῶν Βουλγάρων, περιλαμβανόμενα μέσα εἰς ὥραϊον πλαῖσιον περιγραφῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τοῦ βιβλίου, γραφέντος ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γιαννοπούλου Ἡπειρώτου, αὐτόπτου τῶν συμβάντων, ὡς λοχίου ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου. Δρ. 2.—

Γ. Τσοκοπούλου Ἑλληνο-Βουλγαρικὸς πόλεμος

Ἀφηγήσεις, περιγραφαί, ἐντυπώσεις ἐκ τῶν μαχῶν τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου ἀπὸ τῶν προθύρων τῆς Θεσσαλονίκης μέχρι τῶν συνόρων τῆς Βουλγαρίας. Αἱ προελάσεις τοῦ στρατοῦ μας, αἱ λυσσαλεαὶ συγκρούσεις, ἡ μετὰ τὰς μάχας εἰκὼν τῶν κυριευομένων χωρῶν, τὰ ἐπακολουθοῦντα ἐπεισόδια εἰκονίζονται καὶ συνδέονται μετὰ ἐνάργειαν καὶ ἀκρίβειαν ἐξ ἀτομικῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκστρατείας. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά ἔργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὄλων τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

Διον. Κοκκίνου Γρίμποβο - Μπιζάνι - Γιάννινα

Ζωντανὴ ἀφήγησις τοῦ ἐν Ἡπείρῳ πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων, περιγράφουσα κυρίως τὴν γιγαντομαχίαν τοῦ Μπιζανίου καὶ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἰωαννίνων. Θαυμασία ἡ περιγραφή τῆς ζωῆς τοῦ στρατοπέδου. . . . Δρ. 3.—

JEAN LEUNE Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.—Ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Illustration κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἀφηγεῖται τὴν προέλασιν καὶ τὰς μάχας τοῦ στρατοῦ μας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. . . Δρ. 3.—

Φ. Φωτοπούλου Ἡ μάχη τῆς Τζουμαγιάς

Μονογραφία ιστοροῦσα τὴν τελευταίαν ἡρωικὴν καὶ ἀποφασιστικὴν μάχην κατὰ τῶν Βουλγάρων, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ εἴσοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἔδαφος. . . . Δρ. 1.25

Διον. Κοκκίνου Ἡ καταστροφὴ τῶν Σερρῶν

Ἡ θηριωδία τῶν Βουλγάρων καὶ ἰδίᾳ ἡ διαπραχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν δῆσις καὶ πυρπόλησις τῆς ἑλληνικῆς πόλεως τῶν Σερρῶν ιστοροῦνται ἐναργῶς, πιστῶς καὶ ἐν λεπτομερείᾳ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. . . . Δρ. 2.—

RENÉ RYAUX Ἡ δυστυχισμένη Ἡπειρος

Μετάφρ. Ἱ. Ζερβού

Ὡραία καὶ ἐμπνευσμένη περιγραφή τῆς ἐπαναστατικῆς Αὐτονόμου Ἡπείρου ἐναντίον τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ Ἅγιοι Σαράντα, ἡ Νίβιτσα, τὸ Λούκοβον, ἡ Χειμάρρα, τὸ Δέλβινον, τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Κορυτσᾶ κλπ. μετ' τὴν ἀκραιφνῆ ἑλληνικότητα εἰκονίζονται λεπτομερῶς καὶ ἀμερολήπτως ὑπὸ τοῦ περιηγηθέντος τὴν Ἡπειρον ἀνταποκριτοῦ τοῦ γαλλικοῦ «Χρόνου». Δρ. 2.—

Στρ. Κτεναβέα Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.—Ἱστορικὴ ὑπὸ αὐτόπτου ἀφήγησις τοῦ ἐν Ἡπείρῳ ἀγῶνος, μετ' ἐξηκριβωμένης πληροφορίας περὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. . . . Δρ. 1.50

Ν. Καραβούνη Ὁ πόλεμος Ἑλλάδος-Βουλγαρίας

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.—Ἐμπνευσμένη καὶ βαθέως συγκινοῦσα ἀπεικόνισις τῶν ἐπικῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θριάμβων τῶν Ἑλληνικῶν στρατιῶν κατὰ τὸν λυσσώδη ἐναντίον τῶν Βουλγάρων πόλεμον, γραφεῖσα ἐπὶ τόπου ὑπὸ τοῦ πολεμιστοῦ συγγραφέως. . . . Δρ. 4.—

BOUCABEILLE Ὁ συμμαχο-βουλγαρικὸς πόλεμος

Μετάφρ. Ἱ. Ζερβού

Ἱστορία στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ τοῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων κατὰ τῶν Βουλγάρων, ὑπὸ τοῦ γάλλου ἀντισυνταγματάρχου καὶ συγγραφέως, ἀναγράφουσα σαφῶς καὶ καθωρισμένως πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ Κιλκίς μέχρι Τζουμαγιάς καὶ ἀπὸ Μπρεγκάλνιτσκας καὶ Ἐγρὴ-Παλάγκας μέχρι Βράνις καὶ Πιρότ. . . . Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Σειρά Εργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὅλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.*

Φ. Φωτοπούλου. Ἡ μάχη τῆς Στρωμνίτης

Περιγράφεται εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας ἡ κρίσιμος περὶ τὴν Στρωμνίτην μάχη, ἡ φυγὴ τῶν Βουλγάρων, ἡ κατάληψις τῆς πόλεως καὶ ἡ προέλασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν παλαιὰν Βουλγαρίαν. Δρ. 1.50

Σπ. Μελά. Πόλεμικαὶ σελίδες

Ἡ πρώτη φάσις τοῦ διευτοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγώνος, ἦτοι ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου, ἡ προέλασις εἰς τὴν Μακεδονίαν, αἱ μάχαι τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτσῶν, ἡ ὑποχώρησις τοῦ Σόροβιτς, ἡ παράδοσις τῆς Θεσ/νίκης κλπ. Δρ. 5.

Σ. Σπυριδάκη. Οἱ αἰφνιδιασμοὶ τοῦ Παγγαίου

Ἀφήγησις παρ' αὐτόπτου στρατιώτου ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς παρεισ-
δύσεως τῶν Βουλγάρων εἰς τὸ Παγγαῖον. Ἡ ἀξιωματικὴ ὑπ' αὐτῶν συγκυ-
ριαρχία, αἱ προστριβαί, οἱ αἰφνιδιασμοὶ πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Ἑλλήνων, αἱ
μικρομάχαι κλπ. μέχρι τῆς γενικῆς ἐπιθέσεως τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς κη-
ρύξεως τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου. Δρ. 1.50

Ἄ Τανάγρα. Ἡ κατάληψις Λέσβου καὶ Χίου

Ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων καὶ ἐξηκριβωμένων πληροφοριῶν ἱστορεῖται ἡ
ἀπόβασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς δύο μεγαλονήσους, ὁ ἐνθουσιασμός
τῶν κατοίκων, αἱ συμπλοκαὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀποσπάσματα τουρκικοῦ στρατοῦ,
ιδίως ἐν Χίῳ, καὶ ἡ μετὰ τὸν αἰχμαλωτισμὸν τοῦ στρατοῦ τούτου πλήρης ἀπο-
κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Δρ. 1.50

Χρ. Καμηλοπούλου. Ἡ μάχη τοῦ Μπέλες

Με ἐνημερότητα καὶ πλήρη ἀκριβείαν περιγραφῆς τῶν στρατιωτικῶν ἐπι-
χειρήσεων ἱστορεῖται ἡ ἀπὸ τῶν βορείων Μακεδονικῶν ὁρέων ἐκτόπισις τῆς
Βουλγαρικῆς στρατιᾶς, καὶ ιδίως ἡ πεισματώδης καὶ πολύνεκρος μάχη τοῦ
Μπέλες, ἡ ἀπολήξασα εἰς περιφανῇ Ἑλληνικὸν θρίαμβον. . . . Δρ. 1.25

Χατζοπούλου. Ἡ ἐπανάστασις Καστελλορίζου

Ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν πληροφοριῶν ἱστο-
ρεῖται ἡ ἐπανάστασις τῆς ἀπωτάτης Ἑλληνικῆς νήσου, ἡ κατάλυσις τῶν ἐκεῖ
τουρκικῶν ἀρχῶν, καὶ ἡ πρόσκλησις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς πα-
ράδοσιν τῆς νήσου. Τῶν καθέκαστα τῆς ἐπαναστάσεως προηγείται συνοπτικὴ
ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τῆς νήσου. Δρ. 1.50

Δημ. Νομικοῦ. Ἡ καταστροφὴ τῆς Νιγρίτης

Ἡ ἐπίβουλος παρεϊσδυσίς τῶν Βουλγάρων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ
κόλπου τοῦ Ὀρφανοῦ, τὴν κατεχομένην ἀρχικῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, αἱ ὑπὸ κο-
μιτατζίδων καὶ στρατοῦ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Νιγρίτης καὶ ἡ καταστροφὴ
τῆς Ἑλληνικῆς πόλεως περιγράφονται λεπτομερῶς ὑπὸ αὐτόπτου. . Δρ. 1.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά έργων ιστορούσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὅλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

Σ. Σπυριδάκη. Ἡ πτώσις τοῦ Λαχανᾶ.

Ἡ προέλασις τῇ δεξιᾷς πτέρυγος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Λαχανᾶ, ὅσας ἀπετέλει τὴν ὀχυρωτάτην μετὰ τὸ Κιλκίς ἀμυντικὴν θέσιν τῶν Βουλγάρων καὶ ἡ ἐξ ἐφόδου κατάληψις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περιλαμβάνονται ἐν αἵσῃ λεπτομερείᾳ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. . . Δρ. 1.25

Σ. Ράπτη. Ὁ πόλεμος στὴν Ἡπειρο.

Πᾶσαι αἱ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις παρὰ τὸν Ἀραχθόν, εἰς τὸ Γορίμποβον, εἰς τοὺς Κουμτσάδες, εἰς τὴν Πρέβεζαν, εἰς τὴν Χειμάρραν, εἰς τὸ Μέτσοβον, περίξ τῶν Ἰωαννίνων καὶ μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ταύτης ιστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς. . . Δρ. 2.—

Α. Τριγονίδου. Ἡ μάχη τῶν Πεστών.

Ἀφήγησις ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐπεισόδια τῆς περὶ τὰ Ἰωάννινα ἐποποιίας, ἡτοι τῆς μάχης τῶν Πεστών, ὅπου κατίσχυσεν ὁ ἥρωισμός τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἐξηραλίσθη τὸ πρῶτον σημαντικὸν ἔρεισμα πρὸς ἄλωσιν τῆς πόλεως. Τὰ πρὸς τὴν ἐπιθέσεως, ἡ περιγραφή τῆς μάχης καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα περιγράφονται ἐπὶ τῇ βάσει ἀνθεντικῶν πληροφοριῶν. Δρ. 0.75

Δ. Χατζοπούλου. Οἱ Γαριβαλδῖνοι καὶ ἡ μάχη τοῦ Δρίσκου.

Ὁ ἐν Ἀθήναις σχιτισμός τοῦ ἐξ Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων στρατιωτικοῦ σώματος, ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἐν Ἡπειρῷ καὶ ἡ σύμπραξις μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ πολύνεκρος μάχη τοῦ Δρίσκου, ἐν ᾗ ἐφονεύθη ὁ ποιητὴς Μαβίλης καὶ ἐτραυματίσθη Ἀλέξ. Ρώμας, ἡ διάλυσις τῶν Γαριβαλδινῶν καὶ ἡ προσέλευσις τῶν πλείων ἐθελοντῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ιστοροῦνται ἐν λεπτομερίᾳ καὶ μετ' ἀκριβείας. . . Δρ. 1.50

Τριμ. Ἀμπελά. Ἰσβολὴ εἰς Ἐλασσώνα.

Ἀφήγησις πιστὴ κατὰστατικὴ τῶν πρώτων ἐκ τοῦ πολέμου καὶ παρὰ τὰ θεσσαλικά σύνορα ἐπώσεων. Περιγραφή τῆς ἀπὸ τῶν συνόρων ἐκδιώξεως καὶ φυγῆς τῶν Τρκων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καταλήψεως τῆς πρώτης Μακεδονικῆς πόλεως. . . Δραχ. 0.75

Δ. Κοκκίνου. Ἡ δρᾶσις τῶν εὐζώνων.

Ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡ αἵσις ὅλων τῶν εὐζωνικῶν ταγμάτων κατὰ τοὺς δύο πολέμους, ἡ ἐν ἐκστρατεσίᾳ των, αἱ συνήθειαι των, τὰνδραγαθήματα, οἱ ἥρωισμοὶ των, ἡ ἀγαθότης των — πιστὴ ἐν συνόλῳ καὶ ὡραία καὶ ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ εὐζώνου νικῇ παρέχεται διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἐν σχέσει πρὸς πλεῖστα τῶν μεγάλων ποικῶν συμβάντων. . . Δραχ.

Α. Ζερβοπούλου. Ἡ κατάληψις τοῦ Πέχτσόβου.

Ἡ δρᾶσις τῆς ἐξόχωςτασχούσης τοῦ πολέμου 3ης Μεραρχίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν 10ην Μεραχὴν καὶ ἰδίᾳ οἱ ἐπικοὶ ἀγῶνες τῶν δύο Μεραρχιῶν τῶν περὶ τὸ Πέχτσόβο ἀιφνιδισμοὶ τῶν Βουλγάρων, αἱ ὑποχωρήσεις καὶ ἐν τέλει ἡ κατίσχυσις ἡ νίκη ιστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ σαφῶς ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος μάχην ἐκείνην συγγραφέως. . . Δρ. 1.50

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΙΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά ἔργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, μὲ ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὧν
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

G. CHANTEPLEURE Τὰ Ἰωάννινα πολιορκημένα

Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἡ διακεκριμένη γαλλίς συγγραφεὺς, σύζυγος τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας εἰς Ἰωάννινα, παραμείνασα ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν πολιορκίαν περιγράφει ἐναργῶς καὶ καλλιτεχνικῶς ἐπεισόδια τῆς πολεμικῆς ζωῆς, τὴν ἀγωνίαν τῶν κατοίκων, τὰς ὁσημέραι ἐπιτεινομένας στερήσεις, τὰ νοσοκομεῖα κλπ. ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου μέχρι τῆς ἀλώσεως καὶ εἰσόδου τοῦ στρατηλάτου εἰς Ἰωάννινα. Δρ. 3.—

Ἀθ. Τριγωνίδου Ἡ ἄλωσις τῆς Πρεβέζης

Ἡ πρώτη σημαντικὴ Ἑλληνικὴ μάχη ἐν Ἠπείρῳ περὶ τὴν Νικόπολιν, καθ' ἣν μετέσχε πλήν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ ὑπὸ τὸν Κ. Μάνον ἐθελοντικὸν σῶμα Κρητῶν, καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἄλωσις τῆς Πρεβέζης ιστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ἐν τῇ προκειμένῃ μονογραφίᾳ. . . . Δρ. 0.75

Χρ. Καμηλαροπούλου Ἀνάβασις εἰς Ὀρβηλον

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐπικώτερα κατορθώματα τοῦ δευτέρου πολέμου εἶνε ἡ ἀνάβασις τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὸν Ὀρβηλον, παρὰ τὰ παλαιὰ βουλγαρικὰ σύνορα, ἀποτολμηθεῖσα δι' ὑψηλοῦρων κρημνῶν καὶ ἐν συνεχεῖ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἐχθρόν. Αἱ ἀναρριχήσεις, οἱ ἀγῶνες, τὸ ἐκ τοῦ κατορθώματος ἀποτέλεσμα, περιγράφονται μετ' ἀκρας ἐνημερότητος καὶ ἀκριβείας εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 1.50

Ἰ. Βακιρτζή Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Σάμου

Πλήρης ἐξιστόρησις τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν τῆς Σάμου ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῆς, ἀποτολμηθείσης ὑπὸ τοῦ Σοφοῦλη πρὸ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ συντελεσθείσης εἰτα διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τὰς δύο νίκας τοῦ Ἑλλήν. στόλου. Δρ. 1.—

Γ. Διζμαντοπούλου Ἡ μάχη τῆς Καστανιάς

Ἡ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Σαρανταπόρου καὶ τὴν προέλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μάχη περὶ τὴν Καστανιάν, ἡ ἐκδίωξις καὶ φυγὴ τῶν Τούρκων καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα κατάληψις τῶν περιφερειῶν τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς δυτικῆς Μακεδονίας ἐξιστοροῦνται εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας. Δρ. 1.—

Δ. Κονκίνου Ἡ μάχη τῆς Ἀετορράχης

Πιστὴ καὶ ἐξηκριβωμένη, συγγραφείσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀσφαλεστέρων πηγῶν, ἐξιστόρησις τῆς σφοδρᾶς καὶ πολυνέκρου μάχης τῆς 7ης Ἰανουαρίου, ἥτις ὑπῆρξε τὸ μεγαλεῖτερον πολεμικὸν γεγονός τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐκστρατείας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων. . . . Δρ. 0.50

Ἡ. Κατσαντώνη Ἡ ἐκπόρθησις τοῦ Μπιζανίου

Πλήρης καὶ ζωντανὴ ὑπὸ αὐτόπτου μαχητοῦ περιγραφὴ τῶν συνεχῶν καὶ φονικωτάτων ἀγῶνων ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς πολεμικῆς πρὸ τῶν Ἰωαννίνων ἐνεργείας μέχρι τῆς τελευταίας ἐναντίον τοῦ Μπιζανίου ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ. . . . Δρ. 1.50

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ἈΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**